

Giới thiệu Một Nhà Dưới Chân Núi

Khi những tiểu tử trong thôn một lòng đều muốn cưới Bán Hạ làm nương tử, Bán Hạ lại tự mình chọn đã nam nhân luôn bị người lạnh nhạt kia. Đã nam nhân, là đứa con hoang sống trong hang sói uống sữa sói mà lớn lên.

Sau khi thành thân thì phát hiện, đã nam nhân mặc dù hoang dã nhưng lại biết cách đi săn, hái thuốc, có thể dựng nhà, có thể nuôi gà, sò trường đánh nhau và thiêu nướng. Nhưng là, tại sao thời điểm X hấn lại là người chậm hiểu?!

Đây là một điểm văn, không ngược, tổng kết mà nói chính là cuộc sống của nam chủ nữ chủ ngọt ngào hạnh phúc một nhà n miệng cộng thêm mang theo tộc nhân chạy về phía tiền đồ thênh thang... Mời độc giả đón đọc!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nghe nói rất nhiều năm trước, có một địa nô (gần như kiểu nô lệ) sống dưới chân núi thượng cổ, sau đó Địa Nô này cưới một cô gái câm, sinh hạ ba nhi tử. Ba nhi tử này lại lấy vợ sinh con, tiếp tục sinh sôi, dần dần thành thôn. Thôn này bị người ngoài gọi là Vọng Tộc thôn. Hơn nghìn năm nay, người Vọng Tộc vẫn cứ sống trong thôn như vậy, coi chừng chỗ đất cằn cỗi mà địa nô kia lưu lại, coi chừng cung phụng thần miếu của Kiếm Linh và Địa Nô.

Đây là một gian phòng dùng đá cùng cọc gỗ cò tranh dựng lên, trời mưa sẽ dột. Nửa ngồi ở trước bếp lò nhóm lửa, nàng đang sắc thuốc cho phụ thân. Mặc dù biết phụ thân uống thuốc cũng không thể tốt lên được, nhưng dược này nàng vẫn muốn sắc.

Nhấn Đông muối muối của Bán Hạ ngồi ở một bên thêu thùa, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ một chút.

"Tỷ, bên ngoài tuyết rơi rất lớn đấy."

Bán Hạ vừa đem củi khô bỏ vào bếp vừa nói: "Muội đi vào trong phòng nhìn một chút xem cha thế nào rồi?"

Nhấn Đông nghe thế rồi đi nhìn một chút, trở lại nói: "Tỷ, cha vẫn như vậy, vẫn đang ngủ, chưa tỉnh lại."

Bán Hạ cười khổ, tiếp tục nhóm lửa, lúc này nàng phát hiện không còn củi: "Nhấn Đông, đi ra ngoài sân giúp ta lấy chút củi đến đây đi."

Nhấn Đông đặt tay đến trước bếp lò sưởi ấm, trong miệng không tình nguyện nói: "Bên ngoài lạnh lắm, tỷ, chúng ta hình như hết củi rồi."

Bán Hạ suy nghĩ một chút thì nhớ ra, hôm qua củi không còn bao nhiêu, nhưng vì vội vàng mà quên mất, hơn nữa bây giờ trời đang có tuyết, đường núi khó đi, làm sao có thể lên núi đốn củi?

Nhấn Đông thấy thế, đề nghị: "Ta đi nhà Mộc Dương xin một chút nha?" Mộc Dương là vị hôn phu chưa cưới của Nhấn Đông, từ nhỏ lớn lên với nhau.

Bán Hạ nghe lúc đầu một cái: "Không cần, còn chưa thành thân đâu, ba ngày năm bữa chạy đến nhà người ta xin xỏ, không thể để cho người ta xem thường." Nói xong nàng đứng lên: "Mấy ngày trước đây ta đi qua thần miếu thì nhớ bên cạnh thần miếu có rất nhiều lá khô chất thành đống, hiện tại ta đi lấy một chút, tạm thời thay củi đốt."

Nhấn Đông suy nghĩ một chút ngày hôm nay rất lạnh, nếu đi nhà Mộc Dương tất nhiên là mình phải tự đi, liền nói: "Như vậy cũng tốt, vậy tỷ đi đi."

Bán Hạ vào nhà khoác cái áo lông cừu dày cộm nặng nề rách nát mà phụ thân cho, lại đi giày da hươu, lúc này mới ra ngoài phân phó cho Nhấn Đông: "Nhấn Đông, muội ở nhà trông bếp, ta đi ra ngoài sẽ rất nhanh trở về."

Nhấn Đông gật đầu: "Được, vậy tỷ mau đi đi."

Khi Bán Hạ cổng lên cái giò làm bằng trúc, nhắc rèm cửa dày cộm nặng nề lên đi ra khỏi nhà thì lúc này mới phát hiện ra ngay cả khi nàng đã mặc rất nhiều đồ nhưng vẫn không nhận được rùng mình một cái.

Mùa đông năm nay, thực sự quá lạnh.

Giờ phút này trời đã tối đen, gió tuyết nổi lên, bên ngoài căn bản không có một ai, ngay cả tiếng chim cũng không hề nghe thấy. Cả núi Thượng Cổ to lớn đồ sộ bị bao phủ, cả thôn tối đen mà lạnh lẽo, giống như bị thế giới vứt bỏ.

Bán Hạ không biết năm đó lão tổ tông Địa Nô tại sao lại lựa chọn một nơi vắng vẻ mà cô lạnh như vậy mà sống, khiến cho con cháu đời sau phải trải

qua cuộc sống khốn khổ gần như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trên thực tế, nếu không phải trong núi này có kỳ trấn luôn thu hút tầng tầng lớp lớp người hái thuốc và tầm bảo tới thì không biết người Vọng Tộc phải sống cuộc sống không biết ngoài núi bao nhiêu năm nữa.

Đường dưới chân gập ghềnh, Bán Hạ cúi đầu, đi rất chậm, những bông tuyết nhẹ nhào vào mặt nàng, nàng cảm thụ lạnh lẽo khác thường này, trong lòng cũng đang âm thầm hướng Kiếm Linh và lão tổ tông Địa Nô lão cầu nguyện: hi vọng phụ thân có thể sống thêm mấy năm!

Lúc vào tới trong thôn, nàng từ xa đã thấy nhà Tộc trưởng, chỉ thấy phòng Tộc trưởng vẫn sáng đèn, trong nội tâm khẽ động, nghĩ tới nếu gặp Tộc trưởng thì phải nói thế nào.

Đội đi tới trước cửa nhà Tộc trưởng, nàng nhẹ nhàng tiến lên gõ cửa, bên trong liền truyền đến âm thanh già nua của Tộc trưởng: "Vào đi."

Người ra mở cửa là thê tử của tộc trưởng, người trong thôn đều gọi bà là lão mù mù. Lão mù mù mặt đầy nếp nhăn lộ ra vẻ từ ái, nàng triu mến kéo Bán Hạ vào nhà, nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng đi đến bên lò bếp hơi lửa: "Có chuyện gì gấp thế, trời lạnh như thế này lại chạy tới đây, nhìn xem người đã đông lạnh rồi này."

Bán Hạ khẽ cười: "Lão mù mù, ta tìm Tộc trưởng."

Lúc này tiếng Tộc trưởng từ giữa nhà truyền tới: "Đề Bán Hạ vào đi."

Bán Hạ đi vào trong phòng, lại thấy Tộc trưởng đang ngồi dưới đèn lật xem chuyện cũ của Vọng Tộc, thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng. Nàng lập tức vội khom người chào một cái: "Tộc trưởng."

Đôi mắt sáng rõ của Tộc trưởng rời khỏi cuốn sách trên tay, từ từ chuyển sang người Bán Hạ. Nhìn cô nương trẻ tuổi đứng trước mặt mình này, ý bảo Bán Hạ ngồi xuống bờ đoàn đầu kháng*.

(*) ở phương bắc khí hậu rét lạnh, phải xây bục ở trên, trong bục có đốt lửa cho ấm mà ngủ gọi là kháng

Bán Hạ không ngồi, đứng thẳng, hai mắt khẩn cầu nhìn Tộc trưởng. Tộc trưởng hẳn là biết mình vì sao đến đây. Nếu như nói phụ thân Bán Hạ có một chút hi vọng sống, vậy thì nó ở trên người Tộc trưởng.

Tộc trưởng cảm xương thú bóng loáng trên án bên cạnh vuốt ve: "Bán Hạ, thượng nhân* nói thế nào?"

(*) chỉ người bề trên, ở đây chỉ những người có địa vị trong tộc như trưởng lão

Bán Hạ cúi đầu trầm mặc, thượng nhân nói thế nào, thượng nhân nói, phụ thân ngày giờ không còn nhiều, nên chuẩn bị hậu sự rồi.

Tộc trưởng thấy Bán Hạ lộ vẻ đau thương, thở dài an ủi: "Bán Hạ, từng linh hồn đều có sinh lão bệnh tử, nhưng người Vọng Tộc cũng vậy. Từng người Vọng Tộc, cuối cùng đều sẽ mai táng tại núi Thượng Cổ, dung nhập vào từng cọng cây ngọn cỏ trên núi, hóa thành tinh linh trong núi, bảo vệ con cháu đời sau của chúng ta."

Bán Hạ không muốn nghe, nàng cố chấp lắc đầu: "Nhưng ta rất hy vọng phụ thân có thể bảo vệ hai tỷ muội chúng ta, ta càng hy vọng người một nhà có thể khỏe mạnh vui vẻ sống cùng nhau."

Nàng khẩn thiết nhìn Tộc trưởng, nhẹ giọng van xin: "Tộc trưởng, ngài là lão giả* trong tộc, là người có uy vọng nhất trong tộc, quyết định sinh tử của mỗi người Vọng Tộc, xin hãy cứu cha của ta. Nếu như phụ thân có thể sống sót, ta nguyện ý dùng tuổi thọ của chính ta để đổi."

(*) người cao tuổi có địa vị

Tộc trưởng nhìn tiểu cô nương trước mắt, đôi mắt nàng hiện lên đầy đau thương, ông tiến lên phía trước, từ ái vỗ vỗ bả vai của nàng, vừa ho khan vừa nói: "Hải tử, không cần khổ sở, trở về với cha của ngươi đi. Ta nghĩ hẳn trong thời khắc cuối cùng nhất định là hi vọng có các người ở bên cạnh."

Nghe nói như thế, Bán Hạ hoàn toàn tuyệt vọng, nàng biết Tộc trưởng không thể nào phớt người tìm nha nha thảo cho phụ thân rồi, thậm chí cũng sẽ không để cho thượng nhân lấy nhân sâm để tạm thời kéo dài tuổi thọ cho cha.

Nàng không trả lời lại, cúi đầu hướng Tộc trưởng cáo biệt, chậm rãi xoay người rồi đi.

Thần miếu là một thạch ốc trải qua bao nhiêu năm tháng thế sự xoay vần, nơi này thờ phụng Kiếm Linh và bài vị lão tổ tông Địa Nô, nghe nói thần miếu này đã xây dựng hơn nghìn năm. Nàng tới bên cạnh thần miếu, gạt ra chỗ tuyết đọng dây cột, quả nhiên tìm được nơi đóng lá khô kia, may mắn là tuyết đọng mặc dù rất dày nhưng cũng không bị tan, lá cây phía dưới mặc dù có một tầng đã ướt, nhưng gạt xuống chút nữa là có thể tìm được lá khô.

Nàng dùng tay vơ lá khô bỏ vào sọt tre, không lâu sau trong sọt tre liền đầy, nhưng tay Bán Hạ lại dính đầy bùn đất và nước tuyết, bản không chịu nổi.

Lập tức Bán Hạ cõng giỏ trúc lên, lại dùng tuyết sạch bên cạnh lau qua đôi tay. Trời lạnh như thế này, dùng tuyết đọng lau tay, đôi tay trắng noãn của Bán Hạ rất nhanh vừa lạnh cứng vừa đỏ ửng lên, cóng đến run cầm cập. Nàng vội vàng dậm chân đưa tay đến miệng hà hơi, khiến tay ấm áp một chút.

Thật vất vả tay mới khôi phục một chút tri giác, nàng bỏ đôi tay mới ấm áp một chút vào trong áo lông cừu, xoay người trở về nhà.

Đang lúc sắp quay đầu, nàng chợt quay đầu lại nhìn thần miếu. Thần miếu cực kỳ cũ nát ở trong trời đất một mảnh trắng như tuyết này thậm chí có mấy phần thần thánh. Bán Hạ trước kia cũng không tin thần, nhưng nghĩ đến tình cảnh khốn đốn trước mắt này, nàng thế nhưng kim lòng không được quỳ xuống.

Thượng nhân nói, phụ thân là không thể cứu, cho nên ông sẽ không lấy được liệu quý hiếm để chữa bệnh cho phụ thân, muốn giữ lại cho những người khác cần hơn.

Thật ra thì Bán Hạ biết, muốn cứu phụ thân còn có biện pháp khác, đó chính là tìm được nha nha thảo.

Nhưng nha nha thảo lại càng khó tìm hơn, đó là báu vật ẩn sâu trong núi. Chỉ bằng hai cô gái yếu đuối như nàng và muội muội, làm sao có thể lấy được.

Việc nàng có thể làm bây giờ cũng chỉ là quỳ gối trước thần miếu, van xin Kiếm Linh tối cao và lão tổ tông Địa Nô vĩ đại, xin bọn họ phù hộ cho cha mình sống thêm mấy năm thời.

Bán Hạ cúi đầu vái lạy thật sâu, nghĩ tới muội muội đang ở nhà chờ củi, liền vội vàng đứng dậy. Ai ngờ đang ở đứng dậy lúc, chợt thấy bên cạnh thần miếu có một bóng đen.

Nàng bị dọa đến tim run lên, nhưng mà vẫn cố tự trấn định, ưỡn thẳng lưng, nhàn nhạt hỏi: "Là ai?"

Lời nói ra, nàng mới phát hiện ra tiếng của mình mang theo vẻ run rẩy. Âm thanh run rẩy ở trước thần miếu trông trái mà tối tăm thần bí này có vẻ nhu nhược vô dụng.

Qua rất lâu, một bóng người cao lớn, từ từ đi ra từ bóng tối, tiến vào tầm mắt của Bán Hạ. Bán Hạ đánh giá người này, lại thấy đây là một nam nhân, mặc áo khoác da dê thô ráp, áo dài bằng da hổ, giày da hươu, trong tay còn cầm búa đá, bên hông buộc cuộn dây thừng, trên lưng công giò trúc. Đây là trang phục hàng ngày của nam nhân Vọng Tộc, chỉ là hấn ăn mặc cầu thả mà thôi.

Hấn cao hơn người Vọng Tộc bình thường khá nhiều, Bán Hạ nhỏ bé đứng ở trước mặt hấn, chỉ nhìn thấy thất lưng của nam nhân khí thế hào hùng trước mặt, mình còn chưa mở miệng, đã yếu thế mấy phần.

Tóc của hấn vừa dài vừa đen, mang theo nét lộn xộn đặc hữu của người trong núi, dùng dây cỏ tùy tiện buộc lên. Gió lớn thổi qua, tóc đen, tuyết trắng, lá cỏ cùng nhau bay lên. Nam nhân trước mắt làm cho Bán Hạ nhớ đến đủ loại truyền thuyết.

Quy định của tộc, nữ nhân không được gả ra ngoài, nam nhân cũng không thể cưới người ngoài. Nhưng trăm ngàn năm, luôn có vài ngoại lệ.

Mẫu thân nam nhân này chính là một ví dụ.

Nghe những người già trong thôn nói, mẹ của hấn vốn là một đóa hoa trong thôn, ai biết lại không muốn được tốt lành cố tình lại thích một người đàn ông tới thôn hái thuốc, cùng đối phương tư thông có bầu. Nam nhân này lại không phụ trách tới cùng, ném nàng ở chỗ này còn bản thân thì bỏ chạy.

Nữ nhân bụng lớn đáng thương này, mang theo căm hận với kẻ phụ tình, mang theo đau đớn vì phản bội tộc nhân, một đoạn dây thừng tự sát ở trước thần miếu. Cái chết của nàng mặc dù không đổi được tha thứ của tộc nhân, nhưng Tộc trưởng rút cuộc vẫn đồng ý mai táng nàng theo tộc quy tại núi Thượng Cổ.

Nghe nói, lúc nàng sắp xuống mồ, một nam anh* cơ hồ bị ngạt thở đến tím đen từ thân thể của nàng chui ra, người trong thôn đưa cứu sống nam anh này, nhưng không ai nguyện ý nuôi hấn. Mọi người đặt cho hấn cái tên gọi là Vô Mạt, sau đó ném hấn vào trong núi, mặc kệ tự sinh tự diệt.

(*) đứa bé vừa được sinh

Theo như lời của Tộc trưởng thì chính là giao cho bảy sói Núi Thượng Cổ quyết định đi!

Khi tất cả mọi người trong thôn đều cho rằng nam hài này căn bản không thể nào sống sót thì hấn lại như kỳ tích còn sống. Nghe nói là một con sói cái vừa mất con nhận nuôi hấn, cho hấn uống sữa sói.

Vô Mạt vừa được ba bốn tuổi thì bị lang mẹ đuổi đi, hấn lúc đó không biết nói chuyện, chỉ biết len lén núp ở bên cạnh thôn, dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát người trong thôn.

Có một vài người tốt bụng, len lén đưa hấn một vài thứ ăn, dạy hấn vài chuyện mà con người nên làm, vì vậy Vô Mạt nho nhỏ dần dần lớn lên. Nghe nói lúc mới hơi lớn hơn một chút, Vô Mạt đã bắt đầu cùng người ngoại tộc tiếp xúc, dần dần học được nhiều điều từ họ, cũng bắt đầu cùng người ngoại tộc làm trao đổi.

Bán Hạ nghe nói, hiện giờ Vô Mạt sống ở trong rừng dưới chân núi bên ngoài thôn, mỗi ngày lên núi săn thú hái thuốc, kiếm được cái gì thì lại trao đổi với người đến tầm bảo, cũng sống khá thoải mái.

Lúc này Bán Hạ ngửa đầu nhìn Vô Mạt bỗng nhiên xuất hiện ở thần miếu, lòng đang khấn trương cũng từ bình tĩnh lại.

Nàng đánh bạo chất vấn: "Đã trẻ thế này, ngươi tại sao lại xuất hiện ở thần miếu?"

Thần miếu là thánh địa của tộc nhân, Vô Mạt cũng không phải người trong tộc, hẳn vốn không nên tới nơi này.

Trên mặt Vô Mạt không có bất kỳ biểu tình gì, hẳn dùng đôi mắt còn lạnh lùng hơn sói nhìn xuống tiểu cô nương trước mắt, từ trong môi khạc ra mấy từ không có chút tình cảm nào: "Đi ngang qua."

Nói xong lời này, hẳn vòng qua Bán Hạ, đi tới chỗ của những ngoại tộc đến tầm bảo hái thuốc hay tụ tập.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bán Hạ xoay người nhìn bóng lưng Vô Mạt rồi đi, chợt ý thức được, hẳn đang công giò trúc đi trao đổi với đám ngoại tộc kia. Vậy trong sọt tre của hẳn sẽ có cái gì?

Nàng linh cơ nhất động, vội cao giọng nói: "Người...người trước đứng lại!"

Vô Mạt nghe như thế dừng bước, chỉ là cũng không quay đầu, hẳn đang chờ người phía sau nói tiếp.

Bán Hạ cuống quýt đuổi theo, đi vòng qua trước mặt Vô Mạt, vội vàng hỏi "Ta...ta muốn hỏi một chút người...người có nha nha thảo hay không?"

Vô Mạt không đổi nét mặt nhìn xuống Bán Hạ, hồi lâu lắc đầu một cái: "Không có."

Bán Hạ vừa nghe, trong lòng mặc dù thất vọng, chỉ là điều này cũng nằm trong dự liệu. Nàng hơi suy tư, lại hỏi tiếp: "Vậy người có dược liệu khác không?"

Vô Mạt nhú mày, đôi mắt như mực dâng lên một tia không hiểu.

Bán Hạ vội vàng bổ sung nói: "Ta cũng cần dược liệu, là dược liệu quý hiếm có thể cứu mạng." Nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn Vô Mạt, khẩn thiết hỏi: "Người có không? Người nhất định có, đúng không?"

Vô Mạt nhú mày, suy nghĩ một chút rồi từ từ nói: "Ta có Nhân sâm."

Sau đó hẳn lại bổ sung: "Năm trăm năm."

Bán Hạ nghe lời này nhất thời trong mắt sáng lên, nói chuyện cũng có chút lấp bắp: "Người...người có thể đem nhân sâm cho ta không?"

Vô Mạt không tiếp lời, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng trong con ngươi lại thoáng qua một tia nghi ngờ, giống như thấy trong bầy hổ xuất hiện một con dê, trên trên cành cây tùng mọc ra khoai lang.

Bán Hạ nhìn biểu tình của Vô Mạt rất nhanh ý thức được bản thân đã quá đường đột.

Trong tộc bây giờ, nam nhân thân thể cường tráng trong những ngày nông nhàn cũng tụ thành từng đội đi săn thú, tất cả thu hoạch được giao cho Tộc trưởng phân phối, sau đó Tộc trưởng phân cho mọi người. Vì vậy khi Bán Hạ nghe Vô Mạt có dược liệu liền trực tiếp nói mình muốn.

Nhưng bây giờ, nàng chợt ý thức được, Vô Mạt không phải người Vọng Tộc, dược liệu của hẳn, là dùng để đổi lương thực và vũ khí với những người ngoại tộc khác.

Bán Hạ muốn Nhân sâm, Vô Mạt có nhân sâm, nhưng nàng nên dùng cái gì để đổi lấy Nhân sâm đây?

Bán Hạ lập tức buồn bã, nhà nàng cơ hồ không có gì cả, lương thực cũng chỉ miễn cưỡng đủ ăn mấy ngày thôi.

Đôi mắt Bán Hạ ảm đạm, nàng cúi đầu mắt mấp míp một hồi, rồi mới ngẩng đầu lên ngẩng đầu nhìn Vô Mạt, làm bầm hỏi: "Người cần cái gì? Ta có thể lấy cái gì lấy nhân sâm của người?"

Vô Mạt nhìn Bán Hạ gầy yếu trước mặt, chân mày dần dần nhíu lại: "Người là người Vọng Tộc, người không nên nói chuyện với ta." Nói xong, hẳn xoay người định rồi đi.

Bán Hạ thấy hẳn muốn đi, nhất thời tình thế cấp bách, liền đưa tay bắt lấy áo khoác da dê của hẳn. Áo da dê dính băng tuyết, cầm trong tay lạnh lẽo cũng chẳng khác gì, tay Bán Hạ mất cảm giác rồi.

Nàng vội vàng nói: "Trong máu của người có một nửa là người Vọng Tộc, ta tại sao không thể nói chuyện với người? Xin người hãy cho ta nhân sâm, ta nhất định sẽ báo đáp người!"

Nói đến đây thì nàng như chợt nghĩ đến cái gì, vội bổ sung: "Ta có thể cho người vài vóc, dùng vài vóc cùng người trao đổi, có được không?"

Vài vóc, đúng. Vô Mạt không có y phục, y phục của hắn đều là da lông động vật.

Mà Bán Hạ và muội muội Nhấn Đông của mình lúc nhàn hạ sẽ đi lên núi hái bông vải đại, hái rồi chế thành sợi bông, sau đó lúc buổi tối có ánh trăng chiếu sáng sẽ dệt vải. Mặc dù vài vóc này người ở bên ngoài nhìn rất thô ráp, nhưng đối với người Vọng Tộc mà nói, đây đã là y phục thượng hạng rồi.

Vô Mạt không lộ vẻ gì, trong đôi mắt lộ ra nghi ngờ, hắn cúi đầu nhìn qua y phục trên người Bán Hạ, chỉ thấy góc áo lông cừu lộ ra bờ y bên trong, lại cúi đầu nhìn bản thân.

Về mặt hắn có chút kỳ quái, giống như lần đầu tiên phát hiện, thì ra mình ăn mặc khác người bình thường.

Bán Hạ thấy vậy, nhất thời cảm thấy chuyện này có hi vọng, vội bổ sung thêm: "Chẳng lẽ người không muốn thử xem người Vọng Tộc mặc cái gì sao?"

Vô Mạt trầm mặc một phen, cuối cùng gật đầu nói: "Được rồi, ta đem nhân sâm cho người."

=====

Trong gió tuyết, Bán Hạ đi tới phía trước, Vô Mạt đi phía sau. Bởi vì bão tuyết, các nhà đều khép chặt cửa, dọc theo đường đi cũng không có tộc nhân nào nhìn thấy bọn họ —— như vậy ngược lại cũng tốt, đỡ phải giải thích với mọi người, dù sao chuyện cầu xin nhân sâm của Vô Mạt có thể khiến người khác nghi ngờ.

Đến nhà Bán Hạ, Vô Mạt rất tự giác chờ ở ngoài cửa, Bán Hạ nhắc mình lên đi vào nhà, lại thấy muội muội Nhấn Đông của mình đang lo lắng chờ đợi.

Nhấn Đông vừa thấy tỷ tỷ trở lại, vội vàng tiến lên đôi mắt ửng đỏ nói: "Mới vừa rồi phụ thân tỉnh lại một lần, tinh thần thật không tốt, sợ là thực sự không xong rồi." Thượng nhân đã nói qua, phụ thân có sống cũng chỉ còn tới nay, nói là có thể chuẩn bị hậu sự rồi.

Bán Hạ nghe mà trong lòng như bị nhéo một cái, nhưng vẫn cố ra vẻ trấn định an ủi Nhấn Đông: "Đừng sợ, chờ ta lấy được nhân sâm năm trăm năm, phụ thân ăn xong nhất định sẽ tốt lên!"

Nói xong Bán Hạ bèn tự vào trong phòng, từ rương gỗ bên cạnh kháng lấy ra một khối vải trắng mới dệt xong.

Nhấn Đông thấy, rất khó hiểu: "Tỷ tỷ, đây là muốn làm gì?"

Bán Hạ không hề giải thích, cầm vải trắng ra khỏi phòng, giao cho Vô Mạt.

Vô Mạt cũng không nhìn tấm vải dệt, chỉ là nhận lấy dắt vào bên hông, sau đó đưa tay vào trong giỏ trúc sau lưng lục lọi một phen, rất nhanh liền lấy ra một cây nhân sâm thật to. Nhân sâm còn mang bám nhiều bùn, xem ra là mới lấy được.

Bán Hạ vội nhận lấy nâng niu trong tay, giống như đang cầm kỳ trân dị bảo nhất trên đời.

Lúc này Nhấn Đông cũng vén rèm lên nhìn ra phía ngoài, khi nàng thấy Vô Mạt, nhất thời sợ hãi thiếu chút nữa hét lên: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, hắn tại sao lại đến nhà chúng ta?"

Bán Hạ vừa nghe, vội ý bảo Nhấn Đông ngậm miệng, quay đầu nhìn Vô Mạt, lại thấy Vô Mạt nghe như thế, chỉ nhàn nhạt nhướng mày, cũng không hề tức giận chút nào.

Bán Hạ nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn người, Vô Mạt."

Nàng biết phải cảm tạ Vô Mạt, thật ra thì Vô Mạt vốn hoàn toàn có thể cự tuyệt mình, nhưng hắn vẫn tốt bụng đồng ý.

Vô Mạt nghe tiếng cảm ơn, trên môi nhấc lên một nụ cười không biết là châm chọc hay là giễu cợt. Hắn nói nhẹ nhàng giống như nói thầm: "Ta không cần người Vọng Tộc cảm ơn."

Bán Hạ nhẹ nhàng sững sờ, đang muốn nói gì thì Vô Mạt đã xoay người rời đi.

Lúc này Nhấn Đông vội đi ra, khẩn trương bắt lấy tay Bán Hạ: "Tỷ tỷ, người vậy mà lại có nhân sâm?"

Bán Hạ không trả lời, nàng nhìn Vô Mạt đang bước nhanh đi trong gió tuyết, chỉ thấy mái tóc đen bị dây cỏ buộc lại đang cuồn cuộn tung bay theo gió.

Qua thật lâu sau, cho đến khi bóng dáng của hắn dung nhập vào gió tuyết, nàng hình như vẫn còn có thể thấy tóc đen đang tung bay.

=====

Nhân sâm đúng là đồ tốt, phụ thân Bán Hạ đã tỉnh lại. Trong ánh mắt của ông cũng có tinh thần, sau khi nghỉ ngơi hai ngày, ông bắt đầu ăn cơm, thậm chí

còn rất có khẩu vị muốn uống cháo ngô. Bán Hạ dùng lửa nhỏ từ từ ninh cháo, rất nhanh cháo ngô thơm ngào ngạt đã mức vào trong chén, bên trong còn có khoai lang ninh nhừ.

Phụ thân vừa thưởng thức cháo ngô, vừa hài lòng nhìn hai nữ nhi: "Phụ thân nhất định phải mau chóng tìm nhà chồng thật tốt cho các con, như vậy về sau khi phụ thân đi, các con cũng có nơi dựa vào."

Nghe nói như thế, Nhẫn Đông cười nói: "Cha, cái này không cần gấp, chờ thân thể người hoàn toàn hồi phục rồi lại nói tiếp."

Ai ngờ phụ thân lại cười nói: "Ta nghĩ Nhẫn Đông không vội, nhưng sợ là Mộc Dương sẽ gấp đó." Mộc Dương là trưởng tôn của tộc trưởng, trong thôn có rất nhiều người nói Mộc Dương sẽ thừa kế vị trí của tộc trưởng.

Nhẫn Đông mặt đỏ bừng, thẹn thùng không thuận theo nói: "Cha, ta không nói với người nữa!"

Ai ngờ lại khiến phụ thân càng cười lớn tiếng hơn.

Bán Hạ ở một bên nhìn, trên mặt cũng dâng lên nụ cười đầm ấm. Nàng hi vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này. Người một nhà vừa nói vừa cười, bên lò lửa ấm áp, uống cháo ngọt thơm ngào ngạt. Ngay cả khi bên ngoài gió tuyết ngợp trời, thế giới của nàng vẫn rất ấm áp.

Vậy mà, loại hạnh phúc này cũng không tồn tại được bao lâu. Qua không có mấy ngày, một buổi sáng nọ, phụ thân lại không hề tỉnh lại nữa, Bán Hạ dù có gọi thế nào cũng không thể gọi phụ thân tỉnh lại được nữa.

Nhẫn Đông khóc oán giận Bán Hạ: "Tỷ, người cho phụ thân uống nhân sâm gì vậy, tại sao mới tốt hơn được hai ngày, bây giờ lại không được rồi?"

Bán Hạ mặt tro tàn, thần thờ lắc đầu mà nói: "Ta cũng không biết."

Nghe nói như thế, Nhẫn Đông nóng nảy: "Mộc Dương đã nói, Vô Mạt không phải người tốt lành gì, tỷ vốn không nên lấy nhân sâm của hắn! Hắn là đứa bé do người chết sinh ra, nhất định là hắn hại chết phụ thân!"

Nhẫn Đông nói đến đây, bỗng nhiên nhảy dựng lên: "Không được, ta muốn đi tìm Mộc Dương, ta muốn đi tìm thượng nhân, bọn họ nhất định có thể cứu được cha!" Nói xong lời này, nàng vừa chảy nước mắt vừa chạy ra ngoài.

Bán Hạ nhìn khuôn mặt phụ thân không có chút huyết sắc nào, trong lòng cũng không nhịn được bắt đầu hoài nghi: "Thật chẳng lẽ là do nhân sâm của Vô Mạt hại phụ thân sao?"

=====

Rất nhanh, Mộc Dương và thượng nhân liền đi tới nhà gỗ nhỏ của gia đình Bán Hạ, cùng đi còn có Tộc trưởng đại nhân.

Thượng nhân là một lão nhân nhỏ thấp nhăn nheo, hắn quan sát cẩn thận phụ thân Bán Hạ trông như sắp chết, không nhịn được nhíu mày: "Vốn hắn còn có thể sống lâu mấy ngày, hôm nay sợ là không quá được ba ngày rồi."

Nhẫn Đông nghe nói như thế, nhất thời ngây người, tiến lên một phát bắt lấy cánh tay thượng nhân: "Thượng nhân, tại sao? Cha ta rốt cuộc thế nào?"

Thượng nhân khẽ thở dài: "Hắn có phải đã dùng Nhân sâm?"

Nhẫn Đông roi lệ gạt đầu nói: "Đúng vậy."

Thượng nhân sờ sờ bộ râu thưa thớt không có mấy sợi của mình nói tiếp: "Thế thì đúng rồi. Hắn vốn là bảy tám ngày trước đã đi rồi, dùng Nhân sâm chỉ là trì hoãn mấy ngày thôi, hôm nay đúng là nên đi."

Bán Hạ nghe nói như thế, vội vàng tiến lên hỏi "Nếu là, nếu là phụ thân ăn tiếp nhân sâm, có phải lại tốt lên hay không?"

Thượng nhân nghe, không đồng ý mà nhìn Bán Hạ: "Bán Hạ, người là người thông minh, hôm nay tại sao lại hồ đồ như thế. Cha người thân thể suy yếu, người nếu muốn kéo dài tiếp cũng chỉ là tăng thêm khổ sở cho ông ấy mà thôi."

Nhẫn Đông nghe, ánh mắt đau thương tuyệt vọng chuyển đến mặt Bán Hạ: "Tỷ, người xem người tìm được Nhân sâm cũng không cứu được phụ thân, ngược lại tăng thêm khổ sở cho người!"

(hừ, ta ghét bà Nhẫn Đông này, cái gì cũng đổ cho người khác)

Bán Hạ chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, nàng nhìn muối muối chảy nước mắt dùng ánh mắt đau thương nhìn mình chăm chăm, cũng thấy ánh mắt bất đắc dĩ của Tộc trưởng và thượng nhân, thế nhưng tất cả đều không đến được trong lòng của nàng, đầu óc của nàng đã trống rỗng.

Phụ thân. Phụ thân thực sự không thể cứu sao?

Cái ý niệm này ở trong lòng nàng vang vọng không ngừng, sau đó trước mắt tối sầm lại, chột ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Khi Bán Hạ tỉnh lại, nàng nhìn căn phòng quen thuộc ngỡ người rất lâu.

Muội muội Nhẫn Đông ở một bên lôi kéo tay nàng sung sướng rơi lệ: "Tỷ, phụ thân hôm nay vẫn bắt tỉnh nhân sự, người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì. Nếu như người có chuyện gì, người muốn ta sống thế nào!" Nói xong nàng té nhào vào người Bán Hạ gào khóc.

Bán Hạ khe khẽ đẩy nàng, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, Nhẫn Đông, phụ thân như thế nào rồi?" Âm thanh phát ra thì nàng mới phát hiện giọng mình rất khàn.

Nhẫn Đông thấy Bán Hạ hỏi phụ thân, mới vừa ngừng nước mắt lại tiếp tục rơi: "Sợ là thực sự không được."

Nàng thì thầm nói: "Mới vừa rồi người trong thôn cũng đã tới gặp một lần cuối rồi."

Bán Hạ trong lòng cảm giác nặng nề, vội nói: "Vậy người không cần coi chừng ta, nhanh đi chăm sóc phụ thân đi."

Nhẫn Đông nhẹ chỉ chỉ bên kia phòng: "Ta cũng vừa sang bên này nhìn tỷ, hiện tại Mộc Oa đang giúp ta trông coi phụ thân." Mộc Oa là muội muội của Mộc Dương, là tỷ muội tốt cùng nhau lớn lên với Bán Hạ và Nhẫn Đông.

Bán Hạ lúc này mới nhẹ nhẹ gạt đầu, đồng thời cố gắng đứng dậy. Bên kia Mộc Oa cũng đã nghe thấy động tĩnh bên này, đi sang thấy Bán Hạ đã tỉnh, vội nói: "Người nên nằm nhiều một tý đi, thượng nhân đã nói rồi, người gần đây không nghỉ ngơi tốt, hại thân thể."

Bán Hạ lắc đầu: "Ta không sao, ta muốn đi xem phụ thân một chút."

Bán Hạ đi tới phòng của phụ thân, nhìn phụ thân mặt mũi tái nhợt, trong lòng đau xót, nhớ tới tai họa do mình gây ra, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đi bị đao chém, lâm bảm: "Phụ thân, ta cầu xin nhân sâm, lại không cứu được người. Ngược lại khiến người chịu thêm khổ sở sao?"

Mộc Oa cầm tay Bán Hạ, dịu dàng an ủi: "Bán Hạ, mọi người không có ý trách người, người cũng chỉ là có lòng thôi. Huống chi ——" nàng do dự một chút, rốt cuộc nhỏ giọng nói ra: "Huống chi thượng nhân cũng đã nói, cha người vốn là"

Vốn là sống không được bao lâu —— cái này nàng không có cách nào nói thẳng ra được.

Bán Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, nàng rơi lệ nửa ngày, trong lòng ngược lại từ từ bình tĩnh lại.

Nhẫn Đông lúc này vừa trách lại vừa đau lòng tỷ tỷ, tự mình nghĩ mở miệng nói gì, rốt cuộc lại ghen xuống, kìm nén đến khó chịu, ô một tiếng, gục xuống bên cạnh phụ thân khóc lớn lên.

Mộc Oa thấy vậy, vội qua an ủi Nhẫn Đông, có thể vì Nhẫn Đông khóc đến đau lòng, nàng cũng không khỏi rơi nước mắt theo.

Cứ như thế, ba cô nương khóc một trận, sau đó Bán Hạ nhìn sắc trời đã tối, liền bảo Nhẫn Đông đưa Mộc Oa về, còn mình ở bên cạnh coi chừng phụ thân. Nhẫn Đông trở về vốn cũng muốn coi chừng phụ thân, nhưng Bán Hạ lại để cho nàng đi ngủ, một người nhìn phụ thân nằm trên kháng đang khép chặt hai mắt, giống như sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

=====

Khi Nhẫn Đông tỉnh lại lúc rạng sáng, lại thấy tỷ tỷ đứng bên kháng ăn mặc quái dị.

Nàng mặc lên áo da dê của cha, phủ thêm áo choàng lông cừu của cha, ngay cả tóc cũng học dáng vẻ của nam nhân dùng một đoạn dây thừng buộc lên.

Nhẫn Đông sợ hết hồn, tròn to hai mắt lâm bảm hỏi: "Tỷ, người làm sao vậy?"

Bán Hạ đang cho một ít khoai tây đã nấu chín và thịt khô vào bao vải, lúc này nghe được tiếng muội muội, cũng không quay đầu, chỉ lạnh nhạt nói: "Một mình muội ở nhà chăm sóc phụ thân cho tốt, ta muốn lên núi tìm nha nha thảo."

Nhẫn Đông vừa nghe liền gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Tỷ, người không cần mạng nữa sao? Người biết nha nha thảo khó tìm thế nào không? Người biết bây giờ là lúc nào sao?"

Đại Tuyết Phong Sơn, không có bất kỳ một người Vọng Tộc nào dám tùy ý lên núi săn thú hái thuốc.

Huống chi, nha nha thảo sinh trưởng ở sâu trong núi vắng vẻ nguy hiểm, đó là cấm địa nơi người Vọng Tộc không thể bước vào.

Bán Hạ xoay người, bình tĩnh nhìn muội muội, âm thanh nhu hòa, giọng điệu kiên định: "Không sao, việc do người làm, ta nhất định sẽ tìm được nha nha thảo, cứu phụ thân." Nàng đi tới bên người muội muội, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc muội muội: "Chờ phụ thân ăn nha nha thảo, là có thể tỉnh lại, đến lúc đó một nhà chúng ta lại có thể giống như trước đây rồi."

Nhấn Đông khóc, nghẹn ngào nói: "Tỷ, người không thể gặp chuyện không may, không nên đi"

Bán Hạ giúp muội muội lau nước mắt trên gò má, ôm nàng vào trong ngực: "Nhấn Đông, đừng khóc. Nếu ta không về được, người liền an táng phụ thân thật tốt, sau đó gả cho Mộc Dương. Mộc Dương là người tốt, hẳn sẽ chăm sóc người cả đời."

Nhấn Đông nghe nói như thế, khóc càng lớn hơn. Nàng cũng không muốn mất tỷ tỷ, cũng không muốn mất phụ thân, nhưng nàng không cách nào ngăn cản phụ thân chết, cũng không cách nào khuyên can tỷ tỷ không đi nữa.

=====

Bán Hạ đội đầu lạp, trên lưng đeo giỏ trúc, trong sọt thả túi nước, thịt khô khoai tây cùng với riu đá, cáo biệt muội muội nước mắt ràn rụa, một người rời khỏi nhà.

Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi, tuyết đọng đã rất dày rồi, nàng thất thiếu mà đi về hướng thần miếu.

Thần miếu cũng phủ một tầng tuyết màu trắng, óng ánh trong suốt, giống như một tòa Ngọc Sơn.

Nàng quỳ gối trước thần miếu, yên lặng cầu nguyện Kiếm Linh và Địa Nô bảo hộ.

Chúa tể Núi Thượng Cổ, là Dã Lang.

Nghe nói ở hàng ngàn năm trước, Lão tổ tông Địa Nô cùng Lang Tộc từng có thệ ước không xâm phạm lẫn nhau. Trăm ngàn năm qua, người Vọng Tộc săn thú, cũng đều không tổn thương bất kỳ một con Dã Lang nào. Dã Lang cũng sẽ kiếm ăn, nhưng cũng không tổn thương bất kỳ người Vọng Tộc nào.

Nghe nói người Vọng Tộc có thể đi khắp Núi Thượng Cổ, lại không thể đi vào vùng đất tốt nhất trên núi, nơi đó là nơi tập trung của bầy sói, cũng là cấm địa mà người Vọng Tộc không thể bước vào. Một khi bước vào vậy thì rất có thể rơi vào kết quả Thi Cốt vô tồn.

Trong lịch sử tộc, có một vị Tộc trưởng đã từng vì tìm kiếm nữ nhi mất tích mà bước chân vào cấm địa, kết quả lúc ông đi ra, vết thương chồng chất, trên người lộ cả xương trắng.

Nhưng nha nha thảo lại sinh trưởng trong cấm địa, đây cũng là nguyên nhân người Vọng Tộc khó có thể lấy được tuyết thể trên bảo nha nha thảo.

Bán Hạ quỳ lạy thật sâu trên mặt đất, để cho mái tóc cơ hồ vùi sâu vào trong tuyết.

"Kiếm Linh vạn năng, Địa Nô vĩ đại, xin các người phù hộ Bán Hạ lấy được nha nha thảo, cứu sống phụ thân."

Bán Hạ từng là người không tin thần Phật Quý Hồn, nàng vẫn luôn cho là người đã chết chính là chết thôi, không thể nào biết che chở con cháu. Nếu nói cung phụng cũng chỉ là mọi người tự an ủi bản thân mà thôi.

Nhưng sống mười sáu năm trong Vọng Tộc, mỗi ngày hun đúc, nàng bắt đầu tin tưởng, trên Vọng Tộc quả thật có Kiếm Linh vạn năng đang bảo vệ họ, cũng bắt đầu tin tưởng lão tổ tông Địa Nô có lẽ vẫn dõi mắt nhìn xuống thôn lạc này.

Ngẩng đầu lên, kính sợ mà nhìn thần miếu, nàng lần nữa yên lặng cầu nguyện.

Khi Bán Hạ cầu nguyện xong đứng dậy thì lại thấy cách đó không xa giống như có bóng người đang nhìn chăm chú nơi này. Nàng ban đầu còn tưởng rằng đó là Vô Mạt, nhưng chăm chú nhìn lại, người nọ mặc y phục so với người Vọng Tộc và Vô Mạt còn tinh xảo hơn rất nhiều, rõ ràng là người ngoài.

Vậy hẳn là người muốn lên núi hái thuốc rồi, bọn họ sống tập trung ở bên ngoài, chờ thời tiết tốt lên sẽ vào núi tầm bảo.

Bán Hạ nghĩ tới những ánh mắt mơ ước mà bọn dị tộc này nhìn chằm chằm thần miếu, trong lòng cảm thấy rất ghét, chỉ là nàng gấp gấp lên núi, nhất thời cũng không so đo, trực tiếp rời đi lên núi.

=====

Không phải vạn bất đắc dĩ, Bán Hạ cũng không muốn đi vào cấm địa Lang Tộc.

Nàng ban đầu cũng không tiến thẳng vào cấm địa, chỉ tìm kiếm bên ngoài núi Thượng Cổ, nhưng chịu nhiều đau khổ, nàng cũng không tìm được tung tích nha nha thảo.

Bán Hạ mệt mỏi tìm một đồng cỏ khô dưới gốc cây cổ thụ ngồi xuống, thuận tay cầm túi nước lên uống, lúc này mới phát hiện ra trong túi nước căn bản không còn một giọt nước nào. Nàng lại sờ sờ trong sọt tre, thật may là vẫn còn thịt khô, vì vậy lấy ra gặm mấy miếng. Thịt khô đã để lâu, chua chất vô vị giống như nhai sáp nến, chỉ là đối với Bán Hạ bây giờ mà nói nó vẫn rất trân quý.

Ăn xong thịt khô, nàng lại vợ một nắm tuyết ăn cùng khoai tây. Thức ăn lạnh lẽo tiến vào trong dạ dày, có chút không thoải mái, bất quá Bán Hạ vẫn cố

chịu đựng.

Ngẩng đầu lên nhìn trời, đã không còn tuyết rơi, bầu trời Núi Thượng Cổ màu ngọc bích, vừa đẹp vừa trong suốt.

Bán Hạ nhắm mắt lại lắng lẽ cầu nguyện phụ thân cố chờ mình trở về, nàng là nhất định phải tìm được nha nha thảo , dù là bước vào cấm địa Lang Tộc, dù là bị bọn chúng mang làm thức ăn xé thành từng mảnh!

Cố sức đứng lên lần nữa, nàng cầm lên một cây gỗ làm gậy, thất thiếu đập tuyết hướng vào sâu trong núi đi tới.

=====

Sâu trong núi Thượng Cổ, là nơi bảy sói cư ngụ, không có bất kỳ dã thú nào dám tới gần nơi này một bước, chớ đừng nói chi là loài người. Khi Bán Hạ bước vào nơi này thì trừ tiếng đập tuyết của bản thân ra chỉ có thể nghe được bảy sói thỉnh thoảng tru lên.

Bán Hạ trước kia cũng không sợ lang, bởi vì thỉnh thoảng sẽ có một vài con xuống chân núi, bọn chúng cũng không hại người. Nhưng hôm nay bước vào địa bàn của người khác, nàng tự nhiên cảm thấy run sợ, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm được nha nha thảo để rời đi.

Bán Hạ cố gắng nhớ lại chuyện về nha nha thảo mà phụ thân đã nói qua. Nha nha thảo thường sinh trưởng dưới khe đá, phù hợp bóng râm không thích ánh sáng, nơi nha nha thảo sinh trưởng sẽ không có một ngọn cỏ nào.

Chỉ tiếc bão tuyết phủ kín núi, đem tất cả bao phủ, bằng không có thể sẽ dễ dàng hơn một chút .

Bán Hạ cũng không biết đã ở chỗ này tìm kiếm bao lâu, chỉ biết là trời đã dần dần tối, tay nàng cũng đã đầy bùn lầy, cả người toàn tuyết, nhưng nha nha thảo vẫn không hề thấy bóng dáng.

Nàng nghĩ một khi đến buổi tối, thì vạn lần không thể lưu lại nơi bảy sói sống được, lập tức phải rời khỏi, nhưng ai ngờ trong lòng vội vàng, dưới chân lao đảo một cái, liền trượt chân. Không may bên cạnh chính là một khe núi, nàng cứ như vậy trượt thẳng xuống dưới.

Khi nàng rơi xuống đáy khe núi, chỉ cảm thấy hoa mắt, tứ chi đau đớn. Cố gắng thật lâu mới dựa vào một cây cỏ thụ bên cạnh miễn cưỡng đứng lên, lúc này mới phát hiện ra túi nước đã mất rồi, giò trúc cũng không biết bay đến chỗ nào, chớ đừng nói chi tìm cây gậy kia.

Hôm nay thật đúng là kiệt sức cùng đường bí lối, không may núi này muốn rời đi thế nào nàng cũng không biết.

Đang lúc cực kỳ buồn bã, Bán Hạ chợt phát hiện dưới chân có chút khác thường, nàng cúi đầu nhìn, thì ra là chỗ nàng ngồi lại không có tuyết , chỉ hơi ướt xem ra tuyết đã tan hết rồi.

Nàng ban đầu chỉ là kinh ngạc, sau đó linh quang chợt lóe, vội ngồi xổm xuống tìm kiếm cẩn thận.

Bán Hạ rất nhanh phát hiện, ở nơi này dưới cây cỏ thụ, có một đám cỏ hình dáng rất đặc biệt.

Đỏ như mễ nảo, toàn thân sáng ngời, bốn phiến lá giống như vỏ sò.

Đây chính là hình dáng của nha nha thảo mà những người lớn tuổi vẫn nói.

Bán Hạ trong lòng mừng như điên, vội quỳ xuống, đôi tay nâng lấy nha nha thảo, giống như đang nắm lấy mạng phụ thân.

Cẩn thận đào ra từng li từng tí đất bên cạnh, nàng nhất định phải đem nha nha thảo đầy đủ về!

Nhưng đúng lúc này, Bán Hạ bỗng cảm thấy sau lưng có cỗ khí âm lãnh, sau đó nàng chưa kịp phản ứng, một lực mạnh đã đánh ngã nàng xuống đất!

Khi nàng phản ứng lại, phát hiện mình đã ngã xuống tuyết rồi.

Ngực, bị một móng sói sắc bén hung hăng đè lên.

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là đôi mắt sói tức giận, cùng với bộ răng trắng sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bán Hạ này không biết con sói có thể nghe hiểu lời của mình hay không, nhưng nàng vẫn nhịn không được mở miệng van xin: "Cha của ta bị bệnh, ông ấy sắp mất rồi, xin người hãy để cho ta mang gốc nha nha thảo này đi, được không, ta muốn cứu phụ thân."

Nanh vuốt bên nhọn của dã lang hướng về phía Bán Hạ quơ quơ, nhưng nó thoát nhìn rất khó xử, giống như không biết nên hạ khẩu như thế nào. Cũng đã làm khó nó, trăm ngàn năm qua, chưa bao giờ có tiền lệ sói ăn thịt người. Trong miệng nó phát ra tiếng sói tru, sau một lúc lâu, nó thè nhưng lại buông Bán Hạ ra, ngồi chồm hổm xuống bên cạnh nha nha thảo chờ đợi.

Bán Hạ thấy tình cảnh này, biết mình nếu như rời đi, vẫn có thể, nhưng nàng không ngừng nhìn nha nha thảo bên cạnh.

Đó là mạng của cha, nàng không thể cứ như vậy mà buông tay.

Vì vậy nàng cũng không biết có dũng khí từ đâu tới, dùng hết hơi sức toàn thân đột nhiên nhào đến chỗ nha nha thảo. Nếu nha nha thảo thật sự là mạng của cha, nàng là tuyệt đối không thể bỏ qua, chỉ cần nàng còn sống.

Thế nhưng tốc độ con sói còn nhanh hơn nàng rất nhiều, Dã Lang NGAO...OOO tru lên một tiếng dài, giương móng nhọn hướng Bán Hạ vồ đến.

Đôi tay ôm lấy nha nha thảo, Bán Hạ chấp nhận nhắm hai mắt lại.

Nhưng vào lúc này, một tiếng sói tru hoa phá trường không*, khiến một người một sói đều cứng lại tại chỗ.

(*) đột nhiên xuất hiện

Dã lang đang quơ múa móng vuốt về phía Bán Hạ đành thu hồi lại, nghiêng đầu nhìn về phía tiếng sói tru vừa truyền tới.

Bán Hạ sụp ngã xuống bên cạnh nha nha thảo, nàng giống như nghe được tiếng bước chân thuộc về loài người truyền đến, ngẩng đầu nhìn sang, lại chỉ thấy người tới mũi cao miệng rộng, tay dài chân dài, tóc đen áo choàng, cuồng dã bất tuân, người này chính là Vô Mạt.

Vô Mạt mặc áo da hổ, lưng đeo trường tiễn, một tay nhấc hai con gà rừng ngũ sắc rực rỡ, kim đao đại mã* đi về phía bên này.

(*) miêu tả người phóng khoáng

Dã lang này rõ ràng nghe được tiếng sói tru, bây giờ lại biến thành một người, rất là giết mình. Lông sói dựng lên, đuôi xù ra, thân thể cúi thấp xuống phía trước, sắc bén nhìn chằm chằm vào Vô Mạt.

Vô Mạt ngừng bước chân, hai mắt giống như điện bắn về phía Dã Lang.

Nửa ngày trời qua, lông đang dựng đứng của dã lang cũng từ từ buông lỏng, hướng về phía Vô Mạt thấp giọng kêu. Vô Mạt cũng trả lại mấy tiếng, một người một sói giống như đang nói chuyện.

Lúc này trong lòng Bán Hạ thầm giật mình, thì ra âm thanh vừa rồi là do Vô Mạt phát ra. Chỉ là nghĩ đến Vô Mạt là do sói mẹ nuôi lớn lên, nàng cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.

Vô Mạt sau khi phát ra mấy tiếng với con sói kia xong, con sói này hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, nhìn Bán Hạ một chút, lại nhìn Vô Mạt một chút, tựa hồ đang do dự cái gì đó.

Vô Mạt bước nhanh đến trước mặt Bán Hạ, cúi đầu đỡ Bán Hạ dậy, kéo nàng đi ra phía bên ngoài. Bán Hạ chỉ có cảm giác mình hiện giờ giống như con gà nhỏ bị hồ báo bắt được. Tay Vô Mạt lớn hơn nàng rất nhiều, lúc này giống như kim sắt cầm chặt lấy cổ tay nàng, lôi nàng đi về phía trước. Bán Hạ mặc dù cảm thấy cổ tay rất đau, nhưng nàng vẫn không quên nha nha thảo, liên tục lưu luyến quay đầu về phía sau nhìn, lại thấy con sói kia vẫn coi chừng bên cạnh nha nha thảo, không có ý rời đi.

Vô Mạt chợt trầm giọng ra lệnh: "Không được quay đầu lại." Âm thanh hạ lệnh này rất có cảm giác không giận mà uy.

Bán Hạ cả kinh trong lòng, dưới chân không vững, hơn nữa lúc này Vô Mạt chợt tăng tốc độ, vì vậy Bán Hạ lao đảo một cái thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Vô Mạt lạnh lùng liếc nhìn Bán Hạ: "Nếu như cô thực sự muốn chết, vậy ta có thể thả cô ra."

Hắn cười lạnh, bổ sung: "Ta hiện tại mà nói thả cô ra, con sói kia lập tức sẽ xé nát cô, cô tin không?"

Bán Hạ vội vàng gật đầu: "Ta tin, ta tự nhiên tin." Vừa gật đầu như giả vờ, vừa đưa một tay khác bắt lấy vạt áo Vô Mạt.

Nàng hiện tại đã tỉnh táo, hoàn toàn tỉnh táo, nha nha thảo là muốn, nhưng ít ra phải có một mạng mới lấy được!

Vô Mạt thấy vậy, cúi đầu chỉ nói một chữ: "Đi."

=====

Vô Mạt mang theo Bán Hạ bảy quẹo tám rẽ, một lát là nước bùn lầy lội, một lát là băng tuyết bao phủ, khiến Bán Hạ mệt mỏi gần chết, rốt cuộc cũng đi ra khỏi cấm địa Lang Tộc.

Cuối cùng đi đến một cửa sơn động, nơi đó có cự thạch che chắn nên mặt đất vẫn còn coi như khô ráo. Vô Mạt một tay quăng Bán Hạ vào đó.

Bán Hạ nhất thời không đề phòng bị ném trên mặt đất, móng đau giống như bị nứt ra, nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Nàng vuốt mũi, nhỏ giọng oán trách: "Chẳng lẽ người không thể nhẹ tay một chút ư, đau chết mất."

Vô Mạt nhìn xuống Bán Hạ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng, âm lãnh nói: "Cô nếu dám tự tiện xông vào cấm địa lang tộc, dĩ nhiên là ngay cả mạng cũng không cần, té một cái thì có là cái gì đâu."

Bán Hạ nghĩ đến chuyện vừa rồi, không rét mà run, ngẩng đầu nhìn về phía Vô Mạt, chỉ thấy trên mặt Vô Mạt không có bất kỳ một tia nhiệt độ.

Nhưng nàng vẫn nhẹ giọng nói: "Cám ơn người đã cứu ta."

Vô Mạt nhẹ cong khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Cô đi về nhà đi."

Bán Hạ trầm mặc chốc lát, kiên định lắc đầu nói: "Không, ta phải tìm được nha nha thảo, ta còn muốn thử một lần nữa." Vô luận như thế nào nếu đã thấy một lần, cứ như vậy buông tha nha nha thảo, chính nàng không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Vô Mạt lần nữa nhìn Bán Hạ một cái, trông hần nhìn nàng như đang nhìn một người chết.

"Nếu như cô một lần nữa bước vào cấm địa lang tộc, ta tuyệt đối sẽ không cứu cô." Âm thanh của hắn so băng tuyết còn lạnh hơn mấy phần.

Bán Hạ nghe nói như thế lại cười: "Ta chỉ là muốn thử một lần nữa, có lẽ có thể cảm về được. Cho dù không thành cũng không sao." Không thành không phải là chết ở đó sao, nàng nguyện ý dùng mạng của mình, để tranh thủ một phần vận cơ hội này.

Nếu như không lấy được nha nha thảo, phụ thân sẽ không sống tiếp được, muội muội Nhấn Đông gả cho Mộc Dương cũng có thể từ từ quên quá khứ, tất cả vẫn có thể tốt đẹp .

Vô Mạt cúi đầu nhìn kỹ Bán Hạ, chỉ thấy mặc dù nàng nhàn nhạt cười, nhưng trong đôi mắt sáng ngời lại lộ ra đau thương.

Vô Mạt nhíu mày rậm: "Cô một lòng muốn chết."

Bán Hạ lắc đầu: "Không, ta chỉ muốn nha nha thảo."

Vô Mạt cúi người, bàn tay rắn chắc đề xuống đầu vai của nàng.

Bán Hạ chỉ cảm thấy đầu vai nhất thời nóng lên, nàng ngẩng đầu, lại thấy tóc đen sẫm của Vô Mạt đang rủ xuống gò má mình.

Hơi thở quanh quẩn, trên mặt nàng nóng lên.

Tiếng Vô Mạt trầm thấp vang lên bên tai: "Hiện tại trời đã tối, không thể vào cấm địa. Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hãy đi." Nhìn Bán Hạ sắc mặt tái nhợt, hắn bổ sung: "Cô cần nghỉ ngơi."

Bán Hạ vừa nghĩ cũng đúng, nhìn sơn động sau lưng: "Cũng được, vậy ta ở chỗ này nghỉ ngơi đêm nay."

== ==

Trong sơn động rất sạch sẽ, trên đất còn có rải cỏ khô, nghĩ tới đáng về quen thuộc của Vô Mạt đối với nơi này, đây hẳn là nơi ở trong núi của hắn. Vô Mạt vô cùng thuần thực đốt một đồng lửa ở cửa động, rất nhanh chung quanh liền ấm áp lên. Bán Hạ vừa hơ tay, vừa đem y phục trên người vì dính tuyết mà ướt lại gần đồng lửa để hơ khô.

Có lẽ vì căng thẳng quá lâu, nàng bây giờ mới phát hiện trên chân và tay đều nhức mỏi đau đớn. Có lẽ còn bị thương đi, nhưng không sao, không đến nỗi có gì đáng ngại.

Vô Mạt ở ngoài cửa động bỏ gà rừng bên hông xuống, thành thạo mở bụng con gà cắt một cái khe nhỏ, đem những thứ không dùng móc ra, sau đó không biết lấy từ đâu ra một loại quả trân quý trong núi nhét vào bụng gà rừng, lại tiện tay lấy hai mảnh lá thơm sạch sẽ từ bên cạnh hái được đem gà rừng bao bọc lại cực kỳ chặt chẽ. Làm xong những thứ này, hắn đến bên cạnh đồng lửa đào một cái lỗ dưới đồng lửa, sau đó nửa quỳ, đem bọc gà rừng nhét vào trong lỗ.

Bán Hạ ở một bên nhìn, nghĩ tới bây giờ mà đem gà đặt ở dưới đồng lửa nướng, cũng không biết bao lâu mới có thể nướng chín.

Vừa nghĩ tới cái này, nàng mới phát hiện ra bụng mình cơ hồ không có cái, kêu ừng ực... . Nàng quay lại phía sau sờ, không còn cái gì cả, giò trúc đã sớm không thấy, ngay cả túi nước bên hông túi nước cũng không biết đã rơi ở đâu.

Nàng nuốt nước miếng, đưa tay đến gần đồng lửa hơn một chút. Không có cái ăn, ẩm áp một chút cũng đã tốt rồi.

Vô Mạt thu thập xong con gà rừng, cũng không nhàn rồi, mà tiếp tục cầm lấy một nồi đất nhỏ. Nồi đất đó có hai chỗ tay cầm đều được buộc hai dây da.

Bán Hạ lúc này mới phát hiện Vô Mạt không giống những người trong tộc khác, tò mò quan sát tất cả những việc hắn đang làm.

Chỉ thấy Vô Mạt tìm một chỗ sạch sẽ, bỏ rất nhiều tuyết vào nồi, sau đó đem nồi treo lên giá gỗ trên đồng lửa. Ngọn lửa đốt nồi đất, rất nhanh tuyết trong nồi bắt đầu tan ra, sau khi tan bắt đầu thay đổi nhiệt độ.

Nước nóng, ở nơi tuyết đọng đêm đông trong núi hoang, là thứ làm cho người ta khát vọng cỡ nào a.

Bán Hạ xuyên thấu hơi nóng ngọn lửa, nhìn nước từ từ nóng lên, nhẹ nhàng hấp mũi. Hốc mắt dần dần ướt át, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, hiện tại mới phát hiện ra mình đã rất mệt mỏi. Nàng từ nhỏ lớn lên trong sơn dã, thân thể rất khỏe mạnh, nhưng rốt cuộc vẫn là một cô nương, chạy vào trong núi này nhận đủ đau khổ mà chỉ có nam nhân mới có thể chịu, hôm nay thật vất vả mới gặp được người đáng tin cậy để dựa vào, cho nên dần dần buông lỏng, đúng là đã mệt mỏi đến cực hạn. Nàng nhắm mắt lại cảm thụ âm áp đến từ đồng lửa bên cạnh, dần dần nhắm hai mắt lại.

Vô Mạt không hề ngủ, hắn tìm ba cây nhỏ, đem ngọn cây rẽ cây chặt hết, lưu lại thân cây nhẹ nhàng tước.

Lúc này tuyết đọng không tiếng động rơi xuống, trời cùng đất giống như đều an tĩnh lại, Núi Thượng Cổ ngàn dặm không có dấu tích người, chỉ có đồng lửa trước sơn động đang thiêu đốt.

Bán Hạ buồn ngủ nghiêng người dựa vào một tảng đá bên cửa động, ngủ hết sức ngọt ngào.

Vô Mạt để một con gà tước gọt sạch sẽ ở một bên, đào đất bên cạnh đồng lửa, từ dưới đất móc ra con gà rừng kia.

Gà rừng đã sớm chín đều, Vô Mạt cắt bỏ phần bùn phía ngoài, mở lớp lá thơm sớm bị thấm ướt ra, nhất thời, một cỗ hương thơm ngào tới.

Trong ánh trăng mờ Bán Hạ đang có một giấc mộng, nằm mơ thấy mình khi còn nhỏ được phụ thân dẫn ba tỷ muội khe núi chơi đùa. Ba tỷ muội nghịch nước cười đùa, rất vui vẻ, nhưng bất chợt, phụ thân tiến vào trong nước, Bán Hạ vội vàng muốn đi cứu phụ thân, nhưng dưới chân nàng thể nào cũng không thể động dậy nửa phần. Đang lúc này, một con gà nướng bay tới, mỡ vàng thơm nức, nàng nhất thời cảm giác mình cực đói rồi, ngào tới muốn ăn.

Cứ như vậy bỏ ngào về phía trước, nàng đầu đụng vào tảng đá, chợt tỉnh lại, đập vào mi mắt là bóng dáng cao lớn của Vô Mạt.

Mà thứ làm cho bụng nàng bắt đầu kêu gào chính là một mùi thơm mê người. Mùi thơm của gà rừng đặc hữu trộn với mùi quả rừng và là thơm, Bán Hạ nhìn chằm chằm con gà trong tay Vô Mạt, không hề di chuyển tầm mắt.

Nàng biết bộ dáng của mình bây giờ nhất định rất tham lam, có thể còn có nước miếng chảy ra.

Vô Mạt đi lên trước ngồi xuống, đem gà nướng đã bỏ lá thơm ra đưa đến trước mặt Bán Hạ.

Bán Hạ sừng sốt một chút, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Nàng bổ sung nói: "Ta cũng không ăn nhiều, ăn một ít là được rồi."

Vô Mạt liếc nhìn Bán Hạ, cau mày nói: "Vậy cũng tốt, ta chỉ phân cho cô một chút thịt ức gà thôi."

Bán Hạ vừa sừng sốt: "A?" Thật ra thì nàng rất đói, đói đến mức có thể nuốt toàn bộ con gà này rồi!

Nàng ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn về phía Vô Mạt, trong ánh lửa, nàng giống như thấy bên môi Vô Mạt đối diện có một nét cười nhạt. Chỉ là nó thoáng qua rất nhanh đã không thấy, nàng nghĩ có lẽ bản thân nhìn lầm rồi.

Vô Mạt tách gà rừng chia ra làm hai, đem một nửa cho Bán Hạ.

Bán Hạ lần này không khách khí, nhận lấy cúi đầu gặm ngay.

Vô Mạt không hề gấp gáp, hắn đem nồi đất đặt xuống đất tuyết, nước sôi bên trong gấp tuyết lạnh, bắt đầu nguội đi.

Lúc này Vô Mạt liếc nhìn Bán Hạ đang ăn như hổ đói, không biết từ nơi nào móc ra một củ cải khô đưa cho Bán Hạ.

Bán Hạ nhận lấy ném một củ, mùi vị rất tốt, nhai một chút, hơi có vị mặn, vừa hợp để ăn gà rừng.

Vô Mạt chỉ chỉ nồi đất bên cạnh: "Khát thì tự mình uống."

Bán Hạ nuốt xuống miếng gà nướng trong miệng, gạt đầu nhỏ giọng nói: "Ta biết rồi, cảm ơn huynh."

== ==

Gặm gà rừng ăn quả khô lại thêm một củ cải nữa, Bán Hạ cũng không khách khí chút nào uống gần nửa nồi nước nóng, đem bụng nhét đầy chặt, bây giờ nàng mới nhận ra mình như được sống lại.

Ăn uống no đủ nàng nhìn trộm Vô Mạt một chút, chỉ thấy Vô Mạt ngồi rửa sạch nồi đất rồi cất đi, lại đem một cái đuôi gà còn dư tí mỡ bọc vào lá cây đặt vào sọt tre.

Lúc này Bán Hạ không có tâm tư nghiên cứu tí mĩ nam nhân này, nàng tập trung tinh thần nghĩ, tối nay phải cùng nam nhân xa lạ này ngủ một chỗ?

Bán Hạ rụt vai, cẩn thận chui vào trong son động đến gần vách động, vùi mình vào trong đám cỏ tranh nhắm mắt lại, cố gắng để cho mình ngủ đi. Nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vô Mạt bỏ giỏ trúc của mình vào son động, lại cởi áo khoác da hổ trải xuống đất, nằm thẳng xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Bán Hạ trong lòng rối cuộc vẫn có chút thấp thỏm, không ngủ được, lặng lẽ nhìn về Vô Mạt, lại thấy Vô Mạt hai tay đệm sau ót nằm yên, hai mắt nhắm chặt, có lẽ đã ngủ rồi.

Trừ phụ thân, Bán Hạ chưa từng nhìn rõ nam nhân nào gần như vậy, lúc này nhìn kỹ, mới phát hiện Vô Mạt mặc dù dáng dấp cầu thả tục tằn, nhưng cũng không khó coi, chỉ là sống lâu trong núi cộng thêm lối thôi lếch thếch khiến cho hắn có vẻ có chút dã tính nguyên thủy.

Bán Hạ đang nhìn, chợt lông mày Vô Mạt giống như cử động, Bán Hạ vội vàng ngừng thờ đưa ánh mắt liếc về hướng khác.

Cũng may Vô Mạt cũng không tỉnh lại, giật giật sau đó tiếp tục ngủ.

Bán Hạ không nhìn Vô Mạt nữa, bắt đầu nghiên cứu giỏ trúc ở cửa động.

Giỏ trúc không có nắp, nàng nhờ ánh lửa cũng có thể thấy đồ vật bên trong, có quả khô, hạt dầu cải, có thịt khô, dược liệu, còn có. Còn có mấy cây Nhân sâm.

Nhân sâm không nhỏ, vừa nhìn đã biết là đồ tốt trên trăm năm.

Bán Hạ thấy nhân sâm, nhất thời nhớ tới phụ thân.

Thượng nhân không cho mình Nhân sâm, mình lại nghĩ cách lấy nhân sâm trong tay Vô Mạt, kết quả ngược lại hại phụ thân. Đây chính là tự mình cho là thông minh, tự cho là đúng!

Tự trách tựa như một cây đao xoắn cắt vào lòng Bán Hạ, nước mắt nàng im lặng rơi xuống.

Nàng ngược nhìn son động đen tuyền, trong lòng so với đêm tối này còn tối hơn mấy phần.

Nàng đi tới thế giới này hơn chục năm rồi, từ nhỏ được phụ thân nuôi dưỡng lớn lên, phụ thân chính là người thân nhất trên đời này của nàng.

Nếu như phụ thân cứ như vậy rồi đi, nàng sẽ cảm thấy là mình đã hại chết phụ thân.

Bán Hạ đắm chìm trong đau thương, hồn nhiên không phát giác trong đêm đen có một đôi mắt sắc bén vẫn cứ lẳng lặng nhìn nàng.

Vô Mạt đang nhìn thật lâu, rốt cuộc phá vỡ trầm mặc: "Cô đang khóc cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Bán Hạ thấy Vô Mạt tỉnh lại, vội lau nước mắt, tuy nhiên lau thế nào cũng không ngừng được. Vô Mạt ngồi dậy nhìn chằm chằm Bán Hạ, chân mày cũng nhíu lại: "Ai khi dễ cô?"

Bán Hạ vừa khóc vừa lắc đầu nói: "Không có. Ta chỉ là thấy Nhân sâm, lại thấy khổ sở."

Chân mày Vô Mạt nhíu chặt hơn: "Tại sao?"

Bán Hạ nhìn xuống nghẹn ngào, lau nước mắt dứt quãng nói: "Đều tại ta. Đều tại ta tự cho là đúng. Ta muốn nhân sâm của người. Cho phụ thân ăn, kết quả hại phụ thân." Bán Hạ nói xong lời cuối cùng, khóc không thành tiếng.

Vô Mạt dựng lỗ tai, từ trong tiếng khóc của nàng cuối cùng cũng hiểu nguyên do.

Hắn âm trầm hồi lâu, chợt đứng lên, một tay cầm mấy cái cây Nhân sâm, một tay dùng sức bẻ mạnh một cái, mấy cây Nhân sâm này đều đứt đoạn. Bán Hạ nhìn thấy giật mình đang định nói gì, rồi lại thấy hắn tiện tay ném ra xa, mấy cây Nhân sâm thượng hạng cứ như vậy vùi vào trong núi tuyết không thấy

tung tích.

Bán Hạ ngừng khóc, mờ mịt nhìn Vô Mạt.

Đây chính là đồ tốt quý hiếm đó, mỗi khi đám nam nhân trong tộc đi ra ngoài tìm được cây nhân sâm lớn như vậy, Tộc trưởng đều giao cho thượng nhân, để thượng nhân giữ lại tương lai trị bệnh cứu người. Hẳn tại sao có thể lãng phí như thế!

Sau khi Vô Mạt vứt bỏ Nhân sâm, không nói một lời, tiếp tục nằm trong đồng rom vùi đầu làm ra vẻ đi ngủ.

Bán Hạ chớp đôi mắt đăm lẹ, không nhịn được nhẹ giọng hỏi: "Huynh làm sao thế?"

Vô Mạt không trả lời.

Bán Hạ trầm mặc, cúi đầu nghĩ lại, nhỏ giọng giải thích: "Huynh không cần tức giận, ta chưa bao giờ trách huynh, cái này không liên quan gì tới huynh."

Vô Mạt như cũ vẫn không trả lời, chỉ đem cái gậy gậy phủ mái tóc đen thô ráp hướng về phía Bán Hạ.

Thật lâu sau, Bán Hạ khe khẽ thở dài: "Huynh là một người rất tốt."

Nàng cho là Vô Mạt vẫn không trả lời, ai biết Vô Mạt chợt buồn buồn nói: "Không, ta là một người không may mắn."

Bán Hạ lắc đầu, đang muốn nói tiếp, nhưng Vô Mạt chợt thô bạo ngắt lời nàng: "Ta muốn ngủ."

Lời nói của Bán Hạ bị chặn lại trong cổ họng không nói ra được, không thể làm gì khác hơn là không nói. Ngồi yên phát ngốc nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải ngả đầu đi ngủ. Dù sao nàng cũng không có buồn bực ưu buồn lâu được, ngày mai nàng phải tiến vào cấm địa bầy sói sâu trong núi lớn một lần nữa lấy về nha nha thảo đó.

=====

Một đêm này Bán Hạ ngủ cũng không tốt, các loại ác mộng lần lượt ập tới, hơn nữa các tiếng sói tru hú gầm trong núi rất kỳ quái, nàng căn bản không thể ngủ ngon. Khi bên ngoài lộ ra một chút ánh sáng, nàng đã ngồi dậy.

Vô Mạt cũng đã sớm tỉnh lại, hần hái vài trái cây màu đỏ. Bán Hạ nhận lấy, chỉ thấy cái quả này toàn thân sáng ngời đỏ thắm, giống như Mã Não rất động lòng người, không nhịn được hỏi "Đây là quả gì vậy?" Núi Thượng Cổ tàng trữ nạp kỳ, ngay cả người Vọng Tộc sống lâu dài dưới chân núi đối với các loại trái cây trên núi cũng không nhất định rõ như lòng bàn tay.

Vô Mạt lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết đây là cái gì, khi còn bé thấy mấy con khỉ trong khe núi thường hái ăn, ta gọi nó quả hầu tử."

Bán Hạ đem quả hầu tử đặt ở trong miệng khẽ cắn một cái, thịt quả căng mọng chất lỏng trong veo, mùi vị thực là không tồi, không nhịn được cắn tiếp.

Vô Mạt đứng lên, nhìn sâu trong Núi Thượng Cổ, nơi đó mờ mịt, không thấy rõ.

"Nếu như người thực sự muốn lấy nha nha thảo, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa nhất định không thể nào lấy được nha nha thảo." Hắn cực kỳ khẳng định nói.

Bán Hạ cắn cắn môi, gật đầu nói: "Ta biết." Nàng ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của nam nhân này, trong mắt chợt lóe: "Ta...ta bây giờ xuống núi, cảm ơn người đã cứu ta, lại cho ta cái ăn."

Vô Mạt ngoài ý muốn nhìn Bán Hạ một cái, giống như không tin tưởng lời nàng nói.

Bán Hạ cười khỏ một tiếng, đứng lên nói: "Ta thật sự cần phải xuống núi, ta muốn đi chăm sóc cha ta, hẳn căn bản sống không qua tối nay rồi."

Lần này Vô Mạt tin, hẳn đưa mắt nhìn cô gái trước mắt này rõ ràng mảnh mai lại làm ra vẻ kiên cường, giờ tay lên đem cây gậy trong tay đưa ra: "Cho cô cái này."

Bán Hạ cúi đầu nhìn cái gậy kia, nhận lấy, nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn, liền đi đến hướng xuống núi.

Vô Mạt đứng ở nơi đó, nhú nhú mày, chợt hô: "Cô không được quên quy củ của Lang Tộc, một khi người Vọng Tộc bước vào cấm địa, bầy sói liền có quyền xử trí các người."

Bán Hạ quay đầu lại, gật đầu nói: "Ta đã nhớ."

Vô Mạt đứng yên, nhìn bóng lưng gầy yếu dần dần biến mất hẳn trong núi, rồi cúi đầu nhặt lên cái sọt của mình, đi săn thú.

=====

Bán Hạ dĩ nhiên không đi thẳng xuống núi, nàng quẹo một chỗ, lần nữa tiến vào cấm địa.

Làm trái với ước định của bầy sói cùng người Vọng Tộc, một mình tiến vào cấm địa, nàng biết sẽ có kết cục như thế nào, không cần phải lần nữa liên lụy người khác.

Nàng lần này coi như đã quen việc dễ làm rồi, vả lại Bán Hạ nắm chắc trong lòng, đại khái hướng chỗ có nha nha thảo. Chỉ có thể hận hôm qua lúc đi ra đường bị băng tuyết bao trùm khó có thể phân biệt.

Bán Hạ cẩn thận đi về phía trước, trong lòng lặng lẽ hướng Kiếm Linh cùng Lão tổ tông Địa Nô cầu nguyện, không làm cho bầy sói phát hiện tung tích của mình, đồng thời cố gắng phân biệt hướng của nha nha thảo.

Có lẽ là thành ý của Bán Hạ cảm động Kiếm Linh, cũng không biết qua bao lâu, sau khi Bán Hạ té ngã mấy lần đã mệt mỏi thờ hồng học, nàng rốt cuộc tìm được cây bách cổ thụ kia. Lần trước nàng chính chỗ cây bách này phát hiện nha nha thảo.

Bán Hạ đi đến tìm nha nha thảo trước tiên nhìn chung quanh, xác nhận chung quanh không có tung tích của bầy sói, lúc này mới từ từ đem nha nha thảo quý hiếm lấy ra. Nàng cầm lấy nha nha thảo vẫn mang theo bùn đất dẫu vào trong ngực, bước nhanh muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi nàng muốn rời khỏi, một tiếng lang tru nổi lên, chính là con dã lang ngày hôm qua, xuất hiện trước mắt Bán Hạ lần nữa.

Ánh mắt con sói kia chỉ nhìn chằm chằm vào ngực Bán Hạ, nơi đó giấu nha nha thảo vừa mới hái.

Bán Hạ siết thật chặt cây gậy trong tay, ôn tồn hòa khí thương lượng với con sói: "Ta sẽ rời đi, ngươi không cần tổn thương ta, có được không?" Dầu gì bọn họ đã lẫn lộn nhìn quen mắt, Bán Hạ cố gắng cùng con sói này giảng đạo lý.

Sói núi Thượng Cổ chưa từng hại người, thức ăn của bọn chúng bao gồm tất cả thú đi lại khắp núi, tuy nhiên nó tuyệt đối không bao gồm người Vọng Tộc dưới chân núi. Vì vậy con sói này mặc dù tràn đầy lệ khí, cả người lông sói dựng thẳng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nó có lẽ cũng nổi lên nghi ngờ, rốt cuộc nên xử lý như thế nào với nhân loại cả gan dám lần nữa tiến vào cấm địa lấy đi nha nha thảo? Thực sự nên cắn chết sao?

Bán Hạ thấy nó hai mắt hiện lên nghi ngờ, trong nội tâm khẽ động, biết đây chính là thời cơ chạy trốn, vì vậy cái khó ló cái khôn hướng về phía sau lưng con sói hô to một tiếng, con sói bị giật mình, vội hướng về sau lưng nhìn, Bán Hạ nhân cơ hội nhanh chân mà bỏ chạy.

Nàng một tay ôm chặt nha nha thảo trong ngực, một tay khác siết chặt cây gậy, dùng hết sức hướng bên ngoài cấm địa chạy đi. Tuyết trắng trên đất bị giày nàng đè xuống, phía sau lưu lại một chuỗi dấu chân nhếch nhác.

Dã Lang bị lừa nổi giận gầm lên một tiếng, nhẹ nhàng một cái hướng Bán Hạ đuổi theo. Sói chính là sói, nó phản ứng mau tốc độ chạy hoàn toàn không phải điều Bán Hạ có thể so sánh, chưa đến một khắc nó đã đuổi kịp Bán Hạ.

Bán Hạ nghe thấy tiếng sau lưng, trong lòng biết lần này là chạy trời không khỏi nắng rồi, nhưng vào lúc này, nghiêng trên đất có một bóng dáng cao lớn cường tráng, bóng dáng kia lấy khí thế như vạn tấn xông về phía con sói. Tốc độ của hắn cực nhanh, mắt thường cơ hồ khó có thể phân biệt, đợi đến cự ly rất gần con sói, hắn tăng tốc độ nhảy mạnh một cái, tiếp theo nhảy lên trên lưng sói.

Bán Hạ lúc này nghe tiếng động lạ phía sau, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy con sói đang tức giận gầm gừ. Ở trên lưng nó, một nam tử tóc đen mặc da hổ áo vạt áo tung bay. Hắn cúi thấp thân mình, tay trái nắm lông sói tay phải giơ nắm đấm hướng về phía đầu sói ngoan lệ đập xuống. Con sói kia đang ra sức giãy giụa, chợt bị một quyền nặng nề đập xuống, nhất thời mất nồ đom đóm, ai ngờ ngay sau đó lại có một quả đấm ngay giữa ót, vì vậy coi sói NGAO...OOO một tiếng tru thảm thiết, ầm ầm té liệt ngã xuống trên mặt đất.

Lúc này Bán Hạ đã nhìn ngầy người, trăm ngàn năm qua, người Vọng Tộc chưa bao giờ dám cùng sói đánh nhau. Nàng tin tưởng đây là con cháu đầu tiên của Địa Nô đem một con sói đánh ngã trên mặt đất như vậy. Nàng lúc này cũng không biết, hơn nhiều năm sau nàng sẽ đem đây tất cả những gì đang nhìn thấy viết vào chuyện cũ trong tộc, trở thành một trong những chuyện xưa mà người Vọng Tộc sau này luôn kể rất say sưa.

Mà lúc này Vô Mạt thấy lang té xui, mũi chân chạm đất bay vọt đến bên cạnh Bán Hạ, hét lớn một tiếng: "Còn không chạy mau!" Nói xong đưa tay dắt Bán Hạ hướng bên ngoài cấm địa chạy vội đi.

Bán Hạ bị Vô Mạt kéo đến sắp ngã xuống, Vô Mạt chạy quá nhanh, nàng chỉ cảm thấy gió lạnh thấu xương vỗ vào mặt, hô hấp cũng trở nên khó khăn, nàng thậm chí cảm thấy mái tóc của Vô Mạt tung bay kia giống như một roi đánh tới trên mặt mình, chỉ là nàng vẫn kiên trì dùng sức lực toàn thân chạy lên về phía trước.

Chỉ cần chạy ra cấm địa, bọn họ sẽ được an toàn!

Chợt, Bán Hạ nghe được cách đó không xa truyền đến từng tiếng lang tru, tiếng tru thê lương, trong lòng nàng hiểu đây là cách sói truyền tin tức, mà sói so với mình tốc độ phải nhanh hơn nhiều, mình khẳng định chạy không thoát. Trong lòng nàng cơ hồ tuyệt vọng, chỉ là rất nhanh liền có một chủ ý, một tay từ trong lòng ngực lấy ra nha nha thảo, vừa chạy vừa thở gấp lớn tiếng nói: "Huynh hãy thay ta giao cho phụ thân ta!" Nói xong muốn buông Vô Mạt ra.

Nếu như Vô Mạt theo lời của mình, nhất định có thể chạy thoát, bản thân lưu lại nơi này hấp dẫn chú ý của bầy sói, vừa có thể cứu Vô Mạt, còn có thể cứu phụ thân, chẳng phải là một công đôi việc sao!

Vô Mạt cũng không nhận nha nha thảo, hắn hung dữ trừng Bán Hạ một cái, rống to: "Ta sẽ không giúp cô lấy nha nha thảo, nếu muốn cô tự mình cầm nó đi ra khỏi cấm địa đi!"

Lúc nói đến đây, đã có sói đuổi theo, bọn chúng đem Vô Mạt và Bán Hạ đang thở hổn hển bao vây lại, từng con đều lộ ra hàm răng bén nhọn ngẩng lên trời phát ra tiếng tru.

Hai người dừng bước, thở hồng hộc. Gậy của Bán Hạ đã không biết quăng đến chỗ nào rồi, Vô Mạt tay không tác sát, hai người vạn vạn lần đánh không lại nhiều sói như vậy.

Bán Hạ kìm lòng không được dựa gần hơn vào Vô Mạt, nhỏ giọng hỏi "Huynh không phải có thể cùng sói nói chuyện ư, huynh và bọn chúng nói một chút đi?"

Vô Mạt bữu môi cười lạnh: "Cô cho rằng ta thực sự là sói sao? Cho dù ta là sói, nếu giúp người ngoài lấy nha nha thảo, ta cũng có thể bị xé thành từng mảnh."

Bán Hạ nhất thời im bật, xem ra chính mình không có cách nào sống được rồi, hơn nữa Vô Mạt cũng bị mình làm liên lụy.

Hai tay đem nha nha thảo ôm vào trong ngực, Bán Hạ hạ quyết tâm, vừa nhắm mắt: "Chết thì chết, để cho bọn họ đem ta ăn đi!"

Vô Mạt giữu cột nói: "Đúng, cô là người cả gan."

Bán Hạ ánh mắt chán nản: "Ta đương nhiên sợ chết, nhưng nếu có thể cứu được phụ thân, cho dù bị bảy sói vây quanh cắn chết thì đã sao?"

Vô Mạt nghe, nhú mày nói: "Nhưng nếu như cô bị cắn chết rồi, không phải không ai đi cứu phụ thân của cô sao?"

Bán Hạ nghe vậy sửng sốt, cúi đầu trầm mặc chốc lát, mới cười nói: "Vậy thì như thế nào, trên đường xuống hoàng tuyền, vừa khéo để ta cùng với phụ thân đi chung đoạn đường." Nàng giương mắt nhìn về phía Vô Mạt, chỉ thấy mái tóc đen của Vô Mạt theo gió bay bay ở trên áo da thú, càng lộ ra nét đã tính cùng với bất kham: "Ta vốn không muốn làm phiền huynh, bây giờ ngược lại làm liên lụy tới huynh rồi."

Vô Mạt lắc đầu phủ nhận: "Cái này cô không cần áy náy cái gì, ta không phải là tới giúp cô, chỉ là đứng dịp tới đây mà thôi." Hắn lời nói xoay chuyển, mày rậm nhảy lên, giữu cột nói "cô lại dám gạt ta nói xuống núi rồi."

Bán Hạ cúi đầu không nói, nàng chỉ muốn không liên lụy hắn mà thôi.

Vô Mạt thấy nàng không tiếp lời, thế nhưng cười lạnh nói: "Chỉ vì phụ thân của cô, cô thật sự muốn trả bất cứ giá nào à!"

Bán Hạ nghe ra trong giọng nói của hắn nồng nặc ý đùa cợt: "Huynh không hiểu, phụ thân từ nhỏ đối với ta cực kỳ thương yêu, ông chính là người thân nhất trên đời này của ta."

Vô Mạt cười nhạo một tiếng: "Ta đương nhiên không hiểu." Hắn từ từ nghiêng đầu đi không nhìn Bán Hạ nữa: "Ta không có phụ thân."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Lúc này bảy sói dần dần thu vòng vây tụ lại trung tâm, bọn chúng gầm gừ, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm hai nhân loại trong vòng kia, dường như muốn xé tan bọn họ thành từng mảnh.

Khi nanh vuốt sói sắp chạm đến áo lông cừu Bán Hạ thì trong mắt nàng rốt cuộc cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Tiếng Bán Hạ bắt đầu xuất hiện vẻ run rẩy, nhưng mà vẫn cố tự trấn định: "Thế nào, làm thế nào?" Nàng gan dạ, thấy chết không sờn, nhưng mà cuối cùng vẫn là một cô gái yếu đuối nên khi thấy nhiều sói hung hãn như vậy từng bước tiến tới gần thì nói không sợ là không thể nào, cái này so với trực tiếp giờ cô chém một đao càng làm cho người ta sợ hãi hơn.

Vô Mạt từ chối cho ý kiến: "Ta không biết." Đứng nói hắn một tay khó chống lại đám sói, ngay cả khi có thể, hắn cũng không thể chém giết bọn sói được. Mới vừa rồi đánh bất tỉnh một con sói, đã là cực hạn mà hắn có thể làm được rồi.

Lời ra khỏi miệng mặc dù lạnh lẽo, nhưng hắn vẫn đưa ra tay đem Bán Hạ che sau lưng.

Bán Hạ vuốt nha nha thảo trong ngực: "Ta không có cách nào đem nha nha thảo cho phụ thân rồi."

Bán Hạ nắm chặt nha nha thảo, cố gắng nhớ lại tình cảnh chết đi đời trước của mình.

Nó đã quá mức mơ hồ rồi.

Nước biển lạnh lẽo, nụ cười đắc ý, hai người này khắc sâu trong trí nhớ nàng hiện lên. Nàng nhớ ra rồi, chồng nàng, tài sản kếch xù, du thuyền lừng lẫy trên. Sau đó là cái chết đau đớn.

(Ặc, vậy là kiếp trước chị bị chồng giết sao??)

Bán Hạ liều mạng lắc đầu bỏ đi những thứ này, nhìn chăm chăm bày sói. Không sao, các người tới đi, ta không sợ. Ít nhất lần này ta là vì phụ thân mà chết, ta là vì cứu mình người yêu.

Đang lúc này, chợt truyền đến một tiếng tru trong trẻo, cao ngạo.

Lập tức chẳng những Vô Mạt và Bán Hạ, mà chính đám sói đều lộ vẻ xúc động, rồi rít nhìn về phía tiếng tru truyền tới.

Chỉ thấy nơi xa chỗ giữa sườn núi, có một con sói đón gió mà đứng. Con sói này nếu so với những con khác thì lớn hơn rất nhiều, toàn thân màu đen, giống như gấm vóc, thần thái cao quý, ánh mắt kiêu ngạo. Lúc này bão tuyết đã ngừng, mặt trời lên cao, bộ lông đen như dát lên một tầng ánh sáng vàng, giống như thần linh không dính bụi trần đứng vững vàng ở trong quần sơn.

Đám sói thấy được con sói này, rồi rít cúi đầu làm tư thái thần phục.

Vô Mạt nhìn về chỗ xa, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng, không khỏi thử thăm dò la lớn: "Tiểu Hắc? Là người sao Tiểu Hắc?"

Hắc Lang nghe được tiếng gọi, thần thái tán mạn nhìn về phía hai người bên dưới, sau đó chậm rãi ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng tru cao vút kéo dài.

Đám sói nghe được tiếng tru, rồi rít đáp lại, trong nhất thời tiếng sói tru nổi lên bốn phía, dãy núi cũng phải rung động.

Vô Mạt cầm tay Bán Hạ nắm thật chặt, ý bảo nàng không cần phải sợ.

Bán Hạ gật đầu, nàng đã nhìn ra tình thế có thể xoay chuyển, liền nhỏ giọng hỏi Vô Mạt: "Con sói này, huynh biết sao?"

Vô Mạt không trả lời, chỉ ngược đầu nhìn lên sườn núi nơi Hắc Lang đang nghênh phong mà đứng kia.

Đúng lúc này, đám sói bắt đầu tốp năm tốp ba bỏ chạy, không lâu sau, màu trắng trên mặt tuyết đều là bị giẫm đạp in đầy vết chân sói, nhưng ngay cả một bóng sói cũng không còn. Con sói đứng ở trên sườn núi kia, nhìn hai người dưới chân núi một lần nữa, cúi đầu kêu một tiếng, cũng xoay người rời đi.

Vô Mạt nhìn bóng lưng của Hắc Lang biến mất trong núi rừng, trên mặt có mấy phần cô đơn.

Mà lúc này Bán Hạ quả thực là có cảm giác khôi tử hoàn sinh, lại nghĩ đến nha nha thảo vẫn cất giấu trong ngực, quả thật là cùng với tuyệt vọng lúc trước khác biệt một trời một vực. Nàng thấy Vô Mạt sầm nảo đứng ở nơi đó, không nhận được quan tâm nói: "Nếu như con sói này thật sự là con mà huynh biết, có lẽ sau này vẫn còn gặp lại."

Vô Mạt lắc đầu một cái, thần thờ quay đầu nhìn Bán Hạ, khàn giọng nói: "Trở về thôi."

== =====

Hai người mới vừa xuống Núi Thượng Cổ, Vô Mạt liền nói: "Tự cô về nhà thôi."

Bán Hạ cẩn thận nhìn sắc mặt Vô Mạt hỏi "Huynh làm sao vậy? Không cùng xuống núi sao?"

Vô Mạt cười trào phúng, hỏi ngược lại Bán Hạ: "Tộc nhân của các người thấy cô và ta, cái người chẳng may mắn này, cùng nhau xuống núi, không biết sẽ có cảm tưởng gì?"

Bán Hạ không nói gì, nàng tự nhiên biết, chỉ là nàng cũng không sợ.

Nàng nhìn ánh mắt Vô Mạt, kiên định nói: "Huynh không phải là người không may mắn, huynh là người tốt. Ta không sợ người khác nhìn thấy ta đi cùng huynh."

Vô Mạt trong nháy mắt sững sờ, nhưng rất nhanh lại cười lạnh một tiếng: "Đừng nói đùa, cô xuống núi đi." Nói xong hất xoay người rời đi, một chút cũng không dừng lại.

Hắn còn có một việc phải làm, đó chính là đi vào cấm địa, chịu đòn nhận tội, hướng con sói bị hắn đánh ngã kia nói xin lỗi.

Bán Hạ nhìn bóng lưng của hắn, thờ dài.

Nàng bắt đầu có điểm thương xót nam nhân này rồi, nhưng mà loại tâm tình này rất nhanh liền bị nàng bỏ qua. Bây giờ đối với cho nàng mà nói, chuyện khẩn yếu nhất chính là vội vàng trở lại thôn, đem nha nha thảo cho phụ thân ăn, chậm nữa có lẽ sẽ lỡ mất.

Khi nàng trở lại trong thôn, các tộc nhân canh chừng nhìn nàng với ánh mắt rất kinh ngạc, giống như ban ngày gặp quỷ. Khi bọn hắn phát hiện nàng quả thật còn sống trở về thì từng người tiến lên bày tỏ vui mừng, mà Ngưu thẩm hàng xóm của Bán Hạ càng thêm vui mừng đến không ngậm miệng được:

"Bán Hạ, người dọa hòng ta, ta nghe muội muội người nói đã nghĩ người không thể về được nữa, nếu như người thật không còn, Nhị Độc nhà ta làm sao bây giờ!"

Nhà Nguru thăm có một nhi tử Nhị Độc là một người câm, vẫn chưa cưới vợ, Nguru thăm rất vừa ý Bán Hạ, chỉ tiếc phụ thân Bán Hạ vẫn chưa đồng ý. Hôm nay Bán Hạ gặp nguy hiểm vẫn thoát được, Nguru thăm dĩ nhiên vui mừng, lại có hy vọng.

Đối với vẻ hưng phấn của Nguru thăm, tộc nhân bên cạnh không khỏi phát ra trận cười.

Bán Hạ thường ngày có chút ghét Nguru thăm luôn là đem mình và Nhị Độc ghép thành một đôi, chẳng qua hiện nay nàng đang vui mừng, cũng không nói gì, chỉ là cười nhạt một tiếng cùng mọi người nói dạo lát gặp lại, nàng đang vội về nhà.

Lão nhân đứng thứ hai trong thôn dùng bàn tay thô ráp vỗ vỗ vai Bán Hạ: "Bán Hạ, mau về nhà đi, muội muội Nhẫn Đông của người cho là người không về được, ở nhà khóc đến sưng cả hai mắt rồi."

Bán Hạ cáo biệt mọi người, vội vàng đi về nhà. Vừa đi gần đến cửa nhà, nàng liền nghe thấy tiếng khóc sụt sùi, trong lòng không nhịn được đau nhói: Nhẫn Đông đáng thương, muội muội từ nhỏ đã không phải chịu gánh nặng bao giờ, hôm nay mình bắt muội ấy một mình chăm sóc phụ thân, còn không biết sẽ đau lòng bao nhiêu đây.

Đội nàng vén rèm lông cừu thật dày đi vào, không nhịn được sùng sốt.

Thì ra là Mộc Dương ngồi trước bếp lò, mà Nhẫn Đông bị hấn ôm vào trong lòng đang khóc.

Mộc Dương nhìn thấy Bán Hạ trở lại, sợ đến nỗi vội vàng đứng dậy, Nhẫn Đông vừa xấu hổ vừa vui mừng tý tý trở lại, lập tức bày đủ loại cảm xúc: "Tỷ, người đã trở lại?!"

Bán Hạ không kịp nói tí mĩ, chỉ gật đầu nói: "Đúng, ta mang nha nha thảo về rồi, phụ thân như thế nào?"

Vừa nhắc tới phụ thân, Nhẫn Đông lại khóc: "Ông ấy mấy ngày nay vẫn chưa tỉnh lại."

Bán Hạ nghe điều này, biết phụ thân mặc dù chưa tỉnh, nhưng vẫn còn một hơi thở, trong lòng hơi buồn lòng. Lập tức đi vào trong phòng nhìn phụ thân, chỉ thấy phụ thân hai mắt nhắm nghiền đôi môi tím bầm sắc mặt vàng vọt, thoạt nhìn đã biết là trạng thái sắp tạ thế. Nước mắt nàng không cầm được chảy xuống, vội vàng lấy nha nha thảo phân phó Nhẫn Đông: "Muội nhanh đi nấu nước, ta đi đem nghiền nát nha nha thảo này, để phụ thân uống nước vào."

Lập tức Mộc Dương giúp Nhẫn Đông nấu nước, Bán Hạ tự mình đi nghiền nát nha nha thảo. Sau một phen bận rộn, Mộc Dương giúp một tay đỡ cha dậy, Nhẫn Đông bưng nước, Bán Hạ bón thuốc.

Lúc bắt đầu cha khép chặt môi cắn bản không cách nào nuốt được, bất quá Bán Hạ nhẹ nhàng cầm muối gõ kiên nhẫn bón, cha giống như cảm thấy được điều gì, nhấp mấy môi, từ từ uống nước nha nha thảo vào.

Đến lúc uống xong thuốc, ba người yên lặng chờ cha tỉnh lại, Mộc Dương vẫn còn chưa dám tin.

"Bán Hạ, đây thực sự là nha nha thảo do tỷ lấy được sao?" Hấn đương nhiên không tin, phải biết gia gia của hấn làm tộc trưởng nhiều năm như vậy, cũng mới chỉ gặp được một gốc nha nha thảo thôi.

Bán Hạ gật đầu: "Đúng vậy." Nàng không muốn nói ra Vô Mạt, không muốn để Vô Mạt phải rước thêm phiền toái.

Mộc Dương vẫn không quá tin, chỉ là nhìn sắc mặt cha từ từ ửng hồng, hấn cũng không thể không tin sự thật này.

== ==

Lão cha Tô gia được cứu sống rồi, bởi vì Bán Hạ từ trên núi hái tới được nha nha thảo.

Tin tức này chấn động toàn tộc, bọn họ rối rít chạy tới hỏi Bán Hạ quá trình phát hiện nha nha thảo. Bán Hạ che giấu chuyện liên quan đến Vô Mạt, chỉ nói đại khái mình đã lên vào trong núi Thượng Cổ như thế nào. Mọi người rối rít bày tỏ ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Bán Hạ có bất đồng, ngay cả thượng nhân cũng đều phải lau mắt mà nhìn Bán Hạ. Vốn là mấy tiểu tử trong tộc vẫn luôn nhìn chằm chằm mấy cô nương kiều mỵ giống như Nhẫn Đông, hôm nay bọn họ đều thay đổi chuyển sang nhìn Bán Hạ rồi, bọn họ bắt đầu lấy lòng Bán Hạ, ngầm so tài mong đợi có thể lấy được một cô nương tốt dừng cảm hiếu thuận như vậy. Mà khi những tiểu tử này lấy lòng Bán Hạ, nàng luôn có một loại ảo giác, giống như có một đôi mắt đang ngó chừng mình, nhưng quay đầu lại nhìn, nhìn khắp nơi, lại cái gì đều không thấy.

Mãi cho đến một ngày, sắc trời tương đối trẻ rồi, Bán Hạ một mình đi vào rừng nhặt trái cây rơi trên mặt đất. Nàng lần nữa cảm thấy sau lưng có một đôi mắt nhìn mình chằm chằm. Lần này nàng không quay đầu lại, chỉ cẩn thận dùng dư quang quan sát phía sau.

Mặt trời chiều ngã về tây, nàng nhìn thấy phía sau mình có bóng người bị kéo thật dài, hiện lên trên tuyết chưa bị tan trên núi.

Bóng dáng kia rất cao lớn, tóc rất dài, dùng sợi dây tùy ý buộc lại rũ xuống một bên. Lúc gió thổi qua, từng trận phát lên.

Trong lòng Bán Hạ khẽ động, cổ ý dưới chân nghiêng một cái, ra về té ngã trên đất. Nói là giả té, nhưng đau mông là thật, Bán Hạ đau đến nước mắt

sấp chảy rồi. Mặc dù bị thương, Bán Hạ vẫn không quên cẩn thận nhìn phía sau, nhưng bóng người phía sau chỉ giật giật, rốt cuộc không tiến lên. Lại đợi một lát, mắt thấy mặt trời chiều ngã về tây, trời đã rất lạnh, Bán Hạ hắt xì.

Ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, trong lòng thất vọng cùng cực, lại cảm thấy mình thật sự là kẻ ngốc đệ nhất thiên hạ, trong cơn tức giận cố gắng đứng lên đi về nhà.

Ai biết ngày thứ hai, khi nàng đi nhặt trái cây, lại phát hiện dưới gốc cây có rất nhiều trái cây, rải rác trên đất. Nhìn có vẻ như là trên cây rơi xuống, nhưng một cây sao có thể có nhiều trái cây như vậy chứ, Bán Hạ ở đây nhặt trái cây rất nhiều năm rồi, cũng chưa từng thấy chuyện như vậy a.

Bán Hạ âm thầm cảm thấy buồn cười, chỉ là nàng cũng thân nhiên đón nhận, đem những trái cây dưới gốc đất nhặt sạch sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thân thể Tô lão cha mỗi ngày một tốt hơn, dần dần có thể xuống giường đi lại. Bán Hạ đỡ ông tới trước phòng chính, vải lụa Kiếm Linh được cung phụng ở chính giữa, trịnh trọng thấp hương đập đầu mấy cái.

Tô lão cha run rẩy nói: "Hải tử, nhất định là lòng hiếu thảo của con đã cảm động Kiếm Linh và Lão tổ tông Địa Nô, vì vậy mới phù hộ con bình an vô sự lấy được nha nha thảo ."

Bán Hạ quỳ ở đó ngược nhìn lên trên, đó là một thanh kiếm dùng xương cá khắc thành, treo lủng lẳng ở chính giữa, không có vỏ kiếm.

Nàng cúi đầu thật sâu, rồi mới hướng phụ thân thẳng thắn nói: "Cha, ngay trước Kiếm Linh, con phải hướng nói thật cho người, nha nha thảo đó cũng không phải do tự con lấy được ."

Tô lão cha không hiểu: "Bán Hạ?"

Bán Hạ nghiêm túc nhìn phụ thân, nắm tay phụ thân: "Phụ thân, là Vô Mạt, là Vô Mạt ở ngoài thôn đã giúp con. Nếu như không phải nhờ huynh ấy, con sợ rằng cũng không về được nữa rồi, càng không thể nào lấy nha nha thảo cho cha được."

Tô lão cha nghe nói như thế, trên mặt nặng nề, qua thật lâu, tay hần run run cầm chặt tay của nữ nhi: "Hải tử, con không được đi theo con đường của tỷ tỷ ..."

Tỷ tỷ Bán Hạ là Nghênh Xuân, cùng một thiếu gia bên ngoài núi tự định chung thân, chạy theo người ta.

(lại em Nghênh Xuân nữa, bà nữ vương này thật lười nghĩ tên mà, không khéo tên giống nhau số phận cũng giống nhau mất)

Chính là bởi vì chuyện này, Tô lão cha ở trong thôn luôn không muốn ra ngoài, thường ngày các ông cụ ra cửa ở trên đường phơi nắng tán gẫu, Tô lão cha cũng không muốn ở trước mặt người khác nói nhiều.

Bán Hạ nhất thời không nói gì, cũng không biết nên trả lời phụ thân như thế nào. Hồi lâu sau nàng mấp máy môi, nhẹ giọng nhưng kiên định trả lời: "Phụ thân, Vô Mạt không phải người ngoài, huynh ấy là con trai do cô nương trong tộc sinh ra, chảy trong người dòng máu người Vọng Tộc. Hơn nữa huynh ấy đã cứu mạng cha, cũng cứu mạng nữ nhi, chỉ cần huynh ấy nguyện ý, nữ nhi nguyện ý lấy Vô Mạt làm chồng."

Tô lão cha vừa nghe liền nóng nảy, tự mình đứng lên đi tới đi lui trong phòng: "Không được, tuyệt đối không được! Hần đã cứu mạng phụ tử chúng ta, vậy thì lão già ta liền đem mạng của mình trả lại cho hần! Ta tuyệt đối không thể để cho nữ nhi của mình phải gả cho cái tên xui xẻo đó!" Ông càng nói càng gấp gáp, sắc mặt cũng có chút không được bình thường.

Bán Hạ nghe nói như thế, nước mắt rơi xuống, quỳ gối trước mặt phụ thân dịu dàng khuyên nhủ: "Phụ thân, người không cần nóng vội được không, nữ nhi có thể không lấy chồng, cả đời đều không lập gia đình cũng không sao, chỉ cần thân thể của người thật tốt, có thể sống lâu trăm tuổi ."

Tô lão cha lúc này mới ổn định tâm tình lại: "Nhất định không thể gả, không được! Không được. Cha phải nhanh chóng tìm cho con một nhà khá giả!"

Lúc này Nhấn Đông đi vào phòng, nàng thấy tỷ tỷ quỳ dưới đất, lại nghe được cái gì "Tìm một nhà khá giả", vội hỏi: "Cha, đây là thế nào?"

Bán Hạ không muốn muội muội lo lắng, lau nước mắt, nhẹ nói: "Không có việc gì."

Tô lão cha thấy tiểu nữ nhi cũng tới, vì vậy dứt khoát đem hai nữ nhi cũng gọi tới thương lượng: "Các con tuổi cũng không nhỏ, Bán Hạ qua mùa đông này đã 17 rồi, Nhấn Đông cũng 15 rồi, đã đến tuổi nên gả chồng."

Nhấn Đông mấy ngày nay cùng Mộc Dương ngọt như mật, nàng thấy phụ thân nói đến chuyện này, rất là xấu hổ, đỏ mặt cúi đầu yên lặng nghe.

Quả nhiên, Tô lão cha nhắc tới Mộc Dương: "Nhấn Đông ta ngược lại thật ra không tốn tâm, Mộc Dương là một đứa bé ngoan, Nhấn Đông đi theo hắn, cả đời này cũng không cần quan tâm. Nhưng chỉ là Bán Hạ a. Hôm qua Ngưu thẩm cách vách lại nhắc tới, nói là muốn con đi làm nương tử cho Nhị Độc Tử."

Thật ra từ khi mấy tiểu tử trong thôn cũng hướng Bán Hạ lấy lòng thì gấp gáp nhất chính là Ngưu thẩm sát vách, nàng một ngày nhiều lần chạy tới nhà Tô lão cha, hỏi han ân cần, chỉ mong chờ Tô lão cha có thể cho phép Bán Hạ gả cho Nhị Độc Tử nhà mình.

Bán Hạ còn chưa nói cái gì, Nhấn Đông đã kháng nghị trước: "Cha, không được ah...! Nhị Độc Tử là một tên cầm, trước kia tỷ tỷ gả cho hắn thì cũng thôi, hôm nay con trai khắp thôn đều nhìn chằm chằm tỷ tỷ đó, cũng không thể gả cho hắn được, nhất định phải tìm người tốt hơn."

Tô lão cha suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, gật đầu nói: "Được, lát nữa lại tìm Thất Cân bà bà ở phía nam thôn làm mai cho tỷ tỷ người một người tốt, chuyện này nhất định phải nhanh chóng làm!"

Thất Cân bà bà là bà bà rất được người trong tộc tôn trọng, nghe nói lúc bà sinh ra nặng bảy cân, vì vậy đặt tên là Thất Cân bà bà. Thất Cân bà bà đã hơn sáu mươi tuổi rồi, đã từng làm mai cho vô số nhân duyên trong tộc, đã từng đỡ đẻ cho hơn một trăm sản phụ trong tộc.

Hôm nay Tô lão cha đem chuyện tìm một người tốt cho Bán Hạ giao cho Thất Cân bà bà. Thất Cân bà bà rất có thể diện, cũng rất có lòng tin thay Bán Hạ tìm được một nam nhân tốt trong tộc.

Bà nghiêm túc chọn một vòng, đem mấy người tuyển chọn được giao cho Tô lão cha.

Hôm đó bên ngoài lại có tuyết rơi, Tô lão cha cùng hai khuê nữ uống xong canh thịt dê, vây quanh lò lửa thương lượng đại sự này.

Tô lão cha đếm đầu ngón tay nói thầm: "Tứ Vượng thôn nam, trong nhà có bốn nhi tử, một nhà già trẻ đều là tay săn bắt thiện nghệ, người nhà cũng nhiều, nhà hắn có hai nhà kho chứa lương thực, nghe nói lương thực dự trữ được có thể ăn hai ba năm đấy. Tam Mãnh Tử thôn đông, từ nhỏ thân thể rất tốt, dáng dấp cũng cao to, trong nhà mặc dù có nhiều con, nhưng hắn là con trai duy nhất, nghe nói nhà về sau sẽ là của hắn. Nếu như con thật vào cửa rồi, cùng hắn sống thật chăm chỉ, sau này nhất định có thể sống tốt. Còn nữa nói rồi, người ta nhiều tỷ muội cũng gả được không tệ, về sau nếu gặp phải việc khó gì, mấy đại tiểu cô từ đó còn không giúp một tay sao?"

Nhấn Đông nghe thế liền thành người đầu tiên bác bỏ: "Không được, Tam Mãnh Tử không được. Mẹ của Tam Mãnh Tử xem Tam Mãnh Tử như bảo bối, người ta tìm vợ rất kén chọn, bảo là muốn tìm người đẹp mắt, còn phải nhiều đồ cưới."

Tô lão cha nghe nói như thế cũng không vui: "Thế nào, chị người không đẹp mắt, đồ cưới còn chưa đủ nhiều? Chúng ta tuy nghèo, nhưng ta cũng chỉ có hai khuê nữ, đồ trong nhà còn không phải là của các người."

Nhấn Đông cúi đầu không dám nói gì, bất quá trong lòng khó tránh khỏi nói thầm, người trong thôn đều nói hai khuê nữ của Tô lão cha, một như hoa một tựa như cỏ.

Như hoa là Nhấn Đông, tựa như cỏ chính là Bán Hạ.

Nàng nhìn trộm tỷ tỷ lần nữa suy nghĩ, thật ra thì tỷ tỷ thật cũng không khó coi, da nhẵn nhụi khuôn mặt nhu hòa. Nhưng chỉ là ở nơi thanh sơn thủy tú địa linh nhân kiệt như chân núi Viễn Cổ này, không hơn được những nữ hài khác mà thôi.

Về phần đồ cưới. Nàng là con gái nhỏ trong nhà, hơn nữa cuối cùng còn muốn gả cho cháu trai Tộc trưởng, phụ thân phải thiên vị một chút, không thể để cho nàng ở nhà Tộc trưởng không có thể diện chứ?

Tô lão cha lại tiếp tục quở trách những người khác, từng người đều bị ba phụ tử thảo luận tương đối. Bán Hạ đã tâm hồn bay đi nơi khác, nàng nghĩ tới bản thân không đành lòng làm trái với ý cha đi xem mắt chỉ là tùy cơ ứng biến, nhưng nếu quả thật muốn thuyết phục phụ thân để mình gả cho người kia, tất nhiên cần phải xem ý người kia trước một chút.

Lập tức hai tỷ muội có tâm sự riêng, chỉ có Tô lão cha vẫn chú tâm suy nghĩ, cho tới lúc lên giường đất nằm rồi vẫn chằm chập không ngủ, trợn tròn mắt nghĩ tới rốt cuộc là nhà nào thích hợp hơn? Bằng không ngày mai lại đi tìm Tộc trưởng thương lượng một chút xem ý tứ của lão nhân gia hắn thế nào?

Mà sáng ngày hôm sau, Tô lão cha còn chưa kịp cùng Tộc trưởng thương lượng, thì có một người không tưởng tượng được tới nhà, cũng đưa tới sóng to gió lớn.

Người này chính là tỷ tỷ Bán Hạ, nữ nhi lớn nhất của Tô lão cha Nghênh Xuân.

Nghênh Xuân đeo vàng đội bạc mặc áo lụa, phía sau còn có một tiểu nha hoàn cùng hai tùy tùng theo hầu.

Hai tùy tùng xách rương to gói nhỏ đứng ở bên ngoài chờ, Nghênh Xuân vào cửa cầu kiến phụ thân. Nhưng Tô lão cha vừa nhìn thấy đại nữ nhi, liền phát giận, hận đến mức cảm gậy quăng xuống đất: "Người...người đồ nghiệp chướng này, còn không nhanh cút ra ngoài cho ta! Không được tới nhà ta, đồ sao chổi!"

Nghênh Xuân thấy vậy, chột quỳ xuống đất lệ rơi đầy mặt: "Phụ thân, người đừng giận nữ nhi nữa được không? Nữ nhi mấy ngày nay ngày nhớ đêm mong, vẫn tưởng nhớ phụ thân, chỉ hy vọng trước khi chết có thể phải gặp lại phụ thân một lần nữa!"

Tô lão cha lại càng tức giận, tay run run nói: "Biến, người cút cho ta, người muốn gặp phụ thân người một lần, người có biết cha người thiếu chút nữa đã chết rồi không!"

Nghênh Xuân thấy vậy, gục xuống khóc lớn, vừa khóc vừa nói: "Phụ thân, nữ nhi biết sai rồi, người tha thứ cho nữ nhi đi! Nữ nhi hôm nay thân mang bệnh nan y thời gian không còn nhiều, xin ngài hãy để nữ nhi ở bên hầu hạ người đi, để không uổng ta tới nhân thế sống một lần!"

Bán Hạ và Nhấn Đông nghe nói như thế, cũng có chút kinh ngạc: không biết tỷ tỷ đây là thế nào, tại sao thời gian không còn nhiều?

Tô lão cha thấy nữ nhi quỳ khóc, trong lòng cũng khổ sở, nhưng vẫn hung ác quyết tâm nói cút, bản thân thì đi vào nhà.

Nhấn Đông thân cận với đại tỷ này hơn, trước kia Nghênh Xuân chưa rời khỏi thì thích nhất là đi hái hoa phượng tiên* về cho Nhấn Đông bôi móng tay làm phấn, đem hai người ăn mặc thật xinh đẹp. Vì vậy Nhấn Đông lập tức không nhịn nổi nữa, tiến lên đỡ tỷ tỷ Nghênh Xuân dậy, khóc hỏi nàng chuyện gì xảy ra.

(*) Hoa phượng tiên hay hoa bóng nước

Nghênh Xuân thấy phụ thân vào nhà, lập tức cũng đứng lên, lau nước mắt hướng hai muội muội khóc lóc kể lể.

Thì ra sau khi nàng gả cho Trần thiếu gia, liền sinh một đứa bé, nhưng kể từ sinh con xong thì sức khỏe không tốt, tìm bao nhiêu danh y cũng không được việc. Cuối cùng có một thần y tới, nói là nàng tích tụ thành bệnh, sợ là sống không qua mùa xuân năm sau nữa.

Nàng khóc kéo tay muội muội: "Ta hôm nay chỉ nhớ đến mọi người! Ta chỉ muốn trước khi lâm chung có thể ở cùng mọi người mỗi ngày hái hoa hái bóng vài thôi!"

Nhấn Đông cùng Nghênh Xuân tỷ muội tình thâm, lập tức liền ôm nhau khóc, bất quá Bán Hạ trong lòng lại có nghi ngờ.

Sớm không tới trễ không tới, cố tình ngay sau khi mình mới lấy được nha nha thảo, tỷ tỷ lại tới.

Về Trần thiếu gia đó, Bán Hạ cũng biết, Trần thiếu gia trong nhà là buôn bán dược liệu làm giàu. Bên ngoài thôn Vọng Tộc cũng có người của Trần gia bọn họ phải đến hái thuốc mỗi giờ đều nhìn chăm chăm đấy. Huống chi. . . . Huống chi nàng lạnh lùng nhìn sắc mặt tỷ tỷ cùng với vẻ mặt nha hoàn tùy tùng sau lưng, cảnh này nhìn thế nào cũng không giống như có người sắp tạ thế.

Nhấn Đông và Nghênh Xuân khóc một cuộc, Nghênh Xuân lau nước mắt, chỉ huy hai tùy tùng đem những gói nhỏ rượu lớn để xuống.

Nhấn Đông tò mò mở to mắt hỏi: "Tỷ tỷ đây là cái gì vậy?"

Nghênh Xuân cười lời kéo tay Nhấn Đông nói: "Cái này a, có lạ có to, còn có các loại trang sức."

Nhấn Đông vừa nghe, mắt liền sáng lên: "Nhiều như vậy a! Đây là tỷ cho nhà chúng ta sao?"

Nghênh Xuân cười: "Đó là đương nhiên. Hai người các muội tuổi cũng không còn nhỏ, ta thấy sắp đến lúc nên xuất giá rồi, phải có vài thứ làm đồ cưới chứ."

Nhấn Đông vốn đang vì đồ cưới của mình không đủ thể diện mà lo lắng, hôm nay Nghênh Xuân làm vậy thật là làm cho nàng mở cờ trong bụng, vội tiến lên kéo tay Nghênh Xuân: "Tỷ, người thật sự là quá tốt!"

Nghênh Xuân thấy Nhấn Đông vui mừng, nhất thời cười càng vui vẻ hơn: "Nhấn Đông, muội cần phải thay ta hảo hảo khuyên nhủ phụ thân, nhất định phải để cho ta lưu lại a."

Nhấn Đông gật đầu liên tục: "Đó là đương nhiên."

Bán Hạ bên cạnh càng thêm nghi ngờ, trong lòng bi ai cảm thấy, tỷ tỷ trở lại lần này quả nhiên là có mưu đồ khác rồi.

Nghênh Xuân đang muốn đi, lúc này cha xuyên qua cửa sổ hô lớn: "Đồ của nàng, một thứ đều không được giữ lại, đều vứt hết đi!"

Nhấn Đông nghe như thế, dậm chân nói: "Cha, người đừng đối xử ác tâm với tỷ tỷ như vậy!"

Cha vừa nghe nóng nảy: "Nhấn Đông, con cũng không nghe lời ta?"

Bán Hạ vội vàng tiến lên khuyên giải: "Nhấn Đông, không nên làm cho phụ thân tức giận."

Nàng lại xoay người nói với Nghênh Xuân: "Tỷ tỷ, người tạm thời trở về đi, chờ khi tâm tình phụ thân tốt hơn, chúng ta sẽ từ từ khuyên nhủ ông."

Nghênh Xuân lau nước mắt, gật đầu nói: "Bán Hạ, tất cả cũng nhờ muội rồi."

=====

Tô lão cha bị Nghênh Xuân làm phiền, giận quá mức, lập tức không cần tìm Tộc trưởng thương lượng nữa, nhất định muốn Bán Hạ chọn một người trong những chàng trai kia. Những chàng trai đó tự nhiên cũng đã nghe được tin tức này, đều rất hưng phấn, từng người một đều xắn tay muốn lấy lòng Bán Hạ. Trong đó có người gọi là Cần Thọ, dáng dấp cao to, vì để Bán Hạ vui vẻ mỗi ngày đều bám sát theo Bán Hạ. Bán Hạ đi đông hán cũng tới đông, Bán Hạ đi tây hán cũng theo tới tây, một ngày kia Bán Hạ lại đi nhặt trái cây, Cần Thọ cũng đi nhặt trái cây.

Bán Hạ nhìn dáng vẻ ân cần của thiếu niên, chợt trong lòng có một kế, liền cố ý cùng Cần Thọ nói chuyện, còn thương lượng ngày mai lại đi đến đâu nhặt trái cây.

Nàng vừa nói cười vừa dùng dư quang khóe mắt nhìn bốn phía, nhưng lại làm nàng thất vọng, chung quanh không có bất cứ động tĩnh gì. Bán Hạ rất thất vọng, cũng lười không muốn nói chuyện với Cần Thọ nữa, nói tạm biệt rồi muốn về nhà. Cần Thọ thấy thế, tự nhiên không muốn buông tha, lại ở bên cạnh Bán Hạ lăm nhăm không ngừng.

Đang đi trong rừng, chợt nghe một hồi rầm rầm rầm rất lớn, hai người giật nảy mình, vội nghiêng đầu nhìn sang, không nhìn được hít sâu một hơi. Trời lạnh như thế này, Vô Mạt chỉ mặc một cái quần da dê, bên trên người cời trần.

Trong tay hắn đang siết chặt một cái rìu khổng lồ chặt về hướng một cây đại thụ, mái tóc không buộc chặt phủ lên trên tấm lưng dày rộng đầy cơ bắp, mồ hôi theo sống lưng chảy xuống, làm ướt vài lọn tóc, nhưng đa phần tóc đen theo động tác chặt cây mạnh mẽ của hắn mà vũ động. Lưỡi rìu khổng lồ chém vào thân cây, phát ra nhiều tiếng lớn.

Cần Thọ mất thấy cây kia sắp đổ, vừa đứng chặn đường đi của hai người, vội lôi kéo Bán Hạ nói: "Chúng ta nhanh đi thôi, người này đáng sợ lắm!"

Bán Hạ nghe hắn nói như vậy có chút không vui: "Đều là người, làm sao lại đáng sợ?"

Cần Thọ vội nói với nàng: "Muội cũng không phải không biết, hắn là người chẳng lành đó! Hơn nữa muội nhìn hắn dáng dấp cao lớn như vậy, trời lạnh thế này cũng không mặc y phục, nào giống như người Vọng Tộc chúng ta, đó chính là Dã Nhân! Ta nhanh đi thôi."

Bán Hạ nghe như thế đau lòng cho Vô Mạt, lập tức nổi giận nói: "Muốn đi thì người đi đi, ta không đi, ta còn muốn nhặt trái cây!"

Cần Thọ lại không bỏ Bán Hạ được, vừa sợ Vô Mạt, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn nói: "Muội thật sự không đi? Vậy ta đi trước." Nói xong nhanh chóng tìm đường nhỏ chạy trốn.

Nhìn dáng vẻ không ngừng trốn chạy của Cần Thọ, Bán Hạ buồn cười, nhìn một chút nam nhân đang trốn chạy kia, lại ngó ngó Vô Mạt bên này, đây quả thực là không khác gì con chim nuôi trong nhà chạy trốn Dã lang lớn lên nơi hoang dã.

Cần Thọ rời đi, Vô Mạt cũng ngừng chặt cây, chỉ một tay ôm lưỡi rìu to tựa vào cái cây đã sắp đổ, trên miệng ngậm một ngọn cỏ đuôi chó không biết lấy từ đâu ra, rất thâm ý nhìn tới Bán Hạ.

Bán Hạ thấy vậy, cười từ trong giỏ trúc lấy ra một mảnh vải sợi đay làm khăn tay, tiến lên đưa cho Vô Mạt.

Vô Mạt nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm của Bán Hạ, nhất thời không dám nhìn thẳng, cũng không nhận lấy khăn, nghiêng đầu nhìn cái cây bên cạnh.

Bán Hạ cũng có chút nóng mặt, dù sao đối diện chính là một nam nhân trong ngày mùa đông lại cời trần, hơn lồng ngực bóng loáng rắn chắc còn nóng hừng hực tỏa ra khí nóng bức người.

Thấy Vô Mạt nhìn mình, Bán Hạ cũng có chút không dám ở lại nữa, đem cái khăn ném về hướng Vô Mạt, nhỏ giọng nói: "Huynh thích lấy thì lấy, ta đi đây."

Nói xong liền quay đầu chạy trốn.

Ai ngờ Vô Mạt chợt đưa bàn tay to lớn ra bắt lấy cánh tay của nàng, đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ai ngờ Vô Mạt chợt đưa bàn tay to lớn ra bắt lấy cánh tay của nàng, đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Nàng chỉ cảm thấy mặt nóng ran, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không nhìn hắn, nhưng ánh mắt lại vừa vờn roi trúng vào trên ngực để trần của hắn, ở đó có một giọt mồ hôi trong suốt đang theo cơ bắp bóng loáng chảy xuống, cuối cùng chảy đến đai lưng trên quần da dê, biến mất.

(ai ai, tỷ là sắc nữa a, còn nhìn theo nữa)

Nàng bỗng cảm thấy rối loạn, nhỏ giọng oán trách: "Trời lạnh như vậy, huynh còn không mặc quần áo vào!"

Vô Mạt cũng không để ý tới nên mặc quần áo hay không mặc quần áo, khàn giọng hỏi "Mới vừa rồi. . . . người vừa rồi, là người yêu của cô sao?"

Bán Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không phải. . . ." Bán Hạ cúi đầu nhìn bàn tay trên cổ tay mình.

Cổ tay bị bàn tay hán nắm thật chặt, có mấy phần mảnh khảnh trắng nõn. Nàng cố gắng rút về, nhưng rút không nổi, tay hán như gọng sắt, bóp chặt căn bản không rút ra được.

Vô Mạt khó khăn nuốt nước miếng thấm ướt cổ họng khô khốc, gương mặt cương nghị chợt ửng hồng, nói chuyện cũng có chút cà lăm "Mấy ngày trước người tới đây giúp cô cuộc đất. . . . có phải người cô yêu?"

Bán Hạ lần nữa lắc đầu, lấy dũng khí ngẩng đầu lên, hai má đỏ ửng, nhỏ giọng nói: "Không phải. . . ."

Bán Hạ lại cúi đầu, khăn trương nghị, kế tiếp hán sẽ hỏi cái gì, sẽ không phải là hỏi ai là người mình yêu chứ? Vậy mình nên trả lời như thế nào? Nói chính là huynh sao? Như vậy có thể phải quá đột ngột hay không? Bán Hạ lung tung suy nghĩ trong lòng hỗn tạp, không biết làm thế nào cho phải.

Nhưng ai biết Vô Mạt vẫn trầm mặc không nói, cuối cùng khi Bán Hạ rút cuộc không kèm chế được ngẩng đầu lên nhìn hán thì hán đang ngơ ngác ngẩn người.

Bán Hạ vừa ngượng ngùng lại vừa cảm thấy buồn bực.

Vô Mạt nhìn đôi mắt ướt át của Bán Hạ mơ hồ có mong đợi, nhưng trong lòng thì càng cảm thấy khổ sở. Môi hán giật giật, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đột nhiên giống như nhớ ra chuyện gì, chợt buông tay Bán Hạ ra, lùi về sau mấy bước.

Bán Hạ đang đắm chìm trong nồng tình mật ý, vạn lần không ngờ có biến hóa như vậy, nghi ngờ nhìn đôi mắt Vô Mạt đang tràn đầy giã giụa: "Huynh... huynh sao thế?"

Vô Mạt khó khăn lắc đầu một cái, buồn bực nói: "Ta không sao, ta đi đây."

Nói xong liền quay đầu xoay bước đi, ngay cả rìu trên đất cũng không nhặt!

=====

Sau khi Nghênh Xuân rời đi, Nhấn Đông rất buồn, cả một ngày đều ỉu xiu, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, chỉ nằm trong phòng ngẩn người. Bán Hạ thờ dãi, mình làm xong thức ăn, trước hầu hạ phụ thân ăn, lại bùng qua cho muội muội Nhấn Đông ăn.

Nhấn Đông cả mặt đỏ ửng, lôi kéo tay Bán Hạ tâm sự: "Tỷ tỷ, ta buồn phiền trong lòng, tại sao phụ thân không thể giữ đại tỷ ở lại?"

Bán Hạ không đành lòng nhiều lời, chỉ an ủi Nhấn Đông: "Nhà có gia quy, phụ thân có chỗ khó của phụ thân."

Nhấn Đông chảy nước mắt nói: "Nhưng phụ thân tại sao không vì chúng ta mà suy nghĩ chứ. Ta sắp gả cho Mộc Dương rồi, Mộc Dương về sau sẽ là tộc trưởng, nếu như ta ngay cả chút đồ giống đồ cưới cũng không có, chính là làm cho hán bề mặt."

Bán Hạ thay nàng lau sạch nước mắt, dịu dàng nói: "Không quan trọng, người trong thôn biết tình cảnh nhà chúng ta, sẽ không chê cười muội."

Nhấn Đông vẫn không tháo nút thắt trong lòng, buồn buồn nói: "Cả đời chỉ có một lần, ai không muốn làm lớn một chút chứ."

Bán Hạ sờ sờ đầu của nàng: "Tin tưởng Mộc Dương, cũng phải tin tưởng Tộc trưởng, bọn họ sẽ không để cho muội phải thất vọng."

Nhấn Đông trong lòng lúc này mới hơi dễ chịu hơn, nghe lời Bán Hạ khuyên nhủ bùng cơm lên bắt đầu ăn.

Khuyên nhủ muội muội xong, Bán Hạ lại tới an ủi phụ thân, nàng biết phụ thân đối với ba nữ nhi đều yêu như trân bảo, tỷ tỷ lần này trở về, phụ thân tuy trên mặt tức giận, nhưng trong lòng khẳng định không dễ chịu.

Sau khi phụ tử hai người nói chuyện một hồi, phụ thân lúc này mới nói: "Nếu đúng như lời nàng nói, ngược lại có thể đi tới chỗ Tộc trưởng, xin ý kiến của hán."

Bán Hạ trong lòng âm thầm cau mày, nhưng nghĩ tới phụ tử tình thâm, phụ thân rút cuộc vẫn yêu cầu Tộc trưởng để Nghênh Xuân lưu lại. Nhưng chỉ là không biết nàng ta ở lại lần này, lại muốn cho mang đến sóng gió gì cho người Vọng Tộc.

Nghênh Xuân muốn trở lại, người trong thôn rất đều biết tin, người người đều nhắc đến. Cuối cùng Tộc trưởng lên tiếng, nói là để Nghênh Xuân đến chỗ của ông, ông muốn tự mình hỏi vài câu.

Cùng đi với Nghênh Xuân là Bán Hạ, trên đường đến nhà Tộc trưởng, Nghênh Xuân hiển nhiên hơi sợ hãi, thấp thòm nói: "Bán Hạ, muội nói xem Tộc trưởng sẽ để ta ở lại sao?"

Bán Hạ lắc đầu: "Tỷ tỷ, ta cũng không biết."

Tộc trưởng mặc dù lớn tuổi, nhưng cặp mắt kia có thể nhìn thấu lòng người, Nghênh Xuân sợ là không thể gạt được tộc trưởng .

Đến nhà tộc trưởng, tộc trưởng để Nghênh Xuân một mình đi vào, Bán Hạ chờ ở bên ngoài . Chỉ chốc lát sau, Nghênh Xuân đi ra, mặt lộ vẻ vui mừng: "Bán Hạ, ta có thể trở lại thôn rồi."

Bán Hạ trong lòng kinh ngạc, chỉ là vẫn nói: "Vậy thì tốt, chúng ta một nhà có thể ở cùng một chỗ."

Lúc này, chỉ nghe được trong nhà tộc trưởng có tiếng nói vang lên: "Bán Hạ, cháu đi vào đây."

Bán Hạ vội vàng ứng tiếng, đi vào nhà gặp tộc trưởng.

Mấy ngày không thấy, tộc trưởng giống như già hơn rồi, hần vuốt ve xương thú trong tay, xem xét kỹ lưỡng cô nương Bán Hạ đứng ở cửa.

Bán Hạ nghi ngờ vì sao tộc trưởng gọi mình đi vào, chỉ là nàng vừa đúng lúc cũng có chuyện muốn nói với tộc trưởng.

Nhưng vẫn là tộc trưởng mở miệng trước: "Bán Hạ, tỷ tỷ của cháu, ta đã đồng ý nàng ở lại."

Bán Hạ gật đầu: "Vâng, tộc trưởng, ta đã biết."

Tộc trưởng từ ái cười cười: "Có phải hay không cảm thấy rất kỳ quái?"

Bán Hạ kinh ngạc, ngay sau đó liền hiểu ý tứ của tộc trưởng, thì ra tộc trưởng cũng nhìn ra lần này tỷ tỷ trở về là có mục đích.

Bán Hạ cuối cùng cũng đem nghi ngờ của mình hỏi ra: "Tại sao vậy, tộc trưởng tại sao giữ tỷ tỷ ở lại?"

Tộc trưởng không đáp lời, chỉ là ý bảo Bán Hạ đến gần hơn. Bán Hạ đến gần, tộc trưởng cầm xương thú đưa cho Bán Hạ nhìn.

Bán Hạ cẩn thận xem xét, chỉ thấy trên xương thú bóng loáng có vết nứt, không khỏi thất kinh.

Nghe nói mỗi tộc trưởng đều có một xương thú, đây là do tộc trưởng đòi trước truyền xuống . Chỉ khi trong tộc xuất hiện biến cố lớn thì xương thú mới có thể nứt ra.

Tộc trưởng cúi đầu lật quyền giấy da dê cũ nát, thờ dài nói: "Là họa thì tránh không khỏi, Vọng tộc chúng ta, có tai họa."

Bán Hạ khiếp sợ, vội hỏi: "Tộc trưởng, chẳng lẽ không có cách nào ngăn cản sao?"

Tộc trưởng lắc đầu một cái, chỉ vào quyền giấy da dê nói: "Bán Hạ, cháu biết không, đây là những câu chuyện xưa quý báu của Vọng tộc chúng ta."

Bán Hạ gật đầu, chuyện xưa Vọng tộc là một trong những tín vật của tộc trưởng, do tộc trưởng bảo quản, trên đó ghi lại những đại sự xảy ra trong lúc các tộc trưởng tại nhiệm, từng đời truyền lại.

Tộc trưởng lật quyền giấy da dê từng tờ một, run rẩy nói: "Lão tổ tông Địa Nô lúc lâm chung đã lưu lại di huấn, chúng ta đời đời phải canh giữ thần miếu, cho đến khi thần miếu sụp đổ."

Bán Hạ trước kia mơ hồ có nghe qua lời này, nhưng cũng không biết thiệt hay giả, hôm nay nghe tộc trưởng nói đến, hẳn là thật, không khỏi cau mày nói: "Tộc trưởng, nhưng thần miếu không còn, người Vọng tộc ta thời cái gì?"

Bao nhiêu năm rồi, thần miếu đã dung nhập vào cốt nhục người Vọng tộc, tang sự chuyện vui việc phiền lòng, cúi đầu một cái trước thần miếu, đó là nơi ký thác tinh thần không cách nào vứt bỏ. Nàng không dám tưởng tượng, không còn thần miếu, người Vọng tộc còn là Vọng tộc người sao?

Tộc trưởng lắc đầu: "Ta cũng không biết, lịch đại tộc trưởng cũng đều không biết, chúng ta chỉ biết là chúng ta phải canh giữ thần miếu, chính là vì chờ đợi giờ khắc này. . ."

Tộc trưởng đứng lên, từ từ đi tới trước cái kiềng bằng xương ngay chính giữa nhà: "Hiện tại, thần miếu đã cảnh báo rồi, kế tiếp vô luận xảy ra chuyện gì, chúng ta liền đem tất cả giao cho Kiếm Linh vĩ đại đi, để hắn quyết định sinh tử vinh nhục người Vọng tộc."

Nói xong cái này, tộc trưởng chợt quay đầu lại, kéo Bán Hạ nói: "Bán Hạ, , cháu nói một chút chuyện nha nha thảo đi."

Bán Hạ vốn muốn nói, chỉ là bởi vì chuyện nhìn xương thú biết trong tộc sắp có đại nạn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên mở miệng thế nào. Lúc này tộc trưởng chủ động nhắc tới, vội đem chuyện mình vào núi như thế nào, như thế nào gặp được Vô Mạt, Vô Mạt đã trợ giúp mình lấy được nha nha thảo thế nào nói rõ một lần.

Tộc trưởng sau khi nghe xong, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Hài tử, cháu cảm thấy Vô Mạt là hạng người gì?"

Bán Hạ bị hỏi vấn đề này có chút luống cuống, nhưng vẫn sửa sang lại ý nghĩ, bình tĩnh mà nói: "Hắn thiện lương, có tình có nghĩa, cũng rất có tài."

Tộc trưởng nghe xong cười: "Bán Hạ, cháu rất ngưỡng mộ hắn?"

Bán Hạ đỏ mặt, nhưng vẫn gật đầu nói: "Đúng vậy." Nàng lấy dũng khí tiếp tục nói: "Nhưng nếu Bán Hạ nói mình muốn gả cho Vô Mạt, phụ thân không chừng sẽ tức chết, cho nên Bán Hạ tới để khẩn cầu Tộc trưởng, đến lúc đó chỉ cần Lão Nhân Gia một câu nói, ai cũng không dám phản đối gì."

Tộc trưởng nghe cười ha ha, rất hứng thú hỏi: "Vô Mạt thì sao, hấn nghĩ như thế nào?"

Nhắc tới Vô Mạt, Bán Hạ tựa như đưa đám: "Hấn đối với ta hình như cũng có chút ý tứ, nhưng luôn tránh né, ta không hiểu hấn rốt cuộc nghĩ như thế nào."

Tộc trưởng nghe lời này, trầm ngâm một phen, vỗ vỗ vai Bán Hạ, hiền lành nói: "Bán Hạ, cháu cũng đã nói, Vô Mạt là một đứa bé ngoan. Hấn từ nhỏ đã sống một mình, thật ra cực kì cơ khổ, hấn tránh né cháu nhất định có nguyên nhân của hấn. Ta biết cháu là người dũng cảm, nếu như cháu nguyện ý, vậy thì chủ động đi đến gần hấn đi."

Bán Hạ không dám tin tưởng, nàng cho là mình muốn phải nói rất nhiều miệng mới có thể thuyết phục Tộc trưởng, không ngờ Tộc trưởng sáng khoái đáp ứng như vậy, không nhịn được mừng rỡ.

Tộc trưởng nhìn ngoài cửa sổ, thờ dài mà nói: "Ta cũng không phải một lão già ngoan cố không thấu tình đạt lý, hơn hai mươi năm trước ta đã bỏ qua một lần rồi, lần này không nên nữa sai lầm nữa."

Bán Hạ kinh ngạc, hơn hai mươi năm trước bỏ qua một lần, đây là ý gì.

(có khi là ý, tộc trưởng bỏ lỡ mẹ Vô Mạt ý nhỉ)

Tộc trưởng lại hiển nhiên không muốn nhiều lời: "Bán Hạ, ta sẽ tìm phụ thân cháu nói chuyện này, cháu đi ra ngoài trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Có sự chấp nhận của Tộc trưởng, Bán Hạ rốt cuộc không phí sức đi thuyết phục phụ thân nữa. Dù sao phụ thân rất tôn kính Tộc trưởng, ông cả đời cũng sẽ không làm trái ý Tộc trưởng.

Trên thực tế, khi Tô lão cha nghe được tin này, trong lòng mặc dù khổ sở, nhưng vẫn đồng ý.

Ông khổ sở là vì cả đời con gái cả của mình coi như đã bị phá hủy, con gái thứ hai thế nhưng lại muốn gả cho cái tên chẳng lành đó, đó là kẻ mà người trong thôn ai cũng không muốn gặp. Hấn quả thật không dám tưởng tượng cuộc sống của Bán Hạ về sau sẽ như thế nào.

Hấn nhìn con gái út Nhẫn Đông, cơ hồ đem tất cả hi vọng ký thác lên người Nhẫn Đông. Gả cho cháu trai Tộc trưởng —— Tộc trưởng tương lai, đây là chuyện tốt đẹp cuối cùng trong nhà.

Những người khác nghe tộc trưởng nói Bán Hạ có ý với tên Vô Mạt chẳng lành kia, rồi rít bầy tỏ chất vấn, còn có tiểu tử rất tức giận tìm tới cửa, chất vấn Bán Hạ chẳng lẽ mình không bằng cái tên Dã Nhân Vô Mạt đó sao?

Bán Hạ đối với chuyện này thì dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là đóng cửa không để ý tới.

Thật may là đã được Tộc trưởng đồng ý, bằng không, Bán Hạ thật có chút không chống đỡ được.

Mà càng thêm phiền trong lúc này chính là Nghênh Xuân rốt cuộc cũng trở lại. Tuân theo dặn dò của Tộc trưởng, bao lớn bao nhỏ cùng với nha hoàn tới tở nàng cũng không có mang đến, nàng là một mình trở về tộc .

Nghênh Xuân trở về mỗi ngày đều lôi kéo Nhẫn Đông, nói chút chuyện bên ngoài, nói đến chỗ hưng phấn, không nhịn được đã kích Nhẫn Đông: "Tuy nói Mộc Dương về sau sẽ là tộc trưởng, nhưng ở nơi chim cũng không có này thì làm tộc trưởng có được gì chứ? Cả đời ngay cả bộ y phục đẹp để cũng không có, kém xa mấy thiếu phu nhân ở bên ngoài. Bẵng về thùy mị của muội, sau khi ra ngoài ta nhất định có thể kiếm cho muội một người tốt."

Nhẫn Đông lúc bắt đầu nghe cũng hăm mộ không thôi, sau đó lại nghe nói đi ra ngoài tìm một nhà khá giả, nhất thời rụt cổ lại, ấp ứng nói: "Vẫn là thôi đi, ta...ta và Mộc Dương rất tốt, chúng ta sắp thành thân rồi."

Nghênh Xuân suy nghĩ một chút cũng đúng: "Mộc Dương vẫn coi như không tồi, muội gả cho hấn cũng đúng rất tốt cho mình, nhưng ——" Nghênh Xuân lời nói chuyển một cái: "Bán Hạ tại sao lại toàn tâm toàn ý muốn gả cho cái tên Dã Nhân kia? Đầu muội ấy bị sao thế?"

Nhẫn Đông thấy bốn bề vắng lặng, lại gần tai tỷ tỷ nhỏ giọng nói: "Ta nghe lén được, nói là thật ra Nhị tỷ lấy được nha nha thảo, đều là do Vô Mạt giúp một tay đấy."

Nghênh Xuân nghe thấy cái này mắt liền sáng lên: "Có thật không?"

Nhấn Đông gật đầu: "Đĩ nhiên là đúng. Nhị tỷ mặc dù coi như có chút sức, nhưng rốt cuộc vẫn là một cô gái yếu đuối, làm sao có thể từ trong bầy sói lấy được nha nha thảo chứ."

Nghênh Xuân không nói thêm gì nữa, cúi đầu suy nghĩ một hồi, lại hỏi Nhấn Đông: "Này, vậy muội đã từng nghe nói qua về chuyện trong thần miếu của thôn ta chưa?"

Nhấn Đông lơ mờ không hiểu: "Chuyện gì?"

Nghênh Xuân len lén nói: "Ta nghe người trong nhà phu quân nói, tòa thần miếu kia đến buổi tối, sẽ phát ra tiếng kiếm kêu, nghe nói ở trong đó cất giấu một thanh bảo kiếm từ ngàn xưa."

Nhấn Đông kinh ngạc: "À? Chưa từng nghe nói!"

Nghênh Xuân tiếp tục nói: "Ta còn nghe nói, lấy được thanh bảo kiếm kia là có thể lấy được tài sản to lớn, còn có thể làm hoàng đế!"

Nhấn Đông nghe lác đầu liên tục: "Không không không, trừ Tộc trưởng, bất luận kẻ nào cũng không thể vào thần miếu. Huống chi ——" Nhấn Đông suy nghĩ một chút cả khuôn mặt đều trắng: "Huống chi ở trong đó có tiếng kiếm kêu, nói không chừng là Kiếm Linh hiển linh, vậy làm sao có thể đi đắc tội chứ? Mạo phạm Kiếm Linh, nhất định sẽ gặp báo ứng!"

Nghênh Xuân vội vàng cười: "Nhấn Đông, nghe lời của muội kia. Ta cũng chỉ là thuận miệng nói một chút thôi, lại nói ta cũng là người sắp chết, cũng không có ai bởi vì ta khổ cực lấy nha nha thảo, sớm muộn gì cũng sống không qua mùa xuân sang năm, làm sao có thể đi xúc phạm Kiếm Linh chứ."

Nhấn Đông suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, không hề nhắc tới chuyện này nữa, chỉ lôi kéo Nghênh Xuân hỏi chuyện bên ngoài.

== ==

Mà lúc này, Bán Hạ nghi ngờ đứng bên cạnh thần miếu, nghe tiếng mình kiếm bên trong.

Nàng bởi vì phải đi tìm Vô Mạt mới đi ngang qua thần miếu, không ngờ lúc đi qua lại nghe thấy âm thanh kỳ quái như thế, đây chính là chuyện trước nay chưa từng nghe ai nhắc đến. Bán Hạ lại nghĩ tới xương thú của Tộc trưởng bị nứt, sắp có đại nạn, trong lòng mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

Nàng ngơ ngác đứng đây một lát, nghĩ tới Tộc trưởng đã nói thiên mệnh khó trái, sức người không thể thay đổi, cũng chỉ có thể thu lại lo lắng của mình, tiếp tục đi tìm Vô Mạt.

Thật ra thì chuyện tìm Vô Mạt này, chính nàng nhớ tới cũng cảm thấy buồn cười.

Mình vừa khuyên phụ thân, vừa tìm thôn trưởng, chủ động sắp xếp chuyện của mình và Vô Mạt, nhưng chính chủ căn bản chưa hề nói muốn kết hôn với nàng đó.

Nàng nhớ tới những quả đại đặt dưới tàng cây, còn có đôi mắt luôn chăm chú theo dõi sau lưng mình, lại cảm thấy vừa buồn cười vừa ngọt ngào. Nhưng lại nhớ đến tình cảnh hôm trước đến lúc mấu chốt Vô Mạt chột buông tay rồi đi, trong lòng lại bắt đầu thấp thỏm không yên.

Rối rắm hồi lâu, cuối cùng nàng vẫn hạ quyết tâm, quản hấn khi gió nghĩ thế nào, dù sao nàng cũng phải thử một lần. Coi như phải không, cùng lắm thì nàng mất xăm mảy tro đi giả cho người khác, hoặc là cả đời không lấy người khác một mình chăm sóc phụ thân cũng tốt, cô nương Vọng Tộc cũng không phải là không tiền lệ như vậy.

Vô Mạt sống cách thôn không xa, hấn tự dựng nhà lá, nghe nói còn mở huyết động. Bán Hạ đi không lâu lắm liền thấy nhà lá đơn độc phía xa xa.

Đợi khi đến gần, chỉ thấy nhà lá này ở dưới một gốc cây cổ thụ sum xuê xanh um, bốn phía dùng nhánh cây cùng cành mận gai làm thành hàng rào, chắc là phòng dã thú. Bên trong tiểu viện có dòng suối nhỏ còn có giàn dưa leo, trước nhà lá còn có treo thịt khô, cùng với vài tấm da hổ da chồn nguyên vẹn. Cửa nhà lá để một vài dụng cụ săn thú, thí dụ như trường mâu rìu, tất cả đều thể hiện rõ thân phận của chủ nhân chúng.

Bán Hạ đi vòng quanh một vòng mới tìm được cửa vào, đó là một cửa nhỏ dùng cành mận gai cùng dây leo buộc thành, nhưng kỳ quái là trên cửa nhỏ đó có mấy lỗ thủng, thoạt nhìn như bị người đá.

(chẳng lẽ anh ăn giấm chua tức giận linh tính tự về đá hỏng cửa nhà mình)

Nàng khe khẽ đẩy cửa, đi thẳng vào. Trong sân yên tĩnh, có lẽ Vô Mạt cũng không ở nhà?

Nàng có chút háng hái nhìn tất cả mọi thứ trong sân, còn khom người xuống đám dây leo ở góc viện. Xem ra nơi đó đã từng trồng quá các loại dưa và trái cây, hôm nay đã đến mùa đông rồi, dây leo khô vàng, chỉ là không sao, đợi đến mùa xuân, chắc hẳn sẽ lại có cảnh tượng cả vườn vừa dưa và vừa có trái cây thôi.

Bán Hạ đang nhập thần, đột nhiên nghe thấy phía sau có âm thanh vang lên: "Nàng tới nơi này làm cái gì?" Âm thanh thật sự không hữu nghị.

Bán Hạ xoay người nhìn sang, chỉ thấy Vô Mạt đứng ở đó, trời chiều sau lưng, khiến thân thể cao lớn của hắn nhuộm màu đỏ. Nàng nhìn không rõ thái độ của hắn, nhưng mà thoạt nhìn hắn đang không vui.

Bán Hạ đứng dậy, hơi xấu hổ cười: "Ta...ta tới thăm huynh một chút, không thể sao?"

Vô Mạt cau mày, tiếng trả lời không có bất kỳ nhiệt độ nào: "Không thể."

Bán Hạ cẩn thận từ trong sọt tre lấy ra rìu nặng nề, đưa ra: "Rìu, trả huynh."

Vô Mạt nhận lấy rìu, lại không nhìn Bán Hạ, âm thanh vẫn lạnh như băng không có một tia nhiệt độ dư thừa: "Mời lập tức rời đi."

Bán Hạ tức cười, trong lòng có chút uất ức, lại cảm thấy buồn bực: "Ta đắc tội huynh sao?" Mặc dù thái độ lúc trước của hắn cũng không tốt, chỉ là cũng không dữ dội như vậy.

Vô Mạt lắc đầu: "Không có, chỉ là nơi này của ta không hoan nghênh cô, ta không phải thích phiền toái." Nói xong hắn đi thẳng vào trong túp lều.

Bán Hạ quả thật hết ý kiến, nàng tiến lên kéo Vô Mạt, lớn tiếng hỏi: "Chẳng lẽ ta khiến huynh phiền phức sao?"

Vô Mạt cúi đầu ghét bỏ nhìn tay Bán Hạ đang giữ mình.

Bán Hạ tức giận hất ra: "Huynh phải nói rõ ràng, nếu không hôm nay ta sẽ không đi!" Bàn về vô lại và bá đạo, nàng cũng không phải không biết!

Vô Mạt hừ lạnh một tiếng, buồn buồn nói: "Cô nguyên ý gả cho người nào thì cứ gả cho người đó, nhưng làm phiền cô nói cho bọn hắn, không nên đến nơi này của ta khiêu chiến!"

Bán Hạ: "À?"

Nàng kinh ngạc nhìn Vô Mạt đang bày ra vẻ hờn dỗi: "Là ai chạy đến nơi này nói cái gì rồi sao?"

Vô Mạt quay mặt qua chỗ khác, không nhìn Bán Hạ.

Bán Hạ nhất thời cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận.

Nghĩ đến là trong thôn có mấy tên tiểu tử tức không nhịn nổi, thế nhưng lại chạy đến nơi đây giương oai?

Nàng không nhịn được cười ra tiếng: "Thì ra là huynh nhất gan, thế nhưng lại sợ người trong thôn."

Vô Mạt nghe nói như thế, hung hăng tròn mắt nhìn Bán Hạ một cái: "Ta không có sợ!"

Bán Hạ cười dài gật đầu: "Được rồi, ta biết, huynh không sợ."

Cũng chính là lúc này, Bán Hạ chợt hiểu, Vô Mạt có thân thể đặc biệt, nhiều năm qua bị tộc nhân chặn ngoài cửa, khiến cho nam nhân này trở thành một người mâu thuẫn. Một mặt hắn là do sói nuôi lớn, chuyên sống nơi sơn dã, khiến cho cá tính hắn cuồng dã dũng mãnh khác thường, nhưng mặt khác, đối mặt người Vọng Tộc ghét bỏ cùng bài trừ, hắn cũng có cảm giác tự ti.

Bán Hạ suy nghĩ ra cái này, cũng không vòng vèo nữa, dứt khoát tiến về phía trước hướng về phía hắn cười dịu dàng: "Ta không muốn gả cho bọn họ, cho nên những người đó chạy đến chỗ huynh giương oai, đó là bọn họ ghen tỵ huynh, ghen tỵ ta muốn gả cho huynh."

Vô Mạt nghe thế, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Hắn chỉ thấy nét mặt tươi cười như hoa của Bán Hạ trước mặt: "Thế nào, có phải huynh không muốn lấy ta sao?"

Vô Mạt trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, hắn giống như không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Một lúc lâu, hắn mới kịp phản ứng, nhất thời sắc mặt lạnh xuống: "Không cần, cô không phải gả cho ta!"

Bán Hạ "Nha" một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao?"

Vô Mạt hừ lạnh nói: "Cô là bởi vì ta trợ giúp mới báo ân ta đi, ta không cần."

Bán Hạ lắc đầu, dịu dàng mà kiên định nói: "Không, ta không phải báo ân, ta là cảm thấy huynh rất tốt, so tất cả tiểu tử trong thôn đều giỏi hơn, cho nên ta mới chịu gả cho huynh."

Trong mắt Vô Mạt thoáng qua một tia khiếp sợ, nhưng mà hắn rất nhanh đem khiếp sợ này giấu đi, giống như không có chuyện gì nói: "Vậy ta cũng không cần, ta không cần nữ nhân, cô đi đi." Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay được giặt cực kỳ sạch sẽ lại gấp vô cùng chính tề, ném trả lại cho Bán Hạ, sau đó giống như chạy trốn bước nhanh đi vào trong túp lều.

Bán Hạ cảm thấy một tia thất bại, nàng bắt đầu dī thờ dài, lớn tiếng hướng về phía trong túp lều hô: "Ta sẽ không đi, ta chính là muốn gả cho huynh!"

Vô Mạt ở bên trong lạnh lùng thốt: "Ta không cưới!"

Bán Hạ tức giận ngược lại hóa cười, dứt khoát tiếp tục kêu: "Vậy ta ở chỗ này đợi một chút, đợi đến huynh nguyện ý mới thôi."

Vô Mạt không tiếp lời nữa, Bán Hạ bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là tìm tảng đá ngồi dưới giàn dưa chờ.

Nàng cho là Vô Mạt có lẽ sẽ rất nhanh mở cửa cho mình đi vào, nhưng không có. Bán Hạ đợi một chút đến trời tối, Vô Mạt cũng không có ý đi ra.

Nhìn mặt trời dần dần đi xuống sau núi, nàng cảm thấy trần trần hàn ý, không nhìn được ôm lấy cánh tay. Nàng thậm chí có một khắc hoài nghi, hoài nghi Vô Mạt có lẽ thực sự vô tình với mình?

Nếu như hắn có ý với nàng, tại sao lại có thể để cho nàng ở chỗ này chịu đói chịu rét?

Nhưng nghĩ lại tình cảnh trên núi lúc trước, hắn. Vẫn rất tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Trời đã hoàn toàn tối, Vô Mạt vẫn không mở cửa.

Người Bán Hạ rất lạnh, trong lòng càng lạnh hơn. Nàng không chỉ một lần hoài nghi phán đoán của mình, nhưng lại một lần lại một lần bác bỏ.

Nàng không muốn gả cho bất kì người trong thôn nào, những người đó nàng đều không thích.

Nàng chỉ muốn gả cho Vô Mạt.

Nàng cũng tin tưởng trong lòng Vô Mạt cũng có mình.

Nhưng tại sao, tại sao Vô Mạt lại không đồng ý tiếp nhận mình? Tại sao phải bắt mình khổ sở chờ đợi ở bên ngoài trong đêm tối lạnh lẽo?

Bán Hạ ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện ở góc viện có một đồng cỏ khô, vì vậy dứt khoát chui vào làm ổ trong đồng cỏ khô đó, chỉ lộ một cái đầu ở bên ngoài. Ủ, như vậy ấm áp hơn nhiều, ít nhất cũng sẽ không chết rét ở bên ngoài.

== ==

Cũng không biết trải qua bao lâu, Bán Hạ ngủ thiếp đi trong rét lạnh, nàng mơ thấy rất nhiều điều. Nằm mơ thấy mình giẫy giụa trong nước băng hàn thấu xương, lại nằm mơ thấy mình bay lượn trong không trung, lại mộng lung phảng phất như quay trở lại kiếp trước, nàng nằm ở trên ghế sa lon ấm áp, uống cà phê thơm nức, hí mắt nhìn người đối diện.

Người kia cười với mình, người được cưng chiều thành một đồng thói xấu, những thói xấu này, đều sẽ hại chính bản thân.

Thời điểm đó, Bán Hạ ngay cả mắt cũng lười mở ra, nàng cười híp mắt làm nũng, coi như toàn thế giới sẽ hại ta, người đó cũng sẽ không.

Nhưng sau đó thì sao, sau đó thì sao.

Nàng mở choàng mắt, ánh mặt trời chói mắt bắn tới, nàng vội vàng lại nhắm mắt lại.

Lần nữa từ từ mở mắt, đây là nơi nào?

Bên tai có tiếng chim hót riu rít, trước mắt là cành lá xanh thẫm của cây cô thụ, bên cạnh giống như còn có mấy đóa hoa nhỏ.

Chẳng lẽ nàng chết rồi, đi tới Thiên đường?

Đang lúc này, trước mắt nàng chợt thêm một người.

Người kia mặt mày thô kệch, ánh mắt sắc bén, góc cạnh khuôn mặt rõ ràng, trên cằm còn có râu hơi cứng. Tóc vì vừa tắm xong còn chưa hoàn toàn khô, dùng sợi dây lưng tung buộc lại rũ xuống một bên, trong tay cầm một cái giỏ trúc, trong giỏ có trái cây, thịt khô, còn có ống trúc bốc hơi nóng.

Vô Mạt thấy Bán Hạ nhìn mình chăm chăm, trên mặt dâng lên một tia đỏ ửng khả nghi: "Cô... cô đói bụng sao?"

Bán Hạ gật đầu, quả thật có chút đói bụng, vì vậy liền muốn đứng dậy.

Nhưng nàng vừa đứng lên liền phát hiện cảm giác không đúng, vội vàng cúi đầu, lần cúi đầu này dù không sao, cũng bị sợ đến thiếu chút nữa té chới tai ra tiếng.

Thì ra mình lại là nằm ở giữa không trung!

Nàng khẩn trương một cái tay bắt được ống tay áo Vô Mạt, một cái tay khác bắt cây khô gần đó, bắt đầu quan sát xung quanh.

Đây là một nơi lấy cây khô làm khung, dùng nhánh cây lá cây dựng thành nhà cỏ nhỏ, bên ngoài phủ cỏ khô, bên trong trải da báo cùng da chồn. Nhà cỏ không lớn, miễn cưỡng chứa được hai người mà thôi, treo lơ lửng trên cây cổ thụ mấy trăm năm, giống như một cái tổ chim cực lớn.

Vô Mạt cầm chặt cổ tay Bán Hạ, ý bảo nàng không cần phải sợ, một tay khác đem cái giỏ giắt lên nhánh cây bên cạnh nhà cỏ.

Bán Hạ lúc này phục hồi tinh thần, quan sát nhà lá mượn cây cối thiên nhiên dựng thành này, không khỏi thở dài nói: "Thật không nghĩ tới, huynh thế nhưng làm ra một phòng như vậy!"

Vô Mạt từ trong giỏ lấy ra trái cây cho Bán Hạ ăn, Bán Hạ vừa ăn vừa thưởng thức cảnh trí bên cạnh.

Cây cổ thụ này bốn mùa cành lá sum xuê, phía trên có một số loài chim không sợ lạnh sinh sống, còn có loài hoa nhỏ nở được trong mùa đông. Nghe tiếng chim ngửi mùi hoa, nằm trong cành lá xanh mát, ăn trái cây ngọt ngào, thật đúng là hưởng thụ bậc nhất của cuộc sống!

Vô Mạt thấy đáng vẻ rất hưởng thụ của Bán Hạ, chợt mở miệng nói: "Cái phòng cây này còn chưa đủ lớn, về sau ta sẽ làm một cái lớn hơn."

Bán Hạ nghe nói như thế, đột nhiên có can đảm. Trong lòng nàng dâng lên một tia ngượng ngùng, lại nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, nàng lại có chút cảm tức, vì vậy cố ý hỏi ngược lại: "Huynh làm cái gì thì làm, chuyện đó liên quan gì tới ta!"

Vô Mạt nghe nói như thế, đầu tiên là sững sờ, tiếp đó liền cau mày nhìn Bán Hạ: "Cô... cô muốn đổi ý?"

Bán Hạ làm bộ như không biết: "Đổi ý? Đổi ý cái gì?"

Vô Mạt ngắt lấy một đóa hoa loa kèn bên cạnh, bông hoa đáng thương yếu ớt trong tay hắn rất nhanh thành cái loa bùn.

Hắn lạnh lùng nói: "Thì ra là cô chỉ là chọc ta chơi đùa thôi."

Bán Hạ trong lòng muốn cười, nhưng vẫn là kìm nén: "Chính là chọc huynh, vậy thì như thế nào?"

Vô Mạt xoay mặt nhìn lá cây bên cạnh, không nói lời nào.

Bán Hạ âm thầm nói nhỏ, nam nhân này chẳng lẽ hẹp hòi như vậy, giận đến lập tức nhảy xuống cây đi luôn? Nếu quả thật như vậy mình nên làm cái gì? Tự mình một người ngốc hồ hồ ở trong nhà cây này chờ sao?

Nàng nhất thời cảm thấy trái cây trong miệng không có mùi vị.

Ai biết Vô Mạt chợt quay đầu, đôi mắt nóng bỏng nhìn thẳng nàng, bá đạo nói: "Không được, ta không cho nàng đổi ý! Nàng tối hôm qua nói muốn gả cho ta đó, nàng phải gả!"

Tay Bán Hạ đang cầm trái cây tay dừng lại bên môi, thật lâu sau, bên môi từ từ tràn ra một nụ cười nhàn nhạt, nàng nhẹ nhàng nói: "Huynh thật dã man, muốn ta gả cho huynh còn hung dữ với ta như vậy. Chỉ là nhìn huynh cho ta ăn trái cây, ta liền không đổi ý nữa."

Vô Mạt ngẩn ra, nhưng rất nhanh hắn hiểu được thì ra Bán Hạ căn bản đang trêu chọc mình thôi.

Bàn tay đang nắm cổ tay Bán Hạ hơi dùng lực, tiến lên trước, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ cô nương Vọng Tộc đều giống như nàng vậy sao?"

Bán Hạ lúc này trong lòng vô cùng nhẹ nhõm, nhấc chân gác lên trên cành cây, nhàn nhã hỏi: "Ta làm sao?"

Vô Mạt dần dần tiến gần đến chỗ Bán Hạ, hơi thở nóng bỏng cơ hồ sắp phun đến mặt Bán Hạ, hắn thì thào nói: "Lớn mật, quật cường, lại dịu dàng. . . .
. Còn có rất thông minh."

Tiếng Vô Mạt càng ngày càng thấp, cự ly cách Bán Hạ cũng càng ngày càng gần, ngay lúc Bán Hạ nghĩ nam nhân này muốn hôn mình, thế nhưng hắn lại chợt nghiêng đầu đi.

Bán Hạ mỉm cười nhìn cổ Vô Mạt đỏ ửng, nghĩ thầm thì ra là nam nhân nhìn giống như Dã Nhân này, lại cũng sẽ thấy xấu hổ!

=====

Tin tức Bán Hạ gả cho Vô Mạt rất nhanh truyền ra, tộc nhân nghị luận ầm ĩ. Trước kia chỉ là nghe nói muốn gả, nhưng cũng chưa nói nhất định. Hôm nay là do chính miệng Tô lão cha nói sắp tới sẽ đem Bán Hạ gả cho Vô Mạt, vì vậy tộc nhân bắt đầu không tiếp thụ nổi rồi.

Bán Hạ là cô nương đứng cảm nhất trong tộc, gả cho một dã nhân bất tường như vậy thật sự quá hạ thấp nàng rồi! —— đây là tiếng lòng chung của người Vọng Tộc.

Mà cổ tình vào lúc này, trong tộc lại xảy ra một sự việc lạ, con suối trong thôn bao nhiêu năm rồi chưa từng có nước, vậy mà trong mùa đông khắc nghiệt này, chợt phun nước suối trong veo.

Về phần con suối này đã bao nhiêu năm chưa có nước thì ngay cả Tộc trưởng cũng không biết, mọi người chỉ biết là bao nhiêu năm rồi đám con nít ở con suối bỏ hoang rơi đầy lá khô này vui chơi nô đùa.

Các tộc nhân đem chuyện con suối phun nước, cùng với tiếng kiếm minh trong thần miếu liên hệ với nhau, bọn họ cho là đây là Kiếm Linh cùng Lão tổ tông Địa Nô đang bày tỏ phản đối.

Tô lão cha bị lời nghị luận này đè ép đến không ngóc đầu lên được, liền hỏi Bán Hạ chuyện này có thể thương lượng lại một chút không. Mà Nghênh Xuân gần đây mới về tộc lại hết sức ủng hộ: "Phụ thân, Vô Mạt đó cùng Bán Hạ rất xứng đôi, huống chi đây là ý của Tộc trưởng, không thể làm trái."

Chỉ tiếc lời của nàng không có chút phân lượng nào, ngược lại rước lấy cái trừng mắt của Tô lão cha.

Nhẫn Đông rất đồng tình với tỷ tỷ Bán Hạ, nàng an ủi tỷ tỷ nói: "Tỷ, người không cần lo lắng, chờ sau này Mộc Dương làm Tộc trưởng, ta sẽ khuyên hắn để Vô Mạt trở lại trong tộc."

Bán Hạ rất cảm động vỗ vỗ má Nhẫn Đông, lại không nói gì.

Nàng cảm thấy mình nên đi gặp tộc trưởng, xem Tộc trưởng nói thế nào. Không chỉ là vì hôn sự của mình cùng Vô Mạt, nàng còn lo lắng các chuyện lạ trong tộc nữa. Nếu thật có tai nạn gì, có thể biết trước tăng thêm dự phòng là tốt nhất.

=====

Tộc trưởng vẫn vuốt ve khối xương thú kia như cũ, nhưng Bán Hạ rõ ràng thấy, vết nứt trên xương càng lớn hơn.

Tộc trưởng ngẩng đầu ý bảo Bán Hạ ngồi xuống, bản thân đang muốn nói chuyện, lại liên tiếp ho khan.

Bán Hạ tiến lên giúp Tộc trưởng đắp lưng, lại chợt phát hiện, trên xương thú có vết máu!

Tộc trưởng ho ra máu, nhiễm lên xương thú.

Bán Hạ trong lòng kinh hãi, sau đó không nhìn được chảy nước mắt —— nàng biết Tộc trưởng sắp không xong rồi.

Tộc trưởng năm nay 86 tuổi, có mười hai con cái, 31 tôn tử, làm Tộc trưởng 62 năm, trong lúc tại vị xử sự công bằng, không làm việc thiên tư lợi, được tộc nhân vô cùng tôn trọng cùng kính yêu.

Nếu như ông ra đi, Tộc trưởng kế nhiệm thực sự sẽ là Mộc Dương trẻ tuổi còn chưa thành thân sao?

Tộc trưởng thấy Bán Hạ rơi lệ, lại không để ý chút nào cười nói: "Hài tử, ta đã đủ già rồi, cũng đã đến lúc nên rời đi."

Ông ho khan một tiếng, nói tiếp: "Hài tử, con đừng lo, là vì hôn sự của con và Vô Mạt sao?"

Bán Hạ nhẹ nhàng gạt đầu, đứng vậy, nhưng hôm nay thấy thân thể Tộc trưởng kém như thế, nàng cũng không muốn tăng thêm phiền não cho ông.

Tộc trưởng vuốt ve xương thú nhuộm máu, trầm tư một lát nói: "Con không phải lo lắng, hôn sự của con và Vô Mạt sẽ do ta tự mình tới chủ trì."

Bán Hạ nghe vậy, không dám tin ngẩng đầu: "Thật có thể không?"

Bình thường hôn sự người trong thôn cũng do người lớn tuổi, tỷ như Thụy lão nhân, tới chủ trì. Do Tộc trưởng tự mình chủ trì hôn sự rất ít, đó là vinh dự lớn lao, bởi vì Tộc trưởng ở trong thôn đại biểu cho Kiếm Linh cùng Địa Nô. Do Tộc trưởng chủ trì hôn lễ, vợ chồng chắc chắn được Kiếm Linh cùng Địa Nô che chở từ đó bách niên hảo hợp nắm tay cả đời.

Bán Hạ vui mừng xong, lại thấy lo lắng, không nhìn được lắc đầu nói: "Tộc trưởng, Bán Hạ cảm ơn ngài, nhưng thân thể của ngài hôm nay không bằng lúc trước."

Tộc trưởng cười lắc đầu: "Chính là bởi vì thân thể ta không tốt, cho nên mới muốn chủ trì một chuyện vui để cho ta thay bản thân tăng chút Phúc Lộc."

Bán Hạ vừa nghe, cảm thấy điều này cũng có đạo lý, liền quỳ xuống đất, lần nữa cảm tạ che chở của Tộc trưởng với mình và Vô Mạt.

=====

Tộc trưởng làm chủ trì cho hôn sự của Bán Hạ cùng Vô Mạt, chuyện này kinh động cả thôn. Đối với người Vọng Tộc mà nói, quyết định của Tộc trưởng

chính là quyết định của Địa Nô, chúc phúc của Tộc trưởng chính là chúc phúc đến từ thần nhân Kiếm Linh.

Lập tức không còn có người nào chất vấn quyết định của Bán Hạ, không còn tiểu tử nào thấy uất ức. Tô lão cha cũng thẳng thắt lưng, mỗi lần ăn xong cơm trưa lại đi đến chỗ đám người tụ tập nói chuyện trên đường cái, đang khi nói chuyện ba câu không rời hôn sự của khuê nữ Bán Hạ.

Mà lúc này vấn đề mọi người càng hiếu kỳ hơn chính là Vô Mạt, rốt cuộc có tính là người Vọng Tộc không? Lẽ ra hắn là đứa bé không có cha, mẹ của hắn là người Vọng Tộc, vậy hắn cũng có thể là người trong thôn đúng không? Mọi người thảo luận rối rít, có người nói đúng, có người nói không tính.

Lúc này Thủy lão nhân chợt nói một câu: "Các người không nên quên mẫu thân Vô Mạt là ai."

Mọi người nhất thời không nói gì nữa.

Tộc trưởng có mười hai con, thương yêu nhất chính là nữ nhi A Thủy tuổi già mới có.

Nhưng A Thủy lại thích người ngoài, lại bị người ngoài vứt bỏ.

A Thủy đến chết cũng không cầu được tha thứ của Tộc trưởng, thậm chí đến đứa con sinh hạ trong lúc sinh tử cũng bị vứt bỏ trên núi hoang mặc kệ tự sanh tự diệt.

Tất cả mọi người không lên tiếng, chuyện này không biết đã qua bao nhiêu năm, Tộc trưởng nguyện ý tự mình chủ trì hôn lễ của người bị mọi người gọi là người chẳng lành đó, có phải là ông đã tha thứ cho nữ nhi phản bội tổ tông không.

Cũng không biết là người nào nói trước: "Mặc kệ như thế nào, chuyện này chúng ta vẫn tuân theo ý Tộc trưởng."

Những người khác cũng vội vàng gật đầu phụ họa: "Đúng, Tộc trưởng nói phải là phải, nói không phải là thì là không phải, chúng ta toàn bộ nghe ông."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Mặc dù Tô lão cha không còn bất kỳ ý kiến gì với hôn sự của Bán Hạ và Vô Mạt, nhưng thành kiến của ông với Vô Mạt cũng không biến mất, dù sao đó cũng là dã nhân uống sữa sói lớn lên a. Vì vậy ông không khách khí chút nào sai Bán Hạ gọi Vô Mạt tới đây thương lượng hôn sự. Khi Vô Mạt nghe nói phải thương lượng hôn lễ thì nhất thời nhú nhú mày: "Nhưng ta không biết."

Vô Mạt quả thật không biết, qua nhiều năm như vậy, hắn và người ngoài giao thiệp nhiều hơn giao thiệp với người Vọng Tộc rất nhiều. Vì vậy hắn mặc dù là hàng xóm láng giềng của người Vọng Tộc hơn nữa cũng chảy trong mình dòng máu người Vọng Tộc nhưng hắn đối với những thứ lễ nghi nhảy múa ca hát của người Vọng Tộc thật sự không biết.

Bán Hạ khẽ cười, trấn an hắn: "Huynh yên tâm đi, có ta ở đây. Ông ấy nếu nói cái gì không xuôi tai, huynh chỉ để ý nghe là được, ngàn vạn lần không được phản bác."

Vô Mạt gật đầu: "Đó là tự nhiên. Ông ấy nói gì ta đều đồng ý, ông ấy nếu nói ta không phải, ta cũng không tiếp lời."

== ==

Có lần thương lượng này, Vô Mạt vốn không nói chuyện tình yêu đi vào nhà Tô lão cha thì càng thêm giống như bức tượng Phật, không nói một lời, chỉ biết gật đầu. Mà thân thể cường tráng cao lớn của hắn ngồi trên cái ghế đá nhỏ của nhà Bán Hạ, thật làm cho người khác nhìn thấy mà lo lắng, chỉ sợ sợ ý một chút cái ghế đá này sẽ phải nứt ra mất.

Tô lão cha sắc mặt rất không tốt, ông xem xét kỹ lưỡng người trẻ tuổi trước mắt này bởi vì quá cao lớn mà khiến phòng chính nhà ông nhất thời trở nên khó chịu chật hẹp, bắt đầu câu hỏi.

"Bán Hạ là khuê nữ mà ta yêu mến nhất, nếu như ngươi muốn cưới nàng làm vợ, có thể chuẩn bị hồng lễ gì?" —— hồng lễ, chính là lễ phẩm ngày thành thân bên nhà trai lúc rước dâu sẽ đưa cho bên nhà gái.

Vô Mạt ngẩn ra, rất muốn hỏi Bán Hạ theo phong tục của người Vọng Tộc thì hắn nên chuẩn bị hồng lễ thế nào, nhưng Bán Hạ đã bị tỷ muội của nàng kéo sang phòng trong, hắn không tìm được cứu tinh rồi.

Tô lão cha thấy Vô Mạt trầm mặt, cho là hắn thật sự khó khăn, không khỏi hừ một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi nghĩ tay không cưới khuê nữ của ta sao?"

Vô Mạt vội cúi đầu, chân thành mà nói: "Không dám."

Tô lão cha lại chất vấn: "Vậy ngươi lấy cái gì tới lấy khuê nữ nhà ta?"

Vô Mạt suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: "Vô Mạt một thân một mình, thân không có đồ dư thừa, nhưng ta nguyện ý đem hết khả năng tất cả những gì ta có ra."

Tô lão cha vừa nghe, hài lòng thêm mấy phần, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ cao ngạo: "Vậy ngươi có cái gì để có thể lấy khuê nữ của ta?"

Nói tới chỗ này, Bán Hạ ở phòng trong không nhịn nổi nữa, xuống giường định đi ra ngoài, Nghênh Xuân cùng Nhẫn Đông muốn kéo lại đều không kịp.

Bán Hạ tới đây, hướng phụ thân lạy, lúc này mới nói: "Phụ thân, ngày đó khi người bệnh nặng nằm trên kháng, thuốc và châm cứu đều không thể làm gì, nữ nhi lên núi hái nha nha thảo cho người, thân rơi vào bẫy sói, nếu không phải Vô Mạt cứu giúp, nữ nhi đã sớm trở thành đồ ăn của bẫy sói. Chỉ bằng ân đức này, Bán Hạ dù cho không có nửa phần lễ hồi cũng sẽ gả cho Vô Mạt, trong lòng cũng vui vẻ tiếp nhận."

Bán Hạ nói như vậy, sắc mặt Tô lão cha cực kỳ khó coi, không nói gì nữa.

Lúc này Bán Hạ lại chuyển hướng Vô Mạt nói: "Vô Mạt, huynh sau khi trở về chuẩn bị một tấm da hổ, hai con lợn rừng, gà rừng bốn con, còn cả tám loại quả khô, rụp trong một túi. Tộc trưởng đã định ba ngày sau chủ trì hôn lễ cho chúng ta, huynh ba ngày sau mang theo những thứ đến trước nhà ta rước dâu là đủ."

Vô Mạt nghe vậy, gật đầu nói: "Cái này rất dễ, ta lập tức đi chuẩn bị."

Tô lão cha lúc nghe Bán Hạ bắt đầu nói, vốn đã khó chịu, hôm nay nghe những lời về hồng lễ này, trong lòng nhất thời phong hỏa lộ chuyển*. Phải biết ở nơi thâm sơn cùng cốc như Vọng Tộc thôn này, những thứ hồng lễ này được cho là đã rất phong phú, ít nhất có thể để cho Tô lão cha ở trước mặt người khác không đến nỗi quá mất mặt.

(*) chỉ biến chuyển không ngừng, có phương hướng tốt lên.

Thương lượng xong những thứ này, theo lễ tiết, Tô lão cha đưa Vô Mạt ra cửa.

Vừa ra đến cửa, thì có mấy hàng xóm đang ngó dáo dác nhìn sang. Dù sao mọi người mặc dù đối với dã nhân Vô Mạt này nghe nhiều đến quen thuộc, nhưng cơ hội nói chuyện ở khoảng cách gần lại rất ít.

Lần này nhìn thấy rất khác biệt, đầu tiên Đồng nãi nãi hàng xóm bên trái bị dọa sợ đến cái gàu trong tay cũng rơi xuống đất.

"Ánh mắt của hã, làm sao dọa người như vậy, tựa như mắt sói vậy! Đây chính là dã nhân uống sữa sói mà lớn lên a!" Đồng nãi nãi len lén nói với con dâu lớn nhà mình như vậy.

Sau đó mấy lão nhân ở gần đó cũng sang đây xem, sau khi nhìn nhứ chặt chân mày: "Người này đáng đáp thật là cao, so với mấy thằng con trai nhà chúng ta còn cao hơn một đầu!"

Nương tử mới gả đến ở hàng xóm phía trước xuyên qua đầu tường hướng bên này nhìn mấy lần, nhìn đến nhìn lui sau đó lại nhìn không được liếc mắt nhìn thêm: "Thật ra thì người này tuy ăn mặc hơi cầu thả một chút, nhưng bộ dáng cũng không khó coi, mắt to mày rậm, còn có mũi cao." Tân nương từ lặng lẽ cùng tân lang của mình so sánh, rồi thở dài một hơi: "Thôi, người với người là không thể so sánh, bằng không làm sao mà Bán Hạ người ta lại có thể là cô nương dũng cảm nhất trong tộc chúng ta chứ!"

Tô lão cha thấy mọi người vây xem, trong lòng cũng rất hài lòng, liền dứt khoát hướng mọi người tuyên bố: "Đây là con rể tương lai nhà ta, ba ngày sau, Tộc trưởng sẽ làm chủ trì hôn lễ cho Bán Hạ."

Chúng hàng xóm láng giềng đều nói: "Biết, biết, Tộc trưởng đã mời những người lớn tuổi trong tộc đi qua đó thương nghị chuyện này rồi."

Lúc này Ngưu thẩm sát vách đã chạy tới, bà vốn định để cho Nhị Độc từ nhà mình cưới Bán Hạ, nhưng tính toán này khi Bán Hạ trở thành cô nương được những tiểu tử trong tộc ngưỡng mộ nhất hoàn toàn bị ngấm nước nóng. Hôm nay bà nhìn thấy dã nhân đã cướp con dâu sắp cưới của mình nhìn lên xuống đều không vừa mắt: "Hã lại có thể lấy dây cỏ làm thất lưg à?"

Đối với người Vọng Tộc mà nói, quần áo trên người có thể không có vải vóc, nhưng thất lưg là thứ quan trọng nhất, chính là đại diện cho việc người nghèo đến đâu nhà cũng phải có một cái đai lưng bằng vải để trưng diện.

Tô lão cha thấy Ngưu thẩm tìm khuyết điểm con rể mình, rất không vui lòng, nhưng vẫn thuận miệng nói: "Cái này đơn giản, trong nhà đã có sẵn vải, hôm khác sẽ bảo Bán Hạ làm cho hã một cái là được. Ài, nhà ta đến một đứa con trai, cũng chỉ có ba khuê nữ. Ba khuê nữ này a, khả năng khác có thể không có, nhưng dệt vải lại rất được."

Những người khác thấy Tô lão cha bắt đầu thổi bò bay lên*, biết ông gần đây tâm tình tốt, cũng thông cảm cho ông cơ hồ là khởi từ hoàn sinh, vì vậy cũng cười theo.

(*) ba hoa tự khen

Mà lúc này ở trong nhà trong, Nhẫn Đông lôi kéo Bán Hạ nói chuyện: "Tỷ, tỷ thật có phúc, thế nhưng có thể để cho Tộc trưởng tự mình làm người chủ

trì hôn sự."

Bán Hạ khẽ cười nói: "Đây là ân đức của Tộc trưởng lão nhân gia."

Nghênh Xuân ở một bên cười nói: "Nhẫn Đông a, muội gả cho cháu trai ruột Tộc trưởng đó, thế nào lại không thấy Tộc trưởng làm chủ trì hôn sự cho người vậy?"

Nhẫn Đông nghe vậy, trong mắt có một tia lúng túng, lúc này Bán Hạ vội vàng nói: "Tỷ tỷ, người cũng là hiểu rõ Tộc trưởng lão nhân gia rồi, ông ấy luôn chỉ công vô tư, sẽ không bởi vì mình là Tộc trưởng mà nghiêng về người nhà. Tộc trưởng làm như vậy, cũng là tốt cho Mộc Dương cùng Nhẫn Đông thôi."

Nhẫn Đông nghe tỷ tỷ nói như vậy, nhất thời nở nụ cười, gật đầu nói: "Nhị tỷ nói không sai. Ta nghe Mộc Dương nói, Tộc trưởng đối với hân yêu cầu rất nghiêm khắc, đoán chừng về mặt hôn sự này, cũng làm nghiêm lấy kỷ luật thôi."

Nghênh Xuân thấy vậy cũng gật đầu cười nói theo cái này thật có lý, lập tức Nghênh Xuân lại nhắc tới Vô Mạt: "Bán Hạ, ta hỏi muội, Vô Mạt đó làm thế nào lại lấy được nha nha thảo vậy?"

Bán Hạ trầm nghĩ nha nha thảo có thể thuận lợi cầm về là nhờ Hắc Lang kia thả cho mình và Vô Mạt một con đường sống, nhưng hôm nay đại tỷ nàng trở về có dụng ý khác, nàng không muốn nói hết mọi thứ, liền lập nói: "Cái này thật đúng là vận số thôi, lúc chúng ta đi đúng là lúc tuyết rơi, bầy sói cũng trốn trong núi sâu, chỉ gặp phải mấy con lang đơn lẻ, Vô Mạt dựa vào cung tên trong tay dọa lui bọn chúng. Mới vừa rồi nói cho phụ thân bầy sói gì đó chỉ là khiến phụ thân cảm động và nhớ ân tình của Vô Mạt thôi, tỷ tỷ nên hiểu cho tâm tư của muội muội." Nói xong nàng cười nhìn Nghênh Xuân một cái: "Nếu không nói như vậy, phụ thân khó tránh khỏi làm khó hân a!"

Nghênh Xuân thấy trên mặt Bán Hạ có mấy phần then thùng, nghĩ tới đoán chừng là tiểu nữ nhi trông mong sót ruột muốn gả thôi.

Nhẫn Đông lại nóng lòng thân thể của tỷ tỷ, cũng theo Nghênh Xuân hỏi Bán Hạ: "Tỷ, nếu để cho Vô Mạt lại đi tìm một cây nha nha thảo không được sao? Đại tỷ nói nàng thân mang bệnh nặng đó! Dầu gì cũng để cho hân đi lấy một ngọn, cứu tính mạng tỷ tỷ a."

Bán Hạ trong lòng âm thầm thở dài cho muội muội ngây thơ, trước không nói đại tỷ mỗi ngày vui đùa tinh thần rất tốt chỗ nào có vẻ như sắp chết chứ, sau lại nói nếu đại tỷ thực sự bệnh nặng thời kỳ cuối, nhưng nha nha thảo đâu phải nói lấy là có thể lấy được đâu, cơ duyên này may mắn tìm được một cây đã là trời cao phù hộ rồi.

Nghênh Xuân ở bên quan sát về mặt Bán Hạ, cũng theo Nhẫn Đông thử thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ thật sự không thể lấy thêm một cái?"

Bán Hạ không nói lời nào, đưa tay để đồ đang thêu sang một bên, cầm lên cái bát trên bàn đá bên cạnh uống một ngụm nước, sau đó mới chậm rãi nói: "Vô Mạt cũng chỉ là người bình thường thôi, hân cũng không phải là Thần Tiên."

=====

Buổi chiều hôm đó, một nhà Bán Hạ sau khi ăn xong một nồi cháo bí đỏ nóng hổi, Tô lão cha vẫn thúc giục Bán Hạ đi gặp Vô Mạt: "Chọn một cái đai lưng tốt nhất trong nhà rồi nhanh đưa cho Vô Mạt đi, về sau hân là con rể nhà chúng ta, không thể để cho người khác chế giễu."

Nghênh Xuân che miệng cười, Nhẫn Đông liền tiếp la hét phụ thân không công bằng: "Mộc Dương tới nhà chúng ta bao nhiêu lần rồi, vừa sửa mái nhà vừa làm lao công, tại sao chưa từng thấy phụ thân nói đưa đai lưng cho Mộc Dương bao giờ."

Tô lão cha hướng Nhẫn Đông "Phi" một tiếng: "Nhà Mộc Dương người ta là ai, có thể nhìn trúng đai lưng của chúng ta hay sao!"

Người một nhà nói đùa một phen, Bán Hạ liền vào trong nhà tìm cái đai lưng mới làm mấy ngày trước, bên trong là da trâu, dùng vải thô bao bên ngoài, lại dùng vải trắng thượng hạng quấn tiếp lên, trên vải thêu đầy cây cỏ, còn trang trí thêm vô số ốc cùng xương thú.

Trên mặt Bán Hạ mang nụ cười ngọt ngào, đem đai lưng này nhét vào trong ngực, lúc này mới đi ra cửa.

Sắc trời đã tối, người trong tộc đoán chừng cũng mới vừa ăn cơm tối đang vây quanh bếp làm việc nhà, vì vậy trên đường không có mấy người, nàng một đường rất nhanh đến trước cửa nhà Vô Mạt.

Chỉ thấy trong nhà Vô Mạt tối đen như mực, cũng không có bóng người, trong lòng nàng buồn bực, đây là chuyện gì vậy?

Khi nàng mở cánh cửa nhỏ đi vào, nhờ ánh trăng nàng phát hiện mấy lỗ thủng trên cửa nhỏ đã được sửa tốt rồi. Vào viện, nàng gõ cửa phòng một cái, vẫn không có người trả lời.

Bán Hạ ngẩng đầu nhìn căn nhà trên cây kia, chỉ thấy bên trong cũng yên tĩnh, không có người nào.

Đang lúc Bán Hạ buồn bực thì thấy cách đó không xa một bóng người đang đi tới, người nọ thân hình cao lớn, trên người còn vác một món đồ khổng lồ.

Nàng nhìn một cái liền nhận ra người nọ là Vô Mạt, vội vàng hô: "Vô Mạt, huynh bây giờ mới về nhà à?"

Vô Mạt thấy Bán Hạ ở trong sân chờ đợi mình, vội vàng đi nhanh lên mấy bước. Đến trong viện, hân rầm một tiếng nặng nề đem con mối trên lưng ném xuống đất.

Hắn nhìn Bán Hạ lại nhìn tay mình: "Ta đi rửa tay trước."

Bán Hạ cúi đầu nhìn sang, chỉ thấy trên tay hắn dính vết máu, liền khẽ gạt đầu một cái.

Nhà lá dựa vào núi mà xây, trên núi có một dòng suối nhỏ, mà dòng suối nhỏ lại vừa vặn xuyên qua tiểu viện của Vô Mạt. Vô Mạt đi tới bên dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống cẩn thận rửa tay.

Bán Hạ thừa dịp này, bắt đầu quan sát con vật khổng lồ trên đất. Đó là một con gấu, trên lưng trúng một mũi tên, vẫn đang chảy máu ròng ròng, đây hẳn là thu hoạch hôm nay của Vô Mạt.

Bán Hạ đang nhìn, Vô Mạt đã rửa tay xong đi tới, hắn thấy Bán Hạ đang nhìn con gấu đen trên đất, liền nói: "Chỉ tiếc không có gặp được lợn rừng và gà rừng."

Bán Hạ nghe lời này của hắn, trong lòng chợt dâng lên một cổ đau lòng, quay đầu nhìn hắn nói: "Chẳng lẽ huynh từ khi rời nhà ta liền đi lên núi." —— theo yêu cầu của cha mình, đi lên núi bắt lợn rừng và Gà rừng.

Vô Mạt gạt đầu: "Ừ"

Bán Hạ cúi đầu nhìn con gấu khổng lồ kia, nhỏ giọng nói: "Trong tộc của chúng ta đều là từng nhóm nam nhân đi ra ngoài, cũng hiếm khi bắt được gấu trở về. Cái này rất tốt, nghe nói tay gấu ăn rất ngon, mật gấu lại càng là đồ tốt."

Vô Mạt quay đầu ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhu hòa của Bán Hạ: "Nàng thích ăn? Cái này cho nàng đó."

Bán Hạ thấy Vô Mạt hiểu lầm ý của mình, dứt khoát trực tiếp nói: "Ta là nói, thật ra thì huynh có thể đem cái này làm sinh lễ đưa cho phụ thân ta." Nàng suy nghĩ một chút, bổ sung thêm: "Ta nghĩ thời gian ba ngày rất ngắn, sợ huynh không còn kịp chuẩn bị chu toàn như vậy nữa. Dứt khoát đem thu hoạch mấy ngày hôm nay của huynh, chọn mấy thứ tốt đưa cho cha ta, ông ấy cũng không thể nói gì."

Vô Mạt nghe thế liền gạt đầu nói: "Được, nghe lời nàng là được."

Sau đó hai người đứng ở trong sân, đối diện nhau không nói gì. Bán Hạ trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy là lạ, Vô Mạt tuy nói đồng ý cưới mình, nếu thấy mình cũng không cười một cái, vẫn mặt lạnh như cũ.

Người nói hắn là mất hứng hay là do trời sinh gương mặt đã như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hai người đối diện nhau không nói gì, một lát sau, Bán Hạ ôm bả vai, run rẩy.

Trời thế này mà đứng ở bên ngoài, thật là lạnh a!

Vô Mạt rút cuộc cũng phát hiện ra, Bán Hạ nghĩ hắn sẽ mời mình mời vào nhà ngồi, ai biết người ta lại một mình đi vào nhà. Lát sau sau đi ra ngoài, trong tay hắn cầm một tấm da hổ đưa cho Bán Hạ: "Nàng phủ thêm cái này đi."

Bán Hạ nhận lấy phủ lên người, quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều.

Bán Hạ phủ thêm da hổ từ trong lòng ngực lấy ra đai lưng đưa cho Vô Mạt.

Vô Mạt sững sờ: "Đây là cái gì?"

Bán Hạ khẽ cười nói: "Đưa cho chàng đó."

Vô Mạt ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy đôi mắt Bán Hạ đang mỉm cười trong như nước, hắn mặt mày căng thẳng, nhận lấy nói: "Cám ơn nàng, Bán Hạ."

Hắn nâng niu đai lưng trong tay cúi đầu xem xét một phen, lúc này mới nói: "Cái đai lưng này thật là phiền toái, ta mang không thích hợp."

Bán Hạ vuốt ve trang sức trên đai lưng, gạt đầu nói: "Quả thật không thích hợp lắm với bộ dáng của chàng, chỉ là chờ đến khi chúng ta thành thân, chàng phải đeo cái này, tạm thời nhẫn nại một chút đi, chờ sau này ta lại làm cho chàng cái khác đơn giản hơn, có được hay không?"

Vô Mạt ngẩng đầu sâu sắc nhìn Bán Hạ, hai mắt có ba phần nhiệt độ: "Ta chỉ sợ mình thô lỗ, lên núi săn thú khó tránh khỏi làm bẩn đai lưng này. Nhưng

nếu nàng muốn ta đeo, vậy khi không đi săn thú thì ta sẽ đeo nó."

Bán Hạ cười nói được, đang khi nói chuyện nhìn thấy nhà cây như tổ chim kia, lại nghĩ tới sơn động lúc trước ở cùng Vô Mạt trên núi, không khỏi cười hỏi "Người ta nói thỏ khôn có ba hang, chàng đến cùng có bao nhiêu chỗ ở vậy?"

Vô Mạt nghe thấy, suy nghĩ một chút nói: "Ta mỗi ngày đều phải lên núi, có lúc gặp phải thời tiết không tốt sẽ ở lại trên đó. Núi Thượng Cổ quá lớn, gặp cái động nào thì sẽ ở nơi đó thôi, cẩn thận tính ra, ở trên núi sơn động có đồ đạc của ta cũng đến bảy tám cái."

Bán Hạ nhớ tới ngày ấy, hồi tưởng lại nói: "Chàng nướng gà rừng ăn thật ngon."

Vô Mạt nghe nàng nói như vậy, giữa lông mày có chút tiểu ý: "Nếu như nàng thích, về sau ta sẽ ngày ngày làm cho nàng ăn."

Bán Hạ gật đầu, lại thêm yêu cầu: "Còn có Hầu Nhi quả kia ta cũng rất thích."

Vô Mạt tự nhiên đồng ý, lại bổ sung: "Hầu Nhi quả kia còn có thể dùng để chưng cất rượu, ta gọi nó là Hầu Nhi Tửu, lát nữa cho nàng nếm thử."

Bán Hạ vừa nghe hi hi bật cười: "Thì ra chàng đi theo khi học được không ít bản lĩnh!"

Bên môi Vô Mạt cũng dâng lên một nụ cười nhàn nhạt: "Ta từ bấy sói cũng học được rất nhiều bản lĩnh đấy."

Bán Hạ gật đầu, lại nhìn con gấu đen khổng lồ trên đất kia, nghĩ thầm một mình hẳn là có thể đánh chết gấu đen, đây là điều mà không phải bất kỳ một người Vọng Tộc nào cũng có thể làm. Bán Hạ lại nhớ lại tình hình khi hắn đánh ngã con sói đuổi theo mình kia, đây cũng chỉ có đứa bé do sói nuôi lớn mới có khí lực lớn như vậy thôi.

Trong nhất thời Bán Hạ lại nghĩ tới Hắc Lang gặp ở cắm trại, do dự một chút, vẫn cẩn thận mở miệng hỏi: "Hắc Lang lần đó chúng ta đụng phải, chàng biết nó?"

Vô Mạt cũng không nghĩ tới nàng hỏi cái này, nghe vậy sững sờ, qua 1 hồi lâu mới lên tiếng: "Nàng cũng biết, ta khi còn nhỏ là ở trong hang sói lớn lên. Con sói mẹ kia mất con của mình, liền coi ta thành con của nó nên cho ta bú. Lúc ấy cùng được sói mẹ đó nuôi với ta còn có một con sói con nữa, con sói con kia sau khi sinh ra liền bị mẹ bỏ rơi." Vô Mạt nhớ tới cái này nhũ nhũ mảy, âm thanh trầm xuống: "Thật ra thì sói cái sẽ rất ít khi vứt bỏ con của mình, cũng không biết tại sao, mẹ Tiểu Hắc lại bỏ rơi nó."

Bán Hạ nghe cũng có vài phần cảm khái: "Nói như vậy, nó giống chàng cùng uống sữa con sói mẹ kia lớn lên." Coi như là Huỳnh đệ?

Vô Mạt cúi đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng có thêm mấy phần sầu não: "Đúng vậy."

Bán Hạ thở dài: "Ngày đó nó nhìn thấy chàng, tại sao lại làm bộ như không biết chàng vậy."

Vô Mạt trầm mặc một hồi, chợt cười khỏ một tiếng: "Khi còn bé, ta gọi nó là Tiểu Hắc. Nó và ta rất tốt, chúng ta cùng đi săn thú, nó bắt được gà rừng thỏ hoang luôn luôn chia cho ta một nửa, nó ăn sống ta thì nướng ăn. Nhưng sau đó có một ngày nó chợt biến mất, ta đi tìm, nhưng không tìm được. Sau đó, ta cũng bị sói mẹ đuổi ra khỏi tổ, nên giao tiếp với con người nhiều hơn."

Bán Hạ nghe, không khỏi hỏi: "Tiếp đó thì sao, sau đó chàng có gặp lại sói mẹ kia không? Gặp lại nó không?"

Vô Mạt ngược nhìn ngôi sao trên trời, thở dài: "Ta trở về tìm lang mẫu, lang mẫu đã qua đời. Cũng đi tìm nó, nhưng không tìm được, nó giống như cứ như vậy biến mất. Không ngờ mấy ngày trước lại gặp được nó, nó đã trưởng thành rất nhiều."

Đôi mắt tịch mịch của Vô Mạt mang theo mấy phần mê mang: "Nhưng đáng về nó nhìn ta, giống như nhìn một người xa lạ. Nó có lẽ đã quên ta."

Bán Hạ nhìn dáng vẻ Vô Mạt, đột nhiên cảm thấy hắn tựa như đứa bé lạc đường làm cho người ta đau lòng, không nhịn được nắm lấy tay hắn.

Bàn tay Vô Mạt rất lớn, cơ hồ gấp hai lần Bán Hạ, xúc cảm cũng rất thô ráp, ngón tay có rất nhiều kén dày, đó là một đôi tay của thợ săn mỗi ngày ở trong núi săn thú đồn củi mưu cầu sinh tồn.

Bán Hạ cảm thật chặt tay hắn, dịu dàng an ủi: "Chàng không cần khổ sở, nó nhớ chàng, chàng xem hai chúng ta xâm phạm vào lãnh địa của nó, nhưng nó không phải vẫn tha chúng ta đi đó sao? Nó đối với chàng thoáng mở một mắt* đó."

(*) mở cho một con đường thoát

Tay Vô Mạt bị Bán Hạ cầm có chút cứng ngắc: "Có lẽ nàng nói đúng. Chỉ là nếu như nó không nhận ra ta, điều này cũng không thể trách nó. Trên người ta đã dính khí tức con người, nó không nhận ra ta cũng không sai."

Nhưng bởi vì chàng là đứa bé lớn lên trong hang sói, cho dù trên người chàng dính khí tức con người, người khác vẫn coi chàng như ngoại tộc. Bán Hạ ở trong lòng lặng lẽ nói như vậy.

Hắn sống những năm này, cũng không cùng Lang Tộc, lại không dính dáng với người Vọng Tộc, người duy nhất chịu cùng hắn giao thiệp, cũng chính là những ngoại tộc từ bên ngoài đến luôn mơ ước bảo vật Núi Thượng Cổ kia thôi.

Bán Hạ chỉ cảm thấy trong lòng đang có cỗ tình cảm khó tả tràn ngập, nàng đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt này thật cô đơn.

Hắn, mái tóc đen dài, y phục, căn phòng nhỏ, vườn rau, khắp nơi đều tràn ngập cô độc, đều giống như bị người đời quên lãng, tự sinh tự diệt dưới chân núi Thượng Cổ.

Trong hoảng hốt, Bán Hạ thấy trước mắt bắt đầu mơ hồ.

Vô Mạt cẩn thận cầm lấy tay Bán Hạ, ánh mắt nhìn Bán Hạ có một tí bất định: "Nàng. Nàng tại sao lại khóc?"

Bán Hạ lắc đầu một cái, nhẹ nhàng vùi đầu vào ngực hắn.

Thân thể Vô Mạt nhất thời cứng còng, nhưng bàn tay hắn đang run rẩy sau một hồi do dự vẫn ôm lấy Bán Hạ.

Trăng sáng sao thưa, tuyết đọng không tiếng động, Bán Hạ trong vòng tay Vô Mạt nghe thấy Vô Mạt nói: "Nàng...nàng không cần khổ sở."

Âm thanh khàn khàn.

=====

Hôn lễ của Vô Mạt và Bán Hạ ba ngày sau cử hành.

Người trong tộc đều nói, đây là hôn lễ long trọng nhất trong tộc trong suốt vài chục năm nay.

Tộc trưởng luôn bận rộn xử lý công việc trong tộc lại bỏ thời gian quan tâm từng chi tiết, bỏ sức tìm tòi nhưng lão nhân lớn tuổi hơn có uy vọng trong tộc, chia ra sắp xếp các công việc, đem từng chi tiết hôn lễ chuẩn bị thật thỏa đáng. Hôm cử hành hôn lễ, toàn tộc đều dừng việc làm trong tay, bọn họ muốn tận mắt thấy hôn lễ long trọng này.

Ngay mấy ngoại tộc bên ngoài thôi, cũng phát hiện sự kiện lớn của người Vọng Tộc, lén lén lút lút tới đây nhìn. Người Vọng Tộc mặc dù không thích người ngoài, nhưng đây là ngày vui khó gặp, bọn họ đối với người ngoài cũng khá thân thiện, nhiệt tình mời bọn họ cùng đến xem náo nhiệt.

Sáng sớm hôm đó, lúc trời còn chưa sáng, Tộc trưởng đã phái người tới nhà Vô Mạt.

Trong những người Tộc trưởng phái tới có một lão nhân có đủ huynh đệ tỷ muội con cái cháu chắt, lão nhân đưa dây chuyền đeo đủ loại xương thú vô sò và áo cưới da hươu cho Vô Mạt để cho hắn mặc vào, lại đeo cho hắn đai lưng Bán Hạ đưa kia, cuối cùng đội mũ cưới trang trí sừng hươu.

Vô Mạt đáng thương, vốn vũ cường tráng như thế, ở trong núi rừng dã thú thấy đều bị dọa lui mấy phần, nhưng hôm nay bị lão gia tử này loay hoay tới loay hoay lui, còn nói không thể để nửa điểm không đúng, chỉ đành nhẫn nại.

Loay hoay xong, ông cụ cuối cùng cũng hài lòng gật đầu một cái: "Người mặc bộ quần áo liền thân này, ngược lại rất giống Lão tổ tông Địa Nô trong miếu."

—— nghe nói bộ quần áo này do lão tổ tông Địa Nô lưu lại, vì vậy mỗi đôi tân nhân lúc thành thân, tân lang quan đều muốn mặc cái này.

Lúc này phía ngoài những chàng trai khác đã đem hồng lễ Vô Mạt đưa cho nhà gái cho vào rương đỏ. Trên cái rương trang trí vô sò màu sắc sặc sỡ làm hi khóa, bên ngoài còn dùng da rắn nhuộm đỏ làm dây buộc.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, đội ngũ rước dâu bên nhà nam bắt đầu khởi hành.

Mà ở bên này, Bán Hạ mặc trên người hi phục tân nương làm toàn bộ bằng da cá may thành, da cá trên áo còn có cúc áo bằng xương cá. Trên đầu còn cài bảy loại hoa theo truyền thống mới sáng nay hái từ trên núi, trên mặt lại thoa một lớp phấn hồng.

Nhấn Đông nhìn trang phục mới của tỷ tỷ trong lòng sáng lên: "Nhị tỷ, thì ra là trang phục này tỷ mặc lên đẹp mắt như vậy a!"

Bên môi Bán Hạ nở nụ cười dịu dàng, trong mắt mang theo thần thái mong đợi nhìn bản thân trong gương, nàng hi vọng Vô Mạt sẽ thích.

Nghênh Xuân ở một bên chen miệng nói: "Nhấn Đông, tân nương từ đều xinh đẹp. Ta lúc thành thân. . . ." Nàng nói tới chỗ này, chợt ý thức được cái gì, vội dừng miệng lại.

Lúc nàng ta thành thân, là y theo nghi thức cử hành hôn lễ của người ngoại tộc, tự nhiên không thể không biết xấu hổ nhắc tới trước mặt tỷ muội.

Nhấn Đông một lòng nhìn Nhị tỷ, cũng không chú ý tới tâm sự của đại tỷ.

Nàng nghiêng đầu mong đợi nói: "Không biết hôn sự của ta và Mộc Dương lúc nào thì cử hành, chờ khi ta cài hoa mặc váy da cá này, nhất định cũng rất đẹp mắt đi!"

Bán Hạ nghe nói như thế, không nhịn được hi hi bật cười, nàng quay đầu nhìn muội muội nói: "Yên tâm, Nhấn Đông muội muội của ta từ nhỏ đã là mỹ nhân, muội nhất định sẽ là tân nương từ xinh đẹp nhất Vọng Tộc!"

Nhấn Đông nghe lời này, càng chờ đợi hôn lễ của mình, đồng thời cũng bắt đầu nói thầm, nếu như hôn lễ của mình cũng có thể được Tộc trưởng tự mình lo liệu thì tốt biết bao a!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi Bán Hạ thấy làm Vô Mạt mặc trang phục tân lang thì thiếu chút nữa bật cười, thật may là nhịn được.

Ánh mắt nóng rực của Vô Mạt nhìn chăm chăm Bán Hạ xinh đẹp động lòng người, trong nhất thời nhìn đến ngây người. một chàng trai trong đội rước dâu tiến lên kiễng chân vỗ vỗ bả vai tân lang: "Này, nên nói chuyện rồi."

Vô Mạt lúc này mới phản ứng lại, vội vàng dựa theo những lời đã được dạy nói: "Nàng từ đâu tới?"

Bán Hạ nín cười một tiếng: "Ta là cá trong nước*, đến từ khe suối trong nhất ở Núi Thượng Cổ."

(*) 我是水中荷 nguyên bản của câu này là như vậy, cái từ Hà cuối cùng là hoa sen nhưng ta nghĩ Bán Hạ mặc quần áo từ da cá thì chắc phải nói là cá nên chém bừa. Mong góp ý.

Vô Mạt lại khô cứng hỏi: "Nàng tới nơi này làm cái gì?"

Vừa dứt lời, lão gia gia bên cạnh kéo tay áo hi bảo của hắn, nhỏ giọng dặn dò: "Nói chuyện không cần cứng ngắt như thế, đây là người đang rước dâu đó!"

Vô Mạt vội vàng gạt đầu, hắn quả thật không quá thích ứng được những phong tục này, chỉ là vì Bán Hạ, tự nhiên phải Nhập Gia Tùy Tục, lập tức học âm thanh mềm nhẹ của người Vọng Tộc nói chuyện. Cũng may đoạn đối thoại rước dâu này không hề dài, rất nhanh đã nói xong. Vì vậy dưới chỉ huy của lão gia gia này, mọi người mở ra hòm lấy ra hồng lễ rước dâu.

Đội đến khi lấy ra, mọi người vừa nhìn không khỏi phát ra tiếng trầm trồ.

Thì ra là Vô Mạt chuẩn bị da hổ, lợn rừng mật gấu một đôi, gà rừng hai đôi, hùng chương bốn đôi, da cá tám cái, ngoài ra còn có 16 loại rau và trái cây. Những thứ này đối với những người đang nhìn nói đã là hồng lễ cực kỳ phong phú rồi. Lập tức chẳng những người Vọng Tộc, mà cả mấy người ngoại tộc cũng chặc chặc than thở, bọn họ tới đây cũng chỉ là để mưu cầu tiền tài, tự nhiên nhìn không vừa mắt gà rừng rau dưa và trái cây kia, ánh mắt bọn họ nhìn chăm chăm chính là da hổ mật gấu hùng chương cơ, còn có mấy tấm da cá nguyên vẹn cơ hồ không có tỳ vết nào nữa. Những thứ đồ này đưa ra ngoài núi cũng có thể bán được giá rất cao.

Tò lão cha thấy tình cảnh này, trong lòng rất hài lòng, cười đến râu ria cũng run lên, chỉ kém tại chỗ cười ha ha vài tiếng thôi.

Lúc này lại có bốn chàng trai mặc quần áo lá bồ hương đôi mũi cỏ xanh tiến lên, bọn họ dùng hai cánh tay tạo thành cổ kiệu người. Bán Hạ được tỷ muội nâng đỡ, chậm rãi ngồi lên cổ kiệu người đó.

Mọi thứ đã đủ, lão gia gia đầu tiên là nói một phen chúc phúc, lúc này mới thét một tiếng thật dài "Khởi Kiệu——"

Kiệu người này nâng Bán Hạ nâng lên, những người xem náo nhiệt và thân quyến tỷ muội đều đi cùng ở phía sau, trong khoảng thời gian ngắn đội ngũ thật dài uốn lượn đi về phía trước. Lại có mấy người ngoại tộc mới đến thấy vậy lòng tràn đầy mới mẻ, tò mò hỏi "Tân nương người Vọng Tộc rốt cuộc mặc y phục gì vậy?"

Bên cạnh có người nhỏ giọng trả lời: "Đó là y phục mà ngày lễ người Vọng Tộc mới mặc, gọi quần áo da cá, nghe nói là dùng cá da làm"

Người hỏi càng thêm ngạc nhiên: "Ta cũng nhìn ra đường vân đó giống như da cá, chỉ là da cá làm sao có thể làm y phục? Lát nữa chúng ta lấy mấy bộ đi ra ngoài, tìm mấy nhà giàu có để bán, nhất định có thể thu lợi."

Lời vừa nói ra này, mấy người bên cạnh cười hắc hắc: "Chỉ tiểu tử nguoi biết cách phát tài, chẳng lẽ chúng ta không biết. Phải biết quần áo da cá mặc dù mới lạ, nhưng đây là bảo bối người Vọng Tộc, bọn họ không dễ dàng cho người ngoài đâu." Nói xong liếc về phía hồng lễ của chủ rể: "Người xem trong hồng lễ kia có da cá nguyên vẹn đó, nếu như có thể đem ra ngoài bán cho mấy nhà giàu thích đồ lạ, tất nhiên sẽ có giá tốt."

Đội ngũ thật dài này vòng quanh thôn chín vòng, cuối cùng cũng hạ xuống trước thần miếu.

Trước thần miếu đã sớm quét dọn sạch sẽ, cửa miếu mở rộng, trước cửa bày án kỷ*, phía trên có dưa và trái cây khô thịt khô, Tộc trưởng mặc quần áo

da hươu cổ xura, trong tay cầm gậy đầu cá tượng trưng quyền uy Tộc trưởng, trịnh trọng chờ trước thần miếu.

(*) nó đại khái thế này nè

Đợi đến khi đội ngũ đón dâu dừng lại, lúc này hôn lễ mới chính thức bắt đầu.

Tộc trưởng trong tay cầm cây gậy có sợi dây dài bằng da bạch xà, ông cầm gậy đứng trước thần miếu cầu nguyện, cầu nguyện xong, lúc này mới đem sợi dây vòng quanh Bán Hạ một vòng, dây bắt chéo thành hình chữ bát (八) sau đó vòng quanh Vô Mạt một vòng. Nghe nói sợi dây bằng da rắn đó tượng trưng cho chúc phúc đến từ Địa Nô, nhận được chúc phúc của Lão tổ tông Địa Nô thì phu thê có thể nắm tay đến già không xa không rời.

Tộc trưởng đang tiến hành nghi thức Vọng Tộc, chung quanh người Vọng Tộc đều trịnh trọng xem, hai phu thê Vô Mạt và Bán Hạ càng thêm cung kính nghiêm trang. Bán Hạ thì cũng thôi, Vô Mạt mặc dù từ nhỏ bị người Vọng Tộc bài xích bên ngoài, nhưng hẳn đã nhìn thấy người Vọng Tộc bái lạy thần miếu này rất nhiều năm, hơn nữa mẫu thân của mình cũng là người Vọng Tộc, cho nên đối với thần miếu này cũng tràn đầy kính ý.

Một bên lão ma ma nhìn Tộc trưởng thay hai người cử hành nghi thức thành thân, không kìm được cầm khăn tay len lên lau nước mắt.

Mà lúc này bên ngoài có mấy người ngoại tộc, ánh mắt của bọn họ bắt đầu quay tròn hướng bên trong miếu nhìn ngấm. Thần miếu này hàng năm cửa lớn đều đóng chặt, chỉ có lúc này, Tộc trưởng mới mở cửa chính để đôi phu thê mới tiếp nhận chúc phúc của Kiếm Linh và Lão tổ tông Địa Nô.

Mấy người ngoại tộc liếc mành nhìn vào bên trong, lại chỉ nhìn thấy bên trong bày một án kỷ bằng đá cũ kỹ, trên án kỷ bày một thanh kiếm làm bằng xương cá, treo ở trên án. Bên cạnh kiếm có một bức tranh vẽ người, người nọ mặc quần áo giống như tân lang đều là hi bảo da hươu, trong tay cầm cây gậy đầu cá giống như của tộc trưởng.

Mấy người ngoại tộc có vài phần thất vọng, bài biện như vậy giống phần lớn các gia đình khác trong Vọng Tộc không có cái gì khác nhau.

Lúc này Nghênh Xuân thừa dịp mọi người không chú ý len lén chạy ra chỗ đám người đó, đi tới bên cạnh một nam nhân râu quai nón, hai người len lén nói gì đó.

Đang nói, chợt trong đám người bộc phát ra tiếng hoan hô vang dội, Nghênh Xuân và nam nhân kia giật nảy mình, hai người vội vã nhìn về phía đó, thì ra là nghi thức đã kết thúc, Tộc trưởng giờ quyền trượng cao hơn đỉnh đầu, lớn tiếng hướng mọi người tuyên bố có thể bắt đầu ăn mừng rồi.

Lúc này có tiếng trống gõ, mọi người cùng nhau hát và nhảy, đám trẻ con thì chia nhau ăn rau dưa và trái cây trên án kỷ. Nghênh Xuân thấy thế, vội chạy vào bên trong tìm muối muối mình, lại không tìm được, nhìn chung quanh, lại thấy Nhẫn Đông đang đứng bên dưới đại thụ cùng Mộc Dương nắm tay không biết đang nói cái gì đó, Nhẫn Đông nhìn qua có vẻ không vui.

Nàng vội vàng tiến lên trước: "Muội muội, nói cái gì đó?"

Nhẫn Đông thấy tỷ tỷ tới đây, vội thu hồi tâm tình, vừa cười vừa nói: "Không có chuyện gì." Nói là không có việc gì, nhưng trong âm thanh rõ ràng không quá tự nhiên.

Mộc Dương thấy Nghênh Xuân tới, liền tùy tiện qua loa nói mấy câu phải đi tìm đệ đệ muội muội của mình.

Nghênh Xuân sấn sóc lời kéo tay Nhẫn Đông: "Nhẫn Đông, đừng sợ, có cái chuyện gì mất hứng nói cho tỷ tỷ một chút, có phải Mộc Dương khi dễ muội không hả?"

Nhẫn Đông vội vàng lắc đầu: "Tỷ, không phải vậy."

Nghênh Xuân buồn bực: "Vậy thì làm sao, chẳng lẽ là ai khi dễ muội hay sao?"

Nhẫn Đông nhìn thấy tỷ tỷ quan tâm mình như vậy, lại chảy nước mắt, rồi mới lên tiếng: "Mới vừa rồi Mộc Dương nói, Tộc trưởng sẽ không làm chủ trì hôn lễ cho bọn muội."

Nghênh Xuân vừa nghe, nga một tiếng thật dài, cười nói: "Ta lại nghĩ là chuyện gì lớn cơ, thì ra là cái này."

Nhẫn Đông cúi đầu uất ức: "Tại sao Tộc trưởng nguyện ý làm chủ trì hôn lễ cho Bán Hạ tỷ tỷ, lại không thể làm chủ trì cho ta."

Nghênh Xuân xoa xoa đầu Nhẫn Đông: "Tộc trưởng quả thật quá đáng rồi."

Nhẫn Đông chỉ cảm thấy đại tỷ rất thân thiết, vì vậy ừ ừ khua tay nói hết uất ức của mình: "Phụ thân còn đem đồ cưới chuẩn bị lâu như chia phần nữa cho Nhị tỷ." Lời vừa nói ra, Nhẫn Đông lại ô ô khóc: "Ta vốn là. Vốn chỉ muốn. Nghĩ tới Bán Hạ tỷ tỷ vốn không tìm được nhà chồng, những thứ kia tất cả đều cho ta. Mộc Dương sẽ làm Tộc trưởng, ta không thể để hấn mất thể diện."

Nghênh Xuân thấy Nhẫn Đông khóc rất thương tâm, đau lòng ôm Nhẫn Đông vào lòng: "Muội muội ngoan, đừng khóc nữa. Hôn lễ của muội mặc dù không có Tộc trưởng lo liệu, nhưng đồ cưới nhất định có thể nhiều hơn Bán Hạ, muội yên tâm đi?"

Nhẫn Đông khóc đến hai mắt đầm lệ, nàng cũng không tin lời của tỷ tỷ: "Làm sao có thể chứ."

Nghênh Xuân thần bí cười một tiếng: "Muội quên tỷ tỷ lúc trở về thôn đã mang những gì sao? Những thứ đó tất cả đều cho muội muội đó."

Nhấn Đông kinh ngạc mở to đôi mắt đăm lẹ: "Có thật không?"

Nghênh Xuân gật đầu: "Đó là đương nhiên. Ở trong đó có vàng bạc, có lụa gấm, đều là đồ thượng hạng đó, đều là những thứ mà Vô Mạt có tìm cả đời cũng không thấy. Nếu như muội có những thứ này làm đồ cưới, nhà chồng làm sao có thể xem thường muội?"

Nhấn Đông nghe vậy mừng rỡ, liền tiếp cảm tạ tỷ tỷ, nói thẳng đại tỷ mới là người đối với nàng tốt nhất.

Nghênh Xuân cũng vừa lòng mỉm cười, chỉ là một chút vàng bạc vài vóc nếu có thể đổi lấy trung thành của tiểu muội đối với mình, lo gì đại sự không thành? Đến lúc đó, những thứ đồ này thì coi là cái gì!

== ==

Mắt thấy trời đã tối rồi, người Vọng Tộc ở trước thần miếu đốt lên đồng lửa, cô nương trẻ tuổi các chàng trai ở trước lửa trại tay cầm tay khiêu vũ ca hát, vui vẻ uống rượu trái cây tự ủ, tiếng nói tiếng cười cộng thêm tiếng chiêng trống hết sức náo nhiệt.

Mà lúc này Bán Hạ và Vô Mạt đã bị đưa vào căn nhà nhỏ của Vô Mạt, hai người mặt đối mặt ngồi ở trên炕.

Bán Hạ nhìn qua nhìn lại, chỉ thấy Vô Mạt đối diện mặt mày vẫn lạnh lùng như cũ, không có nửa phần vui vẻ.

Nàng khe khẽ thờ dài, xem ra nam nhân này là trời sinh không hiểu phong tình. Nghĩ đến cũng đúng, hán tử nhỏ lớn lên ở ổ sói, phỏng chừng sói cũng chẳng có phong tình gì để nói cả.

Vô Mạt nghe được tiếng thờ dài nhẹ của Bán Hạ, lập tức hỏi: "Thế nào?"

Bán Hạ ngược mắt, lại thấy Vô Mạt rất ân cần đưa hai tay tới, chỉ là hai cánh tay kia đang cứng ngắt.

Nàng trong lòng cười khúc khích, chẳng lẽ hán tử đang khẩn trương? Nhìn kỹ lại lần nữa, lúc này mới phát hiện ra hán tử mím chặt môi, thân thể ngồi thẳng tắp. Lại thử thăm dò cảm tay của hán tử, phát hiện tay hán tử cũng căng cứng rồi.

Bán Hạ đảo tròn mắt, trong nội tâm khẽ động, liền cố ý ngã nghiêng sang một bên. Vô Mạt còn tưởng thật nghĩ Bán Hạ bị làm sao, bị dọa sợ vội ôm lấy nàng vào trong ngực, gấp gấp hỏi "Bán Hạ, nàng làm sao vậy?"

Bán Hạ chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là đôi mắt tràn đầy lo lắng của Vô Mạt. Trong lòng nàng ngọt ngào, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Ta không sao, có lẽ là mệt mỏi. A, có thể là khát."

Vô Mạt cau mày, lo lắng nói: "Vậy ta đi lấy nước cho nàng."

Bán Hạ vội vàng lắc đầu: "Đừng, ta cũng không khát." Bây giờ hơn nửa đêm, vẫn là không nên làm khó hán tử chuyện nước uống.

Nhưng Vô Mạt lại hoàn toàn tin tưởng chuyện Bán Hạ đang khát không chút nghi ngờ, hán tử lập tức xuống giường, tìm túi nước.

Hán tử đi tới trước炕 đang muốn đưa cho Bán Hạ uống..., lại bỗng nói: "Trời lạnh, nước này cũng lạnh, ta đi đun ấm nước cho nàng đã." Nói xong định đi ra ngoài.

Bán Hạ nhất thời dờ khóc dờ cười, vội gọi Vô Mạt lại: "Ta không muốn uống nước nữa, chàng tìm cho ta chút rượu tới uống có được không? Vừa có thể giải khát, lại không cần đi đun ấm."

Vô Mạt suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, lập tức nói: "Trong nhà còn có Hắc Nhi Tửu, trước ta từng nói với nàng, vừa đúng lúc cho nàng ném thử một chút."

Bán Hạ cười nói: "Như thế tốt lắm."

Vô Mạt ra khỏi nhà lá, đi sang sơn động bên cạnh, không lâu sau lấy ra một túi da. Hán tử lên炕 mở túi da, đổ ra chén đá trong đưa cho Bán Hạ.

Rượu này màu sắc hơi vàng, lại gần mũi liền có mùi thơm của trái cây lẫn mùi rượu xông vào mũi. Bán Hạ nhẹ ném thử một ngụm, chỉ cảm thấy hương vị đậm đà, mùi vị thật tốt, lập tức dứt khoát uống một hơi cạn sạch.

Vô Mạt thấy thế, lại lấy thêm một chén, rót cho mình một ly, lại rót đầy cho Bán Hạ, hai người đối ẩm một ly.

Qua một khắc, uống xong vài ly rượu, gương mặt Bán Hạ ửng hồng. Vô Mạt cũng dần dần buông lỏng, đôi mắt hán tử như của loài sói nhìn chằm chằm Bán Hạ, ánh mắt nóng bỏng, thờ dốc cũng dần dần dần dập.

Bán Hạ thừa dịp có mấy phần men say, dứt khoát ngã vào trong ngực Vô Mạt.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vô Mạt đầu tiên là cả người cứng cứng ngắc, sau đó từ từ buông lỏng, đưa tay cẩn thận từng li từng tí kéo Bán Hạ vào lòng. Lúc ôm nàng vào ngực, chỉ cảm thấy có một mùi hương thơm ngát xông vào mũi, cái loại mùi thơm đó, không như mùi hoa nồng nặc nhưng so với mùi hoa còn động lòng người hơn, đây là cảm giác mà Vô Mạt chưa bao giờ cảm thụ qua.

Trong lúc suy nghĩ hắn có một loại cảm xúc khó tả lan tràn, vì vậy không nhận được dùng lực hơn một chút. Vừa dùng sức thì chỉ cảm thấy cô gái trong ngực mềm mại làm sao, giống như không xương vậy, khác hoàn toàn cái cảm giác ôm thỏ hoang lợn rừng, điều này làm cho hắn càng cẩn thận hơn, e sợ chỉ cần sơ ý một chút sẽ làm đau nàng.

Ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, hắn thở dốc dồn dập, có một loại khát vọng đau đớn lan tràn cả thân thể, hắn giống như muốn đem cô gái trong ngực nhập vào trong thân thể, không, so nhập vào trong thân thể còn muốn thân mật hơn. Trong đầu bắt đầu hiện ra những cảnh hắn thỉnh thoảng nhìn thấy trong rừng núi, về sói đực cùng sói cái, về thỏ cái cùng thỏ đực, về heo đực cùng heo mẹ.

Quần áo nhanh chóng bị cởi thoát khỏi thân thể, Bán Hạ chỉ có cảm giác mình bị đôi tay hữu lực của nam nhân này hung hăng nhấn vào lồng ngực nóng bỏng mà cứng rắn, lồng ngực này đang kịch liệt phập phồng, trong mũi tràn ra hơi thở nặng nề thô nóng, đốt cháy khuôn mặt nàng thành đỏ bừng, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Nhưng là thật lâu sau, hắn vẫn chỉ là ôm nàng thật chặt, ôm đến mức cả thân thể nàng đều đau đớn.

Bán Hạ rốt cuộc không nhận được quấy người một cái.

Một cổ hơi thở nóng bỏng phun ngay tại lỗ tai của nàng, Vô Mạt khàn khàn nói bên tai nàng: "Nàng làm sao vậy, không thoải mái?"

Bán Hạ ở trong lòng hắn giật giật lần nữa, nhỏ giọng nói: "Có đau một chút."

Vô Mạt vừa nghe, khàn trương miệng nàng ra: "Nàng làm sao? Nơi nào bị thương?"

Bán Hạ cũng không muốn rời lồng ngực dày rộng đang tản ra nhiệt lực mạnh mẽ này, nàng mềm mại dựa vào người hắn, khẽ cười nói: "Nơi nào cũng đau!"

Vô Mạt sững sờ, chỉ là rất nhanh hắn một lần nữa ôm nàng thật chặt, cúi đầu ở bên tai nàng trầm thấp chất vấn: "Nàng lại trêu ta, đang gạt ta, có đúng không?"

Bán Hạ ở trong lòng hắn, mím môi cười: "Phải. Thì thế nào."

Vô Mạt nhìn chằm chằm đôi môi mềm mại đang đóng mở của nàng, tai không hề nghe thấy nàng đang nói cái gì, trong thiên địa hắn chỉ còn lại một cái ý niệm. Thật là muốn đem nàng ăn luôn.

Bán Hạ chỉ cảm giác eo mình bị một đôi bàn tay cầm, đem mình từ từ nâng lên một chút, mà môi Vô Mạt cúi xuống, vội vàng hôn lên môi của mình.

Không, vậy căn bản không phải hôn, mà là gặm.

Răng môi Vô Mạt vội vàng rơi xuống môi của nàng, cố sức gặm cắn vuốt ve, giống như. Giống như sói đói!

Bán Hạ thở dốc cũng trở nên khó khăn, đôi tay nàng dùng sức đè ở trên ngực hắn muốn đẩy hắn ra, nhưng ai biết động tác này lại càng khơi dậy xâm chiếm của Vô Mạt. Môi Vô Mạt cũng không làm như thế nào đã xâm nhập vào trong bờ môi của nàng, vì vậy cắn hút giống như đã khát lâu ngày gặp được cam lộ, chọc cho Bán Hạ càng thờ hồng hộc.

Nhưng Bán Hạ thờ gấp liền tiếp lại càng khơi dậy khát vọng ẩn núp trong cơ thể Vô Mạt, hắn chợt thấp giọng kêu một tiếng, hai tay nắm eo Bán Hạ, chợt đem Bán Hạ lật úp xuống.

Bán Hạ kêu lên một tiếng, không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy sau lưng có thứ cứng rắn nóng bỏng đâm lên, nàng kinh ngạc tròn to mắt, đang muốn hỏi thì cảm giác phía dưới đau nhói, thân thể giống như bị hung hăng tách ra, thứ cứng rắn nóng bỏng xâm nhập bất ngờ, đau đớn kịch liệt đánh tới.

Nàng đau đến thiếu chút nữa kêu lên, nhưng người phía sau lại giống như mất đi lý trí, nắm eo của nàng trước sau cuồng động. Lúc này với Bán Hạ không khác nào hành hạ, đau đớn vô cùng, nàng không nhận được nức nở nghẹn ngào không ngừng, nhưng sau đó một loạt ma sát này giống như bị cái gì làm dịu đi, trở nên thông thuận thoải mái, tiếng nức nở nghẹn ngào vẫn không ngừng, lại có mùi vị vui thích, mãi cho đến sau đó, nàng lại không nhận được liều mạng nắm chặt lấy chân lông cừu trên giường gạch rên rì, chỉ mong chờ hắn mạnh hơn nhanh hơn.

Vô Mạt ở phía sau nghe tiếng kêu say lòng của nương tử, càng ra sức, mồ hôi nóng bỏng từ trên bộ ngực trần của hắn chảy xuống, chảy tới nơi tiếp giáp của hai người.

Vô Mạt trong hoảng hốt chợt dừng lại, hần thờ gấp cúi đầu ngưng mắt nhìn người trong ngực, chỉ cảm thấy nàng là người khiến hần cảm thấy thương yêu nhất thế gian, thật hận không thể đem nàng ăn vào bụng, vĩnh viễn không để cho người ngoài nhìn thấy nửa phần.

Bán Hạ động tình, thấy Vô Mạt dừng lại, hết sức khó chịu, không nhịn được giãy dựa vòng eo mảnh khảnh. Theo vòng eo giãy dựa, hai cánh hoa đang kẹp vật nóng bỏng đó cũng giãy dựa theo, khiến Vô Mạt thờ hốc vì kinh ngạc.

Hần không nhịn được cúi người, hơi thở nóng rực phả bên tai nàng gằm nhẹ một tiếng: "Ta muốn ăn nàng."

Nói xong cuồng mãnh vận động, khiến Bán Hạ phía dưới giống như hoa lê trong mưa gió đung đưa không ngừng, cuối cùng giống như gió bão chợt ngừng, hần vừa gằm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ nhiệt tình yêu thương cho nàng.

=====

Khi tiếng thờ dốc từ từ bình tĩnh lại thì Bán Hạ đã xụi lơ nằm trong ngực Vô Mạt, gương mặt dính sát cánh tay cực nóng của hần, đầu ngón tay thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực hần.

Ban ngày nam nhân này cùng Bán Hạ khi chung đụng còn cứng nhắc, bây giờ đã là người bên gối thân mật nhất trên đời.

Đầu ngón tay Bán Hạ vô ý thức vuốt ve, lồng ngực của hần hoàn toàn khác biệt so với bộ ngực mềm mại của nữ nhân, ngón tay của nàng giống như có thể cảm nhận được cơ ngực bền chắc trên đó, đó là cơ bắp do mỗi ngày giương cung săn thú tích lũy lại, bên trên còn có một vài vết sẹo mờ, hần là dấu ấn lưu lại khi tranh đấu với hổ báo dã thú.

Bán Hạ đang lâm vào mạch suy nghĩ của mình, chợt bàn tay Vô Mạt giống như kim sắt nắm cổ tay tinh tế của nàng: "Dừng."

Âm thanh của hần khàn đục đến giống như cát trên bãi sông, hơi thở nóng rực phun ra giống như tảng đá phơi nóng, nóng kinh người.

Bán Hạ giãy dựa, ngửa đầu để cho mình có thể nhìn thấy Vô Mạt.

Ánh mắt Vô Mạt nóng bỏng chiếu vào đôi mắt lười biếng của Bán Hạ, chỉ một khắc thể nhưng không kịp phòng ngự, cuống quýt nhìn về phía nơi khác.

Bán Hạ chỉ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hần, nhưng lực tay của mình ở trong tay hần thật nhỏ bé, cảm giác như con kiến đầy đại thụ. Bán Hạ mím môi cười, khẽ cong môi, ngửa mặt lên, đôi môi vừa đứng rơi vào gáy của hần, nhẹ nhàng rơi xuống, hôn lên.

Nàng có thể cảm thấy thân thể nam nhân mình đang tựa vào chân động, nàng không nhịn được cười thầm trong lòng, ai bảo chàng không buông ta ra.

Nhưng nàng còn chưa cười xong, nam nhân bên cạnh đột nhiên lật người, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, một lần nữa nhìn lại thì nam nhân đã đè ở phía trên nàng, tràn ngập khát vọng nhìn chằm chằm nàng.

Hần cúi đầu, lần này là ôm ái yêu thương hôn lên môi của nàng, trong miệng nhẹ nhàng ní non: "Nàng thật là xấu xa!"

Âm thanh giống như gió thổi qua cát đá.

Đêm nay, Bán Hạ trong cơn hoảng hốt bắt đầu nghĩ lại, mình thực sự rất xấu sao?

Người xấu nhất, hần là hần chứ.

=====

Có lẽ là một đêm này Bán Hạ quá mức mệt mỏi, cho tới khi tỉnh dậy thì gà rừng trong Núi Thượng Cổ cũng bắt đầu gáy sáng rồi.

Nàng giật giật thân thể giống như rời ra, nhưng không nhìn thấy nam nhân tới hôm qua ép buộc mình đến nửa đêm ở trên giường.

Bán Hạ miễn cưỡng đứng dậy, mặc lại y phục bình thường vẫn mặc, lại đem quần áo da cá hôm qua mặc trịnh trọng gấp lại gọn gàng, cái này phải trả cho Tộc trưởng, để lại đó đưa cho tân nương tử khác mặc.

Làm xong những việc này, nàng nhìn quanh nhà lá, chỉ thấy trên tường treo da hươu cùng da hổ, còn treo trường mâu rìu cung tên —— người Vọng Tộc không luyện sắt thép, vì vậy trường mâu mũi tên đều là những vật cực kỳ thiếu thốn, trong tộc có một ít do đời trước truyền lại, Tộc trưởng phân cho các hộ, mỗi hộ phân đến cực ít. Vì vậy có thể nói, Vô Mạt coi như có của cải rất dồi dào rồi. Bán Hạ quan sát kỹ trong nhà, thật ra thì trừ mấy thứ sắt thép hiếm thấy này, trong phòng bày biện rất đơn giản, có hai ghế đá và một cái bàn đá. Phòng này cũng không khác lắm so với phần lớn các nhà lá khác trong Vọng Tộc, chỗ khác biệt duy nhất có lẽ là trong túp lều của Vô Mạt không có cung phụng Kiểm Linh và Địa Nô thứ mà mỗi nhà người Vọng Tộc đều phải có.

Bán Hạ trầm nghĩ, về sau sẽ bảo Vô Mạt treo lên. Sùng bái tổ tiên là một loại tính bài ngoại đồng thời có thể đem người cùng tộc đoàn tụ lại với nhau hơn, nếu Vô Mạt coi rẻ uy nghiêm của thần miếu, nhất định hần vĩnh viễn không thể dung nhập vào Vọng Tộc.

Mặc kệ nàng là đến từ phương nào, mặc kệ hần là lớn lên như thế nào, trong máu của chúng ta đều chảy dòng máu người Vọng Tộc, cả đời này cũng vĩnh viễn không thể nào rời ngọn núi này, mảnh đất này, thôn làng này.

Bán Hạ đang suy nghĩ, Vô Mạt tiến vào, trong tay cầm theo một cái rổ, trong giỏ xách bốc hơi nóng.

Vô Mạt cao lớn uy vũ nhìn thấy tân nương nhỏ nhắn của mình, thậm chí có một chút xấu hổ: "Bán Hạ. Nàng đói bụng không?"

Bán Hạ nghiêng đầu liếc Vô Mạt một cái, cuối cùng mỉm môi cười nói: "Dĩ nhiên đói bụng, ta đi tắm rửa sạch trước đã, lập tức sẽ trở về ăn."

Vô Mạt gật đầu liên tục.

Bán Hạ thẳng đi ra khỏi nhà lá, đến dòng suối nhỏ lạnh lẽo bên cạnh rửa sạch tay mặt, lại tiện tay hái một cây lam ngải thảo tỉ mỉ nhai vệ sinh răng miệng. Một lần nữa về phòng, Vô Mạt đã đem thức ăn bày ra. Bán Hạ nhìn sang, ngược lại có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bàn đá có còn hầu nhi quả mang theo giọt sương, có bánh ngô, có cháo rau dại, ngoài ra có thịt khô cắt thành miếng nhỏ. Đây đối người Vọng Tộc trăm ngàn năm qua đều cực kỳ tiết kiệm mà nói, thật là một bữa ăn sáng xa xỉ. Trên thực tế phần lớn người Vọng Tộc không ăn sáng, bọn họ lúc trời còn chưa sáng đã lên núi săn thú hoặc là xuống ruộng làm việc, bận rộn đến khi mặt trời lên cao đỉnh đầu mới về nhà ăn cơm.

Bán Hạ cười cùng Vô Mạt ngồi xuống, Vô Mạt đưa đũa trúc cho nàng, hai người cùng nhau ăn.

Bán Hạ đầu tiên là tán dương thịt khô mùi vị không tệ, cháo rau dại nấu cũng rất vừa lửa, điều này làm cho bên môi Vô Mạt xuất hiện nụ cười.

"Nàng nếu thích, vậy sau này chúng ta mỗi ngày đều ăn thế này." Vô Mạt nhìn tân nương của mình, trong đôi mắt tràn đầy cưng chiều mà chính bản thân hắn cũng không biết.

Bán Hạ lại lắc đầu một cái: "Thỉnh thoảng ăn mấy lần cũng không tệ lắm, ngày ngày ăn, quá lãng phí." Nàng muốn nhân cơ hội cùng Vô Mạt nói một chút về tương lai của hai người.

"Mặc dù chàng bây giờ mỗi ngày đều có thể lên núi săn thú, nhưng ngộ nhỡ chàng ngã bệnh thì sao? Về sau chúng ta có con, tiêu hao sẽ nhiều hơn, đến lúc đó chàng phải kiếm nhiều con mồi hơn để duy trì kế sinh nhai, ngộ nhỡ thời tiết không tốt chàng không có thu hoạch gì thì sao?" Bán Hạ vừa đưa vào miệng một miếng hầu nhi quả, vừa nói.

Vô Mạt cũng chưa từng nghe người nào nói qua chuyện này, ngưng mày nghe rất nghiêm túc.

Bán Hạ nuốt hầu nhi quả xuống, tiếp tục giảng kinh giảng đạo: "Có câu tục ngữ nói chuột còn dự trữ ba phần lương thực, lương thực ban đầu không tiết kiệm, lương thực sau này gọi cơm. Hiện tại nếu có ba phần ăn ba phần, khó tránh khỏi tương lai phát rầu."

Ánh mắt Vô Mạt không rời Bán Hạ, hắn thấy Bán Hạ nói xong đạo lý rõ ràng, cười gật đầu liên tục: "Nàng nói đúng, đều theo nàng."

Bán Hạ rất hài lòng, lập tức lập quy củ: "Được, về sau điểm tâm không cần bánh ngô, cháo rau dại cùng thịt khô là đủ rồi, dĩ nhiên nếu như chàng có thời gian đi hái trái cây, ta tự nhiên rất thích." Nói xong nàng nhìn vóc người to lớn của nam nhân trước mắt này, bổ sung nói: "Chàng cần đi ra ngoài làm việc săn thú, khó tránh khỏi muốn ăn nhiều hơn ta, nếu như chàng cảm thấy cần, có thể ăn bánh ngô." Đối với người Vọng Tộc mà nói, thịt là thức ăn thường ngày, nhưng các loại ngũ cốc lại khác, Vọng Tộc không có tính thông trồng trọt, vì vậy thu hoạch được rất ít.

Vô Mạt vội vàng lắc đầu: "Không sao, ta không ăn cũng được."

== ==

Cơm nước xong, Bán Hạ bắt đầu thu thập đồ cưới của mình. Vật liệu da vải vóc, đây là giữ lại để về sau từ từ may quần áo; một chút sắt trên quý, đó là những thứ về sau cần để sống không thể rời bỏ; còn có một số đồ bằng đá, mặc dù ở trong sơn thôn này cũng không phải là cái gì hiếm lạ, nhưng bình thường cũng là không thiếu được.

Sau khi phân loại các rương xong, Bán Hạ nhìn vòng quanh bốn phía nhà lá, phát hiện hoàn toàn không có chỗ nào ngồi nữa nha, căn nhà này hơi nhỏ một chút.

Đang lúc này, Vô Mạt vào nhà: "Đem những đồ này đặt ở trong sơn động sau nhà đi."

Đây cũng là ý kiến hay, Bán Hạ gật đầu nói vâng, rồi đi theo Vô Mạt tới sơn động.

Vừa đi đến sau nhà, Bán Hạ mới phát hiện nói nơi này chỉ là cái động đơn giản thật là uất ức cho nó. Thật ra thì nơi này có điểm giống như căn nhà hai gian đào ở trong núi, trong nhà dùng một hàng bàn đá xanh tách các gian.

Bên trái, hiện tại để một chút da lông thịt khô, bên phải sạch sẽ chính tề không có thứ gì, vừa nhìn thì thấy nơi này hẳn là mới quét dọn xong.

Bán Hạ quay đầu lại nhìn Vô Mạt, lại thấy trên mái tóc đen của hắn dính đầy bụi bặm, chắc chắn mới tới đây quét dọn nơi này.

Vô Mạt bị Bán Hạ nhìn đến có chút xấu hổ, cổ gáy ửng đỏ, hỏi "Nàng nhìn ta làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bán Hạ dạy chồng

Vô Mạt bị Bán Hạ nhìn đến có chút xấu hổ, cổ gáy ửng đỏ, hỏi "Nàng nhìn ta làm cái gì?"

Bán Hạ cười không ngớt, nhón chân lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc mái tóc đen dài cuồng dã của Vô Mạt, phúi đi bụi đất trên mái tóc hấn. Ngón tay mềm mại lơ đãng xẹt qua khuôn mặt như đao khắc, nhất thời cảm thấy gò má kia có chút cứng ngắc.

Bán Hạ tốt bụng thu hồi tay, cười nói: "Thôi, ta không đùa chàng nữa."

Nhưng Vô Mạt đã thờ dốc có chút nặng nề, một tay nhấc Bán Hạ đang định rời khỏi đi ôm vào lòng. Lần này, nụ hôn đầy êm ái, ti mĩ nhắm nháp, hơi thở mát mẻ của núi rừng cùng với hương vị thơm ngát của nàng cùng nhau hòa quyện.

Noi này tình lược xxx chữ. (Cái dòng đáng giận nhất trong tất cả các truyện >”

Đôi vợ chồng mới sau khi thân thiết một phen cuối cùng cũng bắt đầu bàn luận chính sự .

Bán Hạ chỉ huy Vô Mạt mang của hồi môn tạm thời không cần dùng đến của mình đưa vào phía đông sơn động, còn bản thân thì lật lại một lần toàn bộ đồ vốn để ở phía tây động. Động đến những thứ này, Bán Hạ không khỏi thờ dãi: thật ra đối với một nam nhân độc thân mà nói tồn trữ lương thực như vậy là không ít nha. Chỉ riêng chỗ thịt này cũng đủ cho hai người ăn được mấy tháng, lại càng không cần nói đến hạt kê và rau quả khô bên cạnh. Còn có một số dược liệu quý hiếm cũng bị vớt một cách tùy ý lung tung các nơi trong sơn động.

Bán Hạ nhớ tới những lời mình "Dạy" Vô Mạt sáng nay, nhất thời đỏ mặt, cảm thấy bản thân quá tự cho là đúng rồi. Nghĩ đến cũng phải, Vô Mạt lớn lên giữa sơn dã, đói no khó bảo đảm, dĩ nhiên là phải biết tích trữ nhiều lương thực cho mùa đông mới đúng.

Bán Hạ đem lương thực phân loại ra rồi dọn dẹp chỉnh tề, lại phát hiện trong cùng của sơn động có một cái rương, nàng tiện tay mở ra xem, ngạc nhiên phát hiện lại là cả một rương toàn vải lụa. Nàng giật mình không ít, tơ lụa là thứ quý hiếm, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trong nhà người trong tộc, lập tức vội gọi Vô Mạt tới hỏi cho rõ ràng.

Ai biết Vô Mạt chỉ liếc nhìn một cái, không để ý chút nào nói: "Cái này a, đây là có một thương nhân cho ta, muốn đổi lấy một cây Hà Thủ Ô của ta, ta liền cho hắn rồi, hắn vốn muốn đưa bạc cho ta, nhưng ta muốn cái đó có ích lợi hơn, hắn liền đưa cái rương này."

Bán Hạ sờ chỗ tơ lụa cảm giác thật mềm mại nhẵn nhụi, hoa văn bên trên cũng cực kỳ tinh mỹ, biết đây đều là hàng thượng phẩm.

Vô Mạt thấy Bán Hạ nhìn chằm chằm nghiên cứu chỗ vải này, liền nói: "Nếu như nàng thích, liền lấy làm y phục đi."

Bán Hạ nghe nói như thế, lắc đầu cười: "Chúng ta thường ngày đều làm việc tay chân, sao có thể dùng những cái này làm y phục, những cái này rất dễ hỏng đấy. Ta chỉ nghĩ đây là đồ tốt, chúng ta tạm thời không dùng được, nhưng về sau tất có chỗ hữu dụng, cũng không thể đặt ở nơi ẩm ướt thế này, không nên lãng phí những thứ quý hiếm."

Vô Mạt thấy Bán Hạ nói xong rõ ràng, vội nói: "Ta đối với mấy thứ cái này một chữ cũng không biết, nàng muốn xử lý như thế nào, toàn bộ đều theo nàng thôi."

Bán Hạ gật đầu, nghĩ tới nên cảm chúng về, về sau có con nhỏ có thể làm cái yếm, chợt nhớ tới mình lúc trước từng vì nhân sâm mà bức ép đưa vải cho Vô Mạt, trong lòng không khỏi vô cùng ngượng ngùng, chỗ vải mình đưa so với những lụa là của người ta rõ ràng kém rất nhiều rồi, vậy mà mình còn cho là đã đủ để đổi lấy nhân sâm.

Nhớ tới chuyện này, nàng liền thuận miệng hỏi: "Chỗ vải ta đưa cho chàng lúc trước đâu rồi, tại sao không thấy."

Vô Mạt nghe nàng hỏi đến, vội nói: "Ta đã giữ rất tốt, không để ở chỗ này."

Bán Hạ kinh ngạc: "Vậy ở nơi nào?"

Vô Mạt cười nói: "Ta cũng cảm thấy trong sơn động này quá ẩm ướt, sợ bị ẩm, cho nên đặt ở bên cái rương trong nhà rồi, lát nữa tìm cho nàng."

Sống mấy ngày tân hôn, Bán Hạ từ từ phát hiện nam nhân bề ngoài lạnh lùng này thật ra ở trước mặt mình lại là người rất dễ xấu hổ. Điều này làm cho Bán Hạ càng cảm thấy hứng thú, mỗi lần đều không dấu vết trêu chọc hấn, kết quả chọc cho núi lửa bộc phát. Hấn cao lớn uy vũ như vậy, hổ báo gấu thú thấy qua đều muốn trốn , huống chi tiểu cô nương mảnh mai như nàng. Bất quá Bán Hạ cũng không sợ , trừ lần đầu tiên hấn trẻ tuổi nhiệt huyết hoàn

toàn không hiểu cách khống chế khiến nàng ăn chút đau khổ ra, sau đó hắn bắt đầu hiểu được cách khắc chế bản thân rồi.

Thật ra thì Bán Hạ phát hiện nam nhân này cực kỳ nghe lời mình. Kinh nghiệm giao tiếp với người của hắn thật sự ít lại càng ít, vất vả lắm có một Bán Hạ, hơn nữa hắn lại thân mật với Bán Hạ như vậy, có thể do hắn chưa từng nghĩ tới quan hệ như thế, cho nên quả thực coi nàng như trân bảo, e sợ chi sợ ý một chút liền chọc giận nàng mất hứng.

Bán Hạ cũng dần dần thích đùa giỡn với hắn, mỗi khi đó, hắn luôn nghiêm trang tin thật. Khi Bán Hạ vui vẻ cười to thì hắn mới biết mình bị lừa nhưng cũng không mất hứng, mà cũng cười theo. Dĩ nhiên, khi bọn họ thân mật, hắn sẽ nhắc tới chuyện đó, sau đó gọi nàng là tiểu bại hoại, cắn vành tai của nàng, cắn môi của nàng, thậm chí cắn quả đào mềm mại trước ngực nàng, cho tới bây giờ chỉ cần nàng nghe được tiếng tiểu bại hoại lại cảm thấy cả người mềm nhũn.

Nhưng có một việc thật khiến Bán Hạ khó có thể mở miệng, đó chính là Vô Mạt cho tới bây giờ đều là từ phía sau tiến hành phu thê Chi Lễ. Hắn. Chẳng lẽ cho là chỉ có một tư thế như vậy?

Chuyện này. Trời vừa tối liền bị người đè úp xuống, làm cho muốn sống không được muốn chết không xong, không khỏi cũng quá. Đơn điệu đi? Bán Hạ nghĩ tới ngày nào đó có thời gian hắn là phải hướng dẫn hắn một lần.

Hơn nữa Bán Hạ cũng phát hiện hắn có một thể lực, sức chịu khổ mà không một người Vọng Tộc nào có thể so sánh. Kể từ khi nàng nói với hắn nên tồn nhiều lương thực chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, hắn mỗi ngày khi Bán Hạ còn chưa tỉnh đã lên núi săn thú, mỗi lần đều thắng lợi trở về. Hắn mỗi lần săn thú thu hoạch quá nhiều, nếu như đổi lại những tiểu tử khác trong Vọng Tộc, sợ rằng cũng khó vác về đến nhà đi. Nhưng hắn luôn vác lên vai, rất nhẹ nhàng đi về.

Bán Hạ kinh ngạc, nhưng cũng nhớ tới ngày đó hắn chỉ cần hai quyền đã đánh ngã 1 con sói, sức lực này tự nhiên không phải người bình thường có thể so.

Dần dần Bán Hạ bắt đầu đau lòng nam nhân này, không được ah..., nếu tiếp tục sống như vậy, điểm tâm sao có thể chỉ ăn một chút như vậy chứ?

Nàng bắt đầu nghĩ bản thân phải dậy thật sớm, như vậy mới có thể chuẩn bị bữa sáng phong phú đủ dinh dưỡng cho Vô Mạt. Đáng tiếc quyết tâm này đã cố rất nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần đều không thành công.

Chuyện này thật sự không thể trách Bán Hạ, muốn trách thì trách Vô Mạt quá khỏe.

Ai bảo hắn mỗi đêm đều giày vò lâu như vậy. Nàng là người, thể lực có hạn. Nàng tính toán định thương lượng với Vô Mạt, có một số việc a, mặc dù thân thể có rất tốt đi nữa cũng không nên làm ngày ngày a.

Bán Hạ nghĩ quá nhập tâm, cho nên khi Vô Mạt bên cạnh nhìn chằm chằm nàng cũng không biết.

"Nàng đang nghĩ cái gì?" Vô Mạt hỏi.

Bán Hạ mãnh liệt ngắt đầu: "Đó, ta có chuyện muốn thương lượng với chàng."

"Không cần thương lượng, nàng quyết định là được." Vô Mạt là một người vô cùng hào sảng, thành thân mấy ngày nay, hắn chưa bao giờ cự tuyệt bất kì thỉnh cầu nào của tiểu nương tử bất luận là cái gì.

Bán Hạ không ngờ Vô Mạt dễ dàng đồng ý như vậy, kinh ngạc há to miệng: "Nhưng."

Vô Mạt chỉ thấy Bán Hạ nghiêng đầu, ánh mắt sáng ngời đang nghi ngờ nhìn mình, đôi môi thủy nhuận hơi mở, lồng ngực lại nóng lên, cổ họng không nhịn được căng lên.

Đã lớn như vậy, Vô Mạt không ngờ mình sẽ mê muội một chuyện như vậy.

Hắn không phải chưa từng thấy, trong núi rừng, lớn như sải lang hổ báo, nhỏ như thỏ hoang hươu báo, lúc làm việc khó tránh khỏi bị hắn bắt gặp, hắn cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ, thì ra là loài người cùng động vật là khác nhau, đặc biệt là tiểu nương tử này của hắn, so với bất kỳ người nào —— bao gồm những nữ nhân khác, đều khác biệt.

Nàng có thể làm hắn mê muội, mê muội đến mức hận không thể nhập nàng vào trong thân thể mình.

Cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp luôn nói nhiều đạo lý, những đạo lý đó thì đều rất dễ nghe.

Vô Mạt nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ khê héch mở của Bán Hạ, không nhịn được tiếp tục suy nghĩ miên man, thật ra thì khi nàng tình mê phát ra âm thanh yêu kiều, đó mới là dễ nghe nhất.

Bán Hạ thấy đôi mắt tối sầm của Vô Mạt đang nhìn mình không biết nghĩ cái gì, nhìn đáng về căn bản không nghe mình nói chuyện a, không nhịn được nhẹ nhàng dậm chân: "Chàng căn bản không nghe lời nói của ta a!"

Vô Mạt từ trong suy nghĩ tỉnh lại, vội đưa cánh tay dài ôm lấy tiểu nương tử vào trong ngực: "Ta có nghe, vẫn luôn nghe."

Bán Hạ đầm nhẹ vào ngực hắn, ai ngờ quyền này đánh ra người ta không đau không ngứa, ngược lại khiến tay mình phát đau. Nàng vội thu tay lại, mang theo oán khí nhỏ nhỏ nói: "Chàng vừa rồi đã đồng ý ta, từ hôm nay buổi tối đều phải nghe lời ta." Lúc nàng nói đến cái này, giọng nói có chút kiêu ngạo. Nàng thực sự không phải cố ý, ai bảo Vô Mạt luôn nghe lời như thế, khiến cho nàng cảm thấy thật ra thì nàng chính là một công chúa cao cao tại thượng.

Vô Mạt nghiêm túc gật đầu, phía trên vừa gật đầu, tay phía dưới liền bắt đầu vuốt ve eo nàng.

Hắn là người vô cùng có thiên phú, thiên phú chẳng những hiện ra ở việc săn thú, mà còn thể hiện ở việc nắm thân thể nàng trong tay. Chỉ mới mấy ngày, hắn đã phát hiện nên làm như thế nào để có thể khiến cho tiểu nương tử của mình phát ra âm thanh làm hắn say mê đó. Dĩ nhiên, cái này cũng không bao gồm việc hắn biết cách đổi tư thế vào thời điểm mau chốt.

Bán Hạ ngăn bàn tay của hắn, vô cùng kiên định nói: "Có lời như thế này, trẻ tuổi nhiệt huyết, phải tránh liên tiếp. 24-25, không nên ngày ngày. Sau 30, như tiền lương hàng tháng."

Bán Hạ ngược mắt cười nhìn Vô Mạt hồn nhiên không hiểu, tiếp tục nói: "Ý này, chàng không hiểu, vậy ta nói cho chàng nghe. Ý nói, chàng bây giờ là hơn 20, tốt nhất không cần mỗi đêm trời tối đều ——" Bán Hạ ngược ngược cười, nàng có chút ngược ngược miêu tả tiếp, chỉ là nàng biết rõ đối với nam nhân trước mắt này, phải nói rõ ràng: "Không cần mỗi đêm trời tối đều cùng ta làm cái đó. Nếu không về sau đối với thân thể của chàng cũng không tốt."

Vô Mạt nhú chân mày, vẫn không hiểu hỏi: "Có cái gì không tốt?"

Bán Hạ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hù dọa hắn: "Chàng không còn sức săn thú nữa, không có sức săn thú cũng không còn thịt ăn, không có thịt ăn chúng ta đều bị đói."

Vô Mạt nhú mày, hắn cúi đầu suy tư một phen, nghiêm túc nói: "Nàng nói đúng, ta nên nghe lời nàng."

Bán Hạ không ngờ hắn thật sự dễ dàng đồng ý, vô cùng mừng rỡ.

Vô Mạt trịnh trọng nói: "Ta sẽ nghe lời nàng, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ bắt nhiều thú dự trữ hơn, như vậy về sau ta dù không thể đi săn nữa, chúng ta cũng có lương thực ăn!" (^o^ thông minh nha!!!!)

Bán Hạ trước mặt bỗng tối sầm, đây là cái ý gì a!

Nhưng Vô Mạt không để nàng nói nữa, hai tay ôm nàng lên giường gạch, sau đó mạnh mẽ nhảy lên, cả người nặng nề đè trên người nàng.

"Lo lắng của nàng đã giải quyết xong, chúng ta bắt đầu đi."

=====

Đang lúc hai người như cá gặp nước, Vô Mạt chợt ngừng động tác, hắn cau mày chăm chú lắng nghe.

Bán Hạ đang hăng hái, đẩy thân thể cứng ngắc của hắn một cái, lầu bầu nói: "Sao thế?"

Vô Mạt khẽ nhú mày, âm thanh khàn khàn lộ ra nhạy bén: "Có tiếng bước chân, giống như có người tới nhà chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Bán Hạ kinh ngạc: lúc này đã sớm qua giờ lên đèn, tại sao vẫn có người đến đây, lại nói, mấy ngày nay sau khi thành thân, còn chưa có thân thích người trong thôn nhân nào tới cửa đây.

Lập tức Vô Mạt vội lật người xuống giường, tiện tay lấy một cái áo da dê khoác lên người, lại dùng đai lưng buộc chặt lại.

Bán Hạ vui đùa trong chăn da dê lười biếng giật giật đầu ngón chân, tối nay bên ngoài quá lạnh, nàng một chút cũng không muốn rời khỏi cái chăn vạt và lấm mới ấm áp này đâu.

Thật ra thì nhà người Vọng Tộc bình thường sẽ không lạnh như vậy, phòng của họ đều ghép chung phòng chính và phòng bếp, bếp sát vách tường, đầu kia vách tường là giường đất. Dưới giường đất và bếp thông với nhau, vì vậy lúc làm cơm tối sẽ tiện thể đốt thêm chút củi, đầu giường đặt gần lò sưởi cũng sẽ nóng lên, như vậy vừa tiết kiệm được củi đốt lại giảm bớt phiền phức làm nóng炕. Nhưng hiển nhiên Vô Mạt không biết kinh nghiệm truyền đời này của Vọng Tộc —— cho dù có biết, đoán chừng cũng không muốn phiền toái như vậy.

Đôi mắt mờ mịt của Bán Hạ nhìn nam nhân mạnh mẽ đã buộc chắc đai lưng đang cảm trường mâu, nghĩ thầm sức chịu lạnh của hắn lớn như vậy, cho dù mình trần nằm yên trong tuyết cũng không sợ lạnh, sao phải học người Vọng Tộc đi đốt kháng a!

Vô Mạt thấy tròng mắt đầy nước của Bán Hạ, cổ họng căng thẳng, quay trời lại kháng, dùng bàn tay không cảm trường mâu kia vuron vào sờ sờ thân hình mềm mại đầy đặn tinh tế của nàng giấu dưới lớp chăn lông dê, nói giọng khàn khàn: "Sau đó, chúng ta tiếp tục."

Bán Hạ lập tức đỏ mặt, đẩy tay hắn ra ngoài, giận dỗi trách: "Lạnh chết rồi, không cần."

Vô Mạt mấy ngày nay cũng phát hiện Bán Hạ sợ lạnh hơn mình rất nhiều, lập tức vội vàng thu tay lại.

Hai người đang nháo, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, Bán Hạ không khỏi cau mày, quả nhiên Vô Mạt nghe không nhầm, đúng là có người đi tới rồi.

Vô Mạt kéo lại chăn da dê, bao thật kỹ Bán Hạ, sau đó mới nắm chặt trường mâu, cẩn thận đi tới trước cửa. Qua khe hở nhà lá, hắn nhận ra, người đến là con trai tộc trưởng, gọi là Phí. Tộc trưởng con cái đông đúc, chỉ có người này chưa từng kết hôn, vẫn ở bên hầu hạ chăm sóc Tộc trưởng.

Vô Mạt vừa thấy là hắn, liền ra mở cửa, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao là người?"

Phí nhìn Vô Mạt, nghiêm trang nói: "Là tộc trưởng bảo ta tới."

Vô Mạt nhú mày, ngạc nhiên nói: "Đã trễ thế này, có chuyện gì?"

Phí lớn tiếng nói: "Tộc trưởng triệu tập toàn bộ người trong tộc, có đại sự cần thương nghị. Mời vợ chồng hai người nhanh đi qua."

Vô Mạt trong lòng sững sờ, chỉ là trên mặt cũng không biểu lộ gì, gật đầu nói: "Được rồi, đã biết."

Phí gật đầu: "Ta còn phải đi thông báo nhà khác, đi trước đây."

Lần nữa đóng cửa lại, Vô Mạt cau mày: "Đã trễ thế này, còn có chuyện gì?"

Bán Hạ thò đầu ra từ trong ổ chăn thoải mái ấm áp, cười nói: "Huynh tự nhiên không biết, người Vọng Tộc chúng ta ban ngày đều làm việc bận rộn, làm sao có thời gian để cả tộc tụ chung một chỗ thương lượng đại sự đâu, tự nhiên chỉ có chờ đến tối thôi."

Bán Hạ vừa nói, vừa bảo Vô Mạt đưa y phục, nàng nhận lấy bắt đầu mặc vào.

Vô Mạt thấy nàng ý cười đầy mặt, xem ra tâm tình rất tốt, lập tức kỳ quái nói: "Thì ra nàng là người thích xem náo nhiệt."

Bán Hạ lắc đầu cười nói: "Mới không phải! Ta là mừng thay cho chàng!"

Lần này nói xong Vô Mạt càng không hiểu, Bán Hạ thấy vậy, một bên mặc y phục một bên giải thích: "Tộc trưởng triệu tập người toàn tộc thương nghị đại sự, tự nhiên chỉ có người Vọng Tộc mới có thể tham gia, hôm nay Tộc trưởng cố ý phái người tới bảo chàng cùng đi, xem ra chàng đã chính thức được coi là người Vọng Tộc."

Nói tới chỗ này, Bán Hạ lại dặn dò: "Có việc này chàng không được quên, ngày mai nhanh đi bắt cá, dùng xương cá khác một thanh kiếm, rồi đến thần miếu xin bức họa Lão tổ tông Địa Nô để thờ cúng ở nhà, bằng không sẽ bị người khác nói ra nói vào."

Vô Mạt thấy nàng vui vẻ, vội vàng gật đầu nói: "Nương tử phân phó, ta dĩ nhiên đều nghe theo."

=====

Bên ngoài trời lạnh, vợ chồng hai người mặc rất kỹ càng, trước khi đi Vô Mạt còn trùm cho Bán Hạ cái áo da hổ của mình. Bán Hạ cúi đầu nhìn áo da hổ trên người, cười nói: "Cái này mặc trên người ta thật sự có chút không hợp."

Vô Mạt gật đầu nói: "Ngày khác có thời gian, ta tìm đến da cáo cho nàng, nàng có thể làm một cái áo khoác da cáo màu trắng, như vậy sẽ hợp hơn."

Bán Hạ lắc đầu cười nói: "Bạch hồ ly, động vật nhỏ làm người yêu thích, ta không nỡ giết đi. Lại nói, một cái áo khoác thì cần bao nhiêu cáo hoang chứ, có thời gian như vậy còn không bằng bắt thêm chút thú hoang gả rừng cho ta, ta từ từ nuôi chúng!"

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi từ nhà lá của Vô Mạt đến đường chính, trên đường tốp năm tốp ba, cũng đều ăn mặc kín mít, bất chấp trời rét căm căm thất thiếu đi đến nhà Tộc trưởng đại nhân. Mọi người thường ngày đều quen nhau, hôm nay gặp được, khó tránh khỏi tốp năm tốp ba tụ chung một chỗ cười nói, xem xét lại hai người Vô Mạt Bán Hạ, tự nhiên có mấy phần vắng lạnh.

Đang lúc này, chợt nghe đến phía sau có một tiếng kêu vui vẻ: "Bán Hạ!"

Bán Hạ quay đầu lại nhìn, ra là Mộc Oa.

Mộc Oa đội mũ tai chó, mặc áo choàng da dê, trên cổ còn đeo dây chuyền xương thú, tung tăng chạy đến: "Bán Hạ, người đang đến nhà ông nội ta hả, đi, chúng ta cùng đi."

Lúc này nàng bỗng thấy Vô Mạt bên cạnh Bán Hạ, liền bị dọa sợ hết hồn, a một tiếng rồi lui về phía sau một bước.

Vô Mạt thần tình lạnh lùng quét qua Mộc Oa, cánh tay khoác lên eo Bán Hạ siết chặt hơn mấy phần. Mộc Oa phảng phất có chút ngượng ngùng, nở nụ cười áy náy với Vô Mạt, nhưng Vô Mạt cũng không để ý tới nàng. Bán Hạ thấy vậy, vỗ nhẹ lên tay của hắn, ý bảo hắn đừng nói chuyện, sau đó đi tới kéo tay Mộc Oa tay: "Đi thôi Mộc Oa, chúng ta cùng đi đến nhà gia gia ngươi."

Mộc Oa vội cũng lời kéo tay Bán Hạ: "Ừ, cùng đi."

=====

Trước nhà tộc trưởng là một mảnh đất trống, hiện tại toàn tộc đều tụ tập ở đây. Mọi người giờ được thành đội đứng nói chuyện ở đó chờ Tộc trưởng, mà Phí con trai của tộc trưởng đang vội vàng kiểm lại nhân số.

Tộc trưởng đức cao vọng trọng mặc bộ quần áo da hươu mà chỉ khi có việc quan trọng mới mặc, trong tay vẫn cầm cây gậy đầu cá tượng trưng cho quyền uy Tộc trưởng. Ông ho nhẹ, tất cả mọi người nhất thời dừng lời. Trong đêm đông, chỉ có tiếng tí tách của những cây đuốc đang cháy trong đêm tối.

Ánh mắt Tộc trưởng uy nghiêm mà từ ái nhìn mọi người một vòng, lúc này mới chậm chậm lên tiếng hỏi: "Tất cả mọi người đều đã ở đây rồi chứ?"

Phí cung kính tiến lên trước nói: "Toàn bộ Vọng Tộc có 131 hộ, nam nữ lão ấu tổng cộng là 521 người, toàn bộ đã đến đông đủ."

Tộc trưởng hài lòng gật đầu một cái: "Hôm nay gọi mọi người tới, là có một chuyện lớn cần thương lượng."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là tò mò, nhưng cũng không dám nói gì.

Tộc trưởng thở dài: "Gần đây trong thôn có nhiều dị tượng, các ngươi hẳn là đã biết chứ? Tiếng kiếm kêu trong đêm tối ở Thần miếu, dòng suối khô giữa trời đông giá rét lại tràn đầy nước, còn có ——"

Tộc trưởng nói tới chỗ này dừng lại, mọi người trong lòng âm thầm tò mò, những chuyện vừa nói mọi người đều đã biết, nhưng chẳng lẽ còn có dị tượng nào khác xuất hiện sao?

Chỉ có Bán Hạ trong lòng hiểu, cái thứ ba này sợ sẽ là xương thú của Tộc trưởng bị nứt, chỗ nứt ra lại nhuộm máu, tất nhiên không phải là điềm lành.

Quả nhiên, Tộc trưởng từ trong lòng móc ra xương thú lâu đời trân quý, giọng đầy tang thương nói: "Xương thú này là do lão Tộc trưởng năm mươi hai năm trước truyền cho ta, hôm nay nó cũng là đi tới điểm cuối cùng."

Có người tinh mắt nhìn thấy vết nứt trên xương thú, không khỏi kêu khẽ một tiếng: "Trời ạ, Tộc trưởng!"

Bán Hạ nhón chân nhìn sang, chỉ thấy vết nứt trên xương thú so với vài ngày trước càng lớn hơn!

Vô Mạt bên cạnh thấy Bán Hạ nhón chân đứng không vững, dứt khoát đem nàng nhẹ nhàng ôm lấy. Bán Hạ thấy bên cạnh là Mộc Oa, mà Mộc Oa là cô nương chưa gả, khó tránh khỏi có chút thất lễ, vội bảo Vô Mạt buông mình ra, ai biết Vô Mạt cũng không chấp nhận, vẫn ôm chặt. Cuối cùng Bán Hạ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nhéo bấp thịt trên ngực hắn, hắn lúc này mới nghe lời để nàng xuống.

Mọi người biết xương thú nứt ra, hoặc là Vọng Tộc có đại nạn, hoặc là Tộc trưởng không còn sống lâu trên đời, vô luận là cái nào, đối với người Vọng Tộc mà nói đều là sấm sét giữa trời quang, lập tức có người bi thương có người khóc thút thít, cũng có người không thể tin được.

Tộc trưởng bi thương cười một tiếng, nhìn mọi người trong tộc: "Các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, vô luận xảy ra tai họa gì, cũng đều là khảo nghiệm do Kiếm Linh vô thượng và Địa Nô vĩ đại cho chúng ta. Chúng ta phải đồng tâm hiệp lực cùng nhau ứng đối mới đúng."

Lúc này chỉ thấy Mộc Dương đứng ra, cung kính lớn tiếng nói: "Tộc trưởng, ngài muốn chúng ta ứng đối như thế nào, xin cứ việc phân phó, chúng ta cho dù chết, cũng muốn bảo vệ toàn tộc an toàn." Lời của Mộc Dương được những người trẻ tuổi còn lại rồi rít hưởng ứng. Mọi người đều biết Mộc Dương rất có khả năng là Tộc trưởng kế nhiệm, vì vậy đều cực kỳ phục tùng hắn.

Tộc trưởng hài lòng gật đầu một cái: "Thật ra thì tai nạn còn chưa đến, chúng ta cũng không cần kinh hoảng, chỉ là chúng ta cần phải làm một chuyện phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện."

Nói xong, Tộc trưởng bắt đầu tuyên bố quyết định của ông: "Thần miếu là nơi ở của anh linh tổ tiên chúng ta, tuyệt đối không thể để người ngoài làm vậy bần, cho nên từ tối mai, nam nhân trong tộc, phạm từ 15 trở lên 50 trở xuống, đều phải bắt đầu thủ hộ thần miếu."

Mọi người rồi rít hưởng ứng, mấy tiểu tử trẻ tuổi cũng rồi rít bước ra khỏi hàng, ôm quyền quỳ gối trước mặt Tộc trưởng, trong miệng hô to: "Mặc cho Tộc trưởng phân phó."

Kế tiếp có chút rối loạn, Phí gọi toàn bộ nam nhân tuổi từ 15 đến 50 ra một bên thương nghị, còn lại già trẻ cùng với nữ nhân thì đi về nhà trước.

Vô Mạt quay đầu lại nhìn Bán Hạ một cái, trong đôi mắt lạnh lạnh có mấy phần chần chờ.

Bán Hạ khe khẽ đẩy hẳn: "Chàng đã là người Vọng Tộc, phải đi, thủ vệ thần miếu là chuyện quan trọng nhất của người Vọng Tộc."

Vô Mạt nhìn chung quanh một chút, lúc này mới nói: "Vậy nàng ở nơi này chờ ta, chờ ta cùng trở về." Nói xong hắn đem áo da cởi ra trùm lên cho Bán Hạ.

Bán Hạ biết Vô Mạt lo lắng mình một người về nhà sẽ sợ hãi, thật ra thì nàng cũng đâu có yếu ớt như vậy, lập tức dứt khoát nói: "Ta đã lâu không cùng Mộc Oa nói chuyện, không bằng tìm Mộc Oa cùng về nhà chơi, chàng không phải lo lắng."

Mộc Oa cẩn thận liếc nhìn Vô Mạt, liền vội vàng gật đầu nói: "Đúng vậy a Đúng vậy a, ta vốn muốn tìm Bán Hạ nói chuyện rồi."

Vô Mạt thấy vậy, lúc này mới yên tâm, gật đầu nói: "Vậy nàng trở về đi, đi đường cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Vô Mạt thấy vậy, lúc này mới yên tâm, gật đầu nói: "Vậy nàng trở về đi, đi đường cẩn thận."

Đúng lúc này, chợt nghe bên cạnh có người gọi tên Bán Hạ, quay đầu nhìn sang, là Nghênh Xuân cùng với Nhẫn Đông. Nhẫn Đông mặt mày hớn hờ, tiến lên nắm chặt tay Bán Hạ: "Tỷ tỷ, ta đã mấy ngày không gặp người."

Nghênh Xuân nhìn mấy lần về hướng Vô Mạt vừa rời đi, rồi cũng làm ra vẻ thân thiết với Bán Hạ.

Mộc Oa nhìn thấy Nhẫn Đông cũng rất vui vẻ, dù sao nàng sau này cũng làm chị dâu của mình, vì vậy sau khi mọi người đã tụ tập nói chuyện một lát, liền quyết định cùng nhau đến thăm nhà Bán Hạ một chút.

Một đường vừa đi vừa nói chuyện, Bán Hạ* mới biết phụ thân đã cùng các trưởng lão trong tộc đến nhà Tộc trưởng thương nghị đại sự, vì thế hai tỷ muội mới đến tìm Bán Hạ.

(*) chỗ này trong QT là Nhẫn Đông nhưng ta nghĩ phải là Bán Hạ mới đúng nên tự ý sửa lại.

Sau khi về đến nhà, nhân lúc ba người nhìn đồng ngó tây, Bán Hạ đi đốt lửa sưởi ấm, lại đến phòng trong sơn động phía sau nhà mang các loại quả khô thịt khô ra, còn đun chút nước ấm, sau đó mấy tỷ muội vây quanh lò lửa ăn đồ ăn vặt nói chuyện thân mật.

Nghênh Xuân vừa đập Hồ Đào vừa nói: "Bán Hạ các người còn tính đi tìm nha nha thảo nữa không?"

Vừa nói xong, đừng nói Bán Hạ, ngay cả Mộc Oa cũng không nhịn được cười rộ lên: "Nghênh Xuân tỷ tỷ, tỷ nói đùa gì vậy, nha nha thảo không phải là Bán Hạ tỷ nói lấy là có thể cầm về a."

Nhẫn Đông cũng cảm thấy Nghênh Xuân đang nói đùa: "Tỷ tỷ, ta thấy thân thể tỷ gần đây tốt lên rất nhiều, lúc trước đại phu nói mạng tỷ không còn lâu, sợ là bởi vì tỷ rời thôn Vọng Tộc. Nay tỷ đã trở lại, tự nhiên sẽ tốt lên."

Mộc Oa thấy Nhẫn Đông nói vậy, cũng nghiêm túc gật đầu nói: "Nhẫn Đông nói rất có lý, ta nghe gia gia nói, nước trên Núi Thượng Cổ rất tốt cho người, người Vọng Tộc chúng ta nếu rời nước Núi Thượng Cổ như cá rời suối, là tuyệt đối không thể sống tốt, vì vậy các thế hệ đều sống ở đây, cũng không thể tùy tiện rời đi."

Nghênh Xuân không ngờ Mộc Oa nói ra những lời mất hứng như thế, tách một hạt Hồ Đào ăn, trầm mặt không vui.

Nhẫn Đông thay tỷ tỷ mình giảng hòa: "Tỷ tỷ ta không phải đã trở lại rồi sao, trở về là tốt rồi."

Mộc Oa cũng cảm thấy mình không nên nhắc lại chuyện này, trong lòng cũng có mấy phần áy náy, cũng cười theo: "Đúng vậy a, Nghênh Xuân tỷ tỷ người xem người gần đây khí sắc cũng tốt lên rất nhiều, nhất định là do uống nước Núi Thượng Cổ."

Lập tức mọi người không nhắc lại đề tài này nữa, vì thế lại nói đến chuyện tối nay. Nhẫn Đông xem ra rất lo lắng, thờ dãi nói: "Mộc Oa, ca ca người đúng là không gặp may, đây không phải là lúc hắn sắp trở thành Tộc trưởng sao, tại sao đúng lúc này Vọng Tộc ta lại gặp chuyện không hay chứ."

Mộc Oa đang hơ lửa cho ấm tay, nghe thế liền khoát tay, lắc đầu: "Nhẫn Đông tỷ tỷ, người cũng không thể nghĩ như vậy. Gia gia ta cũng chưa nói Mộc Dương ca ca nhất định làm Tộc trưởng, đây là chuyện chưa chắc chắn mà."

Nhẫn Đông lại không nghe lời Mộc Oa: "Là chưa nói, nhưng mọi người đều cảm thấy Mộc Dương là thích hợp nhất..."

Mộc Oa nhìn mấy người tỷ muội, do dự một hồi mới nhỏ giọng nói: "Thật ra gia gia ta vẫn chưa làm Xương thú cho ca ca đâu. ..."

Chưa làm xương thú, kỳ thật là muốn nói không ủng hộ, nghe nói xương thú của gia gia là do tộc trưởng tiềm nhiệm làm trước.

Mấy tý muối trầm mặc một lúc, vẫn là Bán Hạ nói trước: “Nhẫn Đông muối không cần lo lắng, Mộc Dương là người ưu tú, ta nghĩ Tộc trưởng bao giờ cũng đem vị trí truyền cho người ưu tú nhất cũng là người đáng tin cậy nhất trong tộc.”

Nghe vậy Nghênh Xuân cũng cười, vuốt tóc Nhẫn Đông nói: “Đúng vậy đó Nhẫn Đông, muối không cần lo lắng, hay là nói cho Bán Hạ nghe chuyện vui của muối đi.”

Bán Hạ nghe thế cũng vội truy vấn, vừa hỏi mới biết, thì ra Nhẫn Đông cùng Mộc Dương sắp thành thân.

Nhẫn Đông cùng Mộc Dương từ nhỏ đã chơi thân với nhau, sau lại sớm định hôn sự, Bán Hạ nghe nói vậy cũng vui mừng thay muối muối. Trong lòng nàng biết muối muối luôn hy vọng có một hôn lễ thật náo nhiệt, vừa hy vọng của hồi môn nhiều một chút để làm đẹp mặt nhà Mộc Dương, mà phụ thân vì hôn sự của nàng lại đem chia một nửa đồ cưới đã chuẩn bị trong nhà ra. Tức thời nàng nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Lúc muối thành thân, tý và Vô Mạt nhất định sẽ mua thêm đồ cưới cho muối.”

Ai biết nghe thế Nhẫn Đông cũng không quá vui mừng, nàng nhìn Nghênh Xuân ở một bên nói: “Nhị Tỷ, không cần, đại tỷ đã sớm chuẩn bị rất nhiều đồ cưới cho ta rồi.”

Bán Hạ biết cái gọi là đồ cưới thật ra là số vải lụa lúc trước Nghênh Xuân mang về, nàng âm thầm nhủ này, bắt quá vẫn không nói gì.

Nhưng Mộc Oa trực tiếp nói: “Nhẫn Đông, chỉ sợ là đồ cưới của tý sẽ làm Tộc trưởng đại nhân không vui đó.” Khi nói nàng không gọi gia gia mà gọi là Tộc trưởng, ý rất rõ ràng, gia gia nàng làm Tộc trưởng đối với người lấy đồ ngoại nhân làm đồ cưới rất không hài lòng.

Nhưng Nhẫn Đông cũng không quan tâm: “Trong tổ huấn của Vọng Tộc chúng ta cũng không viết không thể dùng đồ của ngoại nhân, hơn nữa, Vô Mạt không phải cũng thường xuyên giao tiếp với ngoại nhân sao, hần bây giờ không phải một lần nữa trở lại Vọng Tộc rồi đó sao.”

Lời này vừa nói ra, Bán Hạ không nói gì, Mộc Oa cũng không tiện nói gì nữa.

Tỷ muối hồi nhỏ rất thân thiết, nay đều đã lớn, người cưới ta gả, ngày cả thân hơn nữa, cũng khó tránh khỏi tâm tư so sánh hơn thua của tiểu cô nương, nếu nói nữa sợ sẽ mất vui. Vì vậy Bán Hạ nhắc lại chuyện hồi nhỏ mấy người cùng lên núi hái bông vải đại, mọi người nhớ lại chuyện xưa, không khỏi bật cười.

Nói chuyện thân mật hơn nửa ngày, Vô Mạt vẫn chưa trở về, mấy tý muối mi mắt đều nhắm lại, vì vậy Bán Hạ dứt khoát hô hào mọi người cùng nhau ngủ. Nghênh Xuân, Nhẫn Đông vốn không muốn, nhưng nếu Vô Mạt còn chưa trở lại, vậy phụ thân cũng chưa về nhà, hai tý muối không muốn đơn độc một mình trở về, nên bốn tý muối cùng nhau lên kháng ngủ.

Bán Hạ sợ kháng không đủ nóng sẽ làm ba người họ bị lạnh, toàn bộ chăn da hổ, da dê trong nhà đều lấy ra, cái để rải còn cái để đắp. Bốn người chưa từng ngủ ghép như vậy đều cảm thấy rất thú vị, không nói Nhẫn Đông cùng Mộc Oa tính tình trẻ con, mà ngay cả Nghênh Xuân cũng cảm thấy rất hay, giống như hồi còn nhỏ vậy.

Nhóm Nghênh Xuân đều mệt mỏi, không lâu sau liền ngủ thiếp đi, chỉ còn Bán Hạ là khép hờ mắt nằm chờ. Mãi đến khi trời dần sáng, nàng mới nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Bán Hạ sợ Vô Mạt không biết trong nhà có khách mạo phạm các tý muối, vội vàng phủ thêm áo lông cừu ra ngoài mở cửa. Dưới ánh trăng, Vô Mạt đang sải bước trở lại, tinh thần thoạt nhìn không tồi, cũng không có vẻ mệt mỏi vì một đêm không ngủ. . .hần luôn luôn như thế, trắng đêm không ngủ tình thần vẫn phấn chấn, Bán Hạ thầm nghĩ trong lòng.

Vô Mạt thấy Bán Hạ chạy ra ngoài mở cửa cho mình, đại khái cũng đoán được, dùng đầu ngón tay chỉ chỉ trong nhà, trên mặt mang theo nghi vấn.

Bán Hạ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đều ngủ ở bên trong, chàng trước đi...”

Bán Hạ chưa nói xong, Vô Mạt dĩ nhiên đã ngầm hiểu. Lập tức Bán Hạ nhẹ nhàng vào nhà lấy tấm chăn cho Vô Mạt, Vô Mạt nhéo nhéo tay Bán Hạ, rồi mới nhận lấy, Bán Hạ xem Vô Mạt ý tứ, có điều muốn nói với mình, đang định hỏi Vô Mạt, thì nghe tiếng Mộc Oa từ trong phòng truyền ra: “Bán Hạ tý?..”

Bán Hạ vội bảo Vô Mạt lên cây, còn mình đi vào trong nhà.

Mộc Oa đã tỉnh lại, dụi mắt hỏi: “Có phải là hần đã trở lại hay không? Vậy chúng ta nên đi thôi.”

Bán Hạ vội khoát tay: “Không cần, ngủ đi, chàng đi chỗ khác ngủ tạm một đêm rồi.”

Nhưng Mộc Oa đã tỉnh, không ngủ lại được, vì vậy Bán Hạ cùng Mộc Oa ngồi dựa vào lò sưởi cạnh đầu giường, thì thầm nói chuyện.

Khi nói chuyện Mộc Oa liền hỏi Bán Hạ về Vô Mạt, Bán Hạ thấy nàng tò mò, lại có ý muốn mọi người tiếp nhận Vô Mạt, liền nói Vô Mạt chịu khổ nhọc(cực khổ+khó nhọc) như thế nào, mỗi ngày lên núi săn thú hái thuốc các loại, nói Vô Mạt nướng gà ăn ngon như thế nào, Mộc Oa nghe khá hứng thú.

Đợi đến khi trời sáng hẳn, ba tỷ muội đều tỉnh lại, lúc này Vô Mạt thế nhưng đã làm xong điểm tâm, cũng không biết hẳn khi nào đã từ trên cây xuống. Bán Hạ muốn giữ họ lại ăn cơm, Nghênh Xuân cũng muốn ở lại, nhưng Nhẫn Đông không thích Vô Mạt, nói vẫn nên về nhà thì hơn tránh để phụ thân lo lắng, vì thế Nghênh Xuân đành phải đi theo. Nghênh Xuân, Nhẫn Đông đi, Mộc Oa cũng không thể ở lại, đành phải đi theo.

Sau đó vợ chồng hai người vừa ăn điểm tâm, vừa nói chuyện.

Vô Mạt đem tình hình chỗ Tộc trưởng đơn giản nói ra, Bán Hạ thế mới biết, nguyên lai Tộc trưởng muốn đem tất cả tráng đinh trong thôn chia làm mười đội, mỗi đội chừng mười người. Mười đội thay phiên nhau canh giữ ở trước Thần Miếu, đề phòng ngoại nhân đối với Thần Miếu có mưu đồ gì.

Vô Mạt vừa húp cháo rau vừa nói: “Đội của ta, đội trưởng gọi là Hậu Viêm.” Khi nói lời này, Vô Mạt nhìn chăm chú Bán Hạ.

Bán Hạ biết Hậu Viêm kia, người này từng chạy đến trước nhà nàng chất vấn tại sao nàng không gả cho hắn. Nghĩ tới đây, nàng khẽ cười, người này cũng thật có ý tứ.

Vô Mạt thấy Bán Hạ chỉ cười, nhất thời khuôn mặt lạnh đi mấy phần, đặt chén xuống, không ăn nữa.

Bán Hạ lại hồn nhiên không phát hiện, cười nói: “Tối hôm qua một đêm không ngủ ngon, hôm nay không cần lên núi, chàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Vô Mạt nghiêm túc nói: “Thôi, ta vẫn muốn lên núi, tránh cho thức ăn dự trữ không đủ để nàng chịu đói.”

Bán Hạ nghe lời này, kinh ngạc nói: “Sao lại nói vậy, chàng làm sao có thể để ta chịu đói?”

Vô Mạt cũng không giải thích, đen mặt đi ra khỏi phòng đeo giỏ trúc lên lưng cầm cung tên định đi ra cửa.

Bán Hạ thấy hắn có ý muốn đi, vội nói: “Đây là lương khô ta chuẩn bị hôm qua, chàng cầm lấy mang đi ăn trên đường.”

Vô Mạt cứng rắn nói: “Không cần, ta còn cất một ít trong núi” nói xong liền ra cửa.

Bán Hạ nhìn bóng lưng hắn, nhất thời không hiểu, hắn trước đây cũng chưa từng như vậy a, không biết làm sao sau khi tham gia thương nghị của Vọng Tộc lại thành như vậy.

Chẳng lẽ có ai nói lời khó nghe với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bắt gà

Hôm nay là Bán Hạ trở về nhà, nàng nghĩ phụ thân tuổi đã già, Nghênh Xuân cũng không phải là người biết làm việc, sợ sẽ khiến hôn sự của Nhẫn Đông có gì sơ sót, vì vậy muốn về xem một chút. Tô lão cha thấy Bán Hạ trở về rất là vui mừng, lại thấy Bán Hạ mang về bao lớn bao nhỏ gì đó, thứ nhất khiến ông nở mày nở mặt, thứ hai cũng là nhìn ra Bán Hạ sống rất ổn, lập tức hết sức vui mừng, phân phó Nhẫn Đông đem thịt khô treo ở cửa vào để ăn.

Hàng xóm láng giềng cũng đều tới đây thăm hỏi, hỏi cái này hỏi cái kia đều có, phần lớn đều xoay quanh Vô Mạt, buồn cười nhất chính là Nguưu thẩm sát vách lại hỏi Vô Mạt có khi dễ Bán Hạ hay không, nếu như khi dễ, cùng lắm thì ta không cần hôn sự này nữa, có thể trở về gả lần nữa. Cái này làm cho Bán Hạ dở khóc dở cười, thì ra mình đã lập gia đình rồi mà Nguưu thẩm này vẫn còn nhớ thương.

Bán Hạ hỏi phụ thân chuyện hôn sự của Nhẫn Đông, phụ thân rất mất hứng, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: "Thôi, ta cũng vậy không quản được hai nữ nhi bất hiếu đó, chúng muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy đi, dù sao khi nàng thành thân ta cũng không đi, ta đâu muốn bắt bộ mặt già này đi." Bán Hạ biết phụ thân phải không vui khi Nhẫn Đông dùng đồ Nghênh Xuân mang tới làm đồ cưới, nhưng nàng cũng phát hiện Nhẫn Đông có ý muốn so sánh với mình, vì vậy chuyện này nàng không thể chen miệng, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không nói.

Trời sắp tối thì Bán Hạ nghĩ tới nên trở về làm cơm tối cho Vô Mạt, rồi muốn đứng dậy rồi đi. Ai ngờ nhìn xung quanh lại không thấy Nghênh Xuân, Tô lão cha cũng phát hiện đại nữ nhi không thấy tung tích, liền thuận miệng nói: "Có lẽ đi la cà bên hàng xóm rồi."

Bán Hạ suy nghĩ một chút cảm thấy cỡ lẽ thế, cũng không suy nghĩ nhiều, cáo biệt phụ thân và muội muội trở về nhà chồng.

Ai ngờ khi mới ra cửa đến đoạn khuất đầu tiên, liền thấy góc tường có hai bóng người, một rõ ràng là tỷ tỷ Nghênh Xuân của mình, một người khác là một nam nhân râu quai nón không quen biết, nhìn dáng dấp hai người giống như đang tranh chấp gì đó.

Bán Hạ trong lòng khẽ động, vội vàng trốn vào góc không dễ bị phát hiện, sau đó lặng lẽ đến gần bọn họ, muốn nghe xem hai người này đang nói cái gì.

Không may hôm nay gió lớn, âm thanh mơ hồ không rõ, nàng chỉ nghe loáng thoáng được mấy từ, giống như là "Thần miếu", "Trông chừng".

Bán Hạ kinh hãi, tuy nói nàng sớm biết tỷ tỷ lần này trở về là có dụng ý khác, nhưng chẳng lẽ nào nàng ta lại hướng về phía thần miếu?

Trong khoảng thời gian ngắn nàng liên tưởng tới người xa lạ nhìn thấy trước thần miếu vài ngày trước, không khỏi cảm khái Tộc trưởng thần cơ diệu toán, quả nhiên phái người đi trước nắm đằng chuôi, quý mới biết bọn ngoại tộc này đang đánh chủ ý xấu gì chứ!

Bán Hạ e sợ bị tỷ tỷ phát hiện bí mật dây động rừng, liền cẩn thận từng li từng tí lui về phía sau, chờ hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của bọn họ, nàng cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng suy nghĩ một chút tình hình trong nhà, muội muội Nhãn Đông đang một lòng nghĩ đồ cưới hôn sự, phụ thân mặc dù tức giận tỷ tỷ, nhưng rốt cuộc vẫn là con gái ruột, e là cũng không nghĩ tới nàng ta lại dám cầu kết người ngoài có chủ ý với Thần miếu. Nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này vẫn nên nói một tiếng với Tộc trưởng mới hợp lý.

Lập tức nàng đổi hướng, đi về phía nhà Tộc trưởng.

Đến nhà Tộc trưởng thì đã là giờ lên đèn, Tộc trưởng thường ngày sớm đã phải đốt đèn đọc sách da dê mới đúng nhưng hôm nay ngay một ngọn đèn cũng không có. Bán Hạ đi tới trước cửa nhà gọi, thì Phỉ đẩy cửa chạy ra.

Phỉ tinh thần không tốt, đôi mắt đều đỏ, hẳn thấy là Bán Hạ, liền hỏi: "Bán Hạ, cô có chuyện gì sao?"

Bán Hạ gật đầu: "Có chút việc, muốn tìm Tộc trưởng."

Phỉ do dự, nhìn dáng dấp hẳn là không muốn để nàng vào, thế nhưng lại nghe tiếng già nua bên trong vọng ra: "Đề Bán Hạ vào đi."

Nghe âm thanh đó Bán Hạ kinh hãi, chỉ cảm thấy Tộc trưởng so với hôm qua tinh thần kém rất nhiều.

Bán Hạ vào nhà mới phát hiện, trong phòng đều là mùi thuốc, Tộc trưởng nửa nằm ở trên giường, sau lưng dựa vào một cái bồ đoàn, tinh thần uể oải.

Bán Hạ thấy vậy rất lo lắng: "Tộc trưởng, ngài thế nào rồi?"

Tộc trưởng ý bảo Bán Hạ ngồi xuống, lại bảo ma ma rót nước cho Bán Hạ uống..., sau đó mới lên tiếng: "Ta không sao, chỉ là bị bệnh, thượng nhân đã bốc thuốc cho ta rồi, chờ ta uống thuốc là tốt thôi." Ông nói thì nói như thế, nhưng nói xong câu đó ông lại ho kịch liệt một hồi.

Bán Hạ vừa cẩn thận giúp Tộc trưởng đắp lưng, vừa nghĩ nên mở miệng như thế nào. Tộc trưởng ngã bệnh, nàng thật sự không nên để Tộc trưởng tiếp tục lo lắng vì chuyện của tỷ tỷ.

Nhưng Tộc trưởng là ai chứ, vừa nhìn đã biết Bán Hạ là vô sự bất đẳng tam bảo điện*, liền hỏi: "Bán Hạ, cháu qua đây là có chuyện gì không?"

(*) không có chuyện gì không đến nhà

Bán Hạ thấy Tộc trưởng hỏi, đành phải chuyện mình thấy nói ra. Ai biết Tộc trưởng nghe cũng không giật mình, cười bất đắc dĩ nói: "Ta vốn chỉ mong tỷ tỷ con trở lại một thời gian có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng xem ra hôm nay nàng vẫn khẳng khái một mực à!"

Bán Hạ nhớ tới chuyện này cũng thấy buồn, dù sao cũng là chị ruột của nàng, nếu như nàng ấy thật sự làm ra chuyện gì có lỗi với người Vọng Tộc, cha của nàng sợ là người tức chết đầu tiên.

Ai ngờ Tộc trưởng lại khuyên Bán Hạ: "Chỉ là con đừng khổ sở, cứ để nàng ấy tiếp tục ở trong tộc đi, là họa thì tránh không khỏi, coi như nàng có ý xấu gì, chúng ta cũng không thể có chuyện đuổi tộc nhân đi ra ngoài được."

Bán Hạ gật đầu: "Nhưng rốt cuộc cũng phải cẩn thận đề phòng mới đúng."

Tộc trưởng cười nói: "Đó là tự nhiên, mục tiêu của bọn họ chính là thần miếu của chúng ta, hiện tại trong tộc đã an bài người ngày đêm bảo vệ."

Bán Hạ suy nghĩ một chút thấy đúng, lúc này mới hơi yên tâm, lập tức cùng ma ma bên cạnh nói chuyện một hồi, nói đến bệnh tình của Tộc trưởng. Nói xong ma ma lại hỏi chuyện sinh sống của nàng và Vô Mạt, Bán Hạ nghĩ tới ma ma thật là quan tâm mình, liền đem chuyện mấy ngày nay đại khái nói một lần, nghe xong ma ma cảm khái vạn phần.

Bán Hạ lại nghĩ tới Vô Mạt có một chút dược liệu, liền nói: "Tuy nói trong tộc ta cũng không thiếu cái gì, mà ta thấy chỗ Vô Mạt có rất nhiều dược liệu, ngài nếu cần, xin cứ việc phân phó một câu, dù sao những dược liệu kia để đó cũng không dùng." —— kể từ khi Bán Hạ gả cho chàng, Vô Mạt đã rất ít giao tiếp với người ngoại tộc rồi.

Tộc trưởng nghe nói như thế, từ ái cười nói: "Yên tâm, ta biết rồi, nếu cần sẽ để cho ma ma ngui đến lấy."

== ==

Cáo biệt cả nhà Tộc trưởng, khi Bán Hạ về đến nhà đã muộn rồi, vừa vào cửa viện liền ngạc nhiên thấy hai con Gà rừng đáng thương lạnh đến run cầm cập núp dưới giàn dưa góc viện.

Nhìn đôi mắt nhỏ kinh hoàng của hai con Gà rừng, Bán Hạ thiếu chút nữa bật cười, đi qua muốn bắt bọn chúng vào phòng, đầu gì cũng ầm ập hơn một chút. Ai ngờ hai con gà rừng mặc dù run lẩy bẩy đáng thương, nhưng động tác lại cực kì nhanh nhẹn, vừa thấy Bán Hạ tới gần liền trốn tránh, Bán Hạ đáng thương giẫm phải cứt gà mà không thu hoạch được gì.

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, một mùi thơm ngào ngạt của cơm chín xông vào mũi, ngay sau đó Vô Mạt đi ra.

Vô Mạt thấy dáng vẻ nhếch nhác của Bán Hạ, cũng cười rộ lên.

Bán Hạ thấy hần cười mình, không nhịn được dậm chân buồn bực nói: "Chàng còn không qua đây giúp ta một tay?"

Vô Mạt mỉm cười đi tới, hai con Gà này thấy Vô Mạt to lớn đi đến bộ dạng càng khản trương, hai con Gà dựa vào nhau co rút thành một cục.

Bán Hạ ở một bên khản trương nói: "Mau bắt, mau bắt!"

Ai biết Vô Mạt cũng không gấp gáp, rón rén đến gần hai con Gà, đợi đến sát bên cạnh, cánh tay dài đột nhiên duỗi ra, liền bắt chúng gọn vào tay. Hai con Gà rừng bị thương chỉ có cảm giác chân và cánh của mình đã bị người bóp chặt, sợ đến mức quang quác kêu lên, lung tung quơ cánh, khiến lông gà bay đầy sân.

Bán Hạ vội nói: "Nhanh lên! Bỏ vào trong nhà đi!"

Vô Mạt bắt được hai con Gà, nghiêng đầu hỏi Bán Hạ: "Tại sao muốn thả chúng vào trong phòng? Như thế không phải làm cho phòng đầy cứt gà lông gà sao?"

Bán Hạ suy nghĩ một chút cũng đứng, nhưng —— "Hai con gà này ở trong sân, bị lạnh chết thì làm sao đây?"

Vô Mạt chậm rãi nói: "Không có chuyện gì, bọn họ ở trong núi ngày ngày chịu lạnh, cũng không bị lạnh chết đâu."

Bán Hạ cau mày, đồng tình nhìn hai con gà rừng hoang mang sợ hãi: "Nhưng ta muốn nuôi bọn chúng a, bộ dáng bọn chúng bây giờ thật đáng thương."

Vô Mạt quay đầu lại nhìn Bán Hạ một cái, bất đắc dĩ nói: "Nếu như trong lòng thương chúng nó, không bằng thả vào sơn động sau nhà đi, ta lấy sợi dây bắt trời bọn nó lại, không để chúng làm hỏng đồ đạc ở đó."

Bán Hạ nghe thế gật đầu liên tục, lập tức lại nói: "Về sau chàng làm cho chúng một cái chuồng gà có được không?"

Bán Hạ trầm tính toán, nuôi mấy con gà, Gà lớn lên sinh gà con, con gà con lớn lên rồi lại đẻ trứng gà, như thế đàn sẽ phát triển không ngừng, đây mới là nguồn lương thực đáng tin nhất. Người Vọng Tộc nhiều thế hệ sống dưới chân núi Thượng Cổ, cũng luôn trải qua cuộc sống lo bữa cơm mỗi ngày, chính là ăn bữa hôm lo bữa mai hôm nay không biết rõ ngày mai đối rét ra sao, cuộc sống không có nửa phần bảo đảm.

Bán Hạ không muốn vĩnh viễn sống những ngày như thế.

Vô Mạt hơi hơi nhíu lông mày: "Chuồng gà? Gà còn cần ổ? Tùy tiện có ổ cỏ nào chui vào không được sao?" Trong núi những con vật hoang dã này không phải vẫn sống như vậy sao?

Bán Hạ cười: "Gà cũng là cần ổ, ở trong ổ mới ấm áp, hơn nữa về sau bọn chúng sẽ đẻ trứng trong ổ của mình, ở trong ổ ấp ra gà con. Như vậy đi, chờ thời tiết tốt hơn, ta sẽ chỉ cho chàng cách làm chuồng gà, chàng đi làm."

Vô Mạt thấy Bán Hạ có chủ tính, tự nhiên nghe theo, lập tức hai người đem bọn Gà bắt vào sơn động, lại đi rửa tay, lúc này mới trở về nhà.

Bán Hạ vào trong nhà, chỉ thấy Vô Mạt đã làm xong thức ăn nóng hổi, trong nồi còn hầm cách thủy một con gà. Nàng nhớ tới bộ dạng sợ hãi của hai con Gà rừng bên ngoài khi nhìn thấy Vô Mạt vừa rồi, chợt hiểu: "Thì ra là chàng bắt ba con gà, hầm một con giữ lại hai con, không trách được chúng sợ chàng như vậy."

Vô Mạt nhíu nhíu lông mày rậm: "Gà vốn dùng để ăn."

Lập tức hai người bắt đầu ăn cơm, cơm tối là nấm hoang hầm cách thủy cùng Gà rừng, món chính vẫn là bánh ngô, còn có một chút rau khô đã phơi chế thường ngày. Bán Hạ vừa ăn vừa nhìn trộm nhìn Vô Mạt, thấy hần tâm tình không tệ, vì vậy mượn cơ hội hỏi "Tối hôm qua mở tộc hội, rốt cuộc là ai nói cái gì sao, làm cho chàng mất hứng như vậy?"

Vô Mạt vừa nghe, nhất thời nghiêm mặt lại, tức giận nhìn Bán Hạ: "Cái người Hậu Viêm gì đó, nàng và hần có quan hệ thế nào?"

Bán Hạ không hiểu: "Ta cùng hần? Hần và chàng không phải cùng một đội sao?"

Vô Mạt khô khan "Ừ" một tiếng.

Bán Hạ càng không hiểu, nhìn khuôn mặt lạnh lùng lại mang theo chút oán khí của Vô Mạt, chợt hiện linh quang, tỉnh ngộ: "Chẳng lẽ là bởi vì chuyện trước kia?"

Trước kia, Hậu Viêm này và Cần Thọ lúc trước, đều là vị hôn phu mà phụ thân cho chọn cho nàng.

Tức giận Vô Mạt giấu trong lòng rồi cuộc cũng xuất ra: "Người này, ban đầu lại chạy đến nhà ta kêu gào, còn đá hỏng cửa, nói là cấm không cho ta giành nữ nhân của hắn."

A?

Bán Hạ nhanh chóng nhớ đêm cửa nhà Vô Mạt. Trên cửa có một lỗ thủng

Bán Hạ bình tĩnh hiểu ra: "Thì ra người chạy tới nói lung tung với chàng chính là hắn sao!"

Vô Mạt vẫn tức giận: "Đúng."

Bán Hạ nhớ tới chuyện này cũng rất oán giận: "Hừ, cũng bởi vì hắn, chạy đến trước mặt chàng nói lung tung, cũng không biết nói gì với chàng, kết quả làm cho chàng chặn ta ngoài cửa, hại ta ở trong tổ rom đông lạnh một đêm!" Giận dữ nói đến đây, vừa cẩn thận nhìn Vô Mạt.

Nha.

Nhắc tới cái này, trên khuôn mặt góc cạnh của Vô Mạt có mấy phần áy náy.

Hắn tự tay đặt bàn tay Bán Hạ vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve, nhỏ giọng nói: "Là lỗi của ta, là ta để cho nàng ở bên ngoài chịu lạnh."

Bán Hạ thật ra cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là cố ý nói như vậy mà thôi, lập tức nhẹ giọng: "Không có việc gì, đông lạnh cả đêm cũng đáng giá . . ."

Vô Mạt thuận thế kéo nương tử mình vào lòng, cảm động nói: "Ta đã sớm nói qua, nàng là cô gái dũng cảm nhất trong Vọng Tộc Nàng so với ta còn dũng cảm hơn rất nhiều."

Nếu như không phải là cô ấy kiên cường chờ đợi ở trước cửa nhà hắn, có lẽ hắn cả đời cũng không có dũng khí bước qua một bước này.

Câu chuyện về thân thể của hắn, tựa như cùng một ma chú chụp lên đầu hắn, khiến hắn không dám dễ dàng thân cận với bất kì ai.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Bán Hạ ngay từ đầu đã phát hiện Vô Mạt là một người rất có tài giỏi, chẳng hạn như hắn nướng Gà rừng, cái loại mỹ vị đặc biệt này người Vọng Tộc rất khó làm ra, lại chẳng hạn như hắn tự dựng nhà trên cây, thật có thể nói là khéo léo tuyệt vời làm cho người ta kinh thán không thôi. Nhưng nàng không ngờ, bàn tay thô ráp của Vô Mạt còn có thể làm những thứ tinh xảo như thế.

Nàng chỉ dựa vào trí nhớ mơ hồ đại khái nói với Vô Mạt một lần chuồng gà nhà nông là dạng gì, thật ra thì kết cấu cụ thể thế nào nàng cũng không biết, kết quả Vô Mạt liền căn cứ theo lời nàng tạo ra được cái chuồng gà trước mắt này.

Chuồng gà chia thành hai tầng, tầng trên là một loạt phòng nhỏ, bên trong có ổ cỏ khô, dùng khi gà đẻ trứng. Tầng dưới là một nhà nhỏ, ba mặt là tường đá, một mặt còn lại là hàng rào, trên hàng rào còn có một cửa nhỏ, có thể mở ra cho gà ăn hoặc để bắt Gà.

Bán Hạ thấy chuồng gà rất là hưng phấn, vội ra sau núi đem hai con Gà rừng đang mờ đôi mắt ti hí kinh hoàng nhét vào đó, lúc đầu hai con gà có vẻ rất sợ, sau đó Bán Hạ lại tìm cho nó một chén đá, trong chén cho chút nước và ngô, hai con Gà do dự một chút rồi cuộc cũng không nhịn được ham muốn cẩn thận dè dặt bắt đầu ăn.

Bán Hạ vỗ vỗ hai tay dính lông gà của mình, hài lòng nói với Vô Mạt: "Về sau bất cứ con gà nào chàng bắt được, không cần biết là trống hay mái, cũng không quản thuộc giống gì, trước cứ nuôi ở trong chuồng gà nhà chúng ta, ta muốn chúng nó đẻ trứng cho ta."

Vô Mạt mặc dù cũng từng nhặt trứng chim trứng gà trong núi để ăn, nhưng nói bắt đám gà mái ở chung một chỗ đặc biệt đẻ trứng, hắn chưa từng nghe nói qua. Chỉ là nhìn nương tử mình hào hứng bùng bùng, hắn cũng không muốn làm nàng mất hứng, vì vậy đồng ý về sau cứ nhìn thấy Gà, đều bắt trở về.

Hai người vừa nói xong chuyện này, Vô Mạt chợt quay đầu nhìn sang con đường nhỏ cạnh nhà tranh, Bán Hạ cũng nhìn theo, lại thấy có một nam tử trung niên mặc y phục của người ngoại tộc đi tới, sau lưng hắn có hai tôi tớ khiêng một cái rương nặng nề.

Bán Hạ nhìn thấy người này đang đi về phía nhà mình, kinh ngạc hỏi Vô Mạt: "Chàng biết người này?"

Vô Mạt cau mày: "Giống như đã từng gặp qua."

Khi đang nói chuyện trung niên nam tử kia đã đến trước cổng ở hàng rào, hắn nhìn thấy Vô Mạt xem ra rất ngạc nhiên, rồi như trút được gánh nặng lau mồ hôi trên trán: "Ân nhân, cuối cùng cũng tìm được nhà ngài!"

Ân nhân? Bán Hạ nhìn sang, chỉ thấy khoe miệng Vô Mạt hơi co rút, hờ hững nhìn người nọ một cái, liền quay đầu về phía nàng nói: "Nàng vào nhà trước đi."

Bán Hạ nhu thuận gật đầu một cái, đi thẳng vào nhà. Chỉ là sau khi nàng đóng cửa lại, lòng hiếu kỳ nổi lên, liền qua khe cửa nhìn trộm ra bên ngoài.

Chỉ thấy Vô Mạt lạnh nhạt nhìn người nọ một cái: "Làm sao người tìm được tới nhà ta?"

Trung niên nam tử kia cung kính cúi đầu thật sâu: "Nếu không phải ân nhân bố thí Linh Dược để cứu con ta, Tề mỗ sợ là phải trải qua nỗi đau trung niên mất con. Lần trước tới vội vàng, chưa kịp chuẩn bị cái gì, vàng bạc tiền tài ân nhân không cần, vì vậy lần này Tề mỗ đặc biệt tới đây đáp tạ ân công!" Nói xong hắn liền lệnh cho hai tôi tớ phía sau mở rương hành lý ra.

Bán Hạ từ trong khe cửa nhìn ra, chỉ thấy trong rương tất cả đều là thiết khí*, có mũi tên có trường mâu, có cái xẻng cái búa, mọi thứ còn mới tinh, đều là dụng cụ người Vọng Tộc cần để săn thú hoặc làm nông.

(*) đồ bằng sắt

Sau khi trung niên nam tử lấy những thứ này ra, lại lần nữa cúi đầu thật sâu: "Ân công, những thứ này mặc dù đều không phải là thứ đồ quý giá gì, nhưng đều do ta ra lệnh hạ nhân lặn lội đi xa tìm kiếm, hi vọng ân công có thể nhận lấy."

Vô Mạt liếc nhìn những thứ này, gật đầu nói: "Được, ta nhận, người có thể đi rồi chứ?"

Nam tử trung niên cho là Vô Mạt sẽ từ chối, đang chuẩn bị những lời nói thật tâm cảm động của mình, không ngờ Vô Mạt cực kỳ thoải mái chấp nhận, lập tức hết sức mừng rỡ, lại hướng Vô Mạt thiên ân vạn tạ (cảm tạ trăm ngàn lần), cuối cùng mới lưu luyến cáo biệt rồi đi.

Bán Hạ thấy người kia đi xa, lúc này mới ra ngoài, ngồi xổm xuống đánh giá chỗ thiết khí đó, nàng biết đây đều là những vật mà người Vọng Tộc vô cùng khao khát, nhưng. Đây là đồ của người ngoại tộc.

Thấy người kia đi rồi, Vô Mạt mới thay đổi vẻ mặt hờ hững, hỏi Bán Hạ: "Nếu là người Vọng Tộc, có phải sẽ không nhận đúng không?"

Bán Hạ cau mày suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Vô Mạt cau mày.

Bán Hạ ra vẻ không hiểu hỏi: "Làm gì mất hứng, đây là những thứ chúng ta cần, thu vào cất giữ đi."

Vô Mạt cùng Bán Hạ cùng nhau ngồi xổm xuống, kiểm tra những thiết khí trên quý kia: "Ta luôn luôn muốn làm là làm, không sợ người khác nói gì. Nhưng nàng lại khác."

Bán Hạ hiểu ý của Vô Mạt.

Vô Mạt từ nhỏ cô tịch, một mình hắn lớn lên đến bây giờ không dễ dàng, làm việc cũng không cố kỵ nhiều thứ như người Vọng Tộc. Nhưng hôm nay hắn cười mình, thật ra thì hắn lo lắng những việc hắn làm sẽ ảnh hưởng đến mình, e sợ bản thân sẽ bị liên lụy, tộc nhân sẽ xa lánh đi?

Nhưng Bán Hạ cũng có cách nghĩ khác.

Nàng cầm lên một con dao nhỏ tinh xảo trong số thiết khí đó, rút dao ra khỏi vỏ, sáng bóng đến độ có thể soi gương, khéo léo linh lung, Bán Hạ quyết định giữ lại để phòng thân.

Nàng một bên thương thức con dao một bên nói: "Sau khi ta gả cho chàng, mặc dù cũng hi vọng chàng dung nhập vào người Vọng Tộc, không bị bọn họ xa lánh, nhưng mà cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn cho chàng làm trái với tính cách của mình, lại càng không muốn chàng vì tuân theo quy củ của người Vọng Tộc mà buồn bức không vui."

Nàng cầm con dao muốn chặt đứt một thanh gỗ bên cạnh, kết quả con dao lướt qua, thanh gỗ liền đứt.

Bán Hạ ngẩng đầu, nở nụ cười với Vô Mạt đang trầm mặc, cười đến băng tuyết hòa tan: "Thật ra gần đây ta vẫn luôn nghĩ, tại sao chúng ta phải bảo thủ như vậy, khinh thường làm bạn với ngoại nhân? Trong tộc quy của Lão tổ tông Địa Nô cũng không có điều này mà!"

Những lời này Vô Mạt vạn vạn lần không nghĩ đến, trong một khoảng thời gian ngắn hắn không khỏi lộ vẻ xúc động.

Bán Hạ dùng khăn tay lau sạch sẽ dao nhỏ, chậm rãi nói: "Chúng ta có thể không cần vài lạng, càng không cần vàng bạc gì đó, nhưng thiết khí và lương thực, có thể khiến cuộc sống của chúng ta tốt hơn. Nếu ngoại nhân không có địch ý với chúng ta, tại sao chúng ta phải cự tuyệt ý tốt của bọn họ chứ?"

Vô Mạt đưa tay ra, đem bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nương tử mình bao lại trong tay chính mình: "Nếu như mỗi người Vọng Tộc đều có thể nghĩ giống nàng thì thật tốt."

Bán Hạ thầm thở dài một tiếng, nàng biết muốn thay đổi một thói quen lâu đời của một quần thể tự bé rất nhiều năm là chuyện rất gian nan. Nàng và Vô Mạt nếu muốn sống yên ổn trong quần thể này, tuyệt đối không thể ngênh nan nhi thượng*.

(*) Tương đương với không chùn bước, vượt qua khó khăn

Sau đó nàng đánh giá chỗ thiết khí dưới đất, thương lượng với Vô Mạt: "Chúng ta đem những thứ này cất vào sơn động sau nhà đi, dù sao tạm thời cũng không dùng được."

Vô Mạt tự nhiên thuận theo, trên thực tế cho tới giờ hấn đối với tiểu nương tử của mình có thể nói là nói gì nghe nấy, cũng không làm trái —— mặc kệ nàng nói đúng hay sai.

Rồi hai vợ chồng đem những thiết khí này đến sơn động phía sau, chỉ để lại tiểu đao định dùng để cất giữ trong người phòng thân. Bởi vì nhà tranh của Vô Mạt cách thôn một khoảng, ít người lui tới, nên không có ai nhìn thấy bọn họ nhận số thiết khí quý giá đó.

Bán Hạ hỏi lai lịch người kia, thế mới biết trước đó vài ngày con trai của người này sinh mạng nguy kịch, chạy đến chân núi Thượng Cổ tìm kiếm thảo dược, may mà gặp Vô Mạt mới có thể sống sót. Lúc ấy người đó cầm theo một sấp ngân phiếu dày, bắt đắ dĩ những thứ đó đối với Vô Mạt căn bản chỉ là một sấp giấy lộn, người đó muốn cảm ơn, không thể làm gì khác hơn là vội vàng đổi lấy một rương tơ lụa từ chỗ thủ hạ của hấn đưa cho Vô Mạt.

Bán Hạ nghe chuyện này xong, không khỏi thở dài nói: "Người này mặc dù không phải là người Vọng Tộc, nhưng lại là người có tâm. Ta nghĩ về sau nếu còn gặp lại, chúng ta có thể nhờ hấn tìm giúp một ít hạt giống."

Vô Mạt nghe nói thế, không hiểu hỏi: "Hạt giống? Cái đó để làm gì?"

Bán Hạ lắc đầu: "Chỉ là suy nghĩ mà thôi, thật ra làm chuyện đó khó càng thêm khó. Hiện nay chúng ta vẫn không nên kiếm thêm phiền phức."

Vô Mạt biết nương tử xưa nay luôn có các loại chủ ý kỳ quái, nhưng nếu nương tử nói tạm thời không trêu chọc thị phi, nên cũng không hỏi tiếp. Nhưng hấn vẫn đặt những lời này của nương tử ở trong lòng, vì vậy lần sau khi đi săn thú, mỗi lần gặp được rau dưa hoa quả ăn ngon nào, cũng luôn lấy chút hạt giống mang về giao cho nương tử.

Lặp lại nhiều lần, Bán Hạ cũng đã góp nhặt được rất nhiều hạt giống rau quả, vì vậy nàng nhân lúc Vô Mạt lên núi săn thú, bản thân ở nhà cầm cuốc khai hoang một chút đất ở ngoài sân, nghĩ đợi đến mùa xuân năm sau cây trồng sẽ lớn lên, khi dưa và trái cây ra quả, cả vườn gà rừng chạy nhảy, dĩ nhiên đây là sau này hãy nói tiếp.

Hiện nay, chuyện mà Bán Hạ quan tâm là chuyện khác, hóa ra đã sắp đến lúc cử hành hôn lễ của muội muội Nhẫn Đông của Bán Hạ rồi. Mẹ của các nàng mất sớm, Bán Hạ làm tỷ tỷ khó tránh khỏi phải về nhà giúp một tay lo liệu.

Hôn sự Nhẫn Đông là do lão nhân phúc hậu được mọi người trong thôn tôn trọng chủ trì, hôn lễ của nàng và Bán Hạ khác nhau, đồ cưới rất nhiều, khiến người Vọng Tộc giật mình (Tiểu Kiều: hoặc không thì đề Hấn vẫn cũng đề "kính phá ánh mắt người Vọng Tộc thôn"). Vì vậy có một số lão nhân cố chấp nhìn không vừa mắt, trong mấy cái rương đang mở kia, rõ ràng là y phục hoa lệ của người ngoại tộc, cái này người Vọng Tộc làm sao có thể mặc được!

Tức thời liền có lão nhân chạy đến nhà Tộc trưởng người trẻ tuổi thất lễ, nói những người đó càng ngày càng không tuân thủ quy củ. Nhưng không nghĩ tới, Tộc trưởng lại không tỏ rõ ý kiến với chuyện này, cũng không có ý muốn xử phạt Nhẫn Đông.

Sau đó mấy lão nhân chỉ trích càng nhiều hơn, nhưng người trẻ tuổi mà, nhìn thấy nhiều món đồ hoa lệ như vậy cũng rất thích thú, nghĩ nếu lần này Tộc trưởng không phản đối, vậy sau này khi mình thành thân, có phải cũng có thể lấy đồ mà chỉ ngoại nhân mới có để trang điểm một phen đúng không? Thế nhưng những thứ hiếm lạ này từ đâu mà đến, dĩ nhiên là đến từ những ngoại nhân luôn sống ở bên ngoài thôn cả năm chứ sao.

Thế là trong thời gian ngắn, người Vọng Tộc cùng ngoại nhân vốn chỉ lén lút tiến hành trao đổi rất ít, lại từ từ có khuynh hướng tăng lên.

Người ngoại tộc dưới chân núi Thượng Cổ, có người đến hái thuốc có thương nhân an phận thủ thường, nhưng cũng có người gây rối có mưu đồ khác, vì thế liền có người hướng người Vọng Tộc hỏi thăm chuyện về Thần Miếu, thậm chí hỏi chi tiết tình hình luân phiên trông giữ Thần Miếu.

Tộc trưởng vì thế đặc biệt mở ra một tộc hội (hội nghị toàn tộc), nghiêm lệnh cấm chỉ cùng người ngoại tộc đàm luận về Thần Miếu —— nhưng đối với chuyện trao đổi tăng lên vẫn chưa nói gì.

Đây càng khiến người trẻ tuổi trong tộc hùng tâm bừng bừng rút được một kết luận: có một số việc, có thể làm.

Khi bọn họ rảnh rồi Tộc trưởng sẽ tổ chức cuộc lên núi săn thú hái thuốc, những thứ lấy được bình thường đều giao cho Tộc trưởng phân phối. Nhưng trong tộc bây giờ cũng không còn ngăn cản bọn họ dậy sớm tự mình chuẩn bị lương khô (ghi là đã vị nhưng ta tự ý sửa lại cho hợp) đi hái thuốc làm của riêng đúng không? Vì vậy liền nhiều thanh niên mong muốn sớm có thể cưới tân nương tử đều thừa dịp rồi rảnh chạy vào trong núi.

Mấy lão nhân từng người một khóc lóc nức nở, giữ quy củ bao nhiêu năm, chẳng lẽ liền bị phá hỏng trên tay đám hậu sinh không hiểu chuyện này? Vì ham mê một chút ăn mặc, bọn họ cứ như vậy liền không để ý đến quy củ của tổ tông sao? Bây giờ có thể trao đổi chút đồ ăn mặc, về sau khó tránh khỏi càng phá nhiều kiêng kỵ hơn!

Bọn họ thậm chí bắt đầu hoài nghi Tộc trưởng, có phải đã già rồi nên hồ đồ hay không? Hay là bởi vì cháu dậu mình mà thiên vị?

Không không không, bọn họ rất nhanh phủ định ý nghĩ của mình, đây là không thể nào, Tộc trưởng là người anh minh quyết đoán cỡ nào, chí công vô tư cỡ nào chứ!

Lão nhân nhiều tuổi nhất trong tộc chống gậy tới nhà Tộc trưởng khóc lóc, đau khổ nói: Tộc trưởng, người chó quên, hơn hai mươi năm trước, người vì tộc quy, có thể đem tiểu nhi nữ mình thương yêu nhất bức đến từ lộ đó!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Cuộc sống trong núi rất đơn giản, mỗi ngày chỉ là cho gà ăn, hong mát, rửa chén, nấu cơm. Nếu thời tiết tốt tuyết tan rồi, bản thân lại nhàn rỗi, liền hện mấy cô nương phụ nhân trong thôn cùng đi vào trong núi nhặt chút quả khô cùng với nấm lạnh khô, những thứ này nấu với cháo ngô phải nói mùi vị cực kì tuyệt vời. Không đến mấy ngày, Bán Hạ đã nhặt được nửa bao bố.

Thức ăn thiếu thốn khiến Bán Hạ thích để dành, nàng hôm nay thấy nhiều lương thực như vậy trong lòng liền tràn ngập hoan tâm.

Vô Mạt cơ hồ mỗi ngày vào núi săn thú đều mang về một hai con gà rừng, hôm nay trong chuồng gà của Bán Hạ đã nhét đầy gà rừng, bình thường luôn là ồ ồ ào ào ầm ầm. Bán Hạ bắt đầu thử huấn luyện cho bọn chúng đẻ trứng trong ổ, nhưng những con gà rừng sống hoang dã trong núi đâu dễ tính như mấy chú gà nuôi trong nhà đâu, vì vậy Bán Hạ không thể làm gì khác hơn là đi khắp sân tìm trứng gà, mọi góc trong nhà cỏ, hoặc là dưới hàng rào.

Qua mấy ngày, nàng chợt tỉnh ngộ, vội cầm một quả trứng gà quý giá đặt ở tầng trên chuồng gà, rồi ôm một con gà bỏ vào kêu cục tác liên tục muốn nó đẻ trứng. Trải qua một phen trận đấu lông gà bay toát loạn, con gà đáng thương này chỉ có thể thuận theo thôi. Một khởi đầu mới tốt đẹp cứ như vậy xuất hiện, Gà rừng dần dần cũng quen với việc đẻ trứng trong chuồng gà do Bán Hạ chuẩn bị.

Lo xong ổ Gà rừng, Bán Hạ bắt đầu suy nghĩ muốn làm cho Vô Mạt một cái áo choàng mới. Mùa đông ở chân núi Thượng Cổ khá dài, Bán Hạ tính toán thời tiết lạnh còn phải kéo dài hai ba tháng nữa. Nàng nghĩ nên nhanh nhanh làm áo khoác cho Vô Mạt, về sau khi đi bảo vệ thân miếu cũng không đến nỗi đông lạnh. Tuy nói hẳn là người không sợ lạnh, nhưng nàng nhìn thấy cũng cảm thấy đau lòng mà.

Một ngày kia Bán Hạ làm xong cơm tối, liền ở trong phòng may áo cho Vô Mạt, chính là dùng chỗ vải thô mà trước kia nàng đã đưa cho hắn, may phần vạt áo. Người Vọng Tộc sử dụng kim do xương thú mài thành, nói chung vẫn dùng không tốt bằng kim sắt bên ngoài, Bán Hạ mặc dù đã sớm làm quen những thứ này, cũng thỉnh thoảng bị thương ở tay.

Đang làm, liền nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Bán Hạ biết đó là Vô Mạt trở lại, vội ra ngoài nghênh đón.

Thế nhưng Vô Mạt lúc này lại không giống như ngày thường quăng con mồi phịch một tiếng xuống đất, mà ôm trong ngực thứ gì đó không biết đi vào nhà, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Bán Hạ chỉ cho là đã xảy ra chuyện gì, hỏi vội: "Hôm nay thế nào?"

Vô Mạt nhìn tiểu nương tử của mình, chỉ thấy vóc người nàng thướt tha khuôn mặt mềm mại, hai mắt giống như đầy nước. Hắn cười, đem thứ đang ôm trong ngực kia đặt lên trên giường: "Xem ta mang về cái gì cho nàng này."

Bán Hạ nhìn thứ trên giường, kinh ngạc tròn to hai mắt: "Đây là ——"

Là da bạch hồ, tất cả đều trắng như tuyết không có một tia tạp màu, đã sơ chế xong xuôi, có chừng mấy chục tấm, để tán loạn trên giường.

Bán Hạ không nhịn được đưa tay vuốt ve số da hồ li này, mềm mại nhẵn nhụi, bóng loáng thoải mái, vừa nhìn đã biết là da hồ li thượng phẩm.

Bán Hạ ngẩng đầu giật mình hỏi Vô Mạt: "Chàng lấy ở đâu vậy?"

Bạch hồ trong núi Thượng Cổ rất nhiều, thỉnh thoảng săn được một hai con cũng có, nhưng săn được nhiều như vậy, tuyệt đối không phải trong vòng một ngày làm được.

Vô Mạt bày ra vẻ mặt hồn nhiên không để ý: "Mùa đông trời giá rét, chỗ này vừa đủ làm một cái áo choàng lông hồ li, nàng mặc lên vừa đẹp vừa ấm áp."

Bán Hạ nhìn số da hồ li đầy trên kháng, trong lòng chợt nhớ tới ngày nào đó hắn đã từng nói những lời này, mình cũng không để ý, dù sao Vọng Tộc bởi vì kẻ sinh nhai luôn phải bốn ba mệt nhọc, làm sao lại tâm tình và thời gian rảnh rỗi đi bắt Bạch Hồ làm thứ đồ hoa lệ này, bắt được một con lợn rừng làm thịt, ăn một miếng thịt bự đó mới là chuyện nghiêm chỉnh!

Vô Mạt thấy Bán Hạ chỉ nhử mày nhìn chăm chăm chỗ da hồ li trên giường kia, cũng không nói gì, không hề vui vẻ, bàn tay nắm chặt lại, thử thăm dò:

"Nàng có phải là không thích đúng không?"

Hắn cẩn thận kéo tay Bán Hạ giải thích: "Ta mỗi ngày đều săn thú, chỉ là thuận tiện bắt một hai con rồi xử lí để ở trong sơn động thôi, cũng không làm trễ nãi chính sự."

Thật ra trong lòng Bán Hạ rất cảm động, thấy hắn nói như vậy càng lộ vẻ xúc động, nhón chân lên, đôi môi óanh nhuận cong lên, nhẹ nhàng hôn lên hai gò má của hắn.

Giống như vọt một tiếng, khuôn mặt góc cạnh của Vô Mạt lại đỏ bừng.

Bán Hạ ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: "Ta rất thích, thích lắm lắm."

Hương thơm ngọt ngào quanh quần bên chóp mũi, Vô Mạt thở dốc nặng nề, hắn đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Bán Hạ, dính sát vào nơi đã cứng rắn bành trướng nào đó.

Hắn vốn là người lưng hổ lưng ong, cơ bắp chắc chắn, càng làm nổi bật thân thể Bán Hạ mềm mại thế nào hương vị ngọt ngào ra sao. Hắn ôm lấy cả người nàng, để cho nàng như dây leo quấn quanh người mình, mà nơi mềm mại giữa hai chân nàng vừa đúng ở ngay trước chỗ đã giờ cao của bản thân.

Bán Hạ tới hôm qua vừa bị dày vò 1 hồi lâu, lúc này dán lên thứ tỏa nhiệt năng nào đó, liền đã biết ý đồ của hắn, lập tức vận vẹo thân mình ở trong lòng hắn kháng nghị: "Không được."

Thường ngày Vô Mạt luôn nhất nhất nghe lời Bán Hạ, Bán Hạ nói đông hắn tuyệt không đi về phía tây, thế nhưng lúc này hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ bỏ ngoài tai lời nói của Bán Hạ, chỉ vội vã tách hai chân Bán Hạ quấn quanh hông mình, sau đó dùng mình món đồ nóng bỏng mà sát bên đùi và nơi mềm mại nhất của Bán Hạ, đồng thời ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng gọi: "Bán Hạ. Nương tử." Trong âm thanh khàn khàn lộ ra một chút van xin, còn có một tia uất ức.

Tiếng của hắn trầm thấp như vậy, một nam nhân cao lớn như vậy, cố tình ở bên tai nàng bày ra thái độ uất ức, thật sự làm cho người ta vừa dờ khóc dờ cười, vừa hận không phải thỏa mãn tất cả yêu cầu của hắn.

Huống chi, nàng thật ra thì cũng vô cùng thích hắn đối xử như vậy với mình.

Đôi mắt lười biếng của Bán Hạ nheo lại động lòng người như nước sông mùa xuân, đôi môi nửa khép nửa mở như thoa một tầng mật ngọt, tỏa ra độ bóng mờ người, nàng mềm mại tê liệt tựa vào trên ngực hắn, hai tay vô lực leo lên cổ hắn, dính vào trên ngực hắn nhẹ nhàng vuốt ve.

Vô Mạt biết bộ dạng này của nàng nghĩa là đã đồng ý, không nhịn được phát ra một tiếng gầm nhẹ, đem tiểu nữ nhân mềm mại này nâng lên mấy phân, đôi tay nâng bộ mông mềm mại đầy đặn, nhẹ nhàng đẩy ra, vật nóng bỏng không kiềm chế được chen vào chính giữa, dường như muốn tìm kiếm một nhập khẩu để tiến vào.

Bán Hạ trong lúc hoảng hốt, đột nhiên nhớ tới vấn đề về tư thế, nghĩ hắn không thể luôn như vậy, có lúc nàng quỳ xuống cảm thụ va chạm của nam nhân này, trực giác được giống như dã thú.

Vô Mạt ôm Bán Hạ trong ngực bừa bãi vuốt ve một phen, sau đó nhanh chóng bắt đầu cởi y phục của hai người. Khi toàn bộ quần áo đã cởi ra, Bán Hạ không nhịn được nhẹ nhàng run một cái, là lạnh, cũng là động tĩnh. Vô Mạt yêu thương một lần nữa ôm nàng vào trong ngực.

Da thịt Vô Mạt vì trải qua ngày ngày phơi nắng nên thành màu mật ong, mà Bán Hạ mặc dù sinh ở nơi thâm sơn cùng cốc này, khuôn mặt cũng không điểm lệ bằng tỷ muội khác, nhưng vừa khéo trời sinh da thịt toàn thân lại tựa như lụa như gấm.

Trong túp lều dưới chân núi hoang đơn sơ này, một nam nhân cường tráng phấn chấn ôm một tiểu nữ nhân mềm mại như ngọc.

Nữ nhân kia là tiểu nương tử của hắn, nhưng hắn ôm ngang nàng, giống như ôm một đứa con nít.

Hắn khó có thể khắc chế bản thân hôn lên đôi mắt của nàng, cái trán của nàng, đôi môi của nàng, thậm chí cái mũi của nàng. Hơi thở nặng nề phun lên gò má nàng, nóng không chịu nổi, hắn tham lam gặm nhấm da thịt nàng, mới thử thăm dò thì xúc cảm bóng loáng nhậy khiến hắn muốn cắn một hớp, nhưng lại không nỡ hạ miệng.

Hắn vì nhẫn nhịn hơi thở càng thô gấp, cảm thấy hạ thân dường như muốn nổ tung, hắn khẩn cấp muốn tìm kiếm một cái cửa ra, vì vậy hắn xoay mình lên kháng, muốn úp sấp nàng lên trên giường. Nhưng lần này Bán Hạ có phòng bị, nàng như bạch tuộc leo lên người hắn không chịu buông, thân thể mềm yếu nhưng nàng vẫn cố gắng ườn người, để cho cặp vú đầy đặn dán chặt lên người hắn, nơi mềm mại phía dưới cổ ý cọ xát với thứ nóng bỏng càng ngày càng bành trướng của hắn.

Vô Mạt thực sự khó có thể khắc chế, hắn vừa không tách được vật nhỏ đang giằng vò người khác này, lại muốn làm một trận sáng khoái trên lưng nàng, trong tình thế cấp bách, giống như linh quang hiện ra, vật cứng rắn của hắn tại nơi mềm mại ướt át phía trước tìm được một nhập khẩu.

Hắn không kịp chờ đợi cố gắng tiến vào, vừa tiến vào hạ thân liền cảm giác nơi đó giống như vũng bùn, chặt chẽ bao lấy lấy nơi đó của mình, giống như không rút ra được nữa.

Thật ra thì hắn căn bản cũng không muốn ra !

Nơi mềm mại ươn ướt ẩm áp như chỗ hiện tại, là điều hân lưu luyện nhất.

Hắn hôn người xinh đẹp đang run rẩy trong ngực, dốc sức rút ra tiến vào trong vũng bùn, nhiều lần cả gốc cũng tiến vào, đưa tới nhiều tiếng động ướt át, cũng đưa tới tiếng thở gấp liên tiếp của nàng.

Cả đời này, có được nàng là chuyện may mắn nhất của ta.

Hắn đang điên cuồng động đậy ở bên trong, cúi đầu nhìn người trong lòng bởi vì bản thân cường thế tấn công mà run rẩy không kiềm chế được, muốn như thế.

=====

Sau khi Bán Hạ làm xong áo choàng cho Vô Mạt, lòng tràn đầy mong đợi muốn Vô Mạt mặc thử.

Vô Mạt khi còn bé lớn lên trong hang sói, hơi lớn hơn lại luôn sống một mình, quần áo chỉ có thể che kín thân thể chống lạnh thôi, bản thân cảm xương thú may vá, miễn cưỡng có một y phục ra dáng một chút đã không thỏa mãn rồi. Mà Bán Hạ tỉ mỉ may áo choàng bên trong lót da hổ, bên ngoài may vải thô do nàng làm, còn lấy đuôi hồ li đen rồi bù mềm mại làm cổ áo.

Vô Mạt vóc dáng vốn cao lớn, xa xa nhìn lại như tháp sắt, kiên cường cuồn cuộn đã bắt kham, hôm nay mặc y phục Bán Hạ tự mình làm, chỉ thấy thô dã ban đầu có thêm cảm giác mơ hồ hoa lệ thông dong, trong lúc phát tay nhắc chân đều tràn đầy khí khái nam nhi, mái tóc đen buông dài có mấy phần cao quý phóng khoáng.

Bán Hạ nhất thời nhìn đến mất hồn, rồi nhớ tới Hắc Lang đứng ở sườn núi đón gió ngày đó, uy vũ cao lớn, ngạo nghễ độc lập, cao quý thông dong, cúi đầu khẽ liếc nhìn cả thế gian.

Vô Mạt thấy Bán Hạ nhìn mình không nói, chỉ thất thần, cho là mình mặc không đẹp, liền cười nói: "Nàng làm rất khá, nếu thường ngày mặc đi vào trong núi lại không thoải mái, vẫn nên cắt đi thì hơn."

Bán Hạ sống chung với Vô Mạt một thời gian, cũng hiểu rõ hắn, vội vã lắc đầu, cười nói: "Chàng mặc lên rất đẹp, ta mới vừa rồi chợt nhớ tới —— nhớ tới con sói kia."

Vô Mạt nhú mày nghi ngờ: "Con nào?"

Bán Hạ nghiêng đầu cười tủm tỉm nói: "Tiểu Hắc a! Ta thấy chàng và nó không hổ là cùng uống sữa lớn lên với nhau, có mấy phần giống nhau như huynh đệ ruột đây."

Vô Mạt trầm ngâm hồi lâu, trong đôi mắt có mấy phần hoài niệm, chỉ là sau đó hắn cũng cười: "Nó lớn hơn rất nhiều, đã sớm không phải đáng vẻ như ngày xưa, đoán chừng nhìn thấy ta cũng thực sự ghét bỏ."

Nghe nói trong núi Thượng Cổ có ngàn vạn con sói, bên trong cũng phân ra các đàn lớn nhỏ, trong các đàn lại phân thành Tam Lục Cửu Đẳng. Con sói cái dưỡng dục Vô Mạt kia bất quá chỉ là một con sói mất con bình thường, vốn đã chỉ rõ địa vị Tiểu Hắc trong đàn. Nhưng sau đó Tiểu Hắc chợt mất tích, không ngờ khi xuất hiện lại đã thành lãnh tụ của một đàn sói rồi.

Chỉ là trong đó có bao nhiêu chém giết, mất bao nhiêu huyết lệ, Vô Mạt cũng không biết.

Bán Hạ chợt nhớ tới một chuyện, không khỏi cười hỏi: "Ta nghe mấy lão nhân nói, sói núi Thượng Cổ có linh tính, có thể thành tinh, chàng nói xem Tiểu Hắc ngày nào đó có thể cũng tu thành yêu quái hay không?"

Vô Mạt lắc đầu: "Nói đến yêu quái, ta cũng không tin, ta ở trong núi hơn hai mươi năm, cũng chưa bao giờ gặp phải yêu quái nào."

Bán Hạ cũng chỉ tùy tiện nói vài câu thôi, dù sao trong truyền thuyết Vọng Tộc có rất nhiều bản, sao mọi người có thể tin tất cả chứ.

Hai vợ chồng vừa lôi kéo việc nhà, vừa đem áo khoác Bạch Hồ mới làm lấy ra. Bán Hạ mặc lên người cảm thấy cực kỳ ẩm áp nhẹ nhàng, không nhận được đặc ý xoay một vòng cho Vô Mạt nhìn.

Vô Mạt chỉ thấy áo khoác da hồ li này trắng như tuyết làm nổi bật khuôn mặt tươi cười ửng đỏ của nàng, không nhận được tới gần ôm nàng vào ngực, lại chỉ thấy hai mắt nàng rung rung như dòng suối ngày xuân, hai má đỏ rực giống như bông hoa nhỏ mới nở trong núi, nhưng động lòng người nhất chính là nụ cười của nàng. Nàng cười một tiếng, Vô Mạt lại cảm thấy toàn bộ băng tuyết trên núi Thượng Cổ đều hòa tan.

Bán Hạ tự nhiên nhìn thấy đôi mắt nóng bỏng cơ hồ có thể thiêu cháy người của Vô Mạt, nàng nghịch ngợm kiễng chân, ôm cổ hắn, nhỏ giọng nói: "Chàng mặc áo khoác da hổ, ta mặc áo khoác Bạch Hồ, chúng ta một đen một trắng, rất xứng đôi đây."

Vô Mạt không nói lời nào, hắn chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia ở trước mắt mình chuyển động khép mở không ngừng, không nhận được cúi đầu hôn lên.

Đang lúc trong phòng sắp tràn ngập một mảnh kiều diễm, Vô Mạt chợt buông Bán Hạ ra.

Bán Hạ đáng thương khuôn mặt tràn đầy xuân sắc hai mắt ướt át, đang chờ đợi được tiếp tục hôn, lại bị ngừng lại như vậy, nàng nháy chớp chớp đôi mắt

bối rối, ni non bất mãn hỏi: "Làm sao vậy?"

Vô Mạt bất đắc dĩ liếc nhìn bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Có người tới. Giống như. . . . Là một nữ nhân."

Bán Hạ chau mày, sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là tỷ muội nào hẹn mình ra ngoài? Nhưng cũng không thể tới lúc này a.

Nhưng nàng vẫn tranh thủ thời gian lau miệng, lại cời áo khoác bạch hồ ra vội vàng nhét vào trong ngăn tủ.

=====

Người tới cửa vào giờ lên đèn này lại là Nhấn Đông.

Nhấn Đông là vừa mới thành hôn, xem ra những ngày sau khi thành thân cũng không tệ, nàng cười ngọt ngào đi vào sân nhà Bán Hạ.

Bán Hạ đi ra khỏi nhà lá, thấy nàng mặc áo da dê mới, trên đầu còn mang trâm hoa tự chế, không khỏi cười nói: "Nhấn Đông, muội sau khi lập gia đình lại càng ngày càng xinh đẹp nha."

Nhấn Đông cười đến lông mày cũng cong lên: "Tỷ, không được trêu ghẹo người ta! Ta cố ý ghé thăm người một chút." Nói xong liền đi về phía Bán Hạ.

Nhưng khi nàng nhấc chân, chợt bị trượt, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Bán Hạ cả kinh, vội chạy đến đỡ nàng, cúi đầu nhìn, lại thì ra là cắt gà, vừa vặn bị Nhấn Đông đạp lên.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nhấn Đông quả thật muốn khóc: "Tỷ, đây là giày da hươu ta mới làm đó!"

Bán Hạ vừa nhìn, cũng không biết làm sao, đây là giày mới làm từ da hươu tốt nhất, chỉ tiếc hôm nay lại dẫm phải cắt gà bị bẩn. Người Vọng Tộc thường ngày rất quý những thứ làm no bụng và vật chống lạnh, Bán Hạ cũng cảm thấy cuống quýt: "Muội mau cời ra, để ta lau cho."

Nhấn Đông đau lòng đến mức nước mắt sắp rơi rồi, vừa uất ức vừa oán giận nói: "Sân nhà tỷ có chuyện gì xảy ra vậy, thậm chí còn có cắt gà rừng, làm sao lại bẩn thế này!"

Bán Hạ cười chỉ chỉ chuông gà bên cạnh: "Nhìn đi, ta ở nhà nuôi nấng con gà rừng."

Nhấn Đông về mặt đưa đám nhìn mấy con gà đang chậm rãi bước đi trong sân, chỉ thấy mấy con Gà rừng này về mặt kiêu căng ngênh ngang không coi ra gì thân nhiên đi bộ, thật sự rất đáng giận, tiện tay cầm lấy một cục đất bên chân hung hăng ném vào chúng. Gà rừng bị giật mình, cô cô cô kêu loạn, lông gà bay múa, bụi đất tung bay.

Bán Hạ vội kéo Nhấn Đông vào nhà, giải thích nói: "Trời sắp tối rồi, ta lập tức bắt bọn nó vào trong ổ, sau đó sẽ quét dọn cắt gà."

Nhấn Đông vừa cẩn thận từng li từng tí nhấc chân vào nhà, vừa oán giận nói: "Tỷ làm sao lại chuốc khổ làm những thứ này, bản chết mất."

Lúc hai người vào nhà, vừa vặn Vô Mạt từ trong nhà ra ngoài. Nhấn Đông luôn luôn sợ Vô Mạt, lúc này thấy Vô Mạt, vội vàng đem oán hận đầy bụng này ghen trong lòng, không nói tiếng nào dính sát tỷ đi vào nhà, bộ dáng kia giống như chỉ sợ Vô Mạt sắp ăn thịt nàng.

Sau khi vào phòng, Nhấn Đông vừa cời giày đổi giày, vừa nhỏ giọng hỏi Bán Hạ: "Kỳ quái, hân hôm nay mặc cái áo da hồ này trông thật uy phong, tỷ mới làm?"

Bán Hạ gật đầu: "Ừ, mới làm, ta thấy trời vẫn còn rất lạnh, lại sắp đến phiên hân đi bảo vệ thần miếu, mặc cái này cũng không bị lạnh."

Nhấn Đông cau mày, không tình nguyện nói: "Thật ra thì hân cũng đâu quá khó coi, chính là ta nhìn thấy hân đều cảm giác trong lòng phát rét. Ai, vẫn là Mộc Dương nhà ta nhìn thoải mái."

Bán Hạ nghe thế không nhìn được cười lên, không ngờ Nhấn Đông đã lập gia đình rồi vẫn còn tức giận như đứa bé, chỉ là nàng vẫn gật đầu nói: "Mộc Dương quả thật đáng đáp không tệ."

Nhấn Đông đổi lại giày Bán Hạ, tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn nhiều, lại khoe với Bán Hạ quần áo mới của mình, nói là mẫu thân Mộc Dương tự tay làm cho nàng đấy.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhẫn Đông toả ra ánh sáng hạnh phúc: "Nhà Mộc Dương là một đại gia đình, mỗi người đối với ta đều rất tốt." Nói xong nàng mở áo da dê bên trong cho Bán Hạ nhìn: "Tỷ tỷ người xem, mẫu thân Mộc Dương may vá thật tốt a, hơn nữa vải này, chúng ta cũng chưa từng mặc qua." Nàng lại cho Bán Hạ nhìn cổ áo: "Tỷ, đây là Mộc Dương bắt được Bạch Hồ lấy đuôi làm cổ áo, không có một tia tạp mao đâu, nhìn có đẹp hay không?"

Bán Hạ thấy không khỏi buồn cười, nghĩ tới này bạch hồ trên núi Thượng Cổ mùa đông năm nay coi như gặp tai ương, thế nào gặp phải Mộc Dương và Vô Mạt chứ. Mộc Dương cũng coi như tốt, chỉ bắt một con làm cổ áo, còn vị kia nhà mình lại bắt vài chục con để làm áo khoác ngoài a!

Trong núi, nam nhân luôn phải nghĩ là làm thế nào để nuôi sống gia đình, bình thường làm sao có thời gian nghĩ đến những thứ trang điểm làm đẹp cho nữ nhân đâu, Mộc Dương tương lai làm Tộc trưởng, hẳn có thể đối tốt như vậy với Nhẫn Đông, thật sự cũng là sẵn sàng.

Nghĩ tới đây, nàng xoa xoa tóc Nhẫn Đông, dịu dàng nói: "Muội đã lập gia đình, Mộc Dương là một nam nhân tốt, về sau phải hiểu chuyện, không được lúc nào cũng trẻ con."

Nhẫn Đông ra vẻ nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, hả hê nói: "Đó là tự nhiên, bọn họ cũng khen ta hiểu chuyện đó."

Hai tỷ muội người lại nói một phen, vừa nói chuyện liền nhắc đến đại tỷ của các nàng, Nghênh Xuân. Nhẫn Đông chu cái miệng nhỏ nhắn bày tỏ bất mãn với đại tỷ: "Nhị tỷ, người nhất định không biết, đại tỷ cũng không biết xảy ra chuyện gì, không có việc gì cũng chạy đến nhà ta. Là ta gả cho Mộc Dương cũng không phải là tỷ ấy gả cho Mộc Dương, thật không biết tỷ ấy nghĩ như thế nào nữa."

Bán Hạ nghe rồi suy nghĩ một chút, liền hỏi: "Tỷ ấy không nói gì sao?"

Nhẫn Đông suy nghĩ một chút: "Không nói gì a, ta thấy đáng về của tỷ ấy bây giờ, sợ là đã bị dã nam nhân kia vứt bỏ rồi, hẳn là muốn ở trong tộc lâu dài."

Nhẫn Đông như chợt nhớ tới cái gì, nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ a, người nói đại tỷ có phải hay không nên tìm thêm nam nhân nữa đây?"

Bán Hạ cười, lắc đầu mà nói: "Ta làm sao mà biết, phải đi hỏi đại tỷ mới đúng."

Nhẫn Đông thờ dãi: "Tỷ ấy năm ba ngày lại chạy đến thần miếu cầu nguyện, đoán chừng muốn ở Vọng Tộc gả một lần nữa. Dù sao Tộc trưởng cũng cho phép tỷ ấy về tộc rồi, tái giá một lần cũng không tội."

Bán Hạ nghe cái này, thầm thở dài, nghĩ tới phụ thân đã lớn tuổi, về sau sợ rằng còn phải vì tỷ tỷ mà đau lòng a.

Hai tỷ muội lại nói một số chuyện linh tinh, Nhẫn Đông lúc này mới hài lòng rồi đi, trước khi đi còn đau lòng nhìn Bán Hạ, lôi kéo tay Bán Hạ nói: "Nhị tỷ, về sau người đừng nuôi Gà rừng nữa, không có việc gì thì đến chỗ ta đi, ta cho tỷ vải làm y phục, còn cho tỷ ăn rất nhiều đồ tốt."

Bán Hạ tự nhiên sẽ không thật sự đến chỗ muội muội lấy cái gì, chỉ là nàng nhìn thấy muội muội sống rất hạnh phúc, nghĩ tới phụ thân cũng nên yên tâm, nên chỉ là cười đáp.

Nàng tiễn Nhẫn Đông, đang chuẩn bị trở về bắt Gà vào chuồng rồi quét dọn sân một phen, lại thấy trong sân đã sớm sạch sẽ rồi.

Vô Mạt quét xong sân, sau khi rửa tay, đã đem thức ăn đặt lên trên bàn đá.

Hắn thấy Bán Hạ trở lại, hỏi một câu: "Đi rồi?"

Bán Hạ gật đầu: "Nói một lúc lâu đấy."

Vô Mạt nhớ tới em vợ vừa mới thấy kia, nhú nhú mày nói: "Nàng ấy nói thật nhiều."

Rõ ràng là tỷ muội, đồng dạng là nữ nhân, thế nào có người nói lại cảm động dễ nghe, hận không được để người ta ngày ngày lúc nào cũng được nghe, mà có người lại khiến người chán ghét đến vậy, Vô Mạt ở trong lòng âm thầm nghĩ.

Nhưng mà hắn dĩ nhiên không đem lời này nói ra.

=====

Mấy ngày nay, tiếng kiếm minh ở thần miếu càng ngày càng thường xuyên, mấy lão nhân không có việc gì cũng nhắc tới chuyện này, mọi người lo lắng, cảm thấy Vọng Tộc sợ là sắp xảy ra chuyện lớn, trong nhất thời làm cho lòng người bàng hoàng. Luân phiên trực thần miếu, càng không được qua loa, Tộc trưởng triệu tập tất cả nam nhân lần nữa nói chuyện này, dặn dò mọi người nhất định phải cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho người có tâm bất chính đến phá hoại thần miếu.

Một ngày kia, đến phiên Vô Mạt đi thần miếu trực, Bán Hạ cố ý bảo Vô Mạt ban ngày không cần lên núi săn thú, ở nhà nghỉ ngơi. Vô Mạt vốn cảm thấy mình hoàn toàn có thể chịu được, nhưng thấy Bán Hạ có ý như thế, cũng đành phải nghe nàng nói được rồi —— lời của nàng luôn là đúng, không phải sao.

Vô Mạt ăn xong cơm tối sau rồi đi, Bán Hạ một mình nhìn tiểu viện, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Nàng trước tiên bắt Gà bỏ vào chuồng, lại quét dọn sân, đi đến chuồng gà nhặt trứng. Gần đây trong bọn Gà này có hai con Gà mái mỗi ngày đều có thể đẻ một quả, còn những con khác, hai ba ngày mới

có một quả, vì vậy Bán Hạ mỗi ngày đều có thể lấy được ba bốn quả trứng gà. Nàng cẩn thận đem những quả trứng này tích góp đặt vào một cái sọt do Vô Mạt bện. Nhìn từng quả trứng gà trắng trẻo tròn tròn, trong lòng thật là thỏa mãn.

Hết xong những thứ này, lại đem phòng dọn dẹp một phen, làm chút thêu thùa, Bán Hạ chuẩn bị đi ngủ.

Trước đó vài ngày, Vô Mạt đã sửa giường trong nhà thành kháng như của người Vọng Tộc, như vậy Bán Hạ vào buổi tối có thể có kháng nóng ấm để ngủ.

Nhưng hôm nay Bán Hạ nằm trên giường sưởi ấm áp, trong lòng vẫn cảm thấy chưa đủ ấm áp, cảm giác thiếu cái gì đó Lăn qua lộn lại 1 hồi lâu vẫn không buồn ngủ, nàng thở dài, dán sát mặt vào tấm chăn lông cũ mà Vô Mạt thường dùng.

Chăn lông cũ có mùi vị đạo Bán Hạ quen thuộc, đó là mùi dương cương đặc hữu của nam nhân kia. Bán Hạ nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm thụ hơi thở của hắn, trong lòng an tâm hơn rất nhiều.

Hiện tại nàng mới hiểu được, thì ra là thành thân không bao lâu, nàng đã đem hắn để ở trong lòng, cảm không đi không bỏ được, nơi có hắn thì có ấm áp thì có an tâm, liền có nhà.

Không có hắn, trong lòng liền thiếu một khối, nhà cũng không còn là nhà.

Người mùi vị đạo quen thuộc, đại não Bán Hạ dần dần mơ hồ, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng bởi vì một tiếng sói tru xa xa từ trong mộng tỉnh lại.

Xoa mắt cho tỉnh ngủ, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng, Vô Mạt cũng chưa trở lại.

Đứng dậy không mặc y phục xuống giường, đi tới trước cửa sổ, chỉ thấy Núi Thượng Cổ giống như bị một đám mây khổng lồ Âm u bao phủ. Ở trong đám mây âm u đó, có một tiếng sói tru cô độc lạnh lùng truyền đến.

Bán Hạ nhú mào, sói trên núi Thượng Cổ có ngàn vạn con, bọn chúng ban đêm tự nhiên cũng sẽ đối nguyệt kêu gào, nhưng cũng chưa từng nghe thấy rõ ràng như vậy. Xem ra con sói này ở gần nơi này, cách thôn Vọng Tộc không xa.

Chuyện gì xảy ra sao? Tại sao phải có sói lúc nửa đêm đi tới gần thôn Vọng Tộc?

Bán Hạ nhớ tới Vô Mạt đêm nay gác ở thần miếu, nhất thời lo lắng không ngủ. Gần đây thôn Vọng Tộc dị tượng xuất hiện liên tiếp, chẳng lẽ tối nay có chuyện gì sao?

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng mặc vào, đẩy cửa ra đón gió lạnh xuất môn.

Rất nhanh nàng đã tới trước thần miếu, xa xa liền thấy mấy người trước cửa miếu, nàng vội đi qua, đó là mấy người gác đêm nay, trong đó người cao lớn nhất nhất gây chú ý nhất dĩ nhiên là Vô Mạt nhà nàng.

Mấy tộc nhân khác thấy nàng tới đây, cũng rất kinh ngạc, Vô Mạt càng nhú chặt lông mày, vội vàng cầm tay nàng, thật may là, vẫn không quá lạnh —— hẳn biết nàng sợ lạnh .

Đang lúc này, trong thần miếu lại truyền tới một hồi kiếm minh, âm thanh trầm hậu, trầm thấp truyền ra, lại làm cho người ta kinh tâm.

Mấy tộc nhân hai mặt nhìn nhau, một người trẻ tuổi trong đó, chính là người gọi là Hậu Viêm nói: "Lại bắt đầu."

Theo tiếng kiếm minh, không xa trên núi, lại chợt nổi lên một tiếng sói tru, này kêu gào cô lãnh mà tịch mịch, xa xa truyền đến, lại kỳ dị hòa nhịp cùng tiếng kiếm minh.

Tất cả mọi người nhú mào, tình cảnh này bọn họ chưa từng thấy qua .

Vô Mạt lại giống như có điều suy nghĩ, nhìn này hương tiếng sói tru truyền tới, không biết đang nghĩ cái gì.

Bán Hạ nhìn hắn có tâm sự, nhưng mọi người ở đây lại không tiện hỏi, liền nhẹ nhàng kéo tay hắn một cái.

Lúc này Hậu Viêm lên tiếng đề nghị: "Cũng không biết tiếng sói tru này từ đâu truyền tới, lại hòa nhịp cùng kiếm minh. Không bằng mấy người chúng ta đi lên núi xem một chút?"

Vô Mạt nghe thế, vội trầm giọng ngăn cản: "Không thể!"

Mọi người không ngờ hắn thường ngày không nói một lời lại chợt nói ra lời này, đều nhìn về hắn.

Vô Mạt hướng mọi người giải thích nói: "Không nên quên, nhiệm vụ của chúng ta là canh thần miếu, nếu như tùy tiện lên núi điều tra, thứ nhất ban đêm đường núi khó đi, chúng ta rất khó tìm đến tung tích con sói kia, thứ hai chỉ sợ có người gây rối thừa cơ không có người mà vào."

Vô Mạt vừa nói, những người khác rồi rít tinh ngộ lại: "Đúng vậy, tiếng sói sói tru mặc dù kỳ quái, nhưng ngày mai chúng ta bẩm báo Tộc trưởng là

được, tuyệt đối không thể làm trễ nãi đại sự canh gác thần miếu."

Hậu Viêm cảm thấy ngoài ý muốn liếc nhìn Vô Mạt, lại quét mắt nhìn Bán Hạ dính sát vào người Vô Mạt, gật đầu nói: "Người nói đúng, ta ngược lại thật đã lỗ mãng rồi."

Sau đó Bán Hạ cùng mọi người gác đêm, đợi đến khi trời sáng, mọi người mới ai đi đường nấy, mà Bán Hạ cùng Vô Mạt nắm tay về nhà.

Về đến nhà, đóng cửa lại, Bán Hạ cũng nhin không được nữa hỏi Vô Mạt: "Con sói kia rốt cuộc đang gọi cái gì, chàng nghe ra cái gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Vô Mạt nhíu mày, lắc đầu nói: "Nó không nói gì, chỉ là ban đêm cảm thấy xao động, cho nên đứng lên kêu gào mấy tiếng."

Hắn hơi dừng lại, rồi mới chậm rãi nói tiếp: "Nó là Tiểu Hắc."

Bán Hạ vừa nghe, lấy làm kinh hãi: "Chàng có nghe lầm không?"

Vô Mạt gật đầu: "Không sai. Mặc dù tách ra đã nhiều năm, nhưng tiếng tru của Tiểu Hắc ta vẫn nhận ra được."

Hắn đi tới đi lui trong phòng, cau mày trầm tư một lát, mới lên tiếng: "Ta nghe tiếng kiêu kêu trong thần miếu kia, giống như đang kêu gọi cái gì."

Bán Hạ nghe cái này, cũng cảm thấy kỳ quái: "Thần miếu đang kêu gọi cái gì? Cũng không đến phải đang kêu gọi Tiểu Hắc chứ?"

Vô Mạt lắc đầu lần nữa: "Hắn là không phải. Khứu giác cùng cảm giác của sói luôn luôn nhạy bén, Tiểu Hắc có lẽ nghe được tiếng kiêu kêu, cảm thấy khác thường, vì vậy mới nửa đêm kêu gào thôi."

Bán Hạ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng, liền không hỏi nữa, thế nhưng tiếng động khác thường lúc nửa đêm, rốt cuộc vẫn làm cho người ta lo lắng.

Vô Mạt biết Bán Hạ đang lo lắng, nhưng sâu trong nội tâm của hắn lại có lo lắng sâu hơn. Núi Thượng Cổ có nhiều sói như vậy, tại sao chỉ có Tiểu Hắc kêu gào trong núi rừng yên tĩnh?

Cả ngày nay, Vô Mạt làm việc luôn có chút không yên lòng, mãi cho đến tối, mắt thấy Bán Hạ bên cạnh đã ngủ thiếp đi, hắn vẫn không cách nào ngủ được.

Nhắm mắt lại, nghiêng tai lắng nghe, trong lòng Vô Mạt khẽ động.

Thính lực của hắn tốt hơn người thường rất nhiều, hắn giống như nghe được âm thanh gì đó.

Vô Mạt cẩn thận đứng dậy, rón rén không làm kinh động đến Bán Hạ đang ngủ say bên cạnh, không mặc thêm y phục ra ngoài cửa, vừa mới mở cửa, liền thấy ánh trắng như hoa chiếu vào trong sân, mà ở bên ngoài tường rào, một con dã lang toàn thân màu đen giống như hình vẽ đang lẳng lặng đứng nghiêm ở đó, giống như đợi mình đã lâu.

Vô Mạt trong lòng chấn động, nhẹ nhàng đóng cửa lại, từ từ đi tới trước hàng rào, ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn Dã Lang trước mắt.

"Tiểu Hắc, đã xảy ra chuyện gì sao?" Hắn nhẹ giọng hỏi nó.

Tiểu Hắc không phát ra bất kì tiếng động gì, mắt sói dưới ánh trăng phát ra ánh sáng âm u dày đặc, lẳng lặng nhìn Vô Mạt.

Vô Mạt cố gắng vươn tay, muốn sờ sờ tai Tiểu Hắc, nhưng bàn tay đến một nửa liền ngừng lại.

Hắn biết sói là loài rất có linh tính, nếu như mình sờ vào Tiểu Hắc, để con sói khác ngửi thấy mùi của mình trên người Tiểu Hắc, đối với Tiểu Hắc sẽ không tốt.

Vô Mạt ân cần hỏi: "Tiểu Hắc, ngươi có phải không thoải mái đúng không?"

Tối nay Tiểu Hắc nhìn rất khác so với dáng vẻ uy phong lẫm lẫm ngày đó khi đứng trên sườn núi, có chút giống như Tiểu Hắc quen thuộc ngày còn nhỏ.

Tiểu Hắc cúi đầu, không nói, trong đôi mắt màu xanh lá cây toát ra ánh sáng đau thương làm cho người ta khó có thể hiểu được.

Vô Mạt khẽ thở dài, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Hắc, ngươi khó chịu à, tại sao?"

Tiểu Hắc ngẩng đầu lên, quay mặt, nhìn về thần miếu ẩn trong bóng tối cách đó không xa.

Vô Mạt đứng lên, tối nay thần miếu rất an tĩnh, không có tiếng kiếm minh, không có âm thanh kì lạ.

Nhưng tại sao, Tiểu Hắc lại xuống núi, đi tới nơi này?

Đang lúc này, cửa nhà mở ra, Bán Hạ nửa đêm tỉnh lại khoác áo da hổ xuất hiện tại cửa, khi nàng nhìn thấy con sói đứng ngoài hàng rào thì lấy làm kinh hãi, thầm nghĩ đây không phải là huynh đệ Tiểu Hắc của Vô Mạt sao? Mắt thấy một người một sói cùng quay đầu nhìn sang, nàng lập tức có cảm giác mình đã quấy rầy người khác, vội nhẹ giọng nói: "A, các người tiếp tục ——" tiếp tục cái gì? Tiếp tục tán gẫu? —— nàng lắp bắp nhỏ giọng nói: "Các người tiếp tục tán gẫu." Nói xong vội vàng đóng cửa vào nhà.

Thế nhưng một người một sói bây giờ cũng không nói chuyện gì nữa, Tiểu Hắc cúi đầu trong chốc lát, liền đứng dậy, cái đuôi xù cũng nhấc lên, đây là tư thế muốn cáo biệt.

Vô Mạt không nhớ gật đầu một cái: "Tiểu Hắc, trở về đi, bảo trọng."

Tiểu Hắc quay đầu lại nhìn Vô Mạt một cái cuối cùng, liền nhẹ nhàng nhảy lên núi đá, sau đó nhanh chân chạy như bay, rất nhanh đã không thấy tung tích.

Sau lại một đoạn thời gian rất dài, Vô Mạt cũng không gặp lại Tiểu Hắc, cho dù thỉnh thoảng bước vào cấm địa Lang Tộc, hẳn cũng không còn thấy lại Tiểu Hắc nữa.

Hắn chỉ là nghe người canh giữ thần miếu nói, có lúc bên cạnh thần miếu sẽ có một bóng sói chọt lóe lên, nhưng chỉ là chọt lóe lên mà thôi, cũng không có ai thật sự nhìn thấy.

Chuyện này, mọi người tự nhiên báo cáo cho Tộc trưởng, nhưng Tộc trưởng cũng không nói cái gì.

Hơn nghìn năm, Vọng Tộc cùng đám sói trên núi có một quy định bất thành văn, không can thiệp chuyện của nhau. Bọn họ đã bình an vô sự hơn nghìn năm qua, bọn họ cũng tin tưởng sẽ không có một con sói nào dám mạo phạm thần miếu của người Vọng Tộc.

Chỉ là Tộc trưởng lại điều chỉnh đội ngũ canh gác, đem Vô Mạt điều đến một đội khác, đội trưởng đội đó bởi vì mấy ngày trước lên núi té ngã gãy chân, không thể làm gì khác hơn là tạm thời lui ra, Vô Mạt trở thành người đứng đầu tiểu đội này.

Chuyện này đối với những người khác mà nói có lẽ là chuyện nhỏ, nhưng là đối với Bán Hạ mà nói là chuyện cực lớn. Nàng thật sự vui mừng, vì đây đại biểu cho địa vị của Vô Mạt ở trong tộc.

Nam nhân này nửa đời trước trải qua cuộc sống cô đơn lạnh lẽo, nàng hi vọng nửa đời sau nàng và hắn sống cùng nhau có thể sẽ hạnh phúc, nhưng hạnh phúc cũng không phải ăn no mặc ấm đóng cửa lại sống qua ngày, mà còn bao gồm cả việc được tôn trọng thấu hiểu trong một quần thể.

Vốn Tô lão cha đối với Vô Mạt cũng không phải rất hài lòng, nhưng trải qua chuyện này, ông đã thay đổi cách nhìn với con rể này.

Thời tiết hôm nay khá ấm áp, Tô lão cha thích nhất cầm một ghế nhỏ ngồi ở cửa thôn, nói chuyện gia đình cùng những lão nhân lớn tuổi trong thôn, mỗi lần đều nói đến hai con rể của mình, hai con rể hiện giờ càng ngày càng có tiền đồ, con rể thứ ba tương lai khẳng định còn có tiền đồ hơn.

Tiền đồ này, dĩ nhiên là làm tộc trưởng rồi, cái này Tô lão cha cũng không nói rõ ra, những người khác cũng không tiện nói đến. Dù sao ứng cử viên Tộc trưởng là chuyện lớn, Tộc trưởng là người mà mọi người đều phải cúi đầu tôn trọng, chuyện này cũng không phải là chuyện có thể nghị luận linh tinh ở đầu đường. Trăm ngàn năm qua, đối với người Vọng Tộc mà nói, cái gây đầu cá đó đều là chí cao vô thượng không thể khinh nhờn.

Nhưng đang lúc Tô lão cha dương dương hă hê, Nguru thăm bên cạnh cảm thấy không vui, chạy tới trêu chọc Tô lão cha: "Nghênh Xuân nhà ông, bây giờ là có chuyện gì vậy, là đã già rồi hay là vẫn còn muốn ở nhà hả?"

Đây thật là vạch áo cho người xem lưng, Tô lão cha nghe thế nhất thời mất tiếng rồi, qua một lúc lâu mới nhảy ra một câu: "Theo ý của nó thôi, nó thân thể không tốt, nếu qua một thời gian nữa thân thể tốt hơn, thì ở trong thôn tìm một người thôi."

Nguru thăm cũng không bỏ qua cho ông, tiếp tục nói: "Nghênh Xuân nhà ông đi như gió, có chỗ nào có đáng về thân thể không tốt chứ? Ông nói nó làm sao lại tự nhiên trở về, sẽ không phải là bị người ta đuổi về chứ?"

Nguru thăm vừa nói như thế, mọi người cũng đều nổi lên nghi ngờ, lại bắt đầu nghị luận bọn ngoại tộc lòng lang dạ sói thế nào, vì vậy rốt cuộc có người chọt nói một câu: "Suy nghĩ một chút đến chuyện mẫu thân của Vô Mạt đi, đó không phải là ví dụ rõ ràng nhất sao."

Lời này vừa nói ra, mấy lão nhân đang ngồi không nói gì.

Mẫu thân Vô Mạt, là bông hoa của thôn khi đó bao nhiêu tiểu tử liếc nhìn, cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy.

Trong nhất thời mọi người đều rơi vào không khí trầm muộn, một lão nhân vội vàng nói sang chuyện khác, cười nói với Nguru thâm: "Nguru thâm a, Nhị Độc Tử nhà ngươi muốn Bán Hạ người ta không thành, hiện tại Nghênh Xuân trở lại, ta thấy đây chính là nhân duyên tốt a!"

Nguru thâm cũng chưa nghĩ tới khả năng này, lập tức trong lòng bà lại động, chỉ là trên mặt lại cố ý nói: "Nghênh Xuân người ta từng trải việc đời, sao có thể để ý Nhị Độc Tử nhà ta!" Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại là động ý niệm. Phải biết người Vọng Tộc đối với quan niệm trinh tiết cũng không quá coi trọng, nữ nhân thành thân rồi vẫn có thể hòa ly tái giá, đó là chuyện rất bình thường.

Nói đến việc này xong, Nguru thâm lại bắt đầu thân thiện với Tô lão cha, không hề chê cười nữa. Mà Tô lão cha bởi vì trong lòng có chuyện, căn bản không nghe thấy câu vừa rồi, cho tới một khoảng thời gian rất dài sắp tới cũng không hiểu Nguru thâm đang muốn ồn ào cái gì, thế nào đột nhiên thay đổi. Dĩ nhiên đây là chuyện thật lâu sau này rồi.

Hiện nay, Vô Mạt mới làm Đội Trưởng, tất cả mọi người đều coi trọng hắn hơn mấy lần, trong nhà Bán Hạ cũng bắt đầu có nhiều người đến chơi nói chuyện hơn. Trong đó đến nhiều nhất là Mộc Dương, Mộc Oa cùng Nhẫn Đông.

Mộc Dương là tới tìm Vô Mạt thương lượng chuyện bảo vệ thần miếu, bảo vệ thần miếu tổng cộng chia làm 13 đội, có mười ba Đội Trưởng, đây đều là những đối tượng trọng điểm mà Mộc Dương muốn mượn sức. Nhẫn Đông dĩ nhiên đi cùng với Mộc Dương tới.

Về phần Mộc Oa, Bán Hạ cũng có chút không hiểu rõ lắm, nói nàng tới tìm của mình, nhưng cũng quá chịu khó rồi, huống chi trước kia nàng ta không phải vẫn luôn sợ "Dã nam nhân" Vô Mạt của mình sao, thế nào hôm nay lại không còn sợ nữa đây.

(tình địch chăng??)

Bất quá Bán Hạ cũng không nghĩ nhiều, Mộc Oa là người ngây thơ đáng yêu, giống như muối muối của nàng, Bán Hạ cũng rất thích nàng ấy.

Mà chuyện Vọng Tộc xảy ra đủ loại dị tượng, đến nay lại không có tiến triển gì, dần dần mọi người cũng không đi nghị luận nữa. Mặc nó muốn núi lở hay là động đất, dù thế nào đi nữa người Vọng Tộc bọn họ sẽ đều bám trụ trên mảnh đất căn cỗi này dù đánh chết cũng không rời đi. Bọn họ có thể ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cũng có thể chảy máu rơi lệ, nhưng đây là di huấn của lão tổ tông không thể quên.

Trông coi mảnh thổ địa này, mãi cho đến thần miếu sụp đổ.

Trong loại cảm giác không chút để ý này, mùa đông khá dài lạnh khắc rút cục đã trôi qua, những cây cối trên núi Thượng Cổ đã khô héo trong mùa đông nay cũng bắt đầu nảy mầm xanh. Trong sân nhà Bán Hạ, dòng suối nhỏ kia cũng bắt đầu có nước chảy lớn dần, đây đều là tuyết đọng hòa tan trên núi chảy xuống. Bán Hạ bảo Vô Mạt đem mảnh đất trống trong sân khai hoang, cuốc tơi đất, chuẩn bị đem những hạt giống rau dưa trái cây mình đã tích góp từng tí một gieo trồng xuống. Thật ra thì có thể có thu hoạch hay không Bán Hạ cũng không biết, nhưng làm cũng không mất bao nhiêu thời gian, thử một lần cũng tốt.

Trong sân, Gà rừng thấy nước chảy ào ào, rồi rít chạy tới tham gia náo nhiệt, dùng mỏ nhọn mổ xuống bên trong côn trùng nhỏ ăn. Nhưng nước chảy siết, có lúc cánh của bọn chúng bị bắn ướt, bọn chúng giật mình, rồi rít vẫy cánh, tất cả đều vẫy cánh vội vàng, lông gà bay loạn bọt nước văng khắp nơi, cộng thêm các loại âm thanh khanh khách thâm thĩ, cả sân đều bị bọn Gà rừng làm náo loạn.

Vô Mạt mang về rất nhiều tảng đá, để xuống nơi dòng suối bắt đầu chảy vào sân, tại thành một cái đập nhỏ, làm dòng chảy nhỏ hơn, vì vậy trong nhà cuối cùng cũng khôi phục bộ dáng thường ngày.

Bán Hạ đã tích góp được rất nhiều trứng gà, hiện tại mỗi ngày nàng đều nấu ba quả trứng gà, Vô Mạt ăn hai còn mình ăn một. Nàng còn đem trứng gà đưa cho phụ thân ăn, phân cho láng giềng nếm một chút.

Mọi người sau khi ăn mỹ vị Gà rừng sẵn có, rốt cuộc cũng thông suốt, rồi rít tán dương chủ ý của Bán Hạ. Trước kia muốn ăn quả trứng đều phải chạy khắp núi tìm khắp nơi, hôm nay ở nhà chờ Gà rừng đẻ trứng cho mình, thật là tiết kiệm rất nhiều công sức.

Vì vậy tất cả mọi người đều vội vã tính toán nuôi gà, thế nhưng Gà cũng không phải là nhất thời có thể bắt được, hôm nay bắt một con, lại là gà trống, ngày mai bắt hai con, lại là không có trứng, thế này thì đến lúc nào mới có thể có được một ổ Gà đẻ trứng cho mình đây! Lại nói coi như bắt được, mình cũng không có khả năng từ từ huấn luyện chỗ Gà này đẻ trứng vào ổ a!

Bán Hạ thấy tình cảnh này, nói mọi người đừng có gấp, nàng lấy ra một sọt trứng gà, lại tìm đến một số lông cừu cừu, bắt một con gà mái bắt nó ngồi trên sọt trứng đó.

Tất cả mọi người cảm thấy mới mẻ, ngay cả Vô Mạt đều có chút không tin, hẳn mặc dù biết Gà trong núi có lẽ cũng ấp trứng như vậy, nhưng hôm nay ở nhà làm không biết có được không?

Bán Hạ trong lòng cũng hoang mang, nàng cũng chưa làm chuyện này bao giờ, chỉ biết là đại khái mà thôi.

Ngày ngày đều thấp thỏm chờ đợi, mãi cho đến ngày thứ hai mươi, Bán Hạ chợt nghe son động sau nhà có tiếng chiêm chiếp của gà con, nàng vội đến nhìn, hay thật, lại là một con gà nhỏ lông vàng, tròn xoe một đoàn màu vàng, nộn nộn, lộ ra đôi mắt tí hí màu đen cùng mỏ nhọn nhỏ nhắn, cẩn thận dè dặt nhìn Bán Hạ.

Bán Hạ mừng rỡ, nhưng nàng vẫn không chế được tâm tình, lặng lẽ đi ra.

Mấy ngày kế tiếp, gà con từng con một nở ra, rất nhanh gà con trong nhà đã được một bầy rồi.

Bán Hạ lấy ngô loại tốt nhất, rửa sạch đặt vào chén gỗ, sau đó bắt đầu cho vào nồi chưng, không lâu sau thì chưng chín rồi, nàng đem số ngô đã hấp mềm đưa cho gà con ăn, gà con riu ra riu rít đã chạy tới vây quanh mổ, không lâu đã ăn sạch sẽ.

Nhân Đông cũng đứng lúc tới nhà Bán Hạ xem náo nhiệt, thấy tình cảnh này hơi đau lòng: "Nghệp chương a, lấy ngô tốt như vậy cho Gà ăn." Ngô, đây là lương thực duy nhất trên bàn cơm của người Vọng Tộc, kiếm được không dễ, người nhà bình thường đều không dám ăn, tại sao có thể cho mấy con gà rừng này ăn chứ.

Bán Hạ vừa đem con gà con này thả vào trong sọt tre, vừa nói: "Ngô, người ăn cũng chỉ là ăn thôi, cho Gà ăn, chúng có thể lớn lên, bọn chúng sau khi lớn lên sẽ đẻ trứng cho chúng ta, đây là nguồn ăn liên tục."

Bán Hạ đem con gà con nuôi hơi lớn chút, phân cho người trong thôn, mỗi nhà đều đưa mấy con. Nhà được nhận thì thiên ân vạn tạ cảm về nuôi, nhà không có thì không vui. Vì vậy Bán Hạ lại bắt đầu ấp trứng đám tiếp theo, cả đầu mùa xuân, Bán Hạ cơ hồ đem toàn bộ số trứng tích trữ trong nhà mang đi ấp rồi, mà trong thôn nhà nhà đều có thể nghe được tiếng riu rít không ngừng.

Bọn họ mới bắt đầu nuôi gà, tự nhiên có vô số điều không hiểu, hôm nay này Gà không ăn gạo, ngày mai này Gà giống như ỉu xiu, riu rít chạy tới hỏi Bán Hạ. Bán Hạ thật ra thì cũng không hiểu lắm, dù sao mặc dù nàng có học một chút kiến thức thảo dược ở chỗ thượng nhân, nhưng đó là với người cũng không phải đối với Gà. Nhưng nàng vẫn nghiêm túc nói ra kinh nghiệm nuôi gà của mình, tất cả mọi người đều rất tin phục Bán Hạ.

Nhân Đông cũng không vui lắm, nàng thấy tỷ tỷ chia cái này chia cái nọ, tại sao lại chỉ cho muối muối ruột như mình có năm ba con như vậy, tốt xấu gì cũng lớn lên từ một nhà, tại sao lại không chiếu cố nhau nhiều một chút chứ.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Một ngày kia, Bán Hạ đang trong nhà Thất Cân bà bà giúp bà nhìn mấy con gà con bị làm sao một chút, chợt có người bên ngoài kích động chạy tới: "Bà bà, chuyện lớn không được rồi, tôn tử nhà bà phen này sợ không giữ được!" Nói xong liền tục vỗ ngực khóc lớn không thôi.

Bán Hạ vừa nhìn, người này chính là con dâu của Thất Cân bà bà Dã Hoa Nhi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, mà khóc lớn như vậy.

Thất Cân bà bà cũng sợ hết hồn, vội hỏi đến cùng. Thì ra là bắt đầu từ tối hôm qua, tôn tử mới hơn một tuổi của Thất Cân bà bà không chịu bú sữa, cứng rắn ép cũng không ăn. Lúc ấy cũng không để ý, chỉ cho là nó không muốn ăn, liền để nó đói bụng một đêm, kết quả cả ngày, vẫn không có ị, chỉ là nôn mửa.

Dã Hoa Nhi liền mang đứa nhỏ này tới thượng nhân để chẩn trị, thượng nhân cho nó uống thuốc, quả nhiên nó đã ị. Vốn tưởng rằng lần này là tốt, nhưng Dã Hoa Nhi thấy phân nhất thời sợ đến choáng váng, rõ ràng là đi ngoài ra máu!

Dã Hoa Nhi mặt mũi trắng bệch, vội vàng mời thượng nhân tới đây. Thượng nhân nhìn kỹ huyết thi, nhất thời lắc đầu mà thở dài nói không cứu được.

Thất Cân bà bà vừa nghe câu này, sắc mặt cũng là trắng bệch, khóc nói: "Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, chuyện này ta là đã từng gặp. Ban đầu muối muối Tri Thu của Bán Hạ chết non, cũng là bị bệnh này, sống sờ sờ đó đột nhiên chết rồi! Nghệp chương a, không ngờ tôn tử đáng thương của ta cũng bị như vậy."

Nhà Bán Hạ vốn là có một muối muối gọi Tri Thu, vì vậy tỷ muội các nàng đặt tên là Nghênh Xuân, Bán Hạ, Tri Thu, Nhân Đông. Tri Thu muối muối mất lúc Bán Hạ còn nhỏ, đầu mơ mơ màng màng không nhớ nổi chuyện đời trước, vì vậy nàng cũng không biết muối muối của mình mắc bệnh này rồi mất.

Lập tức Bán Hạ suy nghĩ một chút, đỡ Thất Cân bà bà cùng đi nhìn tiểu tôn tử, quả nhiên trông thấy liên huyết sắc đại tiện ở chỗ ấy, nhìn thấy mà ghê người.

Bán Hạ cau mày, trong đầu cố gắng nghĩ lại, cái này dường như nàng cũng biết, chỉ là nhất thời nhớ không rõ.

Nàng gõ đầu mình một cái, bỗng nhiên một mảnh trí nhớ giống như mây bay vào trong đầu.

Đúng rồi, đây là bệnh lồng ruột!

Đây là một loại bệnh trẻ sơ sinh rất hiếm thấy, là ruột lồng vào vị trí của đoạn ruột khác, cũng làm cản trở tiêu hóa trong ruột. Nếu như không kịp thời chữa trị, tất nhiên là đứa bé mất mạng!

Bán Hạ nhớ cái này có hai biện pháp, một là đẩy khí, một là làm giải phẫu —— cái này dĩ nhiên là biện pháp vạn bất đắc dĩ mới dùng.

Hôm nay điều kiện không đủ, cũng chỉ có thể đẩy khí.

Nhưng đẩy khí thế nào đây?

Dưới tình thế cấp bách, Bán Hạ nói với Thất Cân bà bà đang khóc lớn: "Bà bà, cái bệnh này cũng có thể trị, chỉ là phiền toái chút."

Thất Cân bà bà không ôm chút hy vọng nào, thượng nhân đã nói không chữa được, Bán Hạ trẻ tuổi nói lời kia cũng chỉ là an ủi mình thôi. Nhưng Dã Hoa Nhi bên cạnh vẫn không muốn buông tha, khóc lớn nói: "Bán Hạ, ngươi là một cô nương tài giỏi, ngươi có thể đi tìm nha nha thảo cứu mệnh cha ngươi, hôm nay ngươi nếu là có biện pháp gì, cũng phải thử một chút, cứu tính mạng Cầu Đan nhà ta, ta về sau làm trâu làm ngựa cho ngươi!" Nói xong định quỳ xuống.

Bán Hạ sao có thể để cho nàng quỳ, vội đỡ nàng, đồng thời giải thích: "Chính là phải đẩy khí vào trong bụng, đã thông ruột, nhưng ta nhất thời cũng không biết nên dùng cái để đẩy khí vào bên trong."

Con trai Thất Cân bà bà Lang Đan Nhi lớn tiếng nói: "Đẩy khí, cái này có thể dùng bàng quang cùng ruột a!" (chú thích của tg: bàng quang, bàng quang chỉ là cách gọi)

Dã Hoa Nhi lau nước mắt gật đầu: "Đứng đứng, nhanh, nhà ai có ruột a! Heo bò dê, đều được!"

Lúc này hàng xóm láng giềng đều đã vây lại nhìn, nghe thế, tất cả rôi rít đi hỏi nhà ai có, rất nhanh mấy cái ruột dê cũng heo bàng quang được đem tới.

Lập tức Bán Hạ chỉ huy, đem một đầu ruột nhét vào hậu môn Cầu Đan Nhi, đầu còn lại đưa Lang Đan Nhi giữ để thổi hơi.

Cầu Đan Nhi đáng thương vốn đã khó chịu khóc ròng không ngừng, bây giờ bị giày vò như vậy, sao có thể chịu được, tay chân liều mạng quấy đạp, mấy phụ nhân trong nhà cơ hồ giữ không được thân hình nhỏ của nó.

Hàng xóm láng giềng nhìn thấy cách làm này, cũng ồn ào nghị ngờ, dù sao tất cả mọi người cũng đều chưa từng thấy qua, Thất Cân bà bà càng nhìn càng thêm đau lòng vô cùng, ở bên cạnh kêu to: "Đại tôn tử của ta không sống được rồi, các ngươi lại còn giày vò nó như thế, tác nghiệt a!"

Nhưng đương sự là Lang Đan Nhi cùng Dã Hoa Nhi lại kiên trì muốn thử, dù là một tia hi vọng bọn họ cũng muốn thử!

Lang Đan Nhi phồng má thổi đến mặt đỏ bừng, cuối cùng buông ruột dê, hô lớn: "Không được ah..., thổi không vào được!"

Dã Hoa Nhi ôm đầu con trai mình khóc nói: "Thổi không vào được, xem ra là thực sự không thông, ngươi lại gắng sức thổi đi!"

Cầu Đan Nhi càng khóc lớn như tê tâm liệt phế, láng giềng bên cạnh nhìn thấy cũng đều đau lòng muốn rơi lệ, lập tức có nam tử trung niên rôi rít tiến lên: "Chúng ta cùng giúp thổi! Nếu thật sự không thông, cũng không tin ta thổi không thông!"

Vì vậy mọi người tiếp lực, thay phiên nhau thổi hơi, nữ nhân một bên cũng đều tới đây giúp giữ Cầu Đan Nhi.

Cầu Đan Nhi đáng thương khóc đến mất tiếng, khóc gào lên, cuối cùng tiếng của nó khàn dần, giống như một mối, tiếng khóc dần dần nhỏ lại.

Dã Hoa Nhi ôm con trai của mình, vui mừng nói: "Có thể có tác dụng rồi, nó thoát nhìn cũng không còn khó chịu như trước nữa!"

Nói xong nàng vội ôm Cầu Đan Nhi vỗ nhẹ, chỉ thấy Cầu Đan Nhi vẫn còn đang thút thít khóc, nhưng cuối cùng cũng không còn dữ dội nữa, chỉ là mờ ta đôi mắt ướt ứ đầm lệ thút thít.

Mọi người nơm nớp lo sợ hồi lâu, đợi đến khi Cầu Đan Nhi bắt đầu bú sữa mẹ, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Thất Cân bà bà vốn nghĩ rằng tôn tử của mình khẳng định không giữ được, bây giờ mắt mà lại được, tự nhiên cảm thấy vui mừng không phải nói, Dã Hoa Nhi cùng Lang Đan Nhi quả thực là thiên ân vạn tạ với Bán Hạ, chỉ kém quý xuống cảm tạ.

Mọi người cũng đều rôi rít khen Bán Hạ, cứu mệnh cha mình, hôm nay lại cứu Cầu Đan Nhi, thật sự là nữ nhân hiền huệ nhất trong Vọng Tộc thôn. Tự nhiên cũng có người tò mò, Bán Hạ làm sao biết biện pháp thần kỳ như vậy? Không đợi Bán Hạ nói chuyện, bên cạnh có người thay Bán Hạ trả lời: người xem Bán Hạ là ai, nàng là người tiến vào cấm địa lấy nha nha thảo đó! Nàng tự nhiên biết biện pháp chúng ta không biết

Bán Hạ nghe giải thích này, nghĩ thầm quả thật là một cách nói hay, mọi chuyện đều có thể giải thích là: bởi vì nàng là Bán Hạ.

Vậy là Bán Hạ yên tâm, nhưng ai biết, không lâu sau đã có người tới tìm, nói là thượng nhân muốn Bán Hạ đi qua một chuyến.

Bán Hạ đi tới nhà thượng nhân, chỉ thấy trong tiểu viện này khắp nơi đều là thảo dược, căn phòng nhỏ của thượng nhân rất cũ rách nhỏ hẹp, đứng đơn độc ở đó.

Nàng không khỏi nghĩ đến những lời của người trong thôn, nói là thượng nhân cả đời này không cưới nữ nhân, không sinh con, chỉ có một mình, mỗi ngày loay hoay đều là những thứ thảo dược này.

Nàng đi vào phòng nhỏ của thượng nhân thì thấy thượng nhân đang nấu thuốc một mình, hần đang cúi người về trước, cả người đều lấm tấm đầy mồ hôi lại không thèm để ý. Nghe tiếng Bán Hạ tiến vào, vội bảo Bán Hạ ngồi xuống, sau khi quan sát kỹ Bán Hạ, quả nhiên bắt đầu hỏi cách súc ruột của Bán Hạ làm sao nàng biết.

Bán Hạ không thể làm gì khác hơn là nói: "Vốn là Vô Mạt nghe ngoại nhân nói, ta cũng không biết, cũng chỉ là thử một lần thôi, ai biết thật đúng là có tác dụng."

Thượng nhân gật đầu một cái, vẫn xem xét kỹ lưỡng Bán Hạ, Bán Hạ không khỏi đỏ mặt, nàng biết trong lời nói của mình có trăm ngàn chỗ hở, xem ra thượng nhân không tin.

Nhưng ai biết thượng nhân cũng không hỏi nhiều, chỉ nói là về sau muốn Bán Hạ cách một ngày lại tới một lần. Bán Hạ trong lòng nghi ngờ, nhưng vẫn y mệnh làm việc. Ai biết lần sau Bán Hạ đến, thượng nhân lại lấy ra một xấp giấy bằng da dê ghi lại những biện pháp chữa bệnh cho Bán Hạ nhìn.

Bán Hạ biết được chữ Vọng Tộc, nhưng cũng không nhiều, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đọc, gặp chỗ nào không hiểu liền đi tìm người hỏi. Lâu ngày, số chữ biết được càng ngày càng nhiều, dần dần cầm sách thuốc da dê đi so sánh các loại thảo dược trong sản.

Bán Hạ biết thượng nhân tính bồi dưỡng mình, lại càng nghiêm túc, có lúc cầm cả sách thuốc về nhà học. Ai ngờ hôm đó tiện tay đem sách thuốc đặt ở đầu giường, Vô Mạt thấy được, lại cầm lên xem một chút. Điều này làm cho Bán Hạ kinh ngạc cực kỳ: "Chàng cũng biết chữ này?"

Vô Mạt gật đầu: "Có biết mấy chữ."

Bán Hạ lại càng không hiểu: "Ai dạy chàng?"

Vô Mạt cười, thuận miệng nói qua: "Là một người rất tốt, giúp ta rất nhiều, nàng về sau tự nhiên sẽ biết."

Vốn chuyện Bán Hạ cứu Cầu Đan nhi đã khiến người trong thôn nhìn phu thê Bán Hạ càng ngày càng tốt, bây giờ Bán Hạ lại được thượng nhân nhìn trúng, nhìn như có ý muốn bồi dưỡng nàng làm người nối nghiệp, vì vậy người trong thôn càng thêm tôn trọng hai người họ. Khi phu thê hai người đi vào trong Vọng Tộc thôn luôn có người nhiệt tình chào hỏi. Mấy lão nhân khen ngợi họ, trẻ tuổi thì nhìn họ bội phục.

Tất cả những điều này, lại có mấy người nhìn không vừa mắt, trong đó người không thích Vô Mạt nhất dĩ nhiên là Mộc Dương. Vốn Mộc Dương muốn lôi kéo Vô Mạt, nhưng sau đó lại thấy người này làm việc hoàn toàn không để ý đến ý kiến của mình, liền rất không vui, mỗi khi gặp chuyện đều ngáng chân hấn. Vô Mạt đối với những hành động này của Mộc Dương cũng không để trong lòng, chỉ cười trừ thôi. Điều này tất cả những người trẻ tuổi trong thôn đều nhìn thấy, càng thêm bội phục Vô Mạt, đối với Mộc Dương lại có mấy phần bất mãn.

Sau khi mùa đông qua đi, Vô Mạt đem nhà lá xây rộng hơn một chút, làm thành một nhà bốn gian, phòng chính là phòng bếp, bên trái là phòng họ ở, kê bên phải tính về sau để cho đứa bé ở, còn có một gian bên nữa, làm phòng chứa các đồ thường dùng.

Sau khi mùa xuân đến, Tộc trưởng thường xuyên muốn mọi người kết thành từng đội đi vào núi săn thú, mà đội Vô Mạt lại biểu hiện cực kỳ nổi bật. Bán Hạ nghe người ta nói, hẳn luôn có thể cảm thấy hơi thở của các loại vật xung quanh, có thể tìm được tung tích của bọn chúng một cách nhanh nhất, thậm chí hẳn có thể trong tình huống trên mặt đất cơ hồ không có bất cứ dấu vết gì tìm được tung tích con mồi. Hẳn còn có khứu giác nhạy bén giống như dã thú, như có thể biết trước nguy hiểm.

Có một lần bọn họ nghỉ ngơi trong một sơn động, Vô Mạt cảm thấy gì đó, nói mọi người nên rời đi, khi bọn họ rời đi không bao lâu, sơn động liền sụp đổ. Chuyện này trong thôn đồn đại rất nhiều, thế cho nên Bán Hạ tò mò hỏi, hỏi vị phụ quân của mình: "Đó là thực sao?"

Tại nhà trên cây, Vô Mạt ôm Bán Hạ trong ngực, duỗi thẳng chân, cười cười nói: "Làm sao có thể, ta cũng không phải là Thần Tiên."

Bây giờ nhà trên cây đã không còn những tấm lông cừu dày cộm nặng nề, chung quanh đều là cửa sổ. Bán Hạ nằm trên ngực Vô Mạt, trên có thể nhìn trời xanh mây trắng, dưới có thể nhìn hết cả Vọng Tộc thôn, nhìn con gà mái hùng dũng dẫn dắt đại quân gà con ở trong sân tản bộ tìm côn trùng ăn; nhìn xung quanh, chính là cây xanh hoa dại, còn có thanh âm dề dề của chim nhỏ. Thoải mái nhất chính là trong không khí giống như có mùi thơm phảng phất, thật là khiến người ta không muốn đi xuống.

Nghe Vô Mạt nói như vậy, Bán Hạ lắc lư hai chân nhàn nhả trong không trung, cũng không để ý đá một cành cây: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nói một chút xem nào!"

Vô Mạt khẽ cười một tiếng, hơi hột nói: "Ta cũng chỉ là thấy phía trên hang núi có tiếng rạn nứt, dựa vào kinh nghiệm cảm giác có vấn đề thôi."

Bán Hạ nghịch ngợm tiếp tục đá nhánh cây kia, cười nói: "Vậy chàng dạy ta một chút, ta cũng muốn học." —— tương lai có nguy hiểm cũng có thể chạy thoát.

Vô Mạt nhìn Bán Hạ đang nhắm mắt trong ngực, khuôn mặt vốn cương nghị dần nhu hòa lại, cung chiều vuốt ve tóc nàng: "Nàng không cần học, có ta ở đây, làm sao có thể để cho nàng đưa thân vào nguy hiểm chứ."

Bán Hạ tựa vào lồng ngực rộng rãi của hắn, trong lòng là vô hạn thỏa mãn. Nàng không khỏi nghĩ, trải qua mấy ngày nay, thật ra Vô Mạt cũng đã thay đổi rất nhiều.

Hắn trước kia, bề ngoài kiên cường, nội tâm lại giống như có một tia yếu ớt cùng tự ti.

Nhưng bây giờ, thiên phú bẩm sinh cùng bản năng sống trong bầy sói kia giúp hắn rất nhanh nổi bật giữa những nam nhân trong Vọng Tộc; ánh mắt sắc bén của hắn, gặp chuyện suy nghĩ kỹ, xử sự trầm ổn, cũng khiến hắn nhận được tán thành nhất trí của mọi người.

Hắn giống như lột xác, bắt đầu tự tin khoan dung, rộng lượng hài hòa, thậm chí khi giờ tay nhắc chân mơ hồ có khí phách của người đứng đầu.

Có lúc, trên người hắn còn tỏa ra dã tính được hun đúc trong núi rừng, thế nhưng chỉ càng khiến hắn càng thêm đặc biệt hơn, càng có tư vị nam nhân.

Vô Mạt nhìn Bán Hạ mỉm cười nhìn mình không biết đang nghĩ cái gì, không nhận được nheo cái mũi nhỏ xinh của nàng: "Nghĩ gì thế? Cẩn thận ta làm nàng ngã xuống đó."

(tràng điệp sáo - bệnh lồng ruột là một loại tương đối ít thấy trẻ sơ sinh tật bệnh, xử lý chậm rất nguy hiểm, nghiêm trọng sẽ phải cắt đứt một đoạn ruột. Bình thường phương pháp hay dùng là súc ruột, dùng khí đã thông. Dĩ nhiên cái này cần áp dụng trong bệnh viện bằng dụng cụ chuyên nghiệp, và lại dụng cụ chuyên nghiệp cũng có thể súc ruột thất bại. Trong văn nói là dùng miệng thổi hơi mọi người tạm thời cười một tiếng thôi, Tiểu Thuyết Gia nói đùa mà thôi.)

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Dã chiến trên cây

Vô Mạt thấy Bán Hạ mỉm cười nhìn mình không biết nghĩ cái gì, không nhận được nheo cái mũi nhỏ xinh của nàng: "Nghĩ gì thế? Cẩn thận ta làm nàng ngã xuống đó."

Lòng ngực Vô Mạt khoan hậu khoẻ mạnh bởi vì khẽ cười mà hơi phập phồng, Bán Hạ mềm mại nằm trên người hắn, cảm thụ hồng ngực hùng hậu của hắn chấn động. Trong nhất thời bất giác có chút ý loạn thần mê, nghĩ tới thân thể nam nhân và nữ nhân khác biệt thật là lớn.

Bàn tay Vô Mạt ôm thắt lưng trắng nõn mịn màng của Bán Hạ chậm rãi chuyển động, da thịt của nàng trơn mịn giống như mỡ thượng hạng, khiến hắn yêu thích không muốn rời tay. Vuốt ve của hắn khiến hai ngọc đoàn tròn trịa mà mềm mại của Bán Hạ theo động tác mà lên xuống đầy mị hoặc, cảnh này khiến thân thể Vô Mạt căng thẳng, bàn tay thô ráp không nhận được vuốt ve dần xuống, đi tới nơi mềm mại giữa hai chân Bán Hạ, hải lòng phát hiện nơi đó đã là một mảnh ướt át, giống như vũng bùn. Một ngón tay của hắn không nhận được tìm động khẩu, thử thăm dò tiến vào, điều này làm cho Bán Hạ nhất thời căng thẳng cả người.

Nơi ấy của nàng mềm mại nhạy cảm như vậy, thế nhưng bàn tay nam nhân ngày thường chỉ quen gây mũi tên làm quen việc nặng, cảm giác thô ráp xẹt qua nơi mềm mại tinh tế bên trong, chọc cho thân thể nàng không ngừng run rẩy, nàng không nhận được cả người rúc vào trong ngực hắn, đôi tay nắm chặt cánh tay của hắn.

Vô Mạt lần nữa cười lên, tiếng cười trầm thấp mang theo khí nóng quanh quần bên tai nàng, điều này làm cho cả người nàng nóng ran, mà tại chỗ mẫn cảm ngón tay hắn đã tiến sâu vào trong, còn ở bên trong chùng treu ghẹo, khiến cho nơi đó càng nhiều nước chảy xuống, làm ướt áo của hắn, nhỏ giọt lên thân cây.

Đôi mắt đen của Vô Mạt càng tối lại, hơi thở cũng biến thành nặng nề nóng bỏng, món đồ mà Bán Hạ đã sớm quen thuộc bên dưới nhanh chóng căng cứng, to lớn cứng rắn, dựng đứng lên, chọc lên làm Bán Hạ không thể không hơi cong thân thể.

Nàng gấp rút thở hổn hển, run rẩy đè nén mà nói: "Chúng ta. Chúng ta đi xuống đi." Tiếng của nàng mềm mại vô lực, giống như là van xin, nhưng trong van xin lại mang theo mị hoặc vô tận, làm cho người ta hận không thể giãy vò nàng.

Vô Mạt cúi đầu xuống, môi mỏng ngậm lấy đôi môi đỏ thắm đang run rẩy của Bán Hạ, lúc hai môi đụng vào nhau hắn cứng rắn nói ra từng chữ: "Không đi xuống."

Bán Hạ hiểu rõ nam nhân này, hắn một khi muốn làm chuyện gì thì nhất định phải làm được, lập tức nhấn nhin thân thể mềm yếu, miễn cưỡng khoi lên một chút lý trí nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía đều không có người chú ý nơi này, hướng chỉ cảnh cây to lá cây rậm rạp, người khác coi như có nhìn đến đây cũng không thấy rõ hai người đang làm gì trong nhà cây.

Lúc này bàn tay Vô Mạt không cho cự tuyệt gạt áo nàng ra, hai luồng mềm mại trong nháy mắt giống như được giải phóng nhảy bật ra, giống như hai quả đào mọc trên tàng cây đỏ ửng trong trong tuyết, đầy đặn đầy đà, lộ ra vòng eo mảnh khảnh càng khiến người yêu mến của nàng.

Bán Hạ mặt ửng hồng, mềm nhũn thở gấp, muốn tránh né rồi lại không có chỗ có thể trốn, chỉ có thể nắm chặt áo của nam nhân phía dưới. Ngón tay hữu lực của Vô Mạt từ từ cời sợi dây đai lưng, cuốn áo lên, quần cởi ra, trong nháy mắt đem thứ nóng bỏng tiến sát nơi mềm mại kia của Bán Hạ. Nơi ướt át nhanh chóng che phủ cự vật, cảnh này càng khiến nó bành trướng hơn.

Vô Mạt híp mắt chuyên chú nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân đã hết sức lực nằm trên người mình, nàng mặt ửng hồng, hai mắt mê ly, tinh tế thở gấp, mảnh mai giống như sắp không chịu nổi, nàng nắm chặt y phục của mình không dám buông ra, giống như vừa buông ra sẽ ngã xuống.

Hai tay Vô Mạt nắm vòng eo mềm mại của nàng, đem nàng hơi nâng cao lên một chút, động tác này khiến cho hai luồng mềm mại kia hoàn toàn bày ra trước mắt hắn, vừa tròn vừa vênh lên, dường như có ý muốn quyến rũ hắn.

Trong cổ họng Vô Mạt phát ra âm thanh thật trầm thấp, giống như dã thú, đôi mắt nóng như nham thạch nóng chảy nhìn chăm chăm người trong lòng, cứng rắn phía dưới lấy xu thế không thể chống đỡ chọt xông vào nơi chật chội lại mềm mại như vũng bùn ấy, chôn vào thật sâu.

Bán Hạ vội vàng không kịp chuẩn bị, phát ra tiếng nước nổ nghẹn ngào, thân thể trong nháy mắt căng thẳng ngửa ra sau, gió mát thổi qua lá cây quét lên đoàn mềm mại lộ ra trong không khí của nàng, nàng không thể kìm nén phát ra tiếng rên nhẹ giống như đang khổ sở.

Vô Mạt khẽ nâng đầu, há mồm ngậm lấy điểm đỏ hồng đang nhảy lên xuống trước mắt mình, tỉ mỉ thưởng thức, phía dưới lại bắt đầu chậm rãi đâm chen vào .

Bán Hạ run rẩy bất lực ngửa ra sau , dư quang khoe mắt mông lung giống như thấy nhánh cây bên cạnh đang đưa theo từng động tác của mình và Vô Mạt. Nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, trong mê mẩn, bị đôi tay đỡ trước sau đưa đưa, mà vật nóng phía dưới thoang thả mà hữu lực ra vào theo tiết tấu. Cái vận động đó dần dần khiến nàng say mê, thân thể càng tê dại không nghe sai khiến.

Nàng bắt đầu cảm giác mình đang trong một giấc mộng đẹp, trong mộng mình là một chú chim nhỏ, có một đôi cánh, gió nhẹ nhàng thổi bên tai, nàng có thể ngửi thấy mùi hoa, nghe được tiếng côn trùng kêu vang, nàng có thể cảm nhận được lá cây ở một bên vui vẻ lay động.

Phía dưới tiết tấu nhanh dần, từ nơi tiếp xúc bắt đầu nóng lên, vật trong cơ thể càng bành trướng cùng nóng bỏng, nàng ức chế không được khẽ rên lên, nàng sợ bị người khác phát hiện, vô lực cầu xin tha thứ, lại càng khiến nam nhân nàng đang dựa vào không khống chế được đam mê □.

Nhất thời, giống như cuồng phong bạo vũ tràn tới, nàng nghe được tiếng thờ dốc nặng nề, nghe được âm thanh thân cây lay động, thậm chí giống như nghe được tiếng rên rỉ đứt quang của mình, thậm chí còn nghe được. Âm thanh phát ra từ nơi kết hợp của hai người.

Nàng cắn lồng ngực của hân không buông, hai tay siết chặt muốn nắm cái gì đó, trong mông lung, tay trái bắt được cánh tay hân, tay phải nắm lấy một cành cây khác.

Tay trái, cánh tay của hân mồ hôi rơi như mưa, chuyển động vô cùng nhuyển nhuyển; tay phải, cành cây bên cạnh cũng giống như đang ở trong gió bão dao động không dứt.

Nếu nàng bây giờ còn là một chú chim nhỏ, thì đó chính là một con chim nhỏ đang trong cơn mưa to không tìm được đường về bị sóng biển cuồng phong cuốn lấy rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong cơ thể nàng giống như có một dây cung phịch một tiếng đứt rồi, một cổ chất lỏng ấm áp phun vào nơi đó của nàng, mồ hôi đỏ đầm đìa nàng giống như bị người rút mất gân cốt, giống như một bãi bùn xụi lơ trên thân thể cường tráng của hân.

Vô Mạt lại còn không biết đủ, đem thân thể giống như không xương thơm mềm khác thường của nàng ôm thật chặt vào trong ngực dính sát lên lồng ngực khoẻ mạnh của hân, sau đó chọt mạnh mẽ đứng dậy, hân một chân đạp trong nhà cây, cái chân còn lại giẫm lên trên thân cây.

Bán Hạ kêu lên một tiếng sợ hãi, đôi mắt mờ mịt mờ thật lớn, nàng mặc dù cả người không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn ôm thật chặt vòng eo thon mà hữu lực của hân, cứng ngắc núp trong ngực hân.

Vô Mạt nhìn tiểu nữ nhân đang dùng đôi mắt ướt át tố cáo mà nhìn mình, không nhịn được cười nhẹ ra tiếng, hân dùng cái mũi cao thẳng của mình nhẹ nhàng ma sát lên đôi môi đỏ mọng ónh nhuận, khàn khàn trầm nhẹ mà nói: "Đừng sợ, ta sẽ không để nàng ngã xuống đâu."

Chân hân đạp thân cây, đứng vững giữa không trung, ôm chặt tiểu nữ nhân đang bám vào trên ngực hân, lần nữa cuồng động.

=====

Mấy ngày gần đây, Nhãn Đông ăn không ngon không ngủ ngon, nàng luôn cảm giác tỷ tỷ của mình trước kia mềm yếu vô cùng, đáng đáp lại không bằng điểm lệ bằng mình, cho nên từ nhỏ ở nhà mình nói cái gì chính là cái đó, tỷ tỷ có lẽ không là cái gì! Tại sao kể từ khi nàng ta gả đi, tất cả đều đã thay đổi chứ?

Lẽ ra nàng gả cho cháu trai ruột của Tộc trưởng, đó là người tốt nhất, ăn dùng đều không cần lo lắng, Mộc Dương lại là thanh niên tuần tú nhất trong thôn, chẳng lẽ nàng không phải là đối tượng mà mọi người hâm mộ kính trọng sao? Nhưng tại sao hiện tại người trong thôn lại rất ít khi nhắc tới mình, ngược lại thường thường tán dương tỷ tỷ đây?

Làm cho nàng hiện tại đều không thích ra đường nói chuyện cùng người trong thôn nữa, dù thế nào đi nữa bọn họ vừa thấy mình đều nói "Ai u, đây là Nhãn Đông muội muội của Bán Hạ đây" , sau đó lời nói liền chuyển hướng về tỷ tỷ.

Nàng nghe những người khác tán dương tỷ tỷ, trong lòng cũng không thoải mái. Nàng nhìn thấy người khác giờ ngón cái với Vô Mạt, trên người nơi nơi đều cảm thấy không được tự nhiên. Điều này làm cho nàng thường xuyên cảm thấy tâm phiền ý loạn, nàng khổ cực suy nghĩ, phương pháp có thể thay đổi tình huống bây giờ chỉ có một rồi, đó là kỳ vọng duy nhất của nàng.

Trên chiếu nhỏ, sau khi trải qua một phen lửa nóng, nàng lấy tay nhẹ nhàng vỗ về trên chọc ngực Mộc Dương, không nhịn được len lén hỏi Mộc Dương: "Lúc nào thì gia gia chàng đem vị trí tộc trưởng cho chàng vậy?"

Mộc Dương vốn đối với nàng cũng là trăm điều thuận theo, sau khi cưới hai người cũng coi như ân ái, nhưng chỉ cần vừa nhắc tới điều này, sẽ lộ ra tính tình không tốt, cùng với không kiên nhẫn: "Ta làm sao biết !" Nói xong chân mày nhíu lại, trong mắt tràn ngập phiền não.

Nàng còn chưa muốn buông tha, cái này dù sao cũng liên quan đến mặt mũi của nàng a, vì vậy không nhịn được thúc giục: "Chàng có thể hỏi một gia gia chàng một chút được không, thử dò xét xem lão nhân gia ngài có ý gì?" Nàng mở to đôi mắt ngây thơ bắt đầu nghĩ kế: "Bằng không để cho phụ thân chàng đến hỏi một chút cũng được a!"

Mộc Dương có chút tức giận: "Chuyện như vậy đâu phải là chuyện có thể hỏi, nàng là nữ nhân không được nói bừa, nàng cũng không hiểu!" Nói xong thờ phỉ phò quay lưng đi.

Mộc Dương trong lòng cũng rất phiền, tự nhiên không muốn nghe một nữ nhân không hiểu cho hắn cần nhờ về cái này.

Nhắn Đông thấy tình cảnh này thiếu chút nữa khóc lên, chỉ là nàng vẫn là nhịn được.

Sáng sớm hôm nay, nàng liền chạy tới nhà tỷ tỷ, nàng nghĩ nói vài câu cùng tỷ tỷ, thử dò xét xem nàng có tính toán gì trong tương lai.

Ai biết vừa vào nhà tỷ tỷ, chỉ thấy một đám Gà đang nhàn nhã tản bộ trong hàng rào, nàng liền có chút chần chừ, lần trước một cước dẫm lên cứt gà nàng vẫn chưa quên a.

Sau đó nàng cũng không vào nữa, dứt khoát đứng ở cửa gỗ trên hàng rào gọi: "Tỷ, có ở nhà không?"

Vừa gọi, không ai trả lời.

"Tỷ tỷ, tỷ phụ, có ở nhà không?"

Kêu nữa, vẫn không có người trả lời.

Nhắn Đông thở dài, chẳng lẽ tỷ tỷ và tỷ phụ đều không ở nhà, lên núi sao?

Bằng không, ta ngồi ở chỗ này chờ một lát đi.

Vì vậy Nhấn Đông đang ở dưới tàng cây chọn một tảng đá sạch sẽ, ngồi xuống chờ .

Trong nhà thỉnh thoảng có mấy con gà tò mò nhìn về phía này, ý tứ trong đôi mắt nhỏ, giống như hỏi nàng có phải muốn tới đây kiếm ăn? Nàng tức giận cầm một khối đá nhỏ ném qua: "Đi đi đi, cách xa ta một chút!"

Lúc nàng đang phiền muộn, dưới chân giống như nghe được một tiếng tí tách, nàng nhú mày, ngẩng đầu nhìn trời: "Trời mưa sao?"

Lúc này, nàng chợt ý thức được, trên cây là có chim và côn trùng .

Nàng nhú nhú mày: "Vô Mạt đó, cũng không biết nghĩ như thế nào, trên cây lại xây phòng ốc, cũng không sợ chim chóc thái vào trong phòng hắn."

Nàng lúc này đã không nhịn được nữa, oán trách một hồi, dậm chân một cái phui mông rồi đi.

Ngày khác lại đến tìm tỷ tỷ thôi.

Mà lúc này, ở trên cây Bán Hạ cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nàng ôm hận mềm nhũn đánh vào ngực Vô Mạt.

Từ đó về sau, Bán Hạ mệt mỏi vô lực nằm trên thân nam nhân nào đó lập ra gia quy: về sau, không được, trên tàng cây hò nháo.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tiểu Bao Tử

Mùa xuân ngán ngủi, rất nhanh thời tiết liền chuyển nóng, mắt thấy mùa hè đến. Vô Mạt lần nữa mở rộng phòng trên cây, về sau thời điểm nóng bức, hai người có thể lên tàng cây hóng mát.

Sau khi sửa lại phòng ốc so với trước kia rộng rãi hơn rất nhiều, dù ba bốn người song song nằm bên trong cũng không chật chội. Mái nhà trên cây có hình bầu dục, bộ dáng kia cũng có chút giống ô chim.

Mấy ngày nay cũng không biết có phải do trời nóng nực không, Bán Hạ cảm thấy không muốn ăn. Vô Mạt thấy nàng như vậy, liền vào núi hái chút rau dại rau trộn cho nàng ăn, nhưng nàng cũng không có khẩu vị, cuối cùng suy nghĩ một chút đi, ngược lại muốn ăn một chút quả Hầu nhi ngày đó dưới chân núi.

Vô Mạt vừa nghe, cái này ngược lại dễ làm, nhanh chóng lên núi hái rất nhiều, rửa sạch sẽ đặt vào giỏ trúc, khi nào muốn có thể lấy.

Lại qua mấy ngày nữa, Bán Hạ bắt đầu nôn mửa, lúc này trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nhớ tới nguyệt sự của mình một tháng này vẫn chưa tới, sẽ không phải là có thai chứ? Khi nàng nói ra hoài nghi của mình thì Vô Mạt rất vui mừng, vội dẫn nàng đến nhà thượng nhân, thượng nhân chỉ nhìn sắc mặt của nàng, liền nói: "xác nhận có."

Sau khi Vô Mạt từ nhà thượng nhân ra ngoài, trên mặt cẩn thận tỉ mỉ, một chút tươi cười cũng không có. Hai tay nom nớp lo sợ chờ Bán Hạ, giống như không cẩn thận nàng sẽ té ngã trên đất. Dọc theo đường đi, tộc nhân thấy sắc mặt Vô Mạt như vậy, rồi rít suy đoán, đã xảy ra chuyện gì sao?

Về đến nhà, Bán Hạ ngó ngó Vô Mạt, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Chàng, không thích tiểu oa oa sao?"

Vô Mạt nghe nói như thế, nhú nhú mày, lắc đầu nói: "Không có."

Vậy tại sao chàng lại có vẻ mặt này đây. Bán Hạ buồn bực.

Vô Mạt ngồi yên tại chỗ, lúc sau lại đứng lên, đi đi lại lại trong nhà tranh một phen rồi nói: "Hiện tại, ta nên làm gì đây?"

Mặt hắn cứng ngắc, nghiêm túc suy tư: "Ta trước đi nấu cơm cho nàng thôi."

Bán Hạ ngơ ngác nhìn cái mặt nghiêm túc kia, ngây ngốc gật đầu: "Được, vậy chàng đi nấu cơm đi."

Nhưng Vô Mạt bất động, hắn lần nữa ngưng lỏng mày trầm tư: "Vậy nàng muốn ăn cái gì?"

Bán Hạ sờ sờ mặt của mình, khó xử mà nghĩ: "Chung hai quả trứng cho ta thôi." Khi có thai, là thời điểm nên bổ sung chất dinh dưỡng.

Vô Mạt gật đầu: "Đúng, làm canh trứng gà!" Nói xong hắn vội vàng ra cửa, rửa tay đi nấu cơm.

Bán Hạ thở dài, nam nhân này có phải đã quá khản trương rồi hay không, khản trương đến có mức chút không bình thường?

=====

Buổi tối hôm đó lúc ngủ, Vô Mạt cẩn thận cách xa Bán Hạ tám trượng, giống như sợ mình không cẩn thận đụng phải Bán Hạ .

(1 trượng = 2 bộ = 3,33m; cái này phải nghi ngờ, giường nhà hai người rộng thế sao khoảng 26m đó...)

Bán Hạ cẩn thận di chuyển, xích lại gần hắn một chút, hắn lại tránh, Bán Hạ lại chuyển, hắn lại tránh.

Cuối cùng Bán Hạ không chịu nổi: "Ta là mang thai, cũng không phải là mắc bệnh ôn dịch!"

Vô Mạt vội vàng đứng dậy, thay nàng vỗ lưng: "Nàng bớt giận, tránh động thai Khí."

Bán Hạ dở khóc dở cười.

Vô Mạt nghiêm túc nói: "Đây không phải là chuyện đùa."

Bán Hạ bất đắc dĩ, xoa xoa mi tâm, thở dài nói: "Ta thấy bắt đầu từ ngày mai, chàng cũng không cần lên núi săn thú hái thuốc, chàng cứ ở nhà mỗi ngày coi chừng ta thôi."

Vô Mạt suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Ý kiến hay."

Bán Hạ giận quá hóa cười: "Vậy chúng ta uống gió tây bắc à?"

Vô Mạt trịnh trọng nắm Bán Hạ tay: "Không sao, hang động sau nhà chúng ta dự trữ rất nhiều lương thực, cũng đủ ăn đến lúc tiểu oa nhi ra đời".

Bán Hạ kiên quyết lắc đầu: "Vậy cũng không được! Miệng ăn núi lở là chuyện không thể làm."

Vô Mạt rất cố chấp: "Nhưng nàng mới vừa nói."

Bán Hạ quả thật muốn cào hắn: "Ta nói đùa với chàng, chàng mau ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm, đi làm việc."

=====

Sau khi biết Bán Hạ mang thai được mấy ngày, Vô Mạt giống như rút cuộc tỉnh lại, mỗi ngày nhìn chăm chăm cái bụng bằng phẳng của Bán Hạ, cau mày trầm tư: "Ta đã làm phụ thân rồi."

Bán Hạ vừa may mắn, vừa thuận miệng lên tiếng: "Đúng, chàng đã làm phụ thân rồi." Nàng lấy rương tơ lụa sau núi ra, muốn làm cho tiểu oa nhi mấy bộ y phục. Tơ lụa mềm mại như vậy, nếu dùng cho người lớn khó tránh khỏi không nữ, vẫn là cho trẻ con dùng thôi.

Lông mày luôn cau chặt của Vô Mạt cuối cùng cũng giãn ra, thở nhẹ một hơi mỉm cười: "Đúng vậy, ta muốn làm phụ thân rồi."

Bán Hạ vừa dùng răng cắn đứt đầu sợi chỉ, vừa ngẩng đầu, lại thấy người này vẫn còn cười lộ ra tám cái răng, không khỏi cười bất đắc dĩ, tiếp tục xỏ kim may y phục.

Vô Mạt bắt đầu suy nghĩ một chuyện: "Bán Hạ, nàng nói con chúng ta chúng ta sẽ là nữ hay nam đây? Lớn lên sẽ là dạng gì đây? Giống nàng hay là giống ta?"

Bán Hạ ở trong lòng than thở một tiếng, cái vấn đề này hắn đã hỏi tám lần rồi, không, không, có lẽ mười lần rồi !

Tại sao lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, lại cho rằng hắn là một nam nhân trầm mặc ít nói chứ?

Phu thê hai người họ, rốt cuộc ai là người nói nhiều hơn đây?

Khi Bán Hạ nghĩ tới nếu tiếp tục nghe có thể sẽ không tốt cho cục cung dưỡng thai hay không thì chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, vội vàng đứng dậy, là Mộc Oa.

Mộc Oa gần đây rất chịu khó tới nhà họ, nói là muốn thỉnh giáo Bán Hạ chuyện nuôi gà, bất quá Bán Hạ càng thêm buồn bực, Mộc Oa cũng không có nuôi gà a, tại sao ba ngày hai bữa lại có chuyện chứ.

Mộc Oa vào nhà ngồi xuống, Vô Mạt liền đứng dậy đi đến sơn động sau núi, hắn muốn đi sắp xếp lại vài món đồ trong nhà, xem có cái gì có thể làm một cái nồi nhỏ cho tiểu oa nhi không.

Mộc Oa ngồi ở bên cạnh Bán Hạ ánh mắt vẫn đuổi theo Vô Mạt, cho đến cửa nhà tranh đóng lại, bộ dáng kia loáng thoáng có chút lưu luyến. Thấy vậy Bán Hạ trong lòng cả kinh (giật mình + kinh ngạc), chẳng lẽ Mộc Oa ngày ngày chạy đến nhà mình, là vì có ý với Vô Mạt?

Nàng thăm chau mày, nghĩ tới lần đầu tiên Mộc Oa nhìn thấy Vô Mạt thì sợ hết hồn, bây giờ làm sao có thể có ý này chứ?

Nhưng lại nói, Mộc Oa vốn là một cô nương tốt, nàng nhìn trúng người nào, cũng không nên nhìn trúng nam nhân đã thành thân.

Trong tộc, một nam nhân có nương tử còn ở cùng một cô nương khác, sẽ bị phi nhỏ. Vọng Tộc chưa từng nói thê thiếp gì đó, giữa nam nữ từ trước đến giờ vẫn là một đôi một .

Trừ phi Bán Hạ không còn, hoặc là Bán Hạ cùng Vô Mạt hòa ly, nếu không Mộc Oa nhất định là không có khả năng cùng Vô Mạt ở chung với nhau.

Bán Hạ nghĩ đến xuất thân, Mộc Oa bên cạnh nói gì nàng đều không nghe lọt tai, mãi cho đến Mộc Oa kéo tay của nàng nói: "Bán Hạ, tỷ nói gì đi, ta nên làm như thế nào?"

Làm thế nào? Cái gì làm thế nào?

Mộc Oa thở dài: "Ta không phải muốn gả cho Hậu Viêm!"

Hậu Viêm? Bán Hạ cực kỳ có ấn tượng, không phải là tiểu tử ngày trước chạy đến nhà Vô Mạt đá thùng cửa một lỗ đó sao? Nhớ tiểu tử kia đáng đáp không tởm, thật ra thì cũng rất xứng đôi với Mộc Oa.

Mộc Oa nhún mày vẻ mặt đưa đám "Cha ta muốn gả ta cho Hậu Viêm, nói thế nào cũng không nghe."

Bán Hạ nhân cơ hội hỏi "Người cũng không yêu Hậu Viêm, vậy người lại muốn gả cho người nào?"

Mộc Oa ánh mắt nhất thời âm đạm, nàng lắc đầu một cái nói: "Ta ai cũng không muốn gả, muốn cả đời ở một mình."

Chuyện này cũng không phải chuyện kinh thế hãi tục gì ở trong tộc, chỉ là Mộc Oa là một cô nương tốt, tiểu tử theo đuổi nàng không ít, một người sống cả đời khó tránh khỏi không thể tưởng tượng được.

Mộc Oa lại thở dài một phen, nói chút phiền não của mình, Bán Hạ nghe ngọt ngào, liền nói sang chuyện khác: "Không biết Tộc trưởng gần đây thân thể như thế nào? Rất lâu rồi ta không đi thăm lão nhân gia ngài."

Mộc Oa nghe thế, mặt ủ mày chau nói: "Không được tốt lắm, gần đây ho khan càng ngày càng nhiều, gia gia nói muốn cùng nãi nãi đi lên núi ở một thời gian."

Bán Hạ nghe được kinh ngạc: "Đi lên núi?"

Mộc Oa gật đầu, chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái: "Nói là muốn tạm thời rời khỏi thôn, đi lên núi sống một thời gian, cũng không biết nghĩ như thế nào."

Chỉ là quyết định của Tộc trưởng đại nhân không thể xen vào, mọi người trong tộc chỉ có thể nghe theo, tuyệt đối không dám khuyên can cái gì.

Bán Hạ lại càng không hiểu: "Tộc trưởng rời đi, vậy chuyện trong tộc ai tới trông coi?"

Mộc Oa nói như chuyện đương nhiên : "Ca ca ta thôi! Hiện tại tẩu tử ta rất vui mừng, nàng đã sớm mong đợi ngày ca ca làm tộc trưởng rồi."

Bán Hạ gật đầu: "Này cũng đúng, vốn trong tộc đều nói Mộc Dương về sau sẽ làm Tộc trưởng."

Hai người lại nói nửa ngày, Mộc Oa lại hướng Bán Hạ oán trách Nhãn Đông một phen, cuối cùng nhắc mông rời đi.

Sau khi nàng đi, Vô Mạt tiến vào, nhìn bóng lưng Mộc Oa một chút, cau mày.

Bán Hạ không cần hỏi cũng không cần nhìn, nàng dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, Vô Mạt trong lòng khẳng định cảm thấy: nữ nhân, nói thật nhiều.

Bất quá Bán Hạ hiện tại không có ý định cùng Vô Mạt nói cái này, nàng nghĩ đến chuyện Tộc trưởng muốn đi lên núi ở.

Gần đây thời tiết mát mẻ, không khí trong thôn cũng hào diệu, tiếng kiếm minh trong thần miếu cũng ngừng rồi, các loại dị tượng biến mất, lòng mọi người cũng dần dần buông xuống. Nhưng tại sao Tộc trưởng muốn đi lên núi ở? Còn có xương thú của người, không biết làm thế nào?

Vô Mạt thấy bộ dạng Bán Hạ u sầu, ngồi chồm xồm xuống, lấy kim chỉ trong tay nàng để sang một bên, sờ sờ gương mặt của nàng: "Không cần lo lắng nhiều chuyện như vậy, trong nhà tất cả đều giao cho ta là được, nàng có thời gian nên nghỉ ngơi thật tốt."

Bán Hạ suy nghĩ một chút cũng đúng, nàng cười, nhìn xuống bộ y phục làm được một nửa bên cạnh, nhún mày cười cười mà nói: "Chàng nói rất đúng, đây là y phục của con chúng ta, chàng giúp ta làm nốt đi."

Vô Mạt vừa nghe, cầm bộ y phục nhỏ lên nhìn một chút, nhất thời nhún chặt lông mày: "Chuyện may vá này ta cũng đã từng làm, nhưng tỉ mỉ như vậy . . ."

Hai bàn tay kia rất thô, làm những việc như săn thú, xây nhà . . . hần còn có thể, còn việc may vá và tỉ mỉ thật là làm khó hần a.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Bán Hạ nghe nói, Tộc trưởng buông xuống gậy đầu cá, cỡi y phục da cá, thậm chí bỏ cả xương thú chưa từng rời tay, chỉ mặc bình y phục vải gai bình thường cùng ma ma hai người đi lên núi.

Không ai biết vì sao Tộc trưởng phải làm như vậy, cũng không có người nào dám hỏi.

Mộc Dương đã được như nguyện tạm thời thay mặt Tộc trưởng, đắc chí vừa lòng, rồi lại nom nớp lo sợ.

Vô Mạt vẫn như cũ mỗi ngày lên núi săn thú, kể từ sau khi Bán Hạ mang thai, hần còn chịu khó hơn cả trước kia, Bán Hạ thậm chí cảm thấy hần hận không thể một lần kéo về hai con lợn rừng. Nhưng mà bây giờ hần là một ngày đi săn rồi lại nghỉ ngơi một ngày, thứ nhất là để ở nhà cùng với Bán Hạ, thứ hai hiện tại trời nóng rồi, sợ con mồ hôi mất, vì vậy muốn ở nhà xẻ con mồ hôi rồi treo lên hong gió vào ngày thứ hai.

Hiện tại nhà Bán Hạ bốn phía đều treo đầy các loại thịt khô.

Hôm nay, Vô Mạt sau khi trở về, sắc mặt xem ra không tốt lắm.

Bán Hạ nhìn con mồ mới kéo về ở trong sân, thu hoạch rất tốt mà. Nàng đi tới, hai tay cầm tay Vô Mạt, dịu dàng hỏi: "Chàng làm sao vậy?"

Vô Mạt lắc đầu một cái, không muốn nói chuyện. Bán Hạ cũng không cưỡng cầu, đem thức ăn bụng ra, vợ chồng hai người bắt đầu ăn cơm.

Cơm nước xong, rửa mặt xong, liền cầm cái ghế mây đã được làm lớn ra, để trong sân, hai người ngồi dựa vào ta ta dựa vào người ngồi hóng mát.

Gió mát phả phơ thổi qua, đại thụ sum xuê trên đỉnh đầu nhẹ nhàng lay động, qua kẽ hở bóng cây, có thể thấy vầng trăng cong cong cùng những vì sao rải rác, còn có núi lớn màu đen phía xa xa.

Trong thôn ban đêm rất yên tĩnh, trên núi động vật và chim chóc cũng ngừng tiếng, mấy con gà nuôi trong nhà cũng đều đã vào ổ. Trong thôn có vài người cũng cầm ghế mây ra sân nhà mình, cũng có người cầm ghế chạy đến đường cái, một nhóm người ngồi ở nơi đó nói chuyện.

Bán Hạ cùng Vô Mạt dựa sát vào nhau, giống như có thể nghe được tiếng tim đập của người kia.

Bán Hạ ngược nhìn bầu trời, nhắm mắt lại cảm thụ thời khắc tĩnh lặng này, chợt nàng cười, mở mắt nhìn Vô Mạt nói: "Vô Mạt, ta bỗng nhiên nhớ đến một truyền thuyết của Vọng Tộc chúng ta."

Vô Mạt nhướn lông mày, xoa xoa gương mặt của nàng: "Truyền thuyết gì?"

Bán Hạ cười nói: "Ta nghe mấy lão nhân nói, tương lai một ngày nào đó, sẽ có một nữ nhân mặc hắc y trong một đêm sấm chớp rền vang đi tới thôn, cầu xin lấy hương tro của các nhà."

Vô Mạt cũng chưa nghe qua cái này: "Tiếp tục nói đi."

Bán Hạ lắc đầu: "Nghe nói chúng ta phải đem tất cả hương tro cho nàng, sau đó ——"

Nàng dừng lại, nhíu mày, nhưng vẫn nói tiếp: "Sau đó thần miếu sẽ sụp đổ. . . ." Sau khi sụp đổ, người Vọng Tộc lúc đó sẽ rời đi sao?

Bán Hạ thật ra vốn chỉ thuận miệng muốn kể chuyện xưa cho Vô Mạt nghe để tâm tình tốt hơn thôi, nhưng chuyện xưa chưa nói xong, nàng lại chợt nhớ tới lời Tộc trưởng đã từng nói.

Vô Mạt thấy Bán Hạ dừng lại, không khỏi hỏi: "Thần miếu sụp đổ? Sau đó thì sao?"

Bán Hạ lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không biết, không có. . . ."

Vô Mạt cũng không hỏi tới, chỉ nhẹ nhàng "Nha" một tiếng.

Trong nhất thời, trong sân chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang, vợ chồng hai người dựa vào nhau, cũng không nói nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đang lúc Bán Hạ nghĩ Vô Mạt có lẽ đã ngủ thiếp đi rồi, bàn tay Vô Mạt lại chậm rãi đưa đến trên bụng Bán Hạ, nơi đó có hài nhi chưa ra đời của bọn họ.

Vô Mạt nhìn lên ngôi sao trên trời, chậm rãi nói: "Bán Hạ, ta hôm nay lên núi thấy Tộc trưởng cùng ma ma."

Bán Hạ không biến sắc: "A, bọn họ như thế nào?" Nàng có thể cảm giác được, trong giọng nói của nam nhân bên cạnh có một tia mê lương cùng cảm khái.

Vô Mạt lắc đầu một cái: "Không có việc gì." Vô Mạt do dự một chút, cau mày nói: "Ta thấy bọn họ trước mộ phần mẫu thân ta."

Bán Hạ cảm ngược lại tay Vô Mạt. Thật ra thì kể từ nàng gả cho Vô Mạt, Vô Mạt chưa bao giờ đề cập tới thân thế của mình. Lần đầu tiên nghe hắn nhắc tới mẫu thân, nàng cảm nhận được bàn tay của nam nhân bình thường vẫn trầm ổn này nhẹ nhàng run rẩy.

Vô Mạt chậm rãi tiếp tục nói: "Bọn họ tìm sơn động trước mộ phần mẫu thân ta để ở."

Tộc trưởng đại nhân lúc trước vì tộc quy, dưới cơn nóng giận bức tử con gái của mình, từ bỏ ngoại tôn của mình, hôm nay khi lớn tuổi, lại hối hận? Cho nên bỏ xuống gậy đầu cá, bỏ xuống xương thú, tháo xuống toàn bộ quyền uy và vinh dự thuộc về Tộc trưởng, mang theo thể từ tuổi già, chạy đến núi sâu thương tiếc nữ nhi?

Bán Hạ ngửa đầu nhìn khuôn mặt Vô Mạt: "Vô Mạt, chàng —— trong lòng nghĩ như thế nào?"

Dưới ánh trăng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Vô Mạt không biến đổi, đôi mắt tĩnh mịch làm cho người ta không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Hắn trầm mặc thật lâu, mới nhàn nhạt nói ra một câu: "Ta là đứa bé do sói nuôi lớn." Hắn nhắm mắt lại, bổ sung thêm một câu: "Ta không có người thân."

Bán Hạ khẽ thở dài, giơ tay lên đau lòng vuốt ve gương mặt của hắn, còn có cái mũi cao thẳng của hắn, đôi mắt thâm thúy của hắn.

Nếu có thể trở lại quá khứ, nàng rất hy vọng có thể cho đứa bé vẫn luôn cô độc đó một chút an ủi.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy hắn, lấy tay vuốt lên mái tóc hắn, êm ái nói: "Chàng hiện tại có ta, còn có hài tử chưa ra đời của chúng ta, đây đều là người thân của chàng."

4 thành viên đã gửi lời cảm ơn Hoàng Hiểu Phong về bài viết trên: alligator, hotaru_yuki, quyền khuyến, trạch mỗ 12.06.2014, 00:21 Hoàng Hiểu Phong Đại Thần Bạch Hồ Bang Cảm Thú Ngày tham gia: 21.03.2013, 12:02

Tuổi: 20 Re: [Xuyên không, điền văn] Một nhà dưới chân núi - Nữ Vương Không Ở Nhà - Điểm: 12 Ngoại truyện: Đêm động phòng (gào Sao ta cứ vô phải chương nóng vậy)

Đập vào mặt chính là mùi thơm đặc trưng của thiếu nữ trong núi, mùi thơm đỏ, không nồng nặc bằng mùi hoa nhưng còn động lòng hơn mùi hoa, mang theo hương vị thanh mát như dòng suối, đây là mùi hương Vô Mạt chưa bao giờ tiếp xúc qua. Vô Mạt chỉ cảm thấy trong người có một dòng máu nóng xông đến hạ phúc, bộ vị nào đó trên thân thể trở nên khó có thể ức chế phát nóng lên, to ra giống như quả đậu đến lúc thu hoạch, kêu gào muốn nổ tung.

Hắn thở gấp dồn dập, hai mắt cơ hồ ửng hồng nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhân mềm mại trước mắt, giống như nhìn chăm chăm một khối trân bảo hiếm thấy, nhưng không biết nên lấy như thế nào.

Bán Hạ tự nhiên cảm thấy nam nhân này ngập ngừng, trong lòng nàng cũng cực kỳ ngượng ngùng, thế nhưng nam nhân như vậy không khỏi có phần ngốc nghếch đi Nàng cúi thấp đầu, đỏ bừng cả cổ chờ đợi, nhưng không thấy hắn có động tĩnh gì. Cuối cùng rốt cuộc không nhìn được, khẽ nâng đôi mắt như nước lên, mím môi cười khẽ với hắn.

Đôi mắt ướt át của cô nương, so với dòng suối trong lành nhất còn sáng hơn mấy phần, lúc này thẹn thùng e lệ nhìn hắn như vậy, khiến tim của hắn cơ hồ sắp hòa tan.

Nàng rũ thấp mí mắt, lông mi dày thon dài tạo thành một bóng quạt xinh đẹp, chớp chớp dưới ánh nền đầy mị hoặc, làm cho nam nhân lạnh lùng trước mắt này sắp không cách nào kiềm chế được.

Hắn thở gấp, cũng khắc chế không nổi nữa đưa tay ra, cường hãn đem nàng ôm chặt vào trong lòng mình. Cảm xúc mềm nhũn trên tay, trước ngực hai luồng đầy đặn mềm mại của nàng đè ép trên lồng ngực bền chắc của hắn, mà vòng eo té nhuyền kia giống như hắn có thể nắm vừa bằng hai bàn tay, hương thơm trên tóc quanh quẩn ở chóp mũi hắn, dường như muốn ép hắn điên lên.

Vô Mạt ôm chặt lấy tiểu nữ nhân trong lòng, hai tay luống cuống không biết nên đặt ở đâu, e sợ chỉ sợ ý một chút liền làm vỡ nàng. Nàng mịn màng cỡ nào a, giống như chồi non đầu xuân vừa từ trong đất chui lên, chỉ cần hơi đụng là có thể chảy nước , đụng cái nữa, liền bẻ gãy.

"Nàng...nàng thơm quá, thật mềm" Âm thanh hắn khàn đục, không biết làm sao để biểu đạt cảm thụ của mình.

"Đau" Bán Hạ nhũn mảy, chỉ cảm thấy nam nhân này đang dùng sức giống như kim sắt đem nàng bóp chặt.

Vô Mạt nghe thấy, cuống quýt buông lỏng ra, hai tay nhẹ đỡ nàng: "Đừng sợ. Là ta không tốt."

Vốn hắn đã thận trọng, nhưng nhất thời tình loạn, bản năng nguyên thủy của nam nhân lại khiến hắn ôm chặt tiểu nương tử mới cưới được này, nhưng nghe được một chữ đau kia, hắn nhất thời tay chân luống cuống không dám động nữa.

Bán Hạ thăm thò dài, lấy dũng khí vươn tay ra, phủ lên bàn tay thô ráp hữu lực của hắn.

Tay của hắn nóng như lửa, cứng ngắc vô cùng.

Bán Hạ không nhìn được ngượng ngùng mà mím cười hạnh phúc , nam nhân này. Hắn đang lo lắng cho mình.

Đôi mắt cực nóng của Vô Mạt nhìn chăm chăm nở nụ cười mềm mại của nàng, chỉ cảm thấy khuôn mặt mềm mại kia của nàng làm cho người ta muốn gặm một cái, hắn ngơ ngác nhìn, môi mỏng không nhìn được giặt giặt.

Bán Hạ cẩn thận từng li từng tí cầm tay của hắn, ngược mắt lên thì đụng phải đôi mắt tràn đầy khát vọng thâm sâu của hắn, bốn mắt nhìn nhau , gương mặt của nàng càng đỏ thắm, trong đôi mắt dường như sắp chảy ra nước.

Nàng không thể chịu đựng được ánh mắt trần trụi kia, bộ dáng kia dường như muốn đem mình nuốt vào, không nhìn được ngượng ngùng xoay mặt nhìn về phía khác.

Động phòng phải làm thế nào, nàng ngược lại cũng biết, nhưng đôi mắt một nam nhân cứng rắn nóng bỏng như vậy, nàng lại không nhìn được run rẩy, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Nàng hai má ửng hồng, hai mắt bao phủ một tầng sa mỏng mê loạn, cái cổ trắng mịn khẽ cúi xuống đầy mỹ lệ, xương quai xanh mảnh khảnh tắn ra mùi vị ngây thơ dụ - hoặc.

Vô Mạt thờ dốc càng nặng nề, hạ thân dường như đau đớn sắp vỡ ra, hắn kim nén đến cơ hồ muốn hét to lên, hắn cũng không chịu nổi cái loại hành hạ này nữa, trong cổ họng phát ra tiếng găm y hết dã thú động tình trong rừng, hắn chỉ muốn ôm chặt tiểu nữ nhân này, tiến nhập vào vào trong thân thể, không, so nhập vào trong thân thể càng thân mật hơn. Trong đầu bắt đầu hiện ra hình ảnh thỉnh thoảng bắt gặp trong núi rừng, về sói đực cùng sói cái, về thỏ cái cùng thỏ đực, về heo đực cùng heo mẹ.

Bán Hạ chợt bị ôm bổng lên, nàng kim lòng không được "A" một tiếng, trọn to hai mắt nhìn nam nhân như chợt nổi điên này. Y phục bị cởi ra một cahes thô bạo, kéo xuống, lại vút trên mặt đất, không khí lạnh lẽo bao vây thân thể của nàng, nàng ở trên tay nam nhân không nhìn được run rẩy.

Đang lúc muốn kháng nghị, nàng liền bị đôi tay kia không khách khí chút nào ép sấp lên mép giường, thân thể trần truồng của nàng bị buộc quỳ trên cái chần da hổ mềm mại trên giường đất, lông hổ trên chần da hổ cọ xát nơi mềm mại trước ngực nàng chưa bao giờ bị người đụng vào, nàng kinh hoàng dùng đôi tay chống đỡ không để mình ngã xuống, thế nhưng động tác lại khiến cho hai đoàn mềm mại nhộn nhào mị hoặc người.

Chuyện này. Đây là thế nào. Trong mắt Bán Hạ dâng lên một tầng ướt át uất ức, nàng cắn môi, vạn lần không ngờ mình sẽ bị đối xử như thế.

Nàng lấy một tư thế cực kỳ xấu hổ quỳ nằm, cái mông nở nang trắng nõn cứ như vậy nhếch lên hiện ra toàn bộ trước mặt nam nhân kia, nàng kinh hoàng khép chặt hai chân lại.

Nhưng nam nhân phía sau cũng không để cho nàng khép lại, hai bàn tay to cường hãn của hắn đẩy hai chân của nàng ra, nâng một chân lên, nhấc lên cao, khiến nơi xấu hổ bại lộ hoàn toàn trong không khí.

Bán Hạ khó có thể nhìn, khóc sùi sùi lên tiếng: "Không cần."

Thế nhưng âm thanh cầu khẩn mềm yếu lại càng khiến nam nhân phía sau nổi thú tính hơn, ánh mắt hắn giống như sắp cháy rồi, hắn chột cúi đầu, thế nhưng dùng đôi môi nóng bỏng bao trùm nơi ướt át của nàng.

Bán Hạ bò lên phía trước muốn tránh né, nhưng bàn tay lớn kia bắt được eo của nàng khiến nàng căn bản không cách nào bò lên phía trước được một bước.

Nàng xấu hổ nhắm hai mắt lại, thế nhưng lại làm cho cảm giác càng thêm rõ ràng. Cái lưỡi ướt mềm tách hai bên cánh hoa cường hãn thăm dò bí mật của mình, hắn tham lam tiến sâu vào trong, quấy phá lộn xộn bên trong, vào sâu ra cạn.

Nàng phát ra tiếng khóc ức chế, mặt huyết phía dưới lại giống như cảm thấy cái gì, co rút lại, bao bọc chặt chẽ cái lưỡi đang xâm nhập. Vì thế càng làm cho nam nhân sau lưng làm các động tác mãnh liệt hơn, hắn tham lam gặm nuốt hấp thụ, nhanh chóng ra vào.

Bụng Bán Hạ như có một đám lửa đang thiêu đốt, đau đớn cùng hưng phấn tràn ngập toàn thân của nàng, nàng khó kìm lòng nổi mà lắc lắc đầu, muốn đẩy đẩy tất cả dao động ở sau ốt, nhưng động tác của nàng lại làm cho những sợi tóc mềm mại đung đưa trái phải, đập dòn trên tấm lưng đang căng thẳng uốn cong như một cây cung tạo ra một màn động lòng người.

Đang lúc Bán Hạ khí thế ngất trời khó ngăn cảm xúc của mình, lưỡi của Vô Mạt chột rút lui, hắn chậm rãi nâng người lên, đôi mắt đen tĩnh mịch nhìn mình chăm chăm tiểu nữ nhân đang quỳ nằm trên giường gạch.

Da thịt của nàng mềm mại tuyết trắng, tóc của nàng ấy sao mà mềm mại đen bóng, nàng cố nào động nhân a, nhưng bây giờ tiểu nhân nhi động nhân như vậy, lại đang nằm trên tấm chăn da hổ của mình vẫn dùng, cong cái mông tuyết trắng lên giống như trong con thú nhỏ đang phát xuân trong núi.

Nam nhân chột còi y phục của mình, để qua một bên.

Dưới ánh trăng, một nam nhân tóc đen khoác hồ áo đứng sau tiểu nữ nhân quỳ nằm, cơ bắp khoẻ mạnh khẽ căng lên, hạ thân sung to đến muốn bạo liệt bên dưới như đang ngửa mặt lên trời kêu gào.

Hồ hấp của hắn cơ hồ ngừng lại, động tác chậm chạp đến gần như là dụ dằng tiến lên, dùng thứ đang kêu gào của mình dán sát vào tuyết trắng của nàng.

Bán Hạ từ hoàn toàn tuyệt vọng rồi khóc sùi sùi, nàng không thể nghĩ đến sẽ bày ra tư thế xấu hổ thế này, cũng càng không ngờ nam nhân nhìn như không hiểu biết lại chọn lựa cách làm cho người ta khó có thể mở miệng như vậy để đối phó mình, càng làm cho nàng không ngờ chính là, mình thế nhưng lại khó có thể ức chế cong hai đầu gối lên, nhẹ nhàng ma sát hai chân khép chặt.

Nàng lại cảm thấy trống không vô cùng, như một nơi nào đó trong thân thể cần được lấp đầy bổ túc.

Nàng mở đôi mắt đầy nước xụi lơ mà đem khuôn mặt dính sát vào chăn da hổ xúc cảm bóng loáng cọ xát, không nguyện thừa nhận, nàng đang mong đợi thứ gì.

Dưới ánh trăng, nam nhân khoẻ mạnh cẩn thận dùng cự vật của mình cọ xát nơi mềm mại kia, cuối cùng giống như có hi vọng, đột nhiên phát hiện ra một nơi ướt át ẩm áp, hơi chút dùng sức, thế nhưng trượt vào. Trông mắt tối thêm vài phần, phía dưới dùng sức, đột nhiên đâm thẳng vào trong đó. Đâm một cái phía dưới chỉ cảm thấy bên trong lửa nóng khít khao, hắn tìm khắp Núi Thượng Cổ nhưng lại chưa bao giờ biết trên đời còn nơi có thể làm người ta mất hồn như vậy, thật sự là tư vị tuyệt vời, không khỏi dùng lực đâm vào sâu bên trong hơn nữa.

Bán Hạ nhất thời đau đến suýt hét lên, đau đớn xé rách khiến nàng nhú chặt chân mày, nước mắt đều muốn rớt xuống, nhưng người phía sau lại giống như mất lý trí, nắm eo của nàng, thân thể điên cuồng mãnh liệt vận động. Bắt đầu từ lúc này với Bán Hạ không khác nào hành hạ, đau đớn vô cùng, nàng không nhìn được nức nở nghẹn ngào không ngừng, nhưng sau đó loại ma sát này như bị cái gì làm dịu đi, trở nên thông thuận thoải mái, nức nở nghẹn ngào vẫn không ngừng, nhưng lại có thêm mùi vị vui thích, mãi cho đến sau đó, nàng lại không nhìn được liều mạng nắm chặt chân trên giường gạch rên rỉ, chỉ mong chờ hắn mạnh hơn nhanh hơn.

Vô Mạt sau lưng nghe nường từ phát ra tiếng kêu say lòng người như vậy, càng ra sức, mồ hôi nóng bỏng từ lồng ngực nở nang chảy xuống, chảy tới phần bụng nóng bỏng, cuối cùng chảy tới nơi tương giao của hai người.

Vô Mạt trong hoảng hốt chột dừng lại, hắn thở gấp cúi đầu ngưng mắt nhìn người trong ngực, chỉ cảm thấy nàng là thứ làm người ta thương tiếc nhất trong trời đất, thật hận không thể đem nàng ăn vào trong bụng, vĩnh viễn không để cho người ngoài thấy nửa phần.

Bán Hạ đang động tình, thấy Vô Mạt dừng lại, hết sức khó nhìn, không chịu được giẫy dụa vòng eo mảnh khảnh. Theo vòng eo giẫy dụa, hai bên trắng nõn đang kẹp thứ nóng bỏng kia cũng giẫy dụa theo, làm Vô Mạt thờ dốc vì kinh ngạc.

Hắn không nhìn được cúi người, hơi thở nóng rực ở bên tai nàng găm nhẹ một tiếng: "Ta nghĩ muốn ăn nàng."

Nói xong là cuồng mãnh đại động, đem Bán Hạ phía dưới như hoa lê trong mưa đung đưa không ngừng, cuối cùng mưa gió chợt ngừng, hần gầm một tiếng, đem toàn bộ nhiệt tình yêu thương cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Một ngày kia, lúc Bán Hạ ở trong sân cho gà ăn, thấy Vô Mạt sắc mặt nghiêm túc đi vào. Nàng giơ tay lên lau trán đầy mồ hôi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Vô Mạt theo Mộc Dương cùng Phí đi lên núi săn thú, tại sao hiện tại đã trở lại, hơn nữa sắc mặt không tốt như vậy.

Vô Mạt nhìn Bán Hạ, trên mặt hòa hoãn rất nhiều, lại thấy Bán Hạ đang cho Gà ăn, liền đỡ nàng ngồi xuống ghế đá xanh ở một bên: "Nàng đừng để mình mệt mỏi, nghỉ nhiều một chút."

Bán Hạ gật đầu, nghi ngờ nhìn hần: "Chàng làm sao vậy?"

Vô Mạt lắc đầu: "Không có gì, trong nhà có còn tử linh chi hay không?"

Bán Hạ mấy ngày nay đi theo thượng nhân học y, thuận tiện cũng kiểm tra dọn dẹp nhà kho một phen, lập tức vội nói: "Có, có một ít, và lại đều là thượng hạng."

Vô Mạt đỡ thắt lưng Bán Hạ, thương lượng: "Hôm nay bên ngoài thôn có một lão nhân, mang theo một đứa bé, đứa bé kia nhìn như sắp mất mạng, bảo là muốn dùng tử linh chi làm thuốc dẫn."

Hần dừng lại, tiếp tục nói: "Ta thấy lão nhân kia ăn mặc cực kỳ cũ rách, ông ấy không có bạc để mua những thuốc kia từ trong tay thượng nhân, cho nên mới muốn dẫn đứa bé tự mình lên núi hái thuốc."

Bán Hạ nghe thế, nhíu mày: "Thế nhưng loại tử linh chi cũng không dễ tìm, làm sao một lão nhân ở xa mới tới nói tìm là có thể tìm được chứ."

Vô Mạt gật đầu: "Quả thật như thế, cho nên họ quý xuống cầu xin chúng ta ban Tử Linh Chi cho họ." Nói xong hần quay đầu ngưng mắt nhìn nương tử của mình: "Nàng nói, có nên cho hay không?"

Bán Hạ xoa xoa cái bụng đã nhô ra của mình: "Tuy nói hai ông cháu này không phải tộc nhân của chúng ta, nhưng rốt cuộc đều là người, lại bắt qua chỉ là một đứa bé thôi, nếu như có thể cứu hần một mạng, dĩ nhiên nên tích đức."

Vô Mạt nghe thế, vui mừng nắm tay Bán Hạ: "Đúng, ta vốn cũng muốn như vậy, nhưng Mộc Dương không cho, hần nói người Vọng Tộc không cùng người ngoài giao thiệp." Nói đến đây, trên mặt Vô Mạt có chút khinh thường: "Hần vì ngôi vị và vàng vị trí Tộc trưởng này, thật là cẩn thận tí mĩ, chỉ sợ xảy ra sai sót gì."

Bán Hạ thấy vậy, cảm ngược tay Vô Mạt, kiên định nói: "Hần vì ngôi vị Tộc trưởng không dám cho, vậy chúng ta cho! Dù sao nhà chúng ta có Tử Linh Chi thượng hạng, vì cứu tính mạng đứa bé kia, cho dù là đem tất cả cho nó cũng có thể."

Vô Mạt nhìn nương tử mình, mỉm cười: "Ta biết ngay nương tử hiểu ta nhất."

Lập tức hai người nhìn nhau cười, cùng đi đến sơn động sau nhà lấy tử linh chi, gói vào trong khăn tay, đem đi đưa cho đứa bé kia.

Hai người đi tới cửa thôn thì lại thấy ở cửa thôn bị rất nhiều tộc nhân vây quanh, chính giữa là một lão nhân quần áo dơ bẩn ôm một đứa bé sáu bảy tuổi. Đứa bé kia chài sơ song kê (kiểu đầu 2 búi tóc), quần áo cũng cũ rách, sắc mặt trắng bệch, trên môi không có huyết sắc, vừa nhìn đã thấy chính là bộ dạng bệnh nặng.

Tộc nhân vây xem, trên mặt không đánh lòng đa số là phụ nữ và trẻ con, cũng có người kiên quyết không thể cho đa số là nam nhân, trong này kiên quyết nhất chính là Tộc trưởng Mộc Dương tạm thời rồi.

Vô Mạt nắm tay Bán Hạ đi tới đám người, mọi người thấy hai người họ, tất cả đều lui ra nhường đường cho họ. Bán Hạ đi tới chính giữa, chỉ thấy lão nhân kia hai mắt rung rung quỳ ở đó, trán cũng dập đầu chảy máu. Lúc này lão nhân gia nhìn thấy Bán Hạ tới đây, trong mắt lộ ra tuyệt vọng van xin.

Bán Hạ ngồi xuống, nhìn sắc mặt của đứa bé kia một chút, tách ra đôi môi khép chặt quan sát, biết đứa nhỏ này thân thể bị thương nặng quá mức suy yếu, phải chữa trị ngay, lập tức để cho lão nhân gia này ôm đứa bé cùng mình đi về nhà.

Nàng nghĩ tới Từ Linh Chi cũng cần đun sắn, trực tiếp đưa cho lão nhân gia ông ấy cũng không cách nào dùng, vẫn nên cùng mình trở về thì tốt hơn.

Ai ngờ Mộc Dương thấy vậy, đưa tay muốn tiến lên ngăn trở, hắn là tạm thay mặt Tộc trưởng, muốn tuân thủ chức trách, tuyệt đối không thể để cho người ngoại tộc chiếm vật tốt tiện nghi của người Vọng Tộc!

Bán Hạ hôm nay bụng to phề phề, thỉnh linh bị Mộc Dương đưa tay bắt lấy, động tác cực kỳ thô lỗ, tất cả mọi người không khỏi vì Bán Hạ toát mồ hôi.

Nhưng đúng lúc này, Vô Mạt đứng một bên bất ngờ không biết làm sao đã chắn trước mặt Mộc Dương.

Vô Mạt lạnh lùng nhìn Mộc Dương, bàn tay hữu lực vững vàng bắt được tay Mộc Dương đang đưa về phía Bán Hạ.

Mộc Dương thấy Vô Mạt lại dám ngăn cản mình, trong lòng rất không vui, tay của hắn thử giãy giụa, nhưng bàn tay Vô Mạt giống như kim sắt, hắn không thể động đậy chút nào. Lập tức trong lòng hắn hiểu nếu mình cùng Vô Mạt xung đột, cũng chiếm không được cái gì tốt, không thể để mất mặt tộc trưởng tạm thời, vì vậy giọng nói liền hòa hoãn xuống: "Vô Mạt, ngươi đã như là người trong tộc ta, phải biết thuốc trong tộc không dễ dàng cho người ngoài?"

Vô Mạt gật đầu: "Tuy là nói như thế, nhưng là ——" hắn chuyển mắt nhìn lão nhân trên đất khẩn trương nhìn bọn họ, trầm giọng nói: "Được liệu trong tộc, nếu để cho được thương (thương nhân buồn được), chỉ là giúp bọn họ kiếm lời, nhưng nếu để cho vị lão nhân này có thể cứu mệnh một người sống sờ sờ, đây có gì không thể?"

Những lời này của Vô Mạt nói ra, những người mềm lòng đều gật đầu đồng ý, còn có Thất Cân bà bà được Bán Hạ cứu cháu tra đứng ra, dùng âm thanh già nua lớn tiếng nói: "Vô Mạt, lời này của ngươi nói thật hay! Nhà ai không có trẻ con, chẳng lẽ con nhà mình là bảo bối, nhà người ta là cỏ dại? Nam nhân các ngươi chẳng lẽ chỉ vì chút quy định chết này, liền mặc kệ đứa trẻ đáng thương này không cứu hắn sao?"

Lập tức trong sân đám cũng có một số nam đinh lộ vẻ xúc động, nhìn nhau, phần lớn lui về sau một bước.

Nhưng Mộc Dương thấy tình cảnh này, trong lòng thẹn quá hóa giận, nếu là ôn tồn thương lượng, có lẽ hắn sẽ xem xét cứu đứa nhỏ này, nhưng tại sao cổ tình có một Vô Mạt vội tới quấy rối mình chứ?

Hai người tuổi sắp xỉ nhau, Vô Mạt mấy ngày gần đây danh vọng trong tộc ngày càng lên cao, nếu hôm nay mình thực sự khuất phục hắn, vậy sau này làm sao có thể khiến người Vọng Tộc khâm phục?

Mộc Dương trong lòng quyết định, liền càng tỏ ra quật cường, đỏ mặt lớn tiếng nói: "Ngươi trước buông ta ra!"

Vô Mạt quay đầu nhìn nương tử của mình, dịu dàng nói: "Bán Hạ, nàng trước mang theo lão nhân này cùng đứa nhỏ này về nhà đi, ta sau đó sẽ trở về liền."

Bán Hạ nhìn Mộc Dương, lại nhìn Vô Mạt, trong lòng lo lắng, hôm nay ở nơi này rút kiếm giương cung, Mộc Dương là thay mặt Tộc trưởng, nàng sợ Vô Mạt chịu thua thiệt.

Vô Mạt lại dùng tay nhẹ nắm tay của nàng an ủi: "Yên tâm, ta biết nên làm như thế nào."

Bán Hạ gật đầu, trong lòng nghĩ mình đang có bầu, nếu tiếp tục ở đây nói không chừng ngược lại lại cản trở Vô Mạt, lập tức liền gọi hai ông cháu đang quỳ trên đất cùng mình đi về nhà. Chung quanh mấy nam nhân thấy vậy, lập tức do dự có nên tiến lên ngăn trở hay không. Bọn họ kính trọng Bán Hạ là nữ nhân đứng cảm lương thiện, nhưng bọn hắn cũng không thể không tuân theo ý muốn Mộc Dương.

Trong khi đám nam đinh do dự không quyết, Thất Cân bà bà được con dâu của mình là Dã Hoa Nhi nâng đỡ, tiến lên một bước, che chắn trước mặt Bán Hạ, run rẩy cao giọng nói: "Bọn tiểu tử các ngươi, tại sao lại nghĩ tới chuyện ngăn cản một nữ nhân bụng lớn sao?" Bà cảm gậy chống mạnh lên đất một cái, lớn tiếng nói: "Ta hôm nay liền cùng Bán Hạ về nhà, ta ngược lại muốn nhìn xem ai dám ngăn cản lão thái bà ta!"

Nhìn thấy thế, đám nam nhân do dự vội vàng lui về phía sau.

Lão thái bà này, bọn họ không đắc tội nổi!

Người Vọng Tộc kính trọng nhất là các lão nhân, càng lớn tuổi càng kính trọng, huống chi. nương tử của bọn họ đều do lão thái bà này làm mai cho đấy!

Mộc Dương thấy nam nhân trong tộc không dám ngăn cản Bán Hạ, mặc cho Bán Hạ rời đi, lập tức nóng nảy, nhưng hắn ra sức giãy giụa đến đỏ lên cũng không thể thoát khỏi tay Vô Mạt, không khỏi la lớn: "Ta là Tộc trưởng chỉ định tạm thay mặt, các ngươi lại làm trái, chẳng lẽ còn muốn ta lấy gậy đầu cá của Tộc trưởng ra sao?"

Lời này vừa nói ra, rất có trọng lượng, gây đầu cá, đối với người Vọng Tộc là thánh vật quyền uy nhất, thần thánh nhất. Vì vậy lần này liền có mấy nam nhân bình thường có quan hệ rất tốt với Mộc Dương, tiến lên phía trước ngăn cản Bán Hạ, trong đó vừa khéo có một người là Càn Thọ.

Nhưng có ai ngờ, Vô Mạt bất ngờ động cánh tay, dùng chút sức, liền đẩy ngã Mộc Dương xuống đất, sau đó thân thể hắn chuyển động đến trước mặt đám người tuổi trẻ kia.

Mấy nam đình này tất cả đều là hán tử nhiệt huyết, trong lòng cũng nổi lên chút tức giận, đáng về quật cường tiến lên, mấy người nhìn nhau, liền đồng loạt xông lên.

Bán Hạ nhìn thấy tình cảnh lần này, quay đầu nhìn lại, trong lòng lo âu nhũu chặt chân mày. Thất Cân bà bà thấy vậy, lớn tiếng la ầm lên: "A, đám người tuổi trẻ này, các ngươi muốn đánh nhau sao?"

Thất Cân bà bà vừa kêu, những nam đình còn lại cùng lão ấu phụ nữ và trẻ con cũng bắt đầu ồ ào lên: "Đánh nhau đánh nhau! Bọn họ một đám đánh một mình Vô Mạt!"

Vô Mạt bình tĩnh liếc nhìn mấy người trước mặt một cái, thể nhưng mỉm cười, nụ cười rất lạnh, không có một chút nhiệt độ: "Không bằng chúng ta liền đánh một trận, nếu ta thắng, các ngươi đều quay trở về, ai cũng không cho phép ngăn cản, nếu ta thua, ta liền mặc kệ chuyện hôm nay."

Mấy người nam đình còn chưa lên tiếng, Mộc Dương đứng dậy vỗ vỗ đất trên người, lớn tiếng nói: "Ngươi nói thật sao."

Vô Mạt gật đầu: "Tất nhiên."

Mộc Dương nhìn mọi người xung quanh: "Các ngươi đều nghe thấy đúng không? Đây là Vô Mạt tự mình nói."

Bán Hạ không nhận được lo âu kêu nhỏ: "Vô Mạt. . . ." Nàng biết Vô Mạt sức lực lớn, tốc độ cũng nhanh, lúc ấy chỉ cần hai quyền đã đánh ngất một con sói. Nhưng đối mặt mấy tộc nhân trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng này, hẳn thật sự có phần thắng sao? Coi như thắng, nếu bị thương thì làm sao, còn không làm người ta đau lòng.

Vô Mạt quay đầu, cười đến bình tĩnh thong dong, Bán Hạ thấy hẳn rất tự tin, lập tức chỉ nhẹ gật đầu.

Nhưng khi Vô Mạt quay đầu nhìn nương tử mình, Cần Thọ trong mấy người trẻ tuổi lại thừa dịp Vô Mạt không phòng bị, tiến lên đánh một quyền hướng gáy Vô Mạt.

Từ trong đám người phát ra một tiếng thét kinh hãi, Bán Hạ cũng cả kinh thiếu chút nữa thét lên.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Vô Mạt căn bản không quay đầu lại, trở tay một kích, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Cần Thọ liền ai ui một tiếng nặng nề té xuống đất.

Sau khi mấy người trẻ tuổi bên cạnh hai mặt nhìn nhau, một người trong đó kêu to một tiếng: "Lên!"

Mấy người trẻ tuổi cùng nhau xông lên tấn công Vô Mạt, Vô Mạt lần này nhấc chân liền đá, một cước này của hắn vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn, mọi người chỉ thấy chân ảnh tung bay, mấy người trẻ tuổi kia đều ôm bụng kêu đau té xuống đất.

Mộc Dương lần này tròn tròn mắt, hán cau mày nhìn Vô Mạt, ánh mắt âm trầm, cũng không ai biết hắn đang nghĩ cái gì.

Đang lúc này, Nhẫn Đông chợt nhào tới, ôm Mộc Dương khóc lớn nói: "Mộc Dương, ngươi không sao chứ? Đang tốt như vậy tại sao lại đánh nhau rồi!"

Một người trẻ tuổi đang đứng bên cạnh giọng âm dương quái khí (giọng nói kỳ quái, không có ý tốt) nói: "Mộc Dương nhà ngươi rất tốt, hẳn vừa rồi cũng không đánh nhau, tại sao có thể có chuyện đây?"

Nhẫn Đông quay đầu nhìn lại, thì ra là Hậu Viêm, nàng oán hận tròn mắt nhìn Hậu Viêm, buông Mộc Dương ra, chính mình đứng bên cạnh lau nước mắt.

Đang lúc này, lại có một giọng nói truyền đến: "Làm cái gì vậy?"

Âm thanh trầm ổn, hào sảng hữu lực, mấy tiếng này vừa ra, tất cả mọi người không nhận được nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đang lúc này, một giọng nói hơi khàn khàn truyền đến: "Làm cái gì vậy?"

Giọng nói này không cao không thấp, chậm rãi, lại rất có lực xuyên thấu, làm cho mọi người không khỏi quay đầu nhìn sang.

Lại thấy người này chính là Phí.

Bao nhiêu năm rồi, Phí vẫn phụ tá Tộc trưởng xử lý công việc hàng ngày, bây giờ Tộc trưởng lên núi rồi, hẳn lại ở bên cạnh hiệp trợ Mộc Dương, vì vậy ở trong tộc cũng có uy vọng cực cao.

Mộc Dương vừa thấy Phí tới, vội nói: "Thúc thúc, người tới thật đúng lúc." Trong lòng hẳn tràn đầy uất ức, nghĩ tới cuối cùng cũng có một trưởng bối chủ trì công đạo trấn áp mọi chuyện cho mình, liền vội vàng lôi kéo Phí, đem chân tướng mọi chuyện nói rõ ràng.

Phí sau khi nghe xong, ánh mắt quét qua lão nhân đang rung rung van xin, lại quét qua mấy nam nhân nhếch nhác trên đất, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Vô Mạt.

Vô Mạt phủi bụi trên người một cái, chỉnh lại ống tay áo, tiến lên nghiêm mặt nói: "Ta xuống tay nặng, đây là ta không đúng. Ta nguyện ý lấy gà rừng nuôi ở nhà, bồi thường mỗi người bọn họ một con."

Mấy nam nhân này trong lòng vốn tràn đầy uất ức, bây giờ nghe có Gà rừng bồi thường, và lại là do Bán Hạ nuôi trong nhà, nhất thời đổi giận thành vui. Tuy nói khắp núi đồi đều có Gà rừng mặc cho bọn họ bắt, nhưng Gà rừng kia cũng không phải dễ dàng bắt không phải sao, lại nói Bán Hạ nuôi trong nhà, đều dụ ngoạn nghe lời, mỗi ngày đều đẻ trứng. Có Gà rừng nhà nà, chẳng phải tương đương với việc mỗi ngày có trứng ăn sao. Chuyện tốt bực này, nữ nhân xung quanh nghe thấy trong lòng đều rất hâm mộ, chỉ hận nam nhân nhà mình không thể nằm ở nơi đó ai u kêu đau.

Nhưng Mộc Dương trong lòng bất bình, hẳn vốn là muốn Phí tới trừng phạt Vô Mạt cứng đầu cứng cổ này, hẳn đang muốn kêu la không thể tính như vậy được, nhưng ai biết mấy nam nhân không tiền đồ kia tất cả đều nói được, hẳn cũng đành phải oán hận câm miệng không nói.

Phí thấy vậy, gật đầu với Vô Mạt một cái, lại quay đầu đối nói với Mộc Dương: "Cháu đi theo ta một chút, ta có việc nói với cháu."

Mộc Dương nắm cổ tay bị Vô Mạt vịn thương, không hiểu nói: "Vậy hẳn thì sao? Chẳng lẽ thật sự để cho hẳn đi cứu người ngoại tộc đó?"

Phí nhất thời lạnh mặt lại: "Chẳng lẽ người làm Tộc trưởng thay mặt, ngay cả ta cũng không xem ở trong mắt sao?"

Mộc Dương vừa thấy, vội vàng nói: "Dạ, thập nhất thúc."

Tộc trưởng có mười hai người con, Phí đứng thứ 11.

Bên này Bán Hạ thấy thế, đối với mấy nam nhân còn ngồi dưới đất nói: "Các vị, đứng lên đi, cùng ta về nhà bắt Gà rừng."

Mấy nam nhân này nghe thế, đều bò dậy, chỉ còn Cần Thọ vẫn ngồi yên che ngực kêu đau: "Đau chết mất, người đánh ta sao hung ác vậy, chẳng lẽ một con Gà rừng coi như xong?"

Mấy nam nhana khác ồn ào khinh thường nhìn Cần Thọ: "Nào có thương nặng chứ, nam nhân gia, sao lại mảnh mai như vậy!"

Cần Thọ nghi ngờ nhìn mọi người, lại thấy bọn họ tất cả đều không sao giống nhau, không khỏi uất ức: "Hắn xuống tay rất nặng mà!"

Vô Mạt một bên đem quét qua Cần Thọ trên đất một cái: "Đều là người cùng thôn, ta làm sao lại ra tay nặng chứ, cũng chỉ là bắt đắc dĩ đem các vị đánh ngã xuống đất thôi."

Mấy người khác rói rít phụ họa: "Đúng vậy, bắt được một con gà rừng, người liền vụng trộm vui về đi."

Vô Mạt không nhìn người trên đất kia nữa, chuyển thân dắt tay Bán Hạ: "Đi, chúng ta về nhà."

Lập tức hai vợ chồng đi phía trước, bên cạnh đi theo một già một trẻ, phía sau mấy nam nhân, một chuỗi người trùng trùng điệp điệp đi về nhà.

Cần Thọ ngồi trên đất sừng sốt thật lâu, cuối cùng rốt cuộc cũng phản ứng lại, vội vàng lăn một vòng đứng dậy: "Chờ ta một chút, Gà rừng của ta!"

=====

Vô Mạt giúp tiểu oa nhi kia nấu thuốc, Bán Hạ hỏi thăm tình hình hai ông cháu. Thì ra lão nhân này họ Tôn, mấy năm trước gặp phải thiên tai, mang theo tôn tử khắp nơi chạy nạn, sau đó dứt khoát làm Khiếu Hoa*. Tiểu tử này gọi là A Nặc, năm nay mới bảy tuổi.

(Em nó có tên tiếng anh đó chính là Arnold ^o^)

(*) chính là ăn mày đó

Lúc này Vô Mạt thuốc nấu xong rồi, Bán Hạ liền để A Nặc uống, lại nấu canh trứng gà cho A Nặc, ninh canh xương bồi bổ thân thể. Nàng nghĩ A Nặc ko thể nữa khắc một khắc mà khoẻ lại được, liền dứt khoát giữ bọn họ ở lại, Vô Mạt dọn dẹp nhĩ phòng trước kia vẫn để đó không dùng cho bọn họ ở.

Đêm đó Vô Mạt cùng Bán Hạ hai người sau khi trải qua một phen dời sông lấp biển, Vô Mạt nhìn nóc nhà, cẩn thận hỏi người bên gối: "Hôm nay lại lãng phí của nàng mấy con gà mạnh khoẻ rồi, ta về sau lại bắt thêm mấy con, bù lại cho nàng."

Bán Hạ vẫn chìm đắm trong dư vị vừa rồi, thân thể mềm nhuyễn, mềm mại nói: "Ta thấy chàng đánh rất tốt, đánh rất sáng khoái, mấy con Gà rừng kia tính là cái gì chứ, cho bọn họ là được!" Nói xong lại bổ sung: "Sau này còn gặp chuyện như vậy, chàng cứ đánh không sai, một con gà đổi một cước, vẫn đáng giá, dù sao chúng ta cũng không thiếu Gà."

Lời này nói cũng đúng, bây giờ chuồng gà nhà Bán Hạ đã có rất nhiều rồi, mỗi ngày trứng gà thu vào luôn có bảy tám quả, trong sơn động sau nhà cũng sắp đầy rồi. Tuy nói trong sơn động mái mề, nhưng rốt cuộc vẫn là trời nóng, Bán Hạ chỉ có thể muối trứng gà giữ lại về sau ăn. Người trong thôn chỉ mới làm thịt muối, chưa từng làm trứng gà muối, bây giờ nếm xong trứng gà Bán Hạ làm cũng cảm thấy chủ ý này rất hay, vì vậy cũng làm theo.

Vô Mạt nghe vậy cười nhẹ một tiếng, tiến tới Bán Hạ bên tai, hôn lướt như chuồn chuồn lướt nước xuống vành tai nàng.

Qua mấy ngày, A Nặc dần dần tốt lên, Bán Hạ thấy nó mặt mày thanh tú, và lại cũng là một cậu bé thiện lương, nghĩ tới đứa bé này rất đáng thương phải đi theo gia gia lưu lạc bên ngoài, đôi một bữa no một bữa, không khỏi đau lòng. Nàng kể từ khi mang thai, thường hay suy bụng ta ra bụng người, thấy mọi đứa bé trên đời đều cảm thấy thích, không muốn bọn chúng chịu uất ức. Mà A Nặc cũng rất hiểu chuyện, kể từ có thể xuống giường, không muốn ăn không cơm nhà Bán Hạ, thường xuyên giúp nàng thổi lửa nấu cơm cho gà ăn, còn đi theo Bán Hạ học cách làm thịt khô và muối trứng gà.

Tối nay, Tôn lão gia tử dẫn tiểu tôn tử A Nặc của mình đến, bảo A Nặc nho nhỏ quỳ gối trước mặt Bán Hạ và Vô Mạt: "Ngày đó làm phiền hai vị ân nhân, mới giúp tiểu tôn tử của ta tìm lại một mạng, trải qua mấy ngày nay, chúng ta ăn ở chỗ này ở nơi này, thật là làm phiền rất nhiều. Hôm nay A Nặc cũng đã tốt lên nhiều rồi, ta nghĩ chúng ta cũng nên rời đi." Tôn lão gia tử cũng biết quy củ của Vọng Tộc, ông có thể ở nhà Bán Hạ một thời gian, đã là chuyện xưa nay chưa thấy rồi, tự nhiên không thể gây thêm phiền toái cho người ta nữa.

Bán Hạ cùng Vô Mạt liếc mắt nhìn nhau, trước hết để cho A Nặc nho nhỏ đứng lên: "Thân thể của A Nặc vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vẫn ở lại dưỡng thêm một thời gian đi, về phần chuyện của các người, ta sẽ đi tìm Tộc trưởng của chúng ta để thương lượng."

Tôn lão gia tử nghĩ mình quấy rầy lâu như vậy, còn chưa bái kiến Tộc trưởng Vọng Tộc, lập tức vội gật đầu: "Nói rất đúng, là nên đi bái kiến Tộc trưởng đại nhân."

Đợi đến khi Tôn lão gia tử và A Nặc trở về nhĩ phòng, Bán Hạ cùng Vô Mạt thương lượng: "A Nặc nhỏ như vậy, lại là đứa bé hiểu chuyện, ta thật sự không đành lòng nhìn hắn đi theo gia gia khắp nơi ăn xin lưu lạc."

Vô Mạt từ bé chịu nhiều cơ khổ, biết rõ loại khổ sở này, gật đầu nói: "Nếu như nàng muốn giữ bọn họ lại, ta ngày mai sẽ đi đến chỗ Tộc trưởng, cầu xin ông ấy chấp nhận."

Bán Hạ nghe Vô Mạt nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thán, vợ chồng một đời quý ở hiểu nhau. Nàng cùng Vô Mạt, trên các việc lớn thường thường ý kiến tương thông, thật sự cực kỳ may mắn. Nếu nàng không phải gặp được Vô Mạt, gả cho người trong thôn khác, tỷ như Cầm Thọ chẳng hạn, lúc này khó tránh khỏi vợ chồng gây gổ bất hòa.

Lập tức Bán Hạ cùng Vô Mạt thương lượng, ngày mai phải đi tìm Tộc trưởng, xem có thể để hai ông cháu này ở lại dưới chân núi hay không. Cũng không cần ở trong thôn, ở gian nhĩ phòng cạnh nhà mình là được, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, dù sao cũng tốt hơn lão nhân gia tuổi đã lớn như vậy còn mang theo tôn tử lưu lạc khắp nơi.

Bán Hạ cùng Vô Mạt vừa nói chuyện, rất nhanh mơ hồ ngủ, nhưng lúc sắp ngủ, nàng lại nghĩ tới một chuyện, hướng về phía Vô Mạt cường điệu nói: "Chờ A Nặc lớn hơn một chút, nhất định phải để cho hắn rời đi."

Vô Mạt cũng đang sắp ngủ, nghe nàng nói như vậy, không hiểu hỏi: "Vì sao?"

Bán Hạ thở dài: "Nữ nhân trong tộc chúng ta không thể gả cho người ngoài, A Nặc ở chỗ này cũng không lấy được nương tử!"

Vô Mạt vừa nghe cái này, không khỏi cười, duỗi bàn tay ôm nàng vào trong ngực, vuốt vuốt tóc của nàng: "Nàng nghĩ quá xa rồi."

=====

Tộc trưởng kể từ khi lên núi trở về, thân thể ốm yếu, hiện nay chỉ nằm trên giường gạch nhắm mắt dưỡng thần, Phí ở một bên chăm sóc, mà ma ở phòng chính thổi lửa nấu cơm.

Đợi đến khi Bán Hạ nói rõ chủ ý của mình với Tộc trưởng, Tộc trưởng mở mắt ra, nhìn Vô Mạt và Bán Hạ, rồi lại nhắm hai lại, chậm rãi nói: "Bên ngoài Vọng Tộc cũng không phải không có người ngoài ở, tuy nói chúng ta đòi hỏi ở nơi này, nhưng cũng không thể không cho người ngoại tộc ở. Các người muốn giữ lại, vậy thì lưu bọn họ lại đi, chỉ là phải nhớ dạy bọn họ tuân thủ quy củ của chúng ta."

Bán Hạ nghe vậy mừng rỡ, sau đó cùng Vô Mạt nhìn nhau, rồi vội vàng cảm tạ Tộc trưởng ân chuẩn.

Tộc trưởng lại phát tay một cái: "Ta mệt mỏi, các người đi ra ngoài trước đi, ta muốn ngủ một lát."

Bán Hạ cùng Vô Mạt nhẹ nhàng đi ra ngoài, đang muốn cáo biệt, lại thấy lão mục mục đang nhóm lửa ở phòng chính đứng dậy, tha thiết mà nhìn Vô Mạt: "Đã đến đây rồi, uống một ngụm trà rồi hãy đi, ta đang đun."

Lúc này trời rất nóng, mồ hôi chảy theo nếp nhăn nhỏ trên khuôn mặt của lão mục mục xuống dưới. Vô Mạt liếc nhìn lão nhân này, lắc đầu một cái, lạnh nhạt lễ độ mà nói: "Cảm ơn lão mục mục, không cần."

Lão mục mục hiển nhiên có mấy phần thất vọng, nhưng vẫn cười nói: "Được, các người đi đi, về sau thường tới a!"

Bán Hạ trong lòng không đành lòng, vội nói: "Lão mục mục, hôm nay còn có việc, lần sau tới sẽ uống trà người nấu."

Lão mù mù vội vàng gạt đầu, trong miệng liên tục nói được, ánh mắt lại tha thiết mà nhìn chăm chăm vào bụng Bán Hạ.

Bán Hạ cười nói: "Lão mù mù, về sau khi đứa bé này sinh ra, còn phải nhờ Tộc trưởng ban tên đấy."

Lão mù mù nghe vậy, trong mắt lộ vui mừng, lại nhìn Vô Mạt lạnh mặt thờ ơ bên cạnh, thấy hắn cũng không có ý phản đối, vui mừng vô cùng liên tiếp nói hào.

Đợi đến khi ra cửa, Phí cũng đi theo, Phí vẫn đi cùng một đoạn, cuối cùng, hắn nghiêm nghị nói với Vô Mạt: "Nếu như ngươi rảnh rỗi, thì thường xuyên tới đây nhìn một chút."

Vô Mạt nhìn Phí, gạt đầu nói: "Được."

Bán Hạ có thể cảm giác được, Vô Mạt là rất kính trọng Phí, thậm chí giữa bọn họ có loại thân mật đặc biệt.

Trên đường về, Bán Hạ chợt nghĩ tới một chuyện, suy đoán: "Chàng biết chữ Vọng Tộc, có phải là do Phí thúc thúc dạy chàng đúng không?"

Vô Mạt sững sờ, nở nụ cười: "Quả thật là vậy. Thúc ấy lúc ta còn rất nhỏ tìm đến ta, chẳng những dạy ta biết chữ, còn dạy ta rất nhiều bản lĩnh khác."

Bán Hạ khẽ thở dài nói: "Nói cho cùng, hắn cũng là Cữu Cữu ruột của chàng."

Vô Mạt lại nhú mày: "Ta chỉ coi hắn là ân nhân của ta, sư phụ."

Bán Hạ do dự một chút, nghĩ tới thể nào mở miệng: "Vô Mạt, ta biết nhắc tới Tộc trưởng cùng lão mù mù, chàng cũng không thích, nhưng chàng nghĩ qua chưa, nếu Phí dạy chàng rất nhiều thứ, như vậy có lẽ Tộc trưởng cùng lão mù mù cũng biết, thậm chí là bọn họ ngầm cho phép."

Vô Mạt nhú mày, nghi ngờ nhìn về phía Bán Hạ.

Bán Hạ tiếp tục nói: "Chàng nghĩ, Phí đi vào trong núi tìm chàng, làm sao có thể giấu giếm được Tộc trưởng đại nhân chứ?"

Vô Mạt trầm tư một lát, gạt đầu nói: "Có lẽ nàng nói đúng, chỉ là ——" khoé môi hắn lộ ra một nụ cười lạnh lùng: "Vậy thì có thể như thế nào đây? Bọn họ còn không phải đã tự tay ném ta ở hoang giao dã ngoại? Còn không phải là mắt thấy một mình ta ở dã ngoại cô linh lớn lên nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đem ta trở về sao?"

"Thật ra thì Tộc trưởng và Mộc Dương rất giống nhau, bọn họ đều là có thể vì quyền uy của mình mà làm mất đi bản tính thiện lương con người." Trong mắt Vô Mạt thoáng qua ánh sáng lạnh, không khách khí chút nào cho hai ông cháu họ một cái kết luận.

Bán Hạ bị nói đến á khẩu không trả lời được, nàng biết trong lòng Vô Mạt có bất bình là có thể hiểu. Nàng đau lòng cầm tay Vô Mạt, lại phát hiện tay của hắn lạnh lẽo khác thường.

"Vô Mạt, trước kia ông ấy làm vậy quả thật không đúng, chẳng qua ta nghĩ ông ấy hiện tại có thể đã hối hận rồi thì sao, cho nên mới muốn đền bù. ông ấy tuổi cũng đã rất lớn, có lẽ —— có lẽ sống không được bao lâu." Bán Hạ ôm ái nắm tay của hắn nói nhỏ.

Vô Mạt thờ dài, ôm vai Bán Hạ: "Bán Hạ, đừng vì chuyện này ưu tâm, ta biết nên làm như thế nào, về sau ta sẽ thỉnh thoảng tới đây nhìn bọn họ." Mặc dù trong lòng ta, vĩnh viễn cũng không thể tha thứ bọn họ, tuyệt đối cũng không sẽ thừa nhận bọn họ là người thân của ta.

Bán Hạ cười gạt đầu: "Ừ, như vậy là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Khi Tôn lão gia từ biệt mình cùng A Nặc có thể lưu lại thì rất mừng rỡ, nhưng ông cũng nói mình muốn xây nhà ở bên cạnh, không muốn vẫn ăn ở nhà Bán Hạ.

Trong lòng Bán Hạ cũng hiểu rõ suy nghĩ của lão gia từ lớn tuổi sức yếu này, A Nặc vẫn còn nhỏ, nếu thật sự tự lập môn hộ, sợ là vẫn phải đối một bữa no một bữa, đứa bé này đang lúc trưởng thành, sao có thể bị đói bụng chứ. Nghĩ tới đây nàng có chủ ý: "Tôn bá bá, Vô Mạt thường lên núi săn thú hái thuốc, trong nhà tất cả mọi việc chỉ có một mình ta làm, ta thường xuyên cảm thấy lực bất tòng tâm. Nếu như ngài nguyên ý, không bằng đến giúp ta cùng nhau làm việc, phơi thịt muối trứng gà nuôi gà, những việc này đều là có thể làm. Ngài giúp ta làm việc, ta cũng không có bạc như ở bên ngoài đưa cho ngài, liền tạo điều kiện cho ngài cùng A Nặc có cơm ăn. Về phần A Nặc ——" nàng nhìn A Nặc một bên gần đã lớn lên không ít: "A Nặc mặc dù nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn là nam hài tử, ở Vọng Tộc chúng ta, bé trai lớn như vậy cũng phải học cách lên núi săn thú rồi, không bằng từ ngày mai bắt đầu, để cho nó theo Vô Mạt lên núi, như thế nào?"

Tôn lão gia từ nghe xong lời này, trong lòng cực kỳ cảm kích, như thế có thể làm cho hai ông cháu mình ăn cơm no, lại giúp A Nặc có thêm chút bản lĩnh, lập tức đôi mắt đã mờ đục cũng đỏ lên, vội nói: "Nếu chỉ có vậy, vậy hai ông cháu ta liền mặt dày lưu lại, ngài có đại ân với hai ông cháu ta, chúng ta nhất định sẽ nhớ."

Từ đó về sau, hai người này liền ở lại nhà Bán Hạ. Lúc ban đầu người Vọng Tộc khó tránh khỏi cảm thấy quái dị, chuyện như vậy có lẽ không thể xảy ra a, nhưng qua một khoảng thời gian, bọn họ thấy lão gia từ kia thật sự là một người đáng thương. A Nặc nho nhỏ mặc dù nói không nhiều, nhưng cực kỳ hiểu chuyện, bình thường giúp đỡ Bán Hạ quét dọn chuồng gà dọn phân gà thấy việc nặng dơ bẩn đều muốn tranh làm, thỉnh thoảng theo Vô Mạt lên núi săn thú, cũng là đưa bé cơ trí, bình tĩnh, biết vờn lên, vì vậy mọi người trong tộc dần dần cũng thích nó. Nói cho cùng lòng người cũng là thịt, một đứa trẻ hiểu chuyện chăm chỉ như vậy, người nào nhìn thấy mà không đau lòng chứ.

Nhưng Mộc Dương làm thế nào cũng không thích nổi đứa bé kia, hần nhìn ngang nhìn dọc đều nhìn không vừa mắt, vì vậy mỗi lần mọi người cùng nhau lên núi thì hần luôn mượn cớ khiển trách đứa bé kia. Lúc đầu mọi người cũng hiểu hần, dù sao bởi vì chuyện này mà Vô Mạt đã làm hần mất mặt, nhưng càng về sau, đối với đứa nhỏ A Nặc này đều không khỏi thương tiếc, tất cả mọi người cảm thấy cùng một đứa bé so đo thật không có khí độ.

Tộc trưởng Vọng Tộc, không nên là người hẹp hòi như vậy.

Lời này, tất cả mọi người đều giấu ở trong lòng, không dám nói.

Ai làm Tộc trưởng, hạng người gì làm tộc trưởng, là Lão Tộc Trưởng định đoạt. Trăm ngàn năm qua đã thành quán tính, bọn họ đã thành thói quen phục tùng. Vô luận là người nào, chỉ cần cầm cây gậy đầu cá kia lên, thì đó chính là Tộc trưởng chí cao vô thượng của bọn họ.

Bán Hạ nghe người khác nói chuyện, biết tiểu A Nặc bị uất ức. Hôm đó khi nàng giúp nó mặc bộ y phục mới vào, khi nói chuyện liền nhắc đến chuyện này, ai ngờ tiểu A Nặc lại hoàn toàn không thêm đề ý: "Ta chỉ quan tâm ngài và Vô Mạt thúc thúc, về phần Mộc Dương đó, mặc mớ gì tới ta."

(giơ ngón cái với em A Nặc đáng yêu)

Bán Hạ thấy đứa nhỏ này nói như vậy, không thể nín được cười.

Nàng xoa xoa cái bụng của mình, bây giờ đứa bé cũng năm, sáu tháng rồi, nàng hi vọng con của mình tương lai cũng đáng yêu giống như A Nặc.

(cái này ta nghi ngờ a, tỷ lệ cao xuất hiện 1 đứa mặt lạnh te)

== ==

Thôn trang nhỏ an tĩnh nằm dưới chân núi Thượng Cổ, ngày giống như nước chảy bình thường trôi qua, lại xuất hiện một ngày, giống như một hòn đá nhỏ đầu ném vào mặt nước, khiến mọi người đều kinh động.

Hôm đó, phụ thân Bán Hạ Tô lão cha làm thế nào cũng không tìm được đại tỷ nữ nhi Nghênh Xuân của mình.

Ông nóng ruột vội vàng gọi Nhị Nữ Nhi cùng con rể, tam nữ nhi cùng con rể.

Bán Hạ an ủi phụ thân: "Cha, ngài đừng gấp gáp, người trong thôn không hề thấy đại tỷ rời đi, chúng ta tìm khắp nơi, nhất định có thể tìm được."

Nhân Đông cũng vội nói: "Cha, Mộc Dương sẽ tìm người giúp một tay, nhiều người sức lớn." Nhân Đông cũng mang thai, bụng dần dần hiện rõ, Mộc Dương đối với nàng càng che chở, cơ hồ nói gì nghe nấy.

Tô lão cha nhìn hai con rể, đây đều là nam tử số một số hai trong thôn, lập tức vui mừng gật đầu: "Được, được, mọi người cùng nhau tìm, nhanh nhanh đi tìm tỷ tỷ ngươi."

Vì vậy Bán Hạ Nhân Đông mang theo phu quân của mình rời đi, tìm hàng xóm láng giềng nhờ giúp đỡ, Tô lão cha cũng phát động mọi người cùng nhau tìm, rất nhanh người cả thôn cơ hồ đều ngừng việc trong tay giúp đỡ tìm Nghênh Xuân.

Nhưng là bọn họ đem cả thôn lật ra, cũng không tìm được Nghênh Xuân, mà lúc này Nghênh Xuân mất tích đã suốt cả một ngày rồi.

Tô lão cha mặc dù tức giận nữ nhi này, nhưng kể từ khi nữ nhi quay trở lại thôn cũng coi là hiểu thuận, hôm nay tự nhiên mất tích ông cũng rất lo lắng.

Tộc trưởng đại nhân rất nhanh thì biết tin tức này, vì vậy bảo Phí đem mọi người tập hợp lại hỏi thăm, kết quả hỏi tới hỏi lui, tất cả mọi người đều nói chưa từng thấy Nghênh Xuân lên núi, cũng chưa từng thấy Nghênh Xuân ra ngoài thôn.

Cuối cùng rốt cuộc vài người khuôn mặt sần khò đang làm nhiệm vụ bảo vệ thần miếu, không nhận được áp a áp ứng tiến lên báo cáo: "Tối hôm qua, tối hôm qua Nghênh Xuân tới thần miếu."

Nghe nói như thế, Phí nhú mày, Bán Hạ trong lòng trầm xuống. Đã sớm biết đại tỷ trở lại có mục đích khác, nhưng qua thời gian dài mọi người dần dần buông lỏng cảnh giác, chẳng lẽ nàng thực sự to gan lớn mật lại có chủ ý với thần miếu sao?

Phí không hề nhiều lời, chỉ là kêu mấy người trực ban đó vào nhà hỏi tường tận thêm. Sau đó thật lâu, mọi người rốt cuộc cũng đã đi ra rồi, Tô lão cha lo âu đi vào hỏi Phí rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Bán Hạ cũng vì chuyện này mà nhức đầu, tìm người trực tiếp hỏi một phen, thế mới biết, thì ra đại tỷ ngày đó quả thật đi qua thần miếu, cũng cùng mọi người chào hỏi, nhưng sau đó bọn họ phát hiện cách đó không xa có bóng người khả nghi, vì vậy đều đi qua nhìn, sau khi trở lại, đại tỷ đã không thấy.

Lúc này, Tô lão cha từ trong nhà đi ra, sắc mặt chợt tái nhợt, hẩn ngắc đầu nhìn Bán Hạ cùng Nhẫn Đông đang lo âu nhìn mình, lắc đầu một cái nói: "Ta thế nào lại sinh ra thứ nghiệt chủng như vậy!"

Hôm đó, Tô lão cha sau khi về đến nhà liền com nước không màng, không lâu sau liền bệnh không dậy nổi.

Bán Hạ và Nhẫn Đông mặc dù đều có thai, nhưng vẫn rất hiếu thuận hầu hạ bên giường Tô lão cha.

Nhìn phụ thân tiêu tụy già nua nằm trên giường, Nhẫn Đông mắng to đại tỷ: "Ta nghĩ nàng thực sự vì tận hiếu tâm mà trở lại, thì ra căn bản muốn giúp người ngoài tính kế thần miếu ta!"

Bán Hạ không nói, đau lòng nhìn phụ thân, nàng biết cho dù nàng có cây nha nha thảo thứ hai cũng không làm ông tỉnh dậy được nữa, trừ phi tìm được đại tỷ, đem việc này giải quyết triệt để.

=====

Chuyện này rất nhanh đến tai Tộc trưởng, Tộc trưởng liền lệnh Phí mang hai người thay nhau ngày đêm canh giữ bốn phía thần miếu, không cho bất kì kẻ nào đi vào, nếu có người ra ngoài, phải nhanh chóng báo cáo.

Mọi người đều biết, tuy nói tìm Nghênh Xuân quan trọng hơn, nhưng ngoài Tộc trưởng, không ai có thể tùy ý ra vào thần miếu.

"Hôm nay Tộc trưởng làm như vậy, sợ phải chờ Nghênh Xuân tự mình đi ra." Bán Hạ nói với Nhẫn Đông như vậy.

Nhẫn Đông nhú nhú mày: "Cũng không biết nàng ở bên trong lâu như vậy, tại sao vẫn chưa ra? Nàng ở bên trong rốt cuộc như thế nào?" Nghênh Xuân vào thần miếu đã hai ngày rồi, vẫn chưa ra ngoài.

Bán Hạ lắc đầu một cái: "Không biết, nhưng xem ra Tộc trưởng cũng không có ý tự mình đi tìm."

Cũng không ai biết Tộc trưởng nghĩ như thế nào, chẳng lẽ. Hẩn cảm thấy tự tiện tiến nhập thần miếu nên bị trừng phạt, cho nên không muốn đi tìm Nghênh Xuân ra sao?

Thật lâu sau, Tộc trưởng đi vào, có thể hay không phát hiện một đồng Bạch Cốt? Bán Hạ nghĩ tới đây thì không rét mà run.

Mặc kệ Nghênh Xuân đáng hận như thế nào, nhưng rốt cuộc vẫn là tỷ tỷ cùng một mẹ, Bán Hạ nghĩ đến thăm trạng đó tự nhiên không đành lòng.

Một ngày kia, khi đến lượt Bán Hạ hầu hạ phụ thân, nàng mang thai đã lớn, không khỏi cảm thấy mệt mỏi. Com tới Vô Mạt mang cháo gà tới cho nàng bổ thân thể, thấy nàng sắc mặt không tốt, liền bảo nàng trở về nghỉ ngơi, mình ở lại hầu hạ.

Bán Hạ nhìn Vô Mạt dáng người cao lớn, nghĩ phụ thân đã từng gây khó khăn với Vô Mạt, không khỏi hỏi: "Chàng có được không?"

Vô Mạt cười cười, nhẹ nhàng xoa nắn bả vai Bán Hạ: "Có thể."

Bàn tay Vô Mạt rắn chắc, nhưng khi hẩn giúp Bán Hạ xoa bóp sức lực luôn khống chế rất tốt, vừa phải không nặng không nhẹ rất thoải mái. Bán Hạ suy nghĩ một chút cảm thấy hẩn là người luôn luôn thận trọng, gật đầu nói: "Cái đó liên phiền toái chàng rồi."

Bây giờ thân thể nàng không nhẹ nhàng như trước kia, nếu cạy mạnh làm sảy đứa bé trong bụng, đó mới là tổn thất không thể bù lại.

Hai người đang nói, chợt bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó tiếng A Nặc truyền đến: "Bán Hạ thăm, bên ngoài đã xảy ra chuyện."

Tiếng A Nặc non nớt luôn lãnh thanh, bây giờ khi nói chuyện lại thờ hồng học.

Bán Hạ vừa nghe thấy nhất thời cau mày, mở cửa bảo A Nặc đi vào: "Đã xảy ra chuyện gì?"

A Nặc lau mồ hôi trên trán: "Thúc thúc, thăm thăm, có người bên ngoài tới, bao vây quanh thần miếu, nói là chúng ta lừa bán người."

Lừa bán người? Nói gì vậy?

A Nặc nhú đôi mày nhỏ: "Ta cũng vậy không rõ ràng lắm, tất cả mọi người đều đã tới thần miếu, Tộc trưởng cũng ở đó. Những người ngoài kia giờ được vây quanh thần miếu, bảo là muốn xông vào tìm người."

Bán Hạ cùng Vô Mạt hai mặt nhìn nhau, thần miếu là Thánh Địa bốn tộc, đừng nói là người ngoài, cho dù là người trong tộc cũng không thể tùy tiện ra vào!

Vô Mạt ý thức được chuyện này không phải chuyện nhỏ, lập tức trầm giọng nói: "A Nặc, cháu và thăm thăm ở đây, ta đi ra ngoài xem một chút."

Bán Hạ lắc đầu: "Không, chuyện này liên quan đến Đại tỷ của ta, nếu phụ thân nằm trên giường không dậy nổi, vậy theo lý ta cũng nên đi qua nhìn một chút." Nói xong nàng xoa xoa mái tóc mềm mại của A Nặc: "A Nặc, cháu ở lại chỗ này giúp thăm thăm chăm sóc gia gia, có thể không?"

A Nặc cau mày: "Thăm thăm, bên ngoài rất nguy hiểm, ngài ở lại chỗ này đi, ta cùng thúc thúc đi ra ngoài."

Ai ngờ đang nói, Nhãn Đông từ bên ngoài đi vào, nàng ôm bụng thở dốc: "Đề ta ở đây coi chừng phụ thân, các người đều đi đi."

Bán Hạ cùng Vô Mạt liếc mắt nhìn nhau, gật đầu nói: "Được."

=====

Lúc này trời mờ hồ tối, Núi Thượng Cổ bao phủ lên một lớp vải đen, sâu trong núi lớn bị bóng tối thần bí che giấu không nhìn rõ, truyền đến từng tiếng sói tru khiếp người.

Bán Hạ nghe tiếng sói tru, không khỏi hỏi Vô Mạt: "Chàng có thể nghe ra bọn chúng tại sao tru lên không?"

Vô Mạt chăm chú lắng nghe, một lát sau nói: "Bọn chúng đưa ra cảnh cáo, gặp nguy hiểm." Tiếp theo lại cau mày nói: "Bọn chúng tụ tập."

"Nguy hiểm?" Bán Hạ không hiểu, chẳng lẽ Núi Thượng Cổ có nguy hiểm gì sao?

Vô Mạt cau mày, như có điều suy nghĩ, sau một lúc lâu rốt cuộc lắc đầu nói: "Ta nghe không rõ ràng lắm, đứt quãng, rất loạn."

Bán Hạ: "Vậy thì thôi, chúng ta nhanh đến thần miếu thôi."

Vô Mạt dắt Bán Hạ, A Nặc đi theo phía sau, nửa khắc sau ba người đã đến gần thần miếu.

Trước Thần miếu đã đốt rất nhiều đuốc. Đám người xa lạ đứng quây lại, bọn họ cười tuẩn mã cảm đạo thương giờ đuốc, đem thần miếu bao vây lại tới nước chảy không lọt. Căn cứ theo y phục trên người bọn họ phán đoán, bọn họ hẳn không phải người bình thường, đoán chừng là quan binh của vương triều gì đó ở bên ngoài.

Bán Hạ xa xa nhìn lại, chỉ thấy đuốc vây kín trước đại môn thần miếu, Tộc trưởng mặc trang phục truyền thống, giờ đầu cá gậy, thân thể mặc dù suy nhược không chịu nổi, nhưng vẫn Trang Nghiêm như cũ, ở phía sau hắn, phần lớn người Vọng Tộc đã đến đông đủ, trong tay có người cầm cung, có người cầm cuốc, thậm chí có người nắm thật chặt tảng đá, cùng chung mối thù nhìn bọn người ngoại lai này.

Vô Mạt quay đầu liếc nhìn nương tử của mình, nhỏ giọng hỏi: "Bán Hạ, nàng dẫn A Nặc trốn xa một chút, ta đến gần nhìn."

Bán Hạ nhìn một đám quan binh trước mặt: "Vô Mạt, ta biết chàng công phu quyền cước có một chút, đánh một có thể, đánh mấy người cũng không thành vấn đề, nhưng đây đều là quan binh, bọn họ cười ngựa cầm súng. Ngay cả tính tất cả mọi người Vọng Tộc cùng tiến lên, cũng đánh không lại bọn chúng."

Vô Mạt nắm chặt vai nàng: "Cho nên ta muốn nàng mang A Nặc còn có đứa bé của chúng ta trở về, hảo hảo mà ở trong phòng."

Bán Hạ lắc đầu: "Nếu toàn bộ các người xảy ra chuyện, lưu lại một mình ta cùng đứa bé trong bụng, vậy còn có thể sống sót sao? Ta bụng lớn có thể chạy đi đâu? Những quan binh kia sẽ bỏ qua cho ta sao?"

Vô Mạt cau mày trầm tư một chút, đột nhiên nói: "Bán Hạ, ta có cách đối phó bọn họ, nhưng cần một cây trường mâu, nàng còn nhớ chỗ thiết khí người họ Tề đó đưa cho chúng ta không? Nàng lấy một cây trường mâu trong đó đến cho ta, có được không?"

Bán Hạ ngửa đầu nhìn trượng phu, trong lòng hiểu rõ hắn đang muốn mình rời đi, chỉ là nàng vẫn là cắn răng gật đầu một cái: "Được."

Vô Mạt xoay người xoa xoa tóc A Nặc: "A Nặc, thăm thăm cháu có bầu, thay ta chăm sóc nàng cho tốt."

Tiểu A Nặc nghiêm túc gật đầu, âm thanh non nớt lạnh lạnh bình tĩnh: "Thúc thúc, ngài yên tâm."

Vô Mạt lần nữa ngắm nhìn Bán Hạ, nhỏ giọng nói: "Vậy các người đi đi."

Bán Hạ lại nghĩ tới cái gì, từ trong ửng da của mình rút tiểu đao tinh xảo: "Cây đao này, ta vẫn giấu trên người, vốn nghĩ tới ngộ nhờ có thú hoang đi lạc tới chân núi cũng có thể ứng phó, hôm nay đề chàng dùng phòng thân thôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 30

Đợi sau khi Bán Hạ và A Nặc rời đi, Vô Mạt rón rén leo lên một cây to bên cạnh. Ở gần thần miếu có rất nhiều cỏ thụ, những cây cỏ thụ này cành lá rậm rạp, đồng khí liên chi, đem cả thần miếu bao phủ dưới bóng cây. Bây giờ sau khi Vô Mạt leo lên, dọc theo nhánh cây nhẹ nhàng linh hoạt di chuyển về phía trên tòa thần miếu. Nửa khắc sau, hắn đã cách vòng vây khá gần, có thể thấy rõ ràng động tĩnh bên trong rồi.

Hắn quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện chỗ ẩn thân của mình vừa khéo bị cành lá ngăn trở, phía dưới tuy nói đều thấp thoáng, nhưng rốt cuộc lửa vẫn không chiếu tới bóng cây âm u, vì vậy bản thân có thể từ trên nhìn rõ mọi thứ, nhưng bọn họ lại không thấy mình.

Chỉ thấy giữa vòng đuốc, Tộc trưởng giờ gầy đầu cá sừng sừng mà đứng: "Vị quan đại nhân này, Nghênh Xuân là người của tộc chúng ta, là nữ nhi Vọng Tộc chúng ta, chúng ta tuyệt đối không có lý gì lại đi hại nàng. Hôm nay nàng không thấy bóng dáng, mọi người trong Vọng Tộc đều đang tìm. Thế nhưng thần miếu, là thánh địa Vọng Tộc tế tổ tông, tuyệt đối không thể để cho người ngoài đi vào lục soát."

Vị quan đại nhân này mặc quan phục, có chòm râu dê, nghe vậy liếc nhìn 1 người râu quai nón bên cạnh. Râu quai nón này vội vàng tiến lên bẩm báo: "Đại nhân, ta tận mắt thấy phu nhân nhà chúng ta bị bọn họ bắt vào thần miếu, chỉ tiếc ta lúc đó người đơn sức yếu không kịp ngăn cản!"

Râu quai nón vừa dứt lời, liền thấy một nam tử khuôn mặt tuấn tú tái nhợt tiến lên khóc lóc nức nở nói: "Đại nhân, lúc phu nhân nhà ta cùng gia thành thân, bọn họ ngăn trở rất nhiều, còn muốn đem nàng trục xuất khỏi tộc. Mấy năm này nương tử nhà ta là nhờ phụ thân mới trở về hiếu kính, không ngờ bọn họ còn không bỏ qua cho nương tử, thế nhưng đem bắt nàng trói lại giấu vào thần miếu! Xin đại nhân nhất định phải thay ta cùng nương tử còn có hài nhi mới vừa tròn một tuổi của chúng ta làm chủ!"

Vô Mạt nhìn về phía xa, chỉ cảm thấy râu quai nón này nhìn rất quen mắt, suy nghĩ một lần, nghĩ ra người nọ hẳn được thương thường trú ở ngoài thôn rồi. Mà nam tử tuấn tú đó, chắc là vị hôn phu của Nghênh Xuân hả? Không ngờ phiền phức lần này của Vọng Tộc, lại là do nhà chồng Nghênh Xuân mang đến.

Lúc này Phí đứng hầu bên cạnh Tộc trưởng chợt mở miệng nói: "Người vừa nói chúng ta trói thiếu phu nhân nhà các người giam vào trong miếu, vậy xin hỏi rốt cuộc là ai trói nàng? Người này lớn có dạng gì, ở nơi nào lấy cái gì trói?"

Râu quai nón nghe cái này cười lạnh: "Ta chỉ thấy là tộc nhân các người trói, làm sao nhận được cụ thể là người nào, còn nữa nói rồi, các người có lòng bao che, ta nói bọn họ sẽ thừa nhận sao?"

Vị hôn phu của Nghênh Xuân lại tiến lên trước hướng về phía quan đại nhân khóc rống nói: "Đại nhân, xin nhất định phải thay nương tử ta làm chủ!"

Quan đại nhân đưa tay ngăn vị hôn phu Nghênh Xuân, lạnh giọng hướng về phía Tộc trưởng nói: "Vị tộc trưởng này, Bôn quan kính người tuổi già, xin người nhường đường. Bôn quan muốn phái người vào trong miếu lục soát. Nếu sau khi tiến vào không tìm được, tự nhiên trả lại trong sạch cho các người! Nếu đúng là các người cố ý ngăn trở không thả, vậy thì đừng trách Bôn quan không khách khí."

Phí nghe vậy cau mày, đang định nói chuyện, Tộc trưởng lại đưa tay ý bảo hắn lui về phía sau, Tộc trưởng tiến lên một bước nói: "Vị đại nhân này, ngài có biết ngài hiện tại đứng ở nơi nào không?"

Quan đại nhân này cười lạnh một tiếng: "Nơi này không phải là Vọng Tộc thôn các người sao?" Nói xong ngón tay hắn chỉ vào thần miếu: "Đây là thần miếu các người cung phụng."

Tộc trưởng tay cầm gậy đầu cá, bình tĩnh mà nói: "Quan đại nhân, ngài hiện tại đang đứng ở Vọng Tộc thôn dưới chân núi Thượng Cổ, ngài có biết Vọng Tộc thôn đã ở chân núi Thượng Cổ một ngàn ba trăm năm rồi."

Quan đại nhân cau mày không hiểu: "Vậy thì như thế nào?"

Tộc trưởng đưa tay vuốt ve chòm râu hoa râm của mình, chậm rãi nói: "Trên núi Thượng Cổ có vô số kỳ trân dị bảo, 1300 năm qua, có bao nhiêu người muốn xông vào nơi này tùy ý chà đạp, lại có bao nhiêu người muốn đuổi chúng ta rồi đi? Nhưng ngài biết tại sao chúng ta vẫn đứng ở chỗ này không?"

Quan đại nhân lúc này chân mày nhíu chặt hơn, hắn không khỏi nhìn kỹ Lão Tộc Trưởng này.

Lúc này trên Núi Thượng Cổ có gió thổi tới, theo gió mà truyền đến trận trận sói tru, làm cho người ta nghe được không khỏi run sợ, mà dưới ánh sáng của đuốc, chòm râu của Lão Tộc Trưởng cũng phất phơ theo gió, lại có tư thái thế ngoại tiên nhân.

Quan đại nhân không nhịn được trầm giọng hỏi ra nghi ngờ trong lòng: "Tại sao?"

=====

Vô Mạt lại không chú ý nghe đối thoại bên dưới, hắn đang từ trên một thân cây nhảy sang một gốc cây khác, lúc này hắn cũng đã đi tới gần vị quan đại nhân kia.

Trong lòng hắn tính toán chính xác phương hướng, trong tay nắm tiểu đao Bán Hạ vừa đưa, đôi mắt như chó sói nhìn chăm chăm quan đại nhân bên dưới.

Vô Mạt mặc dù không hiểu những đạo lý lớn, nhưng cũng biết bất giác phải bắt vua trước. Bọn họ vây bắt thú thì luôn muốn trước hết bắt kẻ cầm đầu.

Chỉ cần quan đại nhân phía dưới dám can đảm có hành động, hắn lập tức có thể nhảy xuống, một tay bắt người này. Dao găm kề trên cổ của hắn, đến lúc đó lấy tính mạng hắn ra uy hiếp, tự nhiên có thể lui binh.

Lúc này, quan đại nhân kia mặc dù không biết Vô Mạt bên trên đang cầm dao găm chỉ chờ bắt hấn, nhưng trong lòng đã khiếp đảm, hấn bắt đầu hồi hận đã nhận số vàng kia để đến bởi móc Vọng Tộc.

Hấn nghe gió núi gào thét, trong gió còn trộn lẫn tiếng sói tru, tiếng tru giống như càng ngày càng gần, điều này làm cho tim hấn không khỏi nhảy thêm mấy cái.

Hấn không nhìn được lần nữa hỏi lão nhân ăn mặc cổ quái có bộ râu dài đứng trước mắt: "Rốt cuộc, rốt cuộc tại sao?"

Tất cả người Vọng Tộc cũng đang khần trương chờ lời nói của Tộc trưởng, bọn họ hôm nay đứng trước thần miếu, thật ra đã ôm quyết tâm mặc cho thiết kỵ đập mình thành thịt nhão cũng phải Thủ Hộ Thần miếu. Nhưng bây giờ lời nói của Tộc trưởng lại đẩy lên cho bọn họ hi vọng.

Chẳng lẽ thật ra Vọng Tộc còn có pháp bảo gì đó có thể chống lại ngoại tộc sao?

Tộc trưởng khẽ nhắm hai mắt lại, nghe từng trận sói tru trong gió kia, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì đây chẳng những là thần miếu của thôn Vọng Tộc, mà còn là thần miếu của Núi Thượng Cổ."

Ngay lúc lời nói của ông chậm rãi phát ra, lúc mọi người còn chưa hiểu ý tứ trong lời ông, một tiếng sói tru Phá Thiên phá vỡ yên lặng của nơi này.

Mọi người ở đây bị tiếng tru ngắt trời này dọa đến run lên, còn chưa kịp phản ứng, liền giống như một hồi cuồng phong, ba con sói khổng lồ nhảy vọt qua đầu quan binh, mang theo làn bụi đất mù mù xu thế như thể vạn quân, vừng vàng nhảy xuống giữa sân.

Lúc bụi mù từ từ yên lại, mọi người lúc này mới thấy rõ ràng ba con sói lớn trong sân.

Ba con sói này, một con đen như mực như đêm, một con thuần trắng như tuyết, một con khác là màu xám tro thường gặp trên Núi Thượng Cổ, bọn chúng to gần gấp đôi so với những con sói mọi người thường gặp, cao lớn uy mãnh mắt sói như điện, trong thần thái kiêu căng cuồng ngạo, từ trên cao nhìn xuống quét qua quan binh đông đảo.

Lúc này Vô Mạt ở trên cây thấy vậy mừng rỡ, con sói đen phía dưới kia, không phải là Tiểu Hắc sao?

Quan đại nhân kia chưa từng gặp qua trường hợp này, trong lòng sợ hãi vô cùng, nhưng trước mặt đám thuộc hạ vẫn cố chống đỡ chút thể diện, liền miễn cưỡng trấn định lại, mạnh miệng nói: "Lão Tộc Trưởng, người cho rằng chỉ bằng mấy súc sinh này, thì có thể đánh lui tất cả binh mã của ta sao?"

Ai ngờ hấn nói xong lời này, không ai để ý, tất cả mọi người trọn to hai mắt kinh dị nhìn phía xa.

Hấn chợt phản ứng lại, vội quay đầu nhìn, vừa nhìn liền cảm thấy tê dại da đầu hai chân mềm nhũn.

Thì ra khắp núi đồi đều là mắt sói tối tăm màu xanh lá cây, cao thấp xa gần lóe lên không ngừng, nhưng quý dị là nhiều sói như vậy, đều rất an tĩnh đứng yên, giống như đợi lệnh phát động.

Lúc trước quan đại nhân chỉ nghe được mơ hồ có rất nhiều tiếng sói tru, vạn lần không ngờ trong chốc lát mình lại đưa thân vào bầy sói, đây rốt cuộc là chuyện xảy ra lúc nào? !

Trong lòng hấn quả thật muốn khóc lên, nhưng bây giờ nên làm cái gì đây? Binh lính mình mang tới có thể đánh lui bầy sói bảo vệ mình chạy trốn hay không?

Hấn cơ hồ run rẩy lần nữa xoay người sang chỗ khác, suy nghĩ ngó ngó quan binh phía sau, lại chỉ thấy những quan binh này mặc dù bộ dạng đều là cầm đao kiếm đề phòng, thể nhưng sợ hãi trên mặt không thể nào che giấu được.

Đúng lúc này, Tộc trưởng đại nhân sau khi nhìn khắp bốn phía, đi lên trước trịnh trọng hướng ba vị Cự Lang thi lễ, ba con Cự Lang này nhìn thấy có người hành lễ, lại vẫn thần thái kiêu căng, An Nhiên nhận lễ, trong đó Hắc Lang thể nhưng lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tộc trưởng đại nhân lần nữa nhìn về phía quan đại nhân bị dọa sợ đến run rẩy, bình tĩnh nói: "Đại nhân, hôm nay nơi này đã bị bầy sói bao vây."

Lúc này, râu quai nón bên cạnh vừa rồi nhìn ba con Cự Lang lao đến, đã sợ suýt chút nữa thì tè ra quần bây giờ tiến lên bên tai quan đại nhân nói: "Đại nhân, không cần sợ! Sói trên núi Thượng Cổ không ăn thịt người, bọn chúng cũng chỉ là bày trận hù dọa chúng ta thôi."

Ai ngờ lời hấn vừa dứt, Tiểu Hắc đang lười biếng nhắm mắt nghe vậy chợt mở hai mắt, nhất thời mắt sói u ám âm trầm hướng thẳng đến, râu quai nón bị dọa kêu to một tiếng, nhưng vẫn cố nén lại, Tiểu Hắc chợt nhảy một cái, bay lên trời, lang phong gào thét, chân trước của Hắc Lang đã đề lên cổ râu quai nón kia.

Râu quai nón sợ hãi trọn to hai mắt, đang muốn mở miệng kêu cứu mạng, thể nhưng móng vuốt sói cũng không chút lưu tình xuyên vào - vào cổ họng của hấn.

Sau khi Hắc Lang buông râu quai nón kia ra, trên móng vuốt sói không hề có một tia máu tươi, nó xoay người, giống như không có việc gì ung dung đi tới chính giữa, lần nữa cùng khác hai con sói khác đứng song song, chân sau ngồi xổm xuống móng trước chạm đất, nhắm mắt dưỡng thần.

Râu quai nón chậm rãi tê liệt ngã xuống mặt đất, lúc này, cổ họng của hấn mới bắt đầu từ từ chảy máu.

Nhìn thấy vậy, quan binh trong sân yên lặng như tờ, chân của bọn hán cũng bắt đầu run rẩy.

Dưới quần Quan Lão Gia bắt đầu nhỏ nước tích tích đáp đáp, hán lần này là thực sự tè ra quần.

Vị hôn phu Nghênh Xuân từng lớn cặp mắt nhìn vị quân gia đã đi theo mình nhiều năm, đến giờ hán vẫn chưa kịp phản ứng lại chuyện vừa mới xong kia, đợi đến rốt cuộc nghĩ ra, hai chân quỳ xuống, run rẩy không dám lên tiếng.

Tộc trưởng đại nhân than thở một tiếng, không nhìn người đang chảy máu kia, nhắm lại đôi mắt đầy bi ai.

Mà người Vọng Tộc ở phía sau ông, cũng nhìn đến choáng váng, bọn họ lần đầu tiên thấy nhiều sói như vậy, lần đầu tiên thấy ba con sói khổng lồ như vậy, càng thêm lần đầu tiên thấy sói giết người!

Bọn họ chỉ biết là đời đời sống ở chân núi Thượng Cổ, bầy sói lúc đó chiếm cứ Núi Thượng Cổ, cũng biết chỉ cần Vọng Tộc không có người bước vào trong cấm địa, bầy sói tuyệt đối sẽ không xuống núi tập kích người Vọng Tộc.

Nhưng bầy sói lại là thù giã không xuất thế của thần miếu, bọn họ cũng là lần đầu tiên biết.

Quan đại nhân này đầu óc cũng linh hoạt, hán mặc dù nhát gan nhưng vẫn từng trải đời, lập tức ôm vạt áo quan bào bị tiểu ưt, chân tay co cống lui về phía sau. Trong lòng lại tính toán, trước tiên lui đến giữa đám quan binh, có bọn họ che chở xông ra ngoài, cũng không tin bọn sói cùng hung ác cực này thật sự có thể đem người ăn sạch!

Nhưng ngay lúc hán mới lui lại hai bước, chợt có một người từ trên trời giáng xuống.

Người nọ thân hình cao lớn hành động rất mạnh, không đợi hán phản ứng liền dùng một tiểu đao tinh chuẩn kẻ lên cổ hán, hán đang định giãy giụa, đôi tay của người này lại đem hán giữ chặt, không thể động đậy chút nào. Trong lòng hán hận vô cùng, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy người nọ hai mắt sắc bén thâm thúy, tuy mắt người lại có hung dữ của loài sói, nhất thời bị dọa đến không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Biến chuyển

Vô Mạt giữ vị quan đại nhân này bắt ở trong tay, giống như xách một con gà nhỏ đưa hán tới trước mặt Tộc trưởng.

Tộc trưởng ý bảo Vô Mạt buông quan đại nhân ra, Vô Mạt lúc này mới thu hồi tiểu đao, đem quan đại nhân ném xuống đất.

Đại nhân này cả người run run mà té trên mặt đất, bùn đất hòa vào nước tiểu dính quan bào, trên người đã dơ bẩn không chịu nổi, nhưng hán vẫn mạnh miệng nói: "Khắp, khắp, trong thiên hạ, đều là vương thổ, người, các người muốn làm gì? Tạo phản hay sao? !"

Tộc trưởng lắc đầu, cúi đầu với vị quan đại nhân đã chết vật không chịu nổi, rồi mới chậm rãi nói: "Đại nhân, người Vọng Tộc chúng ta luôn luôn nghiêm chỉnh làm bốn phận trong coi mảnh đất này, hôm nay tuyệt đối không có ý mạo phạm đại nhân."

Quan đại nhân nghe được ý tứ trong lời nói của Tộc trưởng, biết cái mạng này của mình có lẽ có thể giữ được, lập tức cố tự trấn định lại, lau mồ hôi nói: "Này, vậy người muốn như thế nào?"

Vô Mạt bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói: "Vị đại nhân này, người có biết xung quanh đây tổng cộng có bao nhiêu con sói không?"

Quan đại nhân thấy Vô Mạt nói chuyện, nhất thời co rúm lại, hán đã phát hiện, người này cả người tràn đầy dã tính, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, tuyệt đối không phải là người dễ chịu, liền vội vàng nói: "Bao, bao nhiêu?"

Vô Mạt ngược mắt, nhìn về Tiểu Hắc cách đó không xa chân trước chạm đất mà đứng, vừa khéo Tiểu Hắc lúc này cũng hơi mở hai mắt nhìn sang.

Bốn mắt giao tiếp, Vô Mạt đáy mắt dâng lên một mảnh âm áp.

Chỉ là chút âm áp này sau khi nhìn về phía quan đại nhân kia đã biến mất một chút cũng không có tung tích, hán lạnh nhạt nói: "Lang Vương phái ra ba bầy sói, từ ba hướng đông, Nam, tây tiến đến, đem nơi này bao vây tới nước chảy không lọt. Mỗi bầy sói có khoảng 400 con sói, cho nên nơi này có hơn 1,000 con sói ——"

Hán dừng lại, hung dữ nhìn quan đại nhân, nhẹ nhàng nói ra mấy từ tiếp theo: "Một ngàn con sói đang đói bụng, chờ ăn thịt."

Cái từ "Ăn thịt" vừa ra, quan đại nhân đáng thương nhất thời cảm giác cả người mình đều nhúc nhích, hán nhìn ánh mắt âm trầm của nam nhân trước mặt này, không kìm lòng được lạnh run một cái.

Đúng lúc này, ba con sói lớn kia cũng quét mắt nhìn sang, lúc đảo qua vị quan đại nhân đang ngây ngốc kia trong đôi mắt hiện lên nét hơi khinh thường, xem ra bảo chúng nó ăn thịt cái vị quan đại nhân này, cũng không muốn .

Hắn giật mình một cái, phù phù quỳ xuống trước mặt Tộc trưởng đại nhân, khóc lóc nức nở: "Tộc trưởng, ta là bị một vài tên tiểu nhân hèn hạ đầu độc mới đi đến nơi này, ta chính là vì tham chút vàng thoi, Tộc trưởng đại nhân người tha mạng cho ta đi, sau khi trở về ta nhất định sửa đổi những sai lầm lúc trước, sau khi trở về nhất định chuẩn bị đại lễ đến cảm tạ!"

Lúc này Mộc Dương phía sau chợt lớn tiếng nói: "Tộc trưởng, tuyệt đối không thể tha cho bọn ác nhân này, hôm nay nếu thả cho bọn chúng đi, ngày sau bọn chúng nhất định sẽ tới tìm chúng ta gây phiền toái!"

Tộc trưởng quét mắt về phía sau một cái, Mộc Dương nhất thời im tiếng.

Tộc trưởng đưa mắt nhìn về Vô Mạt bên cạnh: "Vô Mạt, ngươi cho là thế nào?"

Mộc Dương nghe xong lời này, nhất thời hai mắt tròn tròn.

Vô Mạt đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy quan binh mà quan đại nhân mang tới cũng có mấy trăm người, hơi trầm ngâm một chút nói: "Tộc trưởng đại nhân, chuyện này là bởi vì Nghênh Xuân mà có, Vô Mạt cho là cần phải nghĩ cách tìm được Nghênh Xuân, mới có thể cho vị đại nhân này một cái công đạo." Khi nói đến "công đạo", đôi mắt sắc bén của hắn quét qua hôn phu của Nghênh Xuân, vị hôn phu này nhất thời cả người rét lạnh, run rẩy một cái.

Tộc trưởng nghe, gật đầu nói: "Không sai, chuyện này nếu bởi vì Nghênh Xuân, chúng ta liền phải tra rõ, cho vị quan đại nhân này một cái công đạo." Nói xong ông cúi đầu hướng quan đại nhân, cung kính nói: "Không biết đại nhân nghĩ như thế nào?"

Quan đại nhân lúc này còn có thể có suy nghĩ như thế nào, cũng chỉ gật đầu liên tục đồng ý: "Đúng đúng đúng, làm rõ ràng cái vị Nghênh Xuân đó rất cuộc xảy ra chuyện gì, không còn gì tốt hơn, vậy thì xong hết mọi chuyện rồi, đúng đúng đúng."

Đang nói, chợt nghe một tiếng nói già nua run rẩy vang lên: "Chuyện Nghênh Xuân, ta tới cho các ngươi một cái công đạo!"

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Tô lão cha được Bán Hạ và Nhẫn Đông nâng đỡ chậm rãi đi tới, phía sau còn có A Nặc đi theo.

Thì ra khi Bán Hạ lấy được trường mâu mà Vô Mạt muốn xong khi đang cùng A Nặc trở lại, vừa vặn gặp được Nhẫn Đông đang đỡ cha mình đi đến thần miếu. Tô lão cha hoảng hốt tỉnh lại, nghe nói quan binh vì Nghênh Xuân vây quanh thần miếu, cố ý muốn đến nói rõ ràng, Nhẫn Đông không thể làm gì khác hơn là dìu ông tới đây.

Bán Hạ vốn lo lắng cho an nguy của phụ thân không muốn để ông đến, ai ngờ sau đó chỉ thấy đám sói vây quanh miếu, biết chuyện có biến chuyển, liền đỡ phụ thân đi lại đây. Đợi đến khi đến gần thần miếu, bọn sói biết bọn họ là người Vọng Tộc, lại thả bọn họ đi vào, mà những quan binh kia đã sớm tề ra quần, làm sao còn có hơi sức ngăn trở bọn họ đâu.

Tô lão cha nhìn thấy vị hôn phu của Nghênh Xuân thì vô cùng tức giận, vung tay muốn đánh hắn. Bán Hạ vội ngăn lại: "Phụ thân, cần gì tự mình đi đánh, thân thể người đang yếu, còn cần nghỉ ngơi, nếu người thật sự muốn đánh, nữ nhi thay người đi đánh là được." Nói xong nàng xoay người nhận lấy trường mâu trong tay A Nặc, hai tay nắm chặt đánh thẳng vào người vị hôn phu của Nghênh Xuân.

Nàng đối với nam nhân này cũng là khí hận, tỷ tỷ vốn chẳng qua là một tiểu cô nương có chút hư vinh thôi, nhưng kể từ khi yêu nam nhân này, lại càng ngày càng kỳ cục, hôm nay cư nhiên giúp người ngoài phản bội tổ tông của mình.

Vị hôn phu của Nghênh Xuân vạn lần không ngờ nữ nhân bụng lớn này dám nói đánh liền đánh, không hề phòng bị cho nên bị trường mâu đánh trúng khiến mặt mũi tím xanh sưng vù đầu óc choáng váng, đau đớn kêu lên một tiếng, đau đến mức trên mặt không còn huyết sắc, nhưng lúc này tình thế không ổn, hắn cũng không có dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn về mặt đau khổ đứng im chịu đựng. Đại trưởng phu có thể chịu □ chuyện nhục nhã, bị tiểu nữ nhân đánh một trận thì có là cái gì, còn nhiều thời gian!

Mấy người lướt qua hôn phu Nghênh Xuân, đi tới trước mặt Tộc trưởng, bái kiến Tộc trưởng. Tô lão cha rồi mới hướng quan đại nhân nói: "Đại nhân, Nghênh Xuân là con gái lớn của lão, nàng vài ngày trước đúng là lạc đường trong thôn, nhưng người Vọng Tộc tuyệt đối không có khó dễ nàng nửa phần, kính xin đại nhân minh giám."

Quan đại nhân đầu óc trong nhất thời mềm nhũn chỉ muốn vội vàng chạy trốn khỏi cái nơi quỷ quái này, lúc này sao còn muốn minh giám cái gì, chỉ luôn miệng nói: "Hiểu, hiểu, người làm cha đương nhiên không thể làm hại nữ nhi mình, đều tại ta nhất thời hồ đồ, làm nghe kẻ gian nói như vậy."

Tộc trưởng lại nghiêm nghị nói với quan đại nhân: "Đại nhân, tuy nói người có mắt của quan thanh thiên phân biệt rõ đúng sai, nhưng chúng ta vẫn cần phải tìm được Nghênh Xuân, cho người một công đạo rõ ràng."

Quan đại nhân không ngờ tộc trưởng này lại dài dòng như vậy, hắn sớm nói không muốn dính dáng đến người Vọng Tộc nữa ông ta còn muốn như thế nào nữa? Tại sao không thả mình đi? Nhưng mà hắn cũng không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là về mặt đau khổ nói: "Tộc trưởng, xin hỏi có cách để có câu trả lời thỏa đáng sao?"

Tộc trưởng đại nhân nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt đều quét qua con cái của mình bao gồm Phí, cháu chắt của mình bao gồm Mộc Dương Mộc Oa, thậm chí còn có cả thế tử đã đi theo mình hơn nửa đời người nữa.

Ánh mắt của lão mù mù, vẫn dừng lại không rời Vô Mạt.

Tộc trưởng đại nhân theo tầm mắt của bà nhìn sang, chỉ thấy ánh lửa dao động, đám sói tứ phía, Vô Mạt giống như thân cây thẳng tắp đứng ở đó, mái tóc đen theo gió vũ động, hần tựa như một con sói xông vào nhân gian, bộc lộ tài năng, khí thế hào hùng.

Ông nhớ lại con gái út A Thủy của mình, đó là một nữ hài dịu dàng như mặt nước, làm sao lại sinh ra một hài tử cuồng dã như vậy?

Ánh mắt của ông cũng dần dần dời đến Bán Hạ, đó là một cô nương bề ngoài thanh tú, nội tâm mạnh mẽ. Từ lúc nàng còn rất nhỏ, ông đã cảm thấy trên người nàng giống như có ẩn dấu một loại lực lượng thần bí. Có lẽ chính là loại lực lượng kia, khiến cho nàng dũng cảm gả cho Vô Mạt luôn bị người xa lánh kia đúng không?

Ông thở dài một hơi, vuốt chòm râu trắng, trịnh trọng nói: "Vô Mạt, Bán Hạ, các con tới đây."

Vô Mạt cùng Bán Hạ liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không biết vì sao Lão tộc trưởng lúc này lại gọi bọn họ đến, nhưng vẫn cùng đi đến trước mặt tộc trưởng.

Đôi mắt già nua của tộc trưởng nhìn Vô Mạt toát ra nhuệ khí đặc hữu của người trẻ tuổi, từ ái nói "Vô Mạt, con nên biết, con là đứa bé do con gái út của ta sinh ra."

Vô Mạt nghe vậy, lông mày lập tức nhăn lại, môi mím nhẹ, không tình nguyện nói: "Ta biết."

Trong đôi mắt cơ trí của tộc trưởng hiện lên đầy vẻ đau thương: "Vậy con có thể gọi ta một tiếng ngoại gia gia hay không?"

Lung Vô Mạt cương cứng một chút, ánh mắt của hắn dời đi, lại vừa khéo nhìn thấy lão mù mù bên cạnh đang nén nước mắt chờ đợi nhìn mình.

Trong đôi mắt hắn thoáng qua một tia khổ sở, nhắm mắt lại, một lần nữa mở ra, hắn cảm thấy Bán Hạ bên cạnh đang nắm tay của mình, cố gắng an ủi bản thân.

Bàn tay Bán Hạ mềm mại ấm áp, điều này làm cho hắn cảm thấy dễ dàng rất nhiều.

Nhưng mà hắn nhìn lão nhân râu tóc bạc trắng trước mặt, lạnh nhạt lắc đầu: "Trước kia người thân của ta là sói, hiện tại chỉ có thêm Bán Hạ."

Âm thanh của hắn bắt đầu cứng nhắc cổ chấp, chỉ là nói đến hai chữ cuối cùng lại hơi trầm xuống.

Gió núi nhẹ nhàng khoan khoái vui lẫn hơi nước thổi qua, xung quanh an tĩnh chỉ có âm thanh đuốc cháy. Một ngàn con sói lặng lẽ đứng ở chân núi, lại chưa từng phát ra một âm thanh nào.

Tiểu Hắc mở đôi mắt xanh lá ra, xa xa nhìn về Vô Mạt.

Bọn họ là cùng uống một dòng sữa, ở cùng một hang sói mà lớn lên là huynh đệ khác biệt.

Khi còn bé cùng nhau chịu đói chịu rét, còn khi nhỏ yếu thì từng cùng nhau chịu đựng những con sói khác khi dễ.

Nó quen thuộc âm thanh của hắn hơi thở của hắn, có thể nghe ra trong lòng hắn bây giờ đang tràn ngập bi ai, đó là đau thương Vô Mạt không nói ra.

Tiểu Hắc ngẩng đầu lên cao ngạo, đôi mắt cô lạnh nhìn về thần miếu cổ xưa mà cũ nát đứng vững trong ánh lửa

Mà lúc này Bán Hạ, không nhịn được thầm thở dài một cái, nàng không đành lòng nhìn thất vọng hiện lên trên mặt tộc trưởng, cùng với hai hàng lệ trên mặt lão mù mù.

Nàng nghĩ tới, chuyện này sau này sẽ từ từ nói với Vô Mạt, trái tim của hắn đối với bên ngoài giống như luôn được bao kín bởi bức tường băng cứng rắn, nếu muốn hòa tan tuyệt không phải chỉ trong một ngày, cũng không thể nóng vội.

Lão nhân chòm râu trắng tuyết thu liễm lại nội tâm thất vọng cùng bi thương, trịnh trọng nói: "Vô Mạt, Bán Hạ, các con xem một chút, nơi này là cửa chính thần miếu." Nói đến đây thì ngón tay ông chỉ ra phía sau.

Ở sau lưng ông, người vọng tộc cầm cầm rìu đá bảo vệ, chính là thần miếu người vọng tộc, cũng là thần miếu núi thượng cổ.

Nơi ngón tay của ông chỉ đến, người vọng tộc tránh ra tạo thành một con đường.

Tộc trưởng nhìn hai vợ chồng Vô Mạt, trang nghiêm nói: "Hiện tại, hai người các con đi vào, tìm kiếm bên trong rốt cuộc có Nghênh Xuân đã mất tích hay không."

Ánh mắt của ông quét qua quan đại nhân một bên vẫn đang khiếp đảm: "Nhớ nhìn kỹ một chút, nếu là có, nhất định dẫn nàng ra ngoài."

Vô Mạt cùng Bán Hạ vụn vụn không ngờ hai người họ lại phải đi vào tìm Nghênh Xuân? Thần miếu không phải chỉ có tộc trưởng mới có thể đi vào sao?

Nhưng tộc trưởng không có bất kỳ lời giải thích nào, ông chỉ chỉ nơi đó: "Đi đi."

Vô Mạt cùng Bán Hạ không thể làm gì khác hơn là gật đầu lên tiếng: "Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bí mật thần miếu

Vô Mạt dắt tay Bán Hạ, hai người đi tới trước thần miếu. Cửa chính thần miếu là dùng gỗ dương trên núi làm, phía trên khắc họa rất nhiều đồ án kỳ quái. Bởi vì đã qua nhiều năm, những hoa văn kia đã mờ hồ, và lại phía trên hiện đầy bụi bặm.

Vô Mạt đưa tay đẩy cửa chính, cửa miếu cổ kính cũ nát phát ra âm thanh cọt kẹt, cửa mở ra, bụi đất toát loạn, một mùi mốc meo xông tới mặt. Vô Mạt dẫn Bán Hạ, cẩn thận bước vào, giống như bước vào một thế giới thần bí.

Sau lưng, đại môn lần nữa đóng lại, trong thần miếu một mảnh tăm tối.

Bán Hạ không khỏi tiến sát đến bên cạnh Vô Mạt hơn: "Vô Mạt, chúng ta nên làm cái gì?"

Nàng chỉ dựa vào ấn tượng mới vừa nhìn thấy kia, mơ hồ nhớ ngay phía trước là một án kỷ, trên án kỷ thờ phụng Kiểm Linh cùng tượng của Lão tổ tông Địa Nô.

Vô Mạt đưa tay ôm eo của nàng để cho nàng tựa vào trên người mình, nhỏ giọng nói: "Đừng sợ, ta giống như cảm thấy có lối ra."

Hắn trầm ngâm nghiêng tai chốc lát, liền dắt tay Bán Hạ, chậm rãi đi đến phía trước.

Trong bóng tối, Bán Hạ mơ hồ cảm giác Vô Mạt dẫn mình vòng qua cái án kỷ đó, đi tới sau án kỷ.

Vô Mạt dịu dàng nói: "Đừng sợ, nơi này giống như có gió thổi qua, chắc phải có một lối đi."

Bán Hạ chợt hiểu: "Ta nhớ lúc còn rất nhỏ, có lão nhân kể chuyện xưa, đã từng nói thần miếu thông tới một sơn động." Nàng suy đoán nói: "Chúng ta trước kia nghe tiếng mình kiểm, có khả năng là ở trong sơn động đó phát ra."

Vô Mạt gật đầu: "Đúng, ta đỡ nàng, chúng ta từ từ đi."

Thật ra thì Vô Mạt lúc này cũng chỉ mới nghi ngờ, như thế trong bóng tối, bản thân bằng khứu giác hơn người mới tìm được đường ra, nhưng Nghênh Xuân thì sao? Nàng chỉ một mình tiến vào, lại không dám trắng trợn đốt đuốc, sao có thể đi ra chứ?

Nhưng mà lúc này hiển nhiên không phải lúc nghĩ đến điều này, Vô Mạt và Bán Hạ hai người tay nắm tay, cùng nhau mò mẫm đi về phía trước.

Theo lối đi kia đi về phía trước, cũng không biết đi bao lâu, trước mặt không còn đường nữa, Vô Mạt nhú mảy trăm tư một lát, bảo Bán Hạ nắm y phục của mình, bản thân thì buông hai tay tìm kiếm ở xung quanh, chỉ chốc lát sau, hắn sờ tới trước mặt giống như có cửa, đẩy ra.

Sau khi đẩy ra, mắt hai người nhất thời tỏa sáng.

Trước mặt là một sơn động to lớn, sơn động này có thể chứa đến mấy cái nhà lớn, đối diện có một lối đi tiếp tục tiến lên, mà ở trên tường sơn động khảm rất nhiều dạ minh châu to lớn, chiếu sáng lấp lóe, đem cả thạch động chiếu rọi giống như ban ngày. Hai người đi vào thạch động, rất nhanh liền bị một cái thạch đài ở chính giữa làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy giữa thạch động, có một thạch đài dùng đá xanh xây xếp lại, trên thạch đài có hai cái bệ đá màu đỏ, bên trên để một thanh kiếm.

Thanh kiếm này vô cùng kỳ dị, chợt nhìn chỉ cảm thấy bạch quang bức người bắn tới làm cho người ta không dám nhìn thẳng, nhưng trầm ngâm nhìn lại không cảm thấy cái gì, chỉ an tĩnh nằm ở nơi đó mà thôi.

Thân kiếm cổ xưa màu đen, giống Hắc Diệu Thạch hiếm thấy, ánh sáng đen ám đảm thần bí lưu chuyển.

Thế nhưng đem kiếm màu đen lại tra vào - vào một vỏ kiếm màu bạch ngọc. Vỏ kiếm này giống được khắc bằng bạch ngọc, toàn thân không một chút hoa văn trang trí, lẳng lặng tỏa ra bạch quang nhu hòa, đem cổ kiếm đen tuyền bao phủ ở bên trong.

Vô Mạt lúc này nhú mảy: "Rất kỳ quái. . . ." Hắn nhỏ giọng lầm bầm.

Bán Hạ trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, nàng nhìn thanh cổ kiếm hoàn toàn trái ngược rồi lại hòa hài lạ thường kia, chỉ cảm thấy tinh thần hoảng hốt, giống như có cái gì hút lấy tinh thần của nàng, trong nhất thời không khống chế được nên thờ dốc dồn dập, hai má cũng ửng hồng.

Vô Mạt cau mày, vội cầm tay Bán Hạ, trầm giọng nói: "Đừng nhìn, kiếm này rất cổ quái."

Bán Hạ hít vào một hơi thật sâu, buông lỏng thân thể tập trung ý chí, từ từ cảm giác tốt hơn nhiều, lúc này mới lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đây chính là Kiếm Linh?"

Vô Mạt trong lòng lại đang nghĩ: "Lúc trước nghe thấy tiếng kiếm minh, chẳng lẽ là ở chỗ này phát ra?"

Hai người nhìn cổ kiếm hồi lâu, cuối cùng tâm ý tương thông, liếc mắt nhìn nhau, chấp tay lại xá lạy ba cái, lúc này mới chậm rãi rời đi tiếp tục hướng về phía trước.

Lối đi phía trước trở nên nhấp nhô, giống như một thông đạo được đào gọt trong núi đá, Vô Mạt suy đoán nói: "Chúng ta cũng đi khá xa rồi, có lẽ đã tới dưới núi Thượng Cổ."

Bán Hạ cũng cảm thấy thần kỳ: "Ai cũng chưa từng nghĩ, lại có người đào lối đi dưới núi Thượng cổ, cũng không biết con đường này dẫn đến nơi nào?" Nàng dừng lại nói: "Cũng không biết đại tỷ rốt cuộc thế nào rồi."

Vô Mạt lắc lắc tay của nàng, an ủi: "Tiếp tục đi về phía trước, sẽ có thể tìm được."

Bán Hạ gật đầu một cái, hai người tiếp tục tiến lên, lúc này đường núi gấp ghe, thỉnh thoảng còn đột nhiên xuất hiện hòn đá sắc nhọn, nếu sơ ý một chút liền va phải. Vô Mạt sợ Bán Hạ bị thương, luôn cẩn thận che chở nàng phía sau mình, bản thân mở rộng cánh tay đi phía trước loại bỏ chướng ngại.

Cứ tiếp tục đi như thế, Bán Hạ không bị thương chút nào, Vô Mạt cũng bị thương mấy lần trên cánh tay. Bán Hạ không khỏi đau lòng: "Đi chậm một chút thôi." Vô Mạt lại lắc đầu không sao cả nói: "Những tảng đá này tính là cái gì, đụng phải ta, còn không biết ai đau hơn ai đấy."

Lời này nói ra Bán Hạ không khỏi vừa buồn cười lại vừa đau lòng, chỉ là nhìn một chút, quả thật đúng thế, bị mấy hòn đá bị Vô Mạt đụng phải thậm chí còn bị vỡ ra.

Đang lúc này, trước mắt hai người trở nên sáng sủa, chỉ thấy nơi này là một sơn động không khác cái trước bao nhiêu, trong sơn động cũng khảm đầy đá minh châu.

Trong cái sơn động này không có kiếm, nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy trên thạch bích khảm một bức tranh, hai người đến gần ngửa mặt nhìn kỹ.

Chỉ thấy trên bức họa là một cô gái cầm đóa sen trong tay, nàng ấy thanh lệ thoát tục, tư thái uyển chuyển, đôi mắt tỏa ra phong tình không nói rõ được, đừng nói nam nhân, ngay cả Bán Hạ là một cô gái nhìn thấy cũng không khỏi ngây dại. Nhìn hồi lâu, nàng chợt phản ứng lại, bất giác đỏ mặt, thì ra lúc nàng nhìn chăm chăm cô gái kia, thế nhưng nhớ lại rất nhiều chuyện kiều diễm.

Nàng quay mặt sang bên cạnh nhìn Vô Mạt, ai ngờ Vô Mạt lại không hề nhìn cô gái, mà nhìn chăm chăm chữ khắc một bên.

Bán Hạ cũng nhìn chữ, đáng tiếc quá mơ hồ, hơn nữa giống như bị người dùng dao vạch lên, căn bản không nhìn rõ được.

Bán Hạ cẩn thận nhìn Vô Mạt, đôi mắt đảo tròn hỏi: "Vô Mạt, chàng không cảm thấy cô gái trên vách này rất là. Rất là mê người sao?" Ngay cả nữ tử như nàng nhìn thấy còn đỏ mặt, vì sao hắn một chút phản ứng cũng không có.

Vô Mạt chuyển dời ánh mắt đi tới trên bức họa, gật đầu thuận miệng nói: "Đúng, rất mê người." Nói xong lại đi nghiên cứu những chữ viết mơ hồ bên cạnh.

Bán Hạ trong lòng chợt cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Vô Mạt sau khi nghiên cứu một phen không có kết quả, rốt cuộc vẫn phải đưa mắt nhìn bức họa kia, tỉ mỉ xem xét bất giác cau mày: "Ta tại sao cảm thấy nữ tử này có chút ngu dần?"

(*ngã ngửa cả ghế* Vô Mạt em chịu anh rồi ._._|||)

Ngu dần? Bán Hạ không hiểu, nhìn lại lần nữa: "Ta chỉ cảm giác nàng ta yêu mị mê người, lại chưa từng cảm thấy ngu dần."

Vô Mạt nghe xong, lắc đầu nói: "Thôi, chúng ta tiếp tục đi, cái này thật sự nhìn không ra."

Bán Hạ nín cười, gật đầu nói: "Tốt."

Hai người lúc đi ra khỏi thạch động, đột nhiên phát hiện cửa thạch động lại có một bức tượng, chỉ là bức tượng kia núp ở chỗ tối vì vậy vừa rồi không chú ý tới thôi.

Lập tức hai người ngồi xổm xuống nhìn kỹ, không khỏi thất kinh, bức tượng này thế nhưng có diện mạo giống hệt bức tượng Lão tổ tông Địa Nô được thờ cúng ở bên ngoài, hơn nữa cái này càng giống như thật, lông mày râu ria khắc họa rõ nét, giống như người thật!

Bán Hạ thấy vậy, không khỏi nói: "Tộc trưởng để cho chúng ta đi vào trong thần miếu, vậy chàng chính là tộc trưởng kế nhiệm. Địa Nô là tổ tông của ta và chàng, phải cúi đầu vái lạy."

Vô Mạt gật đầu nói đúng, lập tức hướng về phía tượng đá này vái ba lạy.

Sau khi cúi đầu xong, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước, con đường tiếp theo hơi xoay mình hướng lên, đi không bao lâu liền mơ hồ nghe được tiếng nước chảy, Vô Mạt nghiêng tai lắng nghe rồi nói: "Nơi này hẳn là phía sau Núi Thượng Cổ, chúng ta sắp đi tới trên mặt đất rồi."

Bán Hạ nghe hẳn nói như vậy trong lòng mơ hồ lo lắng cho Nghênh Xuân, mắt thấy này sơn động sắp hết, nhưng sao lại không thấy tung tích của nàng chứ? Nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Vô Mạt thấy vẻ mặt của Bán Hạ, chỉ cho là nàng mệt mỏi, liền muốn công nàng đi. Bán Hạ cười chỉ chỉ bụng mình, đã nhô ra, sao có thể công chứ, không thể để hồng tiểu oa nhi trong bụng a.

Vô Mạt suy nghĩ một chút, liền nói: "Vậy ta ôm nàng đi."

Bán Hạ vội vàng lắc đầu: "Đừng, đường này vốn đã dốc khó đi, chàng ôm ta, vậy còn không mệt chết sao."

Nhưng Vô Mạt sao có thể là người sợ mệt chứ, hẳn chỉ một lòng sợ nương tử của mình mệt chết thôi, lập tức không nói lời gì ôm ngnag Bán Hạ lên rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hắn thể lực rất tốt, ôm Bán Hạ vẫn bước đi như bay, hơi thở vững vàng, cũng không hề có chút mệt mỏi, Bán Hạ lúc này mới yên lòng.

Lại không biết đi bao lâu, rốt cuộc tiếng nước chảy càng ngày càng rõ, cuối cùng đột nhiên một ngọn gió mát lạnh thổi tới, trước mắt có thể thấy những ngôi sao lấp lánh cùng bầu trời xanh đậm rồi, đây chính là cửa ra.

Vô Mạt đỡ Bán Hạ ra ngoài, sau đó mới bò lên. Xung quanh cửa động đầy cỏ dại, lúc này đêm đã khuya, sương đêm dính ướt ống quần, trên người hỗn loạn nhếch nhác.

Hai người hoàn toàn leo ra, đứng thẳng lại, xem xét xung quanh, chỉ thấy một vầng trăng treo cao trên bầu trời, xa xa đều là dãy núi tối đen hình thù kỳ quái, bốn phía cỏ dại mọc thành bụi có tiếng côn trùng kêu vang.

Bán Hạ nhíu mày: "Xem ra sắc trời đã muộn rồi, chúng ta đi thật lâu đấy." Nói đến đây thì bụng nàng kêu lên ừng ực.

Hiện giờ bụng nàng đã không ít tháng, sức ăn so với trước kia lớn hơn rất nhiều, hôm nay lại ở trong sơn động giăng co nửa ngày như vậy, trong bụng không khỏi đói khát.

Vô Mạt thấy vậy, cẩn thận đỡ Bán Hạ: "Ta biết xung quanh đây có một sơn động, chúng ta trước nghỉ ngơi một chút, rồi tìm cho nàng chút thú rừng nướng ăn."

Bán Hạ nhìn vị trí của mặt trăng, lắc đầu nói: "Ta thấy thôi đi, tình hình ở thần miếu còn chưa rõ, chúng ta vẫn nên nhanh chóng xuống núi. Chàng tìm cho ta chút trái cây đi, sau đó liền xuống núi." Một đường không thấy tung tích Nghênh Xuân, có lẽ nàng đã rời khỏi sơn động từ nơi này.

Hai người đang nói, chợt nghe tiếng gầm gừ của Dã Lang, âm thanh kia xuất hiện khắp nơi, nghe như thể chắc chắn không phải chỉ có một con. Vô Mạt nghe thấy, nhanh chóng bảo hộ Bán Hạ về phía sau. Dù sao lúc này đã nửa đêm ở nơi hoang vu, ai biết mấy con sói này thuộc về bầy sói nào, có biết quy định hay không.

Chỉ chốc lát sau, những đôi mắt sói tinh mạch tụ lại gần, có hơn bảy tám đôi, bọn chúng ngừng gầm gừ, đôi mắt màu xanh lá cây nhìn chằm chằm vào hai người.

Vô Mạt kéo Bán Hạ bảo hộ ở sau lưng, bản thân phía trước thì gầm gừ, mấy con sói nghe được đầu tiên là liếc mắt buồn bực, tiếp liền "Nói chuyện với nhau".

Rất nhanh mấy con sói kia nhường đường, Vô Mạt đỡ Bán Hạ đi ra ngoài.

Vô Mạt nhỏ giọng giải thích: "Bọn chúng là sói bảo vệ thủ hộ cái cửa động này, là chờ chúng ta tới, bọn chúng còn nói một cô gái ngất xỉu ở gần đây, chắc là Nghênh Xuân."

Bán Hạ nghe được mừng rỡ, vốn cho là tỷ tỷ mình không rõ tung tích, thì ra vẫn có thể tìm được, cũng coi như chuyến đi này không tệ, có câu trả lời cho mấy người ngoài dưới chân núi kia rồi.

Hai người đi trên bụi cỏ rậm rạp, kéo những nhánh cây bắt chéo chắn đường, rất nhanh liền tìm Nghênh Xuân nằm phía sau một tảng đá lớn.

Nghênh Xuân khắp người dơ bẩn, y phục rách nát, trên mặt trên tay đều là vết cắt, hai mắt nhắm nghiền bất tỉnh nhân sự. Bán Hạ vội vàng tiến lên dò mạch, lúc này mới yên lòng: "Nàng là đói bụng mấy ngày, ngất đi, chúng ta phải tìm chút đồ ăn cho nàng." Bằng không nàng cứ bất tỉnh như vậy, cũng không thể để Vô Mạt công nàng chân núi a.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tộc trưởng mới ra đời

Lập tức Bán Hạ coi chừng Nghênh Xuân ngồi bên cạnh tảng đá, Vô Mạt đi ra xung quanh hái chút trái cây, thật may lúc này là mùa hè, trên núi trái cây còn rất nhiều. Đang hái, hần thấy bên cạnh có một suối nước, nghĩ Bán Hạ có lẽ cũng khát nước, liền muốn lấy một chút.

Bây giờ là mùa hè, trên người hần ăn mặc bộ y phục vải gai do Bán Hạ tự mình làm, lập tức cởi nửa áo trên, lại lấy tiểu đao của Bán Hạ cho. Hần trước dùng nửa áo nhúng xuống suối nước nhấc lên lấy một bọc nước, động vật phù du trong nước chợt thấy mình rời khỏi suối nước, rồi rít kinh hoàng bơi loạn trong cái áo. Chỉ chốc lát sau, bọn chúng liền phát hiện toàn bộ nước đã chảy hết đi.

Nước suối từ cái áo chảy xuống, phía dưới là dùng vô đao tiếp lấy. Trải qua lần lọc này, trong nước ít nhất không còn có phù du Tiểu Trùng các loại.

Lấy nước xong, hần giặt sạch cái áo, dùng cái áo gói lấy số trái cây vừa hái kia rồi nhanh chóng đi về.

Bán Hạ thấy hần trở lại, càng cảm thấy đói bụng, cầm trái cây liền ăn ngay. Bây giờ thai nhi trong bụng nàng sớm đã có máy thai, tiểu oa nhi giống như cảm nhận được mùi thơm của thức ăn, bắt đầu chuyển động ở trong bụng.

Bán Hạ vừa ăn vừa nói: "Chàng trước ăn trái cây, sau đó đem nước cho tỷ tỷ ta uống chút thôi."

Vô Mạt nhìn Nghênh Xuân vẫn mê mẩn như cũ, hừ lạnh một tiếng nói: "Không chết được đâu, trước hết để cho nàng nằm một lát thôi." Nói xong cầm tiểu đao kia đưa cho Bán Hạ uống nước.

Bán Hạ bên này ăn trái cây, bên kia nhờ tay Vô Mạt uống mấy ngụm nước, trong bụng có chút đồ ăn, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Vô Mạt lại uống vài ngụm, cuối cùng còn dư lại một chút mới đi cho Nghênh Xuân. Nghênh Xuân đã đói bụng vài ngày, miệng đã sớm khô nứt, bây giờ cảm thấy có nước rơi xuống giữa răng môi mình, nhất thời giống như gặp được cây cỏ cứu mạng, mắt cũng không mở ra liền liếc miệng uống nước.

Vô Mạt thấy vậy, vỗ vỗ đầu của nàng, lạnh lùng nói: "Tĩnh lại!"

Cái tay kia thường ngày vẫn luôn làm việc nặng, bây giờ lại không có ý thả nhẹ sức lực, lần này đánh vào đầu Nghênh Xuân tự nhiên không hề nhẹ, Nghênh Xuân cuối cùng từ mê mẩn mở mắt ra, đập vào mắt, lại thấy một nam nhân tóc đen buông xõa, ngực để trần đang cúi đầu nhìn mình, trong tay còn cầm một cây đao, nhất thời sợ đến mức hết âm lên.

Giọng của nữ nhân này vang lên trong thâm sơn lúc nửa đêm, bén nhọn sợ hãi, lúc đó không phải chuyện đùa, chung quanh những con chim a côn trùng a thậm chí con thỏ nhỏ nấp trong bụi cây cũng rít rít bị sợ đến chạy tán loạn bốn phía.

Bán Hạ lau một trái cây rồi ăn, nhỏ giọng nói: "Tỷ, đừng kêu nữa."

Nghênh Xuân bị dọa sợ lúc này nghe được âm thanh quen thuộc, mới dần ngừng tiếng kêu, nàng si si ngốc ngốc mà nhìn Bán Hạ, ha ha nhếch miệng cười ngây ngô: "Muội, là người a."

Bán Hạ ăn trái cây bất động, nàng đột nhiên cảm thấy đại tỷ có điểm không đúng.

Vô Mạt cũng phát hiện, cau mày bắt lấy tay Nghênh Xuân lay động: "Người, tỉnh táo lại đi." Giọng của hần thô lỗ lại lạnh lẽo cứng rắn, giống như đối mặt với hần bây giờ là một con thỏ hoang hoặc là một con gà rừng vậy.

Nghênh Xuân liếc nhìn Vô Mạt, lạnh run co rút thành một cục: "A, quý a, quý, có ma!" Nói xong lại bắt đầu hét âm lên.

Bán Hạ đứng dậy khó khăn dịch bước đến bên Nghênh Xuân, bắt mạch của nàng, không khỏi nhíu mày: "Sợ là bị dọa, thần trí có chút mơ hồ."

Vô Mạt nghe được rất không vui: "Xem ra chỉ có thể dắt nàng ta xuống núi." Lúc hần nói lời này, giống như hần phải dắt một con trâu.

=====

Ăn uống no đủ, Vô Mạt tìm một roi mây, một đầu thắt ở ngang hông Nghênh Xuân, một đầu khác thắt trên cánh tay mình. Hần cẩn thận nâng đỡ nương tử của mình, dắt gánh nặng Nghênh Xuân kia, bắt đầu xuống núi.

Trăng sáng dần dần đi về phía Tây, đêm đã qua hơn phân nửa, bọn họ rốt cuộc đi tới chân núi.

Vô Mạt sợ Bán Hạ bị giày vò đến quá mệt mỏi, vốn muốn để nàng về nhà nghỉ ngơi, nhưng Bán Hạ cảm giác mình còn có thể, cũng không muốn đi, vì vậy Vô Mạt không thể làm gì khác hơn là mang theo nàng và Nghênh Xuân cùng đến thần miếu.

Xung quanh thần miếu vẫn bị bày sới bao vây, bọn sới này đã canh giữ hơn nửa đêm. Trong bày sới, phía ngoài là quan binh, bọn họ tinh thần uể oải, trên mặt lo âu sợ hãi cùng một môi nhìn một cái không sót gì. Khi Vô Mạt cùng Bán Hạ xuất hiện trước mặt bọn họ thì bọn họ mau chóng mở ra một con

đường.

Trước thần miếu, ba con Cự Lang đều nhắm mắt giả vờ ngủ say, mà người Vọng Tộc vẫn đứng trước thần miếu như cũ, bọn họ vẻ mặt nghiêm túc trang trọng nhìn phía trước.

Trước mặt của họ, để một tấm vải bố trắng nõn, trên vải bố để một hộp gỗ màu đỏ, bên cạnh hộp gỗ là gậy đầu cá tượng trưng quyền uy Tộc trưởng, bên cạnh còn có là một xương thú khác tí mĩ.

Khi Vô Mạt thấy dây hết thấy, chỉ cảm thấy đầu ầm vang một tiếng dường như muốn nổ tung, một loại dự cảm chẳng lành xuất hiện trong lòng hắn.

Ánh mắt của hắn ở tìm kiếm trong đám người, tìm kiếm lão nhân râu tóc bạc trắng đó, nhưng, không có.

Ánh mắt như điện của hắn nhìn chăm chú về phía Phí: "Ông ta, người đâu?"

Phí ngẩng đầu nhìn về Vô Mạt, vẻ mặt thần thờ: "Tộc trưởng đã đi."

Người trong tộc vô luận nam nữ lão ấu, lúc này nghe nói như thế, cũng đau thương mà cúi thấp đầu.

Ánh mắt Vô Mạt khó khăn chuyển dời đến hộp gỗ màu đỏ đó, một cái hộp nhỏ như vậy, lại chính là lão nhân đã từng cơ trí từ ái đó sao?

Hắn không dám tin mà lắc đầu: "Không, ta không tin, ông ta khẳng định là không có chết."

Phí trầm trọng ngẩng đầu lên, không có bất kỳ vẻ mặt gì, ánh mắt yên lặng nhìn Vô Mạt, nghiêm trang mà nói: "Vô Mạt, bắt đầu từ bây giờ, người chính là tộc trưởng Vọng Tộc, cầm đầu cá gậy lên đi."

Vô Mạt khiếp sợ nhìn về Phí, nhưng Phí chỉ lần nữa gật đầu: "Đây là nguyện vọng của Tộc trưởng."

Quan đại nhân vẫn ở đây, hắn vừa khát vừa đói lại lạnh rồi sợ hãi, nhưng hắn không dám chạy về phía quan binh của mình, bởi vì trên đường có mấy Đại Lang chặn hắn. Chỉ cần hắn hơi nhúc nhích một cái, mấy con sói đó sẽ có một con mở mắt, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

Hắn lại không phải người ngu, mắt nhìn thấy thi thể hạ nhân Phùng gia kia đã nằm ở kia chảy máu a, hắn làm sao dám lộn xộn đây.

Cho nên hắn chỉ có thể rúc ở đây run run nhìn tất cả thần kỳ trước mặt!

Hắn nhìn thấy cái gì, cái Lão Tộc Trưởng đó thế nhưng không giải thích được bỗng chết rồi, sau khi ông ta chết thế nhưng không thông hỏa táng liền hóa thành một đồng tro. Người Vọng Tộc cũng không khóc, trực tiếp đem đồng tro kia vào trong hộp đỏ, sau đó vẫn đứng như vậy nhìn chăm chăm một đồng đồ vật.

Hắn một lần nữa hồi hận sâu sắc, tại sao chỉ vì một đồng vàng lại chạy đến cái nơi quỷ quái này!

Thế núi Thượng Cổ hiểm trở, thôn Vọng Tộc thần quái, hắn không phải chưa từng nghe người ta nói qua, nhưng hắn thế nhưng ngốc hồ hồ không tin quỷ quái, hôm nay còn không phải thấy một đám dã nhân điên khùng sao! Còn có một bầy sói ăn thịt người nữa!

Quan đại nhân quả thật muốn khóc rồi, hắn lúc này không phải nên ở nhà trong tay ôm mỹ thiếp mềm mại thom ngào ngọt sao? Tại sao lại ở núi hoang dã trong cái thôn rách nát này cùng với một đám quái vật?

Lúc này Vô Mạt, không biết trong lòng quan đại nhân đầy ngập oán giận, hắn không dám tin nhìn chăm chăm hộp gỗ kia.

Hắn lần đầu tiên biết lão nhân này, là khi hắn còn rất nhỏ, có một lần núp ở trong rừng lặng lẽ nhìn về phía thần miếu, lão nhân kia có nụ cười ôn hòa từ ái. Hắn rất thích lão nhân này, muốn cùng ông trò chuyện.

Nhưng sau đó hắn lại biết, chính lão nhân này đã bức tử mẹ hắn, lại ra lệnh ném hắn vào nơi hoang dã đấy!

Trong lòng hắn liền nổi lên oán hận khó có thể ngăn chặn, đó là oán hận hắn bao nhiêu lần nhìn ánh đèn lò mờ nơi cửa sổ nhà người ta nghe tiếng nói tiếng cười bên trong, từng đêm từng chút từng bước tích lũy lại.

Tại sao người khác có nhà, thế nhưng hắn lại phải lấy Dã Lang làm bạn, lấy rừng núi làm bạn?

Khi đó hắn còn nhỏ, hắn còn biết khóc là cái gì, cho nên hắn ôm Tiểu Hắc khóc lớn một hồi.

Có lẽ sau lần khóc kia, trái tim của hắn bắt đầu cứng rắn, ánh mắt của hắn bắt đầu sắc bén, hắn đem chính tay mình mài thành cát đá, đem khát vọng trong lòng giấu đi. Hắn lạnh lùng, xa xa nhìn cái thôn kia, mặt không thay đổi nhìn Phí tới dạy mình, cũng không còn nữa vẻ tươi cười.

Trong tiềm thức của hắn vẫn còn hi vọng ông ta hồi hận đi, bởi vì oán hận, thật ra thì vẫn luôn có một chút ý trả thù trong lòng ?

Khi lão nhân kia rút cuộc thừa nhận hắn, muốn hắn gọi hắn một tiếng ngoại gia gia thì hắn không phải cự tuyệt sao?

Nhưng tại sao bây giờ hắn một chút khoái cảm cũng không có, trong lòng chỉ có vô tận hồi hận!

Nếu hần biết đó là lần cuối cùng gặp mặt, như thế nào lại —— làm sao sẽ lạnh lùng cự tuyệt như vậy!

Gió đêm rất lớn, cây đuốc cháy lép bép vang dội, Vô Mạt không nhúc nhích nhìn chăm chăm hộp gỗ, thì ra là một người, sau khi chết, chính là ở nơi đơn giản như vậy sao.

Hắc Lang không biết từ lúc nào đã mở mắt, xa xa nhìn Vô Mạt, đôi mắt vốn không có tình cảm gì thoáng qua về đau thương. Nó không nhìn được giữa cái đầu cao ngạo lên, nhìn nóc nhà thần miếu cao cao kia.

Bán Hạ than nhẹ một tiếng, nắm tay Vô Mạt, lại không biết an ủi hần như thế nào.

Lúc này, tiếng khóc của một lão phụ nhân truyền vào bên tai, đó là lão mẹ không kìm nén nỗi nước mắt nữa.

Tất cả người Vọng Tộc khổ sở cúi thấp đầu, đám quan binh không người nào dám nói một câu, sói Núi Thượng Cổ cũng đều lặng lẽ nhìn tất cả.

Ở trong thời khắc đau thương an tĩnh này, một tiếng cười khanh khách của nữ nhân vang lên, nàng nghẹo đầu chỉ vào thần miếu cách đó không xa cười nói: "Thần miếu, thần miếu, ta vào đi, ta vào đi. Khanh khách."

Vô Mạt nhờ tiếng cười này nhắc nhở, hần cời dây mây trên cánh tay, nhìn chăm chăm hộp gỗ trên đất, đi lên trước, lặng lẽ quỳ xuống, cúi lạy thật sâu.

Trịnh trọng vái ba lạy, hần cung kính tiến lên, cầm lấy gậy đầu cá cùng xương thú.

Cầm trong tay, đứng lên, trang trọng mà nhìn tất cả tộc nhân.

Giờ khắc này, Tộc trưởng Vọng Tộc mới ra đời.

Tất cả tộc nhân đều quỳ lạy trên mặt đất.

Mộc Dương không dám tin trừng mắt nhìn tất cả, mờ mịt luống cuống giống như không biết mình đang ở đâu, nhìn mọi người xung quanh đều quỳ xuống, hần kim lòng không được bàn chân mềm nhũn.

Nhân Đông vốn đứng không muốn quỳ, nhưng cha mình đã quỳ, bị cha thuận thế kéo xuống, cũng quỳ xuống theo.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Vô Mạt mới nhận chức Tộc trưởng nhìn về quan đại nhân ánh mắt mờ mịt bên cạnh bất đắc dĩ nói: "Đại nhân, đây là người các ngài muốn tìm, ta để ngài mang về." Nói xong chỉ Nghênh Xuân sau lưng.

Nghênh Xuân vẫn đang cười khanh khách, hai mắt nàng tỏa sáng nhìn chăm chăm cửa chính thần miếu, trong miệng vẫn nói thầm: "Ta đi vào, ta đi vào."

Quan đại nhân lau lau trán, vội vàng gượng cười hỏi vị hôn phu của Nghênh Xuân: "Bành công tử, đây chính là tôn phu nhân?"

Vị hôn phu Nghênh Xuân này—— Phùng công tử, đứng bên cạnh hạ nhân đã chết hơn nửa đêm, ngửi mùi máu tươi lâu như vậy, cả người hần đã sớm chết lặng. Hần mờ mịt ngẩng đầu, nhìn phu nhân điên điên khùng khùng của mình, gật đầu nói: "Vâng"

Lúc này Nghênh Xuân rốt cuộc phát hiện vị hôn phu của mình, nàng nhào qua lôi kéo tay của hần cười ha ha, thậm chí lôi kéo hần xoay tròn: "Chàng để cho ta chạy vào thần miếu đi, chàng không cho ta gặp nhi tử, hiện tại ta nghe chàng, ta đi vào, ta làm được. Đi, chúng ta đi tìm nhi tử đi."

Sắc mặt Phùng công tử càng ngày càng khó coi, cùng người chết bên cạnh cơ hồ không có khác biệt rồi.

Vô Mạt trong lòng hiện lên một nụ cười lạnh, nhưng hần vẫn mặt không thay đổi hỏi quan đại nhân: "Đại nhân, xin hỏi chuyện hôm nay coi như là chấm dứt sao?"

Quan đại nhân hưng hăng chỉ vào vị hôn phu của Nghênh Xuân Phùng công tử nói: "Thật là điều dân lớn mất! Bản thân phái điều phụ đó chạy tới tự tiện xông vào thần miếu người khác, lại còn ở đây vu oan người ta, ác nhân cáo trạng trước, các người thật nham hiểm!" Thật là rất nham hiểm, làm hại ta đêm hôm khuya khoắt vừa mệt vừa đói vừa khát lại lạnh rồi cả người bần thiêu. . . . Không biết tiểu thiếp bây giờ ở nhà đang làm gì.

Hần cơ hồ là nhảy dựng lên mắng Phùng công tử một trận, nói khô cả họng, rồi xoay người hướng về phía Vô Mạt cúi đầu khom lưng cười nói: "Tộc

trường đại nhân, là hạ quan hồ đồ, hạ quan thể nhưng lại tin sàm ngôn, hạ quan hồ đồ, hạ quan đáng chết!" Nói xong bộ dáng kia dường như muốn tát mình mấy bạt tai.

Vô Mạt lạnh lùng liếc hắt một cái, nhàn nhạt nói: "Đại nhân nói quá lời, chỉ cần đại nhân hiểu rõ đúng sai trong đó là tốt rồi."

Bên này đang nói, chợt nghe trong đám người có một tiếng thét kinh hãi, là vì Tô lão cha té xuống đất, Nhẫn Đông hô to.

Bán Hạ nghe thấy cuống quýt ôm bụng chạy tới, lại chỉ thấy phụ thân mình tức giận đến trợn ngược hai mắt, râu ria vênh lên, ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Thử bắt mạch, chỉ thấy hơi thở yếu ớt, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Quan đại nhân thấy vậy, vội nhân cơ hội cúi người vái chào muốn dẫn binh rút lui.

Vô Mạt đi tới trước mặt Tiểu Hắc, quỳ một gối xuống, cùng Tiểu Hắc nhìn thẳng.

Tiểu Hắc nhìn hấn, thật thấp kêu lên mấy tiếng, Vô Mạt cũng đáp lại vài lời.

Quan đại nhân bên cạnh đang muốn rời đi thấy như vậy càng không ngừng run rẩy, xem đi, đã sớm nói đám người kia đều là Yêu Tinh là quái vật, cái vị tộc trưởng mới nhận chức này thế nhưng lại có thể nói chuyện với sói a, không chừng đây chính là một con sói thành tinh tu luyện thành người!

(trí tưởng tượng thật phong phú ☺))

Mà nhiều người trong Vọng Tộc mới chỉ nghe nói Vô Mạt có thể nói chuyện với sói, nhưng chưa tận mắt thấy bao giờ, hôm nay nhìn thấy, không khỏi kính trọng khâm phục (kính phục + ao ước), nghĩ quả nhiên là người thừa kế mà Lão Tộc Trưởng tuyển chọn. Sói cùng người Vọng Tộc trên núi dưới núi nhìn nhau nhiều năm, nhiều thế hệ thân thiết, hôm nay bầy sói lại cứu người Vọng Tộc trong lúc nguy nan, làm Tộc trưởng Vọng Tộc có thể biết ngôn ngữ của loài sói thân cận với sói dĩ nhiên là rất tốt.

Chỉ chốc lát sau, mấy con Cự Lang liếc mắt nhìn nhau hậu, Tiểu Hắc ngửa mặt lên trời tru một tiếng dài, nhất thời bầy sói ở tứ phía bắt đầu đáp lời, trong khoảng thời gian ngắn tiếng sói tru cao thấp vang lên cả thôn Vọng Tộc thậm chí còn vang vọng cả núi rừng.

Tiếng sói tru này làm đám quan binh kia tim gan run sợ, mọi người đưa mắt nhìn đại nhân mong đợi có thể mau chóng rời đi.

Tiểu Hắc một lần nữa ngửa đầu kêu ngoa, ngửa mặt lên trời đối trắng phát ra lại một tiếng tru kéo dài, tiếng tru qua đi, chỉ thấy bầy sói giống như như thủy triều dần dần tản ra.

Quan đại nhân thấy như vậy, vội thiên ân vạn tạ với Vô Mạt nói: "Tộc trưởng đại nhân, hạ quan cáo từ, Tộc trưởng đại nhân hạ tay lưu tình, hạ quan suốt đời khó quên." Nói xong liền vội vàng phát tay một cái, mang theo thuộc hạ của mình ảo não rời đi.

Bọn họ đi rất nhanh, giống như chạy trời chết, có người thậm chí còn không cẩn thận đã dẫm vào râu quai nón trên thi thể.

Phùng công tử mặt đen lại dẫn theo phu nhân điên điên khùng khùng của mình, thừa dịp mọi người không chú ý cũng vội vàng chạy trốn.

Phí quỳ trên mặt đất, dùng mảnh vải bố màu trắng kia bọc lấy tro cốt của Tộc trưởng, giao cho lão mục mục bên cạnh, mà những người khác thì giúp Bán Hạ khiêng Tô lão cha trở về, lại có người cuống quýt lấy ra nửa cây Nhân sâm cho vào miệng Tô lão cha để cứu mạng ông.

Vô Mạt cảm gậy đầu cá, từ từ đi tới trước mặt lão mục mục, cúi đầu quỳ xuống.

Lão mục mục đã trải đủ việc đời đời mất nén lệ, bà nhìn Vô Mạt quỳ trên đất, thần thờ lắc đầu một cái: "Có nhân thì có quả, năm đó ông ấy gieo nhân xuống, đã định bản thân ném quả đắng này, chỉ là đáng thương cho A Thủy số khổ của ta, cũng thương cảm cho con."

Phí ở bên cạnh đỡ lão mục mục, chợt mở miệng nói: "Vô Mạt, người hiện tại phải nghe cho rõ, Tộc trưởng có lời để lại cho người."

Vô Mạt nghe, chợt ngừng đầu, trình trọng hỏi: "Tộc trưởng nói cái gì?"

Phí lớn tiếng nói: "Cách cũ tập, huệ tộc dân, hộ thần miếu."

(thay đổi tập tục cũ, nhân ái với tộc nhân, bảo hộ thần miếu)

Phí vẫn đi theo Tộc trưởng, giống như cái bóng Tộc trưởng, hấn nói rất bình thản, không cao không thấp, làm cho tất cả mọi người nghĩ hấn chỉ luôn nói chuyện như vậy.

Nhưng hôm nay tiếng của hấn trong trẻo cất cao trước thần miếu, bay đến tai của mỗi người trong Vọng Tộc, người nghe được đều mờ mịt không rõ. Cúi đầu trầm tư, ai có thể hiểu được suy nghĩ trong lời nói của Tộc trưởng.

Bọn họ nhiều thế hệ đã sinh sống như vậy, mỗi ngày tỉnh lại kẻ địch lớn nhất chính là cái đói và cái rét. Tộc trưởng lưu lại chín chữ này, giống như rất xa xôi.

Tô lão cha căn bản không đợi đến khi được đưa về nhà, đi được nửa đường dựa vào Nhân sâm cố gắng tỉnh lại một lần, sau khi tỉnh lại chỉ đảo mắt thể lương kêu lên hai chữ "Nghịch nữ", hô xong hai mắt trừng trừng, đã tắt thở.

Nhân Đông khóc đến chết đi sống lại, nàng ôm thi thể cha không buông, ngay cả Bán Hạ cũng không cho đụng. Nàng luôn miệng khóc: "Cha ơi, làm sao người lại mệnh khổ như vậy, thế nhưng lại có hai nữ nhi bất hiếu như thế, rõ ràng làm người tức mà chết! Người bảo Nhân Đông về sau phải làm thế nào!"

Bán Hạ biết Nhân Đông vốn là từ nhỏ được cưng chiều, không hiểu chuyện lắm, phụ thân mất rồi muốn dùng đôi lời để phát tiết, nên cũng không thêm đề ý, chỉ là cúi đầu lặng lẽ giúp phụ thân sửa sang dung mạo lúc chết.

Nhưng lảng giềng bên cạnh lại không nhìn nổi, người đầu tiên đứng ra thay Bán Hạ nói chuyện lại là Ngưu thẩm "Nhân Đông, người sao lại nói thế, cha người tức giận là giận đại tỷ Nghênh Xuân của người, làm sao lại đem chuyện này đẩy lên đầu Nhị tỷ người?"

Nhân Đông tròn mắt nhìn tỷ tỷ một cái: "Nếu không phải nàng đưa Nghênh Xuân điên điên khùng khùng tới nói hươu nói vượn một trận, phụ thân sao có thể bị tức chết!"

Chuyện này. Đạo lý này không phải nói như vậy a, cô nương!

Nhân Đông mất phụ thân đau lòng đem tất cả oán khí đổ lên người Bán Hạ. Nghênh Xuân điên rồi, bị vị hôn phu dẫn đi, tự nhiên không thể làm gì khác hơn là đổ cho Bán Hạ.

Hàng xóm xung quanh nghe thế đều há hốc mồm cứng lưỡi, lại thấy Bán Hạ vẫn đang cúi đầu thay phụ thân chải đầu, đem mái tóc hoa râm lộn xộn cắt tỉa sạch sẽ chỉnh tề, lại búi thành kiểu tóc quen thuộc của người Vọng Tộc.

Nàng đã từng nhìn không thấu Thiên Mệnh, cố gắng muốn kéo lại tính mạng của cha, hôm nay xem ra, lại là trắng trong gương hoa trong nước trôi.

Nàng đưa tay để lên bụng, cảm thấy tiểu tử bên trong đập lung tung, tâm giống như bị nắm chặt lấy, nhịn đau không khóc nhắm hai mắt lại.

Cha của nàng, thế nhưng chưa kịp nhìn ngoại tôn liền chết như vậy.

=====

Sau khi Tô lão cha qua đời, dĩ nhiên là Vô Mạt và Mộc Dương lo liệu, Mộc Dương đối với Vô Mạt làm ra đủ loại mặt lạnh, khi đang nói chuyện động chút là chê cười, Vô Mạt cũng không có nói gì. Người khác không nhìn vừa mắt, Vô Mạt chính là là Tộc trưởng mới của Vọng Tộc, là người tôn quý nhất trong tộc, Mộc Dương này đầu óc nghĩ như thế nào, dám nói ra những lời như thế.

Người đầu tiên không chịu được lại là phụ thân Mộc Dương, Nham, Nham không giống Phí làm việc trầm ổn tỉ mỉ, nhưng ông là người rất cổ hủ, cũng hiểu thuận với phụ thân nhất, theo ý của ông, di mệnh của phụ thân còn lớn hơn trời.

Phụ thân nói Vô Mạt là tộc trưởng, thì Vô Mạt chính là người mà Nham kính trọng nhất!

Nham nhìn đứa con bất hiếu, giận đến mức cầm chày cán bột đuổi theo đánh —— dĩ nhiên đây chỉ là lời nói ở đầu đường, không biết thực hư.

Tộc trưởng cùng Tô lão cha cùng một ngày chôn cất tại núi Thượng Cổ, ngày hạ táng đó còn xảy ra chút mâu thuẫn. Thì ra là theo phong tục của Vọng Tộc, mỗi người qua đời sẽ được lưu giữ trong một bia đá trong quan, trên quan tài trải lên da cá cùng da thú làm trang sức, sau đó do tráng đinh trong tộc mang lên núi mai táng.

Trước khi hạ táng Tô lão cha, Mộc Dương cùng Vô Mạt dĩ nhiên đều phải liệt vào hàng thứ nhất nâng quan tài, cái này không thể cãi được. Tộc trưởng làm càng tôn quý hơn người, là khi bắt đầu hạ táng, sau đó Mộc Dương liền xoa mới: "Hắn mặc dù là Tộc trưởng, tuy nhiên cũng không phải con cháu của gia gia, làm sao có thể để hắn nâng thạch quan!"

Lời nói này, tất cả mọi người biết hắn tất nhiên là cố ý rồi.

Người nào không biết Vô Mạt là con trai của A Thủy chứ, là ngoại tôn của Lão Tộc Trưởng a. Thế nhưng chuyện cũng chưa làm rõ, Vô Mạt cuối cùng cũng không có Tộc trưởng là ngoại gia gia, Mộc Dương tự nhiên lấy cái này ra để khơi mào chuyện rồi.

Phí nghe thấy, tròn mắt lườm cháu mình một cái: "Người phải biết, Vô Mạt là do ta dạy dỗ từ nhỏ đến lớn."

Lời này phân lượng rất nặng, đứa bé do Phí nuôi dạy, tự nhiên có thể quy kết thành con cái của Phí.

Mộc Dương vẫn không tin, ban đầu khi cô cô A Thủy kia bị trục xuất khỏi Vọng Tộc, gia gia làm sao có thể cho phép Thập nhất thúc đi dạy đứa con hoang đó chứ?

Lần này, Phí còn chưa nói gì, Nham đã lên tiếng: "Mộc Dương, người nhất định phải nhớ kỹ, Vô Mạt là cháu của ông nội người, hắn chính là ca ca của người, là người thân của người."

Mộc Dương lắc đầu: "Hắn là Tộc trưởng, ta không với nổi huynh đệ cao như vậy!"

Nham nổi đóa, nhặt lấy một hòn đá định ném vào đầu Mộc Dương.

Phí ngăn lại, nhìn Mộc Dương nói: "Mộc Dương, ngươi bây giờ làm như vậy là trái với ý tứ của Lão Tộc Trưởng, hiện tại mời ngươi rời đi, đi về nhà đi."

Mộc Dương vừa nghe, khiếp sợ không nhỏ: "Thập nhất thúc?"

Phí lạnh lùng quay mặt đi, không nhìn Mộc Dương nữa.

Nham gật đầu: "Thập nhất thúc của ngươi đã nói rồi, ngươi còn chưa về nhà?"

Chuyện kết cục như vậy, Mộc Dương mất quyền lợi đi đỡ thạch quan của gia gia mình —— Tiên Nhiệm Lão Tộc Trưởng.

Việc này trong mắt mọi người là rất nghiêm trọng, một đoạn thời gian dài sau đó, sẽ trở thành trò cười của mọi người.

=====

Trong túp lều của Vô Mạt và Bán Hạ, hai người cũng không cảm thấy Vô Mạt lấy được vị trí của tộc trưởng là rất may mắn.

Bán Hạ cảm nhận cử động của tiểu oa nhi trong bụng, nhẹ nhàng nói: "Phụ thân cùng Tộc trưởng cuối cùng vẫn không thấy được con của ta rồi."

Vô Mạt đi tới, ghé trên bụng Bán Hạ, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Hắn mất đi một người thân, một người thân khi còn nhỏ hắn chỉ có thể nhìn từ xa chứ chưa bao giờ có thể lại gần, cũng là người thân hắn chưa bao giờ thừa nhận.

Vô Mạt nhắm hai mắt lại, dựa sát trên bụng Bán Hạ, cảm thụ cử động kì Diệu của thai nhi trong đó, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ, năm đó mẫu thân là lấy tâm tình như thế nào vuốt ve mình lúc cử động trong bụng đây.

Bán Hạ vuốt ve Oa Nhi từ từ đưa tay tới người Vô Mạt, nàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Vô Mạt, giống như Vô Mạt cũng là con của nàng.

Vô Mạt dứt khoát chui vào lòng nàng, nhẹ nhàng làm nũng.

Bán Hạ không thấy được, nhưng nàng biết, Vô Mạt của nàng đã khóc.

Đôi tay nàng ôm lấy đầu của hắn, ôm hắn vào trong ngực.

Đừng khóc, Vô Mạt, chàng còn có ta, còn có Oa Nhi.

Tiểu kịch trường:

Vấn đề: tại sao Tô lão cha lần đầu tiên không có chết, lần thứ hai chết rồi, chẳng lẽ không thể lấy một cây nha nha thảo nữa sao?

Thượng nhân đáp: một người chỉ có thể được nha nha thảo cứu sống một lần.

Tộc trưởng đáp: bởi vì không có chấp niệm

Dã Lang đáp: một con lang không thể nào hai lần bước vào cùng một con sông, một người không thể nào hai lần ăn một cây nha nha thảo.

Vô Mạt đáp: do lần này là bị tức chết, không phải bệnh chết.

Diêm Vương Gia đáp: ngày ngày nha nha thảo, chỗ này của ta chẳng phải là không có ai rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Vô Mạt ban ngày vẫn lên núi săn thú như cũ, chỉ là bây giờ hắn mới nhận chức Tộc trưởng, mà lại trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, khi săn thú tự nhiên lấy hắn làm thống lĩnh. Cái này cũng không phải việc khó gì, vốn trong tất cả thanh niên của Vọng Tộc, Vô Mạt là người săn thú lành nghề nhất, hắn bắn cung cực kỳ chuẩn xác, lúc chạy nhanh như gió, lại còn có khứu giác người thường khó có thể so sánh, những thứ này đã sớm khiến cho hắn trở thành đối tượng mà những người trẻ tuổi trong tộc bội phục. Hiện nay hắn đã là Tộc trưởng, có quyền uy tuyệt đối, tự nhiên càng làm cho những người cùng đi săn thú bội phục tuân theo.

Mà khi trời tối, Vô Mạt liền bắt đầu nghiên cứu những quyển sách da dê cũ ghi lại tất cả những gì của Vọng Tộc khi các Tộc Trưởng các đời còn sống. Phí đem những cuốn sách đã được Lão Tộc Trưởng sắp xếp cẩn thận cho vào bao da thú đưa tới, muốn Vô Mạt phải nhớ cho kỹ những thứ này, hơn nữa nếu trong tộc có đại sự gì thì cần phải ghi lại.

Lập tức Bán Hạ tìm da dê thượng hạng, tự tay làm ra một quyển da dê, ở dòng đầu tiên viết lên ba chữ thật to "Vô Mạt cuốn".

Mỗi khi đến đêm tối, trong phòng liền đốt lên cây trầu đèn, Vô Mạt đọc sách da dê, Bán Hạ giúp hắn nhớ ghi chép do Tộc trưởng các đời tự ghi.

Tối nay, Vô Mạt đọc cuốn da dê xa xưa nhất, sau khi cuộn lại liền trầm tư, không khỏi cau mày: "Vọng Tộc chúng ta luôn có đủ loại quy củ, ta vốn tưởng rằng những điều đó đều là do Lão tổ tông Địa Nô lưu lại, hôm nay xem ra, trong cuốn của lão tổ tông chỉ viết phải bảo hộ miếu, những thứ khác đều là người đời sau từ từ thêm vào."

Bán Hạ nghe thế, nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: "Như vậy cũng tốt, ta nghĩ mấy câu mà Lão Tộc Trưởng lưu lại kia, nếu là thật sự làm theo, khó tránh việc làm trái với quy củ của Vọng Tộc. Hôm nay chúng ta đã biết những quy củ kia cũng chỉ là người đời sau thêm vào, ngược lại làm việc dễ hơn."

Vô Mạt lại lắc đầu: "Những thứ quy củ của tăng thêm này, cũng là do tổ tông chúng ta, chuyện này vẫn khó làm"

Bán Hạ lại nghiêm mặt nói: "Tuy nói cũng là tổ tông, nhưng rốt cuộc không phải Lão tổ tông Địa Nô! Chẳng nghĩ đi, truyền thuyết Lão tổ tông Địa Nô tinh thông Thuật toán có thể thông hiểu chuyện ba ngàn năm sau, lời của ông ấy nói chúng ta tự nhiên không thể làm trái. Nhưng những tổ tông khác thì sao, tổ tông khác cũng chỉ là người phạm giống chúng ta, nhưng đã là người, luôn có lúc nói sai."

Vô Mạt nghe xong thì cười, quay đầu nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nương tử dưới ánh đèn, gật đầu nói: "Ta vốn biết nàng là người nói cái gì cũng có đạo lý, hôm nay xem ra quả thật không sai."

Bán Hạ cũng cười: "Ta nói những thứ này, chàng nghe đồng ý, cũng không khó. Khó khăn là khiến mỗi người trong Vọng Tộc đồng ý, cái này cũng không dễ dàng."

Vô Mạt trầm tư, gật đầu nói: "Nàng nói đúng, cái này lại phải từ từ tính toán, không thể nóng vội."

Từ đó, Vô Mạt vẫn lên núi săn thú, Bán Hạ ban ngày cho gà ăn chút dưa và trái cây, thỉnh thoảng tộc nhân có chút bệnh vặt, cũng bị thượng nhân sai khiến đến nơi này. Phần lớn chỉ ốm đau đơn giản, kê chút thảo dược là được, còn nếu bệnh tình phức tạp khó quyết định, nàng liền thỉnh giáo thượng nhân, kể từ đó tiến bộ rất nhanh.

Khi ở cùng thôn nhân, nàng thỉnh thoảng sẽ nhắc lại lời dặn dò của Tộc trưởng lúc trước, rồi giải thích cho mọi người hiểu lời đó.

Một ngày này, trời cực kỳ nóng, Vô Mạt lại dẫn tộc nhân lên núi đi săn thú, A Nặc bởi vì gia gia thân thể khó chịu, liền không tới, ở nhà chăm sóc gia gia. Bán Hạ một người ưỡn bụng, dùng chậu gỗ múc nước suối tưới cho mảnh đất nhỏ ngoài sân. Đó là nơi mùa xuân vừa rồi Vô Mạt mới khai khẩn, Bán Hạ đem những hạt giống trước kia Vô Mạt tìm cho mình gieo xuống đó, đã qua nhiều ngày như vậy, có một số đã nảy mầm rồi.

Bán Hạ cẩn thận suy xét một phen, biết trong đó có quả hầu nhi, còn có quả hồng. Nàng cẩn thận từng li từng tí vun trồng bọn chúng, nghĩ tới về sau khi chúng trưởng thành có thể hái trái cây ở bên cạnh nhà để ăn.

A Nặc từ trong nhà ra ngoài, trong tay bụng bỏ tiểu của gia gia. Tôn lão gia từ những năm này vẫn luôn lưu lạc khắp nơi, bốn ba lâu dài cái đói đã sớm tiêu hao phần lớn sinh mạng của ông, cũng chỉ vì không yên lòng A Nặc nên mới cố chống đỡ. Bây giờ mắt thấy Bán Hạ và Vô Mạt đều là người tốt, cháu mình dựa vào hai người này cũng là có thể sống sót, liền dần dần thả lỏng tâm chí, người vừa thả lỏng, những bệnh cũ năm xưa liền bắt đầu tái phát, tinh thần lại ngày càng lụi bại. Bán Hạ vì mới mất phụ thân, nhìn thấy Tôn lão gia từ như vậy rất đau lòng, mỗi ngày đều hết lòng lo liệu thuốc thang và thức ăn hàng ngày cho ông, tỉ mỉ giúp ông điều dưỡng, mong mỏi có thể làm cho ông sống lâu hơn một chút.

A Nặc thấy Bán Hạ một mình tưới nước, vội tới nói: "Thăm thăm, để ta làm đi, người ngồi xuống đừng động." Nói xong vội vàng để cái xô trong tay xuống, đoạt lấy chậu gỗ trong tay Bán Hạ đi tưới nước cho những cây nhỏ kia.

Bán Hạ quả thật cũng mệt mỏi, dùng tay lau mồ hôi trên mặt, một bên nhìn tiểu A Nặc linh xảo đang tưới nước cho cây.

A Nặc kể từ đến đây, ăn no mặc ấm, những ngày này sống thoải mái, vóc dáng cũng lớn lên rất nhiều, chỉ là vẫn gầy teo như cũ.

Bán Hạ đau lòng cho nó: "Mấy ngày nay, gia gia cháu thân thể không tốt, cháu cũng rất mệt mỏi rồi."

A Nặc ngừng công việc trong tay, đôi mắt trong veo thoáng qua đau thương: "Thăm thăm, ông nội cháu còn có thể sống bao lâu nữa?" Nó ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt vốn nên non nớt lại có nét thành thực không tương xứng với tuổi: "Thăm thăm, người phải nói cho cháu biết lời nói thật."

Bán Hạ trầm mặc một hồi, thở dài nói: "Gia gia cháu. . . . Ông ấy tuổi đã quá lớn, những năm này lại bốn ba nhiều. . . . Chúng ta cũng chỉ có thể làm hết sức."

A Nặc sớm đã nghĩ tới, vì vậy nghe thế cũng không có phản ứng quá lớn, nó cúi đầu ngơ ngác suy nghĩ một hồi, rốt cuộc ngẩng đầu lên hỏi: "Thăm thăm, người lúc trước tìm được nha nha thảo ở đâu?"

Bán Hạ nghe nó hỏi cái này, cau mày nói: "A Nặc, ta lúc đó là nhất thời nông nổi, không hiểu chuyện, chưa từng nghĩ có thể tìm được, cũng liền lụy cho

Vô Mạt thúc thúc cháu thiếu chút nữa cùng ta táng mạng trong bầy sói, nếu không phải nhờ huynh đệ Tiểu Hắc của Vô Mạt, sợ là chúng ta cũng không về được."

Nhớ tới những việc này, nàng biết mình ban đầu quá mức lỗ mẫn, cũng quá tự cho là đúng. Cho nên không dám nói hai chữ hối hận, chỉ vì tất cả là vì phụ thân.

Nàng thở dài, sờ sờ mái tóc mềm mại của A Nặc, dịu dàng nói: "A Nặc, cháu biết không, ta lúc đầu chỉ vì thượng nhân không cho phụ thân ta Nhân sâm, mới đi sai bước nhầm, nhưng sau khi đi theo thượng nhân học y, ta mới biết tại sao."

Trong đôi mắt ưu buồn của A Nặc lộ ra vẻ không hiểu: "Tại sao?"

Bán Hạ cười khò một tiếng: "Chỉ cần là người, sớm muộn cũng có một ngày cũng sẽ rời khỏi thế giới này. Trên đời không có thần dược gì có thể chữa khỏi trăm bệnh, dùng quá nhiều thuốc ngược lại mang đến cho bệnh nhân càng nhiều khổ sở hơn." Đôi mắt mê vòng của nàng nhìn về nơi xa, sâu sa nói: "Ban đầu ta có thể cứu phụ thân, cũng chỉ là mạng ông ấy chưa đến lúc tận mà thôi. Cháu xem Vô Mạt thúc thúc giúp ta lấy nha nha thảo, nhưng cha ta cuối cùng vẫn đi rồi."

Đôi mắt A Nặc bắt đầu ướt át, nhưng mà nó là đứa bé quật cường nên quay đầu đi, không để cho Bán Hạ nhìn thấy nước mắt của nó.

"Bán Hạ thăm thăm, thật ra thì. Thật ra thì cháu biết gia gia sống không được bao lâu. Nhưng là, nhưng cháu." Âm thanh non nớt của nó khó có thể ức chế nghẹn ngào.

Bán Hạ đau lòng đem A Nặc kéo vào lòng, lại cảm thấy thân thể nhỏ nhỏ của nó đang run rẩy.

Trong lòng nàng thở dài, A Nặc tuổi nhỏ như thế, mặc dù biết người luôn phải rời đi, nhưng khi nhìn thấy người thân mất mà mình nhưng không làm gì được, mùi vị đó tất nhiên không dễ chịu.

Buổi tối Bán Hạ cùng Vô Mạt nói chuyện này, không khỏi thở dài, thở dài xong nâng khuôn mặt kiên nghị của Vô Mạt cẩn thận ngắm một lần: "Nếu như không phải là chàng, ta sớm đã chết rồi."

Gương mặt nguội lạnh của Vô Mạt không tỏ vẻ gì nói: "Nàng lúc đó rõ ràng là một lòng muốn chết."

Bán Hạ gật đầu: "Đúng vậy."

Vô Mạt cười lạnh một tiếng, mày kiếm nhíu nhẹ: "Nàng còn muốn kéo ta cùng chết."

Lời này khiến Bán Hạ đỏ bừng mặt, nhưng vẫn mở to mắt cãi chày cãi cối nói: "Ta không có."

Vô Mạt giơ tay lên, ngất mũi nhỏ của nàng: "Nàng đây là nói dối."

Bán Hạ vội vàng lắc đầu: "Không có nói dối."

Vô Mạt ngưng mắt nhìn ánh mắt của nàng: "Nàng khi nói dối, tay liền bắt đầu nắm thành quyền."

Bán Hạ cúi đầu nhìn, lại thấy bàn tay vốn ôm đầu Vô Mạt đã nắm chặt lại.

Rõ là. Xấu hổ a.

Bán Hạ xấu hổ suy nghĩ cái gì đó rồi hỏi: "Ta. Ta trước kia chẳng lẽ đã lừa gạt chàng?" Nếu không làm sao chàng biết ta khi nói dối sẽ nắm tay lại.

Vô Mạt gật đầu: "Có một ngày, ta nấu ba trứng gà cho nàng ăn, nhưng nàng chỉ ăn hai."

Bán Hạ kinh ngạc mở to hai mắt, thì ra là hấn đã biết!

Vô Mạt cười khê một tiếng: "Nàng đem quả cuối cùng len lén giấu dưới lò bếp, buổi tối thừa dịp ta đi rửa chén, vội vàng đem nó thả vào trong nồi đất, phải không?"

Bán Hạ tròn to hai mắt, quả thật không còn lời nào để nói! Nàng lúc ấy còn nằm ở nơi đó cố ý ôm bụng làm nũng với Vô Mạt "Ăn ba quả trứng gà, rất no a."

Thì ra là hấn đã sớm biết! Lúc ấy lại vẫn cố ý giả bộ yêu thương giúp nàng xoa bụng!

Vô Mạt nhìn bộ dạng Bán Hạ vừa xấu hổ vừa tức giận, vui mừng cười ra tiếng, lật nhéo mặt nàng, lại gần nàng trầm nhẹ nói: "Nàng hôm đó tự mình muốn đi chịu chết, làm hại ta cũng không thể làm gì khác hơn là cùng với nàng đi thôi."

Bán Hạ tựa vào ngực hấn, bây giờ nghĩ lại ngay lúc đó nàng cũng không nghĩ đến, không khỏi lẩm bẩm: "Nhưng chàng lúc đó ra vẻ rất lạnh lùng, tính khí cũng rất xấu, ta cho là chàng căn bản sẽ không để ý ta đấy."

Vô Mạt hừ lạnh một tiếng, răng môi lại gần lỗ tai của nàng, khê cắn xuống, khàn khàn nói: "Ta làm sao lại mặc kệ nàng chứ. Nàng nói nàng muốn

Nhân sâm, ta liền vội vàng chạy đến núi giúp nàng tìm "

Nhưng khi tìm được rất nhiều nhân sâm, nàng lại không muốn nữa.

Bán Hạ vốn bị Vô Mạt cắn đến ý loạn tình mê, nhưng nghe nói như thế đột nhiên phản ứng lại: "Ngày đó chàng bề rất nhiều nhân sâm, thì ra là
Thì ra là chàng tìm cho ta." Nàng nâng đôi mắt như nước chăm chú nhìn hắn: "Chàng... chàng. Thì ra chàng lúc đó đã."

Bán Hạ chưa nói xong tai Vô Mạt đã đỏ lên, hắn dứt khoát ôm nàng vào trong ngực, trầm thấp thì thầm nói: "Ta muốn hôn nàng rồi." Nói xong liền bao trùm lên cái miệng nhỏ của hắn, không để cho nàng nói hết lời.

Bây giờ Bán Hạ bụng lớn, hai người đã lâu không làm việc, cô tình Vô Mạt lại đang tuổi trẻ nhiệt huyết, mỗi đêm tự nhiên cảm thấy khó có thể hóa giải. Hôm nay vừa hôn chỉ cảm đôi môi mềm dẻo kia thật là ngon miệng, khó tránh khỏi càng làm cho hạ thân trưởng đau, chỉ hận không thể, chỉ hận không thể, Vô Mạt bắt đầu dĩ thân thử, vùi mình vào mái tóc của nàng, để cho nàng cảm thụ rung động bản thân.

Bán Hạ rút cuộc đau lòng nam nhân này, liền đưa tay tới, lấy dừng khí sờ sờ, vừa sờ thì mới phát hiện cự vật kia đã cứng rắn dựng thẳng rồi, thật là đáng thương. Vô Mạt cảm thấy hơi lạnh từ bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ qua, nhất thời không nhịn được phát ra một tiếng khàn đục □, hô hấp dồn dập bất lấy tay nàng, không để cho bàn tay kia rời đi.

"Giúp ta sờ một cái." Trong mắt hắn tràn đầy thâm trầm nhẫn nhịn, thờ dốc cũng gấp rút.

Bán Hạ cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Tốt, chỉ là nhỏ giọng một chút, chớ kinh động người khác." Người khác tự nhiên chỉ là ông cháu A Nặc ở sát vách.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nhu tình dưới ánh trăng

Bàn tay mềm mại của Bán Hạ cầm lấy vật kia, đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve trên dưới, tay nàng vừa động, vật kia chính là giật lên một cái, Vô Mạt cắn chặt răng chịu đựng, đáng vẻ hơi khó sờ. Bán Hạ nhất thời cảm thấy chơi thật vui, dứt khoát ngồi dậy, chơi đùa dùng tay nhanh chóng vuốt mấy cái, quả nhiên Vô Mạt càng thờ dốc dồn dập, thậm chí còn phát ra tiếng kêu rên. Bán Hạ suy nghĩ một chút, dứt khoát dùng đầu ngón tay gầy nhẹ đầu nắm kia, đầu nắm đáng thương tình linh bị búng, thế nhưng trên dưới nhếch lên dựng thẳng. (móa ơi, mất máu, chém loạn luôn)

Vô Mạt hưng hăng bắt tay nàng, cắn răng nói: "Nàng...nàng."

Bán Hạ khẽ cười một tiếng, cúi □, trong miệng nhỏ giọng nói: "Đừng động." Nói xong nàng dứt khoát hai cái tay cầm này vật lớn cứng kia, tiếp tục chơi đùa.

Bàn tay nhỏ bé như có như không vuốt ve qua lại, Vô Mạt chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, chỉ tiếc làm sao cũng không giải phóng được trong lòng tràn đầy khát vọng. Hắn không nhịn được bắt được tay nàng, để cho nàng tại nơi trưởng đau của mình mà sát lên xuống. Bán Hạ được hắn dạy như vậy, nhất thời biết được ảo diệu trong đó, đôi tay nắm chặt, dùng sức di chuyển trên dưới, khiến cho Vô Mạt thoải mái thờ ra, nhỏ giọng thúc giục: "Nhanh một chút nữa, dùng sức chút." Bán Hạ nghe lệnh, không thể làm gì khác hơn là tăng nhanh tốc độ tay.

Dưới ánh trăng, tay đều muốn đau Bán Hạ ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Vô Mạt gân xanh trên trán nổi lên, khuôn mặt kiên nghị đầy mồ hôi, mái tóc đen không buộc tán loạn tỏa ra trên chiếu, mà y phục đã sớm cởi ra, thân nhiên lộ ra lồng ngực chắc chắn đầy cơ bắp, lúc này trên ngực kịch liệt phập phồng, phập phồng này dẫn tới vật cứng dưới thân cũng lên xuống không thôi.

Bán Hạ chỉ cảm thấy thân thể xụi lơ, xấu hổ phát hiện phía dưới của mình giống như có cái gì chảy ra, nam nhân trước mắt này tản ra hơi thở phái nam nguyên thủy nhất, khiến nàng tâm tụy thần mê. Nếu như có thể, nàng hi vọng nàng có thể tận lực lấy lòng hắn, để cho hắn không hề cau mày nữa.

Trong hoảng hốt, nàng cúi đầu, dùng môi ngậm điểm hồng trước ngực hắn, tình tế liếm lộng thường thức, còn dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, còn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực đầy rộng rắn chắc của hắn. Rất nhanh nàng liền cảm thấy cơ bắp nam nhân phía dưới cơ hồ khó có thể chịu được mà co giật. Dùng môi của mình ngậm nhếch lấy đầu tròn màu đỏ kia.

Cảm thấy điểm hồng trong miệng cứng lên, nàng liền rời đi, lại đi gặm nuốt một điểm hồng khác, đợi đến khi hai bên đều cứng rắn, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bắt đầu từng chút một hút hôn liếm lồng ngực của hắn. Nếu như nam nhân này là một món ăn mỹ vị, vậy nàng hận không thể đem hắn ăn lấy. Nàng tình tế cắn, liếm dày đặc, chỉ chọc cho thân thể Vô Mạt căng thẳng, đôi tay nắm chặt thành quyền, mồ hôi trên trán giọt giọt rơi xuống.

Môi lưỡi của nàng dần dần đi xuống, đi ngang qua phần bụng rắn chắc, không nhịn được ở lâu hơn trong chốc lát. Đây là một khu vực nhạy cảm, qua cái phần bụng này chính là vật cứng nàng vừa mới chơi đùa rồi. Bụng Vô Mạt thắt chặt, kéo tới vật cứng phía dưới giống như nhất trụ kinh thiên dựng lên.

Ánh mắt hắn u ám mà nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhân đang nghịch ngợm kia, đôi môi khô khốc mím chặt lại, chỉ ngóng trông nàng có thể nhanh hơn một chút, để cho mình không cần chịu cái loại hành hạ này nữa.

Bán Hạ chơi đã, rốt cuộc cúi xuống, há mồm cẩn thận ngậm cự vật nóng bỏng bành trướng đến sắp bẻ kia. Vô Mạt đột nhiên mở to đôi mắt tỉnh mạch, môi kim không được phát ra một tiếng rên, cổ họng khàn khàn kêu một tiếng: "Bán Hạ."

Bán Hạ lại không cách nào trả lời, cái thứ trướng nóng kia nhét đầy miệng nàng, nàng thử thăm dò bắt đầu chuyển động trên dưới, nước bọt ướt nhẹp vẽ loạn lên thứ thô cứng nổi đầy gân xanh, lại khiến cho nó càng to hơn. Nàng cơ hồ không cách nào ngậm được nó, nhưng vẫn cố gắng nuốt vào, chỉ vì muốn lấy lòng nam nhân tràn đầy khát vọng trước mắt này.

Vô Mạt nhỏ giọng , bàn tay thô ráp không nhịn được nắm lấy hai đoàn trắng mềm của nàng vì nàng khom lưng chuyển động là lộ ra. Đồng thời thân thể chợt đứng lên, nhẹ nhàng nhắc eo Bán Hạ, để hẳn tách hai chân ra đứng thẳng, nàng thì nằm giữa hai chân hắn.

Bán Hạ phản ứng không kịp nữa, đôi tay còn dừng ở hai quả cầu, vuốt ve cự vật, nhưng cự vật bởi vì đột nhiên thay đổi tư thế mà càng hùng vĩ, gân xanh nhảy động to lớn, khiến Bán Hạ gần như không dám nhìn thẳng.

Vô Mạt cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân ở giữa hai chân, khàn khàn thấp giọng nói: "Ta còn muốn nàng làm như vừa rồi cho ta."

Bán Hạ trong lòng cực kỳ ngượng ngùng, vốn chỉ muốn thử một chút thôi, ai biết hắn thế nhưng được voi đòi tiên, chỉ cảm thấy là có phân ảo não, lại có mấy phần đau lòng. Bất đắc dĩ, chỉ đành phải đem mái tóc đen mềm mại treu chọc hướng sau lưng, bản thân nhẹ nhàng cúi xuống, há mồm thử thăm dò ngậm lấy. Thế nhưng dưới tư thế này, vật lớn kia cũng là lúc lên lúc xuống nhẹ nhàng nhảy động, miệng nàng động mấy lần, cứ thế không ngậm được, không khỏi lộ vẻ thất bại trong mắt.

Ánh trắng sáng tỏ như nước xuyên qua cửa sổ hắt giường lớn trong phòng, nam nhân tóc đen buông xõa, thân thể trần trụi cường tráng lộ ra lồng ngực đang phập phồng kịch liệt, hai chân dạn ra đứng ở đó, cúi đầu nhờ ánh trắng yêu thương nhìn tiểu nữ nhân đang bối rối của mình, suy nghĩ trong lòng đang dâng lên trận trăn Như Tinh, hận không thể đem nàng ăn một miếng , càng hận không thể dùng cự vật to lớn vượt mọi chông gai đem nàng chơi đùa chết đi sống lại.

Hắn không nhịn được cười trộm, một tay vịn gáy nàng, eo hơi đẩy lên trước, cự vật liền bị ép buộc trượt vào trong miệng của nàng, nàng cả kinh hai mắt tròn tròn, oán trách mà nhìn mình.

Nhưng bộ dáng ai oán này của nàng càng chọc cho hắn lửa đốt toàn thân phía dưới bành trướng, vì vậy cũng bất chấp tất cả, trước sau phát điên lên.

Chỉ đáng thương cho Bán Hạ, mái tóc đen sáng mềm hắt ra sau lưng trắng nõn qua lại rung chuyển, vòng eo mảnh khảnh bởi vì đầu bị ép buộc lắc lư trước sau, trong miệng chất lỏng tràn nơi đang miễn cưỡng ngậm cự vật, chảy qua đôi môi đỏ tươi, theo cảm chảy xuôi đến bộ ngực trắng nõn mềm mại, cuối cùng tụ lại trên khóa anh đào động lòng người trước ngực, tí tách rơi xuống cái chân da hồ phía dưới.

=====

Hai người này chơi đùa trên giường đất đều muốn ám lên rồi, cuối cùng cũng không biết trải qua bao lâu, Vô Mạt gầm nhẹ một tiếng, đem một loạt vật nóng trút xuống. Dọn dẹp hết số troc vật màu trắng kia, Vô Mạt thỏa mãn sùng ái mà cảm kích ôm lấy tiểu nương tử của mình, hai người song song nằm xuống, câu được câu không nói chuyện.

Nói đến Tôn lão gia tử và A Nặc thì Bán Hạ nhũn mảy: "Vô Mạt, ta vẫn luôn cảm thấy A Nặc hôm nay không đúng lắm, nó hỏi chuyện về nha nha thảo, chàng nói, nó không biết. Có thể hay không cũng muốn đi lấy?"

Vô Mạt cau mày, lắc đầu nói: "Chắc không đâu, huống chi hiện tại cấm địa sói căn bản không cách nào tiến vào. Ngày mai ta sẽ dẫn nó cùng lên núi, cũng cắt đứt ý niệm này của nó." Kể từ Bán Hạ đến cấm địa lấy đi một cây nha nha thảo, bốn phía cấm địa đều đầy Bụi Gai.

Bán Hạ gật đầu: "Nếu được như vậy là tốt nhất."

Nàng bất đắc dĩ thở dài: "Thật may là ta bây giờ đang ở chỗ thượng nhân học được chút bản lãnh, thừa dịp ông ấy vẫn còn sống, mỗi ngày hết lòng điều dưỡng, chỉ hy vọng có thể kéo dài một chút ngày giờ."

Nhớ tới A Nặc, nàng lại cảm thấy đau lòng: "Chỉ tiếc A Nặc không phải đứa trẻ của Vọng Tộc, bằng không liền nhận nó làm nghĩa tử, như vậy Tôn lão gia tử lúc đi cũng không còn lo lắng"

Vô Mạt vỗ vỗ gương mặt của nàng: "Không cần nghĩ nhiều, thời gian không còn sớm rồi, nàng đi ngủ sớm một chút, ngày mai ta sẽ mang A Nặc lên núi."

Bán Hạ suy nghĩ một chút cũng đúng, trùng hợp lúc này tiểu tử ở trong bụng động một cái, bộ dáng kia giống như là ngáp một cái, hai vợ chồng cười, liền vội vàng chợp mắt đi ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chắc là lúc nửa đêm, trong bóng tối Vô Mạt giống như cảm thấy cái gì, chợt mở ra đôi mắt ben nháy. Nhìn thể tử vẫn ngủ yên một bên, cẩn thận xuống giường, không mặc y phục ra ngoài.

Hắn nhanh chóng đến trước cửa phòng Tôn lão gia tử và A Nặc, cẩn thận qua cửa sổ ngó vào trong. Chỉ thấy trên giường gạch Tôn lão gia tử đang ngủ, ở bên cạnh ông là một bóng dáng nhỏ nho.

Hắn lúc này mới yên lòng, xoay người trở về nhà mình.

Nhưng mới vừa bước một bước, hắn chợt ý thức được có cái gì không đúng, lần nữa trở lại, tỉ mỉ vừa nhìn, bên cạnh Tôn lão gia tử đầu phải A Nặc, rõ

ràng chỉ là một bộ y phục của A Nặc thôi!

Hắn đẩy cửa đi vào, Tôn lão gia từ người đã già ngủ sâu không phát giác, hắn rón rén đẩy y phục ra, chỉ thấy dưới bộ y phục là một cái chân nhỏ cuộn lại mà thôi!

Vô Mạt cảm cái áo lần nữa đặt lại chỗ cũ, nhẹ tay đóng cửa lại, cau mày nhìn về phía núi thượng cổ.

A Nặc a A Nặc, tên nhóc nhà ngươi, học ai không học, tại sao lại phải học Bán Hạ thâm thâm của ngươi đây?

=====

Vô Mạt lấy trường mâu cung tên, bước nhanh lên núi, trên núi hồ báo hung hiểm, hắn chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm được A Nặc. Lúc này bóng đêm mông lung, muỗi bay loạn ở giữa bụi cỏ, nhìn thấy một người lạ như Vô Mạt, chúng liền điên cuồng nhào tới.

Vô Mạt vội vàng hái Hương Thảo vò nát thành chất lỏng vẽ loạn lên trên mặt và cánh tay, lại hái được một mảnh lá bồ đề đập muỗi, lúc này mới tốt hơn rất nhiều.

Vô Mạt rất nhanh đi tới phụ cận cấm địa, hắn cũng không muốn nhanh chóng đi vào, chỉ tìm kiếm ở xung quanh, tuy nhiên vẫn không thấy tung tích A Nặc. Đang do dự có nên đi vào cấm địa không thì chợt nghe một tiếng sói tru, hắn chăm chú lắng nghe, nghe xong thì mừng rỡ, gấp gáp chạy tới hướng đông nam.

Đội khi đi đến gần, lại nghe có tiếng hổ gầm, còn có tiếng ngựa hí vang.

Mà ở tron tiếng hổ gầm ngựa kêu này, lại có thể phân biệt được hơi thở A Nặc.

Vô Mạt vạch bụi gai và cành lá chắn đường ra một bên, lại thấy cánh rừng bên kia, một con mãnh hổ đang tiến tới gần một con ngựa hoang, mà A Nặc đáng thương lại vừa lúc bị ép ở giữa chúng nó, sau có núi đá, trước có Bụi Gai, không vào được không lui được.

Vô Mạt thấy vậy, đôi mắt sắc bén nhìn chòng chọc mãnh hổ, một tay cầm Trường Cung, một cái tay khác đưa về phía sau lấy tên.

Thiết cung bị kéo căng giống như trăng rằm, dây cung căng thẳng, vận sức chờ phát động mũi tên nhọn, Vô Mạt tìm kiếm thời cơ tốt nhất.

Mãnh hổ giống như cảm thấy cái gì, chợt ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng.

Mũi tên nhọn bắn ra.

Mãnh hổ vọt tránh, nhưng là tên tới vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn, trực tiếp đâm vào cổ họng của nó.

Nó gãy giữa điên cuồng gầm thét, chỉ chốc lát sau, ầm ầm té xuống đất.

A Nặc bám tay chặt lên trên tảng đá bên cạnh, đầu ngón tay cũng trắng bệch.

Lúc này hắn nhìn chăm chăm mãnh hổ ngã xuống đất, cổ họng còn phun đầy máu tươi.

Vô Mạt lại không đi để ý tới mãnh hổ, Dĩ Hổ như vậy hắn vẫn sẵn thường xuyên, hắn cảm giác hứng thú với con ngựa hoang kia hơn.

Con ngựa này vừa lớn lại khoẻ mạnh, lông kiết ngạo, bốn chân trắng kiện tràn đầy sức lực. Vô Mạt thích con ngựa này, hắn ở trong núi rừng sinh sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy một con ngựa thượng đẳng như thế.

Trên thực tế, hắn cũng vẫn luôn tìm một con ngựa.

Hắn thả mũi tên trong tay, chậm rãi đi tới bên cạnh ngựa hoang.

Ngựa hoang vốn đang bị kinh sợ, bây giờ thấy người lạ đến gần, không khỏi bốn vó đá đập lung tung, xoay người muốn chạy. Đáng tiếc nó gặp phải là Vô Mạt, Vô Mạt chợt đưa tay bắt được bờm của nó, nhảy lên không một cái liền bay lên lưng ngựa.

một con ngựa hoang kiết ngạo như vậy, sao có thể cho phép có kẻ dám ngồi lên lưng nó, lập tức nó đứng thẳng lên hí vang, chân điên cuồng chạy loạn, dường như muốn đem kẻ trên lưng kia ngã xuống.

A Nặc mới vừa nhìn thấy Vô Mạt thúc thúc của mình, đang muốn nói chuyện, liền thấy hắn cưỡi con ngựa này, sau đó con ngựa này không hề vui vẻ.

A Nặc xoa xoa mồ hôi trên trán, đi tới trước mặt mãnh hổ đã ngã xuống kia, rút mũi tên bắn vào cổ họng nó.

A Nặc dùng hết mọi cách, nhưng không cách nào tiến vào cấm địa, kết quả còn gặp phải tình hình nguy hiểm như vậy. Mới vừa rồi nếu không phải Vô Mạt thúc thúc kịp thời chạy tới, nó biết mình tất nhiên là phải mất mạng.

Nó nắm mũi tên lấy máu mãnh hổ kia, ngơ ngác nhìn.

Nó biết gia gia mình không cách nào lưu lại được rồi, bởi vì nó quá nhỏ bé, không đủ cường đại.

Chuyện này khiến A Nặc xúc động không ít, mặc kệ có hiểu được chính xác không, nhưng lại cơ hồ ảnh hưởng cả cuộc đời của hắn. Hơn nhiều năm sau, hắn vì có thể cho tiểu cô nương mình yêu thích một cánh tay mạnh mẽ, mỗi ngày đều muốn luyện động tác rút kiếm vạn lần, dĩ nhiên đây là nói sau.

=====

Một đêm này, Bán Hạ ngủ được có vẻ sâu, buổi sáng tỉnh lại, vươn vươn lưng mỏi, sờ sờ bụng, tiểu tử ở trong bụng bắt đầu sôi trào.

Bán Hạ ngọt ngào mà cười, nhìn chần mòng một bên đã lạnh, nghĩ thầm Vô Mạt hôm nay vẫn dậy sớm như vậy a, đã nói không cần phải chuẩn bị thức ăn cho mình rồi mà.

Đang lúc này, nàng giống như thấy tiếng ngựa thở bên ngoài, nàng nghi ngờ xuống giường, đẩy cửa ra vừa nhìn, không khỏi tròn to hai mắt.

Vô Mạt đang đứng ở góc viện, cầm cây lược gỗ giúp một ngựa hoang cắt tia bộ lông.

Con ngựa hoang này, lông màu rậm nắng lộ ra ánh sáng, đôi mắt xinh đẹp tỏa ra Quang Hoa, bờm kiết ngạo dựng lên, thật sự là một con ngựa Mỹ Lệ lại can trường.

Vô Mạt thấy Bán Hạ tỉnh lại, cười với nàng, nhũn mày hỏi "Như thế nào?"

Bán Hạ than thở gật đầu: "Thật là một ngựa tốt, chỉ là tại sao bỗng nhiên xuất hiện ở cửa nhà chúng ta?"

Vô Mạt nhớ tới chuyện chuyện tối qua, thu lại nụ cười, hỏi hột nói: "Đêm qua ta có chút không ngủ được, muốn ra ngoài đi bộ, lại thấy con ngựa này, ta liền mang về."

Bán Hạ giật mình tròn to hai mắt: "Còn có chuyện tốt bức này?" Kể từ sau khi mang thai, nàng cũng thường xuyên đi ra ngoài tản bộ, tại sao không thấy gặp được một con ngựa ngoan ngoãn đi theo mình về nhà đây?

Vô Mạt đen mặt, đang muốn há mồm nói cái gì nữa, ai ngờ lúc này A Nặc từ trong nhà đi ra, cúi đầu mát mát nói: "Bán Hạ thăm thăm, ta sai rồi."

Bán Hạ càng không hiểu gãi đầu: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Vô Mạt không ngờ tiểu A Nặc thế nhưng chạy đến nói cái này, vội trừng mắt liếc hắn một cái ý bảo hắn trở về, ai biết A Nặc cúi đầu nhận sai nói: "Thăm thăm, ta không nên nửa đêm chạy lên núi, làm hại thức thức một đêm không ngủ."

Bán Hạ kinh ngạc nhìn về phía Vô Mạt, lại thấy nam nhân này vội vàng cúi đầu, dường như hết sức chăm chú cắt tia lông cho con ngựa, cũng không dám nhìn mình một lần. Con ngựa kia mở đôi mắt xinh đẹp rồi chớp a chớp a mà nhìn về mình, giống như đang thấy kỳ quái vì sao lại có nhiều thêm một người.

Bán Hạ tròn mắt nhìn Vô Mạt một cái, xoay người sang sờ sờ tóc A Nặc, dịu dàng nói: "A Nặc, tối hôm qua xảy ra chuyện gì, cháu nói cho thăm thăm nghe."

A Nặc liền nghiêm chỉnh đem chuyện tối hôm qua mình khó ngủ thế nào, cuối cùng lên núi sau khắp nơi tìm kiếm, lại thấy xung quanh cắm địa đều là Bụi Gai, không thể làm gì khác hơn là rời đi trở về, trên đường về lại gặp phải mảnh hồ đánh chặn đường Liệt Mã, đang lúc nguy cơ thì Vô Mạt thúc thúc bỗng nhiên xuất hiện, lại nói được Vô Mạt thúc thúc cứu như thế nào, Vô Mạt thúc thúc hàng phục liệt mã như thế nào tất cả mọi chuyện đầu đuôi nói rõ.

Bán Hạ nghe, sờ sờ tóc A Nặc, lại nói không ra nửa phần trách cứ.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Vô Mạt rất thích con ngựa này, mỗi ngày từ trên núi trở lại, đều muốn mang theo A Nặc cùng đi bờ sông thả ngựa, sau khi trở lại muốn đích thân tắm rửa cho ngựa. Mấy ngày nay hắn còn suy nghĩ muốn đặt cho chú ngựa một cái tên hay.

Bán Hạ nhìn thấy cái này không khỏi cười, vuốt bụng nói: "Nếu như chàng thời gian đặt tên cho ngựa, thì vẫn nên tranh thủ thời gian nghĩ tên cho con của chúng ta thì tốt hơn đó."

Nghe nói như thế, bàn tay Vô Mạt đang vuốt con ngựa dừng lại: "Tên của con, ta cũng đã nghĩ qua."

Bán Hạ kinh ngạc ngẩng đầu: "A?" Cái này chưa từng nghe hần nhắc tới a.

Bên môi Vô Mạt hiện lên nụ cười thần nhiên: "Ta nghĩ, nếu là nữ nhi, liền gọi là A Thủy, như thế nào?"

A Thủy. Đó là tên của mẫu thân Vô Mạt.

Bán Hạ trầm ngâm nửa khắc, gật đầu nói: "Ừ, tốt."

Vô Mạt cười nói: "Nếu là con trai, ta hi vọng nó có thể ở giữa rừng núi tiêu điều tự tại, tựa như một con sói, cho nên muốn đặt tên cho nó là Sơn Diêu."

Bán Hạ đồng ý: "Được, hai cái tên này đều giữ lại." Vuốt ve cái bụng, mặt nàng nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc: "Đứa nhỏ trong bụng rất nghịch ngợm, đập bụng ta cũng rất mạnh, ta nghĩ nó có lẽ là con trai đấy."

Vô Mạt nghe vậy mi gian cũng đầy ý cười, bàn tay vuốt lưng ngựa nói: "Tốt, nếu là con trai, ta liền dạy nó cưỡi ngựa bắn tên, chúng ta cùng đi săn thú!"

Lời của hần phóng khoáng, người nào cũng không ngờ, sau lại hần quả nhiên có một con trai, nhưng đứa con trai kia oa lại không thích cưỡi ngựa bắn tên, mà người cùng lên núi cưỡi ngựa vui đùa cùng hần lại là con gái.

(ta nghĩ đứa con đầu lòng này là con gái nha, kết hợp với em A Nặc... thì sau này mới có cảnh em ý nỗ lực phấn đấu bảo vệ người yêu)

Mà lúc này ánh mắt Bán Hạ chuyển tới con ngựa, nàng trầm ngâm một phen, cười nói: "Con ngựa này liền gọi là Truy Phong đi, như thế nào?" Trong ấn tượng của nàng tên tuổi ngựa tốt có rất nhiều, tùy tiện chọn một cái là được.

Vô Mạt nghe vậy lại như lấy được chí bảo: "Cái tên này được, ta thích." Nói xong thân thiết vuốt ve lưng ngựa: "Về sau ngươi liền gọi là Truy Phong."

== ==

Người trong thôn cũng biết Tộc trưởng Vô Mạt hàng phục một Liệt Mã, rồi rít sang đây xem náo nhiệt. Có người nói con ngựa này vừa nhìn đã biết là ngựa tốt, cũng có người nói không có việc gì lại dẫn một con ngựa về làm chi, còn phải cho nó nước uống ăn cỏ, lãng phí thời gian, có chút thời gian còn không bằng lên núi săn thú đấy. Chi là —— lời này chỉ dám nói trong lòng thôi, chuyện của Tộc trưởng, bọn họ là không dám nghị luận nhiều.

Nhưng Vô Mạt đối mặt nhận xét của mọi người cũng không để ý chút nào, trong lòng hần tự nhiên có tính toán riêng, lúc này nói không cần còn chưa chắc. Mà những người trẻ tuổi trong tộc phần đông lại nghĩ khác, Hậu Viêm rất hứng thú với con ngựa này, quay quanh con ngựa mấy vòng, rất yêu thích và ngưỡng mộ: "Nếu ta cũng có thể có được một con ngựa tốt như vậy thì tốt biết bao nhiêu, ta liền có thể cưỡi nó chạy như điên một trận."

Vô Mạt trầm giọng cười nói: "Nếu như ngươi thích, liền cho ngươi cưỡi thử đó."

Hậu Viêm nghe rất là vui mừng: "Thật có thể không? Vậy ta cũng không khách khí."

Hậu Viêm háo hức muốn thử tiến lên giữ cương ngựa, nghiêng người muốn lên ngựa, nhưng đúng lúc này, con ngựa chột đá hậu một cái, Hậu Viêm đáng thương không lên được ngựa, cơ hồ sắp té lăn trên đất, thật may là Vô Mạt ở bên đỡ kịp.

Hậu Viêm thất vọng nhìn con ngựa: "Ngựa này không muốn cho ta cưỡi a!"

Vô Mạt tiến lên trấn an vỗ vỗ lưng ngựa: "Truy Phong, nghe lời, đây là Hậu Viêm, ngươi để hần cưỡi một lần đi."

Truy Phong lỗ mũi thờ hồng học, đuôi vung lên vung xuống, hiển nhiên rất không vui lòng. Vô Mạt lần nữa trấn an một phen, cuối cùng tâm tình của nó bình tĩnh lại, nhưng khi nhìn Hậu Viêm bộ dạng vẫn rất khinh thường.

Hậu Viêm bất đắc dĩ: "Thôi thôi, ta thấy con ngựa này cũng rất có cá tính, nó không thích ta. Ngày khác ta cũng vậy học ngươi, đi lên núi kiếm một con ngựa."

Lúc này Bán Hạ mới vừa giúp Tôn lão gia tử uống thảo dược xong, lại bê tới một bát canh bổ để A Nặc cho ông ăn, nghe nói như thế từ trong nhà đi ra, cười nói: "Nếu như ngươi có thời gian làm việc đó, hay là tìm nương tử cho mình trước đi, còn ngựa thì sau này hãy nói."

Hậu Viêm nghe thế, đỏ mặt, nhìn Bán Hạ nói: "Ta ngược lại thật ra rất muốn tìm, đáng tiếc người ta không nhìn vừa mắt ta."

Bán Hạ nhún mày: "Khuê nữ nhà ai vậy, làm sao lại không vừa mắt ngươi?"

Vô Mạt ở bên cạnh bên môi hàm chứa nụ cười thần nhiên, chỉ nhìn, cũng không nói gì.

Hậu Viêm cúi đầu thờ dài: "Còn có thể là ai!"

Bán Hạ hơi suy nghĩ một chút, cười hỏi: "Sẽ không phải là Mộc Oa chứ?"

Hậu Viêm bị nói trúng tâm sự, gật đầu nói: "Ừ. tuổi nàng cũng không nhỏ, không biết tại sao, luôn đối xử với ta rất lạnh lùng."

Bán Hạ nghe vậy, liếc nhìn Vô Mạt. Vô Mạt hiển nhiên đối với Mộc Oa không có ấn tượng đặc biệt gì, chỉ nhớ rõ là một cô nương lá gan đặc biệt lớn xem thường ánh mắt mọi người, lập tức liền cười nói: "Mộc Oa, đó không phải là muội muội Mộc Dương sao?"

Hậu Viêm vội vàng gạt đầu: "Đúng đúng, chính là muội muội Mộc Dương."

Bán Hạ nhú mày, cười nhẹ nói: "Hậu Viêm, ta có một cách, bảo đảm có thể giúp ngươi cưới được thiếu nữ xinh đẹp."

Hậu Viêm nghe vậy, trên mặt mừng rỡ, hỏi vội: "Bán Hạ, có cách gì tốt, nói nhanh đi!"

Bán Hạ nghịch ngợm cười một tiếng, chỉ lấy mắt nhìn Vô Mạt: "Chuyện này a, phải nhờ Tộc trưởng đại nhân của chúng ta tới nói vun vào đấy."

Vô Mạt mảy mảy nhíu lại: "Ta?" Chẳng lẽ hẳn phải dày mặt đi làm mối cho người ta sao?

Hậu Viêm nghe lời ấy lại vô cùng đồng ý: "Không tệ, không tệ, đây là một cách tốt! Thứ nhất ngươi là Tộc trưởng đại nhân, lời của ngươi nói năng nào dám không nghe lệnh, thứ hai, ngươi cũng là họ hàng của nàng đó, nàng nhất định sẽ nghe lời ngươi."

Vô Mạt cảm thấy những lý do này cũng không quá đúng, mình và Mộc Oa cũng không quá quen thân, hơn nữa bản thân cho tới bây giờ chưa từng làm loại chuyện mai mối này, nhưng hẳn thấy Bán Hạ lại tỏ ra rất đúng, hẳn mặc dù xưa nay cũng là người có chủ kiến, nhưng đối với lời nói của nương tử luôn luôn nghe theo, lập tức không thể làm gì khác hơn nói: "Vậy ta sẽ thử một lần thôi."

Đây thật sự là nhắm mắt thử một lần.

Khi tin tức kia truyền tới tai Mộc Oa thì như sấm sét giữa trời quang. Mộc Dương ở một bên kịch liệt phản đối: "Không được, ta không đồng ý!"

Mộc Dương là có lý do không đồng ý, Hậu Viêm đó, ban đầu nhìn y là một nhân tài, cho nên hẳn cũng là hết sức lôi kéo, chỉ ngóng trông y giúp mình chèn ép Vô Mạt, nhưng ai biết vào thời khắc mấu chốt, y lại đứng một bên xem náo nhiệt không giúp một tay, khiến mình mất mặt lớn. Thứ hai, Vô Mạt là cái gì, chỉ vì bản thân làm Tộc trưởng liền có thể can thiệp vào chuyện nhà bọn họ sao?

Con hoang chính là con hoang, Mộc Dương vẫn còn nhớ, khi còn bé một lũ trẻ ở cửa thôn chơi đùa, cái Dã Nhân Vô Mạt đó là lại len lén ở phía sau cây nhìn lũ trẻ này. Khi đó trong ánh mắt của hắn, là khát vọng hâm mộ cỡ nào a! Nhưng khi bản thân muốn kéo hắn tới chơi cùng, thế nhưng hắn lại bầy về mặt lạnh lùng chạy mất.

Bắt đầu từ khi đó, Mộc Dương liền ghét người này, hẳn từ nhỏ đã là người đứng đầu của đám trẻ con, hẳn không thích Vô Mạt đó.

(điển hình của việc ghen quá hóa giận)

Nhưng tại sao Vô Mạt này lại thành họ hàng nhà mình rồi, tại sao gia gia thế nhưng lại vừa ý hắn? Tại sao thập nhất thúc thế nhưng lại dạy dỗ hắn từ khi còn nhỏ? Chẳng lẽ cũng bởi vì hắn là con trai của thập nhị cô sao?

Đối với Mộc Dương mà nói, Vô Mạt cơ hồ đã hủy diệt hết hi vọng tốt đẹp cùng cuộc sống dũng mãnh của bản thân! Nhìn xem hiện tại mình đang rơi vào tình cảnh gì đi, phụ thân mất lạnh, mẫu thân bắt đết đi thờ dài, ánh mắt khinh thường của tộc nhân, thậm chí ngay cả nương tử bên gối thường ngày mềm giọng nhẹ lời đối với mình cũng không quan tâm nữa!

Trong lòng Mộc Dương có một cỗ khí tức giận bị nén lại không chỗ phát tiết, lúc này nghe được tin Vô Mạt lại muốn làm mai mối, nhất thời tất cả tức giận trút xuống, hắn sầm mặt lại kiên quyết phản đối!

Mộc Oa vẫn ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, không còn hy vọng. Nàng biết hi vọng trong lòng mình nhất định chỉ là lá roi không hi vọng, nhưng không ngờ, người kia lại muốn tự tay đưa mình cho nam nhân khác.

Nước mắt nàng không tự chủ được rơi xuống, tuyệt vọng lắc đầu một cái, thôi, thôi, hẳn đã muốn ta gả đi, vậy ta gả là được.

Huynh muội hai người đang nghĩ chuyện của mình, lúc này mẫu thân của bọn họ Đa Hồn đi vào, cười nói: "Tộc trưởng đại nhân tự mình tới nói hôn sự, đây thật là vinh hạnh của chúng ta!"

Đi vào lại thấy nữ nhi mình rơi lệ, bà không khỏi cau mày: "Mộc Oa, ngươi làm sao?" Bà giúp nữ nhi xoa xoa nước mắt: "Bé ngoan, ngươi không thích Hậu Viêm sao? Hậu Viêm là một người rất tốt a!"

Mộc Oa cố nén nước mắt, nghẹn ngào lắc đầu: "Không, mẹ, ta thích Hậu Viêm, ta sẽ gả cho hắn."

Đa Hồn nghe vậy gạt đầu: "Nói rất đúng, cái này đúng rồi." Nói xong liền hướng nhi tử bên cạnh nói: "Mộc Dương, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, Vô Mạt là Tộc trưởng do ông nội ngươi tự mình chỉ định, cũng là người thập nhất thúc nuôi dạy từ bé, lại là con trai của thập nhị cô, về sau ngươi phải hiệp trợ hắn, giúp đỡ hắn. Không được đối với hắn tồn tại bất kỳ ý tứ bất kính nào."

Đa Hồn nhớ lại tiểu cô từ số khổ đó, không khỏi thở dài: "A Thủy là một thật cô nương tốt, đáng tiếc lại bị người ngoại tộc lừa gạt, rơi vào kết quả thê lương thế kia." Nói lời này, bà không khỏi đỏ hai mắt. Ban đầu bà và A Thủy đều là tỷ muội tốt lớn lên từ nhỏ cùng nhau.

(không biết về sau có gặp được cha Vô Mạt không nhỉ??)

Mộc Dương hoàn toàn không nghe lọt mẹ đang nói cái gì, càng nghe càng phiền muộn liền đứng dậy: "Các người đã nói xong, ta muốn ra ngoài đi dạo, phiền chết rồi!"

Hắn vừa ra cửa, đúng lúc Nhấn Đông nâng bụng bự đi vào nhà, Mộc Dương sợ ý một chút thiếu chút nữa đụng phải Nhấn Đông, chộc cho Nhấn Đông hô to một tiếng suýt nữa ngã xuống. Nhưng Mộc Dương trong lòng phiền muộn không hề dừng lại, hắn thế nhưng vẫn đi thẳng ra khỏi cửa.

Nhấn Đông đang ôm bụng tựa vào cánh cửa, trong mắt sắp rơi lệ, Mộc Dương tại sao lại hoàn toàn khác với trước kia vậy.

Đa Hồn thấy nhi tử như vậy, không khỏi mắng: "Lại vô ý như vậy rồi!" Nói xong chạy nhanh qua đỡ Nhấn Đông ngồi xuống, đồng thời hỏi thăm bụng nàng như thế nào.

Nhấn Đông vuốt ve thai nhi trong bụng, tịch mạch lắc đầu một cái, chỉ nhìn hướng Mộc Dương rồi đi nhẹ giọng nói: "Mẹ, ta không sao, chỉ là mệt mỏi, ta nghĩ một chút là tốt thôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sinh Tiểu Bao Tử

Trải qua mấy ngày nay, Bán Hạ dốc hết khả năng, hết lòng chăm sóc, điều trị thân thể cho Tôn lão gia tử, lại có A Nặc ở một bên tận tâm phục vụ, tinh thần Tôn lão gia tử so với trước kia dần tốt hơn rất nhiều.

Điều này làm cho A Nặc mừng rỡ như điên, càng tận tâm chăm sóc gia gia của mình. Vô Mạt trong khoảng thời gian này cũng không dẫn nó lên núi, để cho nó ở cùng gia gia nhiều hơn.

Bán Hạ bây giờ bụng đã rất lớn, tự tính toán ngày thì hẳn là sắp sinh rồi, liền bảo Vô Mạt đi vào trong núi tìm nụ hoa nhài cho nàng.

Vô Mạt không hiểu: "Hoa nhài, đó là cái gì?"

Bán Hạ nhớ ở trong núi đã từng thấy qua hoa nhài, liền tả lại một lần, Vô Mạt lúc này mới hiểu, hôm sau liền dùng cái sọt cổng trở về rất nhiều hoa nhài.

Bán Hạ buồn cười, nghĩ tới mình sinh tám đứa nhỏ cũng uống không hết được nhiều như vậy a, nàng liền số hoa thừa còn lại để vào phía sau núi, nghĩ về sau nhà ai sinh con liền đưa cho người ta là được. Số hoa nàng giữ lại chia làm hai lọ đá, một cho muội muội Nhấn Đông, một để tự mình ngâm nước uống.

Nước suối trong lành ngọt dịu, ngâm trà hoa nhài cũng có một phong vị khác, Bán Hạ uống chọt cảm thấy không tệ, liền muốn để Vô Mạt cũng uống chung.

Nhưng trà hoa nhài đưa cho Nhấn Đông, nàng ta lại nhìn cũng không nhìn một cái, mặc dù Bán Hạ giải thích cho nàng dùng nó thì khi sinh sẽ dễ dàng hơn, nhưng nàng lại tiện tay lấy bộ y phục một bên: "Tỷ, ta không thích mấy thứ cổ quái này." Nói xong liền cúi đầu may y phục, đem Bán Hạ gạt sang một bên.

Bán Hạ trong lòng biết Nhấn Đông là bói vì không được làm Tộc trưởng phu nhân mà tức giận, cũng không buồn phiền, vẫn đem lọ hoa nhài để xuống: "Muội trước giữ lại, về sau khi nào thích thì uống một chút, cũng rất tốt."

Đang lúc này Đa Hồn mụ mụ đi vào, bà nhiệt tình bê cho Bán Hạ canh đậu xanh: "Bán Hạ, uống một chút đi, trời nóng bức thế này, uống vừa đúng giải nóng."

Bán Hạ cảm ơn, bưng lên uống, vừa uống vừa cùng Đa Hồn nói chuyện, trong đó lại nhắc đến vấn đề đặt tên, Bán Hạ cười nói: "Cũng đã đặt xong, Vô Mạt nói rồi, nếu nữ thì gọi A Thủy, nếu sinh con trai thì gọi là Sơn Diệu."

Đa Hồn mụ mụ nghe xong sững sờ, rất nhanh cả cười: "Vậy ta mong đợi là một nữ hài nhai, A Thủy là một cái tên rất hay." Bà cười, trong đôi mắt có chút hoài niệm.

Bán Hạ biết bà tất nhiên là nhớ đến nẫu thân Vô Mạt, đó là một cảm kị trong Vọng Tộc. Mặc dù Vô Mạt đã lần nữa trở thành người Vọng Tộc, nhưng vẫn không có người chủ động nhắc tới A Thủy.

Đa Hồn mụ mụ do dự một chút, rốt cuộc vẫn nói: "Mấy ngày nay, ta thường xuyên nhớ tới nàng, nếu nàng vẫn còn, bây giờ cũng sắp làm nãi nãi rồi, nàng hẳn là vui mừng lắm!"

Bà lau lau khóe mắt, cười nói: "Ngày khác ta nói cho lão mụ mụ, bà ấy nhất định sẽ vui mừng." Lão mụ mụ thật ra thì cháu chắt đã có rất nhiều, nhưng đời sau của A Thủy lại khác, trong lòng tự nhiên rất chờ đợi.

Bán Hạ gật đầu: "Nói rất đúng, ta cũng đang muốn đi qua thăm bà ấy một chút."

Nghe nói kể từ khi Tộc trưởng qua đời, lão mù mù cự tuyệt hiếu tâm của mười một người con muốn chăm sóc nàng, lại muốn một mình ở tại ngôi nhà cũ. Các con mặc dù có lòng hiếu kính, nhưng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là thay phiên đến thăm bà.

Bán Hạ cùng Đa Hồn mù mù nói chuyện một lát, liền cáo từ đi đến chỗ lão mù mù. Vừa vặn Phí đang ở đó nấu cơm cho lão mù mù, Phí thấy Bán Hạ cũng không hề nói nhiều, chỉ đi thẳng ra ngoài, để lão mù mù cùng Bán Hạ nói chuyện.

Lão mù mù lôi kéo tay Bán Hạ, dằn dò rất nhiều, người đã già, khó tránh khỏi hoài niệm, thích nói chuyện trước kia. Khi bà nghe thấy nếu là con gái định đặt tên là A Thủy, ngẩn người, tiếp đó liền khóc: "Sau khi sinh, nhớ đưa đến đây để cho ta nhìn một cái."

Bán Hạ vội cười nói: "Đó là tự nhiên rồi, đến lúc đó ta cùng Vô Mạt sẽ mang theo con đến đây để gặp lão nhân gia ngài."

Khi Bán Hạ đi ra khỏi phòng, chỉ thấy Phí đã làm xong cơm tối, một mình đang ngồi trên ghế đá ở trong sân dưới tàng cây ngẩn người, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Phí thấy Bán Hạ đi ra, gật đầu lên tiếng chào, Bán Hạ liền đi về nhà.

Hôm nay ánh mặt trời rất tốt, Bán Hạ chỉ huy A Nặc cùng Vô Mạt đem lương thực dự trữ trong sơn động sau nhà ra phơi nắng. Món ăn chính của người Vọng Tộc chính là thịt, thịt không bảo quản được quá lâu, cho nên bình thường người Vọng Tộc đều phơi nắng làm thịt khô, khi ăn lấy nước ngâm hoặc nấu lại. Hôm nay Bán Hạ sợ những thứ thịt khô này bị ẩm hư, liền thừa dịp thời tiết tốt, đem những thứ đặt sâu trong sơn động chuyển ra, bày trong viện nhà mình phơi nắng.

A Nặc từ khi hiểu chuyện liền theo gia gia lưu luyến tứ xứ ăn xin, vốn là ăn bữa có bữa không, hôm nay nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy, cũng rất vui vẻ, vừa phơi, vừa chọn những miếng thịt khô đẹp mắt để cảm cho gia gia nhìn.

Tôn lão gia từ ngồi ở trên cái ghế Vô Mạt dùng dây rừng chế thành, phía dưới còn có hai bánh xe gỗ, để A Nặc đẩy ông đi khắp nơi đi.

Ông cười ha ha nhìn thịt khô tôn tử đưa tới, đợi đến khi tôn tử lại đi giúp Bán Hạ làm việc, một mình ông ngửa đầu nhìn xuyên qua cành lá rậm rạp nhìn về bầu trời.

Cả đời này, nghèo khổ khốn cùng, vốn là còn lo lắng cho tôn tử sau khi mình mất sẽ chịu khổ, bây giờ gặp được người tốt rồi, ông không còn sợ nữa.

Ông vịn vào tay ghế, suy yếu tựa lưng vào ghế ngồi, híp mắt nghĩ, tôn tử về sau sẽ lớn lên, ông không cần lo lắng. Không lo lắng.

Giữa trưa trời cực nóng, khi Bán Hạ cùng A Nặc đem thịt khô cũng chia đều trên mặt đất xong, Bán Hạ sợ Tôn lão gia từ khát nước, vì vậy bảo A Nặc đi rót chén nước cho Tôn lão gia từ uống.

A Nặc cười ngẩng đầu nhìn về gia gia, lớn tiếng hỏi: "Gia gia, ta lấy nước cho người nha."

Nhưng Tôn lão gia từ ngược đầu nhìn trời, không có tiếp lời.

A Nặc vui sướng chạy tới: "Gia gia, người khát sao?"

Tôn lão gia từ vẫn không trả lời.

A Nặc lập tức sững sốt, vội vàng cúi xuống, lắc lắc thân thể gia gia: "Gia gia, gia gia, người tỉnh lại đi!"

Bán Hạ cũng vội đi qua, tay run run đưa đến dưới mũi.

A Nặc cơ hồ nín thở mà nhìn Bán Hạ, mắt thẳng nhìn chăm chăm Bán Hạ, e sợ nàng sẽ nói ra chuyện mình sợ nhất.

Sau một lúc lâu, Bán Hạ cúi đầu, thở dài một tiếng.

A Nặc đã không cần hỏi nữa, nó từ trong mắt của Bán Hạ đã nhìn ra.

Nó thần thờ đưa mắt chuyển dời đến trên mặt gia gia, gia gia hơi hí mắt lại, ngược nhìn trời xanh, bóng cây vụn vặt phủ trên gương mặt còn mang theo ý cười của ông.

Ông ra đi rất an tường.

A Nặc cúi đầu, quỳ gối xuống lạy.

Vô Mạt gọi những người khác tới, giúp A Nặc hạ táng Tôn lão gia tử. Mộ của Tôn lão gia tử chọn tại bên ngoài thôn dưới chân núi Thượng Cổ, nơi đó mai táng một vài người đến từ nơi khác lúc trước vì tâm bảo mà cuối cùng chết tha hương ở nơi này. Vô Mạt tìm đến một khối đá thượng hạng, dùng đục khắc vài chữ to, giúp Tôn lão gia tử dựng bia mộ.

A Nặc suốt hai ngày cơ hồ không ăn cái gì, nhìn thân thể nhỏ bé cô lãnh (cô đơn + lạnh lùng) đứng ở trước cái xe lăn mà Tôn lão gia tử đã từng ngồi, Bán Hạ đau lòng chua xót. Không may mấy ngày nay nàng bụng thỉnh thoảng cảm thấy khó chịu, cảm giác có thể sắp phải sinh, cũng không còn sức lúc nào cũng chăm sóc nó.

A Nặc thần thờ ngẩng đầu lên, nhìn Bán Hạ: "Thấm thấm, người không phải chăm sóc ta...ta chính là muốn đứng một lúc, người trở về nhà đi."

Nhưng hần mới vừa nói xong lời này, liền thấy Bán Hạ lộ vẻ mặt khổ sở ôm bụng.

Hần nhất thời nhú chân mày, lo âu tiến lên đỡ Bán Hạ: "Thấm thấm, người làm sao vậy?"

Bán Hạ khổ sở mặt cơ hồ muốn nhú chung một chỗ, vô lực nói: "Ta...ta sợ là muốn sinh. Nhanh, giúp ta, giúp ta đi gọi Thất Cân bà bà."

A Nặc liền vội vàng gật đầu, lập tức nhanh chân định chạy đi gọi, nhưng hần lại không yên lòng nhìn Bán Hạ đang đau đớn, không thể làm gì khác hơn là trước đỡ nàng ngồi xuống, lúc này mới vội vàng chạy đi ra cửa.

Hôm nay thật sự là không may, vừa vặn Vô Mạt đi lên núi, hần vốn chỉ muốn thừa dịp Bán Hạ còn chưa sinh nhanh chóng săn một con Dã Trư để làm canh móng heo cho Bán Hạ uống..., ai biết lại vừa đúng bỏ lỡ.

Chỉ chốc lát sau, A Nặc liền đỡ Thất Cân bà bà trở về, theo sau còn có Dã Hoa nương tử cùng với mấy phụ nhân khác trong thôn đến muốn giúp một tay. A Nặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vì còn nhỏ cũng không giúp được gì, không thể làm gì khác hơn một mình đứng gác ở trong sân.

Đứng một lát, hần nhìn thấy Truy Phong, chỉ thấy Truy Phong đang thở phì phì, trong lòng hần thoáng qua nảy ra một ý niệm, không bằng cười ngửa đi lên núi thông báo cho Vô Mạt thúc thúc?

Nghĩ tới đây, hần đánh bạo đi tới trước Truy Phong, thương lượng nói: "Truy Phong, ta có thể cười ngươi lên núi không? Ngươi dẫn ta lên núi, nói cho Vô Mạt thúc thúc, thấm thấm muốn sinh rồi."

Truy Phong vầy vầy cái đuôi, chân hơi động dấy.

A Nặc nghiêm túc nói: "Ngươi nếu không nói lời nào, vậy ta coi ngươi như đồng ý."

Nói xong hần thử thăm dò lên ngựa, nhưng Truy Phong là một con ngựa cao lớn a, hần nhỏ thấp làm sao leo lên được! Như thế thử mấy lần, hần đang suy nghĩ muốn bê ghế đá đến để leo lên ngựa hay không thì Truy Phong chợt hạ thấp chân xuống.

A Nặc mừng rỡ, vội vàng xoay mình leo lên. Hần ngồi lên ngựa xong, Truy Phong đứng lên, phóng chân chạy lên núi.

=====

Có lẽ là nhờ Bán Hạ đã uống trà hoa nhài, nàng cũng không cảm thấy đặc biệt khó chịu khổ sở mà thuận lợi sinh con. Nghe tiếng khóc mềm mại mà vang dội của đứa trẻ, nàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Dã Hoa nương tử vội vàng lấy bát canh nóng đã chuẩn bị lúc trước cho Bán Hạ uống..., đang uống, Thất Cân bà bà đem đứa nhỏ tắm rửa sạch sẽ ôm đến bên cạnh Bán Hạ, cười ha hả nói: "Là một nữ nhi!"

Bán Hạ ôm qua đứa nhỏ này, lại thấy nó tuy còn nhỏ, tóc lại rất tốt, lông mày thế nhưng cũng có, khóe mắt rất dài, miệng nhỏ hơi chu ra.

Thất Cân bà bà lại đây ngồi, từ ái cười nói: "Đứa nhỏ này rất tốt, ta đỡ đẻ rất nhiều người, chỉ chưa từng thấy qua đứa nhỏ nào mới sinh đã có tóc tốt như vậy."

Bán Hạ mỉm môi cười, lại thấy cánh tay nhỏ rất tròn nắn giống mẫu ngọc Sen của nó, quả đấm nhỏ cũng mềm mại, không khỏi càng nhìn càng yêu, ở trong lòng nhẹ nhàng gọi một tiếng "A Thủy".

Đúng lúc này, Vô Mạt từ bên ngoài vô cùng lo lắng trở lại, trên mặt hần chảy đầy mồ hôi, vừa vào nhà liền hỏi: "Bán Hạ, nàng không sao chứ?"

Dã Hoa nương tử từ một bên trêu ghẹo nói: "Không có chuyện gì, Tộc trưởng đại nhân, mau nhìn khuê nữ nhà ngài đi."

Vô Mạt vẫn luôn lo lắng cho Bán Hạ, hoàn toàn không nghe được lời nói của Dã Hoa nương tử, đứng trước kháng nhìn Bán Hạ, chỉ thấy Bán Hạ mặc dù suy yếu, nhưng tinh thần ngược lại không tệ, lúc này mới yên lòng. Sau đó mới cúi đầu nhìn tiểu oa nhi: "Là con trai còn là con gái?" Thì ra mới vừa rồi Dã Hoa nương tử nói với hần hần là một chữ không nghe lọt tai.

Dã Hoa nương tử cười nói: "Là một nữ nhi mập mạp!"

Vô Mạt hai tay cẩn thận từng li từng tí bế đứa nhỏ, đúng vào lúc này, tiểu nữ oa chợt cố gắng mở ra hai mắt dài nhỏ, lấy một loại tư thái ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống khinh thường liếc Vô Mạt một cái, sau đó liền nhắm mắt lại dưỡng thần.

Vô Mạt ngo ngắc nhìn nữ oa, ngẩng đầu lên lắp bắp nói với Bán Hạ: "Nó, nó mới vừa rồi nhìn ta một cái."

Là nhìn ngài một cái, xem thường nhìn ngài một cái đó, Dã Hoa nương tử ở trong lòng trêu ghẹo mà cười, chỉ là nàng không dám nói ra ngoài, dù sao Vô Mạt bây giờ cũng là tộc trưởng, nói chuyện với Tộc trưởng luôn phải chú ý thu liễm.

Nhìn Vô Mạt mừng đến không biết phải làm sao, Bán Hạ mỉm môi cười đến hạnh phúc.

A Nặc từ cạnh cửa đi tới, từ xa nhìn đứa bé trong tay Vô Mạt, trong đôi mắt lộ ra tò mò.

Bán Hạ thấy, vội kêu A Nặc đi vào, A Nặc đi tới, từ một bên nhìn chăm chăm đứa nhỏ A Thủy suy nghĩ. Bán Hạ không thể nín được cười, thầm nghĩ A Nặc mặc dù thường ngày nhìn qua đáng vẻ rất thành thực, nhưng rốt cuộc vẫn là đứa bé bảy tuổi thôi, nhìn đứa nhỏ vừa sinh, tự nhiên cảm thấy thật mới lạ. Lập tức liền bảo Vô Mạt đem A Thủy cho A Nặc ôm.

Vô Mạt hơi không nỡ, chậm chạp đem A Thủy đưa tới tay A Nặc, còn nhẹ thanh dặn dò: "Cẩn thận một chút nha, không được dọa bé."

A Nặc nâng tiểu oa nhi, giống như đang cảm bảo bối trân quý nhất thế gian, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt dần dần lộ ra nụ cười, ngẩng đầu nhìn Bán Hạ nói: "Thâm thâm, A Thủy thật là xinh đẹp!"

A Thủy mặc dù vừa sinh ra, nhưng mắt phượng hẹp dài, lông mày rõ ràng, còn có miệng nhỏ mềm mại hơi cong lên, cũng đã có đáng vẻ của tiểu mỹ nhân rồi.

Lúc này Thất Căn bà bà lên tiếng: "Được rồi, các người lớn nhỏ hai người đi ra ngoài trước, để A Thủy ngủ đã, Bán Hạ cũng phải nghỉ ngơi."

Thấy vậy, A Nặc lưu luyến mà đem A Thủy giao cho Dã Hoa nương tử, lôi kéo Vô Mạt đang càng không muốn rời đi đi ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: sinh Tiểu Bao Tử 2

A Thủy sinh ra, mang đến cho căn nhà này rất nhiều vui vẻ, nàng thành tiểu nhân nhi được chăm chút nhất trong nhà. A Nặc vô cùng thích A Thủy, khi Vô Mạt lên núi săn thú thì đến giúp trông chừng A Thủy, còn giúp A Thủy giặt tã, bế bồng đến điệc bắt hờ nhạc.

Bán Hạ vốn chỉ nghĩ hấn còn nhỏ, không muốn để hấn làm việc, càng hy vọng hấn có thể đi theo Vô Mạt lên núi thêm chút kiến thức. Nhưng khi nhìn hấn đem toàn bộ chú ý lên người A Thủy, ngược lại đem khổ sở vì mất giá gia từ từ tiêu tán, nên cũng không nói cái gì nữa.

Người trong tộc cũng biết Tộc trưởng mới có con gái, rồi rít tới đây bày tỏ chúc mừng, lúc tới còn mang theo quà tặng, có dây chuyền xương thú, cũng có đồ chơi điêu khắc từ gỗ, còn cho Bán Hạ rất nhiều thuốc bổ, đều là những thứ người Vọng Tộc thường dùng, mà đều dùng vải bố nhuộm màu đỏ gói lại, bên ngoài còn có buộc da cá làm túi. Trong khoảng thời gian ngắn trong nhà có thêm rất nhiều thứ, chất đông ở một bên rất vui mừng.

Phí đỡ lão mục mục tới, lão mục mục thấy A Thủy rất vui mừng, ôm vào trong ngực không buông tay, bắt đầu là cười, sau đó thế nhưng lại khóc, hiển nhiên là bà lại nghĩ đến chuyện đau lòng lúc trước. Nếu A Thủy còn sống, thấy đứa nhỏ đáng yêu thế này, sẽ vui mừng biết bao nhiêu a!

Phí gương mặt, trừng về phía Vô Mạt, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết. Vô Mạt nhắm mắt đi tới, đưa cho lão mục mục một chén canh nóng, trong miệng cứng nhắc nói: "Ngoại nãi nãi, người đừng khóc."

Nghe lời này, lão mục mục không dám tin nhìn Vô Mạt, chợt bà cơ hồ là bật khóc lớn, nước mắt cũng tựa như nước suối chảy ra, trong ngực bà vẫn ôm A Thủy mới sinh, khóc lớn nói: "Hấn rốt cuộc gọi ta rồi. A Thủy, người nghe chưa."

Tất cả mọi người biết bà đang nói đến một người khác là A Thủy đã chết, lúc này Bán Hạ ngẩng đầu nhìn về phía Vô Mạt, chỉ thấy trong đôi mắt Vô Mạt vốn băng lãnh cũng có một nước mắt. Có lẽ tại thời khắc này, ở trong tiếng khóc của lão mục mục, băng cứng lạnh lùng trong lòng hấn đã từ từ tan đi rồi.

Lúc này, A Thủy trong lòng lão mục mục hình như nghe được tiếng khóc, chợt tỉnh lại, nàng từ từ mở đôi mắt hẹp dài, nhú chặt chân mày, vì vậy nhất thời trên trán đều đầy nếp nhăn. Nàng lại không biết mình bây giờ trông rất xấu, đưa mắt bức xúc nhìn lão mục mục. Sau khi nghiêng đầu nghiêng cứu một phen, nhú này một cái, chợt "oa " một tiếng, mở rộng cái miệng nhỏ nhỏ kêu gào, đồng thời hai chân nhỏ mập mập cánh tay mũm mĩm cùng nhau ra sức quơ múa, tiếng khóc kia giống như nhạc đệm cho điệu quơ múa đó, nghiêm nhiên giống như một nhịp điệu thượng hạng.

Lão mục mục vội vàng ngừng khóc dỡ nàng, Bán Hạ cũng vội tới vỗ nhẹ sau lưng, A Thủy lúc này mới ngưng tiếng khóc, chui vào trong ngực mẹ bú sữa. Vừa bú sữa, vừa thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn về phía "Người xa lạ" kia.

Lão mục mục ở lại nói một lúc lâu, chăm sóc Bán Hạ rất nhiều, lúc này mới cảm thấy mệt mỏi muốn rời đi. Lúc gần đi tự nhiên tiếc nuốt A Thủy mãi không nỡ rời đi quay đầu lại nhìn.

Phí trước khi đi, quay đầu lại liếc nhìn A Thủy trong lòng Bán Hạ, ánh mắt kia thế nhưng cũng có một tia ấm áp.

A Thủy nhỏ bé cũng không nhìn lão nhân gia, chỉ lo cọ cọ vào ngực Bán Hạ, nàng nhắm cặp mắt lại, như con chim nhỏ mở cái miệng mềm mại tìm khắp nơi, đồng thời còn phát ra tiếng "A a a", lúc này nàng dĩ nhiên không biết, cái người mới rời đi đó về sau lại trở thành người sủng ái nàng nhất đối với nàng cơ hồ là câu gì được nấy.

(sao nghe đoạn này JQ vậy, làm trí óc của ta bay về phía Phí nha~~)

A Thủy sinh ra là bảy cân một lạng (hơn 3,5kg), so với Thất Cân bà bà còn nặng hơn một lạng. Bán Hạ nghĩ con gái nặng như vậy, hoàn toàn là vì nó là một đứa nhỏ tham ăn. Ví dụ như hiện tại, nó dốc sức ở trong lòng mình ăn xong một lần rồi, thế nhưng vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn tiếp tục ăn.

Bán Hạ thật sự lo lắng cho sữa của mình không đủ cho nó ăn, liền nghĩ đợi ngày nào đó bảo Vô Mạt lên núi bắt một con dê cái về, đến lúc đó dùng cả sữa dê cho A Thủy ăn nữa.

A Thủy chẳng những có thể ăn, hơn nữa còn đặc biệt hoạt bát, nàng mới vừa tròn một tháng, liền bắt đầu dùng đôi mắt hẹp dài sáng ngời quan sát khắp nơi. Nàng thích được người khác ôm lấy, thích nhất là Bán Hạ, tiếp theo là Vô Mạt, kém nhất là A Nặc. Người lạ ôm nàng cũng không ngại, nhưng là sẽ giống như khinh thường nhìn đối phương một phen.

Trừ thích ăn, nàng còn đặc biệt thích đánh rắm, mỗi lần ăn no liền ngenh đồ mặt hi hà hi hục dùng sức, như thế giãy dụa thật lâu, mọi người cho là nàng muốn đại tiện, kết quả nàng xoay người, "phanh phanh phanh" đánh mấy cái rắm liền, kinh thiên động địa vang dội. Khi lần đầu tiên nàng như vậy, Vô Mạt không có phòng bị, ngược lại sợ hết hồn: "Con không sao chứ? Có phải là bị bệnh hay không?" Hắn dùng một tay là có thể ôm tiều A Thủy lên, người mềm như vậy nhỏ nhỏ đáng yêu như vậy, làm sao có thể thả rắm vang dội như thế! Nếu không phải Vô Mạt chính tai nghe được, hẳn nhất định không tin!

Bán Hạ lắc đầu: "Không có chuyện gì, chỉ là có chút đầy bụng thôi." Nói xong nàng nhẹ nhàng ôm lấy A Thủy để cho thân thể mềm nhũn giống như không xương của nó nằm trên vai mình, lấy tay vỗ nhẹ lên lưng nó, không lâu sau, A Thủy liền nhả ra một tiếng ợ thoải mái.

Vô Mạt rất nhanh học xong chiêu này, sau đó mỗi khi A Thủy ăn no, hắn liền vội vàng dùng đôi tay cẩn thận từng li từng tí ôm lấy A Thủy, sau đó sẽ nhẹ nhàng để cho nó nằm ở trên vai mình. Vai Vô Mạt khoan hậu cứng rắn, tiều A Thủy mềm nhũn nằm ở đó, hiển nhiên cảm thấy không thoải mái, mỗi lần đều giãy dụa, hắn liền vụng về mà vỗ sau lưng của nó, trong miệng còn lầm bầm: "A Thủy ngoan, A Thủy đừng động, A Thủy ợ đi thôi."

Tiều A Thủy uốn qua uốn lại, cuối cùng rốt cuộc tìm được một tư thế miễn cưỡng thoải mái, nằm nghiêng mặt nhắm hai mắt dưỡng thần.

Mặc dù vị trí này không quá thoải mái, cuối cùng vì những cái vỗ sau lưng rất dịu dàng, nàng cũng liền miễn cưỡng đón nhận.

Vô Mạt vui mừng nhìn A Thủy nhắm mắt ngủ trên bà vai mình, cảm thấy thụ sủng nhược kinh, cơ hồ không dám nhúc nhích, e sợ sẽ quấy rầy giấc mộng đẹp của tiểu nhân nhi, hắn đứng thẳng đứng đó, mãi cho đến A Thủy ngủ đủ một giấc mới to cái miệng phàn hồng ngáp một cái thật to.

Kết quả cứ như vậy, tạo thành một thói quen cho A Thủy, đó chính là tiều A Thủy phải có người ôm mới bằng lòng ngủ, bằng không nàng liền cao giọng gào khóc. Nàng khóc lên tuyệt đối là kinh thiên động địa kéo dài không dứt, mỗi lần đều khiến Bán Hạ cùng A Nặc vội vàng chạy tới nhìn.

Bán Hạ đau lòng nói: "Đây là làm sao, có phải đói bụng không? Mau đưa con cho ta."

A Nặc nhú mày khiển trách mà nhìn Vô Mạt thúc thúc: "Vô Mạt thúc thúc, A Thủy còn nhỏ, người không được làm thương nàng."

Vô Mạt rất uất ức a, hắn là cảm thấy oa nhi này không thể luôn ôm ngủ nữa, mình dù yêu nàng cỡ nào, một lần có thể, hai lần có thể, không thể nhiều lần như vậy. Lại nói mình cũng phải lên núi săn thú nuôi sống gia đình chứ!

Lúc này A Thủy mặc dù mới hơn một tháng, lại giống như đã hiểu chuyện, nhìn thấy Bán Hạ cùng A Nặc tới đây, khoe miệng xụ xuống đầy uất ức, hai mắt hẹp dài cũng bắt đầu lóe thủy quang. Nàng bày bộ dáng ủy khuất, làm Vô Mạt sợ đến mức vội vàng vụng về mà vỗ lưng nàng nói: "Đừng khóc, đừng khóc, mẹ của ngươi đã tới, cho ngươi bú sữa."

Từ đó về sau, A Nặc coi như hiểu một chuyện: mặc cho Vô Mạt thúc thúc ở trước mặt người khác là Tộc trưởng được người ta tôn trọng thế nào, nhưng ở trước mặt khuê nữ A Thủy nhà mình, thật ra thì cực kì nhát gan.

A Thủy cũng không phải đứa trẻ thích khóc, nàng cũng cười rất đáng yêu. Chỉ là khi nàng tỉnh sẽ không cười, chỉ hay cười trong mộng. Có lúc nàng ngủ thiếp liền nở một nụ cười ngọt ngào, người nhìn thấy từ đầu đến chân đều cảm thấy ấm áp, cũng có thời điểm nàng sẽ cười "Khanh khách" ra tiếng, ngược lại làm Vô Mạt ở bên sợ hết hồn

"Nó làm sao vậy? Vì sao chỉ lúc ngủ mới cười." Vô Mạt rất lo lắng cho khuê nữ nhà mình, trên thực tế kể từ khi tiều A Thủy sinh ra, hắn luôn là tràn đầy các loại sầu lo, e sợ chỉ sợ y một chút bàn tay thô ráp của mình dùng sức một cái sẽ làm thương đứa nhỏ mềm mại đó.

Bán Hạ cũng không phải để ý: "Rất bình thường, đứa nhỏ mà, mộng khóc mộng cười, đây là bình thường."

Đang nói chuyện, tiều A Thủy lại tỉnh, nàng giống như nằm dài ra đó, tứ chi dang ra thành hình chữ đại, đầu nhỏ quay về hướng Bán Hạ, tròn to đôi mắt trong suốt lẳng lẳng nhìn người bên cạnh.

Bán Hạ đang gấp tã, nhất thời không để ý tới nàng.

A Thủy không kiên nhẫn, há mồm ra bắt đầu "A ~ a ~ a" từng tiếng kêu lên.

Vô Mạt vội đau lòng tiến tới: "A Thủy đừng kêu, mẹ con sẽ lập tức tới cho con ăn ngay."

A Thủy không nhìn hấn, chỉ giương mắt vẫn nhìn về hướng Bán Hạ.

Bàn tay Vô Mạt vỗ nhẹ sau lưng nàng: "Đừng khóc, đừng khóc."

Nhưng hấn không vỗ thì thôi, vừa vỗ, tiểu oa nhi nhìn hấn chằm chằm chợt phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa.

Chỉ là gào lên khô khốc, một giọt nước mắt cũng không có.

Cho dù như thế, cũng làm cho Vô Mạt lo lắng không thôi, bị dọa đến vội vàng buông tay ra: "Bán Hạ, nàng nhanh lên một chút, nàng xem tại sao con lại khóc khổ sở như vậy a!"

Chỉ cần đứa nhỏ này vừa khóc, Vô Mạt đau lòng đến chân mày cũng nhíu lại, hận không thể vội vàng đem nàng ôm vào trong ngực.

Bán Hạ sâu sắc cảm thấy, kể từ có A Thủy, địa vị của mình giảm xuống nghiêm trọng.

Bán Hạ vội đem tiểu A Thủy ôm đi lên, tiểu A Thủy lập tức ngửi thấy mùi sữa, nâng đôi mắt xinh đẹp lên nhìn, miệng nhỏ cũng vênh cao, đầu nhỏ liều mạng lay động ngực Bán Hạ tìm kiếm, mãi cho đến đụng phải □, thật vất vả đụng phải, nàng lập tức bỏ nhào đi lên một hộp ngậm lấy. Tha ôn □ nàng nhất thời như được đại xá giãn ra những nếp nhăn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt đầu ra sức bú.

Vô Mạt ở một bên thấy nàng bú đến thân thể nhỏ bé vừa động di chuyển không ngừng, trên đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt mập mạp non nớt cũng mệt mỏi đến đỏ bừng, chân còn ở thỉnh thoảng đập về phía sau một cái, không khỏi bắt đầu đau lòng: "Bú sữa mệt mỏi như vậy."

Nếu như có thể, hấn hi vọng có thể thay nàng bú sữa mẹ a!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Trưa ngày hôm đó, một nhà Vô Mạt ba người chọn chỗ nghỉ ngơi giữa trưa, Bán Hạ bên trái Vô Mạt bên phải, tiểu A Thủy ở chính giữa. A Thủy lúc ngủ hai tay bé nhỏ nắm lại thành quả đấm đặt ở gần đầu, hai bắp chân nhỏ cong thành hình chân cóc, thật là đáng yêu.

Vô Mạt không ngủ được, nằm ở một bên nhìn tiểu khuê nữ nhà mình ngây thơ ngủ, còn Bán Hạ thì mệt mỏi, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đúng lúc ấy, trong giấc mộng A Thủy bắt đầu vùng vẫy, nàng nhắm mắt nhỏ dài, vô tội há to miệng tìm khắp nơi, điển hình của chim nhỏ kiếm ăn. Vô Mạt giờ tay lên đang muốn kêu tỉnh Bán Hạ, ai ngờ tiểu A Thủy này lại cảm thấy động tĩnh, hai mắt vẫn nhắm miệng mở rộng hướng bên này tiếp tới, cái miệng nhỏ nhắn vừa đúng mở vào mũi Vô Mạt.

Song mũi Vô Mạt rất cứng rắn, cái miệng mềm mại nhỏ nhắn hôn lên, phát hiện không phải là thứ mình muốn, rất nhanh liền dựa vào cảm giác tiếp tục loay hoay trái phải tìm kiếm thức ăn, làm cho Vô Mạt không dám cử động dù chỉ một động tác nhỏ nào nữa, e sợ sẽ đánh thức con gái.

Lúc này Bán Hạ đã tỉnh lại, nàng kéo con đến ngực mình, A Thủy rất nhanh ngửi được mùi sữa, vội vàng tiến vào lòng Bán Hạ, rất nhanh bắt được □ liền ăn.

Vô Mạt lúc này mới sờ sờ cái mũi của mình, cảm giác thật mềm thật ướt.

Chốc lát Bán Hạ đã cho con bú sữa tốt, tiểu nha đầu được ăn rất hài lòng, nhắm mắt lại hừ hừ, vừa hừ hừ đã ngủ.

Vô Mạt lại gần nhìn điệu bộ của con gái, Bán Hạ đang muốn nói, lại chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu vội vàng: "Bán Hạ, Bán Hạ có ở nhà không?" Nghe âm thanh hình như là Mộc Oa.

Bán Hạ vội mặc quần áo vào xuống giường đi ra ngoài, lại thấy Mộc Oa đầu đầy mồ hôi, lôi kéo Bán Hạ vội la lên: "Bán Hạ, chị dâu ta. Chị dâu ta Nhẫn Đông muốn sinh, sinh rất lâu, nàng sắp không chịu được nữa rồi, tỷ mau đi xem một chút a!"

Bán Hạ vừa nghe liền vội vàng, cũng nhanh chóng quay vào nhà dặn dò Vô Mạt mấy câu, rồi vội đi theo Mộc Oa.

Rất nhanh đến nhà Mộc Dương, từ xa đã thấy Mộc Dương đứng cúi đầu lo lắng đi qua đi lại, phụ thân của Mộc Dương ngồi xồm ở bên cạnh chân tường không nói lời nào. Trong phòng truyền đến tiếng kêu khổ sở của Nhẫn Đông.

Bán Hạ vừa nghe là biết không được, từ tiếng kêu của Nhẫn Đông cho biết, đó là chứng khí hư khó có thể kéo dài rồi!

Lập tức nằng đi nhanh vào phòng, vừa vào phòng liền thấy nóng bức khác thường, mùi tanh xông vào mũi, trên kháng, Nhẫn Đông sắc mặt tái nhợt đỏ mồ hôi liên tiếp, trên đệm giường còn có một vết máu lớn. Môi Nhẫn Đông run run ngậm Nhân Sâm, cặp mắt mê mông nhìn nóc nhà, giống như đã bất tỉnh nhân sự. Thất Cân bà bà cùng Đa Hồn đứng ở bên cạnh, Thất Cân bà bà vô vọng gọi tên Nhẫn Đông, để cho nằng lại gắng sức.

Đa Hồn thấy Bán Hạ đi vào, đôi mắt đỏ đỏ nói: "Bán Hạ, Thất Cân bà bà nói hẩn là lệch thai, sợ là không ra được."

Vừa nghe lệch thai, Bán Hạ nhất thời trong đầu ong ong. Y thuật của người Vọng Tộc rất đơn giản, miễn cưỡng có thể trị một ít bệnh vặt mà thôi, loại bệnh như lệch thai này sợ là thực sự khó bảo toàn!

Trong chớp nhoáng này, trong đầu nằng hiện ra đủ loại cảnh tượng, cùng với kiến thức từ trước dần dần nhớ lại, nhưng những thứ kia cũng quá mức mơ hồ quá mức xa xôi, toàn bộ khó có thể có chút công dụng nào!

Nhẫn Đông lúc này chợt mở mắt tròn trừng, nằng chợt nhìn tỷ tỷ, thể nhưng run rẩy muốn đưa tay kéo tỷ tỷ, trong miệng không còn hơi sức kêu: "Tỷ, cứu ta, Nhẫn Đông không muốn chết.". Âm thanh yếu ớt, lại thê lương.

Bán Hạ trong lòng buồn bã, vội vàng tiến lên cầm bàn tay của muội muội, lúc nắm tay chỉ cảm thấy lạnh lẽo khác thường, trong miệng lầm bầm kêu: "Nhẫn Đông, chịu đựng được không, nhất định có thể sống tốt!"

Nước mắt cùng mồ hôi Nhẫn Đông đã sớm không phân rõ rồi, tóc dính vào trên mặt chặt vật không chịu nổi, nằng suy yếu lắc đầu: "Tỷ, ta rất khó chịu, ta không muốn chết. Nhưng rất khó chịu. Tỷ cứu, cứu ta.".

Nằng ánh mắt từ từ mờ màng, giống như mất tiêu cự, lại bắt đầu nói mê sảng: "Cho ta một đao đi, ta không chịu nổi nữa.". Nằng chợt dùng hết hơi sức cuối cùng khàn khàn kêu lên: "Tỷ, cha, ta không muốn sống, các người để cho ta chết đi, ta không chịu nổi!" Tiếng kêu này khàn khàn, nằng giống như mất đi toàn bộ hơi sức, cả người ngơ ngác nằm ở nơi đó, miệng yếu ớt lầm bầm: "Tỷ, để cho ta chết đi. Van cầu tỷ. Ta thật sự không chịu nổi.".

Nói xong hai tay quờ quạng, niềng nhân sâm trong miệng cũng sớm không biết đã đi nơi nào, Đa Hồn và Thất Cân bà bà vội vàng mỗi người giữ một bên người nằng. Mộc Dương bên ngoài nghe được, gấp đến độ đập cửa: "Cho ta vào đi!"

Đa Hồn lệ tuôn rơi: "Tội lỗi, tại sao để cho đứa nhỏ này xảy ra chuyện như vậy chứ!" Mang thai lệch, trong thôn trước kia từng có chuyện như vậy, lúc ấy chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ con cùng nhau bỏ mạng!

Bán Hạ đứng ở đó trong tiếng khóc, mùi máu tanh nóng bức, hạ quyết tâm, đi lên phía trước nói: "Để ta thử xem sao."

Đa Hồn khóc nói: "Bán Hạ, ngươi có thể làm gì." Đa Hồn biết thượng nhân còn không có biện pháp, chớ đừng nói chi là Bán Hạ.

Thất Cân bà bà đối với Bán Hạ ôm một tia hi vọng: "Bán Hạ, ngươi có biện pháp gì sao?"

Bán Hạ đau lòng nhìn muội muội tiều tụy thê lương: "Có một biện pháp, cũng có thể thử một chút, nhưng hi vọng thật sự không lớn"

Chỉ là có lẽ mà thôi, loại chuyện như vậy cho dù xảy ra ở thế giới trong trí nhớ kia, có lẽ kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể bảo vệ một người. Vô luận bảo vệ được ai, quá trình đều cực kỳ huyết tinh tàn nhẫn.

Nhưng có một biện pháp, là phương pháp trước kia Bán Hạ từng thấy một vị bác sĩ phụ sản dùng qua, đó chính là chuyển thai vị.

Chuyển thai vị, là dựa vào kỹ xảo cùng kinh nghiệm, cho dù chính bác sĩ phụ sản lâu năm cũng không muốn dễ dàng thử. Bởi vì chuyện này chẳng những rất khó thành công, hơn nữa quá trình này cực kỳ khổ sở, sống không bằng chết.

Bán Hạ cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng hôm nay nằng chỉ có thể thử một lần thôi.

Đa Hồn nghe được Bán Hạ nói như vậy, ôm một tia hi vọng thê lương cầu khẩn nói: "Bán Hạ, Nhẫn Đông toàn dựa vào ngươi, cứu nằng đi!" Giọng bà run rẩy: "Đứa bé không có, về sau có thể có tiếp, nhưng không có người thì tất cả đều mất, cứu muội muội của ngươi đi!" Đôi tay run rẩy của Đa Hồn nắm chặt tay Bán Hạ, cơ hồ đem tay Bán Hạ nắm đau: "Bán Hạ, cứu nằng, nhất định phải cứu nằng!"

Bán Hạ không khóc, nằng gật đầu một cái: "Ta sẽ cố hết sức."

Lúc này ánh mắt Nhẫn Đông mờ dần nhìn nóc nhà, đã không có khí lực nằm dài trên giường, miệng lầm bầm động đậy, tuy nhiên không phát ra âm thanh nào. Dưới sự hỗ trợ của Thất Cân bà bà và Đa Hồn, Bán Hạ đặt thân thể nằng kề bên thành tư thế cúi xuống (ai học y khoa thì xin tha thứ cho ta về kiến thức y khoa nha, ta cũng cố gắng nghiên cứu nhưng mà k rõ rang lắm T_T).

Bán Hạ trước dùng nước nóng từ cây cỏ ba lá rửa tay, sau đó đem hai chân Nhẫn Đông mở rộng ra, sau khi mở ra nhất thời cảm thấy thê thảm không nổi nhìn, Đa Hồn bên cạnh hít một hơi lạnh, gần như không nổi nhìn thẳng.

Bán Hạ hơi nhắm mắt lại, nhắm nhin đau đớn trong lòng, đưa tay từ từ thăm dò tìm lối vào, rồi dùng ngón tay thăm dò.

Thân thể Nhấn Đông theo bản năng đau đớn run rẩy, nhưng nàng đã không còn bao nhiêu hơi sức, chỉ là miệng há ra hợp lại phát ra một tiếng rên im lặng, nước mắt tuyệt vọng chảy xuống, giống như cá rời khỏi nước.

Bán Hạ biết thời gian không nhiều lắm, nàng hít một hơi thật sâu, bất chấp hướng bên trong thăm dò, trong đầu cố gắng nhớ kí ức mơ hồ kia.

Lúc này ở ngoài phòng, Mộc Dương nóng nảy tóm chặt tóc mình, lớn tiếng hỏi vào bên trong: "Rốt cuộc như thế nào? Sinh chưa?"

Nham cũng rất lo lắng, nhưng khi ông nghe Mộc Dương nói như vậy, giận tái mặt nói: "Người kêu cái gì, đứng sang một bên đi!"

Mộc Dương đỏ ngầu cả hai mắt, thất vọng mà nói: "Cha, ta lo lắng. . . ."

Hắn không nói ra khỏi miệng, hắn không thích Vô Mạt, cũng không thích Bán Hạ, tại sao hiện tại Bán Hạ vào trong phòng không ra? Chẳng lẽ một Bán Hạ nhỏ nhỏ lại có thể lợi hại hơn Thất Căn bà bà kinh nghiệm phong phú sao?

Hắn mới không tin !

Lúc này trong phòng, Bán Hạ tự nhiên biết mình một khi thất bại sẽ đối mặt với kết quả gì. Nhưng người nằm ở trên kháng là muội muội ruột của nàng, là muội muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Phụ thân của nàng đã đi rồi, tỷ tỷ điên bị hôn phu mang đi, chỉ còn lại một muội muội này mà thôi.

Huống chi đây là đứa bé mà Đa Hồn mụ mụ rất yêu quý.

Nàng hít sâu để cho bản thân trấn định lại, nhắm mắt dụng tâm tìm kiếm, nàng muốn đưa tay vào, đem đứa bé dời chuyển vị trí.

Nhấn Đông khổ sở đến mặt mày cũng đổi dạng, bàn tay tái nhợt kiệt sức nắm một bên giường, nhưng nàng cơ hồ không phát ra được âm thanh nào, Đa Hồn cắn răng ở một bên giữ chặt thân thể Nhấn Đông rơi lệ, Thất Căn bà bà khẩn trương giúp một tay cùng nhau giữ Nhấn Đông.

Mồ hôi từ trán Bán Hạ từ từ trượt xuống, nàng cố gắng để cho tay mình vững hơn một chút, dưới tay của nàng là tính mạng của muội muội, cũng là mệnh cháu ngoại nhỏ.

Lúc này lão mụ mụ được Phí đỡ vào sân, Nham cùng Mộc Dương vội vàng tiến lên đỡ. Lão mụ mụ rút cuộc thông qua mọi người, hỏi rõ tình huống bên trong, liền phân phó Phí đỡ mình ngồi xuống ghế đá bên cạnh yên lặng ngồi chờ.

Cũng không biết qua bao lâu, họ rút cuộc nghe được một tiếng khóc nhỏ như mèo con, đứt quãng truyền ra. Âm thanh này mặc dù nhỏ yếu, nhưng ai nghe được đều vui mừng, Mộc Dương lập tức nhảy dựng lên định xông vào trong nhà, may mắn lão mụ mụ ngăn hẳn lại được.

Trong phòng sinh, Thất Căn bà bà ôm đứa bé gầy yếu như con mèo nhỏ, đem nó tắm rửa sạch sẽ, lúc này mới ôm tới cho Đa Hồn nhìn: "Là một đứa con trai, nhưng lại quá gầy."

Đa Hồn liếc nhìn, chỉ thấy đứa bé này da thịt đỏ hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nếp nhăn, trên đầu có một chút tóc, đôi mắt nhỏ mơ hồ không có cách nào mở ra, bà thở dài: "Lão tổ tông Địa Nô phù hộ, cuối cùng cũng sinh được rồi."

Bán Hạ đem canh bỏ bung đến trước mặt Nhấn Đông, nhưng Nhấn Đông căn bản không có hơi sức để uống, nàng chỉ còn cách cầm muỗng gỗ đút cho nàng ta ăn từng chút một.

Nhấn Đông mơ hồ mở hai mắt, sống sót sau tai nạn, nước mắt thê lương mà nhìn tỷ tỷ, tuy nhiên nói không ra nửa câu.

Bán Hạ trong lòng đau xót, cũng là cười khuyên nhủ: "Nhấn Đông, đứa bé đã sinh được rồi, các người đều không sao rồi, hiện tại trước tiên uống canh đã."

Nhấn Đông lại chảy nước mắt, giật giật môi, bắt đầu uống từng muỗng canh Bán Hạ đút.

Sau khi đem cân, đứa bé này chỉ nặng có bốn cân tám lượng (2,4kg), ôm vào trong ngực tựa như con mèo con. Lão mụ mụ đau lòng nhìn đứa bé này, đặt tên cho hắn là Thạch Đản nhi, chỉ mong lấy tên xấu để dễ nuôi, cũng mong đợi hắn có thể cứng rắn như tảng đá.

Buổi tối về đến nhà, Bán Hạ nhắc lại chuyện hôm nay trong lòng vẫn còn sợ hãi. Muội muội này mặc dù không hiểu chuyện lắm, nhưng rút cuộc vẫn là muội muội, nếu là cứ như vậy mất đi, thì thật sự có lỗi với phụ thân đã mất.

Vô Mạt nghe xong thăm trạng này, cúi đầu không nói một lời, thật lâu sau hắn chợt nói một câu: chúng ta sẽ chỉ có một đứa con là A Thủy thôi, về sau không để cho nàng sinh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Có lẽ là vì đã đi qua Quý Môn quan một lượt, Nhẫn Đông trong những ngày ở cử tâm tình đều rất không tốt, nhìn đứa con gầy yếu thường xuyên rơi lệ, cho tới sữa cũng không có.

Bán Hạ đánh phải ôm Thạch Đản nhi tới nhà mình, sữa của nàng vốn có dư, hôm nay có thêm một đứa nhỏ nữa tới bú thì liền có chút thiếu hụt. Thật may là lúc trước nàng đã bảo Vô Mạt bắt một con dê, hơn nữa A Thủy lớn hơn một chút cũng có thể uống chút cháo ngô rồi, vì vậy còn có thể miễn cưỡng duy trì.

Nàng vốn còn lo lắng A Thủy không thích uống sữa dê, ai ngờ A Thủy uống một lần liền rất hợp khẩu vị, ăn xong còn há to mồm sáng mắt nhìn cái chén, hai tay dùng sức hướng về phía bát đá quơ múa.

Đa Hồn thấy vậy, không khỏi thở dài: "A Thủy thật là một đứa bé dễ nuôi." Thạch Đản thì ngược lại, thật là bất đắc dĩ.

Thạch Đản nhi yếu đuối, sữa ăn không được bao nhiêu, nuôi một hai tháng rồi, cũng không thấy tăng thêm chút thịt nào. Đứa nhỏ bình thường thì tay chân lúc này cũng nên mập phì rồi, thế nhưng hân vẫn còn rất nhỏ nhìn vô cùng đáng thương.

Bán Hạ nhìn Đa Hồn tiêu tụy, biết bà mấy ngày nay cũng không dễ qua. Bà ngày đêm hết lòng chăm sóc Nhẫn Đông, cuối cùng Nhẫn Đông cũng tinh thần tốt hơn, lại phải quan tâm Tiểu Thạch đản, nói ra thật khiến người ta đau lòng.

Lúc này Nhẫn Đông vừa đứng sang đây xem con trai mình, nàng vào nhà lên tiếng chào tý tý và bà bà của mình, liền ngồi bên kháng cúi đầu nhìn con trai, nhìn một chút rồi cuộc lại khóc.

"Tý, nếu không phải nhờ người, ta và Thạch Đản nhi cũng không còn sống rồi." Nhẫn Đông cũng không phải ngốc, nàng biết gặp phải chuyện lệch thai như vậy, cơ hồ không thể nào sống sót.

Bán Hạ lấy cái gối để A Thủy nằm xuống trên kháng, miệng nói: "Nhẫn Đông người nói cái gì vậy, người là mẹ ruột của ta, chúng ta là tý ruột thịt làm sao lại nói mấy lời khách khí này."

Nhẫn Đông lau nước mắt, gật đầu nói: "Dạ, mẹ hiểu."

Lúc này A Thủy ở trên giường bắt đầu quay tròn, nàng là đứa bé thích vận động, hơn một tháng đã học được đem cái mông nhếch lên đi chuyển cả người, có lúc tiểu ra một bãi, người lớn không nhìn thấy, nàng liền mình dốc sức thở hỏn hển chuyển cái mông né tránh. Hơn hai tháng nàng đã học được lật người, vì vậy ăn no xong nàng ngại ở bên cạnh Bán Hạ nóng, liền nhắm mắt lại hừ hừ mấy tiếng sau đó thuần thục lăn qua một bên ngủ.

Nhẫn Đông mắt nhắm lệ nhìn A Thủy quơ múa cánh tay trắng nõn mượt mà, hai bắp chân vui sướng đá đập lung tung, quay đầu nhìn Thạch Đản của mình, nhất thời đau lòng không thôi, nước nờ hỏi Bán Hạ: "Tý, người nói Thạch Đản nhi tại sao không cử động gì, chẳng lẽ có vấn đề sao?"

Nhẫn Đông tuy không biết nhiều, nhưng nàng nghe nói có một số đứa bé khi sinh thời gian quá dài, sau đó liền thành đứa ngốc, cũng không thể đi lại, lập tức liền bắt đầu lo lắng.

Bán Hạ thật ra trong lòng cũng lo lắng, nàng nghĩ tới lúc Thạch Đản nhi từ trong bụng mẹ lúc đi ra mặt cũng nghẹn tím rồi, thật đúng là sợ có vấn đề. Hơn nữa, mấy ngày nay, nàng phát hiện khi Thạch Đản nhi bú sữa sức lực rất nhỏ, bình thường khi nằm hai chân đều khép lại, mà không giống đứa bé bình thường thành hình chân ếch. Vì vậy khi nàng có thời gian liền giúp đỡ Thạch Đản nhi ép chân, nhưng trước mắt vẫn chưa nhìn ra hiệu quả.

Nhẫn Đông nhìn Bán Hạ không nói lời nào, nhất thời luống cuống: "Tý, chẳng lẽ thật sự có vấn đề gì sao?"

Bán Hạ trầm ngâm một phen, mới dịu dàng nói: "Nhẫn Đông, người đừng sợ. Đứa nhỏ này có vấn đề hay không hiện tại cũng nhìn không ra, phải sau này từ từ nhìn xem. Chẳng qua ta nghĩ mấy ngày nay ta quá bận rộn, nếu như người có thời gian liền tới chăm sóc nó, ta sẽ dạy người cách làm."

Nhẫn Đông vốn hơi có chút nhìn không vừa mắt tý tý, bây giờ được nàng cứu tính mạng, đã sớm vứt đi thành kiến và thù cũ trong lòng, đối với người tý tý này hiện giờ chỉ có thật lòng khâm phục. Nghe tý tý nói như vậy, lập tức nàng vội vã đồng ý.

Cố tình Nhẫn Đông sau khi về đến nhà, Mộc Dương nghe vậy lại không cho là đúng: "Ta trong tộc thỉnh thoảng cũng có thấy mấy đứa nhỏ ngốc, nhưng đó là do cha mẹ bọn chúng vận khí không tốt. Thạch Đản nhi của chúng ta mặc dù gầy, nhưng làm sao có vấn đề gì, cái này ta là không tin."

Nhẫn Đông thấy hân không tin, không thể làm gì khác hơn là đem những lời Bán Hạ nói lặp lại một lần nữa, ai biết Mộc Dương lại cười lạnh một tiếng: "Người nghe nàng nói xạo! Nhà họ sinh một con gái, chúng ta sinh con trai, nàng ta nhất định nhìn thấy rất thèm muốn, còn nói một đồng lời linh tinh nguyên rủa con của chúng ta!"

Nếu là lúc trước, Nhẫn Đông nghe tất nhiên là nổi trận lôi đình trách móc tý tý của mình, nhưng bây giờ nàng đã trải qua Sinh Tử Quan, cả suy nghĩ cũng thay đổi, khuyên Mộc Dương: "Tý ấy làm sao lại tự nhiên đi nguyên rủa con chúng ta chứ, ta nhìn con được tý ấy cho bú sữa, tý ấy chăm sóc tỉ mỉ, vì con của chúng ta đến, tiểu nha đầu A Thủy kia còn không đủ ăn, chỉ có thể ăn sữa dê đấy."

Mộc Dương lại vẫn xem thường, hấn dứt khoát ngồi ở một bên miệng ngậm một cây lam ngải cứu, cà lơ phất phơ mà nói: "Sữa dê rất tốt, nghe nói rất bổ người, nàng ta làm sao mà muốn cho Thạch Đản nhi ăn sữa dê đây?"

Nhẫn Đông nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, nàng nghĩ trước kia hấn là một nam nhân thật tốt a, tại sao hôm nay cứ nhiên nói ra những lời cường từ đoạt lý như vậy chứ?

Chỉ là rốt cuộc vẫn là nam nhân của mình, nàng hít sâu một hơi cố gắng khuyên hấn: "Ta biết trong lòng chàng vẫn không vui vì mất vị trí tộc trưởng, nhưng vì chuyện này trong lòng ta cũng dễ chịu sao?" Nàng thở dài, tiếp tục nói: "Ta ban đầu trong lòng cũng rất không thích tỷ tỷ, bằng gì Tộc trưởng lại vừa ý nàng và Vô Mạt, bằng gì thượng nhân lại nói nàng tốt? Bao nhiêu chuyện tốt như vậy đều rơi vào người nàng đây?"

Mộc Dương nghe đến đó, càng nhớ tới chuyện đau lòng, quay mặt qua chỗ khác bày bộ dạng không muốn nghe tiếp.

Nhẫn Đông vòng qua, đi tới trước mặt hấn, tiếp tục khuyên: "Mộc Dương, nhưng sau đó ta đã nghĩ thông rồi, nếu tất cả mọi người đều cảm thấy Vô Mạt thích hợp làm tộc trưởng hơn, vậy hãy để cho hấn làm đi, ta không cần chức tộc trưởng đó, chỉ cần chàng, ta còn có đứa bé sống cho thật tốt, không phải càng vui về sao?" Lượn trước Quý Môn quan một lần, Nhẫn Đông thực sự đã thấu hiểu, giống như lập tức trưởng thành.

Nhưng Mộc Dương lại nghe không vào những lời này: "Nàng cũng chính là nhận được chỗ tốt của tỷ tỷ mình, dĩ nhiên thay nàng ta nói chuyện!"

Nhẫn Đông nghe, uất ức đến nước mắt đều sắp rơi: "Chẳng lẽ người nhà chàng không được chỗ tốt? Chẳng lẽ lúc ấy nằm ở trên kháng suốt chút nữa chết không phải nương tử của chàng? Đứa trẻ thiếu chút nữa liền sinh không được không phải con ruột chàng sao?"

Mộc Dương thấy Nhẫn đông rơi lệ, rốt cuộc vẫn quay đầu lại khô khan an ủi mấy tiếng, tuy nhiên luôn không yên lòng.

== ==

Thạch Đản nhi lúc được ba tháng, rốt cuộc bị Nhẫn Đông mang về nhà mình nuôi. Đứa bé lớn như vậy miễn cưỡng có thể uống cháo ngô rồi, hơn nữa mỗi ngày đi tới chỗ tỷ tỷ lấy một chén sữa dê, đứa bé cũng không thực sự đói bụng lắm.

Nhẫn Đông vẫn theo cách Bán Hạ dạy giúp Tiểu Thạch Đản mở rộng tay chân, dần dần Thạch Đản nhi quả nhiên có tiến triển, hai chân không hề nữa để thẳng như trước nữa, bắt đầu giống như đứa bé bình thường để thành dạng chân ếch rồi.

Nhưng sau đó, nàng vẫn phát hiện, đứa bé này vẫn không giống những đứa nhỏ khác.

Người khác bắt đầu tập xoay người, hấn giống như không có chút hăng hái nào, mỗi ngày đều nằm dài yên lặng trên giường, ngược mắt nhìn nóc nhà.

Nó bây giờ cũng lớn hơn rồi, là một đứa nhỏ xinh xắn, có đôi mắt trong hơn nước suối, hấn dùng cơ hồ có thể nhìn thấu lòng người bằng đôi mắt to thuần khiết, tuy nhiên nó rất ít khi phát ra âm thanh.

Người trong thôn đều nói đứa nhỏ này xem ra là không bình thường, nói xong trong lòng Nhẫn Đông chua xót, nàng ôm thật chặt đứa bé vào lòng, chỉ cầu mong hấn có thể giống như đứa bé khác.

Mộc Dương đối với đứa nhỏ này cũng rất hồ hởi, khi hấn phát hiện đứa bé quả thật có chút vấn đề thì trong lòng càng thêm phiền muộn, thường xuyên cùng đám người Cần Thọ lên núi đi dạo lung tung, nhưng có lúc trở lại cũng không còn con mồi gì. Mộc Dương trước kia vẫn giao hảo với Hậu Viêm, nhưng bây giờ cũng đã xa cách, lúc trước Mộc Oa gả cho Hậu Viêm, hấn càng không vui trong lòng.

Nhẫn Đông cảm thấy Mộc Dương càng ngày càng xa lạ, chỉ là nàng không nói cho Đa Hồn mụ mụ. Hiện tại kể từ khi có Thạch Đản, nàng đặt hết tâm trí trên người Thạch Đản, Mộc Dương như thế nào, nàng đã không quá quan tâm. Nàng mỗi ngày đều hướng lão tổ tông Địa Nô cùng Kiểm Linh cầu nguyện, hi vọng Thạch Đản có thể trưởng thành như hải tử bình thường. Có lúc nàng nhìn mấy đứa ngốc trong thôn, nghĩ thầm, coi như ngốc một chút thì có làm sao, chỉ cần Thạch Đản của nàng bình an lớn lên, nàng đã vừa lòng rồi.

== ==

Một ngày kia, gần tới ăn xong cơm, Vô Mạt cao lớn khỏe mạnh ôm A Thủy giống như con mèo nhỏ ở trên chiếu trong sân chơi đùa. Hấn thấy A Thủy đá đạp lung tung bắt đầu dụi mắt rồi, biết nàng mệt nhọc, liền đặt xuống võ nhè nhẹ lên lưng dỗ ngủ. Nhưng ai biết tiểu A Thủy cau mày chán ghét đẩy tay hấn ra, sau đó lật một cái đưa lưng về phía hấn nằm xuống, chỉ chốc lát sau liền hơi thở đều đều, ngủ thiếp đi.

Vì vậy Vô Mạt bên cạnh ngăn người, hấn bình thường thấy Bán Hạ vẫn dỗ con như vậy, tại sao mình dỗ, nó lại không thích.

Lúc này A Nặc ở một bên nhìn thấy, không khỏi cười ra tiếng, bị Vô Mạt trừng mắt một cái, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Thức thức, A Thủy lúc mệt mỏi thích tự mình ngủ, không thích người khác dỗ."

Vô Mạt thấy vậy cười: "Người còn biết mấy thói quen kì quái này của nó nữa."

A Nặc gật đầu: "Đó là tự nhiên, thức thức mang theo tộc nhân lên núi săn thú thì ta thường giúp đỡ chăm sóc tiểu A Thủy đấy."

A Nặc nhìn tiểu oa nhi nằm nghiêng ngửa trên chiếu cỏ thì ánh mắt trở nên chuyên chú dịu dàng. Tiểu đồng tây này khi cười luôn rất ngọt ngào xinh đẹp, điều này làm cho chỗ trống trong lòng hấn bởi vì gia gia qua đời hiện tại đã được lấp đầy.

(JQ càng rõ ràng ~ Đây có tính là vợ nuôi từ bé không?)

Lúc này Vô Mạt nhớ tới còn có việc muốn thương lượng với Bán Hạ, liền bảo A Nặc ở trong sân nhìn A Thủy, mình đi vào nhà.

Đội vào phòng, lại thấy Bán Hạ đang gấp quần áo của A Thủy, liền đi lên giúp nàng, vừa gấp hai người vừa nói chuyện.

"Ta gần đây vẫn có một ý tưởng, đang muốn nói cho nàng nghe." Vô Mạt suy nghĩ một chút, mở miệng trước.

Giọng Vô Mạt rất trịnh trọng, đây là chuyện trước kia chưa bao giờ có. Bán Hạ để quần áo xuống, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn sang: "Chuyện gì? Đáng giá nghiêm túc nói chuyện như vậy."

Vô Mạt cũng dừng tay lại: "Nàng còn nhớ di huấn của Lão Tộc Trưởng trước khi đi để lại cho ta không?"

Bán Hạ gật đầu: "Nhớ."

Vô Mạt nhìn về phía Núi Thượng Cổ tối đen bên ngoài cửa sổ: "Thật ra thì mấy ngày nay ta luôn một mực nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào để không có phụ kỳ vọng của ông ấy, nên làm cái gì bây giờ?"

Bán Hạ cúi đầu không nói, trăm ngàn năm qua, người Vọng Tộc vẫn luôn sinh hoạt như vậy. Lão Tộc Trưởng lưu lại, rõ ràng là muốn phá vỡ luật lệ trong quá khứ, chuyện này gánh nặng đường xa, tuyệt đối không phải là nhất thời có thể làm được.

Vô Mạt của nàng, nếu thật sự muốn làm, nàng tất nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.

Bán Hạ suy nghĩ một chút, hỏi Vô Mạt: "Vậy chàng bây giờ tính toán như thế nào?"

Vô Mạt cười nhẹ: "Nàng còn nhớ người ngày đó đến tặng đồ cho chúng ta không?"

Bán Hạ gật đầu: "Nhớ, họ Tề."

"Ta muốn đi tìm hắn, hắn giống như ở bên ngoài rất thành đạt." Tìm được hắn, hỏi một chút có thể cung cấp một chút trợ giúp hay không.

Bán Hạ lập tức hiểu: "Chàng là hi vọng lấy được nhiều đạo thương hơn sao?"

Vô Mạt cười gật đầu: "Đúng."

Ý tưởng trong đầu Bán Hạ lóe lên, càng thông suốt: "Thì ra là chàng thuần phục con ngựa Truy Phong là vì chủ ý này."

Vô Mạt lần nữa gật đầu: "Ngày hôm đó, nếu không phải bày sới trên núi tới giúp, chúng ta sợ sẽ chịu tai ương diệt tộc. Ta nghĩ chúng ta không thể luôn luôn dựa vào bày sới, phải tự mình cố gắng. Nếu là không có sức tự vệ, làm sao có thể bảo vệ những đứa nhỏ trong tộc đây?"

Hắn đứng lên, nhìn A Nặc và A Thủy ngoài cửa sổ nói: "Ta trước kia chưa bao giờ nghĩ tới điều này, nhưng lần đó khi nhìn tộc nhân chúng ta bị đám ngoại nhân kia bao vây, người ngoại tộc có cung tên cùng vô số tùy thời đều có thể đoạt đi tính mạng của chúng ta, ta mới phát giác ra chúng ta không thể tiếp tục như vậy."

Bán Hạ nghe, đứng lên, cảm tay của hắn nói: "Chàng có ý nghĩ như vậy, ta tất nhiên sẽ toàn lực ủng hộ chàng."

Nếu muốn mạnh, trước phải giàu. Vọng Tộc không có người cần giàu có, nhưng cũng không thể giống như bây giờ, mỗi ngày đều vì thức ăn mà bôn ba trong núi rồi. Nếu như ngay cả vấn đề cơ bản nhất này cũng không giải quyết được, làm sao có thời gian nhàn hạ thoải mái đi cưỡi ngựa luyện tên đây.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Khi Vô Mạt tuyên bố với tộc nhân muốn đi ra ngoài tìm một ngoại nhân đến giúp đỡ, mọi người xôn xao. Có vài người trẻ tuổi thật ra đã từng lên cùng người ngoài trao đổi, nếm ngon ngọt, trong lòng ngược lại rất đồng ý. Mà bây giờ không đồng ý phần lớn đều là các lão nhân, bọn họ tuổi đã cao, cả đời làm đúng theo quy củ, lúc này thấy tộc trưởng mới nhận chức làm như vậy, khó tránh khỏi có chút nghi ngờ: đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ yên ổn sinh sống qua ngày không tốt sao?

Vô Mạt biết vì chuyện quan binh bao vây thần miếu lần trước đã khiến mọi người càng không thích ngoại nhân, vì vậy hắn đem người trong tộc đại khái phân thành mấy nhóm, trước tìm đến những tộc nhân vừa nhìn đã biết hết sức tán đồng hắn, đưa bọn họ tụ tập lại cùng nhau, nói cho bọn họ nghe ý nghĩ của mình: muốn hoàn thành nguyện vọng của Lão tộc trưởng, tuyệt đối không thể mãi bảo thủ như vậy. Mọi người bây giờ đồng ý, cũng kiên quyết ủng

hộ, trong đó đặc biệt Hậu Viêm vô cùng nhiệt tình.

Vì vậy Vô Mạt quyết định phái Hậu Viêm đi ra ngoài, trước tìm kiếm Tề Tiên Sinh. Khi Hậu Viêm nhận được mệnh lệnh này, rất kinh ngạc thấp thòm, nhưng hiển nhiên cũng vô cùng hưng phấn. Nếu như chuyện này không có gì ngoài ý muốn, hiển nhiên hẳn chính là người Vọng Tộc đầu tiên trong sử sách tuân theo lời Tộc trưởng ra bên ngoài.

Khi các lão nhân nghe được tin tức này, ở nhà than thở, bọn họ mặc dù không dám nói gì trước mặt Vô Mạt, nhưng ở nhà khó tránh khỏi than vãn, có người thậm chí quỳ trước thần miếu khóc lóc không thôi.

Đang lúc này, Mộc Dương ra ngoài xem náo nhiệt, hẳn trừng mắt lạnh nhìn tất cả, khi có một nhóm người hóng mát nói chuyện trên đường, lạnh lẽo nói một câu: "Tộc trưởng mới của chúng ta có chút không giống người khác a, quý mới biết hẳn nghĩ như thế nào."

Lời vừa nói ra này, tất cả mọi người đều không tiếp lời.

Mặc dù một số người không đồng ý với quyết định của Tộc trưởng, thế nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ ở sau lưng Tộc trưởng nói tam đạo tứ.

Quy của trăm ngàn năm qua, Tộc trưởng chính là Tộc trưởng, bất luận kẻ nào cũng không nên chỉ trích Tộc trưởng.

Mộc Dương ở trước mặt mọi người gặp trắc trở, nhún nhún vai đi về nhà.

Lúc này Vô Mạt tự nhiên biết mọi người rất có ý kiến, lập tức cũng chưa vội vàng, hẳn bảo Bán Hạ chuẩn bị một cái sọt trứng gà, lại phân thành mấy phần, mỗi phần là tám quả, bỏ vào giỏ trúc. Một ngày này, mọi người liền thấy Vô Mạt tự tay xách theo giỏ trúc, tiến về phía nhà lão nhân già nhất trong thôn.

Lão nhân thấy Tộc trưởng tới đây, vội ra cửa nghênh đón, Vô Mạt khom lưng đỡ lão nhân đi vào nhà.

Lão nhân bận rộn sai khiến người nhà dâng canh giải nóng, tay Vô Mạt bung lẩy, uống xong. Sau khi uống xong, hai người ngồi vào chỗ của mình, lão nhân rất lo lắng: "Tộc trưởng đại nhân, người hôm nay sao lại có ý đến đây gặp ta vậy?"

Vô Mạt trầm thấp cười: "Tuổi của người so với ngoại gia gia của ta còn lớn hơn, là trưởng bối của cả Vọng Tộc chúng ta, ta mặc dù thân là Tộc trưởng, nhưng rốt cuộc tuổi còn nhỏ, vẫn là vẫn bối. Thân là vẫn bối ghé thăm lão nhân gia người một chút có cái gì không đúng sao?"

Lão nhân nghe lời này, rất ngoài ý muốn nhìn Vô Mạt một cái.

Vô Mạt nâng giỏ trúc lên, bên trong là tám quả trứng gà: "Thạch gia gia, đây là trứng do gà Bán Hạ nhà ta nuôi đẻ ra, lần này cố ý đưa tới cho gia gia bồi bổ thân thể."

Lão nhân vội vàng khoát tay: "Này, như vậy sao được, ta không thể nhận của Tộc trưởng được."

Vô Mạt lại nghiêm mặt nói: "Thạch gia gia, ngày đó người cũng thấy đấy, Tộc trưởng trước khi lâm chung, ta còn chưa kịp gọi ông ấy một tiếng ngoại gia gia, chuyện này đối với ta mà nói là rất tiếc nuối. Ta hôm nay nhìn lão nhân gia người, liền nhớ đến Tộc trưởng đại nhân đã mất. Xin không cần nghĩ những vật này là do Tộc trưởng tặng, cái này chỉ là hiếu kính của một vẫn bối đối với trưởng bối lớn tuổi mà thôi."

Lão nhân nghe lời nói này, lập tức không hề cự tuyệt nữa, bảo người nhà nhận lấy trứng gà.

Ông lần nữa nhìn về Vô Mạt, trong mắt đã có tán đồng: "Ta vốn không hiểu tại sao Tộc trưởng muốn chọn người, hôm nay xem ra, lão nhân gia rốt cuộc vẫn rất cơ trí thánh minh a!"

Ông lại chuyển đề tài nói: "Lần này người tới tìm ta, sợ là vì chuyện phái Hậu Viêm ra ngoài đúng không?"

Vô Mạt gật đầu: "Chính thế."

Lão nhân thở dài một tiếng: "Tộc trưởng đại nhân trẻ tuổi, ta đã già nên hồ đồ rồi, lỗ tai cũng ù rồi, nhưng nếu như ngài không ghét bỏ, ta nguyện ý làm lỗ tai của ngài, nghe xem trong lòng ngài rốt cuộc đang tính toán làm gì."

=====

Bán Hạ không biết Vô Mạt làm thế nào để thuyết phục mấy lão nhân trong thôn, chỉ biết mỗi khi Vô Mạt đi ra ngoài một chuyến, trứng gà trong nhà lại ít đi tám quả, đợi đến trứng gà trong nhà cơ hồ đều sắp thấy đáy rồi, trong thôn đã không còn có ai phản đối Vô Mạt nữa.

Tân nương Mộc Oa lặng lẽ thay phu quân của mình chuẩn bị hành lý đi ra ngoài, Hậu Viêm trong ánh mắt mong chờ, hưng phấn của mọi người rời thôn đi.

Vô Mạt vẫn mỗi ngày dẫn mọi người lên núi săn thú, hẳn luôn đem những con mồi tươi ngon nhất phân cho những gia đình có lão nhân tiểu oa nhi trong thôn, có lúc phân tới phân đi, chính hẳn lại lấy ít nhất, điều này làm cho mọi người rất băn khoăn, trong lòng cũng rất cảm động và nhớ ân đức Tộc trưởng đại nhân.

Bán Hạ ở nhà bên cạnh khai hoang mảnh đất kia để trồng dưa và trái cây, hôm nay mùa cũng đến, các loại dưa và trái cây bắt đầu tàn ra mùi trái cây

mê người, nằng bở ra nếm thử, mùi vị cực tốt, nước trái cây trong veo, thịt quả đầy đặn, vừa có thể no bụng, có thể giải khát.

Nàng gọi các tộc nhân tới đây, cùng nhau thưởng thức trái cây, mọi người ăn đến khi thể ngất trời, không bao lâu liền đem những quả dưa và trái cây chín quét sạch.

Đa Hồn thấy vậy, thay Bán Hạ đau lòng: "Người ta thật vất vả mới trồng ra, đều bị chúng ta hái hết rồi."

Nhắn Đông ở một bên ôm Thạch Đan cười nói: "Mẹ, người đừng đau lòng cái này, tỷ tỷ ta vốn không phải người không phóng khoáng. Ta thấy trong lòng nàng đã có chủ ý, hôm nay chúng ta đem dưa và trái cây của nàng ăn sạch, về sau nàng không biết chừng bảo Tộc trưởng đại nhân kêu mọi người cùng nhau trồng dưa quả đấy."

Bán Hạ nghe lời này, rất vui mừng nhìn muội muội: "Người từ nhỏ bị làm hư rồi, trước kia luôn không hiểu chuyện lắm. Bây giờ có thể nói ra lời này, cũng coi như đã trưởng thành."

Mấy người lớn bên này nói chuyện, thì A Thủy đang ở trên nệm rom nằm lăn lộn khắp nơi. Nàng giống như cũng ngửi thấy mùi dưa, hai tay chống trên nệm rom, cao nâng người, ngửa mặt mong mỏi mà nhìn chăm chăm vào quả dưa trong tay người khác, nước miếng trong suốt từ trong miệng chảy xuống, chảy tới cảm, nhỏ giọt xuống nệm rom.

Đa Hồn thấy không khỏi cười to: "Ai u, vật nhỏ này, nàng cũng muốn ăn đấy."

Nói đến đây, bà làm bộ cầm quả dưa trong tay hướng về phía miệng A Thủy, ai biết A Thủy tin là thật, vội ngược đầu đưa miệng muốn cắn, bất đắc dĩ nàng thể nào cũng cắn không tới, quả dưa này vô luận như thế nào vẫn luôn cách cái miệng đang chảy nước của nàng một khoảng nhất định.

Cuối cùng A Thủy nóng nảy, cái miệng nhỏ nhắn xụ xuống, hai mắt ửng khuôn nhìn Đa Hồn, nước mắt đang ở trong mắt đảo quanh.

A Nặc bên cạnh đã sớm thấy được, chỉ là việc người lớn làm hán không tiện nói gì, bây giờ hán cũng không nhịn được nữa, vội chạy qua ngồi xổm xuống, bẻ một phần nhỏ của quả dưa đưa cho A Thủy: "A Thủy, muội cầm cái này chơi đi."

A Thủy rốt cuộc cũng có được thứ mình muốn, nhất thời ngửa mặt hướng về phía A Nặc nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó đưa ra bàn tay mập phì bắt lấy miếng dưa nhỏ, ngậy thơ cho vào miệng.

Chỉ thấy nàng một lát nhét dưa vào khoe miệng, một lát bôi vào mặt, thật vất vả mới bỏ vào trong miệng được, lại không cắn nổi, chỉ chốc lát sau nước miếng cùng nước dưa cùng nhau chảy ra ngoài, khắp mặt miệng đều là chất lỏng, hoàn toàn thành một con mèo hoa. Cố tình hai mắt nàng vẫn sáng long lanh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn cười khanh khách nhìn người khác.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng ngây thơ này của nàng, không khỏi cười to, Đa Hồn lại gần Bán Hạ bên tai, nhỏ giọng nói: "Ta xem A Nặc rất để ý A Thủy đấy." Đa Hồn thường ngày vẫn thấy A Nặc ôm A Thủy dưới tàng cây hóng mát chơi đùa, vì vậy đã sớm nhìn ra A Nặc cực kỳ thương yêu A Thủy. Bà hôm nay nói như vậy, trong giọng nói tự nhiên có ý nhắc nhở, đợi một thời gian nữa, nếu hai đứa bé này trưởng thành, ngộ nhỡ có tình yêu nam nữ gì, đây chẳng phải là chuyện cực kì không ổn sao.

Bán Hạ lại không quan tâm, chỉ cười cười: "Có cái gì quan trọng đâu, đều là đứa nhỏ thôi, A Nặc là nhìn A Thủy ra đời, tựa như đại ca ca thôi. Làm ca ca dĩ nhiên là yêu thương muội muội."

Hai người đang nói, liền nghe Nhấn Đông thấp giọng kêu lên một tiếng sợ hãi, vội nhìn sang, lại thấy Nhấn Đông vui mừng nhìn Thạch Đan trong ngực.

Thạch Đan bây giờ đã ba tháng, cũng rất ít khóc, cũng rất ít cười, chỉ dùng cặp mắt trong hơn nước hồ kia nhìn tất cả chung quanh. Lúc này hán dựa vào ngực Nhấn Đông, nhìn A Thủy trên nệm rom, thể nhưng cũng nở một nụ cười.

Nhấn Đông kích động đến nước mắt đều sắp rơi, nhưng nàng lại sợ kinh động Thạch Đan, phá hỏng nụ cười này, chỉ lặng lẽ chảy nước mắt mừng rỡ nhìn.

=====

Vô Mạt vừa chờ Hậu Viêm trở lại, vừa tranh thủ lúc không cần lên núi săn thú mang theo A Nặc đi dạo khắp nơi. Có một lần, khi bọn họ trở lại, Bán Hạ thấy A Nặc dắt trong tay một con ngựa nhỏ màu đỏ thẫm. Ngựa này vừa nhìn đã biết tuổi còn rất nhỏ, vung vẩy cái đuôi cũng màu đỏ thẫm lộc cộc theo sát Vô Mạt A Nặc hai người vào viện.

A Nặc thấy Bán Hạ, rất hưng phấn khoe: "Thấm thấm, người nhìn Tiểu Mã của ta này!"

Bán Hạ thể mới biết, thì ra Vô Mạt hán đã sớm tính toán để cho A Nặc cũng thuần phục một con ngựa con a. Lập tức nàng giúp A Nặc cắt tia lông ngựa, lại cho nó ăn cỏ. Lúc bắt đầu ngựa cũng không để ý tới Bán Hạ, sau đó vì đói bụng, cũng liền ăn. A Nặc ở một bên thích thú nhìn con ngựa này, thấy chỗ nào cũng thích.

Con ngựa trưởng thành Truy Phong trong nhà đã sớm thấy con ngựa nhỏ này, nó vẩy vẩy đuôi, khinh thường liếc một cái, rồi tiếp tục cúi đầu ăn cỏ của mình.

Chuyện này hoàn toàn làm dâng lên khát vọng của các nam nhân trong tộc với mấy chú ngựa, bọn họ cũng thừa dịp lúc nhàn hạ bắt đầu đi lên núi khắp nơi đi dạo lung tung, hi vọng mình cũng có thể hàng phục một con ngựa thượng đẳng.

Chuyện này vốn là chuyện tốt, Vô Mạt cũng rất vui lòng, nhưng chỉ là có một chuyện, thật sự làm cho người ta dở khóc dở cười.

Kể từ khi các nam nhân bắt đầu lên núi tìm ngựa, người tới chỗ Bán Hạ trị thương cũng dần dần nhiều lên. Hôm nay người này ở trong núi tìm kiếm bị thương ở chân, ngày mai người đó thuần phục ngựa bị ngã té, bị thương treo chân, đủ loại vết thương rất, thật may là thảo dược tổ truyền của Vọng Tộc đối với những khác có lẽ không dùng được, nhưng đối với mấy vết thương này lại dùng rất tốt.

Khắp thôn đều có mùi thuốc, càng ngày càng nhiều người ta đều đã có ngựa, các nam nhân cười trên lưng ngựa, hưng phấn ở bên ngoài thôn chạy vòng chọc cho đám tiểu oa ở cửa thôn cũng đuổi theo sau ngựa chạy loạn.

Vô Mạt trừ dẫn mọi người thuần phục ngựa, còn bắt đầu đem những công cụ cất giấu trong nhà ra phân cho mọi người, khiến các nam nhân chăm chỉ luyện tập, đồng thời hấn càng coi trọng việc Thủ Hộ Thần miếu, lập ra quy củ nghiêm khắc, tỷ như thần miếu một khi có bất kỳ dị động gì lập tức phải báo với hấn ngay.

Làm như thế, là bởi vì hấn mơ hồ có cảm giác, thần miếu sẽ còn xảy ra chuyện.

Người ngoại tộc tham lam cũng không vì lần trước thất bại mà ngừng công kích, luôn có một số người chưa từ bỏ ý định sẽ thử một lần nữa.

Chuyện xảy ra kế tiếp đã chứng minh, dự cảm của hấn là chính xác, chỉ là hấn lại không đoán được, nguyên nhân chuyện lần này cũng không phải vì người ngoại tộc tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Đêm nay, Vô Mạt đang ngủ say chợt mở hai mắt, từ trong bóng tối hấn giống như cảm thấy có chuyện gì đó khác thường đang xảy ra.

Hấn suy nghĩ một chút, đứng dậy phủ thêm ngoại y, cúi đầu nhìn trên kháng, Bán Hạ lẳng lặng nằm yên ngủ say, mà tiểu A Thủy bị bấm cũng đã lăn đến nơi thật xa.

A Thủy ngủ luôn không an phận, có lúc trong mộng còn có thể lăn mấy vòng, lúc này nàng cũng không biết lăn kiểu gì, thế nhưng dùng đôi chân mập phi hướng về phía Bán Hạ, mà đầu nhỏ lại đưa đến gần đầu giường, hai quả đấm nhỏ đặt ở đầu hai bên, hai bàn chân bị bấm cong lại thành hình chân ếch, cái yếm nhỏ bị chính cái tay nhỏ của nàng nhấc lên, bụng nhỏ tròn trịa lộ ra hoàn toàn.

Mặc dù lúc này là mùa hạ, hấn vẫn lo lắng nàng cảm lạnh, vì vậy rón rén cầm một cái chăn mỏng đắp lên bụng nhỏ của nàng, sau đó mới đi ra cửa.

Sau khi ra khỏi cửa, còn chưa đi vào thần miếu đã ngửi thấy mùi máu như có như không, đợi đi tới thần miếu, thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi kinh hãi.

Thì ra lúc này, những người canh thần miếu đều bị thương, vết máu loang lổ nhìn qua rất đáng sợ, nhưng bọn họ vẫn cố thủ trước thần miếu không rời một bước. Mà kẻ đang nhìn chăm chăm thần miếu muốn xông vào, cũng không phải ai xa lạ, chính là huynh đệ của Vô Mạt —— Tiểu Hắc.

Đôi mắt màu xanh tối của Tiểu Hắc bắn ra tia hung ác điên cuồng, nó nhìn chăm chăm cửa miếu gần trong gang tấc kia, bi phần cô lãnh ngửa mặt lên trời hú dài, tiếng sói tru dài thê lương vang lên rõ ràng trong tiểu sơn thôn an tĩnh, thức tỉnh bao nhiêu người đang mộng đẹp, kinh khóc bao nhiêu đứa trẻ đang ngủ say.

Các tộc nhân dần dần tỉnh dậy, từng người một kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mất thấy Tiểu Hắc tru lên muốn xông về thần miếu, Vô Mạt vội đi nhanh mấy bước, thân thể chợt lóe, đã ngăn trước mặt Tiểu Hắc.

Đôi mắt Tiểu Hắc đã gần như điên cuồng, nó lạnh lẽo đe dọa nhìn người cản đường trước mắt, thế nhưng lại nhe hàm răng sắc bén. Vô Mạt thấy vậy, vội hét lớn một tiếng: "Tiểu Hắc!"

Hấn gọi to một tiếng, giống như sét đánh ngang tai vang lên trong bầu trời đêm, tai mọi người đều chấn động, đôi mắt rét lạnh điên cuồng của Tiểu Hắc dần dần cũng có một chút nhiệt độ.

Tiểu Hắc hiển nhiên là nhận ra Vô Mạt, thu hồi răng sắc, ý bảo hấn tránh ra.

Vô Mạt làm sao có thể tránh ra đây?

Hắn từng bước một tiến lên, đi tới trước Tiểu Hắc, một quỳ một gối xuống, đôi tay thử thăm dò ôm lấy cả đầu Tiểu Hắc.

Nhưng Tiểu Hắc lại đột nhiên lui về phía sau một bước, tránh khỏi tay hắn, thân sói giống như một tia chớp nhanh chóng xông hướng cửa thần miếu.

Mấy tộc nhân bảo hộ trước cửa miếu vội vàng không kịp che chính giữa, thế nhưng lại để Cự Lang đâm vào cửa miếu, chỉ nghe ầm một tiếng thật lớn, cửa gỗ cũ nát cùng thân sói nặng nề va chạm.

Vô Mạt chăm chú nhìn sang, chỉ thấy cửa gỗ mặc dù nhìn như cũ nát, nhưng trải qua chấn động như vậy vẫn không suy chuyển chút nào, ngược lại thân hình khổng lồ của Tiểu Hắc bị bắn ngược trở lại, nặng nề té lăn trên đất, khoe miệng còn trào máu.

Vô Mạt đi tới, ngồi xuống, tay run run ôm lấy cổ Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Vô Mạt vuốt ve bộ lông dính máu của nó, đau lòng hỏi.

Nhưng Tiểu Hắc không trả lời, đôi mắt của nó vẫn nhìn chăm chăm vào cửa gỗ không mở kia, đôi mắt màu xanh tối tràn đầy thất bại cùng thê lương. Nó nhìn chăm chăm cửa gỗ kia, giằng giằng dường như muốn bò dặng lẩn nữa.

Tay Vô Mạt duỗi ra, sờ thân sói của nó xuống, Tiểu Hắc giãy giụa, Vô Mạt dứt khoát ôm chặt nó, giống như ngày xưa khi bọn họ cùng ở hang sói trong những đêm rét om nhau sưởi ấm.

Đôi mắt Tiểu Hắc rốt cuộc khôi phục chút thần trí, quay đầu nhìn về phía Vô Mạt.

Đôi mắt sâu thẳm của Vô Mạt nhìn chăm chăm Tiểu Hắc trong lòng, trầm thấp hứa hẹn: "Tiểu Hắc, ta và ngươi đã từng cùng chung hoạn nạn, hôm nay ta đã là Tộc trưởng, ngươi nếu muốn biết cái gì, ta đều có thể nói cho ngươi nghe."

Đôi mắt hắn tối lại, tiếp tục nói: "Nhưng dù là ngươi cũng tuyệt đối không thể bước vào trong thần miếu này một bước!"

Thần miếu, chẳng những là thánh địa người Vọng Tộc, còn là cấm địa Núi Thượng Cổ.

Nếu Tiểu Hắc xông vào, chẳng những người Vọng Tộc coi nó là kẻ thù mà giết, mà cả Lang Tộc cũng sẽ coi nó là tội nhân thiên cổ.

Phạm vào cấm kỵ này, nó chính là phản bội huyết mạch của mình, từ đó về sau Núi Thượng Cổ cũng không tha thứ cho nó, nó sẽ trọn đời không bao giờ được về nhà nữa.

Tiểu Hắc cô lãnh ngẩng lên đầu, yên lặng nhìn Vô Mạt, trong đôi mắt điên cuồng cùng thê lương từ từ thu lại, thay vào đó là tuyệt vọng.

Nó quay đầu nhìn chăm chăm cửa gỗ cũ kỹ kia, dường như muốn dùng hai mắt của mình mở cái cửa kia ra.

Vô Mạt giờ tay lên, lau máu tươi ở khoe miệng nó: "Tiểu Hắc, nói cho ta biết, tại sao ngươi nhất định phải đi vào thần miếu?"

Vô Mạt nhớ lại, lúc trước Tiểu Hắc đã từng hướng về phía thần miếu hú dài, sau đó khi ngoại tộc bao vây thần miếu, ánh mắt Tiểu Hắc nhìn thần miếu, cho tới bây giờ tự mình xâm phạm thần miếu, tất cả những điều này đều lộ ra vẻ không bình thường.

Nghĩ tới đây, tay của hắn ôm chặt thân thể Tiểu Hắc.

Hắn là tộc trưởng Vọng Tộc, vừa là huynh đệ của Tiểu Hắc, tuyệt đối sẽ không để Tiểu Hắc đánh thẳng vào cấm địa thần miếu này lẩn nữa.

Lúc này mấy người Vọng Tộc tỉnh lại dùng thân thể che chắn trước cửa thần miếu, mặc dù bọn họ bị thương, nhưng nếu con sói này còn dám mạo phạm thần miếu, sẽ đâm vào người bọn họ chứ không phải cửa gỗ cũ nát kia.

Đang lúc mọi người cẩn thận phòng bị cự lang, chợt mấy tiếng sói tru phá vỡ bầu trời đêm, mọi người trong lòng đều cả kinh, vội nhìn sang.

Lại thấy phía xa xuất hiện con cự lang màu xám tro đã thấy lần trước, đi theo sau là mười hai con sói bình thường.

Mấy con sói này vừa đến, liền bao vây Tiểu Hắc lại.

Lúc này Tiểu Hắc cúi thấp đầu, đủ loại tâm tình tuyệt vọng tức giận thê lương dần dần biến mất, đôi mắt tối màu xanh lục đã từ từ mà khôi phục bình tĩnh thường ngày.

Cự lang màu xám tro hướng về phía Tiểu Hắc uy nghiêm tru dài một tiếng, Tiểu Hắc cũng đáp lại.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy Tiểu Hắc đi theo cự lang màu xám tro này rời đi, mười hai Dã Lang cản ở phía sau. Nhìn tình hình này, rất giống cảnh áp tải.

Đội sau khi bọn sói này đều không thấy tung tích, những người coi chừng thần miếu rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, chạy tới hỏi Vô Mạt: "Tộc trưởng, mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Vô Mạt đang trầm tư nhìn bóng dáng bọn sói, lúc này nghe thế, chỉ lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết, chỉ biết Cự Lang này đưa Hắc Lang trở về nhận tội."

Sau khi hắn nói xong, phục hồi tinh thần lại, nhìn những vết thương trên thân thể mọi người: "Nghiêm trọng không? Thông báo đổi người trực thân miếu, các người cùng ta về nhà, ta bảo Bán Hạ trị thương cho mọi người."

Lúc này người toàn tộc đều đã bị kinh động, lục tục đi tới nơi này, trong đó dĩ nhiên có Bán Hạ.

Bán Hạ ôm A Thủy bị chấn kinh tỉnh lại, sau lưng còn có A Nặc đi cùng. Lúc này A Thủy gặp được phụ thân, thân thể liền mạng hướng về phía trước, hai tay quơ múa muốn phụ thân ôm.

Vô Mạt đi tới, từ trong tay Bán Hạ nhận lấy A Thủy ôm vào ngực, ai ngờ A Thủy nửa đêm nhìn thấy phụ thân rất hưng phấn, lại ở trong ngực phụ thân dùng sức mà đá chân, còn phi phi phi nhổ nước miếng vào Vô Mạt, người xung quanh gần như không dám nhìn thẳng.

Người là Tộc trưởng vĩ đại, là tồn tại không thể khinh nhờn trong mắt mỗi người của Vọng Tộc, thế nhưng trong những người đó hiển nhiên không bao gồm bảo bối khuê nữ của người a!

Bán Hạ thấy mấy vị tộc nhân bị thương, liền dẫn bọn họ về nhà trị liệu.

Mà lúc này người Vọng Tộc hoặc là tận mắt nhìn thấy, hoặc là nghe người khác nói, cũng biết có một con sói mạo phạm thân miếu, bắt đầu nghị luận ầm ĩ, lại có người thảo luận nhắc lại dị tượng lúc trước, phải biết trăm ngàn năm qua đây là chuyện chưa bao giờ có a.

Vô Mạt ôm A Thủy không chịu an phận trong ngực, bắt đầu trấn an mọi người, cũng bày tỏ nhất định sẽ tra rõ chuyện này, mọi người lúc này mới dần dần bình tâm lại.

Vô Mạt lại nói mấy câu, bảo những người trông coi tiếp theo cần phải cẩn thận, rồi mới bảo tất cả mọi người đi ngủ lại đi.

Như thế sau chuyện này, mắt thấy trời cũng sáng rồi, lập tức Vô Mạt ôm A Thủy dẫn A Nặc, đi về nhà.

Trên đường trở về, A Nặc đột nhiên hỏi Vô Mạt: "Thức thức, Tiểu Hắc đó. Không biết sau khi nó bị mang về sẽ như thế nào đây?"

Vô Mạt nghe, trong lòng cảm giác nặng nề.

Thật ra thì điều A Nặc hỏi, cũng chính là lo âu trong lòng Vô Mạt.

Hắn sống trong bầy sói nhiều năm, biết rõ trong Lang Tộc phân tầng trên dưới rõ ràng, quy củ sâm nghiêm. Hôm nay Tiểu Hắc bất chấp tất cả xâm phạm thân miếu, Lang Tộc thực sự có thể tha thứ cho nó sao?

Nhưng lúc này Vô Mạt cũng không cách nào trả lời, hắn ôm nữ nhi ngây thơ trong ngực, từ từ đi về nhà.

=====

Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả giống như không có gì thay đổi, mặt trời trên Núi Thượng Cổ vẫn mọc lên như thường ngày, Vô Mạt vẫn mang theo người trong tộc lên núi săn thú.

Nhưng khi săn thú Vô Mạt lại có chút không yên lòng, hắn thừa dịp lúc nghỉ ngơi một thân một mình đi tới cấm địa Lang Tộc, lại thấy nơi đó vẫn bị bụi gai um tùm bao vây, người bình thường căn bản không cách nào bước vào.

Buổi tối trở về ngủ, hắn ngủ không yên ổn, trong lòng lo lắng cho Tiểu Hắc, nhưng lấy thân phận bây giờ của hắn, nếu lần nữa tự tiện xông vào cấm địa, sợ sẽ làm rạn nứt Vọng Tộc cùng Lang Tộc rồi.

Trừ lo lắng cho Tiểu Hắc, trong lòng hắn cũng có sầu lo khác, đó chính là tại sao Tiểu Hắc có thể như vậy? Nhớ tới điên cuồng tuyệt vọng thể lương trong mắt Tiểu Hắc đêm đó, hắn trăm mối vẫn không có cách giải.

Hắn biết Tiểu Hắc, khi còn bé vì lang mẫu vứt bỏ, cũng giống hắn uống sữa con sói mẹ mất con kia. Đợi đến bọn họ hơi lớn thì liền cùng ra ngoài kiếm ăn săn thú. Khi đó bọn họ cũng đều nhỏ yếu, phải gánh chịu khi dễ lạnh lùng của những con sói trưởng thành khác, thường xuyên bị vì không tìm được đủ thức ăn mà đói bụng, nhưng thời điểm đó, Tiểu Hắc tuyệt đối không hề có loại ánh mắt đó.

Khi đó, lúc Tiểu Hắc săn thú dừng mảnh tàn nhẫn, lúc nhàn hạ đơn thuần vui sướng, trong mỗi ngày cho dù đói bụng vẫn vui vẻ cùng hắn lăn lộn trong đám cỏ dại trong rừng chơi đùa.

Hắn nhớ tới, kể từ mình hơi lớn chút liền bị lang mẫu đuổi ra khỏi ổ sói, từ đó trải qua cuộc sống một người cô đơn, không biết trong lúc đó, Tiểu Hắc rốt cuộc đã gặp cái gì, là cái gì đã làm nó lắc mình một cái trở thành con sói khổng lồ như vậy, là cái gì khiến nó nhìn thân miếu bằng ánh mắt điên cuồng như vậy?

Lăn qua lộn lại, Vô Mạt chỉ nghĩ mình khó ngủ, lại không ngờ tới Bán Hạ cũng không hề ngủ. Nàng đau lòng nhìn nam nhân này, giúp hắn sửa lại một chút tóc tán loạn, dịu dàng nói: "Chàng nếu biết được Lang Ngữ, không bằng đi hỏi thăm những con sói khác về Tiểu Hắc thử xem, có lẽ sẽ có tin tức gì đây."

Vô Mạt gật đầu: "Ta đang có ý đó, ngày mai vừa đúng lúc không cần mang tộc nhân lên núi săn thú, ta muốn đi hỏi thăm một phen." Nói xong hắn lại

nghĩ tới một chuyện, liền nói: "Nàng còn nhớ cửa động nơi chúng ta đi ra từ thần miếu không?"

Bán Hạ làm sao có thể quên chuyện hôm đó chứ, lập tức nói: "Tự nhiên nhớ."

Vô Mạt nghi ngờ trầm tư: "Ta đối với chuyện này rất băn khoăn, Tiểu Hắc nếu muốn xông vào thần miếu, tại sao không lặng lẽ đi từ cửa động đó tiến vào, tại sao lại muốn trực tiếp xông vào cửa chính thần miếu."

Bán Hạ cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ quái: "Ta cũng không nghĩ ra."

Thật ra thì Bán Hạ còn có nghi ngờ, kết hợp với dị tượng mùa đông năm ngoái trong thôn, năng cảm giác Tiểu Hắc và tòa thần miếu này chắc chắn có quan hệ.

Hai người bên này đang nói chuyện, A Thủy dựa vào kháng ngữ chột tính. A Thủy thường ngày đều là ngủ giữa hai người, lúc này nhắm mắt lại nàng tự nhiên cũng không biết vị trí đã xảy ra thay đổi, chỉ là theo thói quen ngày xưa, hướng về phía tường kiếm ăn. Lúc nàng kiếm ăn rất hay, nghiêng thân thể nhắm cặp mắt trong miệng phát ra tiếng hừ hừ, hai tay giang ra hướng một bên cong a cong quờ múa, huy vũ hồi lâu, giống như biết bên này không có sữa ăn, liền chột lộn thân, lại hướng bên kia vội vàng quờ múa hai cánh tay mập, trong miệng tiếp tục phát ra tiếng hừ hừ uất ức.

Bán Hạ thấy vậy, cũng đành phải vội vàng buông nghi ngờ trong lòng, đưa ngực đến trước mặt khuê nữ. A Thủy được sữa, chân mày nhíu chặt nhất thời giãn ra, bọc lấy □ bẹp bẹp bú.

Bán Hạ vừa dứt, vừa ôm ái vỗ vào lưng A Thủy, A Thủy thoải mái nhàn nhã ăn, cũng dần dần đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Sáng ngày thứ hai, Bán Hạ dậy thật sớm, để chuẩn bị lương khô cho Vô Mạt lên núi. A Nặc vốn là ở trong phòng chơi đùa cùng A Thủy, hôm nay thấy Vô Mạt muốn lên núi, lập tức cũng muốn đi theo. Vô Mạt suy nghĩ một chút cũng tốt, Lang Tộc chắc sẽ không làm khó một đứa nhỏ, mang theo A Nặc lên núi tăng thêm chút hiểu biết cũng tốt, vì vậy liền đồng ý.

Sau khi hai người Vô Mạt và A Nặc lên núi, liền đến bên ngoài cấm địa, bên ngoài cấm toàn là Bụi Gai. A Nặc thấy vậy cau mày nói: "Vô Mạt thúc thúc, nơi này đều là Bụi Gai, chúng ta làm thế nào đi vào đây?"

Vô Mạt cũng không lo lắng chuyện Bụi Gai, nếu muốn qua mấy Bụi Gai này hẳn cũng có biện pháp, chỉ là nếu không được Lang Tộc cho phép mà xông vào, khó tránh khỏi việc khiến Lang Tộc không vui. Hiện nay không thể so với lúc trước, thứ nhất thân phận hắn như hiện tại là tộc trưởng không thể hành động thiếu suy nghĩ, thứ hai bây giờ Lang Tộc đưa Bụi Gai ra hiển nhiên là có lòng đề phòng người ngoài, hẳn là đứa bé được lang mẫu nuôi lớn không có khả năng đòi hỏi cái gì trong đó.

Vô Mạt nghĩ ngợi một hồi lâu, liền dẫn A Nặc thu dọn một khoảng đất trống, rồi đốt lửa lên, chính mình lại đi săn một con gà rừng, nhổ hết lông bỏ ruột, xừ lí sạch sẽ sau đó nướng ăn. Đang nướng liền thấy A Nặc ở một bên đang nhặt lại số lông gà rừng, không khỏi cau mày nói: "A Nặc, cháu đang làm gì vậy?"

A Nặc đem mấy cọng lông gà đẹp mắt nhất cắt tia chính tề đặt ở trong tay vuốt vuốt: "A Thủy thích nhất nhìn những lông gà màu sắc rực rỡ, nàng rảnh rỗi liền nhìn chăm chăm mấy con gà trong nhà, ta thấy màu lông con gà rừng này rất tươi sáng, mấy màu sắc này gà trong nhà cũng không có, liền định mang về cho nàng chơi."

Vô Mạt vừa nghe thì cười, sờ sờ đầu A Nặc: "Bán Hạ thăm thăm của ngươi vẫn thường hay nói ngươi là một đứa bé có lòng, hôm nay vừa nhìn quả nhiên không sai."

Đang nói lời này, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chợt cảm thấy nếu A Nặc là đứa bé trong tộc, đứa nhỏ này tương lai thành vị hôn phu của A Thủy là tốt nhất, chỉ tiếc.

Vô Mạt nghĩ tới đây, trong lòng khó tránh khỏi chua xót, tiểu khuê nữ nhà mình là kẻ thừa tên của mẫu thân chưa từng gặp mặt của hắn, hắn nhất quyết không hy vọng nó gặp phải số mạng thể lương giống mẫu thân.

Chỉ là hắn bây giờ nghĩ như thế nào cũng không biết, thiên lí tuần hoàn, chuyện thế gian tự có Nhân Quả, Vạn Vật Sinh Linh, mỗi người tự có tạo hóa của họ, nữ nhi hắn luôn ôm trong ngực, chính là người Vọng Tộc trăm năm khó gặp, nhất định sẽ hoàn thành những chuyện hắn chưa làm được, phá vỡ rào cản ngàn năm của Vọng Tộc.

A Nặc lại đi đến bên dòng suối rửa sạch, sau đem dùng vạt áo của mình lau khô, lúc này mới đem mấy cái lông gà cắt vào trong ngực.

Lúc này Vô Mạt chuẩn bị nướng gà rừng, A Nặc đi tìm củi khô, hắn thấy mấy Bụi Gai kia, chính là củi đốt tốt nhất, vốn muốn lấy một ít, nhưng nghĩ lại,

lại nói: "Thôi, chúng ta không nên dùng cái này, tránh cho lại chọc Lang Tộc không vui."

Vô Mạt gật đầu tán thưởng: "Cháu nghĩ rất đúng, đi bên kia nhặt vào nhánh cây khô tới dùng thôi."

Nhưng nói xong câu này, trong lòng hắn đột nhiên máy động, phóng mắt nhìn sang, chỉ thấy Bụi Gai khắp nơi kéo dài đến cắm địa Lang Tộc. Lập tức không khỏi cau mày, nếu có người cố ý phóng hỏa, đây chẳng phải là tai họa lớn của Lang Tộc? Chỉ là ngay sau đó hắn cũng cười, người Vọng Tộc luôn luôn cẩn thận tuân thủ quy tắc trong rừng núi từng chút một, làm sao lại đi đốt Bụi Gai đây? Mà những người ngoại tộc kia, kể từ sau đêm bảy sói bao vây thần miếu, biết đám sói không phải ngồi không, mọi người trong lòng đều e sợ, lên núi hái thuốc cũng ít đi rất nhiều, nếu người có gan lên núi, cũng phải tránh thật xa cắm địa Lang Tộc này, sao có ai lại muốn tới nơi này tìm xúi quẩy chứ.

Lúc này A Nặc đã lấy được củi khô, Vô Mạt bắt đầu nướng gà rừng, A Nặc từ trước đến nay biết Vô Mạt thích nướng ăn ngon cực kỳ, lập tức ở một bên học tập.

Hai người này đều không phải là kẻ nhiều lời, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Gà rừng ở trên ngọn lửa lẩn qua lẩn lại. Dần dần mặt trời ngã về phía Tây, nhìn thấy trời sắp tối, Gà rừng nướng xong, hai người chia nhau ăn.

Vô Mạt lại đi hái chút trái cây đưa cho A Nặc giải khát, ăn xong rồi, chung quanh lại chưa từng gặp được một con sói nào.

Vô Mạt không khỏi cau mày, nếu đến lúc trời tối, tốt nhất là nên xuống núi, tránh cho Bán Hạ ở nhà lo lắng, hôm nay chẳng lẽ đến mất công một lần?

A Nặc hiển nhiên cũng biết Vô Mạt thúc thúc lo lắng, không khỏi dời mắt về hướng cắm địa, mắt nhìn đến mức đau, thế nhưng cũng không thấy tung tích một con sói nào.

Vô Mạt trầm tư một chút, liền lên tiếng, hướng về phía cắm địa phát ra một tiếng sói tru thật dài.

A Nặc nhìn Vô Mạt thúc thúc, như vậy không biết có tác dụng không?

Tiếng sói tru đi qua, lại đợi một lát, vẫn không xuất hiện bất kỳ tung tích một con sói nào.

Vô Mạt chưa từ bỏ ý định, nhanh chóng kêu một tiếng sói hú.

Thế nhưng âm thanh đi qua, hai người đợi thật lâu, mắt thấy bầu trời đã tối hơn, vẫn không có tung tích của bảy sói.

Trên mặt A Nặc có chút lo lắng: "Vô Mạt thúc thúc, Bán Hạ thăm thăm đoán chừng ở nhà đang lo lắng cho chúng ta." Còn có tiểu A Thủy nữa, không biết khi thăm thăm bạn rợn người nào sẽ chơi đùa cùng nàng? A Thủy không thích một mình ngầy ngổ, nàng thích có người ôm nàng nhìn khắp nơi xem náo nhiệt, nhìn ngựa hoang nhìn Gà rừng cũng thích, vừa thấy được Gà rừng cô cô kêu loạn nàng liền bắt đầu cười khanh khách.

Vô Mạt than thở: "Thôi, chúng ta đi về trước đi, hai ngày nữa trở lại." Ngày mai lại phải mang tộc nhân lên núi săn thú, sợ rằng không có thời gian ở chỗ này chờ rồi.

A Nặc gật đầu, vì vậy giúp đỡ thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cũng ngay tại lúc này, đột nhiên nghe được một tiếng sói tru, hai người vui mừng lui về phía sau nhìn sang, chỉ thấy Bụi Gai phía bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện một con sói màu xám tro hình thể không nhỏ, đang lẳng lặng nhìn bọn họ.

Vô Mạt thấy vậy, vội dùng tiếng sói ứng đối, con sói kia cũng kêu lên mấy tiếng.

A Nặc không hiểu Lang Ngữ, chỉ thấy Vô Mạt thúc thúc cùng con sói kia một kêu một đáp, sau liền nghe được Vô Mạt thúc thúc nói: "A Nặc, chúng ta đi theo con sói này vào thôi."

A Nặc liền vội vàng gật đầu, nhưng trong lòng thì nghi ngờ, con sói này từ đâu tới vậy, nơi này đều là Bụi Gai, chẳng lẽ bọn họ phải đập Bụi Gai đi vào sao?

Thế nhưng con sói kia cũng không có mang theo bọn họ xông vào Bụi Gai, mà là quanh co gấp khúc, cũng không biết đi bao lâu, quay đầu nhìn lại thì thấy Bụi Gai đã ở phía sau mình rồi.

Trong lòng hắn thấy kỳ quái, lại không dám hỏi, biết đây là chỗ thần kỳ của bảy sói, thực không phải chuyện mà đầu của hắn có thể suy nghĩ ra.

Con sói này tiếp tục đi về phía trước, hắn và Vô Mạt thúc thúc cùng đi phía sau, cũng không biết đi bao lâu, chung quanh có lúc là bụi cỏ hoang, lúc lại là rừng rậm, thỉnh thoảng sẽ gặp ba năm con sói, những con sói kia xem ra chỉ là dã lang bình thường, nhìn thấy con sói xám dẫn đường này cũng làm ra tư thế phục tùng.

A Nặc nhất thời kinh dị trong lòng, thật sự nhìn ra trong bảy sói này cấp bậc thâm nghiêm, cũng như trong nhân gian có phân ra Tam Lục Cửu Đẳng.

Trong đầu hắn lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, nghĩ tới lang huynh đệ Tiểu Hắc của Vô Mạt thúc thúc, không biết nó ở trong bảy sói thì có cấp bậc gì rồi, chắc là không thấp nhỉ?

A Nặc trầm nghĩ thì lại thấy hai người đã tiến vào một sơn động, bên ngoài sơn động kia treo đầy xương hổ xương hươu các loại chưa bị hư hại, thậm

chỉ còn cả xương ngựa muôn ngàn hình trạng, vật sống trên Núi Thượng Cổ, trừ sói và người, sợ là nơi này đều có. Nhìn xương trắng ớn ớn khắp nơi rất đáng sợ. A Nặc đi theo Vô Mạt thúc thúc săn thú cũng đã được một thời gian, lá gan tự nhận không nhỏ, hôm nay nhìn thấy, cũng bất giác sợ hãi. Hắn chuyển mắt nhìn sang, chỉ thấy Vô Mạt thúc thúc mặc dù không hề khiếp sợ, nhưng trong mắt cũng có vẻ ngạc nhiên, nghĩ đến hắc mặc dù sinh trưởng trong bầy sói, loại tình cảnh này cũng chưa từng thấy qua .

Hắn tự nhiên không biết, Vô Mạt đi theo lang mẩu chẳng qua là một con sói cái hạ đẳng bình thường nhất thôi, nào có cơ hội tới nơi này.

Sau khi hai người theo Dã Lang vào sơn động, chỉ thấy bên trong âm u ẩm ướt vừa đen vừa tối, mà con Dã Lang dẫn đường kia sau khi đi vào liền không thấy.

Còn đang nghi hoặc, trước mặt liền xuất hiện một con sói xám khác, A Nặc định thần nhìn lại, con sói xám này giống như đã từng quen biết, là sói xám đêm đó ở trước thần miếu cùng Tiểu Hắc cùng nhau bảo hộ thần miếu.

Sau khi Vô Mạt cùng sói xám dùng Lang Ngữ ứng đối, sói xám mang theo hai người tiếp tục hướng vào sâu trong sơn động đi tới.

Lúc này bên ngoài trời đã tối đen, bên trong động càng không thấy tia sáng le lói nào, A Nặc chỉ thấy trước mặt đen tối có mắt sói màu xanh lá lóe lên, trong nhất thời không biết nên như thế nào cho phải.

Vô Mạt vội dặt tay A Nặc, tai nghe bước chân của Cự Lang, mũi ngửi mùi của Cự Lang, tiếp tục tiến lên.

Cũng không biết đi bao lâu, đột nhiên đến một cửa động rất lớn, trước mắt bỗng có ánh sáng.

A Nặc ngạc nhiên nhìn cảnh vật chung quanh, chỉ thấy trên thạch bích đều là dạ minh châu lớn chừng quả trứng gà, chiếu rọi cả thạch động tựa như mặt trời ban trưa. Hắc mặc dù từ nhỏ bản khốn (bản cùng + khốn khổ) chưa hề gặp qua dạ minh châu, tuy nhiên đã nghe người thuyết thư (người kể chuyện) nói qua, vì vậy cũng biết.

Mà trong lòng Vô Mạt lúc này cũng khiếp sợ không nhỏ, cái thạch động này, tại sao lại giống như đục sơn động sau thần miếu vậy?

Sói Núi Thượng Cổ rốt cuộc cùng thần miếu có quan hệ gì?

Vô Mạt mơ hồ cảm thấy, trong này có bí ẩn rất lớn, chỉ là hắn từng lục tìm tất cả chuyện cũ của Vọng Tộc, cũng không hề nhắc tới nửa phần về chuyện thần miếu được dựng lên như thế nào và quan hệ với Lang Tộc ra sao, về cuộc đời Lão tổ tông Địa Nô xây dựng thần miếu kia, càng không thể tìm ra một chữ.

Hắn lại nghĩ tới bức họa khắc chữ nhìn thấy trong thạch động lúc trước, có lẽ ngày khác hắn phải đi vào thần miếu lần nữa, tỉ mỉ xem những văn tự kia, không chừng có thể coi bỏ bí ẩn này?

Nhưng mà lúc này hắn cũng chỉ có thể tạm thời dè xuống suy nghĩ trong lòng, nhìn vách động xung quanh, chỉ thấy trong sơn động to như vậy, có một tảng đá cao hơn nửa người, trên hòn đá bày trái cây khô, đều đặt trong mâm, Thạch Bàn này thô ráp và cực kỳ cũ kỹ, cũng không biết là người phương nào làm ra, tại sao lại đặt trong lang tộc này.

Lập tức hắn nghĩ ngờ đưa mắt nhìn sang Cự Lang màu xám tro này không biết là có ý gì.

Cự Lang màu xám dùng Lang Ngữ nói chuyện, Vô Mạt giờ mới hiểu được, liền nói với A Nặc: "Đây là đạo đãi khách của Lang Tộc, chúng ta ngồi xuống, và ăn những trái này thôi."

A Nặc trong lòng kêu khô, lúc này đang ở lang huyết, chính sự không làm, sắc trời đã tối, trong nhà Bán Hạ thăm thẳm đoán chừng đang mong đợi mình và Vô Mạt thúc thúc trở về, nào ăn được quả gì, nhưng hắn thấy đối diện với Dã Lang bên cạnh, Vô Mạt thúc thúc trấn định tự nhiên mà ngồi xuống ăn trái cây, không thể làm gì khác hơn là cùng cùng theo ăn một lúc.

Hắn vốn cho là mình tất nhiên là ăn không biết ngon, ai ngờ vừa ăn thử, loại quả này lại ngon trước nay chưa từng có , bất giác ăn thêm mấy trái, nhìn lại thì một bàn trái cây đã bị hắn và Vô Mạt thúc thúc ăn vào bụng.

Ăn no bụng quệt quệt miệng, quay đầu thì Cự Lang màu xám tro đã không thấy, trong lòng hắn kinh ngạc, hỏi Vô Mạt nói: "Thúc thúc, chúng ta hôm nay nên làm thế nào cho phải?"

Vô Mạt nhìn khắp bốn phía: "Chúng ta theo con đường này đi ra ngoài, xem phía trước là cái gì." Hắn là theo kinh nghiệm lần trước ở sơn động phía sau thần miếu, biết đi về phía trước đoán chừng sẽ có đường ra.

Lập tức hai người tiếp tục tiến lên, cũng không biết đi bao lâu, đột nhiên cảm thấy một trận Âm Phong, trong mơ hồ truyền đến tiếng sói tru, vội dừng bước lại, tỉ mỉ nghe kĩ

A Nặc cơ hồ là ngừng thở, chỉ sợ ảnh hưởng Vô Mạt thúc thúc nghe âm thanh này.

Vô Mạt chăm chú lắng nghe, chỉ nghe trong gió mơ hồ truyền tới Lang Ngữ đại ý là: hoan nghênh Vọng Tộc Tộc trưởng đi tới nơi này, trái cây là bày tỏ áy náy đối với Tiểu Hắc tự tiện xông vào thần miếu, Tiểu Hắc thì ở phía trước chịu phạt, tiếp tục đi phía trước là được.

Nghe lời này, Vô Mạt mừng rỡ trong lòng, vội nói với A Nặc: "Chúng ta đi ra ngoài thôi, Tiểu Hắc ở một nơi phía trước tên là Thiên thảo vịnh."

A Nặc trước kia đã trải qua đủ chuyện, đối với bầy sói này nên ít xuất hiện chuyện bé xé to, lập tức vội vàng đi theo Vô Mạt tiếp tục tiến lên.

Chỉ chốc lát sau, chỉ cảm thấy trước mặt chợt trống trải, đôi mắt đi phía trước, cũng là một mảnh đất hoang, bầu trời ánh sao lóe sáng, trên đất không có một ngọn cỏ, chung quanh ngay cả cây cũng không có.

Nhờ ánh sao, Vô Mạt liền thấy ở bên trong nơi hoang vu trên bầu cát đá sỏi, một con sói màu đen cô độc hờ hững, tịch mịch nằm ở nơi đó.

Con Sói này tự nhiên không phải là người khác, đúng là lang huynh đệ của hắn —— Tiểu Hắc.

Thì ra nơi này chính là Thiên Thảo vịnh, Thiên Thảo vịnh lại là một nơi không có một ngọn cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Vô Mạt nhìn thấy Tiểu Hắc cô đơn như thế, trong lòng bất giác thất lại, vội vàng tiến lên ngồi xuống, khẽ gọi một tiếng: "Tiểu Hắc."

Tiểu Hắc nghe được tiếng người, ù rử nâng đầu lên nhìn về bên này, nhìn thấy Vô Mạt, trong mắt nó thoáng qua một tia quen thuộc vui sướng, chỉ là ngay sau đó liền chìm trong u tối cô đơn.

Vô Mạt vội yêu thương ôm đầu nó vào lòng: "Tiểu Hắc, ngươi làm sao vậy?"

Tiểu Hắc được bàn tay ấm áp khô ráo của hắn vuốt ve, nhưng cũng không lên tiếng, đôi mắt âm trầm.

Vô Mạt nhíu chặt lông mày: "Ngươi đói bụng sao? Ngươi vẫn chưa ăn? Tại sao, là Lang Vương phạt ngươi không thể ăn sao?" Hắn vội cời bọc hành lý bên hông xuống, lấy ra thịt khô và nước: "Ăn chút đi?"

Tiểu Hắc cũng không nói gì, cũng không ăn, chỉ quay đầu sang hướng khác, không nhìn Vô Mạt nữa.

Vô Mạt thấy bộ dáng cô lạnh của nó, lòng càng chua xót, không nịn được ôm cổ của nó, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hắc, ta và ngươi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng ta vẫn xem ngươi là huynh đệ. Nếu như ngươi có chuyện gì khó xử thì nói cho ta biết, ta nhất định dốc hết sức giúp ngươi làm. Chính là thần miếu kia, nếu như ngươi muốn biết, ta tất nhiên tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó)."

Tiểu Hắc nghe nói như thế, lộ mấy phần xúc động, ánh mắt nhìn Vô Mạt thoáng ấm áp, nó ngược mắt nhìn Vô Mạt, nhẹ nhàng phát ra một tiếng sói kêu, ý bảo hắn rời đi thôi.

Vô Mạt vuốt ve bộ lông Tiểu Hắc, chỉ cảm thấy mới có mấy ngày, mà bộ lông đã thô cứng không chịu nổi hoàn toàn không còn vẻ bóng mượt ngày xưa, nghĩ đến những ngày qua Tiểu Hắc hẳn chịu không ít khổ. Lòng hắn thương yêu không dứt: "Tiểu Hắc, Lang Vương xử phạt ngươi như thế nào? Ta có thể đi cầu xin Lang Vương, xin nó tha thứ cho ngươi."

Tiểu Hắc nghe thế, lại gấp rút kêu lên mấy tiếng, ý bảo Vô Mạt ngàn vạn lần đừng cầu xin cho nó.

Vô Mạt đang muốn nói tiếp, lại nghe được một tiếng sói tru cao vút, âm thanh vang dội, là thông báo muốn Vô Mạt rời đi.

Tiểu Hắc thấy vậy, cũng lấy ánh mắt ý bảo Vô Mạt mau mau rời đi.

Vô Mạt biết rõ Lang Tộc giới luật nghiêm, đừng bảo là người, dù là đã lang bình thường cũng vạn lần không được làm trái, dưới mắt của chấp pháp giả (người thi hành luật pháp) coi chừng Tiểu Hắc, nếu mình nhất định muốn ở lại chỗ này, ngược lại sẽ gây bất lợi cho Tiểu Hắc, nên chỉ có thể dẫn A Nặc rời đi. Khi rời đi nhìn bóng sói cô lãnh vẫn nằm ở nơi đó, không khỏi đau đớn trong lòng.

Ngày xưa khi hắn cô đơn tịch mịch bị người khác chèn ép thì có Tiểu Hắc làm bạn bên cạnh, hôm nay hắn đã là Tộc Trưởng Vọng Tộc được mọi người kính ngưỡng, còn có thể có nữ thừa sức hưởng thụ niềm vui gia đình, nhưng Tiểu Hắc của hắn lại cô linh linh nằm ở nơi này, không được ăn no, càng không có bạn chơi đùa.

Trong lòng hắn chợt có một loại mong ước, nếu Tiểu Hắc có thể có một con sói khác bầu bạn, có lẽ trong mắt nó sẽ không còn có nhiều cô tịch như vậy.

(ước j có bộ huyền huyền nào đó)

=====

Theo đường cũ trở về, Vô Mạt lại gặp được con sói xám kia, lần này hẳn dùng Lang Ngừ nói chuyện, hy vọng có thể gặp Lang Vương, cũng hướng nó cầu xin cho Tiểu Hắc. Nhưng ai ngờ cự lang màu xám tro kia lại quả quyết cự tuyệt: Lang Vương đã biết được ý của Tộc trưởng đại nhân, vẫn là mời ngài trở về đi, Tiểu Hắc lần này tội nghiệt ngập trời, không lấy tính mạng của nó đã là Lang Vương ban ân.

Vô Mạt đang muốn cầu xin lần nữa, Cự Lang này lại đáp trả tiếng kêu cực kỳ nóng nảy.

A Nặc thấy vậy, vội vàng khuyên nhủ: "Vô Mạt thúc thúc, ta biết người lo lắng cho Tiểu Hắc, nhưng người xem nó mặc dù rất đói, nhưng nếu Lang Vương đã giữ lại mạng cho nó, tất nhiên chỉ là chịu chút khổ sở thôi."

Vô Mạt vừa nghe, cũng chỉ có thể dừng lại, ám ức dẫn A Nặc đi ra ngoài. Trên đường ra ngoài, thỉnh thoảng gặp mấy con Dã Lang, cũng không thèm để ý tới hai người bọn họ, tất cả đều hành động giống nhau. Vô Mạt đã biết sói trên Núi Thượng Cổ vốn không giống với nơi khác, cũng chỉ nhìn không thể nói gì.

Hai người đi tới nơi đầy Bụi Gai của cấm địa, lại có con sói lúc trước dẫn họ tiến vào kia đưa ra, rất nhanh đã rời khỏi cấm địa. Vô Mạt vốn muốn dựa vào trí nhớ của mình để ghi nhớ con đường này, ai ngờ đợi đến khi ra khỏi cấm địa, trong đầu thế nhưng đã trống rỗng, không còn gì trong đầu. Hắn nhớ tới Phí đã từng nói Lang Tộc có một số pháp bảo giữ cửa, tỷ như các loại Mê Huyền trận, hẳn lúc này không khỏi cảm thán, xem ra những kiến thức lúc trước Phí đã dạy, lại không phải là vô căn cứ, cũng không có nửa câu nói ngoa.

Vô Mạt nhớ chuyện cũ, cũng không mất hi vọng, liền dẫn theo A Nặc đi đường vòng tới cửa động lúc trước hắn và Bán Hạ đi ra từ thần miếu. Ai ngờ ở xung quanh đó vòng vo hồi lâu, cũng không tìm được bất kỳ một cửa động nào, chỉ có vô số cự thạch mọc lên như rừng.

A Nặc không khỏi cau mày: "Vô Mạt thúc thúc, sẽ không phải là người nhớ nhầm chứ?"

Vô Mạt cũng bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mình thực sự nhớ nhầm, nhưng đang lúc này, hắn cúi đầu chợt nhìn thấy một số hạt vút đi. Hắn ngồi xuống nhặt lên nhìn, mặc dù đã trải qua gió mưa phơi nắng chúng đã sớm khô héo, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra, những hạt trái cây này chính là những trái cây hôm đó hắn hái tới cho Bán Hạ ăn.

Hắn chợt ngừng đầu, theo phương hướng trong trí nhớ phán đoán, lại phát hiện nơi vốn là cửa động, lại có một tảng đá lớn đặt tại nơi đó, cự thạch kia lớn bằng một căn phòng nhỏ, sức người căn bản không thể di chuyển được.

Bất chợt trong lúc đó, Vô Mạt bỗng hiểu ra, trách không được, nhiều năm như vậy mà chưa có bất kỳ một người hái thuốc nào phát hiện ra cửa động đi vào thần miếu, thì ra cửa động này không xác định.

Trong lòng hắn ngón ngàng cảm xúc, ngược đầu nhìn lên bầu trời xanh tối, chỉ cảm thấy phía chân trời rộng lớn kéo dài không ngừng, Núi Thượng Cổ vòng vèo hơn ngàn năm có thừa, trong này có bao nhiêu chuyện huyền bí, cho dù là người Vọng Tộc phụng di mệnh của tổ tông đời đời thù hận cũng khó có thể nhìn rõ tất cả!

== ==

Thức cháu hai người đều không thu hoạch được gì, lại thấy sắc trời thật sự đã tối, không thể làm gì khác hơn là vội vàng xuống núi.

Ban đêm đường núi khó đi, hung hiểm khắp nơi tự nhiên không cần nói, cũng may Vô Mạt đã quen thuộc núi rừng, dù nhắm mắt cũng có thể bước đi như bay, đoạn đường này tự nhiên không đáng kể. Ngược lại, A Nặc cảm thấy mới lạ, luôn nhìn tới nhìn lui. Đang đi, hai người gặp phải một nam nhân mặc y phục ngoại nhân, nam tử kia thấy bọn họ thì sợ hết hồn. Vô Mạt nhất thời cảm thấy người này rất khả nghi, liền kéo hỏi hắn vì sao lúc này lại lên núi. Người này không thể làm gì khác hơn nói rõ tất cả, nói bọn họ là người bên ngoài tới hái thuốc, hẳn là người mới vào làm, ở nơi này bị người khác bắt nạt, hôm nay vì lúc nấu cơm làm đổ canh thịt, sư phụ liền phạt hắn lúc này lên núi săn thú.

Vô Mạt thấy hắn nói rõ ràng mạch lạc, mặc dù cảm thấy chuyện này là lạ, nhưng lại không nghĩ ra không đúng chỗ nào, hơn nữa trong nhà còn có Bán Hạ đang chờ, nên cũng không hỏi nữa, tiện tay đem một con thỏ hoang vừa bắt được ném cho hắn: "Người không cần phải lên núi nữa, cầm cái này trở về đi!"

Người kia rất kinh ngạc, nhưng không thể làm gì khác hơn là gật đầu, liên tục nói cảm ơn, cầm lấy thỏ hoang đi xuống núi.

Sau khi xuống núi, hai người vội vàng về nhà, quả nhiên trông thấy Bán Hạ đang ôm A Thủy ngồi trên ghế đá trong viện chờ đợi.

A Thủy luôn ngủ từ sớm, hôm nay cư nhiên vẫn chưa ngủ, bị Bán Hạ ôm chặt trong ngực lẳng lặng chờ, đợi đến khi thấy Vô Mạt cùng A Nặc xuất hiện, nhất thời hai mắt sáng lên, hai cánh tay nhỏ vui sướng quơ múa, hai Bàn chân nhỏ lại đá a đạp a trong ngực Bán Hạ, cơ hồ đem vron nửa người từ trong lòng Bán Hạ ra hướng về phía Vô Mạt.

Vô Mạt thấy bộ dáng khả ái này của nàng, nhất thời cười lớn, nhanh chóng đi lên đón lấy A Thủy, A Thủy được Cha ôm vào trong ngực, rất hài lòng, hai bàn tay non nớt mập mập bắt đầu chuyển loạn trên mặt Vô Mạt lúc túm rồi bóp véo.

Vô Mạt chống đỡ không được, vội nói: "A Thủy của ta, con muốn kéo đứt mũi ta sao?"

Bán Hạ vừa nghe không nhịn được hi hi cười: "Nàng làm sao biết cái gì là mũi cái gì là mắt chứ, chỉ là thấy mặt chàng cứng như vậy, những cái khác đều không chuyển động, chỉ có một cái mũi có thể túm lấy dễ nhất mà thôi!"

Vô Mạt suy nghĩ một chút cũng thế, không nhịn được dùng ngón tay捏 mũi A Thủy một cái: "Cái người này, mũi nhỏ như vậy, tâm nhãn cũng không

nhỏ, ngày khác ta sẽ làm cho con mấy vật nhỏ để chơi, tránh cho con nghĩ mãi tới việc túm mũ của ta."

Bán Hạ vừa nghe cũng đứng, liền nói: "Ngoài hàng rào có sẵn rẽ cây, chàng dùng dao găm khắc thành mấy đồ chơi nhỏ là được."

A Nặc liền lấy từ trong ngực ra mấy sợi lông gà mình đã cắt giữ, đưa cho Bán Hạ: "Thấm thấm người xem cái này, màu sắc rất đẹp nha, A Thủy nhất định sẽ thích."

Bán Hạ nhận lấy nhìn lên, không hề sai, màu sắc này sáng đẹp hơn so với gà rừng trong nhà nuôi, và lại còn tán ra ánh sáng rực rỡ, nếu làm thành quả cầu treo trên không, A Thủy khẳng định dùng bàn tay mập liều mạng đi bắt. Nàng nghĩ tới đây đã có chủ ý, liền nói: "Vô Mạt, tối hôm nay, chúng ta nghỉ ngơi trước, ngày mai ta vẽ kiểu dáng cho chàng, chàng cứ làm theo là được."

Đang nói, Vô Mạt bất đắc dĩ phát ra một tiếng kêu, Bán Hạ cùng A Nặc vội nhìn sang, không nhìn được lần nữa cười lên.

Thì ra cũng không biết A Thủy làm thế nào, một tay đề lên mũi cao thẳng của Vô Mạt, một tay khác hưng phấn lúi tói Vô Mạt quơ múa, bộ dáng kia giống như là nhảy dây, trong miệng còn phát ra tiếng "A ô a cách". Tộc Trưởng đại nhân đáng thương, mặc cho hắn có bản lĩnh đến mức nào, lúc đối mặt vs đứa nhỏ mềm mại trong ngực này cũng đều không có cách gì, không thể làm gì khác hơn là đăm mắt nhìn nướng từ cầu cứu.

Bán Hạ vội vàng tiến lên, dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái chậm rãi kéo ra, A Thủy thấy mẹ tới đây, ngọt ngào cười với mẹ một tiếng, lúc này mới buông tóc cha ra.

Bán Hạ đã hỏi hai người, biết bọn họ còn chưa ăn cơm tối, liền bảo A Nặc trước ôm A Thủy, bản thân thì đi lấy cháo ngô vẫn ủ ấm trên bếp và hai khối thịt muối đưa cho bọn họ ăn.

Vô Mạt cùng A Nặc quả thật đói bụng, cũng nhanh chóng ngồi xuống, bụng chén cơm ăn từng ngụm từng ngụm, lúc ăn cơm Bán Hạ hỏi hai người về chuyến này, nghe tới Tiểu Hắc bị nhốt ở nơi Hoang Vu không có thứ gì ăn uống thì trong lòng không khỏi thở dài một phen. Cũng không còn cách nào khác, chỉ mong trông Lang Vương có thể khoan thứ cho Tiểu Hắc, đồng thời trong lòng tự nhiên cũng nghi ngờ chuyện tại sao lại phát triển tới mức như ngày hôm nay.

Bọn họ đang ăn cơm thì Bán Hạ về phòng dỗ A Thủy ngủ, A Thủy thật ra thì đã sớm ngủ rồi, chỉ vì giống như đang chờ Cha, cho nên vẫn cố chống đỡ, bây giờ đạt được ước muốn, không đợi dỗ, nhân gia đang mãnh liệt bú sữa, chợt dừng miệng lại.

Bán Hạ cúi đầu nhìn, không khỏi buồn cười, thì ra A Thủy hé miệng đầy sữa, sữa từ khóe miệng chảy ra, chính nàng thì đã nhắm mắt lại ngủ say.

Nàng vỗ nhẹ phía sau lưng của con gái, cẩn thận từng li từng tí đặt nó trên giường. Lại chỉ thấy khuê nữ một thân trắng non mềm mại, cái bụng ăn no tròn mấp lờ ra dưới cái yếm lụa màu đỏ tươi, nổi bật giống như màu đỏ trên tuyết trắng rất động lòng người, nàng càng nhìn càng yêu, cuối cùng không nhịn được khom lưng hôn lên khuôn mặt mập mạp của A Thủy. Ai ngờ vừa hôn, lại giống như kinh động đến A Thủy, A Thủy vẫn ngủ lại quay một vòng, một lần bụng hướng lên trời, giang tay chân thành hình chữ đại.

Bán Hạ thấy nàng như vậy, làm ra tư thế ngủ hào phóng, trong lòng hết sức buồn cười, ở một bên nhìn một lát, lúc này mới cảm lấy một tấm chăn mỏng đắp cho con gái, tránh cảm lạnh.

Ngày thứ hai, Bán Hạ ở nhà một mình chăm sóc A Thủy, thuận tiện thừa dịp con ngủ mảnh vườn ngoài hàng rào tưới nước giẫy cỏ, lại cho gà cho ngựa cho dê ăn, lại có một số tộc nhân đến xem bệnh, nàng đã giúp đối phương lấy thuốc.

Nhắn Đông gần đây cơ hồ mỗi ngày đều muốn ôm Thạch Đan đến nhà tỷ tỷ chơi, kể từ lần Thạch Đan nhìn A Thủy lại cười, nàng lại cảm thấy A Thủy là một đứa bé có phúc khí, mong sao Thạch Đan có thể dính một chút phúc khí của A Thủy, về sau tốt hơn một chút. Dù sao ở nhà nàng, Đa Hồn cũng có thể làm việc, trong nhà cũng không có chuyện gì, liền mỗi ngày ôm Thạch Đan tới đây, thứ nhất có thể thuận tay giúp tỷ tỷ trông A Thủy, thứ hai để hai đứa bé cùng nhau chơi đùa, cũng khiến A Thủy dặt theo Thạch Đan.

Bán Hạ đem một nệm rom trải trong sân, đem hai đứa bé đặt lên trên để cho bọn chúng chơi đùa. A Thủy đã 5 tháng rồi, không còn ngoan ngoãn nằm im nữa, luôn giùng giàng muốn ngồi dậy. Bán Hạ nhìn nàng mặc dù ngồi không tẻ, nhưng vẫn không dám để cho con ngồi sớm, sợ có hại với cột sống, vì vậy mỗi lần đều dùng sức áp chế. Thạch Đan cũng đã ba tháng, vẫn chưa lật người, chỉ giống như cái bánh nằm ở nơi đó, thần thờ nhìn bầu trời, thỉnh thoảng nghe A Thủy cười khanh khách, hắn mới chậm rãi quay đầu nhìn mấy lần. Chỉ có mấy lần như vậy, cũng làm cho Nhấn Đông mừng rỡ không thôi.

Bán Hạ ở một bên đang vắt sữa dê mẹ, nàng thấy Nhấn đông có vẻ vui mừng, cười nói: "Gần đây dê mẹ có rất nhiều sữa, lát nữa muối cầm túi nước tới đây, ta cho muối một chút, muối cho Thạch Đan ăn, xem hắn có thích ăn không?" Gần đây Thạch Đan có thể uống cháo ngô rồi, A Thủy cũng không ăn sữa dê nữa, vì vậy trong nhà có rất nhiều sữa dê. Trong thôn mấy nhà có con nhỏ, cũng thỉnh thoảng tới chỗ Bán Hạ lấy sữa dê trở về cho con.

Nhấn Đông gật đầu: "Cũng tốt." Nàng nhìn sữa màu trắng đục, không khỏi cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ có rất nhiều biện pháp lạ nha, trước kia ta đã thấy dê mẹ có sữa, nhưng chưa từng nghĩ có thể lấy sữa đó cho trẻ con ăn đâu."

Bán Hạ đem cẩn thận đổ sữa từ bát đá vào túi nước, lúc này mới nói: "Thật ra thì không riêng gì trẻ con có thể ăn, người lớn cũng là có thể ăn."

Nhấn Đông nghe thấy lấy làm kinh hãi: "Người lớn làm sao ăn?" Người lại muốn ăn sữa dê, trong mắt tộc nhân là chuyện rất kỳ quái, lại nói sữa dê mùi tanh nặng, cũng chỉ có trẻ con tham ăn thôi!

Nhấn Đông hỏi như vậy, ngược lại nhắc nhở Bán Hạ: "Ngày khác có thời gian sẽ nói, ta thử một chút." Nàng biết tùy tiện để người Vọng Tộc uống sữa dê đó là tuyệt đối không thể nào, nhưng nếu như đem sữa dê làm thành những thứ khác, tỷ như sữa đặc, có lẽ có thể khiến người ta muốn ăn.

Thì ra là kể từ Vô Mạt làm Tộc trưởng, lĩnh nhận di huấn của Lão Tộc Trưởng, Bán Hạ vẫn luôn nghĩ cách để người Vọng Tộc có thể có nhiều loại thức ăn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Chạng vạng, Vô Mạt dẫn tộc nhân trở lại, đầu tiên hắn chỉ huy mọi người thu hoạch dã vị* chia thành từng phần, sau đó để cho từng nhà đến nhận, phân chia này tất nhiên sẽ ưu tiên những gia đình có người già yếu lại không thể tự tìm lương thực.

*(ta muốn để nguyên cho có phong cách cổ đại, còn ai không hiểu thì để ta giải thích một chút, dã vị hiểu đơn giản là những món ăn dân dã, hay trong hoàn cảnh này là những thức ăn hai lượm được ở trên rừng núi (^-)^~)

Vô Mạt có lúc cũng nghĩ, nếu các gia đình trong tộc đã tự chăm lo cuộc sống hàng ngày, tại sao còn đặt ra truyền thống Tộc trưởng dẫn mọi người lên núi săn thú lại đem thức ăn chia cho mỗi nhà, có lẽ muốn nhắc nhở hậu nhân, cho dù mọi người không phải người một nhà, cũng vĩnh viễn không nên quên giúp đỡ những người nghèo khổ và già yếu trong tộc.

Cũng bởi vì như vậy, mỗi lần phân chia thức ăn thì Vô Mạt luôn nhận phần ít nhất kém nhất. Có lúc người trong tộc nhìn không được, đề nghị Vô Mạt lấy lấy phần thịt ngon hơn, nhưng Vô Mạt lại cự tuyệt, gia đình hắn cũng không thiếu những cái này, hắn tin tưởng Bán Hạ tuyệt đối cũng không thích chiếm tiện nghi của người khác.

Phí vốn còn lo lắng Vô Mạt thiếu kinh nghiệm, hơn nữa vì thân thể không đủ phục chúng, hiện nay hắn (ám chỉ Phí) thờ ơ lạnh nhạt, ngược lại dần dần yên lòng, mỗi ngày đều ở nhà hầu hạ mẫu thân, chuyện trong tộc rất ít can thiệp vào. Nhưng Vô Mạt vẫn rất kính trọng hắn, gặp phải việc khó thường xuyên thương lượng với hắn. Đối với Vô Mạt mà nói, trong lòng hắn, người này vừa là sư phụ, vừa giống như phụ thân của hắn.

Hiện nay phần lớn người trong tộc đều cực kỳ khâm phục Vô Mạt, nhưng chỉ có một người, trong lòng mặc dù không dám nói, nhưng sau lưng luôn không phục, người này dĩ nhiên là Mộc Dương.

Mộc Dương đối với việc Mộc Oa gả cho Hậu Viêm cảm thấy cực kỳ căm tức, chỉ vì Hậu Viêm lại đi ủng hộ Vô Mạt. Sau lại bởi vì lúc Nhấn Đông khó sinh, Nhấn Đông bắt đầu giúp tỷ tỷ mình nói chuyện, điều này làm cho Mộc Dương không vui với cả nương tử mình.

Hắn cho rằng "Cũng chỉ là sinh con thôi, vốn cũng không có gì đáng ngại lắm, đứa bé là tự nàng sinh, nàng ta cũng chỉ giúp một chút mà thôi, sao phải ngày ngày nhắc tới nàng ta khiến ta mất hứng chứ?"

Lời này cực kỳ ghen người, nói xong Nhấn Đông tức đến cơ hồ muốn đập đầu vào ghế đá.

Nữ nhân sinh con, là Cửu Tử Nhất Sinh, nàng lúc ấy quả thực là mong có người cho nàng một đao để sớm giải thoát. Đau khổ như vậy, hôm nay hắn lại nói hời hợt bình thường qua loa như vậy, nàng chỉ hận bản thân mắt bị mù tham lam hư vinh mới tìm một người chồng như vậy!

Mỗi lần đêm xuống, nàng ôm Thạch Đản, nhớ lại khi còn bé, nhớ rõ khi đó Mộc Dương là vua của đám trẻ con, lúc đó hắn đối xử với nàng rất tốt! Sau khi lớn lên một chút, hắn lại luôn tìm biện pháp逗 mình vui vẻ. Hôm nay nghĩ lại, thì ra tất cả cũng chỉ là trắng trong nước thôi! Nam nhân này lúc chưa lấy được, chính là chết cứng nguyên ý, hôm nay vì hắn bụng lớn sinh con, hắn ngược lại bỏ mặc chết sống của mình sang một bên, chỉ một lòng nghĩ tới về thù riêng, bụng dạ hẹp hòi!

Vì vậy, ban đêm lúc không người, Nhấn Đông rơi không ít lệ, cúi đầu ngưng mắt nhìn tiểu Thạch Đản trong ngực, nghĩ thầm nếu không phải vì Thạch Đản làm người ta yên thương, nàng thật hận không thể sống hết những ngày còn lại không có hắn. Nghĩ đến nghĩ đi nghĩ tới Đa Hồn, đó là lão nhân gia rất từ ái, còn có A Cha Nham, cũng là một người rất tốt, không khỏi tự an ủi mình, ở trong gia đình này, coi như Mộc Dương không tồn tại, mình là quả phụ mang theo con nhỏ sống cùng cha mẹ chồng thôi.

Mộc Dương tự nhiên không biết tâm tư của Nhấn Đông, hắn hôm nay chỉ một lòng chờ nhìn Vô Mạt thất bại. Hắn và Cầm Thọ quan hệ ngày càng tốt, sau lưng thường xuyên cùng Cầm Thọ nói tam đạo tứ, ví dụ lần này Hậu Viêm sợ là một đi không trở lại, ai biết hắn bên ngoài làm cái gì, ai biết bên ngoài có người xấu không, có một số lời, là nói không căn cứ, giống như thí bình thường thích phóng khoáng sao liền phóng.

Hắn nói như vậy, tự nhiên khiến Mộc Oa không vui.

Mộc Oa mặc dù trong lòng có Vô Mạt, nhưng bây giờ cũng đã gả cho Hậu Viêm, tất nhiên cũng mong Hậu Viêm hơn người, hôm nay ca ca mình thế nhưng lại nguyên rủa mình thành quả phụ, người nói có ca ca nào như vậy không?

Mộc Oa liền đem khó chịu trong lòng nói cho mẫu thân nghe, Đa Hồn nghe xong liền mắng con trai không thông suốt, sau đó Mộc Dương lại càng bất mãn, lòng vòng như vậy, cuối cùng Mộc Dương thành người mà mọi người đều không thích.

Vô Mạt cũng không để ý những việc này, hấn chỉ lo lắng cho Hậu Viêm, dù sao người Vọng Tộc rất ít đi ra ngoài, cũng không biết Hậu Viêm ở bên ngoài có thuận lợi hay không, có thể căn cứ vào những đầu mối ít ỏi đó mà tìm được Tề Tiên Sinh hay không. Càng lo nghĩ, vị Tề Tiên Sinh kia có nguyện ý giúp một tay hay không, tất cả đều không rõ. Chỉ là lo lắng cũng uống công, hấn chia xong con mồi hôm nay, liền xách theo phần dã vị xương còn nhiều hơn thịt dẫn A Nặc về nhà.

Lúc về đến nhà, Bán Hạ đang ở sân cùng A Thủy chơi đùa, A Thủy đang nằm, khi thấy phụ thân đến không nhận được vui mừng dùng cái chân mập đập đập nệm rom.

Vô Mạt đem phần nhận được giao cho Bán Hạ, Bán Hạ nhận lấy nhìn một chút, tự nhiên biết rõ mọi chuyện, không khỏi cười nói: "Thật ra thì thịt xương này hầm lên là ngon nhất, vậy hôm nay chúng ta sẽ ăn món hầm."

Vô Mạt nghe cười một tiếng: "Cũng tốt. Ngày mai không cần lên núi săn thú, ta đang định mang A Nặc đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn mới, ngày mai chúng ta tiếp tục ăn món hầm."

Bán Hạ cầm dã vị đi đến bên dòng suối rửa sạch, A Nặc ở lại trông A Thủy, Vô Mạt nhân cơ hội đi sửa sang lại hàng rào, cũng đem Gà nhót vào chuồng, sau đó dắt ngựa ra ngoài hàng rào đi dạo.

Hoàng hôn điểm sắc buông xuống dài núi xa, ánh tịch dương lướt qua dãy núi chiếu vào tiểu viện, một nam nhân mặc y phục vải bố tóc đen dắt ngựa màu đỏ thẫm bên khe suối nhỏ uống nước, đứa nhỏ A Nặc chơi đùa cùng A Thủy mồm mím chảy nước dãi nằm trên nệm rom. Trong sân thính thoảng quanh quẩn tiếng cười khanh khách của A Thủy, chọc cho dê con mị mị kêu, Gà con cô cô cô, ngay cả hồng mã uống nước cách đó không xa cũng không nhận được ngẩng đầu lên nhìn sang.

Gió núi thổi qua tiểu viện, mái tóc đen của nam nhân nhẹ nhàng bay bay, lá dưa leo trong ngoài hàng rào khẽ dao động, tiểu oa nhi mở đôi mắt to sáng trong suốt giờ quả đã đâm lên nhét vào miệng mình.

Bán Hạ rửa sạch dã vị ngẩng đầu lên, thấy cảnh tượng này, không thể nín được cười.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian, cũng chỉ như thế này mà thôi. Nếu như có thể, nàng hi vọng thời gian có thể dừng lại tại giờ khắc này, để cho một nhà họ vĩnh viễn trải qua cuộc sống yên bình hạnh phúc như vậy.

Buổi tối ăn món thịt hầm xương thơm nức, vừa cho A Thủy ăn, Bán Hạ vừa nói với Vô Mạt về mấy món đồ chơi mình nghĩ đến.

"Dùng mấy cây dẻo dai, uốn thành nửa vòng tròn, sau đó xuyên ngang cột chung một chỗ, như vậy là được rồi." Bán Hạ miêu tả một phen.

Vô Mạt nghe được không hiểu: "Chỉ đơn giản như vậy? Cái này có cái gì hay?" Hấn là quả thật không hiểu, không phải là mấy cảnh cây sao?

(các nàng có thể tưởng tượng nó là cái lều nhỏ, treo đồ chơi bên trên...T_T)

Bán Hạ đẩy Vô Mạt một cái, cười nói: "Chàng làm cho ta đi, ta lúc đó sẽ nói cho chàng."

Cái này cũng không khó, Vô Mạt lấy rìu, chạy ra rừng cây bên ngoài nhà chặt một gốc cây nhỏ, lại cạo vỏ rồi làm, rất nhanh liền làm xong theo mô tả của Bán Hạ.

Bán Hạ đem mấy cành cây cột chung một chỗ đặt trên nệm rom lên, Vô Mạt liền đã nhìn ra: "mấy cành cây này giống như túp lều, nàng là muốn phủ lên trên một tấm vải làm lều cho A Thủy sao?"

Bán Hạ lắc đầu: "Không phải vậy." Nói xong, nàng lấy lông gà hôm qua A Nặc cho nàng, mấy cọng lông gà này đã được rửa sạch dùng vải vụn buộc gốc chỉ lộ ra mấy cây lông vũ.

Nàng đem vật nhỏ này dùng sợi dây thừng cột lại trên một cành cây khô trong đó, lại đem A Thủy đặt vào trong "túp lều nhỏ", A Thủy vốn đang nằm không có gì chơi, bực giờ thấy đỉnh đầu có thứ mới lạ, nhất thời rất hưng phấn, quơ múa tay muốn bắt lông gà.

Vô Mạt thấy mừng rỡ: "Cái này quả thật không tệ, ta sẽ khắc mấy đồ chơi nhỏ, cũng treo lên trên, bảo đảm con sẽ thích."

Bán Hạ gật đầu: "đúng vậy."

Vô Mạt nhất thời hưng phấn, vì khuê nữ bảo bối mình làm điều gì đều rất vui, huống chi chỉ là khắc mấy món đồ nhỏ nhỏ này, lập tức A Nặc giúp đỡ đi tìm rễ cây, còn hấn đi lấy búa, đợi chuẩn bị đầy đủ hết, Vô Mạt nhờ ánh trăng nhanh chóng làm việc.

Bàn tay hấn mặc dù thô ráp, nhưng cũng cực kì linh hoạt, chỉ thấy ngón tay hấn tung bay, gỗ vụn bay ra, không bao lâu sau, một con cừu nhỏ ngây thơ ngốc nghếch xuất hiện.

Nhìn thấy thế, đừng nói A Thủy, ngay cả A Nặc và Bán Hạ đều cực kỳ thích, vội đem con cừu nhỏ này giờ lên trước mặt A Thủy quơ quơ.

Quả nhiên, A Thủy vừa thấy liền phát ra một tiếng "NGAO...OOO" vang dội, sau đó đưa tay phải muốn bắt, mấy người cũng cười lớn, vội đem con cừu nhỏ này cho nàng chơi.

Vô Mạt lại khắc tiếp ngựa nhỏ, gà con đều hết sức đáng yêu. Hấn nhìn những động vật nhỏ này, lại nghĩ ra ý tưởng mới, tìm xương thú, khắc thành các

hình dáng, lại khoét mấy lỗ bên trong, làm xong hẳn đem những thứ đó chia ra treo trên giá gỗ. Chỉ thấy gió nhẹ thổi qua, gà con ngựa con đứng đưa qua lại, những xương thú rỗng ruột khi gió thổi phát ra âm thanh dễ nghe, càng khiến A Thủy vui vẻ, đưa tay đánh mấy cái xương thú, động vật nhỏ rồi cười hắc hắc, những thứ này chuyển động, hai mắt nàng sáng lên lại tiếp tục cười vang.

Mấy người thấy tình cảnh này cũng mừng rỡ không kềm chế được, tiếng cười truyền đến, Vọng Tộc thôn cũng không lớn, rất nhanh hấp dẫn người hóng mát trên đường phố tới vây xem. Có người ôm trẻ nhỏ ra ngoài hóng mát nhìn thấy thứ mới mẻ này, rồi rít để đứa bé xuống cho nó đến nhìn, kết quả đứa bé ở cửa thấy cái này từng đưa một tiến lên đưa tay mập mạp muốn bắt lấy, thấy vậy nhóm người lớn đứng ở cửa càng vui vẻ, rồi rít quyết định ngày mai cũng bắt chúc nhà Bán Hạ.

Kết quả cuối cùng, ngày thứ hai trong nhà Bán Hạ thành nơi tụ tập của trẻ con, đứa này oa oa khóc đứa khác lại cười hắc hắc, một lát người đoạt củ cái của ta, một lát ta kéo tóc của người, thật sự rất náo nhiệt.

Bán Hạ thấy tình cảnh lần này, trong lòng không khỏi xúc động rất nhiều. Thật ra thì những đồ chơi mình làm ra chỉ là những thứ cực kỳ bình thường thôi, thậm chí đồ chơi này cũng chỉ dành cho trẻ con 6 tháng chơi, nhưng đối với trẻ con ở nơi này quả thật thành bảo bối. Nguyên nhân chính là đám trẻ này đều rất ít đồ chơi, vì vậy khi nhìn thấy những thứ mới này liền không muốn rời tay.

Mà đám trẻ không có gì vui đùa cũng là vì người lớn mỗi ngày phải bận rộn ở đồng kiếm ăn, không có thời gian quản trẻ con, thậm chí có gia đình đem trẻ con tùy tiện buộc ở trong sân, tự mình ra ngoài làm việc.

Vì cũng là mẹ, nàng cũng hiểu tấm lòng của người làm mẹ, càng đối với những đứa bé này đều nổi lên lòng thương yêu triu mến, nghĩ muốn nhanh chóng tìm cách để mọi người Vọng Tộc có cuộc sống sung túc, chỉ có như vậy, đám trẻ con kia mới có thể có những ngày tháng vui vẻ hơn.

Ngày thứ hai, Bán Hạ lại dặn Vô Mạt làm mấy thứ vật nhỏ kia, dùng gỗ làm ngựa gỗ, còn có xe tay vịn đơn giản, tất cả đều rất tinh xảo, thích hợp với trẻ con hai tuổi trở xuống chơi. Nàng đem mấy món đồ chơi đặt ở trong sân nhà mình, để mọi người ai muốn chơi thì cứ tới đây chơi, kết quả từ đó về sau, nhà Bán Hạ ngày ngày đều có thể nghe tiếng vui đùa của đám trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Vô luận là một mình lên núi săn thú hái thuốc, hay là dẫn tộc nhân lên núi, Vô Mạt luôn luôn cẩn thận chú ý xung quanh có Dã Lang xuất hiện hay không, mong có thể hỏi thăm một chút tin tức về Tiểu Hắc. Nhưng một thời gian dài, Dã Lang gặp không ít, nhưng đều là dã lang cấp thấp, căn bản không thể có tin tức gì về Tiểu Hắc.

Vô Mạt lo lắng cho Tiểu Hắc, hôm nay bớt chút thời gian đến hang sói đã từng sống ngày xưa, chỉ thấy nơi đó rỗng tuếch, còn lại hang động bỏ hoang mà thôi. Hắn tìm hồi lâu, lại tìm được những thứ khi còn bé đã từng dùng như búa đá bát đá. Cảnh còn người mất, cảnh sinh hoạt ngày xưa của hai lang một oa hiện lên rõ mồn một trước mắt, bây giờ lang mẫu đã sớm qua đời, một con sói khác cũng bắt vô âm tín.

Mùa thu núi Thượng Cô cơ hồ là không có, thời gian trôi qua, ngày mùa hè chói chang dần thối lui, lần này xem như lại đến mùa đông, một ngày kia hắn đang trên núi săn thú, lúc vô tình gặp một con sói, hắn đang định tiến lên hỏi thăm, ai biết con sói này lại lạnh lùng nhìn mình, hắn chăm chú nhìn lại, con sói này rất quen mắt, tí mỉ nhớ lại, lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra đây chính là con sói xám hôm đó khi giành nha nha thảo là bị mình đánh bất tỉnh!

Hôm đó sau khi cùng Bán Hạ tách ra, hắn từng đặc biệt lên núi tìm con sói này, làm như vậy là muốn xin lỗi nó, ai biết con sói này lại không có tung tích, sau đó đi hỏi những con sói khác, mới biết nó bỗng nhiên chịu tội nên nhân họa đắc phúc, được đề bạt đến sâu trong cấm địa, nơi ở của Lang Vương làm thủ vệ.

Hắn thấy con sói này, vội hướng nó biểu đạt xin lỗi vì hôm đó, con sói này hiển nhiên cũng không có ấn tượng gì tốt với hắn, chỉ nghiêng đầu suy nghĩ nhìn hắn, bày ra tư thế ngửa đầu khinh thường. Vô Mạt lập tức tiến lên để xuống bên chân nó một con dê rừng mới bắt, trịnh trọng nói: "Cái này thay lời xin lỗi của ta, mời nhận lấy."

Con sói này ngược lại cũng không hiềm lạ gì con dê này, nhưng nó nhìn con dê này một chút, biết Vô Mạt thật tâm bồi tội, liền ngoác ngoác cái đuôi đi tới, dùng miệng ngậm con dê kia lên, coi như là nhận lời xin lỗi của Vô Mạt.

Vô Mạt thấy vậy, cuối cùng là giải tỏa được một tâm sự trong lòng, hắn nghĩ muốn hỏi chuyện Tiểu Hắc, trầm ngâm nghĩ nên mở miệng như thế nào, ai biết sói xám thể nhưng lại chủ động nói ra.

Thì ra là, con sói này ngày đó nhân họa đắc phúc được đi thủ động của Lang Vương, thật ra nó cũng không hề giận Vô Mạt cùng Bán Hạ, vừa rồi chỉ là muốn lấy lại mặt mũi thôi, hôm nay Vô Mạt nêu thành tâm xin lỗi, nó cũng không để ý nữa.

Về phần Tiểu Hắc, thật ra sớm đã được Lang Vương thả, chỉ là sau khi thả ra đi tới nơi nào, nó cũng không biết, dù sao từ đó về sau, chưa từng thấy

Tiểu Hắc.

Vô Mạt nghe, vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nổi lên lo lắng mới, nhưng chỉ có thể tạm thời đè nén lại, cảm ơn vị lang huy nhĩ đệ này trước.

Sói xám quấy đuôi sói lớn, nhẹ tru một tiếng, ngậm dê rừng nhảy một cái rồi đi.

Vô Mạt về đến nhà, Bán Hạ đang bận rộn ở trước bếp làm gì đó, trong sân, A Nặc đang chơi đùa cùng A Thủy. Vô Mạt đi tới, ngồi xuống nhìn khuê nữ của mình, chỉ thấy cô nhóc A Thủy này ăn no đến phình bụng, tâm tình đang rất tốt, trong tay giật giật cái yếm vải trên người, miệng ề ề, nhìn thấy A Cha đến gần, nhất thời há mồm lộ cái lưỡi phàn hồng kêu "ha ha ha" Nàng rõ ràng là một tiểu hài tử khá ái mềm mại, lại đi học cái kiểu cười thô lỗ của tráng hán, chọc cho A Nặc ở bên từ trước đến giờ vốn không có biểu cảm gì cũng cười theo.

Vô Mạt vốn tâm tình có chút thấp, bây giờ thấy khuê nữ như vậy, cũng không nhịn được cười nhẹ. Hắn vươn tay, để dưới nách A Thủy nhấc cả người nàng lên giơ cao giữa không trung. A Thủy rất thích được giơ lên cao, dù cao thế nào nàng cũng không sợ, càng cao càng vui vẻ, lập tức nàng từ chỗ cao nhìn xuống phụ thân cùng A Nặc, ha ha ha cười, hưng phấn đến mức hai cái chân mập nhỏ dùng sức đá lung tung, hai tay quơ múa loạn trên không trung, tư thế đó, dường như muốn bay lên.

Hai cha con đang nháo, Bán Hạ nghe được thấy liền từ phòng chính ra ngoài, thấy hán mặc dù trêu chọc con vui đùa, nhưng lại không tập trung, biết hán đã gặp phải chuyện gì, lập tức cũng không hỏi nhiều, chờ đỡ con ngủ rồi hai người lên kháng nói chuyện.

Vô Mạt thấy Bán Hạ bưng một chậu gỗ, trong chậu gỗ là chất lỏng màu trắng sền sệt, nhìn giống như sữa dê rồi lại không giống, liền hỏi: "Nàng muốn làm cái gì vậy?"

Bán Hạ cười lau mồ hôi: "Ta làm đồ ăn mới cho chàng, làm xong sẽ biết."

Vô Mạt cũng không hỏi nữa, chỉ cười nói: "Nàng từ trước đến giờ luôn có rất nhiều suy nghĩ kỳ kỳ quái quái, ta chỉ chờ ăn là được."

A Nặc ở bên cạnh giải thích: "Thăm thử làm cái này rất cầu kì nha, là dùng sữa dê cùng trứng gà, chắc ăn rất ngon." Trứng gà ăn dĩ nhiên rất ngon, mà sữa dê, thăm thử bắt hán mỗi ngày phải uống một chén nhỏ, hán mặc dù không thích mùi đó, nhưng biết thứ này rất có dinh dưỡng, bằng không làm sao lúc trước khi không đủ sữa ăn A Thủy lại uống sữa dê chứ.

Bán Hạ là lấy nửa chậu sữa dê, đem đun sữa dê sôi rồi để nguội, lại dùng muối trắng đánh lòng trắng trứng gà cho đến hết bọt, lúc này trộn hai thứ vào với nhau. Nàng thấy bên trên còn có thật nhiều bọt, liền cẩn thận cầm một muối gỗ vớt bọt đi, đợi đến sạch sẽ, liền đem nửa chậu sữa dê trứng gà vào chảo sắt lớn, đập nắp thật chặt, lúc này mới bắt đầu chưng.

Nàng biết điều kiện ở đây đơn sơ, làm sữa đặc khó được hoàn hảo, nhưng chỉ cần có thể làm miễn cưỡng ra đáng, ăn mùi vị không tệ cũng tính đã thành công.

A Nặc thấy Vô Mạt đang chăm sóc A Thủy, liền đi tới giúp Bán Hạ nhóm lửa.

A Nặc ôm củi tới đốt, giúp Bán Hạ thổi bếp nhóm lửa, Bán Hạ nhân cơ hội trước tiên nấu cơm tối, lấy nồi, lại rửa sạch rau dại, cầm thịt muối chuẩn bị làm cơm.

Vô Mạt một tay ôm nữ nhi ở trong sân quay một vòng, đang nghĩ tới nên đi dạo ở đâu, trùng hợp lúc này, Bán Hạ lau mồ hôi đi ra, cười nhìn bọn họ nói: "Chàng đi thăm lão mục mục một chút đi."

Vô Mạt sững sờ, lạnh nhạt nói: "Bỗng nhiên tới, có vẻ không tốt lắm?"

Bán Hạ thấy Vô Mạt có vài phần mất tự nhiên, nhất thời hiểu ra, hán đối với lão mục mục, người rõ ràng cùng chung máu mủ nhưng chưa bao giờ thân cận, có mấy phần e sợ.

Thấy vậy, nàng không khỏi cười, nhún mày nói: "Làm sao lại không tốt chứ?"

Vô Mạt cau mày: "Vậy nàng cùng ta đi." Vô Mạt tự nhiên biết, ban ngày Bán Hạ thường xuyên mang A Thủy đi gặp lão mục mục, hẳn nghĩ Bán Hạ cùng mình đi tới đó là tốt nhất.

Nhưng Bán Hạ cũng hiểu tâm tư của hán, nếu mình đi cùng hán, hán không cần phải nói cái gì, chỉ cần im lặng đứng một bên, như vậy liền tránh phải tiếp xúc trực tiếp cùng lão mục mục.

Lập tức nàng cười lắc đầu: "Không được, chàng xem, ta còn rất bận, chàng không phải cũng muốn ném thử pho mát sao? Nhanh đi đến chỗ lão mục mục thăm hỏi một chút, khi chàng trở về, pho mát cũng đã làm xong rồi."

Vô Mạt chưa từ bỏ ý định: "Nàng thật không thể đi được?"

Bán Hạ không muốn nói tiếp, cầm muối gỗ, đi ra khỏi phòng bếp, làm bộ muốn đánh vào lưng hán: "Đi đi." Nói xong nàng thấy A Nặc đang bận rộn không nhìn về phía bên này, cắn răng nhỏ giọng nói: "Hôm nay nếu như chàng không đi, buổi tối liền không cần lên kháng, ở dưới đất chài chiếu ngủ là được!"

Vô Mạt nghe vậy, nhìn khuôn mặt non nớt hiện chút ửng đỏ của Bán Hạ, bất giác khí huyết dâng trào, hung hăng nói: "Được, ta đi là được!"

Bán Hạ thấy hấn xúc động xoay người sang chỗ khác, một tay nâng nữ nhi rời đi, tư thế giống như tráng sĩ một đi không trở lại, không khỏi cười thầm, chỉ là rốt cuộc vẫn nhìn lại, lần nữa trở về phòng bếp nấu cơm.

Lại nói Vô Mạt, thật ra thì trải qua mấy ngày nay nhờ nụ cười của nữ nhi đã sớm hòa tan tường băng trong lòng, chỉ là đối mặt với lão mục mục vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia, cái gọi là Cận Hương tình khiếp*, hấn lại không biết nên đối mặt như thế nào.

(*) tâm trạng lo lắng khi về quê, hoặc gặp người thân sau lâu ngày

Có con mới biết lòng cha mẹ. Hấn sùng ái A Thủy, nghĩ tới năm đó Lão Tộc Trưởng tất nhiên cũng cực kỳ sùng ái mẫu thân của mình, cuối cùng, Lão Tộc Trưởng lại ra quyết định như vậy chắc hấn trong lòng vô cùng đau đớn đi. Lão mục mục thì sao, ngày đó nhìn nữ nhi ruột thịt của mình rời đi, bà đã chịu tra tấn tinh thần như thế nào chứ?

Hấn nhớ lại chuyện cũ, vừa hận mình đêm đó tại sao không chịu gọi Lão Tộc Trưởng một tiếng ngoại gia gia chứ, trong lòng phẫn tức nuôi nấng này là không cách nào xóa bỏ, hôm nay đối mặt lão mục mục, càng không đành lòng nhìn thẳng.

Lập tức Vô Mạt ôm nữ nhi, hướng nhà lão mục mục đi tới, vừa đi vừa nghĩ, thật may là có A Thủy, lão nhân gia rất thích đứa bé này, rốt cuộc cũng có một chủ đề để nói. Nếu mình đi một mình, chắc sẽ là bốn mắt nhìn nhau, không có gì để nói.

Hấn đi rất chậm, dọc đường cũng gặp phải một vài người chào hỏi, cũng có chút không yên lòng, cuối cùng rốt cuộc vẫn phải đến nơi, chỉ thấy Phí đang cùng lão mục mục dưới trời chiều nhặt quả đậu. Quả đậu phơi khô quắt, không còn mấy hạt đầy đặn, lão mục mục liền đem những hạt khô vừa phải bỏ sang một bên, đem những hạt mập mạp thả vào trong giỏ.

Bà già rồi, mắt mờ, nhặt vô cùng chậm, rồi lại cực kỳ nghiêm túc, Phí ở một bên cẩn thận nhặt cùng.

Lão mục mục ngừng đầu, lại thấy Vô Mạt ôm nữ nhi ở ngoài hàng rào, không khỏi sững sờ, cho là bản thân nhìn lầm rồi.

Phí ở một bên nhỏ giọng nói: "Là Vô Mạt đấy."

Lão mục mục lúc này mới thật sự tin tưởng hai mắt của mình, lập tức kích động đi đến, vội kéo Vô Mạt muốn hấn vào nhà, lại muốn ôm lấy A Thủy.

A Thủy mấy ngày nay cũng thường xuyên nhìn thấy lão mục mục, lúc này thấy lão mục mục và Phí liền giơ đôi tay nhỏ ra cố gắng hướng hai người kia, bộ dáng kia giống như là muốn đối phương ôm ôm.

Lão mục mục mừng đến không ngậm miệng được, vội vàng run rẩy ôm A Thủy vào lòng, Phí ở một bên nhìn tiểu A Thủy, trong đôi mắt luôn luôn lạnh tanh cũng lộ ra chút ấm áp.

Lập tức mấy người vào nhà, lão mục mục vừa ôm A Thủy, vừa thúc giục Phí nhanh rót nước cho Vô Mạt. Vô Mạt vội nói không cần, Phí liếc Vô Mạt một cái, nói thẳng: "Mẹ không phải cần phải khách khí như vậy, bản thân hấn có tay, sẽ không chết khát được."

Lời này rất trực tiếp, chọc cho lão mục mục tròn mắt nhìn Phí vài lần, vừa cười nói với Vô Mạt: "Hấn luôn nói chuyện như vậy, con không cần để ý."

Vô Mạt vội vàng cười, nhanh chóng nói không để ý.

Vô Mạt coi như được Phí một tay dạy lớn, ngay cả bây giờ hấn là Tộc Trưởng tôn quý, ở trước mặt Phí vẫn rất cung kính, tự nhiên không dám để Phí rót nước cho mình.

Vô Mạt ở chỗ này ngồi một phen, lão mục mục càng muốn giữ hấn ở lại ăn cơm, Vô Mạt làm sao có thể ở lại, đối mặt với ánh mắt tha thiết của lão mục mục, không thể làm gì khác hơn là nói Bán Hạ ở nhà đã làm xong mọi thứ chờ hấn về rồi, về trễ sợ sẽ làm nàng lo lắng, lão mục mục cũng đành phải thả hấn về, trước khi đi còn dặn dò khi có thời gian lại tới nữa, Vô Mạt tự nhiên đồng ý.

Sau khi về đến nhà, Bán Hạ cười híp mắt bưng một chén gỗ, trong chén gỗ có một khối màu trắng, xem ra giống như đồ ăn. Bán Hạ nhận lấy A Thủy từ trong ngực hấn, đưa cho Vô Mạt chén gỗ nói: "Nếm thử xem?"

Vô Mạt nhận lấy nếm thử một miếng, nhíu mày: "Có vị sữa."

Bán Hạ hỏi "Ăn ngon không?"

Vô Mạt gật đầu: "Tạm được."

A Nặc bên cạnh nói: "Ta ăn mùi vị không tệ a, mặc dù có vị sữa, rất là thơm đấy."

Vô Mạt sờ sờ đầu A Nặc: "Cháu nói đúng, quả thật ăn ngon."

Bán Hạ hi hi cười, hấn biết Vô Mạt tất nhiên không thích mùi này, nhưng không sao cả, chỉ cần cảm thấy có thể ăn được là tốt rồi, sẽ có người thích ăn.

Ai ngờ đúng lúc này, A Thủy bị Vô Mạt ôm vào trong ngực hai mắt tí hí sáng lên, nàng thế nhưng giơ đôi tay béo mập vỗ mạnh một cái, liền hung ác đoạt lấy miếng sữa đặc từ tay Vô Mạt. Không đợi Vô Mạt có phản ứng gì, nàng đã liều mạng cầm bằng cả hai tay nhét miếng sữa đặc vào trong miệng. Bộ

dạng tham lam đó giống như đã đói bụng tám đời .

Vô Mạt cùng A Nặc ở một bên đều nhìn ngây người, thật may là Bán Hạ phản ứng kịp thời, vội đem lấy lại miếng sữa đặc từ trong tay nàng, tiểu A Thủy đáng thương đã nhét miếng sữa đặc vào trong miệng rồi, ai biết chợt bị mẹ lấy đi, vì vậy hai tay nàng siết thật chặt không buông ra. Bán Hạ vừa đỡ nàng, vừa cẩn thận tách tay ra.

A Nặc ở một bên thì thào nói: "A Thủy đáng về rất" Rất đau lòng a!

Vô Mạt cũng đau lòng nhìn A Thủy, thương lượng với Bán Hạ nói: "Bằng không, để cho con ăn thử một miếng?"

Bán Hạ than thở: "Không được, nàng còn nhỏ."

Vô Mạt cùng A Nặc liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được ý tứ trong mắt đối phương, A Thủy thật đáng thương, tâm của mẹ A Thủy thật độc ác.

Đang lúc này, chợt nghe có người bên ngoài hô: "Tộc trưởng đại nhân, Hậu Viêm trở lại!"

Vô Mạt vừa nghe, nhất thời mừng rỡ, vội buông chén đĩa xuống, muốn đi ra ngoài.

Bán Hạ thờ dãi: "Thôi, bữa cơm tối này hẳn không ăn được rồi."

A Nặc ở một bên khuyên nhủ: "Vô Mạt thúc thúc đã sớm mong đợi Hậu Viêm Thúc Thúc trở lại, hôm nay Hậu Viêm Thúc Thúc trở lại, hẳn tự nhiên nhanh chóng qua xem một chút, Vô Mạt thúc thúc đây là chí công vô tư."

Bán Hạ không thể nín được cười, nhìn A Nặc nói: "Cháu mới đi theo thúc thúc học mấy cái chữ, đã muốn cùng ta nói cái gì chí công vô tư rồi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Tề tiên sinh gặp lại Vô Mạt, rất là ngoài ý muốn, hơn một năm không thấy thôi, Vô Mạt biến hóa thật sự không nhỏ. Lúc này vừa vào đông, bên trong mặc y phục vải bố, eo đeo thắt lưng vải, đơn giản thực tế, mà bên ngoài khoác một cái áo khoác da hổ, tỏa ra quý khí tự nhiên phóng khoáng lại lộ ra son dã nguyên thủy. Mái tóc dài vẫn để xổ trên vai, tùy ý dùng một đoạn dây buộc lên, tóc dài tung bay tạo nét cuồng dã phóng túng, nhưng phần phóng túng kia lại bị kèm chế thu liễm, khi gió tay nhắc chân lại có một phần uy nghiêm trầm ổn của vương giả.

Tề tiên sinh ôm quyền cười nói: "Một năm không thấy, ân công đã thay đổi rất nhiều."

Vô Mạt vội thi lễ với Tề tiên sinh, hành lễ xong một tộc nhân bên cạnh nhanh chóng dâng lên một bát canh nóng chiều đãi quý nhân của Vọng Tộc, Tề tiên sinh nhận lấy bát canh màu đen, hào phóng uống một hơi cạn sạch. Vô Mạt lại đem canh nóng cho Hậu Viêm nhiều ngày không gặp, Hậu Viêm ra ngoài tìm kiếm Tề tiên sinh hồi lâu, đen đi rất nhiều, chỉ là tinh thần lại rất tốt, cả người thần thái sáng láng giống như mới tái sinh. Đợi Hậu Viêm uống canh nóng xong, đoàn người lúc này mới vừa nói chuyện vừa đi tới nhà Tộc Trưởng Vô Mạt.

Lúc về đến nhà, Bán Hạ đã dọn dẹp bàn ăn vừa dùng đón khách, tiểu A Thủy cũng mặc vào cái yếm màu đỏ tươi, đỉnh đầu thắt bím tóc khả ái ngồi trên khuỷu tay mẹ, mà A Nặc thì đứng ở một bên đón khách.

Tề tiên sinh biết Bán Hạ, lập tức chào hỏi nàng, lại thấy đứa bé khả ái dễ thương trong lòng Bán Hạ, dùng một đôi ánh mắt long lanh như nước nhìn mình, không cảm thấy cười to nói: "Trong lúc vội vàng, cũng không chuẩn bị lễ ra mắt gì." Nói xong cời ngọc bội bên hông xuống: "Khối ngọc bội này, nghe nói là vật cát tường, gặp chuyện có thể gặp dữ hóa lành, liền tặng cho đứa nhỏ này đi."

Bán Hạ vốn muốn từ chối, nhưng Tề tiên sinh có ý muốn đưa, Bán Hạ thấy hẳn rất chân thành, cũng liền nhận lấy.

Làm lễ xong, Bán Hạ để A Nặc ôm A Thủy, còn mình thì bắt đầu chuẩn bị chút đồ ăn chiều đãi khách quý, cái này cũng dễ dàng, những đồ son dã vẫn thường ăn, đối với bản thân ngày ngày ăn đã sớm không lạ gì, nhưng với người ngoài lại rất mới mẻ.

Các loại gà rừng, lợn rừng hầm nấu với nấm, các loại quả khô làm đồ ăn vặt giải buồn, lại dùng trứng gà làm mấy cái bánh nướng vàng óng ánh cùng một chút rau dại, rồi hoa quả sinh trưởng mùa đông để làm đồ tráng miệng, còn có cả điểm tâm ngọt làm từ sữa đặc vừa làm xong, trà thì dùng trà hoa nhài pha bằng nước suối mới lấy, rồi cả hầu nhi tử Vô Mạt thường ngày cất ở sơn động sau nhà. Lấy đông nhật tây cũng ra một bàn thức ăn miễn cưỡng có thể dùng đãi khách. Sau khi vào nhà, phát hiện ghế ngồi không đủ, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng đến nhà khác mượn ghế đá tới cho đủ.

Thứ ăn được bê lên thì Tề tiên sinh không khỏi cảm khái, nói mùi vị thức ăn trong núi đúng là có một phong cách riêng, lại không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh tới đây lần trước. Chuyện kể lại khiến mọi người vô cùng xấu hổ, không nói người khác, chính Vô Mạt, lúc trước không quan tâm đến người khác, còn vừa mới nhìn người ngoài liền sợ phiền toái vội vàng đuổi đi. Vô Mạt nhớ tới chuyện này, bật cười, cảm thán cực kỳ, hết sức áy náy.

Tề tiên sinh cũng không để ý chút nào: "Ngày đó khuyến tử bệnh nặng, ngài có thể không để ý quy củ trong lúc nguy nan đưa tay giúp đỡ, có thể thấy được là một người có lòng hiệp nghĩa, đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, ngày đó ngài cho dù xa lánh ta, ta cũng biết ngài tất nhiên có chỗ khó xử của mình. Hôm nay ngài có chuyện cần làm lại có thể nhớ tới ta, để ta có cơ hội báo đáp ngài, trong lòng ta rất vui mừng."

Trong bữa tiệc có Phí, Nham, cùng với mấy lão nhân trong tộc, bọn họ nghe nói như thế, trong lòng khó khỏi cảm thấy người này mặc dù là người ngoại tộc, lòng dạ không hề xấu, hoàn toàn không âm hiểm xảo trá giống như phu quân của Nghênh Xuân, lại tăng thêm mấy phần hảo cảm. Mà Hậu Viêm bên ngoài lịch lãm đã lâu, gặp được rất nhiều thứ mới lạ, cũng biết rất nhiều người, đối với Tề tiên sinh cũng biết rất rõ ràng, hiểu cách làm người của hắn, cũng không thàias quái lạ.

Phí trong bữa tiệc trầm tư một lát, chợt mở miệng nói: "Tề tiên sinh, ta nghe nói ngài du lịch nam bắc, kiến thức rộng rãi, có một việc ta muốn thỉnh giáo một chút."

Tề tiên sinh lúc tới đã nghe Hậu Viêm nói qua về tình hình trong tộc, biết người đang nói chuyện là Phí cũng có địa vị, vội cung kính mà nói: "Phí tiên sinh, mời ngài cứ nói."

Phí nhìn Tề tiên sinh, chậm rãi hỏi "Trước đó vài ngày, có một đám quan binh tới thôn Vọng Tộc chúng ta, bao vây thần miếu, chuyện này tiên sinh có biết?"

Tề tiên sinh gật đầu: "Chuyện này mọi người đều biết, truyền khắp thiên hạ."

Nghe xong lời này, Vô Mạt nhất thời nhú chặt chân mày.

Phí sắc mặt cũng khó coi, lại hỏi: "Không biết người ngoài nói Vọng Tộc chúng ta như thế nào?"

Tề tiên sinh cúi đầu trầm tư một lát, nhìn sang mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Vô Mạt: "Không đối gạt các vị, hiện giờ người người đều biết Vọng Tộc có hồn miếu, thần miếu được lang yêu che chở, nói là bên trong có một thanh bảo kiếm." Hắn dừng lại chốc lát, lại nói tiếp: "Tất cả mọi người đều tin lời đồn, bảo kiếm này chính là Thượng Cổ Thần khí, ngàn năm chưa từng rời vỏ. Nếu có ai có thể rút bảo kiếm này ra khỏi vỏ ——"

Mọi người nghe, hai mặt nhìn nhau, nghe nói như thế, Phí nhú chặt mày hơn, không khỏi hỏi "Rút được bảo kiếm ra thì sao?"

Tề tiên sinh trầm giọng nói: "Nghe nói người rút được bảo kiếm, liền có thể bằng thanh bảo kiếm này vô địch khắp thiên hạ, có thể cải triều hoán đại trở thành Đế Vương, lại có người nói tiến nhập thần miếu lấy được thanh bảo kiếm này, liền có thể lấy được bảo tàng lớn, từ đó phú giáp thiên hạ."

Tề tiên sinh nói xong lời nói này, trên mặt mọi người đều trở nên khó nhìn, Phí nhú mày hỏi: "Tề tiên sinh, ngài có biết tin đồn này từ đâu tới không?" Thật ra thì Phí đã mơ hồ cảm thấy, tin đồn này hiển nhiên có liên quan đến chuyện đêm đó, chẳng qua là nhìn không được muốn hỏi một chút.

Tề tiên sinh lắc đầu: "Không biết, tất cả mọi người chỉ biết truyền thuyết như vậy, chuyện này đã kinh động đến quan phủ cùng với người trên giang hồ rồi."

Hậu Viêm nghe đến đó, vội vàng gật đầu nói: "Tề tiên sinh nói không sai, ta sau khi rời khỏi đây, phàm là người biết ta tới từ Vọng Tộc thôn, hoặc là nhìn thấy ta giống như nhìn thấy yêu quái, hoặc là liền lén lút lút, cũng có người đi tới trước mặt ta thăm dò truyện trong tộc. Ta lúc đầu còn buồn bực, sau lại len lén núp ở một bên, mới nghe được người khác nói như vậy, ta bị dọa sợ không nhẹ, ở bên ngoài cũng không dám nữa nói mình là người Vọng Tộc nữa, chỉ mai danh ẩn tích, khắp nơi hỏi thăm, cuối cùng mới tìm được Tề tiên sinh."

Mọi người nghe đến đó, càng lo lắng, bọn họ mặc dù ẩn cư nơi đây, nhưng cũng biết cái gì gọi là Hoài Bích có Tội. Thần miếu của họ bị người ngoài mơ ước rồi, còn không phải chỉ một người ngoài, mà là một nhóm người, một nhóm nhân vật lớn, bọn họ nhất thời cảm giác mình thành một khối thịt béo trong mắt mọi người trong thiên hạ, không biết trong chỗ tối có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm đây.

Vô Mạt trầm tư một lát, chợt ngừng đầu hỏi "Gần đây, quanh Vọng Tộc có rất nhiều ngoại nhân, nhưng ta thấy bọn họ rất an phận thủ thường, không biết biết đang tính toán chuyện gì."

Phí sâu lo: "Bên ngoài càng an tĩnh, lại càng làm người ta lo lắng, không biết người bên ngoài đều ở đây tính toán mưu ma chước quỷ gì nữa."

Nham ở một bên cũng cau mày, lúc này bỗng nhiên nói: "Không có chuyện gì a, chúng ta có bảy sói bảo hộ, bọn chúng sẽ giúp chúng ta."

Lời vừa nói ra, Tề tiên sinh lại lắc đầu mà nói: "Lời này không sai, hôm nay người ngoài không dám dễ dàng bước vào Vọng Tộc thôn, chính là vì sợ đám sói. Nhưng trước mắt, mơ ước thần miếu không phải một người, mà là rất nhiều người, bọn họ trước khi động thủ, sợ là sẽ nghĩ biện pháp đối phó bảy sói trước."

Vô Mạt từ từ lắc đầu: "Nếu muốn đối phó bảy sói, cũng không dễ dàng, dù sao đường núi khó đi, bọn họ lại chưa quen địa hình, bảy sói ẩn sâu ở trong cấm địa, sợ rằng rất khó." Nói tới chỗ này, hắn chợt như nhớ tới cái gì, dừng lại!

Hắn nhú chặt mày, chợt nhớ tới Bụi Gai.

Lối vào cấm địa của Lang Tộc, mọc đầy Bụi Gai, những Bụi Gai kia khô héo, bện lại thành từng mảng, nếu có người cho một cây đuốc đốt xuống, thì đó sẽ có kết quả thế nào?

Tim của hắc chột trầm xuống, lửa, chính là đại kỵ của rừng núi.

Bầy sói dù có hung mãnh hơn nữa, cũng không so được với hỏa hoạn ngập trời a!

Phí thấy sắc mặt Vô Mạt khó coi, vội hỏi rõ ràng, Vô Mạt nói lại những lời này cho mọi người nghe, mọi người nghe đều nhủ chặt lông mày.

Hậu Viêm lấy tay gỡ tóc bất đắc dĩ: "Dù chúng ta đến cửa khuyển bầy sói, đem Bụi Gai bỏ đi, nhưng trong núi rừng khắp nơi đều là củi khô, thì có biện pháp gì!"

Mấy lão nhân trong tộc đều lắc đầu: "Những người đó lòng dạ không độc ác đến như vậy chứ, nếu phóng hỏa đốt rừng, chính là phá hoại Núi Thượng Cổ này của chúng ta, làm sao có thể có người làm chuyện thất đức như vậy?"

Tề tiên sinh thờ dài nói: "Lão nhân gia, ngài không biết đó thôi, thế gian này ngàn dạng nước tự nhiên nuôi ngàn dạng người, tất có gian đồ cực ác, vì tiền tài địa vị không tiếc sinh linh đồ thần, chuyện phóng hỏa đốt rừng, bọn họ thật sự có thể làm được, cho nên vẫn phải đề phòng cho tốt."

Lời này nói ra, mọi người đều cúi đầu trầm tư không nói, Núi Thượng Cổ cùng Vọng Tộc thôn gắn bó như môi với răng, nếu Núi Thượng Cổ gặp nạn, chính là bầy sói gặp nạn, như vậy Vọng Tộc thôn tất nhiên sẽ không may mắn thoát khỏi.

Bữa cơm này khiến mọi người lo lắng trùng trùng, đợi đến khi kết thúc, mọi người lại hàn huyên vài câu, cuối cùng quyết định để Tề tiên sinh theo Phí trở về. Kể từ khi Lão Tộc Trưởng mất, nhà của Lão Tộc Trưởng vẫn còn chỗ trống, vừa khéo để chiêu đãi Tề tiên sinh.

Buổi tối hôm đó, Vô Mạt lần qua lộn lại không cách nào ngủ, Bán Hạ cũng đã nghe bọn họ nói, tự nhiên biết hắc lo lắng điều gì.

Nàng vỗ nhè nhẹ dỗ A Thủy, đợi A Thủy ngủ say, lúc này mới chuyển đến cạnh Vô Mạt, dịu dàng nói: "Chàng đã có biện pháp gì đề phòng chưa?"

Vô Mạt lắc đầu: "Trong rừng núi này khắp nơi đều là lá khô củi khô, nếu thật sự cho một cây đuốc, chúng ta có biện pháp gì được, ta thật sự không nghĩ ra. Hôm nay có thể nghĩ tới, cũng chỉ là ngày mai mau sớm tới thông báo cho Lang Tộc chuyện này, hi vọng chúng nó có thể tăng gia đề phòng."

Bán Hạ suy nghĩ một chút nói: "Chàng nói bầy sói sẽ có biện pháp sao?"

Vô Mạt cau mày: "Ta nghĩ không ra bọn họ sẽ có biện pháp tốt gì."

Bán Hạ trầm ngâm một phen, nhẹ giọng nói: "Ta nghe chàng nói đến những kiến thức của Lang Tộc, cảm giác những con sói này thật giống như có linh tính, không giống như sói, mà giống như là người đó."

Vô Mạt gật đầu: "Nàng nói rất đúng, ta cũng có loại cảm giác này."

Bán Hạ lại tiếp tục nói: "Chàng nói, bọn chúng có phải đã tu luyện thành tiên rồi hay không?"

Vô Mạt nghe cái này, rất kinh ngạc, chỉ vì hắc lớn lên trong bầy sói, sói mẹ cùng Tiểu Hắc đều có linh tính, vì vậy theo ý hắc sói và người đều giống nhau, không khác biệt, vì vậy đi đến cấm địa Lang Tộc một chuyến, hắc cũng không có cảm thấy có cái gì không đúng.

Lúc này nghe Bán Hạ vừa nói như thế, hắc cũng cảm thấy Bán Hạ nói rất có đạo lý.

"Nếu như vậy, chẳng phải bọn chúng sẽ có Tiên thuật gì đó hay sao?" Vô Mạt bắt đầu nói: "Vậy chúng ta cần gì phải sợ những người ngoài kia, càng không phải lo lắng Lang Tộc sẽ phải gánh chịu hoạ nạn rồi."

Nghe vậy Bán Hạ bật cười: "Ta cũng chỉ tùy tiện suy nghĩ một chút thôi, vẫn nên đề phòng." Nàng đưa tay xoa xoa gương mặt cương nghị của phu quân: "Chàng bây giờ suy nghĩ trong đầu đều là chuyện hùng tâm tráng chí đấy."

Vô Mạt cũng thật thấp còi, một tay kéo Bán Hạ, để cho nàng tựa vào trên lồng ngực của mình: "Chẳng lẽ trong đầu ta không nghĩ tới nàng sao, không nghĩ tới A Thủy của chúng ta?"

Bán Hạ chỉ đem gò má cọ xát vào lồng ngực bóng loáng bền chắc của Vô Mạt, nhắm mắt cảm thụ chuyển động lồng ngực của nam nhân này, dịu dàng nói: "Ta làm sao biết chứ."

Tay Vô Mạt dọc theo ngực của nàng chậm rãi dời xuống, bàn tay linh hoạt tách bắp đùi đang khép chặt của nàng ra, đi tới nơi mềm mại kia, nhắm mắt nhẹ nhàng thăm dò một phen, hồ hấp dồn dập, rồi đột nhiên lật người một cái, đem Bán Hạ đè ở phía dưới.

Đôi chân dài trắng kiện hữu lực đem nàng vững vàng vẩy dưới thân thể của mình, hắc hôn lên tóc nàng, khàn khàn nói: "Ta chẳng những trong đầu nghĩ tới, thân thể cũng muốn đó."

Chương 49

Vô Mạt cùng Tề tiên sinh kể gổ nói chuyện, bỏ đi cách ngại xưa nay của tộc, hai người nói chuyện cực kỳ hợp ý, hàn huyên tới đêm khuya, tán gẫu xong Vô Mạt cảm thấy thu được rất nhiều lợi ích, giống như mở ra một cửa sổ chưa từng thấy. Buổi tối hôm đó về đến nhà, ngay cả hứng thú trêu đùa Bán Hạ cũng bỏ qua một bên, chỉ là nằm nghiêm túc suy tư chuyện này. Bán Hạ đau lòng hẳn, nói rõ ngày mai còn có việc, nên nhanh chóng ngủ đi, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi. Bất quá Bán Hạ phát hiện nói cũng vô ích, người này giống như không nghe thấy lời mình.

Ngày thứ hai, Bán Hạ cho là hẳn sẽ tinh thần uể oải, ai biết người ta khoác thêm áo da hổ, cầm dao cạo tiện tay cạo chòm râu mới mọc đêm qua, lại dùng sợi dây buộc tóc lại, lập tức tinh thần phấn chấn đi ra ngoài.

Tộc Trưởng Vô Mạt triệu tập toàn bộ tráng đinh của toàn tộc, mở một đại hội, phân phó rất nhiều công việc.

Thứ nhất, trong tộc chia ra một vài tráng đinh, lên núi hái dược liệu quý giá, dược liệu này không phải giữ lại chữa bệnh trong tộc, mà muốn bán đi đổi bạc. Dĩ nhiên, bạc, đồ đồ dùng ở bên ngoài, Vọng Tộc không có người ham muốn thứ này, bạc dùng để đổi sắt thép, đổi hạt giống các loại.

Thứ hai, tiếp tục phái tráng đinh ngày đêm canh giữ con đường quan trọng lên núi, nếu thấy nhân vật khả nghi, nhất định phải nhanh chóng bẩm báo Tộc trưởng, chuyện này liên quan hệ đến an nguy của Lang Tộc, người canh giữ cần phải tận tâm tận lực.

Thứ ba, phái người ra ngoài tìm kiếm Nghênh Xuân. Chỉ vì Nghênh Xuân là khuê nữ Vọng Tộc, bây giờ điên rồi, một là sợ nàng ở bên ngoài chịu tội, hai là sợ nàng một khi tỉnh táo lại, sẽ đem bí mật của thần miếu và Vọng Tộc nói cho những người khác nghe.

Ba chuyện nói ra, trừ chuyện thứ nhất, hai chuyện còn lại mọi người đều đồng ý.

Điều thứ nhất nếu ai có dị nghị, thì tất cả lưu lại, không cần về nhà, Tộc trưởng bắt đầu khai thông, thuyết phục từng người, cuối cùng mỗi người đều gật đầu, rồi rít bầy tỏ Tộc trưởng thánh minh, ủng hộ tất cả quyết định của Tộc trưởng.

Mộc Dương trong lòng dĩ nhiên không phục, nhưng hẳn gần đây bị phụ thân quát mắng rất nhiều, mắt thấy phụ thân cũng ở đây, không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là cũng đồng ý theo.

Phân phó xong xuôi, Vô Mạt tìm Hậu Viêm, cùng Hậu Viêm thương lượng, sau đó quyết định để cho hắn đi ra ngoài lần nữa tìm Nghênh Xuân.

"Bây giờ ở bên ngoài có rất nhiều tin tức về Vọng Tộc chúng ta, ta vẫn hoài nghi có liên quan đến chuyện hôm đó. Lúc ấy quan binh mặc dù nhiều, nhưng đầu tiên bọn họ không biết nhiều về Vọng Tộc, thứ hai không có thâm thù đại hận, tổng không đến nỗi lại nói ra lời đồn như thế, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có vị hôn phu của Nghênh Xuân là có khả năng nhất. Người tìm được bọn họ, tìm hiểu rõ ràng, sau đó thử đưa Nghênh Xuân về thôi." Vô Mạt ủy thác trách nhiệm nặng nề cho Hậu Viêm.

Hậu Viêm đi ra ngoài một chuyến, đang cảm thấy mới mẻ, nhận được mệnh lệnh này cũng rất hưng phấn, tự nhiên luôn miệng đồng ý.

Vô Mạt giao phó xong nhiệm vụ, lại đi tìm Tề tiên sinh, xin Tề tiên sinh ở bên ngoài hỏi thăm giúp, Tề tiên sinh tự nhiên đồng ý. Vừa vặn Tề tiên sinh ở bên ngoài cũng có chút manh mối, liền muốn cùng Hậu Viêm rời đi.

Đêm đó Hậu Viêm về đến nhà, nói với cha mẹ về nhiệm vụ Tộc trưởng đại nhân mới giao, bọn họ nghe cũng rất mừng rỡ, cảm thấy đây là Tộc trưởng đại nhân trọng dụng. Hậu Viêm nói chuyện cùng cha mẹ xong, thì cùng Mộc Oa trở về phòng. Nếu như nói hắn hiện tại có cái gì không như ý, đó chính là không nỡ bỏ Mộc Oa ở nhà một mình.

Hắn lưu luyến lời kéo Mộc Oa hỏi: "Ta ngày mai lại phải đi rồi, nàng ở nhà phải hiếu thuận cha mẹ, nhớ nghĩ tới ta."

Mộc Oa nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Ta sao phải nhớ chàng, mới không muốn đấy."

Hậu Viêm đem nàng ôm chặt lấy, hung hăng dùng ép nàng vào lòng: "Nàng có thể không nhớ ta...ta cũng không tin nàng không nhớ nó!"

Mộc Oa mặt nhất thời đỏ bừng, dùng sức đẩy Hậu Viêm một cái, lại không đẩy ra, không thể làm gì khác hơn dựa vào trong lòng hắn, xì một tiếng khinh miệt nói: "Ta mới không nhớ nó đâu rồi, không có nó càng tỉnh tâm!"

Hậu Viêm thấy nàng tai đều đỏ, cảm thấy rất thú vị, liền ở bên tai nàng thổi một cái, nhỏ giọng nói: "Nàng đã nói như vậy, ta càng muốn nàng biết sự lợi hại của nó!" Nói xong liền chọt ôm ngang nàng lên, vút nàng lên giường.

Mộc Oa thiếu chút nữa hét chói tai ra tiếng, e sợ kinh động cha mẹ ở phòng bên nên liều mạng cắn môi nhịn lại.

Hậu Viêm thấy vậy, vội nhào tới, bắt đầu tận tình thi triển thủ đoạn, cuối cùng ép Mộc Oa liên tiếp cầu xin tha thứ mới bỏ qua.

So sánh với Hậu Viêm cùng Mộc Oa khí thế ngất trời, Vô Mạt lại cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn trước kia một ngày không thể không có chuyện phòng the, một ngày không làm liền cảm thấy khó có thể hóa giải. Nhưng bây giờ, thể nhưng hắn lại không thể làm.

Hắn thất bại mà nằm ở nơi đó, chỉ thấy Bán Hạ nằm nghiêng bên cạnh, tiểu A Thủy đang vui đùa trong ngực nàng bú sữa. Nếu là nàng vẫn ăn thì cũng thôi đi, hắn có thể nhân lúc nàng ăn no ngủ mất đem vật nhỏ này để ở một bên, mà có thể có cơ hội làm việc.

Nhưng bây giờ thì sao, A Thủy của chúng ta căn bản cũng không ăn no, người ta ngậm, ăn một miếng, chơi ba cái, tỷ như đưa tay mập đi kéo tóc của mẹ ..., lại tỷ như dùng Bàn chân đập bụng mẹ chơi nữa, dù sao đối với đứa bé nhỏ nhỏ mập mập như nàng mà nói, ở bên mẹ vui đùa cùng ăn cơm là vui vẻ nhất, là nơi vĩnh viễn chơi không ngăn ăn không ngăn.

Nơi tốt như vậy, nàng không nỡ rời khỏi đây.

Thử đem lấy nàng lấy ra đi, tay vừa đụng vào, nàng liền bắt đầu cao giọng gào khóc, so sói tru trên núi thì trong trẻo non nớt dễ nghe hơn, nhưng lực chấn nhiếp tuyệt đối không thua kém, tuyệt đối có thể dẫn tới ánh mắt khiển trách của Bán Hạ, còn chưa nói đến có thể đưa tới A Nặc ở bên ngoài tới nghi ngờ hỏi: "Thức thức, A Thủy không sao chứ?"

Đây mới là cục diện khó xử nhất!

Thật vất vả, Vô Mạt nghĩ đầu cả đầu, rốt cuộc A Thủy cũng ăn no, nâng cao cái bụng tròn xoe, nắc một cái thật to, phía dưới thả một cái rầm, sau đó lăn một vòng nghiêng người đưa lưng về phía hai người bắt đầu đi ngủ.

Vô Mạt cẩn thận chuyển đến cạnh Bán Hạ, bàn tay thô ráp trong bóng tối im lặng vuốt ve, đầu tiên là tìm được nơi đầy đặn tròn trịa nắm trong tay. Bởi vì mang thai, ngực của nàng càng đầy đặn, nắm trong tay nặng trĩu. Vô Mạt vỗ về chơi đùa, chợt cười nhẹ một tiếng, hơi thở nóng rực tiến tới bên tai nàng, nhỏ giọng nói: "Ta nghĩ chỉ tính có một mình A Thủy thôi, nếu là sinh hai đứa, là không được."

Tuy nói A Thủy là nữ nhi, nhưng nàng và Vô Mạt cũng đều không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, vì vậy muốn một hay hai con, Bán Hạ cũng không để ý. Nhưng lúc này nghe Vô Mạt nói như vậy, nàng ngược lại kinh ngạc: "Nếu có hai đứa thì sao?"

Bàn tay Vô Mạt đầy vết chai sần vuốt ve hai bên ngực trắng mềm, nói giọng khàn khàn: "Lớn hơn chút nữa, ta đây tay đều bắt không nổi nữa rồi."

Bán Hạ nghe xong lời này, trên mặt ứng đỏ: "Chàng bây giờ càng ngày càng không có đứng đắn, toàn xoay lòng vòng nói mấy lời vô vị."

Ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu lên mặt Bán Hạ, Vô Mạt chỉ thấy khuôn mặt như bạch ngọc của nàng phảng phất ánh sáng phản hồng lộng lẫy, đẹp dễ động lòng người, suy nghĩ trong lòng giống như bị cái gì xẹt qua, vừa ngứa vừa đau, hắn ôm nàng vào trong ngực, để cho ngực nàng dán chặt lên lồng ngực cường tráng tản ra nhiệt lực của bản thân. Khi hai người hô hấp liền cảm nhận rõ chuyển động của người kia truyền lại.

Vô Mạt hơi dùng sức, ép eo của nàng cũng dán chặt dọc vụng bành trướng phía dưới của mình. Bán Hạ cảm thấy cảm giác cứng rắn quen thuộc, sao lại có thể không biết hắn đang nghĩ chuyện gì, nhìn A Thủy ngủ say bên cạnh, bất giác đỏ mặt, cúi đầu vào lồng ngực khỏe mạnh của hắn nhỏ giọng nói: "Chàng cũng phải cẩn thận chút, chớ quấy rầy A Thủy."

Vô Mạt khàn khàn cơ hồ không phát ra được âm thanh: "Đó là tự nhiên, ai dám đi trêu chọc Tiểu Tử Tông đó chứ."

Bán Hạ cũng muốn làm, liền chủ động tiến lên, nhẹ nhàng đưa eo, lại cọ cọ ngực, nàng biết hắn thích nhất mình làm như vậy. Quả nhiên, chỉ cọ xát mấy cái, thứ cứng rắn đâm vào mình liền bắt đầu dịu dàng hơn, đó là dọc vụng hạ thân đang kêu gào không kìm nén được nữa, trêu chọc kiểu đòn.

Vô Mạt hít vào một hơi, bàn tay thô lệ đưa tới hạ thân nàng, cẩn thận dò xét, lại thấy nơi đó giống như con trai vừa mở vỏ, chảy ra nước trong suốt, biết nàng đã chuẩn bị xong, liền nâng cao dâng trào muốn đi vào.

Đang lúc muốn đi vào, hắn dừng lại một chút, chợt cúi đầu ở bên tai nàng nói: "Ta thật ra rất nhớ những ngày chúng ta mới vừa thành thân, không bằng thử một lần?"

Bán Hạ bắt đầu còn chưa hiểu ý kia, đợi đến Vô Mạt đè mình xuống chần da hổ thì mới phản ứng lại, không khỏi cắn môi nói: "Đừng, thể này động tĩnh quá lớn, đánh thức A Thủy mất."

Vô Mạt nghe vậy, cũng lo lắng, ngẩng nhìn A Thủy, chỉ thấy nàng nằm trên chần da cáo ngủ say sưa, liền không có kỵ nữa.

Ánh trăng như nước, Vô Mạt để tiểu nữ nhân quý tại mép giường, đáng người thướt tha bày ra trên chần da hổ vàng đen, tiểu cô nương kín kẽ dịu dàng ở trên chần đầy hơi thở rừng núi cuồng dã tỏa ra mị hoặc mê người.

Vô Mạt vốn chỉ là tâm huyết dâng trào thôi, thể nhưng một khắc này, hắn chợt bắt đầu hiểu tại sao trong núi rừng động vật đều thích áp dụng cái tư thế giao hợp này. Hắn chậm chạp tiến lên, bàn tay nắm vòng eo mảnh khảnh của Bán Hạ đang nhẹ nhàng run rẩy, cúi đầu trầm ngâm, để nhục côn không lộ tiến lên, đâm vào nơi thâm u kia, chậm chạp dùng sức, từng chút một đẩy vào. Nhìn chằm chằm vào khẩu huyết giống như vỏ trai kia chậm rãi nuốt mình

vào, trên trán hần dần dần xuất mồ hôi, thân thể bị hần giam cầm dưới thân đã phát tiếng rên khó có thể ức chế. Vô Mạt nhắm hai mắt, tinh tế thưởng thức khoái cảm mà lối đi nhỏ hẹp kia co rút lại mang đến. Bán Hạ dĩ nhiên đã không cách nào nhìn được, nàng và Vô Mạt từ trước đến giờ đều là dùng tốc độ gió lớn quét cỏ giải quyết dứt khoát, khiến nàng thần hồn điên đảo muốn ngừng mà không được, làm sao từng dùng cái loại cẩn thận hành hạ này chứ?

Bán Hạ khó nhìn lần nữa giãy dụa eo, nắm đỏ đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Chàng nhanh lên đi, ta không chịu nổi."

Động tác của nàng khiến cho lối đi kia cũng chuyển động theo, miệng nhỏ co rút làm Vô Mạt thiếu chút nữa đầu hàng, may mắn được hần nhấn lại được, đội tập trung ý chí, hần cũng không nhìn được cần răng khàn khàn giọng nói: "Nàng mới vừa như vậy, ngược lại cực tốt, nếu thêm mấy cái nữa, ta sợ là muốn chết ở trên người nàng rồi."

Bán Hạ vốn buồn bực hần chỉ ở trong thân thể mình mà không nhúc nhích, phải biết nàng bây giờ cũng không phải tiểu nương tử xấu hổ mới vừa thành thân, sớm cùng hần trải qua bao phen lăn lộn, bàn tay thô lệ kia, lửa nóng cứng rắn kia chỉ cần hơi treu chọc một chút, thân thể của nàng tự nhiên liền nhớ lại, không nhìn được mà muốn nhiều hơn.

Lúc này nghe hần nói như vậy, không khỏi cần môi, cũng không nói gì, chỉ là vụng trộm cố ý lay động vòng eo, khiến thứ chôn trong thân thể mình sống không yên ổn!

Vô Mạt vốn dĩ là cố nén khí huyết mãnh liệt, lúc này sao có thể chịu được hành hạ như vậy, nhìn hai cánh hoa tuyết sắc đang ngấm cơn thịt màu đỏ của mình nhẹ nhàng đung đưa, tròn mắt tối tăm, hô hấp dồn dập, chợt dùng sức cầm eo của nàng chuyển động.

Phá đất mà vào, xâm nhập thủ phủ, đột nhiên rút lui, lại tiến công lần nữa, không vào chỗ sâu nhất, thể không bỏ qua, trong nhất thời mặt nước vắng khắp nơi, vang lên tiếng động dâm mãnh, tiểu nữ nhân phía dưới đầu tiên cần môi chịu đựng, sau đó không nhìn được than nhẹ ra tiếng, sau đó liền khẽ khóc, run giọng xin: "Chàng chậm một chút, đừng. Đừng làm ra động tĩnh lớn như vậy."

Vô Mạt cũng không ngừng, chỉ một lòng công thành, toàn bộ tiến vào, một mình xâm nhập, vì vậy tiếng khóc của tiểu nữ nhân lại đổi âm, trong miệng nói: "Chàng nhanh lên, mau mau. Nhanh xong chuyện một chút."

Vô Mạt mặc dù không lên tiếng, nhưng hơi thở nặng nề giống như dã thú đã sớm vang lên trong phòng, lúc này hần dùng lực nâng cao thất lưng tráng kiện, để cho vật cứng hùng vĩ của mình ma sát trong thông đạo ướt át mềm mại đó, ra vào, đông xông tây đụng, trước sau chấn động.

Một khắc cuối cùng, giống như lên đến ngọn núi cao nhất, hần trọn to hai mắt, cấp tốc rút ra, bắn ra bên ngoài.

Bán Hạ thở mẫn híp mắt lại, không còn chút sức lực nào nằm bẹp trên chần da hổ. Vô Mạt từng nói qua không để cho mình mang thai tiếp, hần sợ khi mình sinh con thứ hai sẽ gặp chuyện nguy hiểm giống như Nhân Đồng.

Chuyện này với Bán Hạ mà nói, cũng không sao cả, vì vậy cũng không ngăn cản Vô Mạt làm như vậy.

Nàng nằm yên mơ hồ nghĩ tới, trước hết để cho hần như vậy đi, về sau sẽ nghĩ cách muốn một đứa nữa, A Thủy về sau dù sao có vị huynh đệ tỷ muội thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, nàng thể nhưng nằm ngủ thiếp đi, nàng gần đây làm rất nhiều việc, quá mệt mỏi, huống chi bây giờ đã muộn rồi.

Vô Mạt lau dọn thân thể hai người, thấy Bán Hạ đã ngủ thiếp đi, đau lòng xoa xoa gương mặt của nàng, để cho nàng tựa vào ngực mình ngủ tiếp, mà chính hần nằm ngửa ra, nhìn trắng sáng phía tây ngoài cửa sổ, làm thế nào cũng không ngủ được. Gần đây hần đang làm vài việc lớn ở trong tộc, thật ra thì làm như vậy sau này đưa Vọng Tộc tới con đường nào, chính hần cũng khó mà dự liệu. Đêm khuya yên tĩnh, khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều.

Chính hần suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ tới ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm, liền cố đi ngủ.

=====

Ngày thứ hai, Hậu Viêm đi cùng Tề tiên sinh lên đường, rất nhiều tộc nhân đều đến tiễn. So với lần đầu tiên Hậu Viêm lên đường, mọi người lúc đó còn thấy lạ cũng khó hiểu, lần này lại có thêm một chút mùi vị mong chờ. Người Vọng Tộc đều hiểu rõ rồi, bọn họ tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ chuyện chà đạp thần miếu, thành bảo vật người ngoài mơ ước, nghe nói có tài bảo và bảo kiếm ở trong đó có thể đoạt được thiên hạ cùng với miệt thị thiên hạ.

Người Vọng Tộc không tin điều này, cho dù tin, cũng không có ai dám can đảm đi vào trong thần miếu lấy đồ. Thần miếu là do người Vọng Tộc ngàn năm hương khói, đó là thánh địa người bình thường tuyệt đối không thể bước vào, bọn họ tình nguyện ở chỗ này gặp cảnh khốn cùng cũng tuyệt đối không dám mạo phạm.

Đáng tiếc bọn họ không dám, cũng không có nghĩa là người ngoài không dám, ý của Tộc trưởng đại nhân đã rất rõ ràng, Thủ Hộ Thần miếu không thể nào vĩnh viễn dựa bầy sói, bọn họ nếu không tự mình cố gắng, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ có người đạp lên thi thể của bọn họ tiến vào trong thần miếu.

Những người trẻ tuổi trong tộc đều theo Vô Mạt phân thời gian ngày đêm luân phiên, có trực thần miếu, cũng có thủ hộ đường lên Núi Thượng Cổ. Những ai không trực ban, đều chăm chỉ luyện tập bắn tên. Có người bởi vì làm những thứ này, lại khiến cho trong nhà không còn lương thực, đang lúc rầu rĩ, hàng xóm nghe nói, liền vội vàng đưa tới thịt khô và ngô.

Sắp đến lúc nguy nan, đồng tâm hiệp lực, người Vọng Tộc đều cùng một cội sinh ra, bọn họ nếu không giúp đỡ lẫn nhau, làm sao có thể sinh tồn ngàn năm ở chân núi Thượng Cổ nơi bao người mong ước này đây.

Bán Hạ rất nhanh nghe được tin tức này, nàng thấy Vô Mạt bận rộn công việc, liền tìm mấy phụ nhân nhân hạ trong tộc, đều là người có con đã hơi lớn có thể tự chơi đùa, trong đó có cả Dã Hoa nương tử. Nàng dẫn mọi người đi tới sơn động sau nhà mình, đợi đến khi mọi người đi vào nhìn, đều lấy làm kinh hãi.

"Bán Hạ, nhà ngươi làm sao có nhiều thịt khô như vậy?" Sống nơi hoang dã vốn là mỗi ngày khó khăn, làm sao lại có nhiều lương thực dự trữ như vậy.

Bán Hạ cười: "Thật ra đều là do trước kia Vô Mạt lên núi săn thú đó, ta sợ hỏng, liền ướp muối phơi khô cất vào trong đây. Gần đây trong tộc có đại sự, nam nhân lên núi săn thú thiếu, sợ mọi người thiếu lương thực, những thứ này vừa khéo có chút công dụng."

Dã Hoa nương tử thấy, không khỏi nói: "Bán Hạ, như vậy cũng không tốt, đây đều là do ngươi và Tộc trưởng tần tần khổ khổ để dành được, vẫn nên giữ lại đi, chúng ta tuy nói có chút khó khăn, nhưng không đến nỗi thực sự bị đói a."

Bán Hạ nhìn mọi người, cười nói: "Ta hỏi các ngươi, thần miếu kia có phải là thần miếu của tất cả chúng ta hay không?"

Các vị phụ nhân liếc mắt nhìn nhau, tự nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy, đó là thần miếu của tất cả chúng ta."

Bán Hạ nói tiếp: "Đã là thần miếu của tất cả mọi người, mọi người đồng tâm hiệp lực bảo vệ nó, vốn là nên có nhân lực ra nhân lực, có khẩu phần lương thực thì góp khẩu phần lương thực. Hôm nay Vô Mạt thân là Tộc trưởng, trong nhà hẳn có cất giữ rất nhiều khẩu phần lương thực, lại thấy tộc nhân ăn không đủ no bụng đi Thủ Hộ Thần miếu, các ngươi nói, Vô Mạt như vậy có thể là Tộc trưởng sao?"

Mọi người đều không nói gì nữa, nhao nhao gật đầu, một người trong đó liền nói: "Bán Hạ, ngươi nói đúng, hôm nay đại nạn đã tới, cả thôn chúng ta chính là người một nhà, nếu đã là người một nhà, đừng nói mấy lời khách sáo này nọ nữa. Hôm nay ngươi vừa muốn chúng ta lấy những lương thực này, chúng ta cũng không khách khí, ngày sau Vọng Tộc có chuyện gì, chúng ta cùng nhau gánh vác!"

Bán Hạ nhìn sang, chỉ thấy người nói lời này chính là mẹ của Đào Từ ở đầu thôn đông, lúc này nhớ tới nàng là người có đảm lược (sáng suốt + can đảm), thường ngày phụ quân của nàng cũng phải nghe lời nàng nói. Bây giờ thấy nàng có thể nói ra những lời này, nghĩ đến quả nhiên không phải giả, lập tức liền nói: "Mẹ của Đào Từ nói rất đúng, chúng ta đều là con cháu Lão tổ tông Địa Nô, vốn là người một nhà."

Dã Hoa nương tử thấy mọi người nói như vậy, cũng cười theo, chỉ vào lương thực trong sơn động nói: "Bán Hạ đã nói chúng ta đều là người một nhà, đã là người một nhà, vậy còn khách khí cái gì, nhanh đem những thứ này chuyển đi, lát nữa mang đến đầu thôn chia cho mọi người."

Vì vậy mấy vị Nương Tử Quân nô lực, đem thịt khô và ngô mang ra, chỉ chừa lại một ít cho Bán Hạ giữ lại. Đợi đến khi chuyển ra xong, theo danh sách trong thôn, chia làm từng phần, do Dã Hoa nương tử đi khắp nơi thông báo cho mọi người đến nhận phần.

Mọi người nghe nói chuyện này, bắt đầu cũng có chút băn khoăn, cũng có nhà còn có chút lương thực dứt khoát nói không cần, nói là để lại cho những nhà không còn lương thực. Bán Hạ cũng đồng ý, liền để mọi người người nào cần thì tới lấy là được.

Đa Hồn nghe nói chuyện này, liền nhờ Mộc Oa chăm sóc Thạch Đản, lại bảo Mộc Oa đem một chút tồn lương lấy ra giao cho Bán Hạ, do Bán Hạ thống nhất phân phối. Có tiền lệ này, nhất thời người trong thôn đều thông suốt, từ đó về sau dứt khoát nhà ai dù sẵn cái gì, cũng đều giao cho Bán Hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn, sơn động sau nhà Bán Hạ cũng thành nơi cất giữ lương thực công cộng của mọi người trong thôn.

Chuyện này vừa ra, người trong thôn tâm càng vững, lại có lão nhân thọ 90 tuổi run rẩy nói, thật ra thì từ xưa đến nay trong tộc có quy củ vài ngày lại lên núi săn tập thể sau đó phân thức ăn vốn chính là sợ sau này, mọi người không đồng lòng nữa, quên mất đạo lý vốn có của người Vọng Tộc ở chân núi Thượng Cổ chính là mọi người đều là một nhà. Hôm nay cũng không phải sợ, cho dù không có quy củ này, mọi người vẫn nhớ trong thân thể chảy cùng một dòng máu, vô luận đến khi nào, người một nhà cũng phải giúp đỡ lẫn nhau.

Buổi tối lúc ăn cơm, Vô Mạt tán thưởng nhìn nương tử mình: "Nàng rất hào phóng nha."

Bán Hạ xới cho hẳn một chén cháo ngô đầy, phía trên cháo còn có một quả trứng chiên vàng óng ánh, trong miệng cười nói: "Còn không phải là vì Tộc Trưởng như chàng sao! Nhưng mà, dù sao chàng sức lớn, biết đánh săn, tổng không đến nỗi làm cả nhà ta đói bụng."

A Nặc ở bên lửa cơm vào miệng vừa nói: "Bán Hạ thăm thăm đừng sợ, A Nặc cũng đã biết săn bắn."

Bán Hạ thấy bộ dạng nhỏ nhỏ của hẳn, lại làm ra hào khí vạn trạng, không hề còn có bóng dáng của bé trai ốm tong teo yếu ớt ngày xưa nữa, ngược lại cười: "Cháu còn nhỏ, về sau sẽ làm được nhiều việc, bây giờ vẫn là đi theo ta học thêm u nấy chữ, tương lai cũng có thể giúp đỡ thúc thúc ngươi."

A Nặc gật đầu mạnh: "Đó là tự nhiên rồi! Ta chẳng những phải giúp Vô Mạt thúc thúc, sau này vẫn còn phải bảo vệ tiểu A Thủy của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Đối với đủ loại biến hóa trong tộc, Mộc Dương cực kỳ khinh thường, chỉ là vì phụ thân và mẫu thân, hắn hiện tại đã thu liễm rất nhiều, chỉ dám lúc rảnh rỗi tìm Cầm Thọ ở sau lưng nói vài lời, ở trước mặt người khác lại không dám nói.

Hôm nay Vô Mạt tập hợp các tráng đinh trong tộc đi thu hộ con đường quan trọng lên núi, Mộc Dương tự nhiên cũng phải đi. Hắn vốn nghĩ rằng kiểu gì bản thân cũng có thể thống lĩnh một tiểu đội, nhưng ai biết Vô Mạt thế nhưng vị trí quan trọng gì cũng không cho hắn, nhìn Tam Mãnh Tử ngày xưa cái gì cũng bị mình đè xuống thế nhưng lại thành đội trưởng của mình, mà cùng đội với mình lại còn có tên cầm Nhị Độc Tử nữa, hắn càng cảm thấy khuất nhục.

Cho dù hắn không phải Tộc trưởng cũng thôi, nhưng Vô Mạt người cũng không cần làm nhục ta như vậy chứ, đầu gì ta cũng là biểu đệ của người, là cháu trai của tộc trưởng gia gia đó!

Chiều nay, trong lòng hắn vốn cực kỳ không vui, Nhẫn Đông ở cạnh còn ôm Thạch Đản nhai ra giày vò, một lát lại mở rộng tay chân của Thạch Đản, một lát lại muốn hắn ê a nói chuyện. Hắn cực kỳ không kiên nhẫn: "Một đứa ngốc, năng nhiệt tình làm gì, dù giày vò thế nào cũng là kẻ ngốc!"

Nhẫn Đông nghe, bất mãn trừng hắn một cái: "Ngay trước mặt Thạch Đản, dù như thế nào đi nữa đây cũng là con trai của chàng, cần nói với nó như vậy sao?"

Lời này khiến lửa giận trong lòng Mộc Dương bị vạch trần, hắn cơ hồ nhảy dựng lên cả giận nói: "Kẻ ngốc chính là kẻ ngốc, người sinh một đứa ngốc như vậy còn không cho người ta nói hả? Hơn nữa, nói trước mặt nó thì sao, đừng nói nó là đứa ngốc, cho dù không ngốc, một đứa nhỏ như vậy thì biết cái gì!"

Mộc Dương mở miệng một tiếng kẻ ngốc, khiến hỏa khí của Nhẫn Đông cũng bốc lên: "Mộc Dương, lương tâm chàng bị chó ăn rồi sao? Con mặc dù nhỏ, nhưng chàng cho là nó thật sự không hiểu chuyện ư, chàng nói những lời này nó nhất định có thể hiểu, về sau không cho chàng nói kẻ ngốc gì đó, chàng còn dám nói, ta...ta ——" Nhẫn Đông nổi đóa, lại không biết nói gì, trong nhất thời mặt giận đến đỏ bừng, nước mắt cũng chảy ào ào.

Mộc Dương thấy nàng khóc, trong lòng cuối cùng cũng mềm đi mấy phần, lời nàng tới nhẹ giọng khuyên nhủ: "Nàng đừng khổ sở, đứa này mặc dù ngốc, nhưng ta lại sinh thêm là được, sinh đứa thứ hai, tổng không đến nỗi xui xẻo đến mức lại là một kẻ ngốc đâu."

Mộc Dương nghĩ rằng lời nói của mình coi như đã là sẵn sóc, nhưng thế nhưng hắn lại không biết, lời này như mũi nhọn đâm vào tim Nhẫn Đông.

Lúc Nhẫn Đông sinh con, cơ hồ là Cửu Tử Nhất Sinh nhận hết tất cả khổ sở mà một nữ nhân có thể chịu mới có thể sinh được Thạch Đản, mấy tháng sống chung lâu ngày, đã sớm đem Thạch Đản thành tâm can bảo bối, đó chính là cốt nhục huyết mạch của nàng, ai dám nói một câu không phải, chính là muốn mạng của nàng.

Nhẫn Đông tức giận vô cùng, nâng đôi mắt đầm lệ, oán hận nhìn nam nhân mình đã từng yêu trước mắt, tay giơ lên, một cái tát xuất ra.

Một tát này khiến Mộc Dương tỉnh mộng: "Người điên rồi sao, tại sao lại đánh ta?"

Nhẫn Đông đầm lệ tức giận tròn trừng nhìn hắn: "Đánh người là đúng!"

Mộc Dương đau rát mặt, không dám tin lấy tay run rẩy chỉ Nhẫn Đông: "Người...người điên rồi!"

Nhẫn Đông giận quá thành cười: "Đúng, người có thể cho là ta điên rồi!"

Mộc Dương tức giận nhìn về trên giường gạch, chỉ thấy Thạch Đản bình tĩnh nằm ở nơi đó, hai con mắt mờ mờ nhìn nóc nhà cũ kỹ đầy mạng nhện, hai người ồn ào, giống như không hề vào mắt nó.

Mộc Dương một bước đi lên nâng Thạch Đản, trong miệng còn cả giận nói: "Dù thế nào cũng là một đứa ngốc, đáng ném đi, người lại coi nó như bảo bối, lại còn vì nó mà đánh ta!"

Nhẫn Đông thấy hắn lại trút giận lên Thạch Đản, tức giận, tiến lên níu cánh tay hắn, nhưng Mộc Dương cũng đã tức giận đến đỏ mắt, hai tay dùng sức muốn đẩy nàng ra.

Nhẫn Đông sợ hắn làm thương Thạch Đản, vội quỳnh lên, liền cúi đầu cắn tay Mộc Dương, dùng răng cắn mạnh, chỉ thấy máu tươi chảy ra.

Mộc Dương hô to một tiếng: "Đồ nữ nhân điên khùng, người thực sự điên rồi!"

Nhẫn Đông miệng đầy máu, khăn giọng khóc rống: "Mộc Dương, người nhớ kỹ cho ta, đời này ta chỉ có một đứa con là Thạch Đản, cũng chỉ muốn một mình Thạch Đản, nếu như người muốn sinh, liền tìm người khác sinh cho người đi, dù sao ta cũng không muốn có thêm đứa con nào nữa! Nếu như người không thích, ta liền dẫn Thạch Đản đi tự mình sống!"

Mộc Dương hận vô cùng, che cánh tay đang chảy máu, run rẩy chỉ tay về phía mẹ con hai người là ầm lên: "Biến, cút ra ngoài cho ta! Nhà chúng ta không cần người nữa, người thích tìm ai thì đi tìm đi!"

Nhẫn Đông thấy vậy, dùng tay áo lau đi vết máu bên miệng, tiến lên ôm lấy Thạch Đản, lại tiện tay lấy một cái áo choàng ôm lấy Thạch Đản, đứng dậy

đi tới cạnh cửa, dùng chân đá rèm cửa dầy nặng lên, liền đi ra ngoài.

Nàng vừa đi ra ngoài, đúng lúc Đa Hồn đang rửa cái bô vệ sinh của Thạch Đản dùng buổi tối, thấy khoe miệng Nhẫn đông còn có vết máu, hai mắt khóc đến đỏ bừng, trong ngực ôm Thạch Đản chạy ra ngoài, thì sợ hết hồn: "Nhẫn Đông, đây là thế nào?"

Nhẫn Đông thấy Đa Hồn, nghĩ tới Đa Hồn thường ngày luôn đối xử với nàng như từ mẫu, nước mắt lại rơi xuống, nàng nghẹn ngào nói: "Mẹ, chỉ trách Nhẫn Đông không có phúc phận này, về sau không thể gọi người là mẹ nữa rồi." Nói xong quay đầu, ôm Thạch Đản vội vàng rời đi.

Đa Hồn nghi ngờ, muốn giữ Nhẫn Đông lại, nhưng không kịp, liền vội vàng vào nhà, kết quả khi vào nhà vừa nhìn thì thất kinh: "Mộc Dương, con làm sao vậy?"

Mộc Dương cười lạnh, ôm cánh tay đang chảy máu của mình nói: "Còn có thể thế nào, ta chỉ là bị chó cắn thôi!"

Đa Hồn tất nhiên đoán được người cắn Mộc Dương nhất định là Nhẫn Đông rồi, liền cau mày nói: "Cái tiểu tử ngốc nhà ngươi, lại nói mấy lời linh tinh gì khiến Nhẫn Đông tức giận, náo loạn ôm Thạch Đản đi rồi."

Mộc Dương giận đến lông mày cũng dựng lên: "Ta có thể nói gì, cũng chỉ là nói Thạch Đản nhi ngốc, ta muốn sinh thêm một đứa nữa thôi, ai biết chọc vào chỗ nào của nàng, thế nhưng nổi giận với ta!"

Đa Hồn sao lại không biết tính tình con trai của mình, thờ dài nói: "Ngươi là đồ trẻ con không hiểu chuyện, ngươi chưa thấy ngày đó Nhẫn Đông chịu khổ thế nào sao, tội gì lại lấy những lời này đâm vào tim nàng chứ. Ngươi nhanh chạy theo, đỡ nàng đi, nàng hôm nay một mình ôm con ra ngoài, hẳn là về nhà nàng đi, nhưng nhà nàng không có ai, đã lạnh bếp lạnh nồi rồi, nàng một mình còn mang theo một đứa nhỏ làm sao có thể sống được chứ!"

Mộc Dương mặt mày cũng cực kỳ không tình nguyện: "Mẹ, khuya hôm nay ta còn phải đi trực bảo vệ yếu đạo lên núi đó, người cũng không phải là không biết Vô Mạt, người nào nếu như làm chậm trễ việc này, hẳn sẽ phạt người nọ một trận, ta không thể làm chậm trễ!"

Đa Hồn suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, liền nói: "Vậy ngươi nhanh đi Thủ Sơn đi, ta và A Cha ngươi sẽ đi khuyên nhủ Nhẫn Đông, ngày khác sẽ bảo Mộc Oa đến nói chuyện với Nhẫn Đông."

Mộc Dương nghe an bài như vậy, trầm nghĩ cuối cùng cũng không cần đối mặt với Nhẫn Đông và đứa con ngốc kia nữa, liền vội nói: "Mẹ nói rất đúng, ta sẽ đến chỗ Thượng nhân lấy chút dược thảo đắp lên, sau đó phải đi lên núi trực."

=====

Sau khi Mộc Dương đi ra khỏi nhà, nhất thời cảm thấy như hạ được gánh nặng, bước chân nhẹ nhàng hướng về nhà Thượng nhân đi tới, trên đường gặp tộc nhân khác còn bày vẻ mặt vui vẻ chào hỏi. Có người thấy trên tay hắn có vết thương, kinh ngạc hỏi làm sao, hắn che vết thương bất đắc dĩ nói: "Người hiền hay bị bắt nạt, cô nương kia của nhà ta rất hung hãn."

Mọi người nghe đều ngầm hiểu trong lòng, vừa tối thăm không ngừng, cũng không hỏi nữa.

Mộc Dương đi tới nhà thượng nhân thì chỉ thấy trong viện yên tĩnh, hắn gọi một tiếng, mới nghe tiếng Thượng nhân khàn khàn trả lời. Vị Thượng nhân này tuổi thật sự đã rất lớn, gần đây người trong tộc nếu có bệnh, ông đều bảo họ đến chỗ Bán Hạ, chỗ của ông lại nhà cửa vắng vẻ. Thượng nhân là một lão nhân gia gầy yếu vừa không có vợ vừa không có con cái, tuy nói ở trong tộc trị bệnh cứu người nhiều năm, nhưng ông luôn luôn nghiêm túc, người bình thường cũng không dám thân cận, vì vậy bây giờ trong nhà rất quanh quẩn.

Nhưng Thượng nhân cũng không vì thế mà không vui, ngược lại cảm giác bản thân được thanh tịnh.

Mộc Dương đi vào, nói rõ ý định của mình với Thượng nhân, Thượng nhân chỉ nhìn thoáng qua, liền nói: "Những nữ nhân sau khi trở thành mẫu thân thì tính khí đều như cọp mẹ, người bình thường nói chuyện phải chú ý đúng mực."

Thì ra Thượng nhân và Tộc trưởng biết nhau từ nhỏ, cũng đã nhìn Mộc Dương lớn lên, vì vậy biết rõ tính tình của hắn. Hôm nay nhìn thấy trên tay hắn có vết thương, vừa nhìn đã biết là do nữ nhân gây ra, lại nhớ tới đứa nhỏ của Nhẫn Đông sinh ra có chút khác với những đứa nhỏ khác, vì vậy Thượng nhân chỉ liếc mắt một cái liền đoán được ngọn nguồn mọi chuyện.

Mộc Dương cũng không kỳ quái, hắn sớm biết Thượng nhân có dị năng, lập tức cười hắc hắc nói: "Thượng nhân gia, khuya hôm nay ta còn phải đi trực, người tìm giúp chút thảo dược cho ta đắp lên, ta sắp phải đi làm việc rồi."

Thượng nhân cũng biết về chuyện đi trực này, gật đầu nói: "Cái này đơn giản, ta lấy thuốc cho ngươi đắp, rất nhanh có thể tốt lên."

Mộc Dương liền vội vàng gật đầu, Thượng nhân đứng dậy đi tìm thảo dược, bên này Mộc Dương vẫn nhìn bên trong nhà, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một cái bình sứ. Trong bình sứ này cũng không biết đựng cái gì, thế nhưng lại tỏa ra một mùi rượu tinh khiết.

Thượng nhân trở lại, giúp Mộc Dương đắp dược thảo, Mộc Dương tò mò, liền hỏi bình sứ kia, thượng nhân thấy hắn hỏi, liền nói: "Đây là rượu thuốc ta làm trong lúc rảnh rỗi."

Rượu thuốc? Mộc Dương rất tò mò, không khỏi hỏi tiếp: "Rượu thuốc này dùng để chữa bệnh sao?"

Thượng nhân lắc đầu một cái: "Ta thường ngày làm rượu thuốc, đúng là để cho người ta chữa bệnh, thế nhưng lần này lại khác, cái này là dùng dược thảo

và trái cây làm ra, uống vào sẽ có mùi trái cây, rồi lại có tác dụng hiếm có. Mấy ngày trước Thập nhất thức của người nói muốn, khi đó còn chưa có cất được, vừa đúng lúc người tới đây, liền cầm thay thập nhất thức của người đi."

Bồi thuốc xong, thượng nhân liền lấy một túi da, đổ vào một chút rượu thuốc đưa cho Mộc Dương. Mộc Dương tuân lệnh cầm lấy, đi được nửa đường, nhìn bốn bề vắng lặng, liền mở nắp đưa lại gần ngửi thử, vừa ngửi mới biết mùi vị này quả thật mê người, nước miếng liền chảy ra, nghĩ thầm, tại sao thượng nhân chỉ làm rượu thuốc cho thập nhất thức, lại không làm cho phụ thân một chút chứ, nếu như cho phụ thân, hẳn cũng có thể nếm thử mùi vị này.

Từ nhà Thượng nhân rời đi qua khúc ngoặt xách rượu thuốc đến nhà bà nội, nhưng đến đó, lại không có ai, hẳn nghĩ, bà nội và thập nhất thức bây giờ rất thích tiểu nha đầu nhà Vô Mạt kia, nói không chừng đã đi đến nhà hắn rồi. Hắn cúi đầu nhìn rượu thuốc trong tay, nếu đem rượu tùy tiện đặt ở nơi nào đó, ngộ nhỡ có người đến làm đổ thì sao? Thôi, người tốt phải làm đến cùng, ta liền mang theo cái này lên núi, lúc khác lại đưa cho thập nhất thức cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Lại nói Mộc Dương đem túi rượu giắt bên hông, đi thẳng lên núi, hắn đến thì Tam Lăng tử và hai người khác đã sớm chờ ở đó rồi. Tam Lăng tử thấy Mộc Dương tới chậm, liền nói: "Ngày mai vẫn là phiên trực của mấy người chúng ta, người cũng không nên đến chậm như vậy."

Mộc Dương vừa nghe, hỏa khí vốn đã tan đi lại nổi lên: "Người nói cái gì, còn dám quản chuyện của ta, người cho rằng mình là ai chứ!"

Tam Lăng tử bắt đầu nói: "Ta không phải ai, chỉ là khuyên người không nên tới muộn thôi."

Mộc Dương không tha, tiến lên cứng cổ hỏi: "Đừng tưởng rằng người là đội trưởng gì đó mà có thể dạy dỗ ta, người là cái thứ gì, cũng chỉ là nịnh nọt tên Vô Mạt thôi kìa thôi!"

Tam Lăng tử vừa nghe, nghiêm mặt lại: "Người vũ nhục ta thì không sao, tại sao lại còn nói đến Tộc trưởng đại nhân!"

Mộc Dương nhướng lông mày: "Tại sao, làm Tộc trưởng thì người khác không thể nói sao, hẳn hôm nay dù là Tộc trưởng, cũng không thể thay đổi sự thực năm đó hắn chỉ là một đứa con hoang không ai muốn!"

Lời nói càng ngày càng khó nghe, đừng nói người khác, dù là Nhị Độc tử cũng không nhìn nổi nữa, hẳn mặc dù buồn bực vì nhìn Bán Hạ vốn là nương tử của hắn bị Vô Mạt đoạt đi, nhưng thật ra cũng không ghi hận, sau đó Vô Mạt làm Tộc trưởng, làm cho hắn càng thêm kính trọng. Hôm nay Mộc Dương nói như vậy, trong lòng hắn rất buồn bực, đầu óc cũng không suy nghĩ kỹ, đưa tay đâm một cái!

Mộc Dương đang tức giận người, hắn đang hận không có người muốn đánh nhau với hắn để trút hết bực bội khó chịu trong lòng đi, không nghĩ rằng đột nhiên một quả đấm cứng rắn đánh tới, đánh thẳng vào ngực hắn, khiến hắn mất thăng bằng, cứ như vậy té ngã xuống đất.

Sau khi Mộc Dương ngã xuống, đầu mông mông, cuống quýt bò dậy, nhất thời khí huyết dâng trào, mắt sung huyết rất nhanh tìm được Đại Cừ Nhân Nhị độc tử, xắn tay áo muốn tiến lên đánh nhau!

Nhị độc tử cũng không sợ, hắn tuổi đã lớn lại vẫn độc thân, có cái gì ghê gớm chứ, vì vậy cũng vén tay áo lên ứng chiến, mấy tộc dân bên cạnh thấy vậy vội vàng can ngăn, nhất thời một nhóm người đều náo loạn.

Tam Lăng tử thấy chuyện náo thành như vậy, vội vàng khuyên can, trấn an Nhị độc tử, lại bắt đầu khuyên Mộc Dương.

Mộc Dương bị đẩy ngã xuống đất, nhưng không chiếm được tiện nghi gì, trong lòng cực kỳ không vui, nhưng trước mắt mấy người khuyên can như vậy cũng làm cho hắn muốn ra sức đánh Nhị độc tử cũng không được, không thể làm gì khác hơn là ngồi đó hờn dỗi.

Trong lòng hắn phiền muộn, tay vừa lúc chạm túi rượu thuốc bên hông, liền lấy xuống, dứt khoát ngửa cổ uống một hớp!

Rượu vừa vào miệng, nhất thời cảm thấy mùi rượu và trái cây trộn lẫn vào mùi thuốc nhàn nhạt, thật sự uống rất ngon, bất giác uống thêm vài hớp. Uống xong nhìn mấy tộc nhân bên cạnh, chỉ thấy bọn họ ngồi nói chuyện, đem hắn bỏ qua một bên.

Bị lạnh nhạt như vậy, trong lòng hắn làm sao thoải mái, liền cầm rượu thuốc kia lên: "Rượu thuốc này uống rất ngon, các người có muốn uống vài hớp hay không?"

Mấy nam nhân cũng ngửi thấy mùi vị này, đem dài đằng đẳng, son đã vắng vẻ, vốn không có gì hay để tiêu khiển, bây giờ nghe Mộc Dương nói như vậy, trong lòng họ đều rục rịch chọn rộ.

Mộc Dương cũng không phải người không phóng khoáng, thấy mấy người cũng muốn uống lại không dám nói gì, làm hắn nhớ tới tình cảnh khi còn bé làm vương làm tướng, trong lòng xông lên một cỗ phóng khoáng, đem túi rượu ném tới dưới chân bọn họ: "Muốn uống liền uống, chớ làm bộ khách sáo."

Những người khác thấy thế, liền dứt khoát cầm lên, mỗi người uống vài ngụm.

Tam lăng từ sắc mặt có chút không vui nói với bọn họ: "Hôm nay đến phiên chúng ta làm việc, các người không được uống rượu làm hỏng việc."

Mấy tộc nhân đều gật đầu nói: "Đó là tự nhiên, chỉ vài hợp rượu trái cây thôi, làm sao lại hỏng việc chứ."

Mộc Dương liếc mắt nhìn Nhị độc tử và Tam lăng tử: "Các người muốn uống thì cũng uống đi, cần gì phải làm chuyện mình không uống được cũng không để cho người khác uống."

Nghe lời này, Nhị độc tử khinh thường quay đầu đi, hần nặc dù không nói ra, nhưng tính khí lại cực kì bướng bỉnh, mọi người có lúc cũng đều gọi hắn là "Con lừa lì lợm".

Tam lăng tử lắc đầu: "Cảm tạ, ta không muốn uống." Tộc trưởng Vô Mạt lúc cho hắn làm đội trưởng thì đã nói qua, đây là con đường quan trọng lên núi, quan hệ đến an nguy của Lang tộc, không được khinh thường, quyết không để người lòng mang ác ý với Vọng Tộc lên núi. Tam lăng tử mặc dù bề ngoài nhìn rất ngốc, thật ra bên trong lại là người tỉ mỉ, lập tức không muốn uống rượu.

=====

Một đêm này, Vô Mạt có chút khó yên giấc, nhưng trái lo phải nghĩ, không hề cảm thấy có gì khác thường, cũng đành miễn cưỡng nằm ngủ.

Bán Hạ thấy hắn mắt hờn mắt vía, đau lòng cho hắn, bản thân cũng ngủ không ngon, liền nửa nằm ghé lên ngực hắn, câu được câu không nói chuyện.

Bán Hạ nhìn tướng ngủ bá đạo của A Thủy trên kháng, không khỏi cười nói: "Trương lai còn không biết có nam nhân nào có thể hàng phục tiểu đồng tày này không!"

A Thủy bây giờ đã nửa tuổi rồi, vẫn cực kỳ tham ăn, phàm là người lớn ăn gì, nàng sẽ nhìn chăm chăm không chớp mắt, chỉ đợi lúc đối phương lơ đãng, nàng liền nhanh chóng đưa móng vuốt đến chém giết, cướp được nhét vào miệng. Nàng lại là người ham ngủ, nằm sấp cũng ngủ được, nằm ngửa cũng ngủ được, có lúc đang ngồi yên cư nhiên cũng ngủ thiếp đi. Nếu đang ngủ có người kinh động nàng, nàng liền chậm rãi mở mắt, giống như tượng gỗ nhìn người nọ, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Bởi vì có thể ăn có thể ngủ, nàng lớn rất nhanh, cao hơn so với trẻ con cùng tuổi một đoạn, cân nặng thì khỏi nói, khắp người đều là thịt, lúc ngồi trên cái bụng nhỏ có thể hiện ra mấy cái ngăn thịt.

Lúc này nàng đang ngửa mặt lên trời, bốn chân đang ra thành hình chữ đại, người còn nhỏ mà công khai chiếm cứ nửa giường, đẩy nương và A Cha ra một góc.

Chỉ là ở trên giường đất, nàng là có thể nhất thời xưng bá là do cha mẹ muốn tránh nàng, sợ dè lên nàng thôi.

Lúc này Vô Mạt đang nhìn khuê nữ Tiểu Bá Vương nhà mình, không thể nín cười: "Ta xem a, khuê nữ này của chúng ta, chỉ có nàng hàng phục người khác, chứ không thể có người khác hàng phục được nàng." Lời này thật ra cũng không phải khoe khoang, khi chơi đùa với những đứa bé cùng tuổi khác, nàng luôn giành lấy thứ tốt nhất, vô luận là đứa lớn hơn hay nhỏ hơn nàng, nhìn thấy nàng đều cơ hồ nhường đường, nhường đường xong còn phải cười với nàng một cái.

Bán Hạ nhớ tới chuyện này thật sự xấu hổ: "Chuyện này người biết thì cũng thôi đi, người không biết chắc còn tưởng rằng chàng làm tộc trưởng, cũng muốn con gái xưng vương xưng bá trong tộc!"

Vô Mạt nghe, cười trầm, lồng ngực khẽ chấn động.

Bán Hạ dán sát mặt trên ngực hắn, dịu dàng nói: "Mấy ngày nay, khi chúng ta làm chàng vẫn luôn sợ ta mang thai chịu khổ, thật ra thì không có gì, ta thật ra rất muốn có thêm một đứa, dầu gì cũng để làm bạn với con gái a. Bằng không với tính tình này của nó, tương lai còn không biết sẽ thế nào đây."

Vô Mạt vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói: "Không sợ, còn không phải là có A Nặc sao, A Nặc chính là con của chúng ta, cũng là ca ca của A Thủy, hắn về sau sẽ giúp chúng ta chăm sóc A Thủy thật tốt."

Bán Hạ lại nói: "A Nặc. Chàng không cảm thấy A Nặc và A Thủy rất xứng đôi sao?"

Vô Mạt vừa nghe, cau mày lắc đầu: "Không được."

Bán Hạ ngưỡng mặt lên, không hiểu hỏi: "Tại sao không được?"

Vô Mạt trầm mặt nói: "Tất nhiên không được, A Nặc là người ngoại tộc, nếu A Thủy đi theo hắn, về sau không biết chừng lại chịu khổ."

Bán Hạ cũng không đồng ý, đưa ngón tay nhẹ nhàng bấm lên chấm nhỏ màu đỏ trên ngực hắn: "Cái người này suy nghĩ cũng không đúng rồi, A Nặc tính tình bình tĩnh, làm việc tỉ mỉ, cùng nha đầu nhà chúng ta rất xứng đôi, hơn nữa đã nói rồi, chàng không có nhìn thấy trong tộc có mấy kẻ ngốc sao, đây đều là vì không chịu kết hôn với ngoại tộc mà ra. Chàng nhìn xem mấy đứa con trai có tuổi thích hợp trong tộc, đứa nào không phải đếm đến ba đời liền có quan hệ họ hàng với chúng ta, ngộ nhờ làm A Thủy sinh con đầu óc có vấn đề thì sao?"

Vô Mạt bị nàng bấm đúng chỗ mẫn cảm, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, vốn định nắm eo của nàng đặt lên trên thân người để làm việc, nhưng nghe những lời nàng nói, ngược lại dừng tay: "Nàng nói chuyện này là có ý gì, lấy ngoại tộc cùng với chuyện đầu óc có vấn đề có quan hệ gì?"

Bán Hạ thờ dài, vừa vuốt ve lồng ngực bên chắc nở nang của hắn, vừa lắc đầu nói: "Chuyện này nói ra rất phiền toái, dù sao nói chẳng cũng không hiểu, chẳng chỉ cần biết, nếu như trải qua thời gian dài đều là họ hàng gần lấy nhau, khi sinh con thân thể a đầu óc đều sẽ kém."

Vô Mạt lại hết sức nghi ngờ, trầm giọng hỏi: "Nhưng trăm ngàn năm qua, Vọng Tộc ta rất ít khi kết hôn với ngoại tộc, cũng có vấn đề gì đâu?"

Lời này khiến Bán Hạ nheo mắt, lời này cũng đúng, trong thôn có mấy người đầu óc có chút vấn đề, nhưng nếu thân thể yếu đuối, ngược lại không có mấy người, chuyện này là sao nhỉ?

Bán Hạ không tìm được lời ứng đối, liền lại độc ác bấm lên điểm huyệt một cái: "Ta nói có thì tự nhiên là có đạo lý của ta, chẳng cứ nghe là được, làm sao lại có nhiều nghi vấn như vậy." Nói xong trong giọng của nàng có thêm phần u oán: "Chẳng lẽ chẳng làm Tộc trưởng rồi, liền không tin lời của ta rồi hả?"

Vô Mạt bị nàng làm như thế, chỉ cảm thấy suy nghĩ trong lòng đang lúc khí huyết sôi trào, phía dưới cũng bành trướng, chỉ hận không thể nhanh chóng đem tiểu nữ nhân đang nói cái giọng u oán bên cạnh này làm cho thân hồn điên đảo, lập tức trong miệng vội nói: "Đừng làm rộn, ta tin nàng được chưa."

Bán Hạ lúc này mới không nói gì nữa, thuận theo ý Vô Mạt phối hợp ngồi lên trên người hắn.

Thật ra thì nàng cũng không phải muốn càn quấy, chỉ là mặc dù phần lớn người Vọng Tộc không có chuyện gì, nhưng ngộ nhỡ vận khí A Thủy không tốt thì sao, con trai Thạch Đản của muội muội Nhẫn Đông chỉ hơi khác so với người bình thường một chút thôi, nhưng muội muội chỉ trong mấy tháng gần gũi lại như đã già đi mấy tuổi. Nàng không dám tưởng tượng, nếu một cô nương bá đạo kiêu căng như tiểu A Thủy gặp phải chuyện như vậy, sẽ đau lòng đến như thế nào. Vì vậy nàng nhất định phải giúp đỡ A Thủy tránh khỏi tình huống như vậy, cũng là duyên phận do trời cao an bài, nếu năm đó nàng đã nhận nuôi A Nặc, vậy A Nặc chẳng phải là đối tượng tốt nhất cho A Thủy sao?

Về phân tộc quy, nàng dù liều mạng cũng phải giúp A Thủy, cùng lắm thì để cho bọn họ cao bay xa chạy không cần trở lại nữa!

Bán Hạ vẫn đang suy nghĩ, càng nghĩ càng xa, sau đó cũng không nhịn cười được, đây đều là chuyện của rất nhiều năm sau, mình thật đúng là buồn lo vô có.

Mà lúc này, Vô Mạt hai tay nâng lên, để cho thân thể mềm nhũn của nàng nằm sấp tựa vào trên người hắn, hai chân cường tráng thon dài đem nàng giam cầm chính giữa, nơi mềm mại thân bí vừa đứng ở ngay trước thứ cứng rắn của hắn.

Hai tay Bán Hạ đâm nhẹ vào ngực Vô Mạt, dịu dàng nói: "Ta đang cùng chàng nói chuyện đứng đắn đấy."

Động tác của nàng lại khiến cho vật cứng kia càng bành trướng đâm thẳng lên, tư thế này dường như muốn phá quần trực tiếp đâm vào. Lúc này Vô Mạt lưỡi biếng nhéo mắt lại, nhìn chằm chằm nằm tiểu nữ nhân ở trên người mình như đang dụ hoặc, khàn khàn nói: "Ta cũng đang muốn làm chuyện đứng đắn!"

Bán Hạ sao có thể không biết hắn nói chuyện đứng đắn gì, lập tức trên mặt ửng đỏ, nhưng cũng phối hợp hoạt động □ từ, để cho nơi mềm mại của mình càng dán sát vào vật cứng đang nổi lên dục vọng kia.

Vô Mạt tách hai chân của nàng ra, để cho thứ bành trướng của mình chậm chạp ma sát, nơi mềm mại của Bán Hạ đã có rất ẩm ướt, lúc này được vật cứng kia làm dịu, liền di chuyển cặp chân nhấn nhai mềm mại.

Vô Mạt rên một tiếng, say mê nhắm mắt lại, thật ra thì ma sát như vậy, so với chìm vào trống đó, sự vui vẻ cũng không kém bao nhiêu.

Như thế, Vô Mạt trên dưới rút nhiều lần, cho đến mình không thể tiếp tục chịu được, hơn nữa cảm thấy Bán Hạ đã thờ dốc dồn dập thì hắn mới đột nhiên hướng lên trên húc một cái, hung mãnh □ tận cùng bên trong.

Bán Hạ bị thế công thành linh như vậy làm cho rên lên một tiếng, oán trách trọn to đôi mắt đầy nước nhìn hắn, hắn cười trầm thấp, liền cảm hai bên đùi đập gấp rút đâm lên trên. Bán Hạ liền không thể trách hắn nữa, chỉ có thể đem hai tay chống lên lồng ngực đầy mồ hôi của hắn, nhắm mắt lại chuyên tâm cảm giác thế công mạnh mẽ đến từ phía dưới.

Vô Mạt vô cùng thích tư thế này, bộ dáng này có thể để cho hắn tỉ mỉ nhìn nàng thẹn thùng cùng với phản ứng hưởng thụ, hắn thích nhìn dáng vẻ nàng ở trong lòng mình bị dày vò phải nhắm mắt hé mở môi đỏ mọng rên rỉ —— mặc dù kể từ có A Thủy, nàng vẫn luôn cảm thấy không dám lên tiếng.

Hắn có lúc cũng sẽ khép hờ hai mắt, tỉ mỉ cảm thụ lực hút từ trong cơ thể nàng. Nơi đó của nàng giống như cái miệng nhỏ tham ăn, tham lam mút lấy cự vật mà hắn đưa vào trong cơ thể nàng, mỗi một lần tiến vào giống như kim lông không được bị hút vào, mỗi một lần rút ra lại giống như được nếp uốn chặt chẽ giữ lại. Có lúc hắn sẽ từ từ chậm chạp rút ra, điều này làm cho hắn cảm giác cơ hồ khiến cả mị thị của nàng cũng lộ ra.

Bán Hạ kim lòng không được lắc eo, bụng của nàng thật chặt dán lên phần bụng nóng bỏng của nam nhân, nàng có thể cảm thấy đến từ nam nhân này một nhịp đập và sức khỏe mãnh liệt, nàng chính là bị một nam nhân như vậy treu đùa nơi mẫn cảm nhất —— nghĩ đến điểm này, nàng càng phát ra tính say thần mê.

Đây là một nam nhân cả người tràn đầy cuồng dã, mỗi một động tác của hắn, cơ hồ đều khiến nàng không chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Bán Hạ cùng Vô Mạt chọc ghẹo một hồi, sau đó A Thủy tỉnh lại, Bán Hạ cho A Thủy bú sữa, lại dỗ A Thủy ngủ, giãy vò như thế một phen, đêm đã qua hơn nửa.

Vô Mạt hao phí rất nhiều sức trên người nương tử mình, lại phát tiết thông suốt, cuối cùng cảm thấy thoải mái một chút, liền nhắm mắt ngủ. Ai ngờ ngủ không bao lâu, chỉ cảm thấy trên người nóng rực, giống như bị đặt trong lò thiêu, đột nhiên mở mắt, lại thấy bốn phía không có gì khác thường, không khỏi kinh ngạc.

Lúc này, liền nghe bên ngoài có tiếng dê kêu, ngay sau đó là ngựa hí, hấn ngưng mảy trăm tư một chút, trong lòng đột nhiên có cảm giác, xuyên qua cửa sổ nhìn về Núi Thượng Cổ phía xa, vừa nhìn xuống sắc mặt chợt biến.

Vốn dĩ núi Thượng Cổ có nhiều dốc cao và hiểm ác, trong bóng đêm giống như một người khổng lồ màu đen đứng nghiêm nhìn về phía thôn Vọng Tộc, nhưng bây giờ, trong rừng núi bất tận đó, đột nhiên có một nơi có ánh lửa mờ mờ.

Có thể từ trong thôn thấy ánh lửa, nơi đó nhất định là lửa ngút trời rồi, mà nơi bốc cháy kia, chính là cấm địa Lang Tộc!

Vô Mạt từ khi còn bé đã sống cùng Lang Tộc, những tranh giành ăn tươi nuốt sống của đàn thú, trường hợp gì chưa từng thấy qua, khi đến tuổi trưởng thành, cưới Bán Hạ làm Tộc trưởng, vô luận xảy ra chuyện gì hấn cũng chưa từng thay đổi sắc mặt.

Nhưng hôm nay, nhìn ánh lửa kia, trái tim của hấn lại giống như bị cái gì bóp chặt.

Ngay cả hấn có sức mạnh của vạn quân, thế nhưng hỏa hoạn trên núi kia không phải là điều mà sức người có thể chống lại, nếu Lang tộc có hỏa hoạn, thì có thể làm gì bây giờ?

Đang suy nghĩ, hấn vội đánh thức Bán Hạ, đồng thời xuống giường khoác áo lên, Bán Hạ còn đang buồn ngủ tỉnh lại, thấy Vô Mạt xuống giường, không khỏi cau mày nói: "Hơn nửa đêm, chàng muốn làm gì vậy?"

Vô Mạt nhanh chóng cầm lấy đai lưng thắt chặt lưng loát, trong miệng trầm thấp nói: "Núi Thượng Cổ cháy rồi."

Một câu này, đem Bán Hạ đang buồn ngủ kinh sợ. Nàng vội vã quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Rừng núi tối kị hỏa hoạn, đây là chuyện mà mỗi người Vọng Tộc đều biết. Núi Thượng Cổ hỏa hoạn, chính là sinh linh đồ thần, tai ương của Lang Tộc, thậm chí còn có thể nguy hiểm đến tính mạng người Vọng Tộc sống ở chân núi.

Bán Hạ lúc này vội vàng hỏi: "Vậy phải làm thế nào bây giờ?"

Vô Mạt sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng trong nhất thời cũng nghĩ không ra chủ ý gì tốt, không thể làm gì khác hơn nói: "Lửa bây giờ còn không chưa lan rộng, nhưng vì đề phòng ngừa ngộ nổ, nàng nhanh ôm A Thủy, gọi A Nặc, cùng nhau đến thôn gọi mọi người. Ngộ nổ có cái chuyện xấu gì, cũng kịp thời chạy thoát."

Bán Hạ vội vàng gật đầu: "Ta nhớ trong nhà có một sừng giác làm loa, vốn để cho A Thủy chơi, bây giờ có thể lấy ra, dùng cái này gọi tỉnh mọi người."

Vô Mạt lúc này đã mặc chỉnh tề, gật đầu nói: "Nói rất đúng. Vậy ta đi trước."

Bán Hạ vừa mặc y phục, vừa nhìn bóng lưng của hấn vội la lên: "Chàng muốn đi đâu?"

Vô Mạt dừng bước, quay đầu lại ngưng mắt nhìn nương tử của mình trong chốc lát, lại đem ánh mắt chuyển sang A Thủy vẫn đang ngủ bụng đang chân ngủ say sưa trên kháng: "Ta vẫn phải nhanh chân đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Bán Hạ tiến lên kéo hấn, vội la lên: "Chàng đi cũng không thể làm gì đâu!" Đây chính là nộ mạng đó!

Vô Mạt cười, lắc đầu mà nói: "Ta còn có tộc nhân đang canh giữ ở sơn đạo, ta phải đến xem chứ? Lại nói, lửa vì sao lại có, cũng phải đi xem một chút."

Hấn ngược mắt, chăm chú nhìn Bán Hạ: "Bán Hạ, đời này chuyện may mắn nhất của ta, chính là cưới được nàng." Nói xong, hấn lần nữa nhìn A Thủy trên kháng một cái khó khăn nói: "Bảo vệ A Thủy cho tốt."

Nói xong liền xoay người đẩy cửa, vội vàng rời đi, đi tới trong viện hấn cao giọng gọi A Nặc, khiến A Nặc tỉnh lại. Sau khi gọi xong xoay người lên ngựa, Truy Phong cao giọng hí dài, sau đó tung vó chạy gấp đi.

Bán Hạ làm sao không biết, trong núi hỏa hoạn, hắc nữu tùy tiện đi vào, thì nguy hiểm vô cùng. Nhưng hắc nữu làm Tộc trưởng, vào giờ phút này, làm sao có thể chỉ lo chạy trốn cho bản thân? Hơn nữa là một đứa bé được Lang Tộc nuôi lớn, Lang Tộc gặp đại nạn, hắc nữu làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn đây?

Bán Hạ trong nhất thời chỉ cảm thấy lòng đau như đao cắt, nhìn bóng lưng của phu quân rời đi, lần đi này, có thể bình an trở về sao?

Nhưng nhớ tới tộc nhân trong thôn, Bán Hạ cắn răng mạnh mẽ nuốt lo âu trong lòng xuống, vội vàng cẩn thận ôm lấy A Thủy vào trong ngực. A Thủy ngủ say sưa, bị Bán Hạ ôm vào ngực cũng không cảm thấy có gì khác thường, tiếp tục mềm mại ngã vào vai nàng ngủ tiếp.

Bán Hạ vừa ôm con, lại khoác cho con một cái áo da chồn, vừa cầm kèn ra cửa. Lúc này A Nặc cũng đã tỉnh, nó cũng rất cơ trí, thấy Vô Mạt thúc thúc nửa đêm đánh thức mình, thì biết rõ đã có chuyện khác thường, đợi đến khi nhìn thấy Núi Thượng Cổ có ánh lửa, cũng cả kinh, vội vàng xuống giường mặc đồ ra cửa.

Bán Hạ một tay ôm A Thủy, một tay đưa kèn cho A Nặc: "Nhanh, cháu thổi kèn đi, chúng ta phải gọi mọi người trong thôn dậy."

A Nặc vội vàng cầm lên, hướng về phía thôn thổi kèn, tiếng kèn du dương dễ nghe vang vọng khắp nơi, có bao nhiêu người từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Bán Hạ vội vàng ôm A Thủy chạy về phía thôn, vừa chạy vừa kêu to: "Núi Thượng Cổ cháy rồi, mọi người mau tỉnh lại!"

Lúc này vốn có hai người Vọng Tộc đang coi chừng thần miếu, bởi vì thần miếu cao lớn che khuất phía có lửa cháy, vì vậy bọn họ không phát hiện ra. Tiếng kèn vang lên, bọn họ bị kinh động, Bán Hạ kêu như vậy, bọn họ cũng vội vàng chạy tới vừa hỏi rõ ràng, biết rõ ngọn nguồn, cũng vội đi đánh thức mọi người.

Người Vọng Tộc còn đang ngủ say trên kháng, chợt tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng đều kinh ngạc, rồi rít chạy đến. Rất nhanh phần lớn thôn nhân đã chạy ra ngoài, Phí đi tới bên cạnh Bán Hạ hỏi: "Vô Mạt đâu rồi?"

Bán Hạ cắn môi: "Thập nhất thúc, Vô Mạt đi lên núi rồi."

Phí vừa nghe, nhất thời sắc mặt thay đổi: "Hắc lúc này còn đi lên núi làm cái gì?"

Bán Hạ lo âu nhìn về Núi Thượng Cổ: "Trên sơn đạo còn có tộc nhân của chúng ta, hắc đi xem rồi."

Phí ngưng lòng mảy mảy tư một lát, đột nhiên nói: "Tất cả đội trưởng Vọng Tộc đi đến bên này!"

Lúc này phần lớn người Vọng Tộc đều đã tỉnh, đội trưởng Vọng Tộc, trừ Tam Lăng tử đang canh giữ trên núi, những người khác bao gồm cả những người canh thần miếu đều có mặt.

Phí thấy tình cảnh này, bần rộ sai khiến những người canh thần miếu tiếp tục thủ miếu: "Các ngươi nhớ, đừng nói Núi Thượng Cổ bốc cháy, dù là long trời lở đất, các ngươi cũng phải thủ thần miếu, vạn lần không thể để cho người ngoài thừa lúc vắng mà vào!"

Tiểu đội trưởng này gọi là Sơn Phong, cũng là cháu trai của Lão Tộc Trưởng, chất tử của Phí, lúc nghe lời này, cất cao giọng nói: "Thập nhất thúc yên tâm, nếu có người vào miếu, nhất định phải đập lên ngực của chúng ta!" Nói xong liền lĩnh mệnh rời đi.

Ánh mắt Phí chuyển sang ánh lửa Núi Thượng Cổ, lúc này ánh lửa đã lớn hơn lúc trước, hắc cười lạnh một tiếng: "Ngực của nam nhân Vọng Tộc giống như dung nham, sao có thể mặc cho người ngoài chà đạp!"

Gió núi lạnh thấu xương thổi qua, mái tóc đen của hắc che phủ lên khuôn mặt cứng rắn cường tráng của hắc, vẻ mặt của hắc chợt thay đổi.

Bán Hạ bên cạnh cũng đoán được toàn bộ câu chuyện trong đó, lo lắng nói: "Thập nhất thúc, bây giờ thế lửa không nhỏ, cũng không phải tai họa tộc ta. Nhưng nếu như theo hướng gió nổi lên thôn Vọng Tộc của chúng ta cuối gió, đến lúc đó lửa thuận theo gió, sợ là."

Mọi người nghe thấy, tâm đều là trầm xuống.

Chính lúc này gió Tây thổi đến, Núi Thượng Cổ ở phía Nam của tộc, gió Tây thổi lên, lửa lan tràn trên núi Thượng Cổ, nhưng nếu nổi gió Bắc thì sao?

Lùi một bước mà nói, cho dù gió Bắc không nổi, nhưng gió Tây này nếu tiếp tục thổi nữa, thế lửa trên núi Thượng Cổ lan rộng, chỉ sợ cũng nướng người Vọng Tộc thành than cốc!

Người Vọng Tộc đời đời sống ở chân núi Thượng Cổ, thần miếu không đồ, Vọng Tộc không tan, nhưng nếu thật sự có một trận lửa lớn quét tới, người Vọng Tộc làm sao có thể may mắn thoát nạn đây?

Phí chau mày, gắt gao nhìn chăm chăm Núi Thượng Cổ cao lớn kia, trầm giọng nói: "Nham, ngươi mang theo một tiểu đội, che chở cho người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, nếu thế lửa lớn, mau chóng đưa bọn họ rời đi."

Nói xong, hắc quay đầu lại nhìn những tộc nhân trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng khác, đôi mắt thâm trầm không thấy đáy thoáng qua bi ai, hắc chậm rãi trầm giọng hạ lệnh: "Những người khác, về nhà lấy chậu gỗ thùng gỗ, đi theo ta!" Nói xong, xoay người, lên ngựa.

Tộc nhân khác, nghe mệnh lệnh này, ríu rít hành động, có người về nhà lấy đồ, lại có người cáo biệt mẹ già nương tử lần cuối cũng có.

Ai cũng biết, chuyến đi này, hóa hoạn vô tình, không biết có thể trở về hay không!

A Nặc thấy tình cảnh này, bỗng nhiên nói: "Phí gia gia, dẫn ta cùng đi đi, ta cũng muốn đi!"

Phí lạnh lùng liếc nhìn A Nặc: "Trở về, bảo vệ A Thủy cho tốt!" Nói xong liền giục ngựa rời đi.

A Nặc nhìn bóng lưng mọi người đi xa, âm thanh trầm thấp hỏi Bán Hạ: "Bán Hạ thăm thăm, Vô Mạt thúc thúc sẽ không sao chứ?"

Bán Hạ nhìn ánh lửa phía xa, rủ mắt xuống, trêu mếu nhìn A Thủy vẫn ngủ say sưa trên vai mình, dịu dàng nói: "Không có việc gì."

A Thủy, phúc lớn mạng lớn, tuyệt đối không phải là đứa bé còn nhỏ đã mất phụ thân.

Đội sau khi chuyến này qua đi, Vô Mạt của nàng bình an trở về, nàng còn phải sinh cho hắn một đứa con trai giống như hắn, một nhà hạnh phúc vui vẻ sống tại chân núi Thượng Cổ này.

Lúc này Vô Mạt, một người cười ngựa chạy về phía con đường lên Núi Thượng Cổ, không lâu sau liền thấy được nơi tộc nhân vẫn thường canh giữ, xa xa liền thấy bọn họ đang ngồn ngộn té ngất ở nơi đó.

Hắn vội tung người xuống ngựa tra xét, tới bên cạnh Tam lăng tử, lại thấy trên đầu hắn chảy máu, hiển nhiên là bị thương, thử kiểm tra hơi thở, phát hiện còn có hơi thở, chỉ là té xỉu, lập tức vội hắn tỉnh lại. Tam lăng tử mở mắt tỉnh lại, mở mắt thấy Vô Mạt, kinh hãi, vội vàng kéo Vô Mạt nói: "Có kẻ xấu đi lên núi rồi!"

Vô Mạt trầm giọng nói: "Đã muộn rồi."

Nói xong liền đi đến bên Mộc Dương, tuy nhiên lại thấy Mộc Dương không hề có ngoại thương, ngược lại lại ngửi thấy mùi rượu trái cây như có như không.

Tam lăng tử thấy vậy, cảm hận nói: "Mấy người bọn hắn uống rượu Mộc Dương không biết lấy từ nơi nào, say đến bất tỉnh nhân sự, sau đó kẻ xấu muốn lên núi, chỉ có ta và Nhị độc tử, căn bản không ngăn bọn họ lại được, bị người ta cầm đao gác lên cổ, đánh ngất xỉu!"

Vô Mạt nói: "Trước không nên gấp, ngươi nghĩ cách đánh thức mọi người dậy, ta đi lên núi xem một chút."

Tam lăng tử nghe vậy, lại liên tưởng tới lời Vô Mạt vừa nói "Đã quá muộn rồi", theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nơi rất xa, mờ mờ có ánh lửa lóe lên.

Hắn lập tức trợn mắt há hốc mồm: "Bọn xấu xa này, thế nhưng thực sự phóng hỏa!"

Nhưng lúc này Vô Mạt đã tiếp tục xoay người lên ngựa, hướng về phía đám cháy chạy đến.

Tam lăng tử trước sò soạng hái một chút thảo dược lung tung đắp lên chỗ bị thương, lại gọi Nhị độc tử. Nhị độc tử kinh hồn không ngừng, hướng về phía Tam lăng tử ú ớ nói không ra lời, Tam lăng tử nói qua mọi chuyện, bắt đầu đi gọi mấy người Mộc Dương.

Tiếc rằng Mộc Dương bọn họ say đến không còn hình người, bọn họ lại lay kiêu gì mấy người này cũng không có chút phản ứng nào.

Đang lúc này, Phí dẫn tộc nhân lên núi, đi ngang qua đây, vừa hay nhìn thấy tình cảnh này. Phí tung người xuống ngựa, vừa ngửi mùi này, nhất thời nhúu chặt lông mày: "Đây là rượu trái cây do Thượng nhân làm, uống một hớp, cũng phải ngủ cả đêm, bọn họ làm sao có cái này?"

Tam lăng tử thấy vậy, vội nói: "Ta cũng không biết, rượu này là do Mộc Dương mang lên núi, mời mọi người uống..., ai có thể nghĩ mọi người uống sẽ say không tỉnh chứ!"

Phí nghe vậy, hung hăng trợn mắt nhìn Mộc Dương một cái, tiến lên đá một cước, đá đúng ngực Mộc Dương, khiến những người khác sợ hết hồn.

Nhưng Mộc Dương lại tỉnh dậy, ho khan mờ mắt. Hắn đang mơ một giấc mộng vô cùng đẹp, sau khi tỉnh lại mộng vỡ, thập nhất thúc lại hung thần ác sát đứng ở trước mắt.

Phí liền nhìn Mộc Dương hốt hoảng bộ dạng không muốn, lạnh lùng nói: "Nhanh chóng đứng lên!" Nói xong, hắn phất tay ý bảo mọi người theo hắn cùng nhau lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Vô Mạt sau khi lên núi, phi ngựa chạy băng băng đi tới gần cấm địa, càng chạy đến gần, càng thấy xung quanh khô nóng không chịu nổi, Truy Phong cũng bắt đầu nóng nực khó yên. Vô Mạt ghì chặt ngựa dây cương, phóng mắt nhìn tới, chỉ thấy hỏa hoạn đã đốt dọc cấm địa lan theo những Bụi Gai, hơn nữa lửa mọn thế gió, đã dần dần lan sâu vào cấm địa rồi.

Cây cối xung quanh đều gặp nạn, trong đó còn có không biết bao nhiêu động vật nhỏ bị vây hãm, mãnh hổ, ngựa hoang, gấu báo cũng rồi rít tháo chạy, thậm chí ngay cả chim bay cũng bay tán loạn, có con động tác chậm, cánh cũng đốt gần nửa, ở nơi đó thất kinh giãy giụa. Còn các loại hổ báo lớn hơn một chút, khi chạy trốn thì bị những đại thụ đã cháy sụp đổ đập trúng, kêu đau gào thét lại không thể chạy trốn.

Nhìn thấy tình cảnh này, Vô Mạt cau chặt mày. Tuy nói hần mỗi ngày lên núi săn thú, nghề làm bị thương động vật trên núi, nhưng làm việc đó cũng là vì tính mạng muốn no bụng chống lạnh. Pháp tắc của rừng núi chính là kẻ yếu làm thức ăn cho cường giả, giữa sơn dã vô luận là động vật hay thực vật, đều tuân theo tuần hoàn Nhân Quả, tất cả đều làm thức ăn, lại sống nhờ vào nhau làm bạn, cùng nhau tạo thành yên bình trên núi Thượng Cổ trăm ngàn năm qua. Trận hỏa hoạn hôm nay, lại làm cho rất nhiều động vật mất tính mạng, có vô số cây cối không biết bao nhiêu tuổi mới có thể che trời như vậy nhưng lại bị cắn nuốt trong lửa không còn một mẩu, những việc này sao có thể không khiến người ta đau lòng.

Huống chi rừng núi gặp kiếp nạn, thợ săn gặp tai ương, thành trì hỏa hoạn, tai họa hồ cá, nghĩ đến tộc nhân ở chân núi, càng thêm lo lắng.

Vô Mạt ngưng mảy lông về phía xa, cúi đầu hỏi ái nữ Truy Phong: "Hỏa hoạn đã nổi lên, phụ cận rất nguy hiểm, nhưng ta là người đứng đầu một tộc, rừng núi vô cơ gặp hỏa hoạn, nhất định phải tra rõ ngọn ngành. Người có dám cùng ta đi xung quanh đây một vòng tìm hiểu không?"

Truy Phong hí vang, vó trước giờ lên.

Vô Mạt cởi áo da hổ, để lộ cánh tay, gật đầu nói: "Được, tránh những nơi đang cháy, chúng ta trước tiên đi xung quanh đây một vòng rồi sẽ tính tiếp."

Truy Phong nghe những lời này, tung vó đi về phía trước, một đường tránh qua những nơi đang cháy bốc khói, cũng không bị dính lửa lên thân, chỉ là xung quanh khói dày đặc bao phủ bốn phía, một người một ngựa khó tránh khỏi bị hun đến đỏ bừng mắt, hơn nữa cả người mồ hôi rơi như mưa.

Đoạn đường này dĩ thị chỉ thấy sinh linh đồ thán, nhưng cũng không có thu hoạch gì, Vô Mạt cau mày, đang suy nghĩ người phóng hỏa chẳng lẽ đã xuống núi? Đúng lúc này, trong cấm địa chợt nhảy ra một con sói nửa người đã bị dính lửa, thể lương tru lên chạy tán loạn trong rừng, cấp tốc lao ra, sau đó khò sò lăn lộn trên mặt đất.

Vô Mạt thấy, vội tung người xuống ngựa, cầm đồng lá mục nát tích tụ lâu năm trên đất phủ lên người nó. Đám lá cây nát ươn ướt bị Vô Mạt phủ lên người đã Lang, hơn nữa con sói này lại không ngừng lăn lộn, không lâu sau, lửa liền bị dập tắt.

Lúc này Vô Mạt tỉ mỉ nhìn, mới phát hiện con sói này nhìn khá quen mắt, không ngờ lại chính là con sói từng bị mình đánh gãy kia. Hần vội đỡ nó dậy, trầm giọng hỏi: "Trong lang tộc hiện tại như thế nào?"

Con sói này nửa thân sau, hai chân sau cùng cái đuôi đều bị đốt cháy, lông cũng cháy khét rồi, tỏa ra mùi khó ngửi. Nó vùng vẫy chốc lát, thể lương kêu, ánh mắt đau thương ngẩng đầu nhìn Vô Mạt.

Vô Mạt nghe tiếng kêu này, càng nghe mảy càng nhủ chặt, thì ra Lang Tộc đều mới từ bên ngoài đi săn trở về, không khéo liền gặp trận hỏa hoạn này, những con sói sống gần cấm địa cơ hồ đều gặp tai họa, từ thương vô số. Mà con sói này cũng là may mắn, chạy loạn lung tung lại trốn thoát.

Vô Mạt thấy nó kêu gào cực kỳ thể lương khò sò, liền đi tìm chút thảo dược trị thương, dùng miệng nhai nát rồi đắp lên cho nó.

Dã Lang được đắp dược thảo, hiển nhiên giảm chút khò sò, nằm yên đau thương nhìn cấm địa vẫn bị lửa cháy hừng hực thiêu đốt như cũ.

Vô Mạt nhíu mày, lửa lớn như thế, bọn họ ở bên ngoài còn thấy nóng nực, chứ đừng nói đến những con sói kia.

Một người một ngựa một sói đứng yên nhìn hỏa hoạn, cây cối xung quanh dần dần bị đốt đến, ánh lửa chiếu rọi tạo nên những cái bóng cô độc, giống như mấy hình cắt màu đỏ trong đêm tối.

Đang lúc này, Vô Mạt đang nhíu mày chợt động, xung quanh giống như có âm thanh lạ thường gì đó vang lên.

Khứu giác của sói cực nhạy bén, con sói bị thương bên cạnh hiển nhiên cũng phát hiện, đóng lỗ tai tỉ mỉ lắng nghe.

Vô Mạt nhắm mắt lắng nghe, rất nhanh, ánh mắt bén nhọn của hắn đã nhìn chằm chằm vào nơi nào đó.

Đó là một tảng đá lớn, tảng đá đó cách hỏa hoạn một khoảng, còn có một đỉnh nhọn hướng về phía con đường xuống núi.

Vô Mạt cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Người nào trốn ở bên trong kia, còn không mau ra ngoài!"

Hắn cầm đao mà đứng, tóc đen nhờ ánh lửa chiếu rọi lóe ra tia sáng đỏ, tầm lưng mạnh mẽ toát đầy mồ hôi nóng nực, đôi mắt bén nhọn bắn về phía mấy người đang ẩn thân kia, giọng nói không giận mà uy vang lên trong đêm tối vô cùng có khí phách.

Dã Lang tru lên một tiếng, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng xanh tối phần hận. Nó tuy là một động vật, nhưng cũng biết, những người đang ẩn thân này chính

là thủ phạm gây ra trận hỏa hoạn, là kẻ thù hại chết vô số huynh đệ tỷ muội của nó!

Sau tảng đá lớn, mấy bóng đen dần dần đi ra, từng người một cầm chặt đao kiếm, mặc trang phục thường thấy của người ngoại tộc.

Dã Lang thấy vậy, lúc này đang định nhào tới, Vô Mạt đưa tay ngăn cản, nó mới mạnh mẽ dừng lại bước chân, nhưng ánh mắt khi nhìn mấy người kia cơ hồ đều bắn ra sự phẫn nộ muốn đem bọn họ cắn nuốt cho sáng khoái.

Vô Mạt lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người, trầm giọng hỏi: "Các người rốt cuộc là ai, tại sao muốn xông lên Núi Thượng Cổ phóng hỏa?" Lúc này, Vô Mạt tuy nắm chắc 99% là do mấy người này phóng hỏa, nhưng vẫn phải thử dò xét một phen.

Quả nhiên, kẻ lực lưỡng nhất trong mấy người kia nghe vậy nhìn Vô Mạt cười lạnh một tiếng: "Người quản được chúng ta là người nào sao, cũng chỉ là một cây đuốc mà thôi."

Đôi mắt Vô Mạt bắn ra tia sáng khát máu, nhưng lại nhanh chóng bị ẩn đi, nhạt giọng nói: "Trời lạnh như thế này, khuya khoắt chạy lên núi đốt một cây đuốc, những vị huynh đài này thật có nhã hứng."

Đại hán vạm vỡ cầm đầu kia cười ha ha: "Người muốn hỏi cái gì, cứ hỏi là được." Hắn dừng cười, cầm kiếm trong tay xoay một vòng thuần thục, lúc này mới nhìn Vô Mạt, hả hê nói: "Dù người muốn biết nhiều hơn nữa, hôm nay cũng đừng mơ tưởng đi xuống khỏi Núi Thượng Cổ này!"

Vô Mạt nghe vậy, giận quá hóa cười, rất hoà nhã hỏi: "Tại sao?"

Đại hán kia cười, ánh mắt nhìn Vô Mạt giống như đang nhìn một người chết: "Không cần biết người là ai, người đã thấy chúng ta phóng hỏa, vậy thì tuyệt đối không thể bỏ qua cho người!"

Nam nhân có đôi mắt nhỏ ở sau lưng đại hán kia nhìn chằm chằm Vô Mạt, cau mày nói: "Đại ca, đừng cùng hắn nói nhảm."

Đôi mắt u ám của Vô Mạt quét về phía nam nhân mắt chuột kia: "Ta đã phải chết, chẳng lẽ còn không thể làm rõ lý do vì sao thành quỷ?"

Đại hán vạm vỡ ý bảo nam nhân mắt chuột kia lui ra, hướng về phía Vô Mạt nói: "Quy của giết người của ta luôn luôn phải nói rõ ràng. Có người ra một số lượng vàng lớn muốn chúng ta tạo một đám cháy. Còn nói nếu trên Núi Thượng Cổ có người nào nhìn thấy chúng ta, cũng đều phải giết, giết thêm một người là 500 vàng."

Vô Mạt nghe xong, không nhịn được nhíu mày nói: "Rốt cuộc là ai, hào phóng như vậy, thế nhưng lại ra một lượng vàng lớn như thế chỉ vì muốn các người chạy tới đây phóng hỏa?"

Đại hán cười hắc hắc: "Chuyện này ta cũng không rõ lắm, chỉ biết nam nhân kia hình như cưới nữ nhân người Vọng Tộc các người làm nương tử."

Nam nhân mắt chuột kia nhíu chặt chân mày, đôi mắt ti hí nhìn chằm chằm cung tên sau lưng Vô Mạt, lời kéo đại hán nói: "Đại ca, người này không đơn giản, bớt nói đi, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian giết hắn đi."

Vô Mạt đã đoán ra chủ mưu của việc phóng hỏa này là ai, cũng không muốn nói nhảm nữa, tay hắn giơ về sau lưng, lấy tên ra, trong nháy mắt đã lắp tên vào cung.

Trường cung trong tay, hắn nâng mắt lạnh lùng liếc về hướng sáu người áo đen: "Các người cho là mình có thể giết được ta sao?"

Lửa cháy xung quanh đã khiến mũi tên nóng bỏng, trong ánh mắt hắn cũng phản chiếu ngọn lửa sôi trào: "Các người tự tiện xông vào Núi Thượng Cổ, tổn thương vô số sinh linh, tuyệt đối không có khả năng sống mà đi ra khỏi Núi Thượng Cổ!"

Lúc tên rời dây cung, con sói bên cạnh cũng tru lên lao đến, giống như một tia chớp đánh về phía đại hán vạm vỡ.

Người giết người đền mạng, hại nhiều sói ở Núi Thượng Cổ như vậy, máu của người nhất định phải chảy ra ở trên đất này.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Phí dẫn mọi người vội vàng đi lên núi, chỉ thấy cấm địa Núi Thượng Cổ bị lửa cháy bốn phía, có xu thế ngày càng lớn, cổ tình lúc này, gió lớn lại nổi lên, trong lòng Phí giống như đao cắt: "Gió này, là sức người không thể so sánh, nếu như gió lớn tiếp tục thổi, Núi Thượng Cổ sợ sẽ biến thành Tu La trường rồi."

Tam lăng từ ở bên, cau mày nói: "Lửa này nếu vẫn cháy, chúng ta cho dù có mang tất cả nước trên núi Thượng Cổ đến dập lửa, cũng không thể dập tắt, huống chi chỉ bằng những thứ trong tay chúng ta bây giờ, có thể lấy được bao nhiêu nước đây!"

Nhất thời kích động xông lên núi, bây giờ nhìn lửa thế này, tâm cũng lạnh.

Lửa lớn như thế, trừ phi Lão tổ tông Địa Nô hiển linh, nếu không làm sao có thể dập tắt!

Tộc nhân một bên bỗng nhiên nói: "Tộc trưởng chúng ta không biết đi nơi nào, sao không thấy bóng dáng?"

Phí ngưng lông mày: "Chúng ta trước đi đến chỗ cấm địa xem, nếu may mắn còn có sói sống sót, cũng có thể cứu một chút, đi thôi." Nói xong mọi người liền đi đến cấm địa.

Mà tại chân núi lúc này, Bán Hạ dẫn người già, phụ nữ và trẻ nhỏ canh gác trước thần miếu. Mọi người đều mang thức ăn nước uống, vì nghĩ ngộ nhờ hỏa hoạn lan tới bên này, cũng có thể chạy trốn. Các nữ nhân vừa ôm con, vừa đỡ những lão nhân run rẩy.

Ánh mắt của mọi người đều tràn đầy lo lắng, không nói một lời lặng lẽ nhìn hỏa hoạn nơi xa.

Lão nhân trong thôn không để ý cháu dâu đang đỡ, một người lão đạo đi tới trước thần miếu, quỳ xuống, lão lệ tung hoành: "Núi Thượng Cổ gặp nạn, Vọng Tộc gặp nạn, Lão tổ tông Địa Nô, người mở mắt ra nhìn chúng ta, cứu con cháu của người đi!"

Ông tuổi tác đã quá lớn rồi, giọng khàn khàn, khóc lên nước mắt đầy trên mặt lẫn trên vô số nếp nhăn, tóc trắng tán loạn, càng lộ vẻ già nua không chịu nổi.

Những lão nhân khác nghe thấy cũng rơi lệ, rồi rít đi đến, cùng nhau quỳ xuống khóc van xin: "Bọn ta cũng không phải sợ chết, chúng ta tình nguyện vĩnh viễn quỳ gối trước thần miếu, cùng với thần miếu cộng sinh cộng tử, nhưng chỉ là những đứa bé đều còn nhỏ, Kiểm Linh vĩ đại, xin cứu giúp bọn chúng đi!"

Bán Hạ ôm A Thủy, Nhẫn Đông ôm Thạch Đản, hai người đều ở bên cạnh Đa hồn và lão mục mục, A Nặc an tĩnh ngồi ở một bên cau mày nhìn hỏa hoạn. Mộc Oa thì đang ở một bên ngồi cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lão mục mục thở dài một tiếng: "Ai, ta sống lâu như vậy, nhưng lại chưa bao giờ gặp tai ương như vậy, cũng không biết bọn nhỏ lên núi như thế nào rồi?"

Nhẫn Đông ôm thật chặt Thạch Đản trong lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ của hắn cùng đôi mắt không có thần thái kia, không nhịn được hôn lên trán hắn một cái.

Ở trên đồi này, trừ Thạch Đản, nàng sẽ không bao giờ để ý bất kỳ kẻ nào nữa, Mộc Dương rốt cuộc ở nơi nào, nàng cũng không có tâm đi quan tâm.

Đa hồn lau nước mắt, khuyên nhủ: "Lão mục mục, người không cần lo lắng, người xem thần miếu sẽ phù hộ chúng ta, bọn họ nhất định có thể bình an trở về."

Bán Hạ không nói gì, nàng cúi đầu nhìn A Thủy ngủ say trong ngực, không nhịn được lộ ra một nụ cười khổ.

Đứa bé khác đều ở trong ngực mẹ khóc thút thít, con gái nàng lại vẫn bình tĩnh ngủ say, nên nói nó là thiếu đầu óc, hay là quá trấn định đây.

Nhẹ nhàng vỗ lưng của con, Bán Hạ ngẩng đầu nhìn hỏa hoạn không suy yếu chút nào nơi xa.

Nam nhân của nàng, không biết ở nơi nào, cách hỏa hoạn có xa không?

Ánh mắt từ từ chuyển sang thần miếu, ngẩng đầu có thần minh, nàng lặng lẽ van xin, Vô Mạt của nàng có thể bình an xuống núi.

Mà lúc mọi người đang lo lắng, bầu trời vốn đang đầy sao dần thay đổi, Nguyệt Ấn tàn mất, mây đen dần dần kéo đến.

Bán Hạ là người đầu tiên chú ý tới tình cảnh này, nhất thời trong tim dâng lên hi vọng, nếu như thật sự có mưa tuyết phù xuống, như vậy có lẽ tất cả sẽ được cứu.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Lúc này Phí cũng chú ý tới dị tượng, mọi người đều mừng rỡ, Tam lăng từ thậm chí không nhịn được cười lớn ha ha: "Đây là trời phù hộ Vọng Tộc ta!"

Trong lòng Phí cũng mừng như điên, nhưng hắn vẫn còn sầu lo một chuyện: "Trên núi có hỏa hoạn, Tộc trưởng còn một mình lên núi, cũng không biết hắn hiện tại như thế nào rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm được hắn, tránh gặp phải cái gì ngoài ý muốn, huống chi trên núi còn có kẻ xấu phóng hỏa, những kẻ ngoại tộc kia lòng dạ độc ác như thế, ngộ nhờ Tộc trưởng đụng phải khó tránh khỏi bị thương." Những người khác tự nhiên vội vàng đồng ý, nói

Thập nhất thúc suy tính mọi chuyện chu toàn, vì vậy mọi người tránh những chỗ đang cháy chia nhau đi tìm.

Qua chừng một ly trà, Vô Mạt còn chưa tìm được, mưa tuyết đã bắt đầu rơi xuống, kim hãm đám hỏa hoạn kia, ngọn lửa khắp Núi Thượng Cổ dần bị đánh tan, bắt đầu lui đi, rất nhanh chỉ còn lại một ít đám cháy nhỏ lay lắt, rất nhiều nơi đều là khói mù ngùn ngụt.

Phí cảm áo khoác bị mưa tuyết làm ướt cùng mọi người núp trong sơn động, nhũ mảy nói: "Vô Mạt rốt cuộc đi nơi nào, chúng ta tìm lâu như vậy, tại sao lại không thấy bóng dáng chứ."

Mộc Dương ở một bên vẫn không lên tiếng, lúc này nghe nói như thế, ầm ức ngẩng đầu lên: "Có lẽ, có lẽ đã xuống núi rồi?" Hắn biết chuyện này đều là vì mình mà có, nếu Vô Mạt gặp việc không hay gì, hẳn tất nhiên không thể thoải mái, vì vậy lần đầu tiên mong đợi Vô Mạt bình an vô sự.

Phí hừ lạnh một tiếng, ngoài đầu tròng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi nói thật nhẹ nhàng đi."

Mộc Dương bị dọa sợ đến rụt cổ một cái, rốt cuộc không dám nói gì nữa.

Mọi người nghĩ tới Tộc trưởng, đều lo lắng, nếu Tộc trưởng có việc gì, Vọng Tộc nên làm thế nào đây?

Đúng lúc này, chợt một tiếng ngựa hí truyền đến, Phí nghiêng tai lắng nghe, trên mặt lộ vui mừng, cũng không để ý áo khoác ướt dính trên người, vội vàng chạy về hướng có tiếng ngựa hí. Cũng có vài người hiểu rõ, liền vui vẻ nói: "Đây là tiếng Truy Phong của Tộc trưởng, xem ra Tộc trưởng ở phụ cận rồi!"

Vì vậy một nhóm người đều chạy ra khỏi sơn động, không để ý mưa tuyết lao đi tìm kiếm.

Nhưng khi mọi người thấy Truy Phong đang hứng mưa tuyết chặt vật không chịu nổi thì không khỏi sững sờ, trên mõng Truy Phong có thương tích, vẫn đang chảy máu, mà bên cạnh lại không có một ai.

Phí vội vàng tiến lên, niu lấy con ngựa hỏi "Vô Mạt đâu? Chủ nhân Vô Mạt của ngươi đâu?"

Con ngựa quay đầu lại ra hiệu, Phí vội dắt nó nói: "Ngươi nhanh mang ta đi tìm chủ nhân Vô Mạt của ngươi."

Con ngựa phát ra tiếng hí lớn, Phí theo con ngựa, bước thấp bước cao dẫm lên những vùng đất chỉ còn tro tàn sau hỏa hoạn, đi về phía trước tìm Vô Mạt.

Cuối cùng, khi đi tới bên cạnh một tảng đá to thì mọi người chỉ thấy bên cạnh tảng đá có năm người nằm ngôn ngang, đều mặc y phục người ngoại tộc cầm đao kiếm, bên cạnh những người kia, còn có một con sói bị lửa đốt cháy nửa người.

Phí nhanh chóng bảo người khác kiểm tra hơi thở của những người kia, còn mình thì đi xem con sói, dò mũi thì phát hiện con sói này vẫn còn thở, chỉ là bị thương quá nặng không cách nào nhúc nhích thôi. Mà mấy người kia, tất cả đều đã tắt thở, có người là bị tên bắn chết, cũng có người là bị sói cắn chết.

Tam lắng từ thấy mấy người này, hận đến đỏ ngầu cả mắt, chỉ vào thi thể của bọn họ nói: "Thập nhất thúc, mấy kẻ này chính là người đã đánh ngã ta và Nhị Độc từ sau đó lên núi, nhất định là bọn họ phóng hỏa!"

Hắn chừng mắt nhìn: "Kỳ quái, Tộc trưởng tại sao không có ở nơi này!"

Phí bảo người khác lấy thảo dược trị thương mang theo ra, rồi cho con sói ăn, con sói này cũng có sức sống rất mạnh, qua một khắc liền giùng giàng mở mắt ra. Nó đầu tiên nhìn về phía cấm địa, chỉ thấy nơi đó đã từ từ bị tuyết trắng phau phau bao trùm, chỉ còn lại một vài ngọn lửa nhỏ đang le lói, giống như đã yên tâm, nó lại suy yếu gục đầu xuống đất.

Tam lắng từ vội vàng kêu lên: "Này, vị lang huynh đệ này, ngươi phải nói cho chúng ta biết Tộc trưởng ở đâu đã! Ngươi nhất định là biết đi!" Trên đất còn có mũi tên Tộc trưởng đã dùng, hiển nhiên Tộc trưởng đã ở nơi này.

Ai biết con sói này lại mờ mịt không biết, chỉ vô lực cúi thấp đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Phí lắc đầu, đứng lên nói: "Nó bị trọng thương, sợ là không cứu kịp rồi." Nói xong chỉ hai tộc nhân, để bọn họ cõng con sói này xuống núi, giao cho Bán Hạ cứu trị.

Chính hắn thì ở lại đây tỉ mỉ tra xét, cuối cùng nghi ngờ nói: "Các ngươi nhìn dấu chân này, mặc dù cực kỳ lộn xộn, lại bị tuyết che lấp, nhưng nếu quan sát cẩn thận, vẫn có thể nhìn ra, ở đây phải có sáu người." Mặc dù mưa tuyết đã che phủ, thế nhưng bởi vì có cự thạch che chắn, nên vẫn còn một ít dấu chân.

Những người khác không hề nhìn ra cái gì, không khỏi hỏi "Vậy thì kỳ quái, tại sao nơi này chỉ có năm người nằm đây?"

Phí cau mày: "Ta cũng vậy không biết, có lẽ Vô Mạt đuổi theo người cuối cùng này rồi."

Tam lắng từ nhớ lại tình cảnh lúc trước, đột nhiên gật đầu: "Thập nhất thúc, người nói không sai, ban đầu đúng là có sáu người!"

Phí cúi đầu quan sát cẩn thận dấu chân trên đất, nhưng bởi vì bị mưa to xóa đi, bốn phía thật sự cũng không có bất kỳ dấu mối nào, lập tức nhũ mảy nói: "Hiện tại, chúng ta chia ra, mỗi Tiểu Đội Trưởng chia người của thành ba tổ, chia ra tìm kiếm Tộc trưởng. Mọi người đều mang còi gỗ, một khi phát hiện tung tích Tộc trưởng hoặc là ngoại nhân, nhất định phải nhanh chóng thông báo cho mọi người." Nói xong hắn dừng lại một chút, lại nói: "Mọi người phải

nhớ kỹ, trên núi này còn có một kẻ xấu nữa, lúc tìm kiếm nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho hắn tổn thương mình, càng không thể để cho hắn chạy thoát!"

Mọi người đều lĩnh mệnh, theo phân phó của hắn đi làm.

== ==

Dưới chân núi, mọi người nhìn hỏa hoạn đã dập tắt, từng người một đều không để ý bùn lầy trên mặt đất, thiên ân vạn tạ quỳ lạy với thần miếu. Mọi người đều vui sướng, nhưng Bán Hạ lại cười không nổi.

Nàng ôm A Thủy trong ngực, nhìn phía Đông đã lộ ánh sáng, trong lòng lại không khỏi lo lắng. Đúng lúc này A Thủy từ trong mộng tỉnh lại, ở trong lòng nàng ngộ ngộ, cái miệng nhỏ nhắn còn phát ra tiếng hừ hừ, xem ra là ngủ no lại có cảm giác đói bụng rồi. Bán Hạ rời khỏi mọi người, đem A Thủy bọc vào trong áo da chồn, lại cởi áo bên trong cho nàng bú sữa.

Nhưng ai biết A Thủy lại không để ý đến sữa được đưa tới, cố gắng vùng vẫy thân thể nhỏ bé, ngược cổ nhìn Bán Hạ. Đôi mắt to hắc bạch phân minh, trong suốt không nhiễm bụi trần, toàn tâm tin cậy chui trong lòng Bán Hạ, hồi lâu lộ ra một nụ cười ngây thơ.

Bán Hạ chợt cảm thấy chua xót, vươn tay xoa xoa gò má mềm mại của con gái, trong miệng lầm bầm: "Nếu hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta và con phải làm thế nào?"

A Thủy chớp đôi mắt trong trẻo, phát ra những tiếng "phù phù", đôi tay phì nộn bắt đầu với đến mũi Bán Hạ. Nàng gần đây rất hứng thú với khuôn mặt của mọi người, trong đó thích nhất là cái mũi.

A Nặc lặng lẽ đi tới bên cạnh Bán Hạ, giọng nói non nớt lại lộ ra thành thực không tương xứng với số tuổi: "Bán Hạ thăm thăm, Vô Mạt thúc thúc không có việc gì. Người xem, hiện tại hỏa hoạn đã tắt, mọi người nhất định cũng có thể bình an trở về."

Bán Hạ cúi đầu nhìn A Nặc, miễn cưỡng cười, gật đầu nói: "Cháu nói đúng, tuyệt rồi, hỏa diệt, Vọng Tộc chúng ta nhất định là được thần miếu che chở, Vô Mạt thúc thúc của cháu tự nhiên cũng sẽ bình an trở về."

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng nàng càng ngày càng cảm thấy lo lắng là sao?

Đúng lúc này, từ trên núi có hai bóng người trở lại, mọi người không để ý bùn trơn trên đất, rồi rít ra nghênh đón, lại thấy hai tiểu tử trong tộc mang một con sói bị thương. Vì vậy phụ nữ và trẻ con, lão nhân đều đi qua hỏi thăm tình hình trên núi, hai tiểu tử kia trông thấy tất cả mọi người đều vây lại, liền đem mọi thứ nhìn thấy nhất nhất báo lại.

Bán Hạ cũng nhìn thấy con sói bị thương kia, vội đi đến nhìn, chỉ cảm thấy con sói này nhìn rất quen thuộc, lại không biết đã nhìn thấy ở nơi nào. Phải biết Vô Mạt có thể ở trong đồng đảo con sói có diện mạo tương tự nhau nhận ra một con sói cụ thể là bởi vì hắn từng quanh năm sống trong bầy sói, đối với Bán Hạ mà nói, con sói này con sói kia, thật sự không cũng không khác biệt gì.

Tuy nói không nhận ra, nhưng Bán Hạ thấy con sói này bị thương rất nặng, vội hỏi hai người kia: "Đem nó mang đến nhà ta, ta trở về cứu nó!"

Hai người vội vàng tuân mệnh, tiếp tục mang Đại Lang này đến nhà Bán Hạ. Bán Hạ đưa A Thủy cho A Nặc ôm, bản thân thì vội vàng chạy trở về, nói là chuẩn bị được thảo chữa thương cho con sói.

Sau một phen bận rộn, rốt cuộc cũng đắp thảo dược lên tất cả những nơi bị bỏng, cũng băng bó những vết thương bị đao kiếm đâm trúng. Lúc này con sói kia cũng mờ mịt tỉnh lại, mở mắt liếc nhìn Bán Hạ, nhất thời thân thể căng thẳng, phát ra tiếng hừ giống như đang khinh thường người khác.

Bán Hạ đang cúi đầu dọn dẹp những chai lọ đựng thuốc trị liệu, lúc này thấy con sói đối xử với mình như vậy, không khỏi buồn bực: "Ta đã làm gì đắc tội với người sao?"

Con sói này vạn lần không ngờ Bán Hạ thế nhưng lại cảm thấy cái gì, vội cúi đầu nhắm mắt tiếp tục giả bộ ngủ say.

Bán Hạ chớp mắt một cái, nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ người chính là con sói ngày đó coi chừng nha nha thảo?"

Dã Lang nghe lời này, chợt mở hai mắt ra, cẩn thận liếc nhìn Bán Hạ.

Bán Hạ vốn trong lòng đang nặng nề, bây giờ thấy con sói như vậy, nhất thời tâm tình buông lỏng mấy phần, cười hỏi "Người quả nhiên là con sói kia rồi, ngày đó ta cướp nha nha thảo, lại làm liên lụy tới người, thật sự xin lỗi."

Dã Lang ngưng mắt nhìn Bán Hạ, một lát sau kiêu ngạo đem mặt quay sang một bên, nằm đó nhắm mắt dưỡng thần.

Bán Hạ dọn dẹp tất cả, dịu dàng nói: "Người nghỉ ngơi cho tốt, ngủ một giấc sẽ thư thái." Nói xong liền đóng cổng tre đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, chỉ thấy mọi người trong sân đang vây quanh hai tiểu tử kia, tiếp tục hỏi tình huống trên núi, lúc này họ thấy Bán Hạ ra ngoài, đều ngừng nói chuyện.

Bán Hạ trong lòng kinh ngạc, chợt dự cảm xấu lần nữa dâng lên, gân tay giống như bị người rút đi, run rẩy không ngừng.

Nàng đi tới, nhận lấy A Thủy đang cố gắng vùng vẫy trong lòng A Nặc, nhẹ giọng hỏi hai người: "Có chuyện gì, các người cứ nói đi, đừng ngại."

Hai tiểu tử kia liếc mắt nhìn nhau, trong đó tràn đầy lo lắng chân thành: "Bán Hạ, người đừng lo lắng, thật ra thì cũng không có gì chuyện, là" Hắn sờ sờ đầu, khó khăn nói: "Chính là chúng ta không tìm được tộc trưởng." Nói xong hắn vội nói thêm: "Chỉ là người đừng lo lắng, cũng không thấy thì thế gì, chính là không có tung tích."

Lời này cực kỳ cầu thả, khiến nữ nhân bên cạnh rồi rít xem thường: "Không biết nói chuyện thì đừng nói, người nói cái gì, thì thế? Thật khó nghe!" Tiểu tử sờ sờ đầu, cười hắc hắc, tự mình lui xuống.

Mọi người vội tới an ủi Bán Hạ: "Ta nghe nói Thập nhất thúc đã phái người tìm khắp nơi rồi, người yên tâm, đó là Tộc trưởng Vọng Tộc chúng ta, mọi người nhất định có thể tìm được."

Bán Hạ cũng không muốn làm để người khác lo lắng, lập tức cũng miễn cưỡng cười nói: "Nói đúng lắm." Nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn lo lắng, tổng giống như có dự cảm chẳng lành gì đó.

Mộc Oa vẫn trầm mặc một bên, bây giờ nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn sang, trong đôi mắt thoáng qua vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Trưa hôm đó, các nam nhân trên núi truyền xuống tin tức, Vô Mạt vẫn chưa tìm được. Tin tức này truyền đến thì trên mặt Bán Hạ trắng thêm mấy phần, tay cầm bình thuốc đau đớn như bị rút gân.

Trong sân, các nữ nhân vây lại một chỗ, sắc mặt cũng đều lo lắng, trong đó Dã Hoa nương tử đề nghị: "Bên ngoài bây giờ đã tắt lửa, mưa tuyết cũng ngừng, chúng ta ở nhà cũng không có việc gì làm, không bằng cũng lên núi, giúp tìm một chút?"

Những nữ nhân khác nghe vậy nhao nhao gật đầu: "Nói rất đúng, Núi Thượng Cổ lớn như vậy, chỉ bằng mấy nam nhân kia làm sao tìm tất cả mọi nơi được, chúng ta nhất định phải lên núi xem một chút, càng nhiều người, càng tìm được nhiều nơi." Ý kiến này được rất nhiều người ủng hộ, rồi rít ồm con cầm gậy định lên núi, rất náo nhiệt.

Lần này chỉ khổ cho Nham, ông bị lưu lại trấn an chăm sóc tất cả người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, sau khi lửa được dập tắt, ông liền phái tất cả người lên núi. Bây giờ chỉ có một mình ông là nam nhân vui lập trong đám nữ nhân này, nhất thời đầu đầu không dứt.

Ông vừa không uy nghiêm như đại ca nói một câu trấn áp cả đám nữ nhân này, huống chi trong đám nữ nhân hồ đồ này còn có nương tử Đa Hồn của ông nữa.

Ông khó khăn tới trước mặt Đa Hồn, ấp úng nói: "Bà không cần đi theo tìm kiếm ồn ào làm gì, đây là lúc nào chứ, không khéo còn thêm phiền đó."

Đa Hồn lại không cho là đúng, liền tiếp nói: "Làm sao lại thêm phiền chứ, ông nói chúng ta cùng nhau lên núi đi tìm, là làm trở ngại là chuyện của các ông sao, còn có nguy hiểm gì nữa? Chẳng lẽ ông lại sợ tôi trở về không có cơm ăn? Cái này không sợ, chúng ta lưu lại người chuẩn bị thức ăn là được."

Lão mù mù giương mí mắt nhìn đứa con trai luôn chất phác của mình một cái: "Đa Hồn nói rất đúng, để bọn Đa Hồn lên núi đi, những lão nhân chúng ta à mặc dù đã không làm được việc gì, nhưng làm cơm vẫn có thể. Về phần những thứ đứa bé không đi theo mẹ kia, cũng ở lại, giúp nấu cơm."

Ngay cả lão mù mù cũng đã nói như vậy rồi, những người khác làm sao còn dám phản đối cái gì, Nham cũng đành phải cười khổ một tiếng: "Vậy các người đi đi."

Bán Hạ sau khi đổi thuốc cho con sói kia xong, lại băng bó vết thương lại lần nữa. Con sói nằm yên nhìn Bán Hạ, trong miệng phát ra tiếng ô ô, Vô Mạt không có ở đây, cũng không biết tiếng kia là có ý gì.

Xử lý xong vết thương, nàng đưa tay vuốt ve bộ lông của nó, dịu dàng nói: "Ngày đó là chúng ta không đúng, hôm nay có thể trị thương cho người, cũng coi là xin lỗi vì ngày đó. Ta phải lên núi đi tìm Vô Mạt, vết thương của người cần thận chút rồi cũng sẽ tốt thôi, người lên núi trở lại với bảy sói đi."

Khi Bán Hạ nhắc tới bảy sói thì đôi mắt Dã Lang lộ ra nét bi thương, nghĩ đến tất cả lang huynh đệ của hắn đều vùi thân trong biển lửa rồi.

Cáo biệt con sói xong, Bán Hạ ra khỏi phòng, đi tới cạnh A Nặc, nhìn A Thủy đang ngủ say trong lòng A Nặc, đưa tay vuốt ve gương mặt của nàng, rồi mới nói với A Nặc: "A Nặc, ta cũng muốn lên núi, cháu ở nhà chăm sóc A Thủy cho tốt. Nếu như nàng đói bụng, trước hết cho nàng ăn cháo ngô nấu nhừ đi."

A Nặc gật đầu: "Cháu biết rồi." Thường ngày Bán Hạ chăm sóc A Thủy thế nào, hắn đều ở bên giúp đỡ, một mình chăm sóc A Thủy tuyệt đối không thành vấn đề.

Bàn giao toàn bộ cho A Nặc, Bán Hạ đi về phía mọi người: "Các người vừa rồi nói ta cũng nghe thấy, cảm ơn các vị đã có ý tốt, hôm nay Vô Mạt không thấy, ta cũng muốn tự thân lên núi tìm."

Nham vừa nghe, càng thấy nhức đầu, nhưng Bán Hạ là nương tử của cháu hấn, hấn làm trưởng bối cũng không tiện nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là lấy mất liều mạng ra hiệu bảo Đa Hồn nói gì đó.

Đa Hồn làm sao không hiểu, Lão Nam Nhân nhà mình chính là một người không khéo ăn nói, lập tức không thể làm gì khác hơn là đứng ra nói: "Bán Hạ, người ở nhà chờ đi, người còn có A Thủy phải chăm sóc đấy."

Bán Hạ lắc đầu: "Không có chuyện gì, buổi tối ta sẽ trở lại, A Thủy cũng rất hiểu chuyện, không quá nửa ngày, nàng đi theo A Nặc vẫn được."

Đa Hồn thấy Bán Hạ nói như vậy, nên cũng không thể nói thêm cái gì nữa.

Khi trên núi, Phí nhìn thấy đội Nương Tử Quân này, rất kinh hãi, mảy mui chắt lại, nhưng mà hấn nghĩ tới những nữ nhân này có thể cùng nhau tìm kiếm người, cũng không nói gì nữa, liền bảo Tam lăng tử nói rõ quy củ chia tổ cho đội Nương Tử Quân làm theo, nói rõ quy củ, từng nhóm chia ra tìm kiếm.

Cứ như vậy cho đến đêm, vẫn không thấy bóng dáng Vô Mạt, mọi người trên mặt đều tỏ lo âu, trong lòng Bán Hạ càng lo lắng. Nhưng mắt thấy trời đã tối, A Thủy ở nhà phải uống sữa rồi, nếu nàng lâu như vậy không thấy mẹ, có lẽ sẽ khóc. Bán Hạ mặc dù lo lắng an nguy Vô Mạt, nhưng cũng không thể bỏ mặc nữ nhi không để ý, cũng đành phải xuống núi.

Bán Hạ vội vàng về đến nhà thì từ xa đã nghe thấy tiếng khóc vang của A Thủy, vội đẩy cổng tre tiến vào, lại thấy Nhẫn Đồng bên cạnh đang ôm Thạch Đạn, thờ dài không dứt. Mà A Thủy đáng thương đang dùng hai cái tay béo mập ôm chặt mặt A Nặc, cái miệng nhỏ nhắn tìm kiếm lung tung trên mặt hấn, chỉ vì muốn tìm nụ hoa quen thuộc, thậm chí còn chưa từ bỏ ý định đưa đầu lưỡi ướt nhẹp liếm loạn trên mặt A Nặc. A Nặc về mặt bất đắc dĩ, cả khuôn mặt bị liếm đến toàn nước miếng.

(là cường hôn nha, còn vô cùng mãnh liệt nữa ~ A Thủy uy vũ ~)

Đúng vào lúc này, Bán Hạ chợt trở lại, A Thủy đầu tiên là sững sờ, sau đó chợt buông A Nặc đang bị ôm loạn găm ra, mím mím môi, "Oa" một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa hướng về phía Bán Hạ ra sức quơ tay múa chân muốn được ôm.

Bán Hạ vội tiếp A Thủy, lại vào nhà cho nàng bú sữa. Nàng đứng là đã cực đói, bắt được nụ hoa liền ngậm chặt bú một hồi lâu. Một lúc sau, nàng giống như đã ăn no hơn nửa bụng, liền không vội vã nữa, trong miệng vừa bú, vừa thỉnh thoảng dùng đôi mắt to trong suốt nhìn Bán Hạ, bộ dáng kia giống như là xác nhận Bán Hạ vẫn còn ở bên.

Thấy nữ nhi có dáng vẻ như vậy, trong lòng Bán Hạ vô cùng chua xót, nghĩ tới Vô Mạt chưa rõ sống chết trên núi, lại thấy cực kỳ lo lắng.

Con sói đã từng xuất hiện trong nhà Bán Hạ kia, cũng không biết đã đi từ lúc nào, hỏi A Nặc, A Nặc cũng chưa không biết, nghĩ chắc sau khi thương thế khôi phục liền tự mình lên núi rồi. Mà ở trên núi vẫn còn có tộc nhân đang tìm kiếm, bọn họ dần dần mở rộng phạm vi tìm, thậm chí cũng đã tìm ở xung quanh cấm địa bị đốt kia. Xung quanh cấm địa, thì thể động vật cháy khét trộn lẫn với mùi mưa tuyết lạnh lẽo, khắp nơi đều nhắc nhở mọi người nơi này đã từng xảy ra một trận hỏa hoạn kinh hoàng.

Mây của Phí nhũ lại chưa từng giãn ra, hấn nhìn về sâu trong cấm địa, chỉ là bây giờ bão tuyết đã bao trùm, không biết lửa đã từng cháy tới nơi nào, Lang Tộc thương vong ra sao?

Hấn hôm nay biết rõ đời đời người Vọng Tộc đều được Lang Tộc che chở, sống nhờ vào nhau nhiều đời như môi và lợi, nếu 1 bên có khó khăn, bên kia tất không thể một mình tồn tại. Tai họa lớn như thế này, vì sao xung quanh cấm địa lại không hề thấy bóng dáng một con sói nào? Phí cũng không biết nhiều về Lang Tộc, hấn không có cách nào đoán được tình cảnh bây giờ của Lang Tộc. Trong lòng có một suy nghĩ đáng sợ nhất chính là, chẳng lẽ Lang Tộc bị trận hỏa hoạn này đốt sạch cơ hồ diệt tộc? Trốn thoát chỉ có một mình con sói bị đốt cháy nửa người kia sao?

Nghĩ tới điều này, Phí cảm thấy càng nhức đầu. Từ khi niên thiếu sau khi muội muội sinh con rồi qua đời, hấn liền có bệnh nhức đầu này. Gần đây những lúc vô cùng mệt nhọc cơ hồ nhức đầu cả đêm không thể yên giấc, vì vậy mới xin rượu thuốc của Thượng nhân để có thể ngủ yên. Rượu thuốc kia cực kỳ linh nghiệm, uống một hai ngụm liền ngủ ngon cả đêm. Phí nghĩ tới đây, lại quay đầu lại quét mắt nhìn cháu trai không có tiền đồ kia của mình, không khỏi cảm thấy càng nhức đầu.

Cái đứa cháu trai không tiền đồ không có chí tiến thủ này, bản thân tham ăn tham uống không nói, còn đem rượu kia đưa cho người khác uống..., thế mới gây thành tai họa như vậy!

Phí cắn răng, lặng lẽ nhẫn nhịn mạch máu đang giật lên ở huyệt Thái Dương truyền tới từng trận đau nhức. Phụ thân đem Vọng Tộc giao cho Vô Mạt, tuy nhiên cũng đồng thời đem Vô Mạt giao vào tay mình.

Vô Mạt không thể xảy ra chuyện gì, hấn nhất định phải tìm được Vô Mạt.

Đang lúc Phí nghĩ bước kế tiếp nên làm thế nào cho phải thì một tộc nhân vội vàng đã chạy tới báo cáo: "Thập nhất thúc, không xong rồi, không tìm được Mộc Oa rồi."

Bây giờ sắc trời đã rất tối, Phí đang định bảo các nữ nhân xuống núi, vì vậy trước đem các nữ nhân tụ tập lại kiểm tra nhân số. Lúc này nghe thế, hấn cau mày, trầm giọng nói: "Mới vừa rồi là người nào đi cùng Mộc Oa?"

Tộc nhân hồi báo nói: "Là mấy người Ngân nương, họ nói Mộc Oa đang lúc tìm kiếm muốn đi tiểu, họ liền ở một bên chờ, Mộc Oa chui vào rừng cây bên cạnh, nhưng chờ cả ngày không thấy Mộc Oa ra ngoài, đi vào tìm thì không thấy tung tích Mộc Oa."

Phí gật đầu: "Được, hiện tại đưa ta đi đến chỗ Mộc Oa mất tích."

== ==

Tin Mộc Oa mất tích truyền tới chân núi, mọi người lại càng thêm lo lắng. Nghe nói Phí dẫn người lục soát hồi lâu, cũng không thấy Mộc Oa. Đa Hồn vạn lần không ngờ Vô Mạt không tìm được, còn mất thêm nữ nhi, vì vậy sợ hãi không chịu xuống núi, nói là buổi tối muốn ở trên núi tìm, nhưng Phí làm sao có thể đồng ý, sai người đưa bà xuống núi.

Khi Bán Hạ nghe được chuyện này, tự nhiên lại thêm lo âu, tối hôm nay A Thủy lại bắt đầu náo loạn, khóc chết sống không chịu ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt y phục Bán Hạ không buông ra. Bán Hạ vốn lo lắng phiền não, bây giờ con gái náo loạn như vậy, càng thêm đau lòng. Thật vất vả mới dỗ A Thủy đi ngủ, bản thân nằm ở đó, căn bản không ngủ được. Nếu nàng có cánh, thật hận không được bay lên núi tìm Vô Mạt của nàng.

Cứ như vậy tròn trặn mắt đến trời sáng, miễn cưỡng xuống giường, tính toán đi làm cơm, lại thấy A Nặc đã bung một chén cháo ngô nóng hổi đi vào: "Thăm thăm, người trước ăn một chút đi. Hôm nay người ở nhà chăm sóc A Thủy, ta sẽ đi theo mọi người lên núi tìm kiếm."

Bán Hạ nhìn dáng vẻ hiểu chuyện của A Nặc, mũi đau xót, muốn rơi lệ, chỉ là nàng cố gắng nhịn lại, gật đầu nói: "Được, cháu thay mặt thăm thăm lên núi tìm đi."

Một ngày này, A Nặc cũng đi lên núi, nhưng vẫn không có chút thu hoạch nào. Điều này đối với người thân của Mộc Oa, còn có Bán Hạ mà nói, thật là hành hạ cùng đau khổ. Cha mẹ chồng Mộc Oa khóc lớn hô gọi: "Nếu là con cứ như vậy biến mất, Hậu Viêm trở lại chúng ta phải nói thế nào đây!"

Lời này Bán Hạ nghe thấy càng lo lắng hơn.

Cứ như thế, qua hai ngày, mọi người càng ngày càng lo lắng, Bán Hạ càng thêm tuyệt vọng gần như hồng mắt, mấy lần muốn đem A Thủy cho người khác chăm sóc tự mình đi lên núi tìm, nhưng A Thủy cũng không biết tại sao, chỉ cần một lúc không thấy Bán Hạ, liền khóc vang không ngừng. Khiến cho Bán Hạ càng đau lòng, lau đi vệt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng lặng lẽ nghĩ, con gái tuy còn nhỏ, cũng đã biết bên cạnh thiếu cha sao?

Không có A Cha, ai có thể đưa con tung lên cao giữa không trung chọc cho con cười khanh khách đây?

Đau khổ như vậy, mãi cho đến tối ngày thứ ba, đang lúc mọi người cơ hồ đều đánh mất hy vọng, trên núi chợt truyền đến tin tức: tìm được! Hai người đều tìm được!

Tin tức là do Tam lăng tử tự mình xuống truyền lại, hần nhìn mấy phụ nhân —— Bán Hạ, Đa Hồn, Nhẫn Đông, trên mặt hần có mấy phần lúng túng: "Lúc tìm được, là Mộc Oa ôm Tộc trưởng, hai người đều rất chặt vật!"

Sắc mặt Đa Hồn nhất thời thay đổi: "Bọn họ bây giờ đang ở đâu?"

Bán Hạ lại không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ lời kéo Tam lăng tử hỏi: "Tại sao là Mộc Oa ôm Vô Mạt, Vô Mạt đã xảy ra chuyện gì?" Vô Mạt là một người trưởng thành, không phải là A Thủy nhỏ bé, không thể có chuyện để cho người khác ôm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: CHƯƠNG 57

Bán Hạ lại không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ lời kéo Tam lăng tử vội vàng hỏi: "Tại sao là Mộc Oa ôm Vô Mạt, Vô Mạt đã xảy ra chuyện gì?"

Tam lăng tử mặc dù không đành lòng, nhưng vẫn nói ra: "Ta cũng không biết, lúc ta xuống núi, Tộc trưởng còn chưa tỉnh lại."

Bán Hạ sắc mặt trắng bệch, chỉ là nàng đè nén trái tim đang run rẩy lại, hỏi tiếp: "Hiện tại thế nào, hiện tại Vô Mạt ở đâu?"

Tam lăng tử vội nói: "Đang ở phía sau, Tộc trưởng còn chưa tỉnh, Nhị Độc tử bọn họ đang đưa xuống núi. Ta nghe nói, bọn họ còn tìm được một cỗ thi thể, mặc y phục người ngoại tộc!"

Bán Hạ nghe, không để ý cái khác, vội chạy đến sơn đạo đi đón. Xa xa liền thấy một nhóm người đang xuống núi, ở chính giữa là hai người, khiêng một cái cáng đơn giản, trên đó đang có một người nằm.

Đó chính là Vô Mạt của nàng, Vô Mạt của nàng đúng là đã trở lại.

Bán Hạ chỉ có cảm giác mắt mình càng lúc càng mờ đi, nàng liều mạng hít một hơi, không để cho nước mắt tràn ra.

Đợi đến khi đến gần, Bán Hạ vội nhào qua, chỉ thấy Vô Mạt trên cánh gỗ sắc mặt xám xịt, đôi môi không có chút huyết sắc nào, vội vàng bắt mạch, lại thấy mạch mặc dù yếu ớt, nhưng chung quy lại vẫn còn, lúc này mới thoáng yên tâm.

Đứng bên cạnh cánh chính là Mộc Oa, Mộc Oa vẫn theo sát bên cạnh khi xuống núi, lúc này thấy Bán Hạ, chỉ là nhẹ nhàng nói: "Hắn bị thương, cũng đã nhìn đôi chùng mấy ngày."

Phí ở một bên nói: "Bán Hạ, về nhà trước đi, Vô Mạt bị thương không nhẹ, người trở về phải chăm sóc cho tốt."

Bán Hạ tự nhiên luôn miệng đồng ý, vì vậy một nhóm người tiến vào nhà Vô Mạt. Mấy người trong tộc đem Vô Mạt khiêng xuống khỏi cánh, lại đặt lên kháng trong phòng, lúc này mới rời đi.

Ngoài phòng, Đa Hồn ôm khuê nữ Mộc Oa của mình lớn tiếng khóc, bên trong nhà, Bán Hạ tỉ mỉ kiểm tra vết thương cho Vô Mạt. Vết thương của hắn đã qua mấy ngày rồi, chỉ dùng thảo dược thường thấy nhất trong núi qua loa đắp lên, băng bó cực kì vụng về, thật may bây giờ trời đang lạnh, bằng không sợ rằng đã sinh mủ rồi.

Nàng chịu đựng đau lòng, cẩn thận giúp hắn gỡ vải băng trên dính trên vết thương, lau rửa vết thương, lại đắp được liệu tốt lên, lần nữa băng bó lại vết thương.

Mặc dù động tác của nàng cực kỳ cẩn thận, nhưng vẫn khiến cho Vô Mạt đang trong giấc ngủ mê man nhú chặt chân mày. Làm xong những việc này, nàng đau lòng ngồi một bên, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mí mắt vẫn luôn nhắm chặt kia của Vô Mạt. Vuốt ve khuôn mặt vốn kiên nghị của hắn nay đã tái nhợt, nàng không nhìn được thờ dài, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn hai gò má của hắn.

Cũng đúng lúc này, mắt Vô Mạt giật giật, chậm rãi mở ra.

Bán Hạ trong lòng vui vẻ, nhưng nàng rất nhanh phát hiện có cái gì đó không đúng.

Tại sao Vô Mạt lại nhìn mình với dáng vẻ mờ mịt xa lạ như vậy, giống như không biết mình là ai?

Không, nói xác thực, ánh mắt của hắn là đã mất đi tiêu cự, giống như không nhìn thấy mình.

Bán Hạ hoảng hốt, lại vẫn không biến sắc cẩn thận hỏi: "Vô Mạt, chàng làm sao vậy?"

Vô Mạt nghe tiếng Bán Hạ, nhất thời trên mặt chuyển thành vui mừng: "Bán Hạ, là nàng!" Lời nói ra thì tiếng của hắn khàn khàn khô khốc.

Bán Hạ đau lòng nhú mày: "Vô Mạt, mắt của chàng. Cho ta nhìn thử." Nói xong nàng để hắn nằm xuống, đẩy mí mắt hắn kiểm tra đồng tử.

Vô Mạt cười khổ: "Bán Hạ, mắt của ta không thấy được, mấy ngày rồi, có lẽ đã không thể chữa được nữa. Ngoại tộc đã hại ta đã nói, đây là một loại độc, hắn thừa dịp ta chưa chuẩn bị tung loại độc này vào mắt ta, hắn nói người bình thường sẽ không giải được loại độc này."

Bán Hạ đau lòng cau mày, nắm chặt tay Vô Mạt: "Chàng yên tâm, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách, nhất định sẽ chữa khỏi mắt của chàng."

Vô Mạt lại nói: "Cái đó sau này hãy nói, chuyện bây giờ phải làm chính là phải làm xong phòng bị, Lang Tộc gặp đại nạn, không biết thương vong bao nhiêu rồi, chỉ sợ bọn họ không thể tự lo, nếu như lúc này có người nhân cơ hội xâm phạm, Vọng Tộc chúng ta tất sẽ nguy hiểm."

Bán Hạ gật đầu: "Chàng nói đúng, lát nữa chàng và thập nhất thúc từ từ thảo luận chuyện này, chàng nên ăn một chút gì đi."

Vô Mạt nói: "Cũng tốt, nàng lấy cho ta vài thứ để ăn đi, thuận tiện gọi Thập nhất thúc tới nữa, ta có việc muốn nói."

Bán Hạ đau lòng sờ sờ khuôn mặt góc cạnh của Vô Mạt, dịu dàng nói: "Ta biết chàng là Tộc trưởng, chàng phải làm chuyện lớn, bình thường chàng trông nom chuyện trong tộc, ta thay chàng quản việc nhà, những việc này ta đều vui vẻ nhận. Nhưng chàng cũng phải nhớ, chàng còn là nam nhân của ta, là phụ thân của A Thủy, chúng ta không thể không có chàng. Vì ta và A Thủy, chàng phải bảo trọng thân thể của mình."

Vô Mạt nghe vậy, sùng sốt một chút, ngay sau đó sờ soạng đưa tay bắt lấy tay Bán Hạ, nắm chặt tay nàng, chỉ cảm thấy xúc cảm lạnh lẽo, lòng hắn biết mấy ngày mình không về, Bán Hạ tất nhiên sẽ lo lắng không ngừng, liền dùng sức cầm tay nàng, nhỏ giọng nói: "Nàng yên tâm, ta biết những lời này, ta sẽ giữ tốt cái mạng này, nhìn A Thủy lớn lên, sống cùng nàng cả đời."

Bán Hạ rung rung gạt đầu một cái: "Được, vậy chàng nghỉ ngơi đi, ta đi lấy chút đồ cho chàng ăn."

Bán Hạ ra khỏi trong phòng, liền thấy Lão mục mục và Đa hồn đang chờ ở đây, Mộc Oa vẫn nằm khóc trong ngực Đa Hồn, Nhấn Đông ôm Thạch Đan ở bên cạnh, nhưng sắc mặt lại vô cùng khó coi, mẹ chồng của Mộc Oa cũng ở bên cạnh, vẻ mặt không được tự nhiên.

Bán Hạ vừa nhìn liền biết, mọi người tất nhiên là lắng nghe chuyện Mộc Oa và Vô Mạt cùng nhau mất tích, lại cùng nhau được tìm về. Dù sao người Vọng Tộc mặc dù dân phong coi như cởi mở, không câu nệ quy củ lễ phép nam nữ, nhưng một nữ nhân đã có chồng lại ở nơi hoang dã ngoại ô một nam nhân khác, cho dù ai nhìn thấy đều sẽ cảm giác mờ ám thôi.

Bán Hạ vô cùng tin tưởng Vô Mạt nhà mình, nam nhân của nàng, mặc dù có gặp người xinh đẹp như Thiên Tiên, trong mắt hắn cũng không coi trọng, huống chi chỉ là Mộc Oa, vốn chỉ được coi là một biểu muội cực kỳ không quen thuộc mà thôi.

Về phần Mộc Oa nghĩ như thế nào, đó là chuyện mà nam nhân của Mộc Oa, Hậu Viêm phải quan tâm. Ngày đó Hậu Viêm cầu hôn Mộc Oa, vốn cũng đã biết tâm tư của Mộc Oa, hắn đã có gan dám cưới, chắc chắn cũng đã có biện pháp hàng phục .

Nghĩ tới đây, Bán Hạ coi như không thấy cảnh lúng túng của mọi người, chỉ nói với mọi người một số tin đơn giản của Vô Mạt thôi.

Lão mù mù nghe nói mắt Vô Mạt không thấy được, lập tức muốn đi vào nhà nhìn, Đa Hồn vội vàng đỡ bà, Mộc Oa thấy thế, cũng vội vàng đứng dậy muốn đi vào. Mẹ chồng của Mộc Oa ngồi ở một bên, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Tộc trưởng đại nhân không xảy ra chuyện gì là tốt rồi."

Bán Hạ gạt đầu một cái liền đi ra khỏi phòng, lúc ra ngoài vừa đứng lúc thấy Phí đang chờ một bên, liền nói một tiếng, Phí muốn vào nhà gặp Vô Mạt. Mới vừa bước một bước, Phí suy nghĩ một chút, quay đầu lại liếc nhìn Bán Hạ: "Bán Hạ, chuyện của Mộc Oa, mặc kệ người khác nói cái gì, người đều không cần để trong lòng."

Bán Hạ gạt đầu: "Thập nhất thúc yên tâm, con người Vô Mạt ta hiểu rõ."

Phí thấy Bán Hạ như thế, cũng không nói cái gì nữa, vén rèm lên đi thẳng vào trong nhà.

Lúc này Nhẫn Đông ôm Thạch Đản , đi cùng Bán Hạ đến sơn động sau nhà, ân cần nói: "Tỷ có hỏi tỷ phu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Bán Hạ vừa lấy trứng gà và thịt khô vừa thuận miệng nói: "Hỏi cái gì?"

Nhẫn Đông ôm Thạch Đản , nhỏ giọng nói: "Dĩ nhiên là chuyện Mộc Oa rồi? Mộc Oa làm sao tìm được hắn, làm sao khi phát hiện bọn họ lại là Mộc Oa ôm hắn?"

Nhẫn Đông nghĩ bản thân và Mộc Dương đã đường ai nấy đi rồi, nhưng nàng cũng không hy vọng tỷ tỷ của mình cũng đi tới kết cục giống như mình, vì vậy nên cảm thấy nóng ruột thay Bán Hạ.

Bán Hạ nghe, lắc đầu nói: "Cái này không hề gì, Vô Mạt lúc ấy ngủ mê man rồi, khoan nói là một phụ nữ, dù là con rệp ôm hắn, hắn cũng không biết đường mà tránh!" Nói xong thì giờ trúc đã đủ đồ ăn nên đi ra ngoài. Vô Mạt bây giờ vẫn còn rất yếu, phải bồi bổ cho tốt, sau đó sẽ từ từ nghĩ biện pháp chữa mất sau.

Nhẫn Đông thấy Bán Hạ cũng không thêm để ý, trong lòng càng thêm sốt ruột, liền vội vàng kéo nàng: "Tỷ, người phải coi chừng! Trước kia tỷ phu không ai quan tâm, tỷ gả cho hắn không sợ cái gì, nhưng bây giờ hắn là Tộc trưởng rồi, ta thấy Mộc Oa từ trước khi xuất giá trong lòng đã tưởng nhớ tỷ phu, không nghĩ tới bây giờ đã gả cho người khác mà vẫn chưa từ bỏ ý định, tỷ nói xem ngộ nhờ xảy ra chuyện bản thủ gì, đây không phải tự mình tìm phiền toái cho mình sao?"

Bán Hạ nghe cái này liền bật cười, nhìn muội muội gấp đến độ lông mày cũng nhíu lại , không nhìn được vổ vổ gương mặt của nàng: "Muội yên tâm đi, tỷ phu của muội không phải người như vậy."

Nói xong nàng trở lại phòng chính, trong phòng mẹ chồng của Mộc Oa và Mộc Oa đã rời đi rồi, Lão mù mù, Đa Hồn tạm biệt Bán Hạ rồi cũng muốn rời khỏi. Bán Hạ chú ý tới, lúc Đa Hồn tạm biệt, trong đôi mắt có chút không được tự nhiên.

Ở phòng trong, Phí đang cùng Vô Mạt nói về chuyện mấy ngày nay, cũng thảo luận về việc phòng ngự. Bán Hạ bắt đầu thổi lửa nấu cơm, cũng nghĩ nên đến chỗ Thượng nhân hỏi một chút, có cách nào giải độc cho Vô Mạt hay không. A Nặc ôm A Thủy đi vào, A Thủy giống như đã biết A Cha trở lại, đang nhảy lên xuống không ngừng trong lòng A Nặc, hai tay dùng sức hướng vào phòng trong.

Ở bên trong, Vô Mạt nghe được động tĩnh, phát ra tiếng cười trầm thấp: "A Nặc, ôm A Thủy vào đây đi."

A Nặc nghe thấy Vô Mạt nói như vậy, lúc này mới ôm A Thủy đi vào.

Bán Hạ vừa cầm dao cắt thịt khô, vừa nghe A Thủy đang phát ra những tiếng cười vui vẻ, còn có tiếng cười thoải mái của Vô Mạt.

Nàng ngẩng đầu lên, lau mồ hôi, trong lòng suy nghĩ, tất cả tựa như một giấc mộng. Mới ngày hôm qua, nàng còn tuyệt vọng nói với A Thủy có lẽ Vô Mạt không về được. Hiện tại thế nào, cả nhà bọn họ đều đã ở cùng một chỗ.

Bán Hạ ním môi cười , nàng đun nóng nồi, cho chút dầu xào thức ăn, nàng làm cho Vô Mạt vài ăn ngon bồi bổ thân thể.

Lúc này, hai người lớn trong phòng đã không còn thảo luận chuyện trong tộc nữa, bắt đầu vây quanh A Thủy vui đùa . Bán Hạ làm xong thức ăn, để vào mâm gỗ, bung vào cho Vô Mạt ăn.

Lúc đi vào, chỉ thấy A Thủy nằm trên ngực Vô Mạt cười đến mức thành pho tượng Di lặc, A Nặc đứng ở một bên cười nhìn A Thủy. Tất cả đều không kỳ quái, nhưng vẫn khiến Bán Hạ kinh ngạc, Phí lộ ra vẻ mặt chưa bao giờ có, trên nét mặt khi nhìn A Thủy thế nhưng lại lộ ra một phần nụ cười.

Phí đột nhiên ý thức được Bán Hạ đang nhìn mình, vội thu hồi nét mặt, trên mặt cũng khôi phục vẻ nghiêm túc thường ngày, ánh mắt của hắn rơi vào cái mâm Bán Hạ đang bưng: "Làm cơm xong rồi sao, để Vô Mạt ăn đi."

Chương 58: CHƯƠNG 58

Buổi tối, đợi đến tất cả mọi người đều đã rời đi rồi, Bán Hạ đỡ A Thủy ngồi, hai vợ chồng lúc này mới có thời gian trò chuyện.

Bán Hạ đầu tiên là tỉ mỉ hỏi Vô Mạt chuyện mấy ngày nay, Vô Mạt tự nhiên nhất nhất nói ra. Thì ra Vô Mạt liên thủ với Dã Lang cùng đánh nhau với kẻ phóng hỏa kia, mấy người phóng hỏa đó cũng có chút năng lực, Dã Lang vốn đã bị thương, vì vậy sau khi cắn chết hai người thì chính nó cũng bị thương gần chết. Vô Mạt vẫn còn chịu được, hấn một mình đối phó bốn người, bằng tài nghệ điêu luyện cùng với kinh nghiệm quanh năm vật lộn với mãnh thú nơi hoang dã, hấn nắm chắc phần thắng, ai biết trong đó cái nam nhân mất chuột kia cực kỳ giảo hoạt, thừa dịp khi Vô Mạt không đề phòng xoay người chạy trốn, Vô Mạt đuổi theo thì hấn vung bột độc màu trắng từ trong tay áo ra vào mặt Vô Mạt, khiến mắt Vô Mạt trúng độc không cách nhìn được. Vô Mạt dựa vào kinh nghiệm và tai, đã giết chết người kia, chỉ là bản thân hấn cũng không cẩn thận rơi vào trong rãnh sâu.

"Người nọ thật sự rất giảo hoạt, biết mắt ta không nhìn thấy, thế nhưng đặc biệt dẫn ta đến gần rãnh sâu." Vô Mạt cuối cùng nói như vậy.

Bán Hạ lại cảm thấy cực kỳ đau lòng, không nhịn được đưa tay chạm vào gương mặt cương nghị của hấn, nhìn đôi mắt mờ mịt không ánh sáng của hấn, dịu dàng nói: "Về sau không cần tiếp tục làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa, có được không? Chẳng dù sao cũng nên suy nghĩ cho ta và A Thủy một chút chứ."

Vô Mạt nhắm mắt lại, cảm thụ tiếp xúc hơi lạnh của Bán Hạ, cười nhẹ một tiếng: "Ta đây không phải đã không có chuyện gì rồi sao?"

Nhìn dáng vẻ không thêm đề ý chút nào của hấn, Bán Hạ càng đau lòng, nhớ những vết thương trên người hấn, mũi đau xót, oán trách nói: "Trên người chàng có rất nhiều vết thương, mắt nhìn cũng thấy không ổn rồi."

Vô Mạt đưa bàn tay thô ráp, sờ lên bàn tay Bán Hạ đặt ở trên mặt mình, thả mềm âm thanh dịu dàng nói: "Đừng khổ sở, ta tốt vô cùng, vết thương sẽ khôi phục rất nhanh, mắt của ta nàng cũng có thể chữa khỏi."

Bán Hạ vẫn đau lòng, hai tay ôm lấy đầu của hấn, để hấn chôn đầu trước ngực mình, vuốt ve mái tóc đen kịt ngạo bất tuân của hấn, khổ sở nói: "Nhưng ta không biết trị mắt cho chàng như thế nào, thảo dược Vọng Tộc chúng ta chỉ có thể trị đau đầu và một số bệnh, vết thương bình thường, mắt của chàng là trúng độc, ta biết nên làm thế nào đây."

Vô Mạt chui trước bộ ngực mềm mại của nàng, chớp mũi hít mùi hương trên cơ thể nàng, mùi hương quen thuộc khiến mắt hấn nóng lên, không nhịn được ở trong lòng nàng nhẹ nhàng cọ xát mấy cái.

Sau hồi lâu chui ở trước ngực nàng, hấn buồn bực nói: "Mắt bị thương, không quan trọng, ta có thể đi tìm thượng nhân trị giúp ta, nếu như thượng nhân cũng không có cách nào chữa khỏi, ta liền xin Tề tiên sinh giúp ta đi tìm đại phu ở ngoài."

Bán Hạ thương tiếc vuốt ve tấm lưng rộng rãi bèn chắc của hấn, cảm thụ cơ bắp và xương sống lưng cứng rắn thẳng tắp ở đó, nghe lời này, nàng vẫn không cách nào thả lỏng được: "Nếu đại phu bên ngoài cũng không chữa được thì sao?"

Vô Mạt ngẩng đầu lên, đôi mắt đã không nhìn thấy gì nữa lại giống như chứa ý cười: "Nếu như mắt ta vĩnh viễn không thấy được, nàng sẽ ghét bỏ ta sao?"

Bán Hạ lắc đầu: "Làm sao có thể chứ."

Vô Mạt đưa tay, dựa theo cảm giác sờ lên gương mặt của nàng, từ từ ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói: "Vậy là được rồi, cho dù ta mù điếc, ta vẫn là nam nhân của nàng, là phụ thân của A Thủy. Chỉ cần nàng không ghét bỏ ta... ta vẫn sẽ ở đây. Nếu như ta về sau không có cách nào săn thú nữa, vậy chúng ta liền nuôi gà trồng trọt, ta có sức khỏe, vẫn có thể nuôi sống hai mẹ con nàng."

Bán Hạ chỉ cảm thấy mắt nóng lên, tay của nàng ôm thật chặt eo Vô Mạt, gương mặt dán chặt lên lồng ngực chắc chắn của hấn: "Chàng nói đúng, chỉ cần chàng vẫn còn, chỉ cần một nhà chúng ta vẫn ở bên nhau, vậy là được rồi."

Tay Vô Mạt đi cái eo thon nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: "Bán Hạ, nàng trước kia vẫn luôn nói muốn có thêm một đứa con trai, nhưng ta không muốn để nàng chịu khổ, vì vậy vẫn luôn phòng ngừa. Hiện tại ta mới nhận ra, thật ra thì vẫn nên sinh thêm một đứa, nàng có đồng ý không?"

Bán Hạ nghe lời này, tự nhiên hiểu ý của Vô Mạt, hấn mặc dù vẫn còn sống, nhưng trong lòng chung quy vẫn sợ hãi, sợ ngộ nhỡ lần này không quay về được, mình và A Thủy về sau sẽ không có chỗ dựa. Phải biết ở Vọng tộc thôn, vừa săn bắt vừa cấy cấy, trong nhà nếu như thiếu nam nhân và người lao động, cuộc sống tất nhiên sẽ rất khó khăn.

Nàng nằm yên trong ngực hấn, gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Ừ, ta vẫn luôn muốn, muốn sinh thêm một nhi tử giống như chàng."

Bàn tay Vô Mạt nhẹ nhàng ma sát ở vùng eo tron mềm của nàng, một tay khác vuốt ve đến phần mông của nàng. Bán Hạ nhất thời đỏ mặt, hai tay nắm

chặt eo của hắn, nhỏ giọng nói: "Thân thể chàng còn chưa tốt mà, cho dù muốn có con, cũng không cần gấp gáp như vậy."

Vô Mạt ôm nàng vào trong ngực, cổ lăm vè kinh ngạc nói: "Ta chỉ sờ một cái mà thôi ——" hắn nhú đôi mày rậm: "Hay là nói nàng mấy ngày không thấy ta, bây giờ muốn để cho ta làm nàng?"

Lời này khiến Bán Hạ hơi cáu, đỏ mặt đẩy ngực hắn ra: "Chàng vừa trở về, ta vẫn còn đau lòng cho chàng, chàng lại đùa kiểu này."

Vô Mạt mỉm cười: "Ta thật ra không có gì đáng ngại, đều là vết thương ngoài da, chỉ là nàng nhìn thấy mới lo lắng thôi."

Bán Hạ dựa đầu lên vai hắn: "Chàng đương nhiên không biết, mấy ngày nay ta luôn lo lắng từng ngày. Hận không thể bay lên núi đi tìm chàng, nhưng lại phải chiều cô A Thủy, ta quả thật muốn chia mình làm hai nửa đấy."

Vô Mạt nghe lời này, dần dần thu lại nụ cười, vuốt lưng Bán Hạ, nghiêm túc nói: "Ta biết, chính ta ở trong núi mờ mịt, lúc ấy đói bụng đến một chút hơi sức cũng không còn, quả thật sắp chết ở đó rồi. Nhưng ta nghĩ đến nàng và A Thủy, liền liều chết đứng lên tìm một chút đồ ăn."

Bán Hạ nghe hắn nói như vậy, nghĩ đến hắn đã phải chịu khổ, thật là lòng đau như cắt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cái gì, đột nhiên hỏi: "Mộc Oa làm sao tìm được chàng?"

Vô Mạt nhớ lại nói: "Ta cũng không biết, lúc ấy ta cái gì cũng không nhìn thấy, đang lặn mò xung quanh, chạm tới cái gì có thể cho vào miệng thì ăn, sau đó đã ngủ mê man, lúc tỉnh lại lần nữa, Mộc Oa đã ở bên cạnh rồi. Nàng ta lúc ấy nói là bị lạc đường rồi trong lúc vô tình rơi xuống hốc núi đó."

Bán Hạ nghĩ tới lời mà mọi người nói, không khỏi hỏi "Ngay cả như vậy, sao chàng lại để cho nàng ta ôm chàng như vậy chứ, để người khác nhìn thấy, đã có rất nhiều lời nói xuyên tạc rồi." Nàng sờ sờ ngực hắn, oán trách nói: "Chàng nhìn chàng đi, trên người không biết có mùi thơm gì, ngửi ra rất giống mùi trên người Mộc Oa!"

Vô Mạt nghe thế, lông mày nhất thời nhíu chặt lại: "Nàng ấy ôm ta? Có ý gì?"

Bán Hạ chát chát mà nói: "Người khác nói cho ta biết, nói là khi mọi người tìm thấy hai người, nàng ta đang ôm chàng đó, ôm chặt muốn chết!" Bán Hạ nhắc tới chuyện này, biết rõ nam nhân của mình tuyệt đối không có ý gì với Mộc Oa, nhưng vẫn có chút không vui.

Vô Mạt càng nhíu chặt chân mày: "Còn có chuyện như thế, vậy phải làm như thế nào mới tốt đây."

Bán Hạ thấy hắn trầm mặt, không khỏi nói: "Chàng làm gì mà mặt ử mày ê như vậy, cũng chỉ là ôm một cái mà thôi, người ta cũng không nói gì chàng đâu."

Vô Mạt lắc đầu: "Mộc Oa là nữ nhân của Hậu Viêm, ta về sau muốn trọng dụng hắn, hôm nay xảy ra việc này, ngộ nhờ về sau Hậu Viêm sinh ra khúc mắc, vậy thì quả không tốt rồi."

Bán Hạ nghe hắn nói có lý, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát: "Ta thấy chuyện này chàng cũng không cần lo lắng, trong lòng Mộc Oa trước kia đã có chàng, chuyện này Hậu Viêm cũng đã biết. Người ta nếu dám cưới, trong lòng tự nhiên là có cách rồi."

Nàng ngược mắt, nhìn nam nhân của mình, dịu dàng nói: "Về sau chàng cần phải cách xa nàng ta một chút, tuy nói chàng không có ý gì khác, chỉ coi nàng ta như muối muối thôi, nhưng nàng ấy lại có sẵn ý kia, người ngoài lại có lòng muốn xem náo nhiệt, nếu hai người có chút tiếp xúc nào, người khác khó tránh khỏi sẽ nghĩ nhiều. Chuyện như vậy, nếu như truyền tới tai Hậu Viêm, một lần thì thôi, nếu có lần thứ hai, trong lòng hắn khẳng định cũng sẽ nghi ngờ."

Vô Mạt đưa tay, bằng cảm giác vừa đứng sờ tới eo Bán Hạ, hắn hơi dùng lực nắm lại, quả nhiên đôi lông mày cau của Bán Hạ, hắn lúc này mới nói: "Trong lòng nàng biết rõ ta và nàng ta nhất quyết sẽ không có cái gì, nhưng rốt cuộc vẫn không thoải mái, mới nói ra lời này đúng không?"

Bán Hạ chột dạ cúi đầu, dứt khoát vô lại nói: "Vậy thì như thế nào chứ, dù sao ta cũng không cho phép chàng tiếp xúc với Mộc Oa nữa!" Nàng nắm bàn tay to của hắn, nhỏ giọng nói: "Ta nghĩ tới có một nữ nhân vẫn luôn nhớ chàng, đã cảm thấy cả người không được thoải mái rồi."

Vô Mạt gật đầu: "Yên tâm, về sau ta sẽ cách xa nàng ta, nếu không lại chọc một thân phiền toái."

Hai vợ chồng nói được một ít lời như vậy, mắt thấy sắc trời không còn sớm, liền nằm xuống đi ngủ. Trước kia hai người bọn họ đều nằm ở hai bên rìa kháng, ở giữa là A Thủy giang rộng chân tay ngửa mặt lên trời. Hôm nay lại khác, vài ngày vừa rồi trải qua sinh lý từ biệt, hai vợ chồng liền dựa chung một chỗ, mặt hướng về nhau, đôi chân dài của Vô Mạt đem Bán Hạ giam cầm ở dưới đùi, hai vợ chồng coi như ôm nhau ngủ thôi.

Trước khi ngủ, khó tránh khỏi có chút mờ ám, sờ sờ nơi này, hôn hôn nơi khác, làm cho hai người mặt đều có chút hồng. Sau đó Bán Hạ vẫn cố kìm vết thương trên người Vô Mạt, cố gắng nhẫn nhịn, không dám để hắn tiếp tục.

=====

Ngày thứ hai, Vô Mạt sau khi đứng dậy, tinh thần tốt hơn rất nhiều, ăn xong điểm tâm, Phí liền tới đây. Bọn họ muốn cùng nhau lên núi, đi đến cấm địa của bảy sói, muốn nghĩ cách xem xét tình huống thương vong của Lang Tộc.

Mắt của Vô Mạt mắt vẫn còn chưa tốt, thật may là có Truy Phong. Truy Phong nhìn thấy chủ nhân bình an, rất kích động, một mực hưng phấn hí vang. Đợi đến khi Vô Mạt cười lên, nó liền tung vó phi lên núi, khiến cho tộc nhân phía sau một mực kêu to: "Mắt Tộc trưởng đại nhân có thương tích, Truy

Phong chậm một chút!"

Đội đến khi lên núi, đi tới gần cấm địa, nơi này đã bị tuyết phủ trắng xóa, không còn nửa điểm dấu vết của đám cháy, càng không có dấu vết của Dã Lang. Mọi người đều nhìn thấy, khó tránh khỏi lo lắng, mấy ngày nay bọn họ ở trên núi tìm kiếm Vô Mạt, nhưng cũng chưa từng thấy qua bất kỳ một con sói nào.

Vô Mạt mắt đã mù rồi, lại vẫn đứng ở nơi đó, giống như đang cực lực nhìn về phía sâu trong cấm địa Lang Tộc.

Hắn nhớ tới con sói đã cùng mình kề vai chiến đấu kia, cũng nhớ tới lang huynh đệ Tiểu Hắc của mình—— kể từ hôm nhìn thấy nó bị nhốt ở Thiên thảo vịnh, sau đó chỉ nghe nói nó đã rời đi, nhưng rốt cuộc đi đến nơi nào, hiện tại sống như thế nào, hắn đều không biết gì cả.

Vô Mạt cùng mấy tộc nhân cũng không biết đứng ở đó bao lâu, đang lúc bọn hắn cho là có lẽ Lang Tộc căn bản sẽ không xuất hiện, thậm chí có lẽ bọn họ đã bị diệt tộc rồi, thì phía xa truyền tới mấy tiếng sói tru rõ ràng.

Mọi người nghe thấy, tinh thần đều rung một cái, Vô Mạt vểnh tai lắng nghe chốc lát, cũng phát ra tiếng sói tru đáp lại.

Cũng không biết sau bao lâu, mọi người chỉ cảm thấy tiếng sói tru giống như càng chạy càng xa, cuối cùng âm thanh kia không còn nữa. Tất cả mọi người kinh dị nhìn Vô Mạt, hi vọng Tộc trưởng trẻ tuổi này—— cũng là người duy nhất hiểu được tiếng sói có thể giải đáp cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 59

Vô Mạt cùng tiếng sói tru đối đáp qua lại, trên mặt dần dần lộ nét mừng, hắn biết những người bên cạnh đang nghi ngờ chờ mình giải thích, vội nói: "Bây sói trong lần hoà hoãn vốn chỉ có chỗ chết, nhưng thật may là trời đổ tuyết, khiến cho trận hòa hoãn này không lan rộng, thương vong của Lang Tộc cũng không tính là thảm trọng."

Hắn nói tới chỗ này, thì dừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Chẳng qua hiện nay thiên hạ đều biết thần miếu của Vọng Tộc chúng ta có dị bảo, mọi người đều đã tâm bưng bưng muốn chia một chén canh, chúng ta không biết đã bị bao nhiêu người mơ ước đây. Hôm nay Lang Tộc gặp kiếp nạn, cũng là vì chuyện này, vì để tránh việc gây ra nhiều hiểu lầm của người ngoài với thần miếu, về sau Lang Tộc sợ là sẽ không dễ dàng xuống núi giúp chúng ta nữa."

Mọi người nghe lời này, tuy biết con đường của Vọng Tộc sau này sẽ rất khó khăn, nhưng nghĩ tới lần này Lang Tộc thật sự đã gặp phải phiền toái lớn, cũng đành phải nói: "Như vậy cũng tốt, về sau thần miếu chỉ có thể dựa vào chính chúng ta."

Vô Mạt gật đầu, thật ra thì trên mặt hắn vẫn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại là cực kỳ nặng nề.

Hai mắt hắn mặc dù đã không nhìn thấy, tuy nhiên vẫn biết chân của mình vẫn đang đứng trên núi Thượng Cổ. Hắn biết đứng ở chỗ này đôi mắt nhìn về phía xa, liền có thể thấy Thiên Trọng Sơn vạn trọng thủy, thiên hạ mệnh mông, ngàn vạn con người, trong đó không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chăm chăm từng cử động của bọn họ.

Bọn họ đời đời ẩn cư ở đây, thiếu ăn mặc ít, trải qua ngày tháng cực kỳ khổ cực, người trong thôn nhân số cực ít, chỉ có khoảng mấy trăm hộ mà thôi, trong đó số người có thể chống đỡ ngoại địch càng thêm ít ỏi đến độ có thể đếm được. Người ít như vậy, làm sao mới có thể bảo hộ thần miếu trước cả thiên hạ đang mơ ước bảo vật kia đây?

Từ khi còn bé, hắn sống ở bầy sói, chỉ mới đứng xa xa tò mò nhìn ngắm thần miếu thôi, cũng không hề có ý kính trọng, nhưng từ ngày hắn vào Vọng Tộc, dần thế tử của mình bước chân vào thần miếu, đi qua con đường tối tăm mà hẹp dài đó, hắn đã là Tộc trưởng Vọng Tộc.

Nhận lấy gậy đầu cá của Tộc trưởng, đeo xương thú tượng trưng cho thân phận Tộc trưởng, hắn liền thay da đổi thịt. Nam nữ lão ấu trong thôn đều là người thân mà hắn muốn bảo vệ, thần miếu chính là thánh địa hắn muốn vĩnh viễn bảo vệ.

Trời giáng trách nhiệm to lớn cho mình, hắn có tài đức gì, mới có thể giữ vững được thôn Vọng Tộc bình yên trong mảnh hỗn độn này đây?

Vô Mạt nhắm mắt lại, đem lo lắng ẩn sâu vào trong lòng, đưa tay đất lấy Truy Phong, xoay người lên ngựa.

Vô luận con đường phía trước gian nan như thế nào, vẫn nhất định phải đi.

=====

Mấy ngày nay, trong lòng Đa Hồn rất không thoải mái.

Phụ thân của bà, vốn là người rất có uy vọng ở trong tộc, dáng vẻ của bà cũng rất được người ưa thích, từ khi còn bé đã cùng mẫu thân của Vô Mạt A Thủy được gọi là hai đóa hoa của Vọng Tộc. Sau đó bà lại gả cho con trai của Tộc trưởng, khiến cho người khác hâm mộ, trong tộc có cô gái nào mà

không hâm mộ bà tốt số chứ?

Sau khi thành thân, trọng phu của bà đối xử với bà cực kỳ tốt, rất nhanh bà đã sinh được một nam một nữ, vừa đúng một chữ "hào". Có thể nói, bà đời này chưa hề có gặp phải chuyện không tốt đẹp nào.

Nhưng hôm nay, bà coi như đã gặp phải.

Hai đứa con của bà, Mộc Dương, đầu tiên là trở mặt với nương tử, chọc giận khiến con dâu ôm tôn tử về nhà mẹ đẻ, lại nhất thời sơ suất mắc phải lỗi lớn; một đứa khác, thì bị người ta phát hiện đang cùng nam nhân đã có vợ ôm nhau, khiến nhà chồng nghi kỵ, mọi người đàm tiếu.

Trọng phu của bà, Nham, vô cùng tức giận tất cả mọi việc Mộc Dương đã làm, đem Mộc Dương giao cho Phí xử lý, Phí thì sao, lại thật sự không khách khí chút nào phạt hần quỳ gối trước thần miếu, không cho ăn cơm không cho ngủ, còn có người đặc biệt canh trừng, nói là muốn cho hần sửa lỗi nhận ra sai lầm.

Đa Hồn đau lòng con trai, nhưng sai lầm mà hần gây ra, thật sự khiến người ta không còn mặt mũi, bà cũng đành phải không nói cái gì, chỉ có thể tro mắt nhìn Mộc Dương không ăn không uống quỳ gối trước thần miếu.

Mấy ngày trước, trời mới đổ tuyết, mấy ngày nay lại có nắng rực rỡ, tuyết tan, trước thần miếu trở thành bùn nhão, Mộc Dương đáng thương phải quỳ gối ở đó, đầu gối đều đã phát run rồi.

Trong lòng bà thật sự đau đớn đến khó chịu, lại nghĩ tới con gái của mình, lại càng không dễ chịu. Mấy ngày nay Mộc Oa cũng không hề bước ra cửa, chỉ trốn ở trong nhà, nhìn thấy người cũng không dám nói gì. Cha mẹ chồng của Mộc Oa rất bất mãn với chuyện này, ra cửa nhìn thấy vợ chồng Đa Hồn đều mặt nặng mày nhẹ.

Nghĩ cũng đúng, cho dù ai nhà có một con dâu như vậy, sắc mặt cũng không thể tốt chút nào.

Đa Hồn đã từng khuyên Mộc Oa giải thích, nói rõ ràng chuyện gì đã xảy ra là được, nếu cứ không lên tiếng như vậy, chỉ càng khiến cho họ hoài nghi mà thôi. Nhưng Mộc Oa lại rất quật cường, một câu cũng không nói, mặc cho Đa Hồn nói hết hơi, nàng cũng không đáp lại một lời. Điều này làm cho Đa Hồn càng đau lòng, bà nuôi một cặp nam nữ, thế nhưng không có nổi một người khiến bà bớt lo.

Nhắn Đông bây giờ đã rời khỏi nhà Mộc Dương, tự mình ôm Thạch Đản nhi đơn độc sống trong căn phòng rách mà phụ thân lưu lại sống qua ngày. Bán Hạ lo cho nàng, thường xuyên đến thăm, đưa cho nàng đồ ăn và thịt khô. Nhấn Đông một mình ở nhà cũng không có chuyện gì làm, liền thường xuyên ôm Thạch Đản đến nhà Bán Hạ chơi, có lúc hai tỷ muội nói tới nói lui, Nhấn Đông luôn thấy bất mãn với Mộc Oa, cũng nhắc nhở Bán Hạ nên cẩn thận đề phòng: "Nàng ta đã lập gia đình, tại sao còn không chịu sống yên ổn, lại một lòng nghĩ đến nam nhân của người khác! Tỷ cũng phải cẩn thận chút, tránh mắc bẫy của nàng ta!"

Nhấn Đông đúng là có lý do để khinh thường, nàng đã từng đơn thuần thích Mộc Dương như vậy, nghĩ Mộc Dương là người tốt nhất trên đời này, nhưng hôm nay khi đã có nhi tử, nàng lại không để bất kỳ nam nhân nào vào mắt. Nàng hiện tại cảm thấy nhi tử là quan trọng nhất, điều quan trọng thứ hai chính là vô luận như thế nào cũng phải giúp đỡ tỷ tử của mình.

Trước kia không hiểu chuyện, đã làm rất nhiều việc sai lầm, hôm nay tỉnh lại, mới biết tỷ muội tình thâm.

Ở trên đời này, có một tỷ tử như thế, từ nhỏ đã cùng mình nhận dạy bảo của phụ thân, cùng nhau tìm được động cây ở gốc cây chui vào chơi, cùng đi nhặt dã bông canh cửi dệt quần áo, cùng nhau hái Hoa sơn đỏ móng tay, bản thân luôn gây gỗ với đối phương, sau khi cãi nhau lại hòa hảo, chán ghét qua ghen tỵ qua, lại đến kính nể và cảm kích. Nhiều năm như vậy, cho dù vợ chồng con cái, bọn họ cũng không biết nàng đã từng đi con đường như thế nào, cũng không biết tại sao nàng lại có thể là một Nhấn Đông điệu ngoa ham hư vinh như thế. Chỉ có người này biết, một mực yên lặng bao dung cho bản thân, giúp mình cũng hiểu mình.

Bởi vì hiểu được những điều này, nàng càng quý trọng tình tỷ muội khó có được này, đối với Nhấn Đông hành động không để ý tình nghĩa khi còn bé mà mơ ước tỷ phu là hết sức trơ trẽn.

Vì một nam nhân thế nhưng lại làm ra chuyện mất mặt như vậy, tại sao chứ? Nhấn Đông ôm nhi tử, nghĩ như vậy.

Bán Hạ cười: "Cái này không quan trọng, tỷ phu của muội cũng không phải tượng đất, không phải chuyện nói cướp là có thể cướp được. Hơn nữa đã nói rồi, nàng ấy đã gả cho người khác, Hậu Viêm sắp trở về, sẽ quản việc này."

Nhấn Đông suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, gật đầu nói: "Hậu Viêm đó nên nhanh chóng về nhà đi, quản lý nữ nhân của hần, không thể để mặc việc không có việc gì lại nhìn nam nhân của người khác chảy nước miếng!"

Bán Hạ vừa nhặt rau dại, vừa hỏi: "Muội không có việc gì thì nên quan tâm Mộc Dương một chút đi, hần chịu phạt quỳ gối trước thần miếu, muội phải đi hỏi thăm một chút chứ."

Nhấn Đông nghe lời này, cười lạnh một tiếng: "Cái người kia, nào có quan tâm đến sống chết của ta, nếu đã như thế, ta cũng không quản sống chết của hần!"

Bán Hạ đưa tay, sờ sờ tóc của nàng: "Muội nha, không phải yêu chết thì chính là hận chết, muội cũng phải động não chút. Tuy nói bây giờ muội và Mộc Dương đã tách ra, nhưng tốt xấu gì hần cũng là cha của Thạch Đản, cũng là con trai của Đa Hồn. Muội xem Đa Hồn đối xử với chúng ta quả thật giống như con gái ruột, làm sao muội lại nhẫn tâm để cho bà đau lòng chứ? Coi như vì Đa Hồn, muội vẫn nên đi một chuyến đi."

Nhấn Đông nghe tý tý nói như vậy, cũng cảm thấy có chút đạo lý, liền gật đầu nói: "Vậy ta sẽ đi thần miếu xem, nhìn hán một cái thôi."

Nhấn Đông ôm Thạch Đan ra khỏi nhà tý tý, quẹo qua khúc cua liền tới thần miếu, chỉ thấy trên mặt đất đầy bùn đất lạnh lẽ, Mộc Dương một mình cô đơn quỳ ở nơi đó. Thình thoảng có thôn nhân đi ngang qua, nhìn hán một cái, đều khó tránh khỏi thờ dài một tiếng.

Nhấn Đông đứng sau lưng nhìn hán một lát, trong lòng cũng dần dần dâng lên chua xót, nói cho cùng người đó cũng cùng nàng lớn lên từ nhỏ, đã từng đối xử rất tốt với nàng.

Nhấn Đông nghĩ như vậy, từ môi liền tràn ra một tiếng thờ dài.

Mộc Dương vốn đang ủ rũ cúi đầu quỳ ở đó, nghe tiếng thờ dài, liền thần thờ quay đầu lại, liền thấy người sau lưng là Nhấn Đông.

Thấy Nhấn Đông, gương mặt hán đỏ lên, nhưng vẫn âm ức nói: "Nàng đến làm cái gì? Xem nào nhiệt sao?"

Nhấn Đông thấy hán tức giận, vốn trong lòng có chút thương tiếc nhất thời đã không còn bóng dáng, cả giận nói: "Ta tốt bụng tới thăm ngươi, ngươi lại còn bày sắc mặt như thế, chẳng lẽ ngươi có bộ dáng này, ta còn thiếu ngươi cái gì hay sao?"

Mộc Dương ngày xưa ở trước mặt Nhấn Đông luôn là một hảo hán, luôn khoe khoang nói tương lai phải làm Tộc trưởng, hôm nay Tộc trưởng không làm được, lại nhếch nhác quỳ gối chịu phạt ở đây, thật sự là vô cùng mất mặt, vì vậy hán then quá hóa giận, liền thốt ra lời oán giận: "Ngươi còn có lòng tốt đến nhìn ta? Hừ, là xem nào nhiệt thì có? Nếu không phải vì tý tý tốt cùng tý phụ tốt của ngươi, ta làm sao lại rơi vào tình cảnh như hôm nay?"

Nhấn Đông nhú mày, cười lạnh nói: "Lời này thật kỳ quái, rõ ràng là chính ngươi không có tiền đồ không thể làm Tộc trưởng, hơn nữa cũng là do chính ngươi uống rượu làm hỏng việc phải nhận trừng phạt, tại sao lại đổ hết cho người khác vậy?"

Mộc Dương quỳ đó đã lâu, hai chân đã sớm mất cảm giác, lại đối bụng đến phải choáng váng, nhìn Nhấn Đông ôm đứa con ngốc luôn bày ra vẻ mặt mọi thứ không liên quan đến mình, không nhận được oán giận nói: "Ta thật sự hối hận, tại sao lại cưới ngươi chứ! Nếu như không phải là cưới ngươi, có lẽ ta cũng không rơi vào bước đường này!"

Mộc Dương vốn chỉ buột miệng nói, nhưng lời đã ra khỏi miệng, hán nhất thời có phát tiết: "Ta thấy ngươi chính là sao chổi! Ta nghe nói ngươi khi còn bé còn có một người tý tý nữa, ai biết ngươi vừa ra đời không bao lâu thì tý tý ngươi lại chết yểu, đó chính là do ngươi khác chết đấy! Ngươi ở nhà khác chết tý tý, khác chết A Cha, đến nhà ta lại khác ta, khác ta còn không đủ, còn muốn khác con trai của ta, làm hại hán sinh ra đã là một đứa ngu ngốc!" Hán càng nói càng tức, càng nói càng cảm thấy đây chính là sự thật, chính là vì nữ nhân trước mắt này khác hán thê thảm như thế, diện mạo bắt đầu dữ tợn, ánh mắt nhìn Nhấn Đông toát ra đầy oán độc.

Nhấn Đông hận đến nghiến răng, nghĩ thầm mình tại sao gặp phải một tên súc sinh như thế, lại đi ngậm máu phun người, đem tất cả đổ hết lên đầu mình?

Nhưng bị hán nói như thế, trong lòng nàng cũng nổi lên nghi ngờ, tại sao mình lại rơi vào nông nỗi không cha không chồng như vậy? Tại sao Thạch Đan nhi của mình lại khác những đứa bé khác?

Nhấn Đông vừa giận vừa hận vừa đau lòng, thật hận không thể cho Mộc Dương một cái tát, đúng vào lúc này, Thạch Đan nhi chợt thổi phèo một tiếng. Nhấn Đông vội vàng dùng tay sờ giữa hai chân hán, lại phát hiện Thạch Đan nhi thể nhưng kéo một bãi c*t!

Chết tốt cũng là chết, nàng đưa tay chộp một cái, cầm thứ màu vàng kia, sau đó phẫn hận ném đi, vừa vịn trúng vào mặt Mộc Dương, thậm chí còn có một chút còn dính tại lỗ mũi và miệng hán.

Nhấn Đông nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hán, nhất thời hã giận rất nhiều, cười giận dữ nói: "Kể từ khi nhi tử sinh ra, ngươi ngay đối tã cho nó cũng chưa từng làm, hôm nay ngươi cũng ném thứ một chút tư vị làm cha này đi!" Nói xong, nàng dùng khăn bố lau sạch mông của Thạch Đan, hung hăng đem mảnh vải dính c*t ném vào mặt Mộc Dương: "Rốt cuộc cũng từng là vợ chồng, cái khăn này thưởng cho ngươi lau mặt!" Nói xong, ôm Thạch Đan nhanh ngang rời đi.

Mộc Dương đầu tiên là ngây dại, đợi đến khi phản ứng kịp, chỉ cảm thấy mùi thối cực kỳ khó nhịn, đứa bé này cũng không biết ăn cái gì, tại sao lại có c*t thối như vậy chứ?

Hán quỳ tại nơi đó, bắt đầu phát ra tiếng nôn ọe nhếch nhác.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 60

Mấy ngày nay, Thượng nhân một mực nghĩ cách chữa mắt cho Vô Mạt, nhưng ông và Bán Hạ lật tung tất cả sách thuốc của Vọng Tộc, cũng không tìm được biện pháp gì. Dù sao cái thứ độc ác như độc dược này chỉ có người ngoại tộc mới hiểu rõ. Người Vọng Tộc chỉ biết đến độc rắn hoặc nọc ong mà

thôi, kiểu như loại độc làm mù mắt này cũng chỉ là nghe lần đầu.

Vô Mạt cũng không phải để ý, nhưng trong lòng Bán Hạ khổ sở vô cùng, lật tung tất cả những cuốn sách y bằng da dê của Thượng nhân, mang về nhà tỉ mỉ nghiên cứu, chỉ hy vọng có thể tìm được chút dấu vết. Vô Mạt nằm trên kháng, cảm thấy nung tử của mình vẫn chưa ngủ, chỉ là ngồi trước kháng dưới ánh sáng mờ tối của cây đèn dầu lật sách, không khỏi cau mày nói: "Bán Hạ, ngày mai xem tiếp cũng được, cũng không gấp như vậy."

Bán Hạ lại không chịu cả đầu cũng không ngẩng lên, nhìn chăm chú cuốn sách, miệng thì nói: "Chàng ngủ trước đi, ta xem hết quyển này thì sẽ đi ngủ. Chàng nhớ ôm A Thủy, đừng làm cho con lăn xuống kháng." A Thủy bây giờ thích nhất là lăn người, có lúc từ đầu kháng lăn tới cuối kháng, lúc lăn còn thích đổi hướng. Nếu không phải cẩn thận trông coi, sợ ý một chút còn có thể lăn xuống kháng.

Vô Mạt vốn nghiêng người dựa vào tường, nghe lời này, đưa tay theo tiếng thở tìm A Thủy, chạm tay vào mái tóc của nàng, cảm nhận những sợi tóc mềm mại dán chặt vào cái đầu lớn đặc hữu của trẻ con. Khóe môi hần không khỏi nở một nụ cười, dịch người, để cho con gái dựa vào mình, lại dùng bàn tay to lớn nắm chặt cái tay béo mập mềm mại của tiểu A Thủy. Nếu nàng muốn lăn đi, bản thân cũng có thể kịp thời ngăn cản.

Bán Hạ lật hết một quyển sách, vẫn không thu hoạch được gì, trong lòng cực kỳ chán nản đặt sách sang một bên, suy nghĩ nên làm gì mới tốt.

Vô Mạt nghe tiếng thở dài của nàng, trong lòng dĩ nhiên cũng đoán được, liền an ủi: "Không cần phải gấp, còn có Tề tiên sinh kiến thức rộng rãi, cũng có thể tìm được cách chữa mắt mà."

Bán Hạ gật đầu: "Nói rất đúng, chờ Tề tiên sinh tới đây, chúng ta nhờ hần giúp một tay." Đây có lẽ là một tia hy vọng duy nhất, chỉ tiếc từ lúc Tề tiên sinh mang Hậu Viêm rời đi, đến nay hai người vẫn chưa trở lại, cũng không biết có thể làm chậm trễ việc chữa mắt của Vô Mạt hay không?

Nếu nói lúc này phái người đi ra ngoài tìm bọn họ, thứ nhất trong thôn đang đề phòng tặc nhân bên ngoài rất khẩn trương, thứ hai trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không ra người có thể gánh trọng trách này.

Bán Hạ đầu tiên là đưa tay sờ sờ mũi A Thủy, cũng không ướt, chứng tỏ không đái dầm, liền dập tắt cây đèn, nhẹ nhàng lên kháng, nằm xuống cạnh A Thủy.

Vô Mạt đưa tay sờ sờ cặp mắt của mình, nơi này chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối đen, hần cũng không còn nhìn được nụ cười mềm mại ngọt ngào của nữ nhi, cũng không thể nhìn thấy nét mặt nhu hòa của Bán Hạ nữa.

Hần cười khổ, nếu cả đời này vĩnh viễn không thể hồi phục như trước kia, hần thực sự có thể vẫn bình thân như vậy sao?

Đúng lúc này, bàn tay mềm mại của Bán Hạ đưa tới, nắm lấy bàn tay to của hần, theo tay hần, lại nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt.

Vô Mạt cứng lại, rồi cười nói: "Đi ngủ sớm một chút đi, nàng mệt mỏi một ngày rồi."

Bán Hạ vẫn không ngủ, nhẹ nhàng chuyển thân, dựa sát vào Vô Mạt, tựa đầu vào ngực hần: "Mấy ngày trước, ta rất lo cho mắt chàng, tuy chàng vẫn nói không sao cả, nhưng thật ra trong lòng vẫn rất để ý."

Vô Mạt trầm mặc một hồi: "Lão Tộc Trưởng đem Vọng Tộc giao cho ta, ta vốn cảm thấy trọng trách trên người rất nặng, hôm nay nếu mắt đã mù rồi, càng thêm lực bất tòng tâm."

Bán Hạ ngẩng đầu lên, bàn tay thương tiếc mon trón gương mặt góc cạnh rõ ràng của hần, nói: "Ngày đó Lão Tộc Trưởng chọn chàng làm Tộc trưởng, tự nhiên có đạo lý của ông. Cho dù mắt chàng có mù, chàng vẫn là Tộc trưởng của Vọng Tộc, vẫn là Vô Mạt của ta."

Vô Mạt nghe vậy, nắm chặt lấy tay Bán Hạ, dịu dàng nói: "Ta hiểu rõ ý của nàng, nhưng ——" hần khó khăn mà nói: "Nhưng cảm giác trước mắt tối đen như mực, quá khó chịu, ta chưa bao giờ biết mất đi mắt lại có cảm giác như vậy."

Bán Hạ ngồi dậy, trong bóng tối đưa mắt nhìn hần chốc lát, cuối cùng cúi xuống, hôn lên mắt của hần, mũi của hần, miệng của hần, cuối cùng ghé vào tai hần nhẹ giọng nói: "Ngày đó lúc chúng ta ở trong thần miếu, ta cái gì cũng không nhìn thấy, ta cũng cảm thấy rất sợ hãi, không biết đi về nơi nào. Nhưng khi đó chàng ở bên cạnh, mặc dù không thấy được, lại có thể dùng tai nghe được, chàng nắm tay giúp ta đi về phía trước, ta cũng không còn thấy sợ hãi, dám đưa chân bước về phía trước."

Nàng cúi người, dùng cả người ôm lấy hần: "Lúc ấy hai người chúng ta đều không nhìn thấy gì, dựa vào tai của chàng, chúng ta lại có thể đi được xa như vậy đây." Nàng vùi đầu vào cổ hần, hít sâu một hơi nói: "Nhưng hôm nay, chàng mặc dù không nhìn thấy, ta lại vẫn có thể nhìn được. Chàng vẫn còn có tai, lại có thêm đôi mắt của ta, chẳng lẽ không thể tốt hơn lúc đó rất nhiều sao?"

Vô Mạt trở tay, đem người đang dựa vào mình ôm chặt vào lòng: "Bán Hạ, cảm ơn nàng."

Bán Hạ hôn lên gáy của hần, nhỏ giọng nói: "Ta có thể vĩnh viễn làm mất của chàng, nếu chàng cảm thấy trước mắt là một vùng tăm tối khiến chàng cảm thấy lo lắng, vậy chàng hãy tưởng tượng ta ở bên cạnh chàng, nghĩ đến đôi mắt của ta thôi."

Vô Mạt thả lỏng cười nói: "Nàng nói đúng, thật ra thì có mắt hay không đối với ta cũng không hề ảnh hưởng, thật ra thì ta chỉ là sợ cảm giác không nhìn thấy cái gì mà thôi." Nói xong, đôi mắt không nhìn thấy bất kỳ vật gì lại như sáng lên: "Nhưng bây giờ ta bỗng nhiên không còn sợ hãi, có nàng cùng A Thủy ở bên cạnh ta, ta không hề cảm thấy có gì đáng sợ."

Bán Hạ nghe vậy, cũng cười: "Trước kia ta không hề biết, chàng cũng có lúc yếu ớt như thế, luôn nghĩ chàng không sợ trời không sợ đất đấy."

Vô Mạt nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng: "Ta trước kia cũng chưa từng nghĩ tới, ta sẽ cưới một nương tử như nàng đâu."

Bán Hạ chau mày, không hiểu nói: "Vậy ta là nương tử thế nào à?"

Vô Mạt cười, lại không đáp lời nàng, ngược lại nói: "Bán Hạ, ta bỗng nhiên rất muốn nàng."

Bán Hạ lại không nghĩ rằng hắn bắt chợt nhắc tới cái này, nhẹ nhàng đắm xuống lồng ngực của hắn: "Thân thể của chàng vừa mới khôi phục, không được nghĩ những thứ này biết không."

Vô Mạt có chút uất ức: "Vậy làm sao được, chúng ta không phải đã nói rồi sao, nàng muốn sinh một đứa con trai giống ta, lúc này không phải là thời điểm nên làm hay sao?" Hơi thở của hắn quanh quẩn bên tai nàng, khiến tai nàng bắt đầu ửng hồng rồi.

Bán Hạ vẫn cố nhịn, kiên quyết cự tuyệt: "Đợi chút đi, đợi khi chàng khôi phục hoàn toàn, chúng ta lại ——"

Nhưng Vô Mạt không chịu nghe, vẫn nói: "Ta hôm nay đã khôi phục rất khá rồi." Tay theo phần eo của nàng đi xuống vuốt ve, đi tới cái mông mềm mại, bàn tay cố gắng nắm chặt lấy mông nàng, nhưng lại không nắm được, liền bắt đầu ở nơi đầy đặn trắng nõn đó vuốt ve xoa nắn.

Bán Hạ đem thân thể tựa vào ngực hắn, đã cảm thấy phần bụng băng bó cứng lên, mà thứ lửa nóng kia đã cương cứng đâm vào bắp đùi của nàng.

Bán Hạ hiểu rõ nam nhân này, hắn đã có tâm muốn lấy, nếu nhất định chống cự, thì nhất định hắn sẽ nhẫn nhịn không phát tiết. Một hán tử lớn như thế, bên cạnh đã có thể tử, lại phải nén nhịn thật sự rất đáng thương. Lập cúi đầu, ôm thân thể hắn, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói: "Thân thể của chàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không nên lộn xộn, chàng nếu muốn ta, tự ta cho chàng là được."

Vô Mạt mặc dù không thấy được, nhưng tai vẫn nghe giọng nói bất đắc dĩ thuận theo và ngượng ngùng của nàng, trong lòng liền dâng lên một cảm giác ngọt ngào, giống như khi còn bé đi theo Tiểu Hắc Kiếm ăn trong núi rừng, lâu lâu có thể tìm được một tổ ong, khi ăn ngọt đến tâm khảm.

Bàn tay to của hắn không nhịn được ôm chặt nữ nhân vào trong ngực, mặc dù không thấy được, vẫn cúi đầu chăm chú nhìn nàng, khàn khàn hỏi: "Này, vậy nàng cho ta thế nào?"

Cổ họng khô nóng khó hiểu, thường ngày khi hai người làm điều do hắn chủ đạo, Bán Hạ của hắn chỉ mềm mại nằm dưới hắn rên rỉ mà thôi, hôm nay nàng lại muốn chủ động cho mình, điều này làm hạ thân của hắn càng thêm đau.

Nàng, tính toán làm thế nào à?

Bán Hạ cúi đầu, chỉ cảm thấy đôi mắt trầm tĩnh của Vô Mạt nhìn chăm chăm mình, tuy biết hắn không thấy được, lại vẫn xấu hổ, không nhịn được giơ tay lên che ánh mắt của hắn, mềm giọng nói: "Không cho nhìn ta như vậy."

Vô Mạt nhú mày, khàn khàn hỏi: "Vậy muốn ta làm sao? Ta vốn không thấy được."

Bán Hạ tiện tay cầm lên một mảnh vải ở bên bịt kín mắt hắn lại: "Chàng nhìn khiến ta rất xấu hổ, bịt kín mắt chàng lại."

Vô Mạt thầm cười, nhưng vì thiết tha mong đợi nên hắn không dám cười ra tiếng, sợ Bán Hạ bỏ ý định này, đành phải chịu đựng nói: "Tốt."

Bịt kín mắt, Vô Mạt bắt chợt nghĩ đến một vấn đề: "Mảnh vải này. . . . Là vải gì vậy?" Hắn cảm thấy có chút không thích hợp.

Bán Hạ đang suy nghĩ nên làm như thế nào, nghe nói như thế, chỉ thuận miệng nói: "Trong nhà còn có thể có vải gì, không phải là tã của A Thủy sao."

Nha. Lời vừa nói ra, Vô Mạt dờ khóc dờ cười, đôi môi giật giật, rốt cuộc nhịn lại.

Bán Hạ suy nghĩ một chút, quyết định hay là bắt đầu từ ngực đi, nơi này là nơi nàng thường thích chạm vào nhất, bắp thịt rắn chắc đàn hồi, khi gối đầu lên đó cảm thấy cứng mềm vừa phải, hôm nay hạ đao từ chỗ này, ít nhất vẫn là nơi quen thuộc nhất.

Nàng giật giật thân thể, trước hết để cho mình giạng chân ngồi xuống thắt lưng tinh tráng của hắn, cảm thấy cả người hắn đều căng thẳng, nàng lại bật cười: "Chàng không cần gấp gáp, ta sẽ từ từ thôi."

Vô Mạt chỉ thấy trước mắt đen ngòm một mảnh, điều này làm cho cảm giác của hắn càng nhạy hơn, hắn cảm thấy cái mông mềm mại ngồi trên eo mình, thậm chí giống như có thể cảm giác cái khe mềm mại kia. Điều này làm cho miệng lưỡi hắn khô khốc, bụng giống như có đang bị lửa thiêu đốt, cự vật nhảy lên, dưng đứng đâm thẳng sau mông Bán Hạ.

Bán Hạ vừa muốn thử thăm dò khom người thí nghiệm từ ngực, chưa từng nghĩ sau lưng lại dưng lên vật cứng này, tư thế đó giống như đang kêu gào với mình, nàng nhăn nhó chân mày, vươn tay vỗ vỗ thứ đó đã nhảy dưng lên đó, dịu dàng dụ dỗ nói: "Ngươi xuống trước đi, đợi lát nữa sẽ đến ngươi."

Vô Mạt càng bất đắc dĩ, hắn thật muốn nhảy lên đè nữ nhân trên người này xuống giường tận tình giày vò, nhưng. Hắn cắn răng, nhịn.

Bán Hạ thông thả ung dung vuốt ve lồng ngực, lồng ngực hắn màu mạch đen, phía trên hiện ra đầy những vết sẹo mờ. Thường ngày mặc dù vuốt bóng loáng, thật ra nếu chăm chú nhìn kỹ, liền thấy tràn đầy vết thương.

Đây là một nam nhân lớn lên trong núi rừng, mỗi ngày đều bằng sức mạnh của mình kiếm sống, lồng ngực của hắn ghi lại lịch sử những lần hắn đánh nhau cùng mãnh thú.

Bán Hạ thương tiếc vuốt ve, cúi xuống, dùng môi nhẹ nhàng hôn từng chỗ nơi đó, nhắm mắt lại, cảm thụ lửa nóng nhiệt độ.

Vô Mạt phát ra tiếng rên khó nhin, khàn giọng: "Nàng... nàng nhanh lên đi!"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: CHƯƠNG 61

Nhanh lên? Nhanh thế nào. Bán Hạ nhìn chằm chằm lồng ngực màu mạch ngậy ngần một hồi, cuối cùng rút cuộc tăng nhanh tiến độ, lần nữa cúi người xuống, dùng môi ngậm điểm nhỏ đỏ sậm trước ngực Vô Mạt, nhẹ nhàng gặm cắn, mà theo động tác cúi người của nàng, cặp mông đầy đặn ma sát lên cự vật nào đó, khiến hạ thân Vô Mạt càng căng cứng, hô hấp cũng nặng nề, hai tay kìm lòng không được nắm lấy eo của nàng, không nhin được muốn đè nàng xuống, để cho nàng có thể dán chặt hơn vào thứ đang cứng rắn kia.

Cũng không biết bao lâu sau, nam nhân rút cuộc thả lỏng người, ngã nằm sấp trên kháng, miệng mở to thở hổn hển, trên ngực tản ra nhiệt lực, từng giọt mồ hôi chảy ra.

Bán Hạ cũng nằm xuống lồng ngực của hắn, khuôn mặt ửng hồng dán vào ngực nóng như lửa, đôi tay vô lực khoác lên hai bên người hắn.

"Hiện tại, chàng hài lòng chưa?" Bán Hạ lăm bằm nói như vậy.

Vô Mạt dần dần thở đều lại, hắn nghe nữ nhân trong ngực nói như vậy, cười nhẹ, cũng không nói gì, chỉ giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lưng của nàng.

Bán Hạ uốn người, kháng nghị nói: "Lần sau không cho như vậy, không cho phép chàng làm, làm một muốn chết rồi."

Vô Mạt cười thoả mãn: "Được."

Bán Hạ thờ không ra hơi nói: "Lần sau. Ta làm."

Vô Mạt vẫn cười: "Được."

Bán Hạ suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng, tức giận dấm lên ngực hắn: "Cái người này ——" cái người này làm sao? Cắn răng, lại nói không ra tiếp đó là cái gì.

Hắn có cái gì không tốt đâu, thật sự không có, muốn mượn lý do nói hắn, lại nói không ra, cuối cùng chỉ đành dấm hắn mấy cái, nhỏ giọng oán giận: "Cái người này thật xấu xa!"

Vô Mạt cúi đầu cười, vừa cười vừa nói: "Nàng nói là cái gì thì chính là cái đó thôi."

Bán Hạ cũng nhin cười được, dán lên ngực hắn cười, cười một lát lại không cười nữa, thờ dài một hơi: "Thật may là chàng trở lại, nếu chàng không về, ta." Ta sẽ thế nào đây?

Vô Mạt cũng biết nàng sợ hãi, liền không cười nữa, giơ tay ôm chặt nàng, để cho nàng càng dán chặt lên người mình.

Hồi lâu sau, Bán Hạ chợt nhớ tới một chuyện, hỏi "Chàng nói, mới vừa rồi chàng có đem đệ đệ A Thủy cho ta hay không?"

Vô Mạt nghiêm túc gật đầu: "Có thể."

Bán Hạ cũng không dám tin: "Chẳng lẽ ta cứ như vậy đã mang thai sao?"

Vô Mạt bất đắc dĩ, nhui mày: "Ta cho nàng nhiều như vậy, chắc chắn có thể mang thai thôi."

Hắn trấn an vỗ lưng của nàng, mang theo dụ dỗ dụ dàng nói: "Nếu lần này không có thai, ngày mai tiếp tục, nếu ngày mai vẫn chưa có, ngày kia tiếp tục, con trai của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ có."

Một ngày kia, trong thôn truyền tới một tin tức tốt, Hậu Viêm trở lại.

Hậu Viêm dẫn một đội nhân mã, kéo một xe hạt giống và dụng cụ rên sắt, đi theo còn có một thợ rên do Tề tiên sinh mời tới. Người trong thôn đều chạy đến xem náo nhiệt, A Nặc ôm A Thủy cũng đi đến nhìn.

Hậu Viêm chưa kịp về nhà, liền vội chạy tới chỗ Vô Mạt báo cáo tình hình chuyển đi. Hắn nhận lấy bát canh nóng Bán Hạ đưa tới, nói với Vô Mạt: "Lần này chúng ta đã hỏi thăm rõ ràng, tất cả mọi chuyện đều do cái tên họ Hồ kia giờ trò quý!" Người họ Hồ chính là chồng của Nghênh Xuân, quả nhiên giống với suy đoán lúc trước của Vô Mạt.

Hậu Viêm uống một ngụm nước, nói tiếp: "Chính bọn hắn không chiếm được thứ gì ở Vọng Tộc chúng ta, liền dứt khoát thả ra lời đồn, làm cho cả thiên hạ đều coi chúng ta là địch, đúng là lòng lang dạ sói."

Bán Hạ ở một bên hỏi: "Vậy tỷ tỷ của ta thì sao, nàng hiện tại như thế nào rồi?"

Hậu Viêm nghe lời này, liếc nhìn Bán Hạ, thờ dài nói: "Nàng rất đáng thương, sau khi họ Hồ kia dẫn nàng rời đi, phát hiện nàng điên thật rồi, mỗi ngày chỉ biết gọi con trai, liền dứt khoát đem nàng nhốt trong một khu nhà rách nát. Hơn nữa, thức ăn thường không đưa tới đúng hạn, nàng bữa đói bữa no, liền tự mình bò ra ngoài tìm ăn, người trên đường đều nói nàng là kẻ ngốc kẻ điên. Chúng ta đi chuyển này, vốn muốn dẫn nàng trở về, nhưng mặc dù nàng đã điên khùng như vậy, nhưng vẫn bị họ Hồ kia trông coi, chúng ta cũng không dám tùy tiện làm việc. Tề tiên sinh phái người theo dõi rồi, bảo là muốn nghĩ biện pháp để dẫn nàng trở lại."

Bán Hạ cúi đầu không nói, nhưng trong lòng lại nghĩ tới những chuyện ngày xưa. Đừng nói bọn họ là tỷ muội cùng một mẹ, cho dù là người xa lạ, nghe đối phương rơi vào tình cảnh như thế, trong lòng làm sao lại không có buồn bã bi thương chứ. Hồi lâu sau, nàng gật đầu nói: "Nếu có thể đưa nàng về trong tộc thì không còn gì tốt hơn rồi."

Nói chuyện này, Hậu Viêm lại hướng Vô Mạt hỏi báo thu hoạch chuyển đi, Vô Mạt nghe tự nhiên mừng rỡ, bảo Hậu Viêm đem tất cả hạt giống giao cho Bán Hạ, do Bán Hạ phụ trách cất giữ cũng như gieo trồng vào mùa xuân năm sau, về phần thợ rên, trước tiên bố trí trong mấy căn nhà không có người ở trong thôn, tìm trong thôn mấy người có thể làm việc đi theo người ta học tập.

Hậu Viêm lĩnh mệnh, đang muốn đi, Phí cùng với mấy lão nhân trong thôn đã tới, vì vậy lại nói lại mọi chuyện với bọn họ, tất cả mọi người đều rất vui mừng.

Trong lúc nói đến mất Vô Mạt, Phí cau mày nói: "Ta mới từ chỗ Thượng nhân tới, ông ấy cũng không có gì. Hôm nay chúng ta phải nghĩ cách nhờ người ngoài tới chữa trị."

Hậu Viêm trầm tư một lát, nói: "Ta nghĩ mấy ngày nữa sẽ ra ngoài tìm Nghênh Xuân về, đến lúc đó sẽ lo cả việc này có được không?"

Phí lắc đầu: "Người đã ra ngoài hai lần đã đi rất lâu rồi, cha mẹ thế tử trong nhà khó tránh khỏi nhớ mong, lần này người ở lại trong thôn giúp Vô Mạt làm chút chuyện, ta sẽ tìm người khác đi làm."

Hậu Viêm suy nghĩ một chút cũng đúng: "Vâng, vậy cũng tốt. Đợi sau này tìm được người thay thế rồi, ta sẽ nói lại cho hắn biết chút chuyện bên ngoài, tránh cho hắn bất chợt đi ra ngoài không hiểu chuyện, làm chậm trễ đại sự."

Hậu Viêm giao phó xong chuyện bên này, liền vội vã đi về nhà. Về đến nhà trước tiên gặp cha mẹ, cha mẹ tự nhiên vui mừng, nói ngắn nói dài hỏi lâu, lúc này mới đuổi hắn nói: "Nương tử người đang theo thừa may và trong nhà đó, người đi vào nói chuyện với nàng đi."

Hậu Viêm đã sớm mong chờ rồi, lập tức chào cha mẹ vội vàng chạy vào, lại thấy Mộc Oa đang cúi đầu may vá gì đó, khuôn mặt mỹ lệ thật mê người, lập tức tiến lên ôm lấy nàng rồi cúi đầu hôn.

Mộc Oa đã lâu không gặp phu quân, quay đầu lại, nhưng trên mặt lại cực kỳ lạnh nhạt, đẩy Hậu Viêm ra, lạnh giọng nói: "Không nhìn thấy ta đang rất bận sao, ban ngày ban mặt, ôm ấp cái gì."

Hậu Viêm thấy nương tử như thế, trong bụng không hiểu, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Ta nhớ nàng lắm." Nói xong lại muốn sờ soạng.

Ai có thể nghĩ Mộc Oa một tay bắt lấy tay hắn vắt sang một bên, lạnh lùng đứng lên nói: "Thời gian không còn sớm, ta đi nấu cơm."

Bộ dáng như vậy làm cho Hậu Viêm không hiểu, nghĩ thầm nương tử đang làm sao vậy, một bầu máu nóng đụng phải bếp lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: CHƯƠNG 62

Phí cùng mấy lão nhân trong tộc thương nghị, chuyện chữa mất cho Vô Mạt là vô cùng cấp bách, không thể kéo dài được nữa, vì vậy quyết định tìm hai

người trong tộc đi ra ngoài tìm người. Thương nghị hồi lâu, quyết định chọn Tam lăng tử. Từ sau lần hấn coi chừng đường lên núi lại bị để cho có kẻ lợi dụng thời cơ lên núi gây tai họa lớn, trong lòng hấn vẫn luôn băn khoăn.

Còn một người nữa, Phí và Nham thương lượng một chút, để Mộc Dương đi. Mộc Dương kể từ khi chịu phạt quỳ ba ngày trước thần miếu, tinh thần vẫn không tốt, mỗi ngày đều ở trong nhà không chịu mở cửa. Vì vậy Phí muốn cho hấn một cơ hội, để hấn lấy công chuộc tội, mọi người cũng đều đồng ý.

Đa Hồn nghe tin này tự nhiên rất vui mừng, sau đó khuyên giải Mộc Dương một phen, dẫn hấn sau khi ra ngoài nói ít, làm việc nên động não, có chuyện gì phải nghe Tam lăng tử. Tam lăng tử mặc dù ngốc, nhưng không ngu, nghe lời hấn là không sai.

Mộc Dương rất buồn bực, nghĩ tới chuyện phải nghe lời của một người khác thì một vạn phần không vui, nhưng nghĩ tới địa vị bây giờ của bản thân ở trong tộc, lại thấy mẫu thân tận tình khuyên bảo, cũng đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Đa Hồn thấy nhi tử đồng ý, rất vui mừng, lại khuyên nhi tử tiếp: "Bây giờ Nhẫn Đông đã mang Thạch Đan nhi về nhà rồi, nhà nàng bây giờ không có người cũng không có đồ ăn, mấy ngày nay toàn dựa vào sự giúp đỡ của Bán Hạ. Ta chỗ này có một rổ trứng gà, con lấy thêm mấy miếng thịt khô và nửa túi ngô, cầm đến cho nàng đi, nói với nàng mấy câu để nghe, dù gì cũng là người một nhà, nàng tất nhiên sẽ không hận con, lúc nào hết giận nàng sẽ mang Thạch Đan nhi trở lại."

Mộc Dương vừa nghe nhắc tới Nhẫn Đông, nhất thời chân mày nhíu chặt lại: "Mẹ, chẳng lẽ người còn ngại ngày đó con bị cô ta làm tức chưa đủ sao? Cô ta là loại người quá bản thủ, người muốn con phải cúi đầu đi tìm cô ta, so với việc để con đi tìm chết còn khó chịu hơn!"

Đa Hồn thấy nhi tử như vậy, nhất thời trầm mặt: "Không phải chỉ là một bãi phân của Thạch Đan nhi sao? Con phải biết lúc con còn nhỏ mẹ vì con lau phân lau nước tiểu bao nhiêu lần? Lại nói Nhẫn Đông cũng nói không sai, con đã khi nào giúp lau dọn một bãi phân cho Thạch Đan nhi chưa? Còn không phải tất cả do một mình Nhẫn Đông lo liệu? Đó là con trai của con, con cần gì phải so đo như vậy chứ? Con nói bây giờ ngoài Nhẫn Đông ra, còn có ai muốn con, con tính cả đời cô độc sao?"

Mộc Dương suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, nhận lấy rổ trứng trong tay mẹ, cắn răng nói: "Con đi là được!"

Hấn lại đi lấy thêm thịt khô và ngô, cầm những thứ này đi tới nhà Nhẫn Đông, dọc đường gặp phải người, thì liền cúi đầu, cũng không nói gì. Người trong tộc biết hấn không vui, cũng đều không trêu chọc hấn.

Rất nhanh đã đến nhà Nhẫn Đông, ai biết vừa vào viện, liền thấy trong sân có một nam nhân đang đứng chệch cùi, nam nhân này trong thời tiết mùa đông khắc nghiệt lại mặc áo sát nách, rất cường tráng. Hấn định thần nhìn lại, không phải cái tên câm Nhị Độc Tử đó thì còn là ai!

Lập tức hóa khí bốc lên, trừng mắt hỏi: "Người tới nơi này làm cái gì?"

Nhị Độc Tử giương mắt, thấy là hấn, cũng không để ý, vẫn cúi đầu đón cùi.

Mộc Dương nổi giận, đem rổ trứng gà ném xuống đất, tiến về phía trước nói: "Làm sao người lại chạy đến nhà Nhẫn Đông làm cái gì? Nhẫn Đông đâu? Thạch Đan ở đâu?"

Lúc này, Nhẫn Đông chợt vén rèm đi ra, trong ngực ôm Thạch Đan, thấy Mộc Dương đến, nàng nhếch môi cười lạnh một tiếng: "Ai u, đây không phải là Mộc Dương sao, người tới đây làm cái gì vậy?"

Mộc Dương chỉ vào Nhị Độc Tử hỏi: "Hấn tới đây làm gì?"

Nhẫn Đông cười tủm tỉm nhìn Nhị Độc Tử: "Hấn nha, dĩ nhiên là tới giúp ta đón cùi. Trong nhà không có cùi, cũng không có nam nhân giúp một tay, Ngươi thăm người ta tốt bụng, bảo Nhị Độc Tử tới đây giúp ta một tay."

Mộc Dương khinh thường quét mắt nhìn Nhị Độc Tử: "Một nam nhân câm, một nữ nhân ở một mình, các người cũng không thấy ngượng ngùng sao, cô nam quả nữ, nói thành cái gì chứ!"

Nhẫn Đông vô tình cười: "Nói thành cái gì? Đương nhiên nói lời hay rồi!" Nàng liếc nhìn hấn, miệt thị hỏi: "Người tới nhà ta là muốn làm cái gì, chẳng lẽ là vì muốn tới nói móc ta vài câu?"

Mộc Dương liếc nhìn Thạch Đan trong lòng Nhẫn Đông, đành giọng nói: "Ta... ta dĩ nhiên là đến thăm con ta!"

Nhẫn Đông ôm chặt Thạch Đan nhi vào lòng, cười nói: "Chỉ tiếc con trai của người khinh thường gặp người đây."

Mộc Dương giận đến hừ một tiếng, đi lên trước: "Mẹ để cho ta tới xem người, còn không phải là vì con trai của ta sao, ngày khác ta sẽ đem con về nhà, để cho người không gặp được nó nữa!" Nói xong hấn liền muốn tiến lên.

Nhẫn Đông thấy hấn tiến lên, cho là hấn muốn tới giành Thạch Đan, sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau.

Mộc Dương thấy nàng lui về phía sau, liền ép tới, trong miệng còn nói: "Người tránh cái gì, ta chỉ là muốn xem Thạch Đan một chút."

Nhẫn Đông càng vội: "Ta không cho người chạm tới Thạch Đan nhi!"

Mộc Dương thấy nàng sợ, trong lòng cực kỳ vui sướng, tiến lên tiếp tục nói: "Ta chẳng những muốn chạm, còn muốn đem đoạt lại từ tay cô đó, cô cứ chờ xem!" Nói xong liền đưa tay muốn đoạt.

Ai ngờ tay hần mới vừa đụng vào Thạch Đản, Thạch Đản liền phát ra tiếng kêu chói tai, tiếng kêu cực kì dọa người.

Lúc này Nhị Độc Tử chợt buông rìu trong tay xuống, như một tòa núi nhỏ đứng chắn trước mặt Mộc Dương, một đôi mắt hổ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Mộc Dương.

Mộc Dương hí mắt: "Thế nào, ngươi còn dám động thủ với ta?"

Nhị Độc tử không nói lời nào, mím chặt môi, chỉ nhìn chăm chú Mộc Dương đến mức khiến trong lòng hần run lên.

Mộc Dương bắt đầu sợ, nhưng vẫn phô trương thanh thế nói: "Các ngươi đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ ta muốn ôm con ta một cái cũng làm phiền ngươi, ngươi làm sao lại đứng ở đây cản trở ta?"

Đang lúc này, chợt nghe thấy bên người hàng rào có một giọng nói lạnh lạnh vang lên: "Ai u, đây không phải là Mộc Dương ư, thế nào, không ở nhà dưỡng thương, chịu đi ra ngoài rồi sao?"

Mộc Dương quay đầu nhìn lại, hóa ra là Nguru thăm mẹ của Nhị độc tử, ngơ vờ hỏi: "Ta bị thương lúc nào vậy?"

Nguru thăm cười cười, đưa tay vuốt sợi tóc rơi bên tai: "Ngươi không phải là bị phạt quỳ gối trước thần miếu, quỳ liên tục ba ngày sao? Ta nghe nói đầu gối ngươi quỳ đến sưng lên, nghĩ phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày chứ?"

Đây thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, lời này nghe vào tai Mộc Dương càng không có tư vị gì, trừng mắt nói: "Mẹ con các ngươi muốn làm cái gì? Chẳng lẽ ta tới nhìn nương tử ta cũng sai sao?"

Nguru thăm châm chọc liếc mắt nhìn Mộc Dương: "Nương tử ngươi? Thế tại sao ta lại nghe Nhấn Đông nói đã rời nhà ngươi rồi, đã sớm không phải vợ chồng với ngươi nữa!" Nói xong bà cười hỏi Nhấn Đông: "Có phải như vậy đúng không Nhấn Đông?"

Nhấn Đông mắt lạnh nhìn Mộc Dương, gật đầu nói: "Không sai, ta cùng hần đã tách ra, về sau hần và ta đã không có liên quan gì nữa!"

Mộc Dương nhìn Nguru thăm, lại nhìn Nhị Độc tử, bưng tình hiểu ra: "Các ngươi, các ngươi, thì ra là các ngươi muốn cướp nương tử của ta?" Nói xong tay hần run run chỉ Nhấn Đông nói: "Chúng ta mới tách ra mấy ngày, ngươi thế nhưng đã rất hòa hợp với tên Nhị Độc tử đó? Không phải là người câm sao, ngươi vội vàng như vậy làm gì? Ngươi thiếu nam nhân lắm sao?"

Mắt hần đỏ lên: "Thạch Đản đáng thương của ta, mẹ của ngươi cứ như vậy muốn vội vã tìm cha dượng cho ngươi!"

Nhấn Đông đỏ mặt, giương mắt nhìn Nhị Độc tử, rồi ôm Thạch Đản rời đi vào nhà.

Nhị Độc tử vốn chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm Mộc Dương, thấy Nhấn Đông đi vào nhà, cũng không biết nghĩ gì, liền ngơ ngác đứng đó, nhìn cái rèm vải bông.

Nguru thăm thấy vậy, cười tươi như hoa, tiến lên nói: "Nói không sai, ta thấy Nhấn Đông và Nhị Độc tử nhà ta đúng là trời sinh một đôi đó, còn ngươi, mất nương tử hoàn toàn là lỗi của ngươi, bỏ cái ý nghĩ đó đi!"

Mộc Dương hàm hồ trừng mắt nhìn Nguru thăm, lại đỏ mắt trừng Nhị Độc tử: "Ngươi, thì ra là ngươi thực sự cướp nương tử của ta!"

Nhị Độc tử ngay cả nhìn cũng không nhìn Mộc Dương, chỉ nhìn chăm chăm rèm vải ngây ngẩn.

Mộc Dương tức giận, vừa đúng lúc nhìn thấy số trứng gà mình mang tới, tức giận tiến lên, một cước đá đổ ổ trứng gà, nhất thời phần lớn số trứng vỡ tan tành, lòng đỏ lòng trắng trứng chảy tràn khắp nơi.

Hần cực kỳ tức giận nói: "Một đôi gian phu dâm phụ, cứ như vậy đã cấu kết với nhau rồi!" Nói xong tức giận rời đi.

Nguru thăm ở sau lưng hần "Phi" một tiếng: "Lời nói thật khó nghe, người ta đây là người tình ta nguyện!"

Lại nói thật ra ban đầu Nguru thăm vốn nhằm vào Bán Hạ, sau đó Bán Hạ gả cho Vô Mạt, Nhị Độc tử nhà nàng lại không thể với cao rồi, vì vậy lại cảm thấy Nghênh Xuân không tồi. Về phần Nhấn Đông, vốn đã nghĩ nàng chính là nương tử của Tộc trưởng tương lai rồi, bà không hề nghĩ đến dù một chút. Hôm nay việc đời luân chuyển, Nhấn Đông ôm con về nhà, thường ngày có việc gì cần giúp đỡ, bà liền phái Nhị Độc tử tới đây giúp một tay, thường xuyên qua lại, bà đưa mắt nhìn hai người, liền cảm thấy rất có khả năng.

Nhấn Đông thật ra cũng không tồi, nhìn nàng một mình mang theo đứa con không bình thường, thật sự không dễ dàng, nếu có thể đi theo Nhị Độc tử nhà mình, từ đó về sau đúng là tốt cả hai người. Nguru thăm đối với chuyện này rất hài lòng, lập tức đưa tay chọc chọc Nhị Độc tử: "Còn ngăn người ra đó làm cái gì, đi giúp Nhấn Đông bỏ cũi đi."

Nói xong nàng nhìn này ổ trứng gà vỡ nát trên đất, thở dài nói: "Làm vậy a, sủng gà mới đó, ta đi lấy cái chén tới thu thập, để ngày mai đi chưng, bồi bổ cho ngươi và Nhấn Đông."

Mà lúc trời tối, Nhẫn Đông cho Thạch Đản ăn no, tự mình nằm suy nghĩ, nghĩ tới việc ban ngày, không nhịn được rơi nước mắt. Minh sao lại bất hạnh như vậy, lấy một nam nhân không có tiền đồ, lại rơi vào tình cảnh một mình đơn độc sống ở nhà mẹ. Nàng cúi đầu ngưng mắt nhìn Thạch Đản đang ngủ rất an tĩnh, nghĩ tới đứa nhỏ này cũng không biết đời trước tạo nghiệt gì, từ khi mới sinh đã khác thường, lại gặp phải một phụ thân như thế, rồi phải đi theo mình chịu tội.

Nàng trái lo phải nghĩ, lại nghĩ tới lời Mộc Dương đã nói, nghĩ tới Nhị Độc tử thật ra cũng là người không tội. Chỉ là bây giờ trái tim nàng đã tàn, thật sự không muốn phó thác mình cho bất kì nam nhân nào nữa, bằng không ai biết một ngày nào đó có lại gặp chuyện đau lòng nữa không. Đây chính là một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng.

Nàng đang suy nghĩ, chợt nghe thấy ngoài cửa sổ hình như có động tĩnh. Vợ vàng đứng dậy nghiêng người ra khỏi cửa sổ nhìn, lại chỉ thấy ngoài cửa sổ một nam nhân như núi nhỏ đứng sừng sững ở đó, yên lặng đứng.

Trong lòng nàng vừa động, hỏi vợ: "Là ai ở đó?"

Người bên ngoài không lên tiếng.

Nàng cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Là Nhị Độc tử sao?"

Người nọ giống như cử động, lại vẫn như cũ không nói lời nào.

Nàng ngưng mắt nhìn bóng dáng của người nọ, thờ dãi: "Đã trẻ thế này, người đi tới đây làm cái gì?"

Nhị Độc tử đứng ở ngoài cửa sổ, vẫn không tiếp lời.

Nàng chỉ đành ngồi dậy, không mặc y phục xuống giường, đi tới phòng ngoài mở cửa.

Cửa gỗ cọt kẹt một tiếng rồi mở ra, Nhị Độc tử ngẩng đầu nhìn sang. Dưới ánh trăng, đôi mắt hổ của hắn đang chuyên chú nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: CHƯƠNG 63

Cửa gỗ cọt kẹt một tiếng bị mở ra, Nhị Độc tử ngẩng đầu nhìn sang. Dưới ánh trăng, đôi mắt hổ của hắn đang chuyên chú nhìn nàng.

Mặt Nhẫn Đông phát nóng, cúi đầu cắn môi, thật lâu mới nói: "Bên ngoài lạnh như thế, người vào nhà rồi nói."

Nhị Độc tử không thể nói chuyện, thấy Nhẫn đông nói như vậy, cũng tiến vào.

Sau khi vào phòng, Nhị Độc tử thờ có chút gấp rút, mặt cũng đỏ, hắn chỉ cúi đầu dùng ánh mắt nóng hừng hực ngưng mắt nhìn Nhẫn Đông. Nếu Nhẫn Đông là một mặt tuyết, đoán chừng đã sớm đã bị ánh mắt kia làm tan chảy rồi.

Nhẫn Đông có chút thờ không nổi, chỉ là nàng vẫn nhắm mắt nói: "Cám ơn người mấy ngày nay đã tới giúp ta, lời hôm nay Mộc Dương, người đừng để trong lòng, người như người sao phải dính vào đây." Nàng nhỏ giọng khó khăn nói: "Hắn nói lung tung."

Ánh mắt Nhị Độc tử toát ra kháng nghị, hắn hiển nhiên không cho rằng Mộc Dương nói lung tung, hắn nắm chặt tay, tiến lên phía trước, đưa tay, hình như muốn cầm lấy tay Nhẫn Đông.

Nhẫn Đông cuống quýt lui về phía sau một bước, đỏ mặt lắc đầu nói: "Không, không được, ta không muốn gả cho người."

Tay của Nhị độc tử cứng lại ở đó, tiến cũng không được mà rút lại cũng không xong, hắn thờ dắc, nhìn chăm chăm Nhẫn Đông, giống như đang cố nghĩ nàng đang nghĩ gì.

Nhẫn Đông cúi đầu, chợt muốn khóc.

Nàng đã từng không thèm để mắt đến hàng xóm thô tháo cường tráng đến vụng về này, huống chi hắn lại là người cầm, một nam nhân như vậy, nàng sẽ không bao giờ nghĩ đến việc đem bản thân và hắn đánh đồng. Nhưng bây giờ thì sao, nàng có thể cảm giác được nam nhân trước mắt này đã từng bị mình khinh bỉ lại tha thiết mong muốn bản thân, hắn đứng ở đó cường tráng giống như một ngọn núi nhỏ, dường như muốn thay mình che gió che mưa, sức lực của hắn lớn như vậy, cánh tay cường tráng như vậy, có thể giúp mình làm những chuyện mà bản thân căn bản không thể làm nổi.

Hắn thờ dắc dồn dập, ánh mắt nóng cháy, cả người giống như đều tản ra nhiệt độ vô cùng, trong thời tiết rét lạnh của mùa đông, chính là một ngọn đuốc

ấm áp sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của nàng.

Bản thân đã từng ngây thơ đến buồn cười, lại không hiểu rõ người, rơi vào tình cảnh như bây giờ, tất cả đều là gieo gió gặt bão, thế nhưng nam nhân này vẫn không ghét bỏ mình.

Nhắn Đông cắn răng, nước mắt lại rơi xuống.

Nếu có thể gả cho hắn, thật ra thì cũng tốt .

Hắn là một nam nhân thành thật như thế, nhất định sẽ không đối xử với mình giống như Mộc Dương.

Nhị Độc từ thấy Nhấn đông khóc, nhất thời tay chân luống cuống, hắn cho rằng mình đã làm nàng khóc, liền vội vờn tay ra muốn giúp nàng lau nước mắt, nhưng vừa đưa tay ra thì lại cảm thấy hai tay của mình thô tháo như vậy, nếu chạm vào da thịt mềm mại của nàng tất sẽ làm nàng bị thương, vì vậy lại vội vàng rút tay về.

Trong lòng Nhấn Đông lúc này ngàn xoay trăm đảo, cũng đã có quyết định, đôi mắt đầy lệ khẽ nâng lên, qua làn nước mắt nhìn hắn, cắn môi nhỏ giọng nói: "Người... người nửa đêm tới nhà tìm ta, chẳng lẽ chính là muốn gây người như vậy nhìn ta sao?"

Một đôi mắt trong sáng phiếm lệ quang, đẹp đến động lòng người đang nhìn mình, Nhị Độc từ chỉ cảm thấy đầu óc ông một tiếng, dường như muốn nổ tung, khí huyết dâng lên trái tim. Giống như lòng chột thông suốt, hắn chột tiến lên một bước, đôi tay mở ra, cứ như vậy ôm nàng vào trong ngực.

Bàn tay ôm chặt vòng eo mềm mại, dán chặt vào ngực mình là cảm giác đầy đặn mà đời này chưa bao giờ cảm thụ qua. Tiếng thở dốc nặng nề của Nhị Độc từ vang lên trong căn phòng sơ sài, đôi mắt hồ của hắn nhìn chăm chăm người trong ngực, bộ dáng kia dường như muốn nuốt cả người nàng vậy.

Nhấn Đông tự nhiên cảm thấy Nhị độc từ đang luống cuống, nghĩ đến cũng đúng, sống đến hai mươi mấy tuổi còn chưa bao giờ chạm đến nữ nhân, nếu không vụng về, đó mới là gặp quý đấy.

Nàng cũng có suy tính, lập tức liền xoay người, thử thăm dò đưa hai cánh tay thon dài ôm lấy cổ Nhị độc từ.

Nhị Độc từ lúc này không thể nhịn được nữa, một cổ ôn hương nhuyễn ngọc hơi thở thơm như hoa lan cứ như vậy quấn vòng quanh mình, giống như dây leo, điều này làm cho hạ thân hắn có một nơi bắt đầu cương lên, cương đến phát đau.

Hắn chột ôm lấy thân thể mềm mại của Nhấn Đông, đem cả nữ nhân vác lên vai, sau đó cất bước đi vào phòng trong.

Nhà Nhấn Đông là một phòng chính hai phòng trong, hai phòng trong đều có kháng, trước kia phòng phía đông là Nhấn Đông và Bán Hạ ở, phòng phía tây là Cha họ ở. Hôm nay Nhấn Đông nghĩ phòng phía tây ấm hơn, vì vậy cùng Thạch Đan nhi ở phòng đó, phòng phía đông vừa đúng bỏ không.

Nhị Độc từ cũng không ngạc nhiên, biết phòng phía tây có Thạch Đan nhi đang ngủ, lập tức khiêng Nhấn Đông thẳng hướng phòng phía đông. Sau khi tiến vào, một tay thả Nhấn Đông lên kháng, sau đó bắt đầu xé rách quần áo trên người nàng.

Bởi vì dây vội vàng, Nhấn Đông cũng chỉ mặc một cái áo lông cừu thôi, bị Nhị Độc từ xé như vậy, thân thể bóng loáng trắng nõn cứ như vậy liền bạo lộ ra trước mắt Nhị Độc từ. Nhấn Đông ngày thường đã rất xinh đẹp, là cô gái số một số hai trong tộc, nếu không phải như thế, làm sao có thể khiến Mộc Dương có tầm mắt cực cao luôn ở bên từ nhỏ nhớ đến lớn chứ. Lúc này chỉ thấy mái tóc đen mềm mượt của nàng xõa ra dưới thân thể trắng nõn, vòng eo mảnh khảnh phía trên là bộ ngực đầy đặn. Bộ ngực vì nàng thở dốc mà rung động lên xuống, đi theo rung động chính là hai chấm đỏ nhỏ trên đó.

Nhị Độc từ chưa từng gặp qua chuyện hương diễm như thế, hắn thở gấp như bò rừng, hai mắt giống như đầy tơ máu, vừa nhìn chăm chăm Nhấn Đông, vừa vô cùng vội vàng cỡi y phục của mình.

Nhấn Đông vô cùng xấu hổ, chỉ là nàng rót cuộc vẫn là nữ nhân từng có chồng, cố nén thẹn thùng, giật giật vòng eo, mở rộng hai chân, nằm ngửa ở đó, chỉ chờ nam nhân kia tới đây cướp đoạt. Thật ra nếu là Mộc Dương, nàng thật sự sẽ không thể trực tiếp như thế. Chỉ vì trước mắt là Nhị Độc từ chưa từng trải qua chuyện đó, nàng biết hắn là người thẳng tính, không hiểu được những thứ cong cong queo queo kia, nếu mình khép chặt hai chân dục cự hoàn nghênh giá thẹn thùng, sẽ khiến hắn nghĩ là mình không muốn, vì vậy dứt khoát mở rộng kỳ môn đón khách.

Nhị Độc từ rất nhanh liền đem y phục của mình cởi hết, thân thể cường tráng hùng hậu đứng ở đó, lộ ra thứ hùng dũng oai vệ ngửa mặt lên trời thét dài kia. Nhấn Đông ngượng ngùng nhìn Nhị Độc từ, nhưng bởi vì góc độ, vừa đứng liếc lên cái đó, cùng lúc đó nàng phải hít sâu một hơi. Thì ra Nhị Độc từ vóc người tương đối khác Mộc Dương, cao lớn hơn rất nhiều, thật sự không ngờ cái thứ phía dưới này cũng lớn hơn Mộc Dương nhiều như vậy, thật là một trời một vực a! (chém!!!)

Chỉ nhìn như vậy, nghĩ tới tư vị mất hồn khi thứ lớn như thế tiến vào trong thân thể mình, cả người Nhấn Đông đã nhũn ra, phía dưới cũng ướt át.

Nàng đã sớm bị xú nam nhân Mộc Dương đó cướp đoạt trăm ngàn lần, sau lại bởi vì sinh con, cũng vì tức giận nam nhân kia, đã chừng một năm nay không chạm đến nam nhân. Hôm nay đã chia tay với chồng, không ngờ trong phòng lại xuất hiện một Nhị Độc từ hùng tráng như vậy, lại gấp rút muốn mình thế kia. Nàng chỉ cảm thấy cả người nóng lên, đến lúc này nàng mới biết, thì ra mình cũng không phải vô dục vô cầu, thân thể của nàng vẫn có cảm giác nữ nhân, nàng vẫn luôn muốn.

Khi nàng nghĩ tới cái này, ánh mắt liền bắt đầu tụ sương đầy nước, hai anh đào trước ngực dựng thẳng lên, phía dưới rỉ ra ướt át bắt đầu tản mát mùi hương mê người của nữ nhân.

Tất cả đều thu vào mắt Nhị Độc tử, không thể nghi ngờ là xuân dược thượng hạng, hần vốn đã rất vội vàng, lúc này càng thêm sốt ruột khó nén nhào tiến lên, đem Nhấn Đông đè xuống dưới thân.

Nhị Độc tử cường tráng hơn Mộc Dương nhiều, thể trọng tự nhiên cũng nặng hơn, hần đè lên như vậy, Nhấn Đông phía dưới liên ô ô một tiếng, vội vàng đưa hai cánh tay ôm eo của hần. Bàn tay chỉ cảm thấy vòng eo tinh trắng, cơ bắp căng cứng tràn đầy mùi vị nam nhân, đó là điều Mộc Dương vĩnh viễn không cách nào sánh được. Thứ đồ phía dưới bộc phát cứng rắn đâm vào nơi mềm mại giữa hai chân của mình, điều này làm cho nàng bắt đầu khát cầu, khẩn cầu hần hung hăng dùng sức.

Loại khẩn cầu này khiến nàng kim lòng không được nâng hai chân lên, cuốn lấy eo hần, để cho bộ ngực mình đối diện hần, càng thêm dễ dàng để hần tùy ý.

Nữ nhân phía dưới phối hợp như thế, thần thái giống như mong đợi chính mình tự đến hung hăng chơi đùa nàng, điều này làm cho Nhị Độc tử càng bộc phát, đồ mắt ôm nàng, cúi xuống mãnh lực hôn lên môi của nàng, sau đó eo dùng sức tiến lên, nhắm ngay vào chỗ kia hung hăng dùng sức đâm vào.

Vừa đâm vào, khiến tiểu nữ nhân phía dưới thân "Ai u" đau kêu, đẩy cánh tay của hần trách cứ: "Người... người ngấm cho chuẩn chứ!"

Nhị Độc tử rất vô tội, cũng càng vội vàng, gấp đến độ trời rất lạnh cũng đổ mồ hôi.

Nhấn Đông bắt đắc dĩ, trong lòng thầm cười, rồi lại gấp, không thể làm gì khác hơn là vội vàng run thân thể, nàng mông nghênh đón thứ đồ kia, bản thân lại duỗi tay đi sờ vật kia, bàn tay chỉ cảm thấy cứng rắn, vừa thô trắng. Tay của nàng đỡ vật kia nhắm đúng vị trí, Nhị Độc tử thật ra cũng không ngốc, tự thông suốt, vội vàng theo tay của nàng đâm đến.

Lần này cuối cùng cũng thành công, phũ một tiếng mang theo tiếng nước chảy, hần tìm được nàng, nàng nghênh đón hần, hai người giống như cùng thờ một hơi.

Nàng mềm mại dưới thân hần dùng hai tay chống đỡ bờ ngực nóng của hần, mà món đồ kia của hần đang ở trong cơ thể nàng bắt đầu chuyển động.

Thật may, loại động tác này là bản năng trời sanh, không cần người dạy, rất nhanh hần tựa như cá gặp nước, ở trong cơ thể nàng dong ruổi không trở ngại, mà Nhấn Đông cũng bắt đầu rên rỉ, lúc bắt đầu chỉ là rên nhẹ, sau đó không nhịn được, sục sùi khóc, nữa sau là cắn vai của hần, siết chặt hông của hần.

Hần da dầy thịt cứng, mặc cho Nhấn Đông phía dưới muốn cắn thế nào bấm thế nào cũng không đau, trên thực tế tất cả chú ý của hần đều tập trung để chiến đấu hăng hái rồi, hần giống như con thuyền đi trong đầm lầy, dòng nước xiết vào, thoải mái ra vào, sung sướng lâm ly. Hần lần đầu tiên phát hiện chuyện này thì ra mỹ diệu như thế, không trách được những nam nhân có nương tử khác khi nhắc tới chuyện này luôn thần thần bí bí như vậy, hần thậm chí cảm thấy bây giờ chết ở trên người nàng cũng đáng.

Hần ở trong cơ thể nàng tiết một lần lại một lần, đem tinh hoa bảo lưu hơn hai mươi năm tất cả đều cho nàng, mỗi khi hần cho là bản thân muốn dừng lại thì cuối cùng lại vì một động tác nhỏ của nàng chọc cho trọng chấn hùng phong bắt đầu tái chiến. Về sau, một bên hần chiến, vừa gặm hôn nàng, hần cảm thấy tiểu nữ nhân này chính là mỹ vị ngon nhất trên đời, dù ăn thế nào cũng không đủ. Cuối cùng, hần dùng hết một chút sức lực cuối cùng, ngã trên người nàng, nặng nề thờ dốc cảm nhận dư vị.

Nhấn Đông thì sao, nàng cảm thấy mình quả thật muốn chết, nam nhân cường tráng thô tháo này, dùng thứ lớn như vậy ở trong cơ thể nàng cướp đoạt, đem nàng một lần lại một lần quăng vào này mê mang vui vẻ cao nhất. Đây là cảm giác vui vẻ mà nàng và Mộc Dương chưa bao giờ cảm thụ qua.

Hồi lâu đi qua, Nhị Độc tử nhắc thân dậy, dùng cánh tay chống thân thể, ngưng mắt nhìn Nhấn Đông phía dưới.

Nhấn Đông lau nước mắt, cười, nhắm mắt lại, dịu dàng nói: "Ta muốn người hôn ta, hôn mắt của ta, môi của ta, còn có ngực."

Nhị Độc tử không lên tiếng, hần chỉ là lặng lẽ cúi thấp xuống, theo phản phó của nàng, hôn mắt của nàng, môi của nàng, còn có ngực của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Kể từ khi mất Vô Mạt không nhìn được nữa, hần cũng không lên núi, chỉ có thể ở nhà nhàn rỗi. Sự vụ trong tộc bây giờ cũng đã an bài thỏa đáng, từng bước phòng ngoại địch đều đã làm, vì vậy Vô Mạt ở nhà cũng không có việc làm, liền giúp cho gà ăn nhặt trứng gà đi chăn ngựa, không có việc gì thì cùng chơi đùa với tiểu A Thủy, cũng sống thoải mái.

Chiều hôm nay, Vô Mạt lại muốn dắt ngựa đi dạo, A Thủy cũng không buông hần ra. Chỉ cần Vô Mạt muốn đưa A Thủy cho A Nặc hoặc Bán Hạ, nàng liền thét lên, tay nhỏ bé trực tiếp đẩy mặt đối phương ra. Điều này chọc cho Bán Hạ buồn cười: "Xem ra khuê nữ nhà ta thích chàng nhất, chàng cứ đưa con cùng đi cười ngựa đi."

Vô Mạt có chút do dự, hẳn bây giờ đã không nhìn được, toàn bộ phụ thuộc vào Truy Phong có thể hiểu tính người mới đi cưới ngựa. Nếu như mang theo cả A Thủy, thật sợ nàng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bán Hạ lại nói: "Yên tâm, chàng đưa đi cùng cũng sẽ không có chuyện gì."

Vô Mạt nghe Bán Hạ nói khẳng định, không hiểu sao lại cảm thấy an lòng, liền gật đầu: "Được, vậy ta mang con cùng đi."

Đợi đến khi Vô Mạt đi ra ngoài, A Nặc cau mày, hỏi Bán Hạ: "Bán Hạ thăm thăm, mắt Vô Mạt thúc thúc có thể chữa khỏi không?"

Bán Hạ nhìn bóng lưng rời đi của Vô Mạt, lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết."

A Nặc thở dài: "Thăm thăm, ta cuối cùng vẫn cảm thấy kể từ khi mất Vô Mạt thúc thúc không nhìn được, thúc ấy đã thay đổi một chút."

Bán Hạ nghe vậy, nhìn A Nặc nói: "Cháu cảm thấy thay đổi thế nào?"

A Nặc sờ sờ đầu: "Cháu cũng nói không ra, cảm giác thúc ấy không vui, tuy nhiên lại cố ý che giấu, không nói ra."

Bán Hạ nghe thế, cười khò: "Vô luận là người nào, mắt không thấy được, chắc chắn đều sẽ không vui vẻ. Lại nói chàng trước kia thích nhất là lên núi săn thú, bây giờ lại chỉ có thể ở nhà cho gà cho ngựa ăn, cho dù là ai cũng sẽ phiền muộn. Ta bây giờ chỉ mong Tề tiên sinh có thể giúp đỡ, tìm được cách chữa mắt cho chàng."

=====

Vô Mạt ôm A Thủy đi tới cạnh Truy Phong, hẳn sờ soạng đến lưng Truy Phong, sau đó một tay ôm A Thủy rồi nhảy lên ngựa. Truy Phong rất có linh tính, đợi đến khi Vô Mạt lên ngựa liền tung vó trước phóng ra ngoài.

Bọn họ rất nhanh đã tới bãi vô văn thường tới, Truy Phong bắt đầu dừng bước, cúi đầu gặm cỏ. A Thủy cũng không xảy ra chuyện gì.

Mới vừa rồi khi Truy Phong chạy, Vô Mạt cũng sợ nàng có sơ xuất gì, nên đã ôm chặt nàng vào lòng, nàng lại ngo ngoáy muốn thò đầu hóng mát xem náo nhiệt. Truy Phong chạy rất nhanh, nàng vui vẻ cười khanh khách, tiếng cười vang vọng bãi cỏ.

Bây giờ Truy Phong đã ngừng, nàng nhất thời không vui, trong miệng kháng nghị hừ hừ, bàn tay mập nắm lấy bờm Truy Phong bắt đầu kéo kéo, bộ dáng kia giống như đang hỏi tại sao người lại ngừng.

Vô Mạt mặc dù mắt đã mù, nhưng cũng cảm thấy nữ nhi rất thích ngựa chạy, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là vỗ lưng Truy Phong nói: "Truy Phong, A Thủy không muốn người dừng lại, người chạy thêm mấy vòng nữa được chứ?"

Con ngựa hừ hừ một tiếng, lưu luyến bỏ qua bụi cỏ tươi mới kia, lần nữa tung vó chạy trên thảm cỏ mấy vòng. Lần này Vô Mạt biết A Thủy thích như vậy, dứt khoát ôm nàng lên, để nàng cảm thụ cảm giác gió thổi qua mặt khi ngựa chạy.

A Thủy trừng to hai mắt, miệng không nhịn được cười toe toét, cười một lúc thì dừng lại, ngạc nhiên nhìn tất cả xung quanh, hai tay vui sướng quơ múa, quả thật giống như chim nhỏ muốn mở cánh bay.

Lúc này vừa đúng lúc A Nặc cũng cười con ngựa nhỏ của hắn tới, thấy A Thủy như vậy, lập tức cười nói: "Thúc thúc, A Thủy thích cười ngựa rồi, đợi nàng lớn hơn một chút, sẽ để cho nàng cười con ngựa của cháu đi!"

Vô Mạt ôm chặt nữ nhi, cười gật đầu.

Cũng không biết Truy Phong đáng thương phải chạy trên thảm cỏ bao nhiêu vòng, cuối cùng A Thủy cũng thỏa mãn, túm cổ áo Vô Mạt muốn xuống. Vô Mạt liền ôm nàng xuống ngựa, để Truy Phong tự mình đi ăn cỏ.

Vô Mạt ôm A Thủy đứng một bên, hóng gió, A Nặc ở một bên cắt tia bộ lông cho Tiểu Hồng Mã.

A Thủy ở trong lòng Vô Mạt an phận trong chốc lát, rất nhanh lại bắt đầu muốn leo lên leo xuống. Bắt đắc dĩ, Vô Mạt không thể làm gì khác hơn là nâng nàng lên thật cao, sau lại dứt khoát để cho nàng cười lên cổ mình, bản thân làm ngựa cho nàng ngồi.

A Thủy đối với việc này rất thích thú, cái chân nhỏ không ngừng đập đập bên cổ Vô Mạt, hai tay vui sướng níu lấy tóc Vô Mạt qua lại quơ múa.

A Nặc ở một bên nhìn, chỉ cảm thấy Vô Mạt thúc thúc quả thật như một con ngựa, mái tóc vừa khéo thành dây cương, nhưng hắn lại không dám nói ra lời này, chỉ len lén cười trong lòng.

Đang cười, chợt nghe một âm thanh vang lên, chăm chú nhìn sang, giờ mới hiểu được, là A Thủy thả một cái rắm. (mất hết khung cảnh _._|||)

Hắn đang muốn nói gì, ai có thể nghĩ, A Thủy vừa thả một cái rắm, lại bùm bùm vài một tiếng, mấy cái rắm ra lò.

Sắc mặt Vô Mạt cứng ngắc, hai tay hắn từ tay A Thủy sờ dần về phía sau, nơi tay chạm đến, chỉ cảm thấy trên cổ đặc sánh.

A Nặc thường ngày vẫn quen chăm sóc A Thủy, vừa nghe tiếng sánh rền rĩ đã sớm đoán được, chỉ là chưa kịp phản ứng thôi, lúc này nhìn sắc mặt Vô

Mặt, lập tức hiểu sợ đã là chậm quá, vội vàng tiến lên nói: "Vô Mặt thúc thúc, thúc mau đưa A Thủy cho ta."

Vô Mặt đánh mặt, cẩn thận ôm A Thủy xuống, đưa cho A Nặc.

Kẻ gây tai họa A Thủy ngược lại cũng không khóc không nháo, một bộ mặc người chém giết, nàng đoán chừng cũng hiểu mình gây chuyện cần người đến xử lý hậu quả. A Nặc thuần thực đón lấy, từ trong ngực lấy ra một bọc cát, dùng cát giúp nàng lau cái mông nhỏ, lại dùng một mảnh vải sạch lau cát trên mông nàng, lúc này mới ôm nàng nói với Vô Mặt: "Thúc, ta giúp thúc lau người một chút nhé?" (chồng nuôi từ bé ~)

Vô Mặt mặt đen lại gật đầu: "Ừ."

Vì vậy Vô Mặt ôm A Thủy đứng ở nơi đó, A Nặc bắt đầu giúp đỡ Vô Mặt lau dọn sau lưng. Trong lúc đó A Thủy xem ra còn rất vui vẻ, bắt đầu tiếp tục giặt nhẹ tóc A Cha, cười vô cùng ngọt ngào.

Vô Mặt bất đắc dĩ cười: "Đồ tiểu bại hoại!"

Ba người sau khi về đến nhà, Bán Hạ đã làm xong cơm, thấy vẻ mặt Vô Mặt, nàng đã đoán được một hai, rất nhanh A Nặc bầm báp lại mọi chuyện.

Nàng nghe không nhịn được bật cười, nhìn Vô Mặt nói: "Ai bảo chàng cưng chiều con, xem đi, hiện tại con đã cười lên cổ chàng đi vệ sinh rồi."

Vô Mặt ôm con gái cười ha hả, vẫn vẻ mặt cưng chiều như cũ: "Vệ sinh thì cứ vệ sinh thôi."

(chỗ này là thái = ỉa, quả thật ra không muốn nên tự đôi cảm giác hơi hiện đại ừ)

Buổi tối ăn cơm xong, Bán Hạ nấu nước ấm, trước thả A Thủy vào bồn nhỏ trong, tắm rửa sạch sẽ một phen. Sau khi tắm rồi ăn no, dỗ nàng ngủ.

Bán Hạ lại đem tới một bồn lớn, để Vô Mặt tắm.

Cái bồn gỗ lớn này là do Bán Hạ cố ý bảo Vô Mặt làm, có thể ngồi vừa một người lớn, giữa mùa đông, nước nóng thoải mái, có thể giúp thư giãn.

Lúc này Bán Hạ giúp Vô Mặt cởi áo nói dây lưng, lại định đỡ hấn đi vào trong thùng gỗ. Vô Mặt lắc đầu một cái: "Ta tự mình làm."

Bán Hạ do dự một chút, vẫn buông hấn ra, để hấn tự mình đi vào, chỉ thấy hấn đưa chân ra, chính xác không nhầm chỗ bước vào, rồi ngồi xuống.

Thấy vậy, Bán Hạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nam nhân này thường ngày là người quen cười ngửa lên núi săn thú, bây giờ cả ngày ở nhà không tiện ra cửa, nếu như ngay cả vào bồn tắm cũng phải nhờ người khác giúp đỡ, quả thật sẽ đã kích sự tự tin của hấn.

Bán Hạ đứng ở phía sau, múc nước ấm, giúp hấn kì cọ sau lưng. Tắm lưng của hấn rộng rãi mạnh mẽ, bàn tay mềm mại của nàng thương tiếc lướt qua phần lưng kiên cố này. Vết thương của hấn đã tốt hơn rất nhiều, chỉ còn lưu lại một vài vết sẹo màu trắng nhạt.

Vô Mặt nhắm mắt, hưởng thụ sự thoải mái khó có được này, cảm thụ bàn tay ấm áp ở phía sau đang chà xát nhẹ nhàng. Chợt hấn mở mắt, bắt lấy bàn tay của nàng cười nói: "Nàng cũng vào cùng nhau tắm đi."

Bán Hạ nhẹ nhàng đánh xuống vai hấn: "Mau mau tắm đi, đừng nghĩ linh tinh nữa."

Vô Mặt cười nhẹ: "Nàng vào đi, ta giúp người kì lưng."

Bán Hạ lắc đầu: "Bồn tắm này chàng dùng đã hơi miễn cưỡng, làm sao đủ chỗ cho ta."

Vô Mặt lại bằng cảm giác, kéo tay nàng, đợi đến khi Bán Hạ phản ứng lại, nàng đã ngồi trong thùng, lại còn ngồi trên đùi hấn.

Nàng vừa oán vừa cười, đâm vai hấn: "Cái người này làm cái gì vậy, làm ướt hết y phục của ta rồi."

Vô Mặt ôm nàng, rất hả hê nói: "Vậy nàng cùng tắm với ta thôi."

Bán Hạ vốn định giúp hấn tắm xong để hấn ngủ sớm, nhưng ngẩng đầu thấy, chợt thấy vẻ mặt hấn lúc nói mấy lời này có mấy phần giống đứa bé đang làm nũng, không nín được cười, sờ sờ trán hấn: "Cũng không phát sốt a, tại sao lại làm loạn như thế."

Vô Mặt cúi đầu, cọ cọ trán nàng: "Ta không phát sốt, rất tốt."

Bán Hạ ngừng động tác, nàng ôm nam nhân của mình, tại sao lại cảm giác bộ dáng bây giờ của hấn rất yếu ớt nhỉ?

Nàng dứt khoát làm theo ý của hấn, cởi quần áo, lại giúp hấn vén tóc lên, lúc này mới vui đùa vào ngực hấn cùng nhau tắm.

Kết quả cùng nhau tắm thật lâu, cuối cùng làm bốn phía quanh thùng gỗ đều là nước. Bán Hạ bất đắc dĩ, tự mình đi vào trong phòng ôm A Thủy ngủ, bỏ lại Vô Mặt quẹt dọn phòng. Mắt không dùng được, liền tự sờ soạn quét sân thôi.

Tam lăng tử cùng Mộc Dương rất nhanh đã lên đường, lúc lên đường hai người đều có suy nghĩ bất đồng. Đối với Tam lăng tử mà nói, đó là thể nghiệm mới lạ, hẳn đi theo Tộc trưởng lâu như vậy, cũng biết suy nghĩ của Tộc trưởng, biết rõ nếu người Vọng Tộc muốn tự lập dưới chân núi Thượng cổ, thì với cuộc sống như hiện tại là không thể. Hắn cũng hy vọng có thể hiểu rõ thế giới bên ngoài, làm chút chuyện cho mọi người, vì vậy ôm hy vọng có thể có thêm chút kiến thức học một chút nghề. Dĩ nhiên, có thể mau chóng giúp Tộc trưởng tìm được có thể cách chữa mắt, đó là chuyện không còn gì tốt hơn rồi.

Mà đối với Mộc Dương mà nói, lần này là hành động bất đắc dĩ. Hắn đối với thế giới bên ngoài cũng không có hứng thú gì, nhưng bây giờ hắn đang ở trong tộc cơ hồ rất khó đặt chân. Nữ nhân không có, nhi tử cũng bị năng mạng đi, chính hắn còn phạm lỗi bị tộc nhân khinh bỉ, dù đi trên đường cũng giống như chuột chạy qua đường.

Lúc này, nếu là có thể ra ngoài một chuyến cũng tốt, dù sao cũng hơn là giấu mặt trong nhà chịu uất khí(uất ức + tức giận).

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: CHƯƠNG 65

Hậu Viêm trở lại đã được mấy ngày, chỉ có cảm giác nướng tử luôn dùng đủ mọi cách khước từ bản thân, cực kì lạnh nhạt. Hắn lại không phải kẻ ngốc, rất nhanh đã nghĩ tới những ánh mắt của mọi người khi nhìn hắn ở trên đường, trong lòng biết khác thường, liền tìm cha mẹ mình hỏi cho ra nhẽ. Cha mẹ của hắn vốn không đành lòng nói, nhưng bọn họ lại càng không nhẫn tâm nhìn con trai buồn bực trong lòng, vì vậy liền hàm súc nói ra, nói xong còn cẩn thận thận nhìn con trai.

Tuy nói bây giờ có nhiều điểm không vừa ý với con dâu, nhưng dù sao có cũng hơn không, bọn họ vẫn đang chờ bồng cháu đấy.

Hậu Viêm nghe xong, trên mặt lại không hề có biểu hiện gì, ngược lại lạnh nhạt khuyên nhủ cha mẹ mình, để bọn họ không cần để trong lòng. Nói Mộc Oa cùng Vô Mạt vốn là anh chị em họ, chuyện này cũng không có gì.

Nhưng khi hắn đi vào trong nhà, nhìn nướng tử, nhất thời trên mặt tối sầm lại, âm trầm đi tới.

Mộc Oa vẫn đang dọn giường gấp quần áo, thấy hắn đi vào, không hề để ý, chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái. Nhưng Hậu Viêm vẫn đứng bất động, năng rất nhanh phát hiện chuyện này không bình thường, kinh ngạc nhìn sang.

Ai biết mắt Hậu Viêm đỏ bừng, giống như trâu rừng bị chọc giận, thở hổn hển đi tới cạnh Mộc Oa.

Mộc Oa lạnh mặt nói: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Hậu Viêm rút cuộc mở miệng, âm trầm hỏi: "Ngày đó nàng và Vô Mạt ở trong núi, đợi vài ngày?"

Mộc Oa đỏ mặt lên, lại cố chấp nói: "Vậy thì như thế nào?"

Hậu Viêm cười lạnh một tiếng: "Không thể nào, ta còn nghe nói nàng ôm người ta rất chặt đó?"

Mặt Mộc Oa càng đỏ hơn, nghiêng đầu nhìn vách tường, không tiếp tục nhìn Hậu Viêm nữa.

Hậu Viêm lại kéo nàng lại, ép buộc nàng nhìn mình: "Thế nào, ngưng ngưng? Ta lại hỏi nàng, nàng và hắn rút cuộc là thế nào? Hắn có vào nàng hay không?"

Mộc Oa vạn lần không ngờ Hậu Viêm dám nói ra lời này, nâng tay định đánh qua, nhưng tốc độ của nàng làm sao bằng Hậu Viêm được, vừa mới giơ tay đã bị Hậu Viêm bắt được.

Mộc Oa muốn dẩy ra lại không thể, chỉ đành cắn răng uất hận nói: "Ngươi nói cũng quá thô tục rồi!"

Hậu Viêm tiến đến gần sát mặt nàng, nhìn chăm chăm đôi mắt đỏ ửng của nàng nói: "Thế nào, ta thô tục hạ lưu? Ta thô tục nơi nào? Ta hạ lưu thế nào?"

Mộc Oa bị đôi mắt tràn đầy lửa giận của Hậu Viêm nhìn chăm chú đến rung động, không nhịn được né tránh ánh mắt của hắn, cắn răng nói: "Ngươi ở đâu nghe người ngoài nói bậy, lại đến làm âm ỉ với ta như vậy!"

Hậu Viêm giận quá thành cười: "Ta làm âm ỉ? Ngươi không nhìn xem mình đã làm chuyện gì, mặt mũi cũng vút hết ra đường rồi! Mộc Oa a Mộc Oa, thường ngày khi ta ở nhà, mỗi ngày đều làm cho ngươi dờ sống dờ chết, ta xem ngươi cũng sống rất khoái hoạt mà! Thế tại sao ta mới ra cửa không có mấy ngày, ngươi đã không nén được tịch mịch, ngươi là cảm thấy nam nhân nhà người ta mạnh hơn ta, hay là nói đôi cây mới làm ngươi càng cảm thấy thoải mái?"

Lời này nói ra khiến Mộc Oa gần như không thể nhẫn nhịn được nữa, lắc lắc cổ tay muốn tránh, nhưng lại không tránh thoát, cuối cùng giận đến khóc, vừa khóc vừa oán giận nói: "Làm sao ngươi lại học được những lời bẩn thỉu như vậy ta...ta cho dù có một vạn lần không phải, cũng chưa từng làm chuyện gì thật sự có lỗi với ngươi!"

Hậu Viêm đem Mộc Oa ôm chặt lấy, sau đó hung hăng ấn nàng xuống giường, bắt đầu xé rách y phục của nàng: "Làm hay không làm, ta vẫn muốn kiểm tra xem, khó đảm bảo ngươi có phải hàng đã là bị người dùng rồi hay không!"

Thật ra thì Hậu Viêm làm sao không biết, Mộc Oa vẫn luôn mơ ước Vô Mạt, tuy nhiên nàng cũng không có can đảm làm gì. Hơn nữa, hắn cũng hiểu rõ Vô Mạt, nam nhân đó đoán chừng hận không thể tránh thật xa Mộc Oa ấy chứ, làm sao lại muốn chọc vào cái loại chuyện này? Nhưng bây giờ lửa ghen của hắn đang bùng phát, chính xác là buột miệng, chỉ hận không thể đem tất cả những lời nói hạ lưu dơ bẩn nhất trên đời này vứt cho Mộc Oa, vừa hận không thể đem nàng đặt trên kháng làm cho nàng không xuống kháng được.

Mộc Oa gãy giữa, muốn khóc kêu, Hậu Viêm trêu tức nàng, dứt khoát lấy ra đai lưng vải bố nhét vào trong miệng nàng. Cái này khiến Mộc Oa cắn bản không cách nào phát ra tiếng, chỉ có thể nức nở nghẹn ngào mà kêu, hai chân đá đập lung tung.

Hậu Viêm cởi y phục của nàng, lộ ra thân thể trắng nõn, bản thân cũng cởi trần, vì vậy liền nhấc cặp chân kia lên, giờ món đồ trắng tấp cắm vào.

Mộc Oa vô cùng đau đớn, nước mắt lập tức chảy ra, nàng van xin nhìn Hậu Viêm, trong mắt như có lời muốn nói.

Nhưng Hậu Viêm lúc này đã mù quáng, làm sao còn để ý chuyện gì, chỉ là hung hăng đâm chọc vào mà thôi, sau đó tùy tính loạn động. Vừa động, trong miệng còn oán hận nói: "Biết hiện tại X ngươi là ai không, đây mới là nam nhân của ngươi! Ta nếu không hảo hảo làm ngươi, chỉ sợ ngươi ngày mai liền quên sạch, lại đi quyến rũ người khác!" Càng nói càng tức, vì vậy càng hung ác, khiến Mộc Oa nước mắt chảy ròng, nức nở nức nở.

Trong phòng làm ầm ĩ như vậy, cha mẹ Hậu Viêm ở sát vách dĩ nhiên nghe rõ, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ có thể lén qua lộn lại, thờ dài.

Cũng không biết giằng co bao lâu, cuối cùng Hậu Viêm cũng mệt mỏi, nằm ở trên người Mộc Oa thờ dốc.

Mộc Oa thì sao, tiếng nức nở đã sớm xen lẫn tiếng rên rỉ, cũng không biết rốt cuộc là vui thích hay khó có thể chịu được.

Hậu Viêm ăn thật no, thấy nương tử còn đang bị mình che miệng, cũng đau lòng, liền vội cởi xuống, vừa buông hai tay đang bị mình áp chế ra.

Ai biết Mộc Oa mới vừa được thả, liền tát Hậu Viêm một cái.

Hậu Viêm sắc mặt lại không tốt: "Ta mới vừa X nàng như vậy...nàng còn mở hai chân mặc cho ta làm, cũng thoải mái mát chát, thế nào hiện tại lại giả vờ tức giận!"

Mộc Oa roi lệ nén giận nhìn Hậu Viêm: "Ngươi biết cái gì, ta mới phát hiện ra mình mang thai? Nhưng ngươi làm ta như vậy, nếu sảy thai thì sao đây? Ngươi là súc sinh độc ác, kẻ không có nhân tính!"

Một câu nói này, đem toàn bộ lửa giận khí phách của Hậu Viêm dập tắt hết.

Hắn đầu tiên là không thể tin được, sau đó phát ra tiếng cười to: "Nương tử, nương tử, có thật không? Ha ha, thật tốt quá!" Hắn ôm Mộc Oa đang roi lệ, dùng sức hôn lên gương mặt của nàng.

Mộc Oa khóc nói: "Nếu như con không còn, chính là lỗi của ngươi."

Hậu Viêm tự nhiên không tức giận gì, gật đầu liên tục: "Đúng đúng, là lỗi của ta!"

Hai người náo loạn hồi lâu, Hậu Viêm bắt đầu mềm giọng dụ dỗ nương tử, lại hạ thấp nhận lỗi, đủ các loại thần thái, cuối cùng cũng làm cho Mộc Oa ngừng khóc, hai người lúc này mới ôm nhau nằm ngủ.

Hậu Viêm cũng đã mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ, nhưng Mộc Oa lại thật lâu không thể ngủ được.

Bầm đốt ngón tay tính ngày, đứa nhỏ này phải là do Hậu Viêm trước khi đi lưu lại. Nhưng mà, đứa nhỏ này lại được phát hiện ra không lâu sau khi nàng và Vô Mạt sống chung.

Nàng biết rõ đó chuyện hoang đường này là không thể nào, nhưng vẫn luôn ám ảnh trong lòng, đây là đứa con của Vô Mạt cho nàng.

Nàng cũng biết mình cùng Vô Mạt đã định cả đời này tuyệt đối không thể nào, Hậu Viêm tuy có lúc thô lỗ, nhưng đối xử với nàng rất tốt. Bây giờ mong ước duy nhất của nàng, đứa con của nàng, chính là con của Vô Mạt.

Cái ý nghĩ này gượng ép, ngượng ngùng cỡ nào, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không dám nói với người khác, nhưng nàng vẫn luôn an ủi bản thân như vậy.

Lúc này Vô Mạt vẫn đang ôm nương tử của mình ngủ, chợt giống như giật mình một cái, hắn tỉnh lại.

Bán Hạ cũng bị thức tỉnh, theo bản năng sờ sờ A Thủy bên cạnh, A Thủy đang ngủ say, không lăn lộn không đi tiểu.

Nàng mơ hồ mở mắt, tựa vào ngực Vô Mạt, mang theo buồn ngủ hỏi: "Thế nào?"

Vô Mạt lắc đầu trầm thấp nói: "Không có gì, chính là mới vừa rồi chợt muốn hắt xì một cái, nhưng lại không thể."

Bán Hạ cười, nắm tóc hắn nói: "Có lẽ là có người đang nhắc tới chàng đó."

Vô Mạt lại rất nghiêm túc, lắc đầu nói: "Làm sao có thể." Lời nói này cũng đúng, Vô Mạt từ nhỏ lớn lên trong bầy sói, thân nhân bằng hữu đã ít lại càng ít, bây giờ tuy nhận thức được nhiều người trong tộc, nhưng người nào lại nửa đêm canh ba nhắc tới hắn chứ.

Bán Hạ suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc ngẩng đầu lên nói: "Huynh đệ Tiểu Hắc của chàng, rất lâu không có nghe được tin tức gì của nó rồi sao, không biết đã thế nào rồi?"

Vô Mạt nghe vậy, lại nổi lên phiền muộn.

Kể từ hôm lên núi đó, biết Lang Tộc thương vong cũng không nặng, vì vậy đã yên lòng. Nhưng sau đó, hắn lại nghe nam nhân trong tộc nói, xung quanh cấm địa Lang Tộc lại mọc lên rất nhiều Bụi Gai, căn bản không thể bước vào. Mà thường ngày mọi người lên núi săn thú, cũng không hề gặp qua bất kỳ một con sói nào.

Về phần Tiểu Hắc, càng không thể tìm kiếm.

Vô Mạt nhắm mắt, thở dài, nắm tay Bán Hạ nói: "Ngày mai, nàng và ta cùng đi một chuyến đến cấm địa, được không?"

Bán Hạ gật đầu: "Được."

Ngày thứ hai, trước tiên đem A Thủy giao cho A Nặc chăm sóc, Vô Mạt cùng Bán Hạ là cùng nhau cười Truy Phong lên núi, hai người đi tới ngoài cấm địa, Bán Hạ đôi mắt nhìn sang, quả nhiên là nhìn thấy thành từng mảnh Bụi Gai, đó là lá chắn tự nhiên mà người thường không có cách nào vượt qua được.

Hai người xuống ngựa, song song đứng ở nơi đó, Bán Hạ nhìn những bụi Gai đó, khó tránh khỏi cảm thán. Nghĩ tới ngày đó mình đã lỗ mãng thế nào, cứ như vậy lại xâm nhập nơi này.

Vô Mạt mắt không thấy được, chỉ nghiêng tai tỉ mỉ lắng nghe, lại không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

Bán Hạ thấy dáng vẻ của hắn, biết cũng không thu hoạch, liền khuyên nhủ: "Không bằng chàng dùng tiếng sói thử một lần?"

Vô Mạt lắc đầu, cười khổ: "Thôi. Thường ngày ta đứng ở đây, luôn có thể ngửi được một chút mùi vị, nhưng hôm nay, không có bất kỳ mùi vị cùng âm thanh gì, Lang Tộc giống như đã hoàn toàn biến mất."

Nếu không phải ngày đó từng có con sói đối thoại cùng hắn, hắn sẽ cho là cả Lang Tộc đều đã bị hủy diệt trong trận hỏa hoạn kia rồi.

Hai người ở nơi này đợi đã lâu, vẫn không thấy bất kỳ tung tích của con sói nào, nhìn trời cũng sắp tối rồi, Vô Mạt thở dài một tiếng, đứng lên nói: "Chúng ta đi thôi."

Bán Hạ đưa tay cầm tay hắn, quay đầu lại liếc mắt nhìn lần nữa.

Nhớ đêm đó Lão Tộc Trưởng từng nói, thần miếu là thần miếu của Núi Thượng Cổ, là thần miếu của cả Lang Tộc và người Vọng Tộc cùng thờ phụng.

Tại sao, thần miếu vẫn ở đó, nhưng Lang Tộc lại biến mất.

Bọn họ, đi nơi nào?

Còn có thể trở lại không?

Lúc này Bán Hạ cũng không biết, Lang Tộc biến mất lần này, liền biến mất mấy trăm năm.

Từ đó đến tám trăm năm sau, Núi Thượng Cổ không còn bóng một con sói nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: CHƯƠNG 66

Ngưu thẩm mẹ của Nhị độc tử mấy ngày nay rất vui mừng, đêm đó nàng đã nhìn tận mắt nhìn thấy nhi tử cầm của mình đi vào phòng Nhẫn Đông, kết quả đêm đó cũng không ra ngoài. Không cần đi xem, bà cũng biết trong căn nhà kia con trai mình và Nhẫn Đông đang làm chuyện gì, cô nam quả nữ nửa đêm canh ba, còn không phải là củi khô lửa bốc sao!

Ngưu thẩm rất vui mừng, nằm ở trên giường gạch tính toán hôn sự này. Thạch Đản nhi mặc dù không bình thường, nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa bé, chờ Nhẫn Đông vừa vào cửa thì Nhị Độc tử đã làm cha luôn được rồi, thật tốt.

Ngưu thẩm quan sát mấy đêm kế tiếp, phát hiện nhi tử nhà mình vừa đến đêm liền chạy tới phòng Nhẫn Đông, mãi đến rạng sáng mới thừa dịp trời còn nhá nhem ra ngoài.

Bà vụng trộm cười hi hi, đứa nhỏ này nhìn bình thường ngốc ngốc thành thật, thì ra làm chuyện vụng trộm với nữ nhân lại rất tinh khôn nha! Như thế trộm quan sát mấy ngày, bà rốt cuộc không ngồi yên, nghĩ tới Nhị Độc tử là một người cầm, tự nhiên sẽ không bao giờ mở miệng nói cái gì, hơn nữa đứa con này cũng thành thật, đoán chừng ngược ngùng không dám nói với mình đâu.

Còn Nhẫn Đông thì sao, là nữ nhân gả hai lần, lại còn có một đứa con, đoán chừng càng không dễ chủ động nói gì.

Ngưu thẩm nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể cứ để mấy người trẻ tuổi này trộm mãi được, cuối cùng bà nghĩ ra một cách: đi tìm Bán Hạ nói chuyện.

Bán Hạ nghe Ngưu thẩm nói chuyện thì quả thật lấy làm kinh hãi. Chỉ là rất nhanh nàng lại cảm thấy, điều này thật sự là một kết quả không thể tốt hơn. Nhị Độc tử mặc dù không thể nói, nhưng có sức khỏe lại chăm chỉ, sẵn thủ làm ruộng cũng đều là một người giỏi giang. Và lại từ nhỏ đã thành thật, sau khi cưới Nhẫn Đông đoán chừng cũng là một phu quân thương yêu nương tử. Đây là láng giềng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, biết gốc biết rễ, cũng không sợ Nhẫn Đông sau khi gả qua sẽ uất ức Thạch Đản.

Vì vậy chuyện này liền do Bán Hạ dẫn đầu, đi tìm Nhẫn Đông làm rõ, bắt đầu chuẩn bị hôn sự cho hai người bọn họ.

Nhẫn Đông thấy tỷ tỷ nhắc tới chuyện này, mặt mày đều đầy xấu hổ. Mấy ngày nay nàng sau khi dỗ Thạch Đản ngủ ngon liền tắm rửa sạch sẽ chờ hán, Nhị Độc tử luôn đến đêm khuya mới len lén tới, hai người một là nữ nhân đã trống vắng lâu, một là nam nhân chưa từng biết vị nữ nhân, đúng là củi khô lửa bốc, hơn nữa Nhị Độc tử thân thể cường tráng, cơ hồ mỗi đêm đều muốn làm mấy lần mới tha cho nàng.

Nàng chỉ nhất thời ham thích niềm vui thú này thôi, chưa từng nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự, hôm nay tỷ tỷ chợt nhắc tới, lại khiến nàng kinh sợ, chỉ có cảm giác chuyện của mình và Nhị độc tử đã bị người ta phát hiện.

Bán Hạ thấy Nhẫn đông cúi đầu xấu hổ, biết nàng cũng thích Nhị độc tử, lập tức rất vui mừng cho nàng: "Về sau muội nếu đi theo Nhị Độc tử, ta cũng an tâm, hán là người thành thật, sẽ đối tốt với muội."

Nhẫn Đông không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Dưới sự thúc giục của Ngưu thẩm, hôn sự của bọn họ rất nhanh được cử hành, mọi người nghĩ Nhẫn Đông đã bước qua cái ải sinh tử khi sinh con, hôm nay nàng có thể được một nơi chốn tốt cũng đều mừng thay cho nàng. Dĩ nhiên, trong thôn chỉ có một người không thể vui mừng, đó chính là Đa Hồn.

Đa Hồn rất hài lòng với người con dâu này, ai biết thằng nhi tử chết tiết nhà mình lại không giữ được người ta, một nương tử tốt cứ như vậy gả vào nhà khác, điều này làm trong lòng bà rất bức tức. Vừa nghĩ đến nhi tử đi ra ngoài không biết lúc nào mới trở về, lại càng đau lòng.

Niềm an ủi duy nhất dành cho bà bây giờ chính là chuyện nữ nhi Mộc Oa mang thai. Chuyện này đã gạt bỏ lo lắng với sự kiện ngày đó cùng Vô Mạt, khiến cha mẹ Hậu Viêm cùng với Hậu Viêm đối xử với Mộc Oa sủng ái có thừa. Người trong tộc biết Mộc Oa có tin vui, cũng đều chúc mừng.

Bán Hạ bắt đầu thu xếp hôn sự cho Nhẫn Đông, bây giờ không có phụ thân, tỷ tỷ cũng không biết tung tích, Bán Hạ chính là người thân duy nhất của Nhẫn Đông, nàng bắt đầu thương lượng với Vô Mạt, lấy mấy thứ trong nhà làm đồ cưới cho Nhẫn Đông.

Vô Mạt dĩ nhiên là một ngụm đồng ý: "Chi tiếc mất ta không thấy được, nếu đi chủ trì hôn sự cho muội ấy sẽ không may mắn. Về phần đồ cưới, nàng xem đó mà làm là được, hôm nay nàng cũng chỉ còn lại một người thân, chúng ta dĩ nhiên là tận lực giúp đỡ."

Bán Hạ lắc đầu cười nói: "Thật ra thì thật cũng không cần như thế, Ngưu thẩm nói rồi, hiểu tình cảnh bây giờ của Nhẫn Đông, những cái khác cũng không cần, chỉ cần Nhẫn Đông ôm Thạch Đản nhi chuyển chỗ ở là được. Nhưng ta muốn, mặc dù là cưới lần thứ hai, cũng hi vọng muội ấy có thể gả đi thật thoải mái."

Nhẫn Đông thì sao, biết tỷ tỷ thu xếp cho mình những cái này, ngược lại vội tới ngăn cản: "Ngày xưa ta một lòng nghĩ muốn làm thế nào thật hoành tráng, chính xác là tâm khí cao ngạo, bây giờ thì sao, ta chỉ muốn cùng Nhị Độc tử sống những ngày bình yên, tỷ, người cũng đừng lo lắng cho muội, Nhị Độc tử cũng không thiếu chút đồ cưới này."

Lời nói khiến Bán Hạ bật cười: "Đúng vậy, đồ của hán không phải là đồ cưới, đồ này là của muội!"

Nhẫn Đông nghe vậy đỏ mặt, nói cho cùng nàng và Nhị Độc tử chưa kịp thành thân thì đã tăng tị với nhau là không đúng, nàng mím môi cười nói: "Hán là người thẳng thắn."

Đang khi nói chuyện Bán Hạ lại nghĩ tới một chuyện, liền hỏi: "Muội lúc trước từng nói, cả đời này chỉ cần một mình Thạch Đản, không muốn cái thêm đứa con khác, nhưng nếu đã gả cho Nhị Độc tử, người ta muốn thì sao?"

Nhấn Đông ngọt ngào cười: "Tỷ, ta đã thương lượng với hán chuyện này rồi, hán cũng nói rồi, chỉ cần ta không muốn sinh, vậy không muốn cũng không sao, dù sao cũng đã có Thạch Đản rồi. Nguru thăm dò với chuyện này cũng không có ý kiến gì, bà ấy nói Thạch Đản rất tốt."

Bán Hạ lúc này mới yên tâm, nàng nghĩ Nguru thăm và Nhị Độc tử nếu có thể bao dung chuyện này, nghĩ về sau sẽ không đối xử tệ bạc với Nhấn Đông, không khỏi cảm thán, quay một vòng tròn, muội muội của mình cũng đã gặp được người tốt rồi.

Hôn sự của Nhấn Đông rất nhanh đã cử hành, Nhị Độc tử và Nhấn Đông cuối cùng cũng không cần vụng trộm nữa, có thể quang minh chính đại mỗi đêm tiến hành cận chiến. Mà Bán Hạ, những ngày qua cũng ngẩng đầu mong đợi Tam lăng tử và Mộc Dương trở lại.

Mất Vô Mạt vẫn không có tiến triển gì, hán bây giờ giống như đã tiếp nhận sự thật này rồi, mỗi ngày đều bình tĩnh ở nhà nuôi gà, còn thương lượng với Bán Hạ muốn mở rộng chuồng gà trong nhà, chăm sóc kỹ một chút, như vậy cả nhà bọn họ cũng không cần đi săn cũng có thể có đầy đủ thức ăn rồi.

A Nặc bây giờ thường đi theo một người khác trong tộc đi săn, hán vô cùng cố gắng xông xáo, không hy vọng người khác đối xử với hán như đứa bé. Những người khác trong tộc cũng hiểu tâm tư này của hán, khi săn bắt con thú lớn luôn để hán đi phía trước, bình thường nhân hạ một mình lên núi cũng sẽ gọi A Nặc cùng đi.

Vì vậy mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng có thể được nhận con mồi mang về nhà. Hán chịu ân tình của Vô Mạt và Bán Hạ, bây giờ mất Vô Mạt bị mù, hán hi vọng có thể làm chút chuyện cho gia đình.

Vô Mạt thấy A Nặc hiểu chuyện như vậy, cảm khái vuốt đầu hán, nhưng không nói lời nào.

Buổi tối lúc ngủ, Bán Hạ sợ Vô Mạt trong lòng không dễ chịu, liền nói lời nhỏ nhẹ an ủi, ai biết Vô Mạt cũng không để ý mà nói: "Bán Hạ, ta bây giờ không hề khó chịu vì chuyện này. Trước kia ta luôn cố sức săn bắt thú, hi vọng nhà chúng ta có nhiều thức ăn. Hiện tại ta lại phát hiện, chỉ dựa vào một người cố gắng, không thể có cách gì thay đổi cả cuộc sống của Vọng Tộc. Chỉ có thể nghĩ cách lấy được nhiều lương thực hơn, mới có thể hoàn toàn cải thiện cuộc sống. Nàng xem ta hiện tại mặc dù mù rồi, nhưng ta vẫn không phải không làm gì được, ta vẫn còn đang động não, nghĩ kế tiếp Vọng Tộc chúng ta nên làm cái gì."

Hán kéo Bán Hạ vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Trước kia trong đầu ta chỉ có hai người, nhưng bây giờ có cả Vọng Tộc."

Bán Hạ nghe lời này, dựa vào ngực hán, dịu dàng nói: "Chàng có thể nghĩ như vậy, đó là không thể tốt hơn. Chàng xem thời tiết cũng đã dần ấm lên, ta cũng nên nảy hạt giống trong nhà ra, để tộc nhân đi gieo xuống rồi."

Vô Mạt gật đầu: "Ừ, thử trước một chút."

Ngày thứ hai, Bán Hạ liền chỉ huy Vô Mạt cùng A Nặc, đem hạt giống trong sơn động lấy ra, phân chia cho các tộc nhân muốn nhận, mọi người làm theo cách trồng ngô bắt đầu gieo giống.

Đang lúc mọi người loay hoay khí thế ngất trời, Tam lăng tử trở lại, đi theo Tam lăng tử trở về chính là Nghênh Xuân còn có một lão đại phu có chòm râu dê.

Nghênh Xuân hai mắt ngẩn ngơ, trong miệng vẫn lầm bầm "Con a. Con a. Con trai của ta."

Nhấn Đông và Bán Hạ ra ngoài, thấy tỷ tỷ như vậy, lại nghĩ tới cha đã qua đời, khó tránh khỏi đau lòng.

Tam lăng tử giải thích với mọi người: "Ta và Mộc Dương cùng đi ra ngoài, trước đi tìm Tề tiên sinh, đối phương giúp một tay đưa Nghênh Xuân về, nhưng con trai của Nghênh Xuân lại ——" hán đồng tình liếc nhìn Nghênh Xuân: "Con trai của nàng đã mất rồi, tinh thần của nàng hiện tại không tốt lắm."

Tam lăng tử uống một ngụm nước, lại nói tiếp: "Còn có, Mộc Dương không thấy."

Lời vừa nói ra, Phí liền nhú mày: "Mộc Dương đi đâu?"

Tam lăng tử lắc đầu: "Ta cũng không biết, vốn chúng ta đưa Nghênh Xuân về, nhưng đi được nửa đường, Mộc Dương lại tự mình rời đi, ta còn nghĩ hán sẽ về nhà chứ, ai biết trở về lại phát hiện không có."

Phí nghe xong, mày nhú lại càng chặt. Đa Hồn nghe tin tức này, bắt đầu lo lắng, bà sợ cho người khác sẽ bắt nạt con trai bà, thúc giục Nham đi ra ngoài tìm, nhưng Nham cũng không vội: "Cũng không phải là người khác trối hán hay lừa gạt hán, là do tự hán muốn đi, ai biết hán có suy nghĩ gì chứ? Ta thấy đứa con trai này, không trở lại càng tốt hơn!"

Lời này khiến Đa Hồn nhất thời phát giận, chỉ mũi phu quân mắng: "Ta thấy Mộc Dương không hổ là con của ngươi, quả thật cùng một đức hạnh với ngươi! Đó là con ruột của ngươi đó, làm sao ngươi có thể độc ác không quản không hỏi như vậy? Bây giờ tôn tử của mình đã thành của nhà khác, chẳng lẽ còn muốn mất cả con trai sao? Ta mặc kệ, ngươi phải tìm hán trở lại!"

Nham bị mắng rất bất đắc dĩ, ngày thứ hai liền tìm Phí thương lượng, Phí nghe cái này, đã nói muốn tự mình đi tìm, Nham lúc này mới trở về nói lại cho Đa Hồn.

Mà lão đại phu Tam lăng tử mang về giúp Vô Mạt kiểm tra mắt một phen, cau mày nói: "Đây là trùng độc, ta thật ra cũng có cách trị, chỉ là cần mấy dược liệu hiếm."

Mọi người nghe lời này, ríu rít nói: "Được liệu sao, Núi Thượng Cổ chúng ta được liệu gì cần có đều có, ngài chỉ cần kể tên ra, chúng ta có thể tìm được."

Lão đại phu nghe cái này, liền viết ra giấy phượng thuốc giao cho Bán Hạ. Bán Hạ nhìn, trong lòng vui vẻ: "Những dược liệu này ở chỗ thượng nhân phần lớn đều có, nếu không có, chúng ta sẽ lên núi tìm chắc cũng không phải việc khó."

Tác giả có lời muốn nói: ta nuốt ngum nước bọt nói, thật ra thì đây là một bộ truyện chùng điên văn có bối cảnh huyền hoặc. Cho nên mọi người không cần rối rắm tuổi thọ của sói. Nhìn đi, mọi người cũng đều biết, không thể nào trên núi đang có hỏa hoạn chợt có mưa được, cũng không thể có một vài con sói không duyên có gì lại lớn hơn những con sói khác, càng không thể nào có sói gì có thể cầm cả mâm đựng trái cây chiêu đãi khách.

Đây tất cả đều là bởi vì: có sói cao cấp gọi mưa tới, là do Tiểu Hắc tu luyện vài chục năm tu luyện cũng không biết sẽ ra bộ dáng gì.

Chỉ là mọi người yên tâm, trong truyện này sẽ không có chuyện gì quá huyền hoặc xảy ra, Tiểu Hắc có thể cưới đời sau của Vô Mạt, thế nhưng không phải A Thủy, A Thủy và A Nặc là một đôi.

Ta hiểu biết rõ các ngươi cảm thấy truyện này có rất nhiều điểm nghi hoặc và chỗ sơ hở, nhưng kỳ thật truyện này có rất nhiều câu chuyện nói trước, rất nhiều thứ nhìn như không liên quan lại có nguyên nhân của nó

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: CHƯƠNG 67

Núi Thượng Cổ cái gì cũng thiếu, chỉ có dược liệu thì loại nào cũng không thiếu. Nghe nói Vô Mạt chữa mất cần mấy loại dược liệu, nam nhân trong tộc liền vội tạo đội lên núi tìm, không lâu sau đã tìm đủ. Bán Hạ vừa chăm sóc Vô Mạt, vừa nhân cơ hội thỉnh giáo y thuật của vị lão đại phu.

Mất Vô Mạt có hi vọng hồi phục, lo lắng của Bán Hạ cuối cùng cũng thả xuống một nửa, nhưng trong lòng nàng ngược lại vẫn có một việc, đó chính là Nghênh Xuân. Nghênh Xuân đã mất nhĩ tử, tên nam nhân Táng Tận Thiên Lương đó cũng đã hoàn toàn bỏ nàng. Nhưng nàng bây giờ thần chí không rõ, muốn nàng sống một mình là không thể, nhưng bản thân Bán Hạ bây giờ cũng có rất nhiều chuyện cần làm, thật sự rất khó có thể chăm sóc nàng chu đáo.

Ai ngờ lúc này, Nhấn Đông và Ngưu thẩm lại đề nghị, nói là có thể để Nghênh Xuân ở nhà họ, họ sẽ chăm sóc nàng. Bán Hạ nghe cái này, cảm thấy rất được, liền đưa Nghênh Xuân an bài ở nhà cũ, Nhấn Đông và Ngưu thẩm thường thường đi qua chăm sóc nàng, cũng coi như dễ dàng.

Phí dàn xếp xong chuyện trong tộc, liền tự mình đi ra ngoài, hẳn muốn tìm Mộc Dương đi làm đường trở về.

Bây giờ Vô Mạt đang chữa mất, Phí lại rời đi, Quân Long Vô Thủ (không có người dẫn đầu), vì vậy Bán Hạ liền tìm Hậu Viêm và Tam lăng tử tới giúp một tay. Nàng và hai người này cùng nhau phân loại số hạt giống trong động, chia cho mọi người, hướng dẫn mọi người khai hoang, đem chút rau củ khô héo và đất đai cần cỗi chuẩn bị lại cần thận.

Trong nhất thời, các tộc nhân đều bận rộn, có người đi theo thợ rèn học rèn sắt, có người phụ trách lên núi săn thú kiếm đầy đủ thức ăn cho mọi người, số nam nhân còn lại, thậm chí cả một số lão nhân cùng phụ nữ và trẻ con, cũng bắt đầu đi theo Bán Hạ khai hoang.

Mọi người quá bận rộn, có lúc đám trẻ con kia không có ai chăm sóc, liền đem bọn họ ném tới bờ ruộng chơi. A Thủy đã có thể bò, nàng chảy nước miếng bò qua bờ lại trên mặt đất, trong miệng mơ hồ phát ra tiếng "Mẹ. . . .".

Nhấn Đông và Nhị Độc tử cũng cùng mọi người đi khai hoang, bọn họ đem Thạch Đản nhĩ đặt ở trên bờ ruộng cùng A Thủy chơi đùa. Thạch Đản nhĩ cũng không bò, chỉ ngồi ở đó, Tay nắm chặt một lá vàng không biết nhặt được ở đâu về lung tung trên đất.

Bán Hạ lau mồ hôi, giương mắt nhìn về phía xa, hôm nay trên núi vẫn là một mảnh tuyết mênh mông. Nhưng chỉ thời gian nữa là sẽ ấm lên, chờ bọn họ cải tạo lại nơi này, cũng đến lúc này thôi, khi đó trên núi sẽ biến thành màu xanh lá.

Cùng lúc đó, mất Vô Mạt cũng đã từ từ khôi phục, hẳn có thể thấy mơ hồ bóng người rồi. Mặc dù chưa hoàn toàn hồi phục thị lực, thế nhưng đã cho mọi người hi vọng. Lão đại phu để lại phượng thuốc rồi rời đi, Vô Mạt chỉ cần đúng hạn uống thuốc, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, chắc chắn sẽ tốt thôi.

Bây giờ trong tộc không có việc gì, hẳn ban ngày sẽ dùng thị lực hơi yếu đi dạo ngoài thôn, thị sát tình huống phòng vệ. Nhờ vào khoảng thời gian này luôn cố gắng, đội bảo vệ của Vọng Tộc cũng được trang bị tuần mã và đại đao. Vì kiêng kỵ đối với Kiếm Linh, bọn họ cũng không dùng kiếm.

Hiện tại bên ngoài tộc, số người ngoại tộc lại nhiều hơn so với trước kia, trong đó thường xuyên có lẫn vài đội nhân mã nhìn qua rất hung hãn, không giống như thương nhân hoặc người tới hái thuốc bình thường, điều này làm người Vọng Tộc càng cảnh giác. Bọn họ biết, những kẻ đã thuê người chạy lên núi phóng hỏa, có lẽ cũng sẽ ở trong đám người đó.

Vô Mạt thị sát hết trong thôn, cuối cùng cũng yên tâm. Mặc kệ có bao nhiêu đôi mắt đang âm thầm nhìn bọn hắn chăm chăm, ít nhất bọn họ đã tận dụng hết khả năng để phòng bị.

Thật ra thì trong lòng hắn cũng hiểu, bây giờ thiếu đi sự che chở của Lang Tộc, chỉ bằng người Vọng Tộc thì không cách nào ngăn trở được những mưu ước của ngoại nhân. Nếu người bên ngoài tập trung thành nhóm lớn mạnh mẽ xông tới thần miếu, người Vọng Tộc làm sao có biện pháp gì ngăn cản đây?

Lúc tối, hắn bảo Bán Hạ giúp hắn lật lại mấy quyển sách da dê của Vọng Tộc, hy vọng có thể từ chỗ lão tổ tông tìm được một chút hướng giải quyết. Nhưng không có, trong lịch sử Vọng Tộc chưa từng ghi lại bất kì chuyện gì liên quan đến ngoại tộc xâm lấn.

Khép lại quyển sách, hắn giống như có một loại cảm giác, hình như cũng bắt đầu từ mấy năm nay, Vọng Tộc đã còn không yên ổn. Trước đây qua hơn một nghìn năm, Vọng Tộc giống như một nơi hẻo lánh Di Thế độc lập, chưa bao giờ bị người đời chú ý tới.

Hắn ngược mắt cổ gắng nhìn ra xa, dựa vào thị lực mơ hồ, có thể thấy được hình dáng mờ mờ của ngọn núi. Đó là nơi hắn sinh sống từ nhỏ, hắn có thể bén nhạy bắt được mỗi một hơi thở ở nơi đó. Không biết từ lúc nào, hắn bắt đầu cảm thấy có gì đó đang từ từ thay đổi, không thấy rõ không nói rõ, nhưng quả thật không còn như trước.

Có lẽ là sói trên Núi Thượng Cổ đã biến mất, có lẽ là thần miếu hắn đã từng đi qua, cũng có lẽ là hoa cỏ cây cối trên Núi Thượng Cổ.

Một ngày này, hắn lần nữa nhờ Bán Hạ đi cùng mình tới cấm địa.

Bốn phía cấm địa vẫn đầy Bụi Gai, hắn nhắm mắt lắng nghe, trong gió vẫn không có bất kỳ âm thanh, hơi thở cũng như mùi vị gì của Lang tộc.

Chung quanh cũng không thấy được bất kỳ dấu chân sói nào, giống như trên núi này căn bản chưa từng có sói.

Có một khác, hắn thậm chí hoài nghi, về những con sói to lớn mạnh mẽ kia, về con sói mẹ đã nuôi mình từ nhỏ, về huynh đệ Tiểu Hắc cùng nhau lớn lên kia, đây tất cả đều chỉ là một hồi ảo giác.

Hắn nhìn vùng đất đầy bụi gai không thấy bờ bến, không nhận được phát ra tiếng sói tru cao vút.

Tiểu Hắc, người ở đâu, nếu người còn trên đồi, có thể nghe được tiếng ta gọi hay không.

=====

Phí ra ngoài một chuyến, lúc trở lại mang theo Mộc Dương.

Thấy Mộc Dương trở lại, mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, khoan nói đó là tôn tử của Lão Tộc Trưởng, dù chỉ là một tộc nhân bình thường, cũng không thể cứ như vậy dễ dàng biến mất được.

Mộc Dương sau khi trở lại, cả người cũng thay đổi, không còn ủ rũ cúi đầu cả ngày nữa, đầu tiên hắn chạy đến trước mặt Vô Mạt, nói muốn nhận lỗi với Tộc trưởng, không nên đi lạc khi ra ngoài. Vô Mạt tự nhiên sẽ không trách hắn, lại thấy hắn nói cực kỳ thành khẩn, liền không truy cứu nữa, chỉ nói để hắn đi theo thập nhất thúc hạo hạo làm việc, Mộc Dương đều nhất loạt đồng ý.

Mộc Dương trở lại, vui mừng nhất chắc chắn là Đa Hồn rồi. Bà cũng chỉ có một nhi tử thôi, nhi tử trở lại, hơn nữa cũng hiểu chuyện hơn rất nhiều, so với bất kì ai khác bà đều vui mừng hơn.

Trở về, Mộc Dương gia nhập đội ngũ khai khẩn đất hoang cùng mọi người. Bây giờ đất hoang cũng khai khẩn gần xong, đất đai đã tơi xốp, bước kế tiếp chính là tưới nước. Trước kia trong Vọng Tộc mọi người đều dựa vào trời để lo cái ăn, trời mưa là có thể thu hoạch, trời không mưa thì không thể thu hoạch, ai cũng không hề suy nghĩ cải thiện việc này. Nhưng hiện giờ Bán Hạ đã thương lượng với Vô Mạt, suối trên núi đều có nước chảy xuống, có thể dẫn nước suối tới tưới cho chỗ đất này không?

Vô Mạt thị lực từ từ khôi phục, hắn nghe nói Bán Hạ xong, đã được khai sáng, mỗi ngày đều lên núi quan sát địa hình. Vài ngày sau, hắn vẽ một bản vẽ, bảo mọi người theo bản vẽ này bắt đầu xây dựng kênh mương đưa nước tới tưới cây trồng.

Người trong tộc chưa từng làm chuyện như vậy, nghe Tộc trưởng an bài, rồi rít hường ứng, vì vậy sau kế hoạch khai khẩn đất hoang, là đại sự đào kênh mương của tộc. Dù vội vàng chuyện đất đai thì tự nhiên vẫn phải có người phòng thủ thần miếu.

Chỉ là nói cũng kỳ quái, mặc dù bên ngoài Vọng Tộc có rất nhiều người tụ tập, thế nhưng lại không hề có chuyện gây gỗ rối loạn. Sự bình yên khác thường này càng khiến Vô Mạt lo lắng hơn, buổi tối cũng nói chuyện này cho Bán Hạ, hắn có loại dự cảm không lành, cảm giác bão táp đang chờ ở phía sau.

Bán Hạ cũng cảm thấy không bình thường, nhưng những kẻ xấu kia rốt cuộc đang suy nghĩ gì đây? Có lẽ bọn họ cũng không dám đồng loạt xông lên mạnh mẽ xâm nhập thần miếu, dù sao người Vọng Tộc ở trong mắt ngoại nhân đang cực kỳ thần bí mơ hồ, bọn họ chắc đang sợ đúng không? Bởi vì có điều kiêng kỵ, cho nên hành động cẩn thận, có lẽ bọn họ đang tìm một cửa để đột phá, một cơ hội thích hợp nhất để xuống tay?

Bán Hạ không nghĩ ra nguyên nhân, cũng chỉ có thể nhắc nhở Vô Mạt càng cẩn thận hơn, miễn cho bị người khác thừa cơ.

Mộc Dương sau khi trở về, cả người thay đổi rất nhiều, bắt đầu tranh việc làm, thỉnh thoảng lúc mọi người nghỉ ngơi, hắn cũng chỉ ngồi trên đất nhìn mấy

đưa nhỏ bò loạn trên đất chơi đùa.

Về phần Nhẫn Đông, đối với nam nhân này nàng đã không còn ý nghĩ gì, thấy cũng coi như không thấy. Có lúc thấy hắn nhìn chăm chăm Thạch Đan nhi, nàng liền đi đến ôm con đi, không để cho hắn nhìn.

Mặc dù người khác đều nói Mộc Dương đã thay đổi, nhưng nàng lại không tin, nàng đến nay vẫn nhớ rõ cảm giác khi nam nhân kia rắc muối lên vết thương trong lòng nàng.

Nhị Độc từ mặc dù nhìn qua ngốc nghếch, tuy nhiên trong ngốc nghếch cũng có thông minh, hắn cũng nhìn ra nương tử của mình đối với chồng trước không còn yêu thích, liền sai bước qua nhận lấy Thạch Đan nhi trên chóc, xoa bóp khuôn mặt nhỏ bé của nó, đem nó giơ thật cao, thậm chí để cho nó cười lên cổ mình.

Lúc này trên đất đều là người, mọi người cũng đều nhìn ra chuyện này, một nữ nhân cùng một đứa bé, chồng trước cùng nam nhân bây giờ, thấy thế nào cũng có chuyện hay để xem.

Mộc Dương đỏ mặt, hắn nhìn chăm chăm con trai của mình, nhỏ giọng kêu: "Thạch Đan nhi?"

Thạch Đan nhi luôn luôn không có biểu cảm gì, chỉ thỉnh thoảng sẽ nhìn mẫu thân, lại nhìn A Thủy. Sau đó Nhị Độc từ thường chơi với nó, nó sẽ hướng về phía Nhị Độc từ nở nụ cười. Nhưng hôm nay cha ruột gọi hắn, thế nhưng hắn lại chỉ thần thờ quét mắt nhìn hắn một cái, bộ dáng kia giống như nhìn tảng đá hay một cái cọc gỗ vậy.

Bên cạnh có người thích xem náo nhiệt, dùng cùi chỏ chọc Mộc Dương, quyết miệng nói: "Nhi tử này căn bản không nhận người làm cha a!"

Mộc Dương mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn không nói cái gì, trốn mắt nhìn Nhị Độc từ một cái, ầm ục rời đi.

Rốt cuộc vẫn là người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, những người khác dù sao cũng hơi không đành lòng, không khỏi nói: "Mộc Dương cũng thật sự đáng thương."

Nhẫn Đông trong lòng xem thường, nàng cảm thấy chó không đổi được thói quen, nam nhân kia tâm không tốt, không làm được chuyện gì tốt. Hơn nữa, ban đầu chính là do hắn nói đủ loại lời đã thương người với Thạch Đan, làm sao có thể đi ra ngoài một chuyến liền thay đổi nhanh như vậy?

Nàng đem nghi ngờ trong lòng nói cho Bán Hạ, Bán Hạ trầm tư hồi lâu, cau mày nói: "Vẫn phải cẩn thận, ta vốn là cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, hôm nay nghe muội nói ra, càng cảm thấy khả nghi."

Bán Hạ lúc đi ngủ, lại đem chuyện này nói cho Vô Mạt, Vô Mạt lại nói: "Ta vốn hoài nghi hắn là bị người ngoài đầu độc tới gây họa cho chúng ta, chỉ là không thể nói rõ. Ta đã cùng mấy nam nhân trong thôn nói qua chuyện này, để cho bọn họ chú ý động tĩnh của Mộc Dương."

Bán Hạ thấy hắn đã sớm có chuẩn bị, lúc này mới yên tâm, nửa nằm ở đó, nghĩ tới đủ chuyện hồi nhỏ, cũng không khỏi thở dài: "Hắn khi còn bé cũng không coi là hư hỏng, tại sao hôm nay lại thành như vậy?"

Vô Mạt không đồng ý, lời nàng vào trong ngực dựa vào cánh tay của mình: "Tỷ tỷ của nàng, cũng không phải là người xấu, còn không phải đã giúp người ngoài sao?"

Bán Hạ nghĩ tới tỷ tỷ, cười khổ một tiếng: "Ta hiểu ý của chàng, chỉ là không muốn thừa nhận thôi. Vọng Tộc chúng ta cũng là người, chỉ cần là người, thì lòng ham muốn, thì có suy nghĩ của mình, khó tránh được việc bị người ngoài lợi dụng."

Vô Mạt gật đầu: "Thật ra thì người ngoài toan tính gì đó, tất cả cũng vì thần miếu mà thôi, chúng ta canh kỹ thần miếu là được, không sợ bọn họ cấu kết làm loạn."

Vô Mạt trầm nghĩ vốn đã đúng, thế nhưng hắn lại không biết, người ta nhắm tới chính xác không phải thần miếu, mà là bảo bối so với thần miếu mà hắn nói còn trọng yếu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: CHƯƠNG 68

Một ngày kia, Bán Hạ giống như mọi ngày cùng các tộc nhân đi làm việc, Vô Mạt mắt đã thật tốt, liền dẫn mấy thanh niên khỏe mạnh cưỡi ngựa lên núi săn thú. Ăn xong điểm tâm, A Thủy tinh thần không tốt lắm, nhìn bộ dáng giống như muốn ngủ. Vừa vặn A Nặc cũng đi theo Vô Mạt ra ngoài, Bán Hạ nghĩ mình còn phải đi ra ruộng, liền đem A Thủy ôm đến chỗ Lão mục mục, để bà trông giúp một lát. Đây cũng là chuyện thường có, Lão mục mục cực kỳ thương yêu A Thủy, thỉnh thoảng cũng bảo Bán Hạ ôm con sang chơi.

Lúc đến chỗ Lão mục mục, Phí không ở nhà, ngược lại Đa Hồn đang cùng Lão mục mục nói chuyện, vì vậy Bán Hạ liền ngồi xuống hàn huyên một lát mới rời

khỏi.

Rời nhà Lão mù mù, Bán Hạ chạy thẳng tới ruộng. Mắt thấy thời tiết đã ấm lên, người Vọng Tộc càng bận rộn. Bọn họ đem hạt giống trên quý gieo xuống mảnh đất toai xộp rồi tưới nước, trong trời rét tháng ba, mỗi người lại mồ hôi đầm đìa.

Mọi người vui đầu gian khổ làm việc, Nhẫn Đông cũng đi theo bận rộn, còn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Thạch Đản ở bờ ruộng, Thạch Đản thì đang ở nơi đó không có biểu cảm gì nhìn tới mấy tiểu oa nhi khác chơi đùa. Nhẫn Đông cười, lau mồ hôi nói: "Không có A Thủy, Thạch Đản thì cũng không có hồn nữa rồi."

Nàng cười xong lại nghĩ thầm, đáng tiếc A Thủy cùng Thạch Đản thì là quan hệ bà con tỷ đệ, nếu không phải quan hệ gần như vậy, thì về sau có thể làm người một nhà. Phải biết người Vọng Tộc trăm ngàn năm qua mặc dù chỉ thành thân trong tộc, thế nhưng vẫn kiêng dè việc cưới xin giữa họ hàng gần.

Trong lòng suy nghĩ cái này, liền đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, rất nhanh nàng liền nhận ra, trên bờ ruộng thiếu Mộc Dương luôn không có việc gì chạy tới nhìn mấy tiểu oa nhi.

Nàng ngẩng đầu nhìn mấy người khí thế ngất trời xung quanh, thế nhưng không thấy bóng dáng của hắn, không khỏi cau mày, nghĩ thầm người này quả nhiên là chó không đống được thối, giả bộ mấy ngày chịu khó liên lạc ra bộ dạng lười biếng, lúc này không biết đi tới nơi nào quấy rối rồi.

Nàng lúc này cũng không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục cúi đầu làm việc. Mãi cho đến lúc nghỉ giữa trưa, nàng uống nước vò như oán giận nói với Bán Hạ: "Tỷ, người xem Mộc Dương đi, không biết chạy đâu rồi, rõ ràng là gian sát thâu hoạch*."

(*) thủ đoạn gian trá

Lời vừa nói ra, Nhị Độc từ bên cạnh lại nhìn nàng một cái, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, nam nhân như vậy, nàng chú ý tới hắn làm gì?

Nhẫn Đông thấy Nhị Độc từ như vậy, đem túi nước vừa uống đưa cho Nhị Độc từ, cười nói: "Ta chỉ thuận miệng nói một chút thôi, chàng đừng nghĩ nhiều!"

Nhị Độc từ tỏ vẻ không có gì nhận lấy túi nước, liền kê vào nơi Nhẫn Đông đã uống, ngửa cổ uống ừng ực, uống đến hầu kết lên xuống liên tục.

Bán Hạ nghe Nhẫn Đông nói, rất nghi ngờ, mấy ngày nay Mộc Dương vẫn luôn chịu khó làm việc cùng mọi người, hôm nay tại sao lại không thấy nữa? Nàng vội vàng đứng dậy, gọi những người khác hỏi có gặp Mộc Dương hay không, kết quả mọi người đều nhìn nhau, nói hình như hôm nay Mộc Dương chưa tới.

Bán Hạ càng nghĩ càng thấy không thích hợp, Mộc Dương đi nơi nào rồi?

Lập tức nàng dặn dò một số chuyện cho mọi người, rồi đi đến nhà Đa Hồn. Đến Đa Hồn nhà, chỉ thấy Đa Hồn đang ngồi ở trên炕 làm quần áo cho trẻ con, chắc chuẩn bị cho đứa nhỏ của Mộc Oa.

Nghe Bán Hạ hỏi Mộc Dương, Đa Hồn không hiểu: "Hắn sáng sớm đã ra khỏi nhà, nói là đi làm việc cùng mọi người mà!"

Bán Hạ cau mày: "Hắn nói hắn là đi ra ruộng làm việc?"

Đa Hồn cực kỳ khẳng định: "Đó là tự nhiên, hắn còn nói buổi trưa để ta làm thêm mấy món, làm việc mệt mỏi, để đói bụng."

Bán Hạ có dự cảm chẳng lành: "Hắn hôm nay còn nói gì không?"

Đa Hồn thấy sắc mặt Bán Hạ, đã biết chuyện không ổn, chỉ là bà vẫn không thể tin được con trai của mình sẽ làm ra cái gì, chỉ nhớ lại rồi nói: "Không có gì a, hắn ăn điểm tâm rồi ra cửa, khi đó ta mới từ chỗ Lão mù mù về, hắn còn nói có thời gian sẽ đi thăm Lão mù mù đấy."

Nói tới chỗ này, sắc mặt Đa Hồn chợt thay đổi, nàng cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Bán Hạ: "Ta còn nói cho hắn biết, A Thủy ngủ ở chỗ Lão mù mù."

Bán Hạ vừa nghe cái này, mặt mũi trắng bệch, không kịp cáo biệt với Đa Hồn liền chạy đi, một đường chạy đến nhà Lão mù mù thì chỉ thấy bên trong yên tĩnh. Trong lòng nàng thầm cầu nguyện ngàn vạn đừng có chuyện gì, tay run run đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy tình cảnh trong phòng nhất thời ngây người.

Lão mù mù té xỉu ở cạnh mép giường, trên đầu còn chảy máu, mà trên giường gạch căn bản không có A Thủy!

Nàng vội đi qua, bắt mạch cho Lão mù mù, biết đây là do có người đánh ngất Lão mù mù. Lập tức gọi người tới, vừa dìu bà nằm lên炕.

Đa Hồn tự nhiên biết chuyện không ổn, theo sát Bán Hạ chạy tới, thấy tình cảnh trong phòng, đều đã hiểu rõ! Bà giúp Bán Hạ đỡ Lão mù mù, trong miệng gấp gáp hỏi: "Bây giờ nên làm cái gì?"

"Người ở nơi này chăm sóc Lão mù mù, trước dùng tro rơm rạ giúp bà ấy cầm máu, ta sẽ đi gọi người." Bán Hạ nhanh chóng nói.

Rất nhanh, các tộc nhân cũng đã tới, có người chăm sóc Lão mù mù, có người vây quanh Bán Hạ hỏi nên làm cái gì bây giờ, còn có người vội vàng cười ngửa lên núi thông báo cho Vô Mạt.

Bán Hạ nhìn những người bên cạnh, phần lớn trắng đĩnh đã lên núi, cũng chỉ có Nhị Độc tử có thể dùng, liền vội vàng nói: "Nhị Độc tử, người nhanh chóng cưỡi ngựa đi ra ngoài đuổi theo, xem có thể đuổi kịp hắn hay không."

Nhị Độc tử gật đầu, liếc nhìn Nhấn Đông. Nhấn Đông đã vội đến mức sắp khóc, ôm Thạch Đản nói: "Chàng mau đi đi, nhất định phải đem A Thủy trở về!"

Nhị Độc tử xoay người đi, ra cửa tóm một con ngựa liền xoay mình nhảy lên, vó ngựa cộc cộc lộc lộc vang lên, rất nhanh đã chạy xa.

Những người trong phòng lúc này cũng không có cách gì, chỉ có thể lo lắng chờ Vô Mạt trở lại.

Đa Hồn vừa ở bên cạnh chăm sóc mẹ mẹ, vừa cảm hận nói: "Làm vậy a, này nghiệt tử thật là không có cách cứu, đòi ta tạo nghiệt gì vậy, sinh ra một nghiệt tử Táng Tận Thiên Lương như thế".

Đúng lúc này, Lão mục mục tỉnh dậy, cặp mắt vô hồn đầu tiên nhìn thấy Bán Hạ, vừa thấy Bán Hạ, bà kích động, bờ môi run rẩy nói: "A Thủy. A Thủy."

Bán Hạ vội cầm tay bà trấn an nói: "Nhị Độc tử đã đuổi theo A Thủy rồi, Vô Mạt cũng rất nhanh sẽ xuống núi, người yên tâm đi, hảo hảo dưỡng thương."

Lão mục mục chảy nước mắt, run rẩy nói: "Tim của hắn, xấu, hắn không phải người Vọng Tộc chúng ta. Về sau không phải."

=====

Vô Mạt nghe tin tức này, lập tức giục ngựa vùng vọt lao xuống núi, đến dưới chân núi cũng hơi hiểu tình huống, liền cùng Hậu Viêm và mấy người trẻ tuổi, cùng đuổi theo Nhị Độc tử.

Lúc này mọi người trong lòng mặc dù nóng vội, nhưng vây ở nơi này cũng không thể làm gì, vì vậy đến trời tối đều giải tán, duy chỉ có Nhấn Đông ở lại cùng Bán Hạ.

Lúc trước ở trước mặt Lão mục mục, sợ Lão mục mục lo lắng, nàng không dám biểu lộ, bây giờ xung quanh không có ai rồi, nghĩ tới Vô Mạt bọn họ có thể đuổi kịp Mộc Dương hay không, trong lòng nóng nảy, đứng ngồi không yên. Mà lúc này mắt thấy đã hoàng hôn rồi, thường ngày vào lúc này, A Thủy nhất định gào khóc kêu muốn uống sữa rồi, nhưng hôm nay thì sao đây? A Thủy đáng thương của nàng bị người cướp đi, cũng không biết Mộc Dương đang đào thoát có lấy gì cho nàng ăn không? Đoán chừng sẽ không hợp khẩu vị, sợ là phải đói bụng rồi?

Bán Hạ nhớ lại thường ngày, A Thủy mỗi lần đói bụng lại không được ăn, sẽ bày bộ dạng uất ức cái miệng nhỏ nhắn mím mím đôi mắt đầm nước mắt, thật là đau lòng như thắt.

Nhấn Đông thấy sắc mặt tỷ tỷ, biết nàng khổ sở, nhưng nói gì cũng vô dụng, ở chỗ này vội vàng cũng không giúp gì được, cuối cùng cũng chỉ có thể dậm chân chửi một câu: "Cái tên Mộc Dương đó, thực sự nên băm thây vạn đoạn đi!"

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Nhấn Đông thay tỷ tỷ nóng ruột, cũng đau lòng A Thủy, thật sự không có tâm tình gì, liền tức giận nói: "Bên ngoài là ai vậy?" Nơi này đang vội vàng chuyện mất đứa nhỏ, làm sao lại có ai không có mắt chạy tới gõ cửa đây?

Người bên ngoài giống như hơi do dự một chút, rốt cuộc vẫn đẩy mở cửa, đứng ngoài cửa chính là Đa Hồn.

Đa Hồn sắc mặt xám xịt, lần này giống như già đi rất nhiều tuổi.

Bà xấu hổ nhìn Bán Hạ, nước mắt cũng chảy xuống: "Bán Hạ, đều là do tên nghiệt tử không có tiền đồ kia, ta thay hắn nhận lỗi với người."

Bán Hạ lúc này tâm loạn như ma, cũng không nghe lọt mấy lời này, chỉ vô lực lắc đầu: "Đa Hồn mục mục, người đừng nói mấy lời này, chuyện Mộc Dương đã làm, cũng không liên quan đến người. Hôm nay ta không muốn gì khác, chỉ mong A Thủy có thể nhanh chóng trở lại."

Nếu là thường ngày, Bán Hạ sẽ cực kỳ kính trọng Đa Hồn, tất nhiên đã sớm đứng dậy chào đón, nhưng bây giờ, làm sao có thể có tâm tình đó!

Đa Hồn thấy Bán Hạ căn bản không để ý tới mình, liền đem ánh mắt chuyển sang Nhấn Đông, hơi van xin nhìn con dâu cũ, bi ai nói: "Tên súc sinh Mộc Dương đó làm vậy, cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, thế nhưng làm ra cái loại chuyện ăn cây táo rào cây sung đó, thật sự là không hiểu chuyện!"

Nhấn Đông trước kia cũng cực kỳ kính yêu người bà bà này, phải biết sau khi nàng gả cho Mộc Dương, vô luận Mộc Dương tốt và xấu, Đa Hồn đối xử với nàng vẫn luôn như con ruột. Nhưng lúc này, nàng cũng không cho Đa Hồn sắc mặt tốt gì, hôm nay nghe câu "Thật sự là không hiểu chuyện" kia bất giác có chút chói tai, liền nói: "Đa Hồn mục mục, không hiểu chuyện là để nói trẻ con, hắn đã là nam nhân lớn đứng rồi, sao có thể không hiểu chuyện đây. Hắn đây là tâm địa đen tối, lương tâm bị chó ăn hết rồi!"

Đa Hồn hiển nhiên trong lòng có điều suy nghĩ, lắp bắp hồi lâu, rốt cuộc thờ dài, nói một câu: "Như thế nào đi nữa, hắn cũng là người Vọng Tộc, ta nghĩ chắc hắn cũng không làm hại A Thủy đâu, có lẽ chỉ dọa mọi người một chút thôi, Bán Hạ người cũng không cần lo lắng quá mức."

Thật ra thì Đa Hồn nói mấy lời này, vốn cũng là muốn an ủi Bán Hạ, bà thật sự không thể tin được con trai của mình lại làm ra chuyện này, vốn cũng vô cùng tức giận. Nhưng sau khi nghe Lão mục mục nói về sau Mộc Dương sẽ không còn là người Vọng Tộc, không khỏi kinh hãi. Bà sống một bó tuổi như vậy rồi, công công đã làm Tộc trưởng, nhiều năm trước thỉnh thoảng cũng nghe qua một chút chuyện cũ, vì vậy cũng biết một vài người trẻ tuổi trong tộc

không biết chuyện.

Người Vọng Tộc, đòi đòi cấm rẫy tại chân núi thượng cổ. Qua nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng cũng có một hai người muốn rời khỏi, muốn gả cho người ngoài, người xem có ai có kết quả tốt koo? Từ mẹ của Vô Mạt lớn bụng thất cổ mà chết, đến Nghênh Xuân gả cho người ngoài rồi nhi tử chết đi điên khùng trở về, còn có một số người khác được ghi lại, tất cả mọi người đều không có kết quả gì tốt.

Vọng Tộc là một thôn làng được thần miếu che chở, nhưng cũng là thôn làng có ma chủ bao phủ. Phạm là người Vọng Tộc, phải đòi đòi ở lại nơi này, tuyệt đối không thể tự mình rời đi, những lời này không phải tùy tiện nói chơi.

Mộc Dương của bà, đó là miếng thịt bà hoài thai mười tháng trên người rơi xuống. Coi như hấn làm ra chuyện thương thiên hại lý gì, bà cũng không đành lòng nhìn hấn gặp báo ứng a!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Nguồn nhảy chương mời các bạn theo dõi tiếp

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Nguồn nhảy chương mời các bạn theo dõi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tìm về A Thủy

Nâng mắt, xem xét kỹ lưỡng nam nhân tham lam trước mắt này: "Người trước hết để cho ta nhìn thấy A Thủy đã."

Hồ Đạt gật đầu: "Có thể."

Ánh mắt lạnh lùng của Vô Mạt nhìn chằm chằm Hồ Đạt: "Được, hiện tại, dẫn ta đi gặp nàng."

Trong mắt Hồ Đạt thoáng qua một tia giảo hoạt, lắc đầu nói: "Không được, người trước hết nói cho ta cách vào cửa đã."

Vô Mạt hừ lạnh một tiếng: "Nhưng cách vào cửa cực kỳ bí ẩn, địa hình núi Thượng Cổ phức tạp, cho dù ta có nói cho người biết, người cũng không có cách tìm được."

Hồ Đạt được voi đòi tiên: "Được, vậy người dẫn chúng ta đi! Nếu như người có thể dẫn chúng ta đến cửa động, ta bảo đảm đưa con gái của người không bị thương chút nào đến trước mặt người."

Vô Mạt trầm tư một lát, cười nói: "Cũng tốt. Nhưng mà hiện tại bên cạnh ta đều là người Vọng Tộc, ta phải bảo bọn họ rời đi đã, sau đó mới có thể dẫn đường cho người."

Hồ Đạt gật đầu: "Người suy tính chu toàn. Vậy ta liền ước định ngày mai ở chỗ này gặp nhau, như thế nào?"

Vô Mạt lúc này mới đồng ý: "Tốt."

Hồ Đạt thấy vậy, rất hài lòng, nhưng con người hắn chuyển một cái: "Ta biết người công phu rất cao, thuật Truy Tung cũng là nhất tuyệt. Nếu như người đi theo ta tìm được A Thủy thì sao? Cho nên người bây giờ phải đứng ở chỗ này không được cử động, như thế nào?"

Trong mắt Vô Mạt thoáng qua ý lạnh, nhưng hắn vẫn cười nói: "Dĩ nhiên có thể."

Hồ Đạt vừa đi về phía trước, vừa quay đầu lại, đợi đến khi đi ra khỏi ngõ hẻm thì thấy Vô Mạt vẫn đưa lưng về phía hắn đứng ở nơi đó, cũng không hề có ý định đuổi theo, lúc này mới yên tâm, vội vàng chạy về nhà.

Hắn chạy một đường về đến nhà, lại thấy A Thủy đang làm âm ỉ trong phòng, Mộc Dương trái đồ phải đồ cũng không được, giận đến mức tóc nang gió lên cao, uy hiếp: "Người nếu còn náo loạn nữa, ta liền ném người xuống đất!"

Ai biết A Thủy tuy bị Mộc Dương giờ lên giữa không trung, lại không kinh hoàng chút nào, càng không hề sợ hãi, ngược lại tươi cười rạng rỡ, khanh khách mà cười, còn dùng hai tay vui sướng vỗ cái bụng của mình, hai bắp chân cũng như con ếch đập đá lung tung giữa không trung, đôi mắt non nớt đơn thuần càng thêm mong đợi nhìn Mộc Dương.

Thì ra khi ở nhà Vô Mạt vẫn thường trêu chọc A Thủy như vậy, vì thế A Thủy không sợ, ngược lại còn rất mong đợi, nằng cho rằng người này cũng muốn chơi trò chơi với mình.

Mộc Dương bắt đầu dĩ, cả giận nói: "Người cho rằng ta đang đùa với người hả? Người chỉ biết chơi! Người có biết không, chỉ cần ta tức giận, liền ném người xuống đất vỡ thành tám mảnh!"

Ai biết A Thủy thấy người trước mắt này lông mày mũi nhăn nhu thành một đoàn, miệng lại bô bô nói, càng cảm thấy vui vẻ, không nhận được đùa đôi tay ra bắt tới cái miệng đang đóng mở của hắn.

Mộc Dương căn bản không phòng bị, thành linh bị tiểu oa nhi bắt tới, hắn vội hét đầu, ai biết lại càng không xong, móng vuốt nhỏ liền quệt qua mắt hắn.

Mộc Dương chỉ có cảm giác mắt mình nhất thời cực kỳ khó chịu, không nhận được kêu lên sợ hãi, cái tay đang giờ A Thủy lên cũng buông lỏng ra.

Bên cạnh có hai nam nhân, một người là đại hán buru hình, một người hơi cao gầy, đều là người Hồ Đạt mang tới. Thấy tình cảnh này, đại hán kia thật sự không đành lòng nhìn tiểu oa nhi đang giương nanh múa vuốt này cứ như vậy rơi xuống đất té thành tám mảnh, vội đưa tay, đỡ lấy nàng vào lòng.

A Thủy lại là một đứa nhỏ không tim không phổi, không biết mình vừa đi dạo một vòng quý môn quan, chỉ cho là đang chơi đùa, bị đại hán kia đỡ trong tay, lại ngoái đầu nhìn hắn nở một nụ cười ngọt ngào.

Đại hán sùng sốt một chút, nghĩ thầm tiểu oa nhi này thật đáng yêu a, tại sao mình chỉ vì ít bạc lại muốn bắt cóc nàng chứ?

Hắn giương mắt nhìn người đang la oái oái bên cạnh, trong lòng tràn ra khinh bỉ.

Một đại nam nhân, lại đối nghịch cùng một tiểu oa nhi, đây là cái bản lĩnh gì chứ? Người ta không phải chỉ quệt qua mắt của người thôi, sao có thể bị thương nặng chứ? Sao lại cứ kêu trời kêu đất như vậy?

Đại hán vừa khinh bỉ Mộc Dương, vừa ôm A Thủy sang một bên, lấy ra một bát canh nóng đút cho nàng.

A Thủy quả thật đói bụng, không kịp chờ đã ôm cái bát uống ừng ực, cái đầu không to hơn cái bát là bao kia đang hận không thể chôn vào đến trong bát đi. Đại hán thấy vậy, càng cảm thấy A Thủy đáng thương.

Đúng lúc này, Hồ Đạt tiến vào, thấy Mộc Dương đang kêu trời gọi đất, quát bảo hắn ngưng lại nói: "Người đừng kêu nữa, cẩn thận lại đưa Vô Mạt tới, chịu không nổi mà chạy đó!"

Mộc Dương bây giờ đã phản bội tộc nhân, bắt cóc nữ nhi Vô Mạt, sợ nhất chính là Vô Mạt, vì vậy nghe xong lời này, nhất thời ngừng tiếng la, chỉ dùng tay che mắt rơi lệ, vội hỏi: "Thế nào, Vô Mạt tới?"

Hồ Đạt gật đầu: "Hôm nay ta đã thấy hắn."

Mộc Dương đang muốn tiếp tục truy vấn, ai biết nam nhân cao gầy kia chợt cau mày nói: "Có người ở bên ngoài nhìn chăm chăm chúng ta, nhanh đi ra ngoài xem một chút!"

Hồ Đạt vừa nghe cái này, sợ hết hồn, dậm chân nói: "Không được, chẳng lẽ đã bị Vô Mạt đuổi tới rồi!"

Mộc Dương càng hoảng sợ trên mặt không có huyết sắc: "Hồ Đạt, người đã nói, nói phải bảo hộ ta cho tốt!"

Hồ Đạt lúc này sao còn tâm trí nghe hắn nói linh tinh, lập tức bảo đại hán ôm A Thủy rồi lôi Mộc Dương trốn vào trong phòng, bản thân và nam nhân cao gầy đi phòng tới cửa nhìn xung quanh.

Mà động tĩnh bọn họ nghe được, cũng không là Vô Mạt, mà là A Nặc.

A Nặc hỏi thăm được nơi này, nghĩ tới A Thủy ở chỗ này, chỉ hận không thể vọt vào tìm, chỉ là rốt cuộc vẫn kiềm chế lại, sau khi thương lượng với Hậu

Viêm, quyết định vẫn mạo hiểm thử một lần, bảo A Nặc giả làm ăn mày đi xin nước uống.

Hồ Đạt vốn không biết A Nặc, sau khi mở cửa, thấy A Nặc cũng chỉ là một đứa bé quần áo rách rưới, nhất thời buông lỏng cảnh giác, phát tay đuổi đi: "Tránh ra, nơi này không có nước cho người uống!"

A Nặc cũng không chết tâm, quán lấy Hồ Đạt làm bộ cực kỳ cầu khẩn, thậm chí lôi kéo tay áo Hồ Đạt không để cho hắn đóng cửa. Hồ Đạt bị cuốn lấy phát phiền, lại sợ ngộ nhờ Vô Mạt đuổi theo nhìn thấy mình, liền sai nam nhân cao gầy: "Nhanh, đóng cửa lại, đuổi tiểu tử thối này đi ra ngoài!"

Ai biết nam nhân cao gầy kia nhìn chằm chằm A Nặc, lại nói: "Thiếu gia, ta thấy vẫn nên cho hắn chút nước uống đi."

Hồ Đạt thấy thủ hạ không nghe theo mệnh lệnh của mình, đang muốn nổi giận, nhưng đột nhiên ý thức được cái gì, sừng sốt một chút, thu hồi giận dữ nói: "Vậy người vào đi."

A Nặc giương mắt nhìn nam nhân cao gầy kia, chỉ thấy đối phương đang dùng ánh mắt bén nhọn thăm dò mình, trong lòng bất giác cau mày, biết đối phương có lẽ đã phát hiện bản thân. Nhưng nghĩ đến A Thủy đang ở trong nhà, hắn vẫn nhắm mắt muốn đi vào. Lập tức hắn thiên ân vạn tạ, đi theo Hồ Đạt tiến vào trong viện.

Hậu Viêm chỉ đứng ở xa nhìn thấy cửa lớn bị đóng lại, A Nặc đi vào, không khỏi vô đầu bứt tai, nghĩ thầm nếu ngộ nhờ A Nặc xảy ra chuyện gì, vậy phải làm sao bây giờ đây?

Hắn rất nhanh quan sát địa hình xung quanh, liền đi vòng qua phía sau tiểu viện. Phía sau tiểu viện bị tường bao kín, bên tường có một gốc cây cổ thụ. Hắn nhẹ nhàng trèo lên cây, lại từ cây leo tường mà vào. Mới vừa vào trong viện, liền nghe bên trong nhà nổi lên tiếng ồn, có âm thanh đánh nhau, trong lòng hắn biết không ổn, cuống quýt đẩy cửa xông vào, lại thấy A Thủy đang bị một đại hán giữ trong tay, mà A Nặc đã bị Hồ Đạt và nam nhân cao gầy còn có Mộc Dương đè vào trên mặt đất đang phí công giày giụa.

Hậu Viêm vừa thấy tình cảnh này, không khỏi cả giận nói: "Hồ Đạt, quả nhiên là người, thế nhưng lại chạy tới gây họa cho Vọng Tộc chúng ta!" Vừa nói vừa chỉ hướng Mộc Dương: "Còn người nữa, thân là người Vọng Tộc, người lại cầu kết với ngoại tộc, gieo họa tộc dân, đúng là tên phản đồ ăn cây táo rào cây sung!"

Mộc Dương từ nhỏ sinh ra lớn lên ở Vọng Tộc, hôm nay cả gan làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này, thật sự chột dạ, vì vậy nhìn thấy một người Vọng Tộc liền khiếp sợ, bây giờ Hậu Viêm vừa nói như thế, nhất thời co rúm người lại, lùi lại đến cạnh đại hán, chống chế nói: "A Thủy đang ở trên tay ta, ta sợ cái gì!"

Hậu Viêm cười lạnh: "Người sợ cái gì, người không phải sợ lão tổ tông chúng ta bỏ từ thần miếu ra sao? Người không phải sợ Kiếm Linh vĩ đại treo trước mắt của người?"

Mộc Dương rốt cuộc vẫn là người từ nhỏ đã thờ phụng thần miếu, nghe thế, thấp thỏm trong lòng, do dự bất định.

Hồ Đạt thấy vậy, vội sai khiến nam nhân cao gầy: "Chớ cùng hắn nói nhảm, bắt lấy hắn!"

== ==

Vô Mạt đứng im tại chỗ vẫn nhắm mắt tỉ mỉ lắng nghe, vẫn nghe được tiếng bước chân của Hồ Đạt, biết hắn đã yên tâm chạy về nhà, liền bước đuổi theo.

Hồ Đạt thuê một tiểu viện, tiểu viện này ở trên một con đường nhỏ sau một khu náo nhiệt, cũng coi là nơi yên tĩnh giữa trần ồn ào, nếu không phải một đường tìm tới, Vô Mạt cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ núp ở một chỗ như vậy.

Vì không muốn làm cho Hồ Đạt hoài nghi, hắn ẩn núp cách Hồ Đạt hai thước. Chờ hắn đi vào gần ngôi nhà kia, chỉ thấy Hồ Đạt đã sớm đi vào, cánh cửa gỗ cũ rách đã đóng chặt lại.

Nhìn tòa tiểu viện này, Vô Mạt nghĩ tới A Thủy của mình đang ở bên trong, không khỏi nắm chặt tay, chân mày cau lại. A Thủy của hắn, nhất định phải bình an trở lại bên cạnh hắn và Bán Hạ, mà đám người kia dám cả gan cướp A Thủy đi, hắn tuyệt không để cho bọn họ bình yên rời đi.

Đang lúc hắn nghĩ nên làm thế nào thì chợt nghe bên trong vang ra một tiếng khóc lớn, tiếng khóc kia vang vọng hữu lực, cơ hồ xông thẳng trời xanh.

Có thể khóc lớn như vậy, không có người khác, tất nhiên là A Thủy nhà hắn!

Vì vậy Vô Mạt vốn đang định tính toán kỹ hơn, cũng bất chấp tất cả, đá cửa xông vào, nhanh chóng vọt vào trong viện.

Lại chỉ thấy cửa phòng chính mở toang hoác, A Nặc bị trói, trong miệng còn nhét giấy, Hậu Viêm thì đang bị một nam nhân cao gầy đè trên mặt đất, rất chật vật.

A Thủy đâu? Vô Mạt nhìn về một bên, A Thủy bị một hán tử cao lớn ôm vào trong ngực, lúc này bởi vì Vô Mạt xông vào đã ngừng tiếng khóc kinh thiên động địa, chỉ mở to đôi mắt trong trẻo đầy ý cười nhìn A Cha, trên mặt không có một giọt nước mắt.

Hậu Viêm vẫn có thể nói chuyện, hắn bị người đè chặt trên đất, vẫn cười khổ nói: "A Thủy thật nhạy bén, biết A Cha nó đang ở bên ngoài, thế lại biết dùng tiếng khóc gọi cha tới!"

Mộc Dương thấy Vô Mạt, cả kinh lùi lại, Hồ Đạt cũng nhú mày: "Người đến đây làm cái gì? Chẳng lẽ người đã quên ước định của chúng ta?"

Vô Mạt cười lạnh, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hán nói: "Người trước đem trả lại nữ nhi cho ta, chúng ta bàn lại ước định thôi."

Hồ Đạt thấy hán nói chuyện như vậy, biết tất cả đều thành bọt nước, không khỏi thẹn quá hóa giận: "Thì ra người Vọng Tộc các người căn bản là kẻ không giữ chữ tín!"

Vô Mạt nhú mày, châm chọc mà nói: "Với loại súc sinh không bằng cảm thú như người, ta cần gì phải nói đạo lý!"

Hồ Đạt lui về phía sau một bước, đưa tay muốn tóm A Thủy trong lòng đại hán kia để uy hiếp, nhưng ai biết đại hán kia lại né đi, ôm A Thủy tránh thoát.

Mộc Dương thấy vậy, biết A Thủy chính là cây cỏ cứu mạng của mình, vội nhào đến muốn bắt A Thủy, lại bị đại hán kia đẩy một cái, té ngã xuống đất.

Hồ Đạt nhất thời sắc mặt thay đổi: "Diệp lão tứ, người làm gì đấy?"

Diệp lão tứ cười hắc hắc: "Không làm gì, ta chỉ cảm thấy tiểu oa nhi này bị các người bắt cóc thật sự đáng thương, chúng ta không bằng trả lại cho cha mẹ người ta thôi."

Hồ Đạt cắn răng: "Người điên rồi, mau đưa tiểu nha đầu này cho ta."

A Thủy thấy Hồ Đạt nhe răng toét miệng, liền co rúm lại, vội trốn vào lòng Diệp lão tứ, bàn tay nhỏ bé còn bắt lấy áo hán không buông.

Diệp lão tứ càng thêm cảm thấy trong lòng giống như có khí khái anh hùng xông ra, đồng đặc nói: "Diệp lão tứ ta sẽ không tiếp tục làm cái chuyện bắt nạt trẻ con này! Ông đây mặc kệ, cùng lắm thì trả lại bạc cho người là được!"

Vô Mạt thấy vậy, tự nhiên không còn cố kỵ, thừa dịp bọn họ không phòng bị, nhanh chóng tiến lên bắt giữ Hồ Đạt, Hồ Đạt kêu to, nam nhân cao gầy thấy vậy định tới cứu, Hậu Viêm lại nhân cơ hội lật lại một cái, thoát khỏi khống chế của nam nhân cao gầy.

Vì vậy hai đầu hai, hai bên hỗn chiến, chỉ có Mộc Dương ở một bên run lấy bầy.

Nam nhân cao gầy này cũng có một chút công phu, chỉ tiếc hán gặp phải Vô Mạt và Hậu Viêm. Không nói đến Vô Mạt là lớn lên trong bầy sói, những ngày tháng sống trong bầy sói bởi vì địa vị thấp kém mà luôn thiếu ăn nên có thể vì một miếng thịt xương mà đánh lộn nhau, chuyện vật lộn cùng sói Vô Mạt đã làm không ít. Chỉ riêng Hậu Viêm, từ nhỏ lên núi săn thú, vẫn luôn gặp chuyện phải đo sức với dã thú. Hai người đều nhờ những vết thương chồng chất trong thực chiến mà bồi đắp lên năng lực, vì vậy rất nhanh Vô Mạt và Hậu Viêm đã thượng phong.

Bên này đánh nhau náo nhiệt, bên kia A Thủy được đại hán ôm trong ngực đã say sưa ngon lành, thỉnh thoảng còn quơ múa nắm tay nhỏ bé về bên này, trong miệng còn kêu bi bõm, giống như cũng muốn tham chiến.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: CHƯƠNG 72

Bên trong hỗn chiến, quyền ảnh bay loạn, Mộc Dương mất nhìn thấy nhóm người Hồ Đạt đã rơi xuống thế hạ phong, trong lòng càng khiếp đảm, biết mình nếu rơi vào tay Vô Mạt nhất định sẽ không có quả gì ngon mà ăn. Lập tức đột nhiên sinh can đảm, nhìn hướng A Thủy đang vui vẻ giương nanh múa vuốt nhìn trận hỗn chiến, chậm rãi tới gần đại hán, cố gắng đoạt lấy A Thủy từ trong tay đại hán.

Đại hán này cũng không phòng bị kẻ nhát gan bên cạnh này, chỉ đang lo nghĩ bản thân đã đắc tội Hồ Đạt rồi thì về sau phải kiếm sống như thế nào.

Vô Mạt vừa giao chiến với nam nhân cao gầy, vừa nhìn về phía nữ nhi, lúc này thấy Mộc Dương có ý đồ bất chính với nữ nhi, trong lòng giận dữ, vừa hỗn chiến vừa rút Trường Cung sau lưng, nghiêng người lui về phía sau, giương cung bắn tên.

Cung tên vũ khí duy nhất trên người hán, hán vốn cũng không muốn đã thương tính mạng của bọn Hồ Đạt, ít nhất muốn để lại nhân chứng sống mang về thôn, nhưng vào giờ phút này hán đã bất chấp tất cả rồi, rút một mũi tên bắn ra.

Một mũi tên này bắn ngay giữa tim Hồ Đạt, Hồ Đạt sững sốt một chút, tay run run chỉ vào Vô Mạt, cuối cùng rốt cuộc vẫn cứng đờ ngã xuống.

Nam nhân cao gầy mặc dù nghe lệnh của Hồ Đạt, nhưng thật ra hán vốn cũng tâm tư riêng, biết trong thân miếu có một thanh bảo kiếm có một không hai, muốn lấy đi tạo dựng một sự nghiệp vĩ đại. bây giờ Hồ Đạt bị bắn trúng, hán cũng không muốn ham chiến, lui về phía sau rồi nhanh chóng tránh đi, nhắc chân muốn leo tường mà chạy.

Hậu Viêm lúc này đã một tay bắt giữ Mộc Dương đè trên mặt đất, thấy tình cảnh này, hét lớn: "Vạn lần không thể thả hán đi!"

Lúc này không cần hấn nhắc nhở, Vô Mạt kéo cung lên dây, lần nữa bắn ra một mũi tên, nam nhân cao gầy đã leo lên đầu tường chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói, hấn dừng chút hơi sức cuối cùng, đôi tay trắng bệch bám thật chặt trên đầu tường, nghiêng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy nam nhân đó tóc dài xõa vai đứng ở đó giống như tảng bích, đôi mắt bén nhọn như mũi tên nhìn mình chăm chăm.

Sức lực từ trong thân thể dần dần thoát ra, thân thể nặng nề rơi khỏi đầu tường. Trong nháy mắt rơi xuống, trong lòng hấn chỉ có một ý niệm, cứ nghĩ là bảo kiếm khoáng thế*, thì ra là kiếm lấy mạng hấn.

(*) có một không hai

Lúc này Hậu Viêm đã chạy qua, từ trong tay đại hấn đoạt lại A Thủy, phòng bị nhìn đại hấn.

Đại hấn chỉ cảm thấy uất ức không thôi, lúc này A Nặc trối một bên phát ra tiếng umh umh umh, Hậu Viêm thấy, một tay ôm A Thủy, một tay cời trối cho A Nặc.

A Nặc được tự do, lấy miếng vải bịt miệng xuống, lúc này mới thở dài một cái, lại vội đón A Thủy từ tay Hậu Viêm, đau lòng nói: "A Thủy, muội không sao chứ? Có sợ không?"

A Thủy ở trong ngực đại hấn vốn rất thoải mái, chợt bị Hậu Viêm đoạt lấy, còn chưa có phản ứng kịp xảy chuyện gì, đảo mắt lại đến trong lòng A Nặc. Chỉ là nàng tuy còn nhỏ, nhưng vẫn nhận ra A Nặc, thấy khuôn mặt quen thuộc liền rất vui mừng, trong miệng bị bồm nha kêu la, dùng hai tay mập tóm lấy mặt A Nặc.

Cảm nhận được bàn tay mập mạp quen thuộc, A Nặc mới phát giác tảng đá vẫn treo nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Vô Mạt cũng không gấp gáp nhận lấy nữ nhi, hấn nhìn thi thể của đám người Hồ Đạt, đi tới cảm tạ đại hấn, nếu không phải vị đại hấn này tốt bụng, bọn họ hôm nay khó tránh khỏi phiền toái.

Đại hấn này thấy Vô Mạt bái tạ mình, ngược lại rất ngượng ngùng: "Ta vốn cũng đi theo hấn tìm bảo kiếm, nào ngờ người này không phải đi tìm bảo kiếm dâng hoàng, lại muốn dùng mảnh khốe bắt cóc trẻ con, ta cũng không phải là kẻ như thế."

Hậu Viêm nghe cái này, rất không vui: "Bảo kiếm là thần linh chúng ta cung phụng, các ngươi chạy tới tranh giành cái gì? Ngươi cũng không đồng ý bắt cóc trẻ con, cần gì phải đi theo mấy kẻ đó cướp bảo bối của tộc ta!"

Đại hấn xấu hổ xoa gáy, cười nói: "Ngươi nói cũng có lý, nhưng mà bây giờ anh hùng thiên hạ đều biết các ngươi có thanh bảo kiếm, đều vô cùng thèm muốn, tự nhiên cũng muốn tới nhìn một chút. Ta coi như không giành được, cũng muốn đi theo xem náo nhiệt."

Hậu Viêm cũng không thích nghe cái này, đang định nói gì, Vô Mạt lại ngăn cản hấn.

Vị đại hấn nói ngược lại nhắc nhở Vô Mạt, bây giờ thần miếu bị bao nhiêu người ngoài mơ ước, mấy người bọn họ bởi vì chuyện A Thủy mất tích mà rời khỏi Vọng Tộc, nếu như lúc này trong tộc gặp phải chuyện lớn gì, sẽ rất không ổn.

Vô Mạt nói một lời này, Hậu Viêm cũng cảm thấy rất đúng, vội nói: "Vậy chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian trở về thôi!"

Vô Mạt gật đầu, vừa nhìn về phía thi thể trên đất, giết người, cuối cùng cũng nên chôn đi.

Đại hấn này thấy vậy, ngược lại biết suy nghĩ của Vô Mạt, vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, hậu sự của hai người họ cứ để ta làm là được, các ngươi nhanh trở về thôi. Đợi sau khi ta làm xong việc nơi này, cũng muốn đến chỗ các ngươi xem một chút náo nhiệt."

Hậu Viêm nghe nói như thế, vội nói: "Vậy ngươi ở chỗ này làm đi, chúng ta đi!" Chỉ hy vọng ngươi ở nơi này bận rộn, ngàn vạn lần không được chạy đi xem náo nhiệt chỗ chúng ta.

== ==

Vô Mạt ôm A Thủy vào lòng, Hậu Viêm áp giải Mộc Dương đã mềm nhũn người, A Nặc đi theo phía sau, mấy người rất nhanh tìm được những tộc nhân khác trong tiểu trấn. Lập tức mọi người cũng không quan tâm đến những chuyện khác, cười lên ngựa một đường chạy như điên trở lại thôn.

Vô Mạt vốn còn lo lắng A Thủy mấy ngày nay bị người xấu bắt đi sẽ kinh hãi, nhưng thấy nàng bây giờ vẫn vui vẻ lác lác trên lưng ngựa, bàn tay nhỏ bé thậm chí còn đón gió quơ múa, nhất thời yên tâm.

Tiểu A Thủy của hấn, luôn là có thể làm cho hấn bất ngờ.

Đoàn người dẫn theo A Thủy, trối Mộc Dương lại, ngựa không ngừng vó chạy về thôn. Vô Mạt biết Bán Hạ ở nhà nhất định đang rất lo lắng, bởi vậy mặc dù đau lòng A Thủy lác lác đường dài một mõi, nhưng vẫn chỉ có thể hết sức lên đường.

Đợi đến khi bọn họ đi tới phụ cận thôn, liền dần dần cảm thấy không thích hợp. Xung quanh vốn tụ tập rất nhiều người ngoại tộc, có quán trà có quán cơm, rất náo nhiệt, tại sao hôm nay lại không có một bóng người?

Hậu Viêm nhíu mày: "Tộc trưởng đại nhân, ngài xem đây là xảy ra chuyện gì? Kỳ quái."

Vô Mạt híp mắt, hơi trầm ngâm, chợt ý thức được cái gì, ôm chặt A Thủy, trầm giọng hạ lệnh: "Chúng ta nhanh trở về Vọng Tộc đi!" Nói xong thúc bụng ngựa, Truy Phong vội vã phóng đi.

Những người khác nghe nói như thế, cũng đột nhiên ý thức được, chỉ sợ là Vọng Tộc có biến cố, vội vàng theo sát Vô Mạt, chạy về phía thôn.

Không lâu sau đã đến thôn, tìm mọi người bắt đầu trầm xuống, thì ra bên ngoài thần miếu, đang có rất nhiều người vây quanh. Những người này dáng vẻ khác nhau, có người mặc áo vải thô có người mặc y phục tơ lụa, trong tay đều cầm binh khí, vẻ mặt cũng khác nhau, có tham lam, có nóng ruột, có đứng ngoài cuộc xem trò. Mà nhóm người bên trong cùng, trong tay cầm đao kiếm, là người giang hồ, đang trói một số người trong tộc, có lão nhân có trẻ nhỏ, cũng có tráng đinh.

Mà trung tâm nhóm người đó, có một nam nhân râu quai nón, người họ đang uy hiếp Phí: "Người là người thay mặt Tộc trưởng, người mặc dù không biết ta nhưng ta lại biết người. Người thân là trưởng bối trong tộc, chẳng lẽ có thể giương mắt nhìn tộc nhân của người từng người bị chúng ta giết chết sao?" Nói đến đây thì đám thủ hạ của hắn đang gác đao lên cổ những người Vọng Tộc bị bắt đều dùng sức hơn một chút.

Trong những người bị bắt có cả trẻ con, trên cổ chảy máu, nhất thời sắc mặt cũng thay đổi, méo miệng muốn khóc, nhưng rốt cuộc vẫn không khóc lên. Trong đó cũng có Cần Thọ, hắn chỉ vào Vô Mạt* kêu lên: "Tộc trưởng, ngài không thể để mặc kệ chúng ta được!"

(*) chỗ này ta nghĩ là phải chỉ Phí mới đúng, nhưng tôn trọng tác giả + không chắc chắn nên cứ để yên vậy

Cha mẹ Cần thọ nhìn thấy vậy, nhất thời cảm thấy mất mặt xấu hổ, Cha hắn cũng ở trong đám người nói ta với Phí: "Thập nhất thúc, ngài nên làm cái gì thì cứ làm như vậy, dù mất mạng thì sao chứ, nhất quyết không thể để cho bọn họ xông vào thần miếu!"

Mẹ Cần thọ lau nước mắt khóc ròng nói: "Coi như không có đứa con trai này thôi!"

Cha mẹ của mấy đứa nhỏ bị bắt, con cái của những lão nhân, cũng yên lặng rơi lệ, lại không một ai đứng ra kêu khóc.

Hậu Viêm thấy đám người kia lúc này vẫn chưa phát hiện mình, vội hỏi Vô Mạt: "Tộc trưởng, chúng ta nên làm cái gì?"

Vô Mạt đưa A Thủy cho A Nặc ôm: "Núp ở một bên, bảo vệ tốt cho nàng." A Nặc biết lúc này là tình huống nguy cấp, vội đem A Thủy ôm vào trong ngực, gật đầu nói: "Vâng"

Vô Mạt mang theo đám người Hậu Viêm, lặng lẽ từ tiến đến sau lưng đám người ngoại tộc kia, thừa dịp lúc bọn chúng uy hiếp tộc nhân, đi tới phía sau, sau đó tìm đúng vị trí, Vô Mạt lại phân phó mọi người lấy cung tên chiến đấu, vì vậy mọi người lấy tên, kéo cung lên.

Nam nhân Vọng Tộc mỗi người đều là tiền thủ thượng hạng, chỉ chờ Vô Mạt ra lệnh một tiếng, mọi người cùng nhau bắn, vì vậy mấy mũi tên nhón đồng thời bắn ra, trong khoảng thời gian ngắn mấy người bên trong đều ngã người.

Chỉ thấy đao kiếm đang gác trên cổ người Vọng Tộc đồng loạt rơi xuống, sau đó là đến đám người giang hồ đang uy hiếp, tên thủ lĩnh râu quai nón kia nếu không phải có bản lĩnh nhanh nhẹn tránh được thì sợ là cũng đã mất mạng rồi.

Chỉ là cứ như vậy, mọi người đều nhất tề nhìn về nơi ẩn nấp của đám người Vô Mạt. Vô Mạt thấy hành tích bại lộ, mà mấy người Vọng Tộc bị bắt cũng vội vàng chạy tới bên cạnh các tộc nhân khác, hắn liền dẫn mọi người rời khỏi nơi ẩn nấp, kim đao đại mã đi về phía tộc nhân.

Thì ra đám người ngoại tộc vây quanh thần miếu này cũng chỉ là ngư long hỗn tạp, có người có mục đích riêng, có người đến xem náo nhiệt, cũng có người tìm bảo kiếm, mọi người vốn không phải đồng tâm hiệp lực, lúc này thấy những nam nhân râu quai nón đánh tiên phong kia rơi xuống hạ phong, cũng có người âm thầm trầm trồ khen ngợi nghĩ đã bớt một đối thủ, vì vậy lại không có ai tiến lên ngăn cản Tộc trưởng Vọng Tộc này, nhanh chóng tránh ra tạo một con đường để hắn đi.

Râu quai nón dĩ nhiên là tức giận vô cùng, hắn đã sớm nghe nói đến đại danh của vị Tộc trưởng này, nhưng không ngờ hắn vừa xuất hiện đã thay đổi cục diện, không khỏi dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vị Tộc trưởng trẻ tuổi này.

Vô Mạt đi tới trước mặt các tộc nhân, chỉ thấy các tộc nhân không phân biệt nam nữ lão ấu, đều cầm đao gây cung tên, đứng ở trước cửa thần miếu bảo hộ thần miếu.

Bán Hạ thấy Vô Mạt trở lại, bên cạnh có A Nặc ôm A Thủy, vội nghênh đón, A Thủy đã lâu không gặp mẹ, nhất thời vội muốn chết, liều mạng dùng sức chui vào lòng Bán Hạ, ở trong lòng nàng gào khóc giống như tiểu Cầu. Mặc dù trước mắt đang đối đầu với kẻ địch mạnh, Bán Hạ vẫn kim lòng không được ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, hôn rồi lại hôn, lại ôm chặt nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của nàng trấn an.

Mà mấy hài đồng lão nhân bị bắt trở lại bên cạnh người thân, cũng đều cực kì vui mừng mà khóc.

Phí thấy Vô Mạt trở lại, hơn nữa còn mang cả Mộc Dương về, gật đầu một cái, ý bảo tộc nhân đưa Mộc Dương đi.

Đám người Hậu Viêm đều đã tụ lại sau lưng Vô Mạt, đứng cùng các tộc nhân khác.

Đa Hồn ngo ngác nhìn nhi tử nhếch nhác bị áp giải về của mình, trong mắt tràn đầy nước mắt tuyệt vọng.

Lão mù mù thấy Vô Mạt trở lại, run rẩy tiến lên nói: "Vô Mạt, hôm nay là đại nạn của Vọng Tộc chúng ta rồi, bọn này cường đạo ngoại nhân này, bọn chúng nhất định muốn đi vào thần miếu."

Vô Mạt đỡ Lão mù mù, mắt lạnh quét về phía những thứ kẻ ngoại tộc kia. Hắn cười lạnh, lại quay đầu trấn an Lão mù mù: "Lão mù mù, thần miếu là trời của người Vọng Tộc, là của người Vọng Tộc. Chúng ta sẽ không để bất luận kẻ nào đi vào thần miếu."

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đại Kết Cục

Nam tử râu quai nón cười âm lãnh, nhìn tình thế xung quanh một chút, hắn biết mình đi đánh trận đầu đã bại, thủ hạ đều bị thương. Những người Vọng Tộc kia bắn cung cực kỳ chuẩn xác, cũng không tổn thương chỗ yếu hại, nhưng mỗi người đều bị bắn trúng khớp xương đầu gối, nằm bất động không thể nhúc nhích.

Hắn biết hôm nay nếu muốn ở lấy được thứ tốt gì từ chỗ này, chính là phải quấy đục nước lên, vì vậy liền hô to: "Tộc trưởng Vọng Tộc, ta nghe nói trong thần miếu của các ngài chẳng những có một thanh Khoáng Thế Thần Kiếm, có thể được kiếm này tất có được thiên hạ, mà còn có kim Ngân tài bảo không tả hết, hôm nay Anh Hùng Hào Hán trọng thiên hạ đều ở nơi này, ta khuyên ngài nên nhanh chóng giao ra đây, tránh cho đao kiếm không có mắt, làm liên lụy những tộc nhân vô tội bị thương tổn."

(ta phi, anh hùng hào hán mà làm cái loại chuyện này hả???)

Về chuyện của Vọng Tộc, có nhiều truyền thuyết nói là có một thanh thần kiếm, hôm nay hắn vừa nói như thế, mọi người mắt đều sáng lên, thì ra trong đó còn có tài bảo vô tận nữa à? Mọi người ở đây đều không khỏi nghĩ miên man, nếu có thể đi vào thần miếu, cho dù không giành được thần kiếm kia, thì cũng có thể nhặt chút vàng bạc cũng tốt. Lập tức mọi người quần tình sục sôi, từng người một đều nhao nhao muốn thử, đều có ý muốn xông vào thần miếu. Trong khoảng thời gian ngắn, về mặt của tất cả người Vọng Tộc đều là đề phòng, rồi rút lấy binh khí.

Vô Mạt thấy tình cảnh này, biết chuyện hôm nay khó có thể bỏ qua, vậy mà bây giờ Lang Tộc đã sớm ần nặc, người Vọng Tộc một mình chiến đấu, thần miếu này nên bảo vệ như thế nào đây?

Hắn nhìn bốn phía, những ngoại tộc nghe tin mà đến đã vây kín xung quanh thần miếu, thậm chí có một số người núp ở trên núi sau thần miếu, bọn họ đều bị những thứ lời đồn đãi trong giang hồ kia đầu độc, vạn lần sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhìn bọn họ bắt đầu hành động, hắn phát ra một tiếng sói tru thật lớn, nhất thời mọi người không còn tiếng động nữa, dừng động tác lại nhìn về phía Tộc trưởng trẻ tuổi đứng trong sân kia.

Bọn họ cũng biết, trên núi Thượng Cổ trước kia có sói, sói sẽ Thủ Hộ Thần miếu, nhưng lời đồn đãi không phải đã nói toàn bộ sói bị thiêu chết rồi sao? Tại sao hôm nay từ trong miệng người tộc trưởng này lại phát ra âm thanh như vậy?

Vô Mạt thấy tình cảnh tạm thời bị trấn áp, ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người, cất cao giọng nói: "Các vị, Vọng Tộc chúng ta đời đời đều sống tại chân núi thượng cổ này, vẫn luôn trông coi thần miếu. Trong thần miếu cung phụng chính là tổ tiên Lão tổ tông Địa Nô của chúng ta, còn có kiếm thần là thần linh chúng ta tôn sùng. Thần miếu này giống như từ đường trong nhà các vị thôi, là nơi vĩnh hưởng hương khói, tuyệt đối không thể để cho người khác tùy ý chà đạp."

Mọi người nghe mấy câu này, có chút là xì mũi coi thường, bọn họ tin chắc trong thần miếu có bảo tàng có hồn kiếm, bằng không sao có thể truyền đi huyền hoặc như vậy? Về phần chà đạp từ đường nhà người khác gì đó, chuyện như vậy bọn họ căn bản không để ý, chỉ cần có Kim Ngân tài bảo và bảo kiếm, để cho bọn họ đi đào tổ phần nhà mình cũng sẽ không nháy mắt, huống chi đây là thần miếu của Vọng Tộc.

Nhưng cũng có vài người, trong lòng đánh một trống, bọn họ chạy đến vây quanh cửa miếu nơi người ta cung phụng tổ tiên, nói thế nào cũng có chút không thỏa đáng. Huống chi bây giờ lại buộc người ta cho người khác đi vào thần miếu, cái này rõ ràng là hành động của cường đạo mà!

Vô Mạt đưa tầm mắt nhìn qua, liền biết đủ loại suy nghĩ của mọi người ở đây, lập tức lại nói: "Người Vọng Tộc đời đời ở đây, đều dựa vào săn thú hái thuốc mà sống, ít có khách quý tới cửa. Hôm nay các vị có thể tới chỗ này, chính là khách của Vọng Tộc chúng ta, nếu các vị đồng ý, người Vọng Tộc nguyện ý dâng lên rượu ngon món ngon khoản đãi các vị."

Lời vừa nói ra, trong đó có một nhóm người liền muốn, bản thân chạy tới đây làm cường đạo, hôm nay người ta cho bậc thang bước xuống, có nơi để lui sao không lui ngay chứ? Nếu có thể trở thành bằng hữu với người Vọng Tộc, về sau lên núi hái thuốc, hoặc là tới nơi này thu mua chút Linh Đan Diệu Dược, cũng rất dễ dàng.

Lúc này râu quai nón hận Vô Mạt vô cùng, hiển nhiên đã có người động ý muốn rút lui, không khỏi vội hô lớn: "Ít nghe hắn nói hưu nói vượn, trong miếu này thì có tài bảo dùng cả đời không hết, có được thì có thể phú quý thiên hạ, chẳng lẽ các ngươi lại không có tiền đồ như vậy?"

Vô Mạt hừ lạnh một tiếng, đôi mắt bén nhọn nhìn chằm chằm hắn, lạnh lùng nói: "Thần miếu này xây dựng đã 1,300 năm, trong miếu mấy ngàn năm qua

ngoại trừ Tộc trưởng các đời, phẩm là người tự tiện bước vào thần miếu, không phải đền khùng thì chính là chết, xin hỏi người đã nghe người phương nào nói trong miếu của chúng ta có bảo kiếm có Kim Ngân? Cũng chỉ là tin đồn nhảm thôi, nếu trong miếu thật sự có tài phú giáp thiên hạ, Vọng Tộc ta cần gì phải trải qua trăm ngàn năm sống cuộc sống quần áo không đủ ấm bụng ăn không no chứ?"

Mọi người nghe cái này, không khỏi nhìn về phía Vô Mạt, chỉ thấy Vô Mạt mặc dù thân là Tộc trưởng, nhưng mặc trên người đều là y phục rách nát không biết lấy được từ nơi nào, mà những người khác đứng sau hắn, đa số lấy da thú vải thô làm quần áo, những tấm vải dệt này cũng rất hiếm nhìn thấy.

Hậu Viêm đứng sau Vô Mạt thấy nét mặt của mọi người, biết bọn họ đã bị Vô Mạt thuyết phục, liền tiến lên nói to: "Các vị, chúng ta đều là người sống trong núi, mỗi ngày đều vô cùng nghèo khó, mặc trên người đều là vải bông, binh khí trong tay gần đây mới làm được, một tộc nhỏ nghèo khó như chúng ta, tổ tiên làm sao mà có bảo kiếm tài bảo gì đó để lại cho chúng ta được chứ, cũng chỉ là do có người dụng tâm kín đáo bịa đặt mà thôi! Các vị ở đây, chắc đều bị tiểu nhân đầu độc thôi, các vị nếu thích, không bằng liền dời bước đến nhà của chúng ta, Vọng Tộc chúng ta sẽ dâng lên rượu trái cây tự làm, nếm thử thịt đông mà chúng ta tự nấu, để mọi người ăn uống sáng khoái, như thế nào?"

Trong đám người có người phát ra tiếng cười, lúc này chỉ nghe một người nói: "Vị huynh đệ này nói đúng a, người Vọng Tộc luôn luôn tuân thủ đúng bổn phận bảo vệ chỗ này, cuộc sống đều bản cùng, bọn họ sao có thể có tài bảo gì chứ! Những tin đồn thần kiếm tài bảo gì đó, cũng chỉ là lừa gạt chúng ta mà thôi."

Vô Mạt nghe được âm thanh rất quen tai, chăm chú nhìn lại, hóa ra là người đã lâu không gặp, Tề tiên sinh.

Tề tiên sinh xoa râu, nháy mắt ra hiệu với Vô Mạt. Thì ra Tề tiên sinh biết có người tính toán gây bất lợi với Vọng Tộc, nên tự mình tới đây mật báo, nhưng ai ngờ vẫn chậm một bước, vì vậy chỉ có thể lẫn vào trong đám người, hi vọng vào thời điểm mấu chốt có thể giúp đỡ.

Tề tiên sinh thốt ra lời này, cũng đã nói ra tiếng lòng của mọi người, vì vậy tất cả mọi người cười lên, nói quả thật không có khả năng, lại có người nói "Thần kiếm gì chứ, tin đồn này quá mức hoang đường, chúng ta làm sao lại tin chứ! Hôm nay, chúng ta vẫn nên rời đi thôi, chờ chuyện nơi đây được giải quyết, lại đến đây hái thuốc." Nói xong trong đám người lấy Tề tiên sinh làm người dẫn đầu liền muốn rút lui.

Râu quai nón thấy vậy, muốn kêu mọi người ở lại, nhưng lời nói không thuyết phục, vì vậy chỉ có thể nhìn phần lớn mọi người từ từ sẽ rời khỏi, chỉ còn lại một nhóm người ở lại chỗ này.

Bán Hạ thấy vậy, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nếu phần lớn người đã rời đi, bọn họ đối phó với một phần những người còn lại này, vẫn có hy vọng.

Những người khác trong tộc cũng đều tăng thêm lòng tin, bọn họ mặc dù không biết võ công, nhưng mọi người ai cũng có tài bắn cung rất cao, coi như không thể chiến thắng những người này, cũng có thể liều mạng chiến đấu, bảo vệ thần miếu cũng đã có hi vọng.

Vô Mạt cũng thầm buồn lòng rất nhiều, hắn xoay người, nhìn về phía nam nhân râu quai nón kia, đang suy nghĩ nên đối phó với người này như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra, trong thần miếu chợt phát ra một tiếng kiếm minh, thanh âm kia réo rất kéo dài, từng tiếng truyền ra từ thần miếu, cứ như vậy vang vọng khắp trên thần miếu, vang vọng bên tai những người gần thần miếu, thậm chí vang vọng cả dãy núi sau thần miếu.

Tất cả người Vọng Tộc đều sợ ngây người, loại âm thanh này, đã biến mất rất lâu rồi, tại sao đúng lúc này lại xuất hiện?

Râu quai nón nghe thế mừng rỡ, vung đao lớn tiếng nói: "Tiếng kiếm minh như thế, trên đời khó có thể nghe được, trong miếu này quả nhiên cất giấu chỉ bảo thế gian hiếm thấy!"

Đám người kia lập tức sôi trào, bọn họ không rút lui nữa, ngược lại như nước chảy đi trở về. Tề tiên sinh muốn ngăn trở, tuy nhiên không thể ra sức, đám người kia giống như mề muối xông về thần miếu, thậm chí còn xông lên trước râu quai nón mấy bước.

Râu quai nón né tránh mọi người, ổn định thân thể, giọng lớn tiếng nói: "Các vị Anh Hùng Hào Hán, chúng ta xông vào thần miếu chém giết cướp bảo kiếm! Hôm nay người nào cướp được thanh thần kiếm này, người đó chính là anh hùng đệ nhất thiên hạ, người đó liền trở thành vương giả!" Nói xong dẫn dắt thủ hạ xông về phía trước vùng đao chém giết.

Bởi vì râu quai nón khuyến khích như vậy, tâm tình mọi người lần nữa bị dao động, từng người một đều không để ý đến lễ nghĩa liêm sỉ gì nữa, giống như cường đạo xông thẳng đến thần miếu.

Vô Mạt thấy vậy, biết chuyện đã không thể vãn hồi, trầm giọng hô: "Phụ nữ và trẻ con ở phía sau, người cầm đao ở phía trước, cung tiễn thủ ở chính giữa, mọi người bắn tên!"

Trong nhất thời, người Vọng Tộc nhanh chóng chia làm ba tầng, phụ nữ và trẻ con lão nhân chặt vây trước thần miếu, người cầm đao bắt đầu cùng những kẻ xâm phạm chém giết, cung tiễn thủ đã sớm chuẩn bị tốt, tên rời dây cung bắn ra.

Nhất thời trong sân hỗn loạn tung bùng, có người trúng tên, có người may mắn chưa trúng tên, máu đỏ chảy ra càng kích thích thú tính cuồng khát của mọi người, mọi người gào lên reo hò, không xông vào thần miếu thì không bỏ qua.

Bán Hạ ôm A Thủy, A Nặc ở bên Vô Mạt đang chiến đấu chặn dòng người xông đến, cùng các lão nhân tựa người trước thần miếu.

Trước ngực dán vết nhỏ mềm mại, đó là con gái của nàng, phía trước chiến đấu đẫm máu, đó là phu quân của nàng. Sát sau lưng nàng, chính là cửa chính của thần miếu đã bái lạy vài chục năm.

Chung quanh cửa có người khóc, họ mắt thấy phu quân của các nàng cùng nhi tử chảy máu, ngã xuống, bị người ngoại tộc dày xéo.

Bên cạnh A Nặc trừng mắt cắn răng nhìn những người đó, hắn cũng không phải người Vọng Tộc, hắn cũng là ngoại tộc giống như những kẻ đang cầm đao chém giết người trong tộc kia. Nhưng tại sao, những người lại lòng dạ độc ác tham lam xảo trá như vậy, tại sao bọn họ một khắc đã muốn rời khỏi rồi, lại chỉ bởi vì nghe được một tiếng kiếm minh liền trở về tới chém giết như vậy?

A Nặc nhỏ bé vào giờ khắc này, cơ hồ cắn nát răng, trong lòng hắn thề, đời này, sinh là người Vọng Tộc người, chết là ma Vọng Tộc. Nếu có thể còn sống, Địa Nô chính là tổ tông của hắn.

Đa Hồn lôi con trai của mình, hai mắt thần thờ nhìn tất cả. Phía trước chiến đấu, có phu quân của bà, người thân của bà, huynh đệ của bà, nhưng bà không hề rơi lệ, bà chỉ là sống chết nắm chặt cổ tay con trai mình.

Mộc Dương bởi vì phản bội tộc, bị mẫu thân níu lại, muốn chạy cũng không được, muốn đánh cũng không thể, chỉ có thể đứng cùng mấy vị phụ nhân và trẻ con cùng nhau núp ở phía sau. Hắn lúc này nhìn một mảnh màu đỏ trước mắt, tròn lớn hai mắt. Mặc kệ như thế nào, nơi này cũng là nơi chôn nhau cắt rốn của hắn, hắn chưa từng muốn Vọng Tộc có kết cục thảm thiết thế này.

Bán Hạ dựa lưng vào cửa chính lạnh lẽo, khổ sở nhắm hai mắt lại, khôn cục trước mắt nên giải quyết như thế nào? Chẳng lẽ Vọng Tộc thực sự phải đổi mặt với số mạng bị diệt tộc sao?

Chẳng lẽ người thân tộc nhân phu quân nữ nhi trước mắt, tất cả đều là hoa trong gương, trăng trong nước, đào mất sẽ hóa thành hư vô sao?

Phía trước trận chém giết vẫn đang tiến hành, đã có người xâm nhập qua phòng tuyến Vô Mạt, bắt đầu chém giết cung tiễn thủ. Trên người Vô Mạt đã có nhiều chỗ chảy máu, nhưng về mặt hắn vẫn ngời lạnh mà nhìn tất cả, vung đao chém giết, giơ tay lên bắn tên, giống như thanh đao lóe lạnh mang. Hậu Viêm cùng Phí mấy người cũng đều bị thương, bọn họ vai kề vai đứng ở nơi đó, giống như một bức tường người, thề không để cho người ngoại tộc bước đến phía sau.

A Thủy từ trong ngực mẹ thò đầu ra, nàng mở to đôi mắt đen bóng, im lặng mà nhìn tất cả. Ảnh ngược huyết sắc hiện lên trong mắt nàng, khiến đôi mắt nàng mang theo vài phần hồng sắc. Nhiều năm sau, khi nàng trở thành Tộc trưởng Vọng Tộc kế nhiệm, dựa vào A Nặc nói chuyện viết xuống quãng lịch sử này thì chỉ cảm thấy, chữ viết xuống đều là màu đỏ.

Chỉ là lúc này nàng cũng không hiểu gì, nàng chỉ là cảm thấy, giống như trên trán có chút ướt át, nàng nâng bàn tay bé nhỏ mập mập lên sờ sờ trên đầu, lại sờ tới vài giọt nước.

Bán Hạ tuyệt vọng nhìn tất cả, nước mắt kim lòng không được rơi xuống.

Có cách gì, có thể cứu các tộc nhân không? Kiếm Linh sau lưng, người tại sao vào lúc này lại phát ra tiếng kiếm minh như vậy? Lão tổ tông Địa Nô, chẳng lẽ ngài muốn nhìn hậu thế của ngài diệt tuyệt ở đây sao?

Ngay vào lúc này, Bán Hạ mơ hồ cảm thấy cửa chính sau lưng đang chấn động.

Sống lưng nàng chợt lạnh, chậm rãi xoay người nhìn sang, lại chỉ thấy cả thần miếu đều đang chấn động.

Lúc này, Dã Hoa nương tử bên cạnh nàng khóc nói: "Kiếm Thần hiển linh, thần miếu đang chấn động, a —— cả núi đang rung!"

Cả thân thể Bán Hạ đều tê dại, giống như một người chết đuối bắt được một khối gỗ nổi, nàng la lớn: "Núi lở rồi, mọi người chạy mau, Núi Thượng Cổ sắp sụp rồi!"

Lúc bắt đầu, âm thanh của nàng khàn khàn yếu ớt, cũng không truyền vào tai những kẻ đang chém giết đỏ cả mắt kia, nhưng theo tiếng la của nàng, các nữ nhân xung quanh cũng hô lên, sau đó các nam nhân cũng phát hiện, người ngoại tộc cũng nhìn thấy ngọn núi đang chấn động.

Rất cuộc, mọi người kinh hoàng, lớn tiếng kêu "Núi lở rồi, chạy mau!"

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người rối rít cầm binh khí chạy về, cũng không để ý bảo kiếm tài bảo thần miếu gì nữa.

Nhưng chạy hướng nào đây, bọn họ hoảng hốt chạy bừa, chạy loạn khắp nơi. Vì vậy giống như thủy triều, có người ngã xuống, có người vốn bị thương vì vậy người đập người, tiếng la khóc thê lương, tiếng kêu ré khủng hoảng, vang lên không dứt bên tai.

Râu quai nón thấy vậy, nhìn thần miếu đang chấn động, rất cuộc không bỏ được, đang do dự, chợt nghe một người quát lạnh: "Người còn muốn chạy sao?"

Mạnh mẽ quay đầu lại, chính là Vô Mạt, chỉ thấy Vô Mạt mặc dù y phục rách nát, nhưng dáng người uy mãnh, kim đao đại mã giống như đứng ở giữa thiên địa, mặc dù Cô Sơn sụp đổ nhưng giữa lòng mây không hề biến sắc.

Lòng hắn chìm xuống, nhắc chân muốn chạy đi, nhưng mới vừa chạy hai bước, sau lưng chợt lạnh, cúi đầu thì chỉ thấy một mũi tên xuyên qua tim bản thân, đầu mũi tên đỏ ngầu xuyên qua ngực hắn.

Hắn nghĩ nói chút gì, miệng động, rất cuộc không thể nói ra, vô lực ngã xuống.

Tề tiên sinh trong lúc mọi người chen lấn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nhưng sau khi lao đảo một phen, rốt cuộc vẫn chạy thoát, từ một bên đi vòng qua cạnh thần miếu, chỉ thấy người Vọng Tộc đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Thần miếu vẫn đang rung động, chung quanh tất cả đều là xác chết lan tràn, vết máu chảy thành dòng, tất cả người Vọng Tộc thần tình nghiêm nghị đứng ở nơi đó, nhưng không hề có ý trốn chạy.

Tề tiên sinh đi tới trước mặt Vô Mạt, lớn tiếng nói: "Nơi này sắp bị núi lở rồi, chạy mau!"

Vô Mạt vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, thần thờ ngẩn đầu, nhìn về thần miếu.

Thần miếu tang thương trải qua ngàn năm, giống như không chịu nổi một trận mưa gió, cửa gỗ cũ nát phát ra âm thanh kêu kệt kệt kệt, trên tường ngói đều đã long ra.

Giờ khắc này, hần chợt nhớ tới truyền thuyết lâu đời, vào một đêm hè hơi lạnh, sai một lần kích - tình, trên nhà cây, nữ nhân của hần đã từng nói cho hần nghe truyền thuyết kia.

Đợi đến một ngày nào đó, có một đêm mưa, một nữ nhân khoác áo đen sẽ đến thôn Vọng Tộc, lấy đi kiếm linh để lại dưới tro hương mà tộc nhân cung phụng ngàn năm. Sau đó thần miếu sẽ sụp đổ, các tộc nhân lúc đó có thể rời khỏi nơi này.

Không có đêm mưa, cũng không có nữ nhân áo đen, nhưng tại sao hiện tại thần miếu lại muốn sụp đổ?

Tề tiên sinh thấy Vô Mạt hoàn toàn nghe không nghe được lời của mình, chỉ giống như mê muội nhìn thần miếu, không khỏi nóng nảy, hét lớn: "Người không được quên con gái A Thủy của người, không được quên các tộc nhân của người, tánh mạng của bọn họ đều ở nơi đây? Chẳng lẽ các người thực sự muốn diệt tộc sao?"

A Thủy, Bán Hạ.

Hai từ này xông vào đầu Vô Mạt, hần đột nhiên ngẩn đầu, lại thấy Bán Hạ đang ôm A Thủy đứng giữa đám phụ nữ và trẻ con. Mà mọi người Vọng Tộc, cũng đều đang nhìn hần.

Không có mệnh lệnh của hần, người Vọng Tộc cho dù là sắp phải chết, cũng không rời khỏi thần miếu.

Vô Mạt giống như tỉnh mộng, trầm giọng hạ lệnh: "Nơi này không an toàn, chúng ta mau rút lui!"

=====

Lúc người Vọng Tộc đi khỏi thần miếu không bao xa, chỉ nghe truyền đến từ sau lưng một tiếng ầm nổ vang rung trời.

Bọn họ quay đầu lại nhìn, không khỏi kêu lên tiếng kinh ngạc.

Ngon núi sau Thần miếu sụp đổ, khi ngọn núi đổ xuống, giống như một người khổng lồ đè lên trên tòa thần miếu, ép xung quanh đều sụp đổ.

Bởi vì ngọn núi chắn đứng sừng ở cạnh đường lớn, những kẻ chạy trốn chết kia cũng không may mắn thoát nạn, từng người một ngã xuống bị ngọn núi đè ép. Có người bỏ mạng tại chỗ, cũng có người bị đá lăn đánh trúng, ngã xuống đất ngất đi, càng nhiều người bị thương, kêu thảm bất chấp tất cả chạy trốn chết.

Cũng không còn ai để ý thần miếu bảo kiếm bảo tàng gì nữa, bọn họ giờ khắc này bắt đầu tin tưởng tin đồn, Núi Thượng Cổ là một nơi tràn đầy tà khí, nơi này là có Yêu Tinh che chở, bọn họ vốn không nên tới nơi tà môn này.

Người Vọng Tộc cúi đầu nhìn dưới chân, chỉ thấy chỗ bọn họ đứng thế nhưng không có một viên đá lăn xuống, càng không có một ai thương vong.

Lão mù mù được Nham đỡ, nhìn về phía tràng diện máu tanh kia, run rẩy mà thở dài: "Thần miếu núi Thượng Cổ, vốn có thần linh che chở, tại sao những người này nhất định tự tìm đường chết! Chỉ đáng thương cho không ít tộc nhân của chúng ta cũng bị bọn họ làm liên lụy."

Thất cân bà bà cũng tiến lên trước, lắc đầu, trong đôi mắt vẫn đục hàm chứa nước mắt trong suốt: "Chúng ta không còn thần miếu để thờ phụng. Thần miếu của chúng ta, bị núi đè rồi, cũng không còn nữa."

Lão mù mù tránh thoát Nham đỡ, tiến lên một bước, nhìn chằm chằm tảng đá lớn đổ xuống kia, lẩm bẩm: "Đã không còn rồi. Cũng không còn nữa."

Vô Mạt chợt có loại dự cảm chẳng lành, hần tiến lên một bước đỡ Lão mù mù, đang muốn nói gì, ai ngờ Lão mù mù nén lệ từ ái cười với hần: "Hai từ, đời ta có lỗi nhất chính là nợ của người."

Phí cũng cảm thấy có cái gì không đúng, tiến lên cầm tay Lão mù mù, lớn tiếng nói: "Mẹ, A Thủy không trách người, muội ấy chưa từng trách người!"

Hai mắt Lão mù mù lại giống như mất đi tiêu cự, bà mờ mờ lắc đầu một cái, lẩm bẩm: "Ta đi nha. Đi tìm Tộc trưởng."

Bà vốn bởi vì Mộc Dương mà bị thương, mấy ngày nay thân thể càng ngày càng suy yếu, hôm nay gặp đá kích như vậy, tinh thần trong thoáng chốc sụp

đỏ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tiếp liền suy sụp ngã xuống đất.

Phí và Vô Mạt đồng thời đỡ lấy, Bán Hạ vội tới xem, đưa A Thủy cho A Nặc, đi tới bắt mạch cho Lão mục mục.

Nhưng lúc đặt tay lên mạch của Lão mục mục, nàng ngậy ngấn cả người.

Ở trên cổ tay khô gầy, nàng không tìm được mạch đập nữa.

Người xung quanh nhìn về mặt của nàng, đều đã có cảm giác bất tường, quả nhiên, Bán Hạ cuối cùng lâm bảm: "Lão mục mục đã đi."

Lão mục mục là một lão nhân hiền lành, trong đám người trừ Nham và Phí, cũng có những người con khác của bà. Bây giờ Lão mục mục đã đi, mọi người không nhìn được đau lòng mà khóc lên.

Đa Hồn từ đầu chí cuối vẫn siết chặt cổ tay của con trai, lúc này bà nhìn thấy Lão mục mục đã mất, trên khuôn mặt tro tàn giống như dần dần có hoạt sắc.

Bà ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm con trai của mình, lạng giọng hỏi "Người... người có biết mình sai rồi không?"

Mộc Dương cúi đầu, hần nhớ lại từng con đường mình đã đi, dù thế nào cũng không nghĩ ra, chuyện tại sao lại phát triển đến nông nổi như ngày hôm nay.

Hần chưa bao giờ muốn tổn thương người nào, bao gồm cả việc ép buộc bắt cóc A Thủy, hần cũng không muốn hại đến tính mạng A Thủy!

Ngẩng đầu lên, nhìn cảnh hoang tàn khắp Núi Thượng Cổ, nghĩ tới thần miếu đã mãi mãi chôn dưới đất kia, nhìn tiếng kêu than vang dậy khắp trời đất, hần không khỏi ngửa đầu nhìn lên hỏi trời.

Rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?

Cúi đầu, hần hung hăng quỳ xuống đất, quỳ gối trước mặt mẫu thân mình.

Nữ nhân này đã sinh hần, nuôi dưỡng hần, nhưng hôm nay hần đưa bản thân đến chỗ nào, hần lại đặt mẫu thân ở chỗ nào?

Đa Hồn lúc này cũng không rơi lệ nữa, nhìn con trai đang quỳ trên mặt đất, bà cũng không có bất kỳ một tia vui mừng nào.

Bà tuyệt vọng nhìn tất cả, chậm rãi giơ tay lên, lấy xuống một cây trâm vẫn luôn mang từ nhỏ.

Đó là một cây trâm sắt, là do rất nhiều năm trước mẫu thân của bà đã để lại cho bà. Cái này trong Vọng tộc, là bảo vật cực kỳ trân quý, nhà người thường căn bản sẽ không có.

Bà lấy cây trâm kia xuống, sau đó đứng trước mặt con trai đang quỳ dưới đất.

Nâng một đôi tay thô ráp đã vất vả một đời, run rẩy giúp con trai lau đi nước mắt hối hận.

"Mộc Dương, con biết không, con bây giờ đã không còn là người Vọng Tộc nữa, tộc nhân của con đã từ bỏ con." Bà chậm rãi nói, giống như đang nói một câu chuyện của người khác.

Bà giơ tay lên, tựa như khi Mộc Dương còn bé, giúp hần sửa lại mái tóc: "Từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ bây giờ, mẫu thân của con cũng từ bỏ con...người không phải con trai của mẫu thân nữa."

Mộc Dương nghe thế, về mặt chấn động, không dám tin ngẩng đầu nhìn mẫu thân.

Mộc Oa ở một bên ôm bụng, quỳ xuống khóc thút thít. Nàng biết ca ca mắc phải lỗi lớn, đã không thể nào được tha thứ, nhưng vẫn nghĩ đến mẫu thân, nàng lại cực kỳ khổ sở.

Đa Hồn thê lương mà cười, đưa tay nắm trâm cài tóc, đem trâm cài tóc đâm vào - vào trong ngực Mộc Dương.

Động tác này, mọi người dù thế nào cũng không nghĩ đến, cho nên tất cả mọi người không kịp ngăn cản bà, mà Mộc Dương cực kỳ kinh ngạc càng không ngờ, mẫu thân thế nhưng đem trâm cài tóc đâm vào ngực mình!

Máu đỏ từ từ chảy ra từ ngực Mộc Dương theo trâm cài tóc chảy xuống, hai mắt hần trừng trừng nhìn mẫu thân.

Đa Hồn thần thờ cúi đầu: "Người phản bội tộc nhân của mình, đời này sẽ không được chết từ tế, thay vì tương lai người phải phơi thây đầu đường bị người chà đạp, còn không bằng hôm nay chết trong tay ta."

Mộc Dương nghe thế, về mặt dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng chột cười, hần khó khăn nói: "Mẫu thân, nhi tử biết lỗi rồi, nhi tử sai rồi. . . ." Nói đến đây hần khổ sở vờn tay, cầm bàn tay khô gầy thô ráp của Đa Hồn, dùng hết sức, đem trâm cài tóc đâm mạnh hơn vào ngực mình.

Máu từ bên miệng hần chảy ra, trên mặt hần lại mang theo nụ cười, cuối cùng giống như trong nháy mắt, nụ cười kia động lại.

Đa Hồn vẫn cúi đầu, bà không ngẩng đầu nhìn con trai mình.

Bà ung dung rút cây trâm vẫn đang nhỏ xuống từng giọt máu nóng bỏng khỏi ngực con trai mình, lẩm bẩm: "Ta cũng phải đi"

Mộc Oa bên cạnh phát ra tiếng khóc thê lương, cuồng quít nhào tới, muốn ngăn cản mẫu thân.

Nhưng không có ích gì, Đa Hồn đã đem trâm cài tóc đâm vào cổ họng của mình.

Mộc Oa nhào qua ôm lấy bà, Đa Hồn đã ngã sang một bên.

Mọi người thấy tình cảnh này, buồn bã cúi đầu.

Nham đồ mất đi lên phía trước, cầm tay Đa Hồn, nghẹn ra một câu: "Chúng ta sinh ra nghiệt tử này, nàng coi như có sống cũng khó được an lòng. Hôm nay nàng yên tâm đi đi, đời sau chúng ta vẫn làm vợ chồng."

(T^T)

=====

Từ ngày đó, Vọng Tộc cơ hồ thành một nơi không người nào hỏi thăm, cơ hồ không có ngoại tộc nào dám can đảm đi lên Cổ Sơn hái thuốc săn thú, càng không có người dám mạo phạm Vọng Tộc một bước.

Thuyết thư tiên sinh ở quán rượu quán trà, truyền việc này đến mức thần hồ kỳ thần, ngày đó sơn băng địa liệt (núi lở đất rung), đám người dám mạo phạm thần miếu kia bị thống đến mức nào, quả thật giống như địa ngục nhân gian . Những người Vọng Tộc lại hung mãnh thế nào, từng người một cơ hồ đều mở miệng to như chậu máu, cánh tay trắng kiện như cành cây, một tay có thể bóp chết mấy người.

Nghe vậy sao có thể không khiếp đảm, hướng chi thần miếu bởi vì ngoại tộc xâm lấn mà bị núi lở che phủ, càng làm tăng thêm sắc thái huyền hoặc cho câu chuyện. Theo như truyền thuyết này, đây là một nơi không thể bước vào tràn đầy Tà Linh quý quái, ai dám can đảm bước vào Núi Thượng Cổ, đều bị Tà Linh nguyên rủa, không được chết từ tế.

Đây tất cả chỉ là truyền thuyết, người Vọng Tộc nghe được chỉ thờ dài một cái mà thôi. Vô luận người ngoài đối đãi với bọn họ thế nào, ít nhất bọn họ cũng đã được an bình, sẽ không bao giờ có người muốn lên núi tầm bảo nữa.

Dĩ nhiên, thần miếu của họ, thật sự không bao giờ có nữa. Trong thôn có đại sự, không có thần miếu để bái lạy, trong tộc có chuyện vui, cũng không có thần miếu để cảm tạ.

Mỗi người bọn họ vẫn bày hương án ở trong nhà như trước, bọn họ vẫn thờ phụng bức họa của Lão tổ tông Địa Nô, cùng với kiếm xương cá treo lủng lẳng ở chính đường.

Bọn họ vẫn tin rằng, có một ngày, có một nữ nhân áo đen, sẽ đến tới đây, lấy đi hương tro của họ.

Mai táng đồng bào, thu dọn nhà cửa hỗn loạn, bọn họ vẫn sống cuộc sống như bình thường.

Hoa màu bọn họ gieo xuống đã bắt đầu nảy mầm, xanh mơn mơn , mang theo hy vọng mới. Bọn họ học rèn sắt, chế tạo đầy đủ nông cụ dụng cụ.

Bọn họ còn học được cách trồng bông dệt, học được cách nhuộm vải, bắt đầu làm ra những bộ y phục tươi sáng.

Khi mùa hè khô khan qua đi thì thời tiết chuyển lạnh, bọn họ cũng bắt đầu thu hoạch những hoa màu đã gieo kia.

Ở bên trong ruộng đồng, ngũ cốc màu vàng kim nặng trĩu, tượng trưng cho một năm no đủ của bọn họ trong tương lai. Trẻ nhỏ mặc y phục tươi tắn nô đùa ở đồng ruộng, giống như vĩnh viễn không biết ưu sầu.

A Nặc dặt bàn tay mềm dẻo của A Thủy, chậm rãi đi tới đồng ruộng tìm Bán Hạ. Thấy mẹ, A Thủy cười cong mắt, mở rộng hai tay nhỏ bé muốn ôm ôm.

Bán Hạ khom lưng ôm lấy nàng.

A Thủy đã rất nặng rồi, mà Bán Hạ bây giờ cũng mang thai lần nữa, ôm nàng đã cố hết sức.

A Thủy dùng bàn tay mập phi bắt miệng Bán Hạ, bên bắt vừa nói: "A Cha. Phụ thân."

Nàng đã biết nói rất nhiều từ, nhưng nàng thích nhất chính là A Cha, bởi vì A Cha sẽ đem nàng giơ lên rất cao, còn có thể mang nàng chơi đùa chạy nhanh trên lưng ngựa.

Bán Hạ cười , chỉ chỉ một nhóm người trên ruộng: "Nhìn, A Cha của con đang rất bận, A Thủy cùng A Nặc chờ ở chỗ này, có được hay không?"

A Thủy cố gắng nhìn sang, chỉ thấy trên đồng ruộng một đám nam nhân đang để trần làm việc, trong đó có một nam nhân dáng người mạnh mẽ chính là A Cha của nàng.

Nàng cau mày rồi suy tính, cuối cùng rốt cuộc vẫn cười: "Mau mau, mau. . . ."

Lúc này, Vô Mạt vừa đứng lúc ngẩng đầu lên.

Hắn lau mồ hôi, nắm lưỡi hái hướng về phía bên này phát phát tay, hướng về phía nữ nhi và nương tử lộ ra một nụ cười.

Trải qua kiếp nạn, thần miếu Vọng Tộc đã không còn, nhưng thế tử ở đây, nữ nhi ở đây, các tộc nhân cũng ở đây.

Từ đó về sau, bọn họ sẽ từ từ giàu có lên, cuộc sống của bọn họ sẽ càng ngày càng tốt.

Bọn họ lắng lắng chờ đợi ở chỗ này, không còn có người ngoài quấy rầy.

***** chính văn xong, ngoại truyện tiếp tục *****

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: ngoại truyện tổng kết

Một năm kia, một ngày hè, nắng nóng như lửa.

A Thủy mới chỉ bốn năm tuổi, lại nghiêm nhiên trở thành vương của bọn trẻ con rồi. Nàng thích mặc váy da hươu nhỏ mẹ làm, trên đầu có một vòng nhỏ do mẹ tự tay tết, chân không chạy loạn khắp nơi.

Đám trẻ con trong tộc cũng thích nàng, đi theo phía sau nàng cùng nhau chơi đùa, nàng chơi cái gì mọi người cũng đều chơi cái đó. A Thủy luôn là có rất trò đùa quỷ quái, tăng tăng lớp lớp, mỗi lần khiến đám trẻ con cùng lứa vui mừng không ngừng, cũng làm cho những người lớn cảm thấy nhức đầu không thôi.

Vì vậy vào một buổi hoàng hôn, A Thủy lôi kéo Thạch Đản cơ hồ không bao giờ tách khỏi nàng, ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của hắn, nở nụ cười xán lạn: "Thạch Đản, ngươi đã nhìn thấy thần miếu chưa?"

Thạch Đản vẫn không thích nói chuyện, nhưng nhìn bên ngoài thì hắn cũng không khác gì những đứa bé bình thường. So với phần lớn trẻ con trong thôn, hắn thậm chí còn tuấn tú tinh xảo hơn.

Hắn nhìn A Thủy, lắc đầu.

Hắn đương nhiên chưa từng thấy thần miếu rồi.

Tòa thần miếu kia, nghe nói khi bọn hắn còn chưa hiểu chuyện, đã bị lấp dưới những tảng đá lớn lúc núi lở rồi.

A Thủy lại cúi đầu ghé vào tai hắn, thần thần bí bí mà nói: "Nhưng ta ngày hôm qua lúc chơi ở chỗ loạn thạch bên kia, đã thấy một cái động đen thui lù!"

Nàng nói đến lời này thì trong đôi mắt tán ra thần thái trước nay chưa từng có.

Nàng lôi kéo tay Thạch Đản nhi, mềm giọng rủ rê: "Thạch Đản nhi a Thạch Đản, ngươi đối xử với ta tốt nhất, ngươi cùng với ta cùng đi xem cái động đó có được không!"

A Thủy cũng không phải là người lỗ mãng, nàng cảm thấy bên trong quá tối, một người đi có vẻ không an toàn.

Thạch Đản nhi rũ mắt xuống, trầm mặc một hồi, lại mở miệng hỏi: "Làm sao ngươi không tìm A Nặc đi cùng đi?"

(sao đọc đoạn này lại muốn Thạch Đản vs A Thủy thành một đôi thế, cung đây là đang ghen sao?)

A Nặc hôm nay đã là thiếu niên, sẵn thú trông Trot đều là một tay hảo thủ, bình thường đều rất cưng chiều A Thủy quả thực là nói gì nghe nấy cưng chiều có thừa.

A Thủy cười hắc hắc, lắc lư thân hình nhỏ bẽn lẽn, lôi kéo tay Thạch Đản nhi nói: "Hắn là người lớn, đây là chuyện của trẻ con chúng ta, không nói cho hắn!"

Thạch Đản nhi nhìn khuôn mặt A Thủy bởi vì mỗi ngày đều phơi nắng mà thành màu mặt ong, cuối cùng cũng nở nụ cười, gật đầu nói: "Được, vậy ta đi cùng với ngươi."

A Thủy nghe thế, rất vui mừng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lôi kéo tay Thạch Đản nhi muốn đi.

Lúc ấy A Nặc vừa vặn cười ngửa đi qua, nhìn thấy hai tiểu oa nhi đi về phía loạn thạch bên kia, chỉ cho là bọn họ muốn đi bắt giun về cho gà ăn, liền chỉ kêu lớn nhắc nhở: "A Thủy về sớm nhà, buổi tối làm món ngon cho muội!"

A Nặc sau khi về đến nhà, chỉ thấy Bán Hạ đang ôm đê đê Thạch Hồ của A Thủy đứng ở trong sân cho gà ăn, liền gấp rút đi đến giúp một tay.

Giúp xong, Bán Hạ liền gọi A Nặc, nói là có lời muốn nói với hắn.

A Nặc lúc ấy cảm thấy giọng của Bán Hạ thâm thâm trịnh trọng hơn bình thường rất nhiều, liền có chút dự cảm rồi.

Quả nhiên, Bán Hạ quan sát A Nặc một phen, cười nói: "A Nặc, cháu cũng trưởng thành rồi, Vô Mạt thúc thúc nghĩ tới bắt cháu ở mãi trong tộc cũng không phải là chuyện hay, vừa đúng lúc Tề bá bá mấy ngày trước đã tới đây, chúng ta thương lượng đưa cháu ra bên ngoài học chút bản lĩnh."

A Nặc nghe thế, trực tiếp quỳ xuống: "Thấm thấm, cháu không muốn đi."

Vọng Tộc chính là tộc của hắn, chân núi Thượng Cổ chính là nhà của hắn. Rồi đi? Hắn có thể đi nơi nào?

Bán Hạ cười tủm tỉm ngẩng đầu, thương tiếc xoa xoa mái tóc của thiếu niên, dịu dàng nói: "Thấm thấm không phải muốn cháu đi, chỉ là để cho cháu tạm thời đi ra ngoài, học chút bản lĩnh, về sau lại trở về, mới có thể bảo hộ cho gia đình chúng ta, thôn của chúng ta tốt hơn!"

Lời này khiến A Nặc lập tức nhớ lại mấy năm trước, cái tình cảnh đầy máu tanh mấy năm trước đó.

Lúc đó hắn đã nhỏ yếu vô năng cỡ nào, chỉ có thể trở mắt đứng ở nơi đó nhìn thảm kịch xảy ra, lại không có cách nào đi bảo vệ những người mình quan tâm.

A Nặc ngẩng đầu, trong đôi mắt thoáng qua quyết tâm, hắn trịnh trọng gật đầu một cái: "Thấm thấm, ta hiểu, ta nghe lời người."

Bán Hạ cười gật đầu: "Tề tiên sinh đã tìm cho cháu một vị sư phụ, ta nghe nói vị sư phụ kia rất lợi hại, phẩm hạnh đức hạnh đều làm cho người ta kính ngưỡng. Cháu đi theo ông ấy phải học hành cho tốt, tương lai cháu mà trở về." Bán Hạ nói tới chỗ này, lại dừng lại, khẽ cười nói: "Lời này nói hơi sớm rồi, thôi, về sau chờ cháu trở về rồi hãy nói."

A Nặc nắm chặt tay lại, gật đầu.

Nói xong chuyện này, A Nặc liền giúp Bán Hạ xuống bếp nấu cơm, chờ làm xong hơn nửa đồ ăn, A Nặc liền đi ra ngoài tìm A Thủy về ăn cơm.

Nhưng hắn tìm thế nào cũng không thấy A Thủy, xung quanh nhà không có, gần đồng loạn thạch cũng không có, đi xung quanh thôn một vòng, vẫn không có.

Lòng A Nặc trầm xuống, đây giống như trở lại mấy năm trước, cái lần A Thủy mất tích kia.

Người trong thôn cũng phát hiện, an ủi hắn nói: "Có lẽ chỉ là nghịch ngợm, trốn ở đâu đó thôi."

Lúc này, Nhẫn Đông cùng Nhị Độc tử tới, lôi kéo A Nặc hỏi: "A Nặc, Thạch Đản đâu rồi, có thấy không? Hắn và A Thủy ở chung một chỗ?"

A Nặc đầu óc ông ông một tiếng, tâm càng chìm đến đáy cốc.

Thạch Đản nhi cùng A Thủy, bọn họ đều không thấy, bọn họ tay cầm tay, đi tới chỗ đồng loạn thạch.

Bán Hạ chờ lâu vẫn không thấy A Nặc trở về, rất nhanh cũng chạy tới, sau đó người trong thôn đi báo cho Vô Mạt, Vô Mạt đang cùng bàn chuyện với mấy lão nhân trong tộc, vì vậy tất cả mọi người cùng nhau tới.

Rất nhanh người của toàn thôn đều tụ tập lại, cùng nhau đi tìm hai đứa nhỏ đang mất tích.

Mọi người căn cứ theo đầu mối A Nặc cung cấp, tìm kiếm xung quanh đồng loạn thạch.

Kể từ mấy năm trước, sau khi xảy ra núi lở, nơi này rất ít khi có người tới, trong khe đá đã mọc đầy cỏ dại Bụi Gai, có còn trùng chim chóc ở đây, hơn nữa có ít dấu chân người, nên tràn ngập không khí âm trầm.

Trời rất nhanh sẽ tối đen, mọi người xách đèn lồng cầm đuốc tiếp tục tìm.

Cuối cùng, rốt cuộc có một tộc nhân la lớn: "Nơi này, ở chỗ này!"

Mọi người vội tụ lại xem, chỉ thấy dưới một gốc cây nhỏ bên cạnh tảng đá lớn, Thạch Đản nhi đang té xỉu ở nơi đó, cũng không biết đã nằm bao lâu.

Nhẫn Đông vội vàng tiến lên đầu lòng ôm lấy hắn, Bán Hạ vội vàng kiểm tra tình huống của hắn.

"Đừng lo lắng, hấn chỉ hôn mê bất tỉnh thôi, cũng không có chuyện gì." Bán Hạ cau mày nói.

Nhấn Đông lúc này mới yên lòng lại.

Nhưng là, A Thủy đâu?

Hai đứa bé cùng nhau đi đến chỗ này, nếu Thạch Đản nhi ở đây, như vậy A Thủy cũng phải ở xung quanh đây chứ, vì vậy mọi người bắt đầu tìm A Thủy. Nhưng Vô Mạt dẫn người cơ hồ lật tung xung quanh lên cũng không thấy bất kì tung tích gì của A Thủy, ngay cả một sợi tóc cũng không có.

Mọi người đều lo lắng, Vô Mạt trầm mặt nhìn đồng loạn thạch tĩnh mịch, không nói lời nào.

Bán Hạ nắm chặt tay cơ hồ đang run rẩy.

Đang lúc này, Thạch Đản nhi từ hôn mê tỉnh dậy, hấn mở hai mắt, trong mắt là một mảnh mê mang. Nhấn Đông dùng sức lay hấn, gấp gấp hỏi: "Thạch Đản , A Thủy đâu? A Thủy ở nơi nào?"

Mê mang trong mắt Thạch Đản nhi chậm rãi tản đi, hấn nhìn mẹ của mình một chút, khăn khăn mơ hồ nói: "Mẹ, ta cùng A Thủy cùng nhau đi vào trong động, nhưng sau khi tiến vào, ta liền không nhớ được gì."

Rồi hấn nhìn bốn phía, cau mày nói: "A Thủy đâu? Đây là nơi nào?"

một tia hy vọng trong lòng Bán Hạ tan vỡ, chỉ là nghe lời Thạch Đản nhi nói lại làm cho mọi người nổi lên nghi ngờ: "Cái động nào? Nơi này có cái động nào sao?"

Mới vừa rồi khi mọi người đi tìm A Thủy, đã đem xung quanh đây lật tung lên, căn bản không thấy bất kỳ sơn động nào mà!

Tất cả mọi người nhìn về phía Vô Mạt, nhưng Vô Mạt lại nhũu lòng mày trầm tư.

Hấn trầm tư một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn về núi thượng cổ khổng lồ đang bao phủ Vọng Tộc thôn.

Hôm nay là một đêm không có trăng, bóng Núi Thượng Cổ như một người khổng lồ đứng sừng bên thôn, dường như muốn bao phủ tất cả.

Tối đó, Vô Mạt bảo tất cả mọi người trở về, bản thân thì cười Truy Phong lên Núi Thượng Cổ.

Bán Hạ cả đêm không chợp mắt, ôm tiểu nhi từ, kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ.

A Nặc cùng Nhấn Đông ở một bên cùng thức với nàng.

Lúc gà trống bắt đầu gáy lần thứ hai, ngoài cửa vang lên tiếng vó ngựa.

Mọi người kích động đứng dậy, trong lòng đầy hi vọng rồi lại cẩn thận từng li từng tí mở cửa đi xem.

Chỉ thấy trên lưng ngựa, nam nhân uy vũ hùng tráng trong ngực ôm một tiểu nữ oa.

A Thủy cười khanh khách, trong tay còn bắt bõm ngựa của Truy Phong.

Nhìn thấy mẹ mở cửa tới đón mình, nàng cười đến mặt mày cong cong, nghiêng cái đầu nhỏ nói: "Mẹ, con đói rồi ! Người mau làm cơm cho con ăn đi!"

Bán Hạ thần thờ tiến lên đón lấy nữ nhi, ôm chặt lấy nữ nhi đã biến mất nay đã trở về này.

Nhưng lòng của nàng vẫn không ngừng sôi trào, không cách nào bình tĩnh lại được

Nàng biết, lúc này mình đang ôm đã không chỉ là nữ nhi của mình, mà còn là Tộc trưởng tương lai của Vọng Tộc.

Mà rất nhiều năm sau, nàng nhìn tận mắt con gái lớn lên như thế nào, quen biết nhiều bằng hữu như thế nào, thành thân sinh con như thế nào, lại trở thành nữ Tộc trưởng duy nhất của Vọng Tộc trăm ngàn năm qua như thế nào.

So với phụ thân của nàng, nàng còn cả gan làm loạn hơn, không câu nệ thế tục hơn, nàng cũng đã làm được rất nhiều chuyện phụ thân của nàng cũng chưa làm được.

A Nặc học thành tài trở về vẫn luôn bên cạnh nàng, là phụ tá đắc lực nhất của nàng, cũng là phu quân cưng chiều nàng cả đời.

Tất cả, đều trở thành một truyền kì trong lịch sử của thôn Vọng Tộc, về Vô Mạt , về A Thủy , về thời kì do phụ nữ (cha và con gái) hai đời làm Tộc trưởng, cơ hồ là một trăm năm thịnh vượng nhất trong lịch sử Vọng Tộc.

Mà ở một trăm năm sau có ghi lại, có một đoạn, tám trăm năm sau đã bị một vị Tộc trưởng lật lại xem không biết bao nhiêu lần, tỉ mỉ nghiên cứu.

Ghi lại là như vậy, nghe nói Tộc trưởng Vô Mạt sống đến trăm tuổi thì rốt cuộc đã sống thọ và chết tại nhà.

Một đêm kia, thê tử Bán Hạ của hắn đứng bên cạnh kháng, mà con gái của hắn, cháu chắt của hắn cũng là hầu hạ ở bên.

Lúc này Tộc trưởng Vô Mạt thỉnh thoảng tỉnh lại, thỉnh thoảng lại mê man, lúc tỉnh táo lúc ý thức của hắn giống như trở lại quá khứ, sẽ nói một số lời nói mơ. Có một lần khi tỉnh lại, hắn nắm tay thê tử Bán Hạ của mình nói như vậy: "Tiểu Hắc đâu rồi, Tiểu Hắc đã trở lại."

Bán Hạ đã là bạc trắng nửa đầu rơi lệ, Núi Thượng Cổ cũng không còn bóng dáng của sói, Tiểu Hắc sao có thể trở lại chứ?

Vô Mạt mê mang lắc lắc đầu, tiếp tục ngủ mê man.

Chính đêm hôm đó, Vô Mạt lại mở hai mắt ra, hai mắt lấp lánh có hồn.

Hắn nắm chặt tay Bán Hạ hô to: "Ta nghe thấy, ta nghe tiếng của Tiểu Hắc, nó trở lại!"

Bán Hạ lắc đầu, nàng biết đây cũng chỉ là ảo giác thôi, đều là ảo giác.

Dưới giường gạch là con cái cháu chắt, bao gồm A Thủy và A Nặc cũng đã bạc trắng tóc, đều cúi đầu thờ dài.

Nhưng đúng lúc này, xa xôi trong Núi Thượng Cổ, chợt truyền đến tiếng sói tru mang theo đau buồn.

Đó là tiếng sói tru đã tuyệt tích hơn bảy mươi năm, lộ ra đau thương cùng cô tuyệt, cứ như vậy vang dội cả Núi Thượng Cổ, vang dội cả Vọng Tộc thôn.

Con cháu đều trừng lớn cặp mắt, Bán Hạ cũng sợ ngây người, không nhận được mở cửa sổ nhìn sang.

Tay Vô Mạt đang nắm tay Bán Hạ dần buông lỏng xuống, hắn cố sức nở nụ cười cuối cùng, thì thảo nói: Bán Hạ, Tiểu Hắc trở lại thăm ta rất vui.

Nói xong lời này, hắn liền hoàn toàn ngủ say, không bao giờ tỉnh lại.

Vị Tộc trưởng tám trăm năm sau kia, xem lại quyển giấy da dê một lần nữa, lại cầm lên một bức họa bên cạnh.

Đó là một bức họa vẽ một con sói đen khổng lồ kiêu ngạo đang ngửa đầu tru dưới trăng tròn.

Tác giả có lời muốn nói: cất giấu một tác giả, như vậy mới có thể biết người tác giả này về sau mở ra cái gì mới văn, không nên khinh thường đất đi, mới văn ở chỗ này:

Mới văn câu chộc, chuyện tình hương diễm của công chúa và tiểu nô: (cái này ta không rõ lắm, rõ ràng là chuyện của Tiểu Hắc và đời sau Vọng Tộc mà)

A Bắc cổng giò trúc, cúi đầu leo núi.

Lúc này phía nam bầu trời đang âm u , tiếng sấm cuộn cuộn vang lên.

Người khác đều nói A Bắc là một đứa ngốc, nhưng A Bắc không cảm thấy mình ngốc, nàng biết bầu trời sắp mưa to rồi.

Trời mưa to, lúc này lên núi thật sự không tốt, nhưng a Bắc không cách nào. Mẹ nói đệ đệ muốn ăn quả hầu nhi, trong nhà không còn quả tươi rồi, trong núi thì có , vì vậy bảo A Bắc lên núi hái.

A Bắc sờ sờ bụng, thật ra thì nàng còn chưa ăn cơm tối đâu, nàng đã bảo mẹ cho nàng ăn cơm đã, nhưng mẹ vẫn đuổi nàng ra ngoài.

A Bắc nuốt nước miếng, nàng âm thầm nghĩ, dưới chân núi tìm được quả hầu nhi, nàng nhất định phải ăn trước, còn dư lại sẽ mang về cho em trai.

A Bắc vừa nghĩ vừa lên núi hái quả hầu nhi, vừa hi hà hi hục tiếp tục leo núi.

Núi Thượng Cổ là một tòa Lão Sơn, nghe nói tộc nhân của bọn họ đã ở chân núi hơn một nghìn năm, có lẽ thậm chí đã gần hai ngàn năm rồi. Lúc này tiếng sấm cuộn cuộn, chân trời đen thui một mảnh, nhìn qua rất đáng sợ.

A Bắc rụt vai một cái, nàng có chút sợ.

Nàng sợ sấm, sợ trời mưa, nàng còn sợ nước.

Nàng tháo giò trúc xuống, đem giò trúc đội trên đầu, hy vọng có thể che mưa.

Đúng lúc này, nàng giống như nghe được động tĩnh gì đó, giống như tiếng ghen ngạo của động vật nhỏ sau khi bị thương.

Đầu óc A Bắc không thông minh, nhưng tai lại rất thính, nàng vênh tai lắng nghe, cuối cùng cũng tìm được phương hướng: trong bụi cỏ dại bên đường.

Đội giò trúc, cẩn thận từng li từng tí đi vào, đi một bước nhìn mấy lần, nàng sợ trong bụi cỏ có rắn.

Theo phương hướng của âm thanh đi về phía trước, đẩy cô đại cao cỡ nửa người, xuyên qua cành lá rậm rạp, cuối cùng nàng đã thấy được vật đang phát ra tiếng kêu kia.

Cái này. Chẳng lẽ là sói trong truyền thuyết?

A Bắc chưa từng thấy sói, nhưng nàng đã nghe nói qua.

Rất nhiều năm trước, Núi Thượng Cổ có sói, còn có rất nhiều. Nhưng sau một trận hỏa hoạn, bầy sói đã không còn tung tích, từ đó về sau chưa ai từng thấy qua bất kỳ một con sói nào nữa.

A Bắc chỉ mới nhìn thấy trong nhà ông nội Tộc trưởng, nhìn thấy bức tranh vẽ trên giấy da dê, trên đó có một con sói, là màu đen, dáng vẽ rất cao lớn hùng tráng.

A Bắc nghiêng đầu quan sát con sói này hồi lâu, nàng phát hiện con này rất giống con sói kia.

Xem ra bọn sói khi lớn lên đều không khác nhau lắm!

Hắc Lang nằm ở đó, vốn đang nằm sấp lấy đầu liếm láp chân trước, thấy a Bắc xuất hiện, nhất thời đề phòng mà nhìn a Bắc.

Một người một sói, cứ như vậy đối diện nhìn một hồi.

Cuối cùng a Bắc mở miệng trước, nàng mở to đôi mắt ngáy thơ hỏi Đại Lang: "Ngươi...ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Đôi mắt tinh mịch sắc bén của Hắc Lang nhìn chòng chọc người trước mắt hồi lâu, cuối cùng thấy cũng chỉ là tiểu cô nương, cũng liền buông lỏng cảnh giác, lúc này nghe tiểu cô nương này hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, không khỏi xem thường nhìn nàng một cái.

Nhìn qua cũng là một tiểu cô nương trắng trẻo thanh tú, tại sao lại một vấn đề ngu ngốc như thế chứ!

Nếu không phải nó bị thương, làm sao lại đáng thương nằm ở nơi này?

A Bắc hỏi xong, thấy con sói này cũng không để ý tới mình, cũng liền co vai lại không hỏi nữa. Nàng lại cúi đầu nhìn con sói này, thấy trên chân trước của con sói kia có vết máu, không khỏi đồng tình nói: "Có đau không?"

Hắc Lang càng phát ghét bỏ nhìn a Bắc một cái, đôi mắt sắc bén như đao.

Từ đâu nhảy ra một tiểu cô nương không hiểu chuyện như vậy chứ, làm sao còn chưa trở về nhà đi?Sao còn ở chỗ này hỏi lung tung chứ.

A Bắc nhìn ra Đại Lang đang rất mất hứng, nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cho ra một kết luận, về mặt đồng tình nói: "Chân của ngươi chắc rất đau đi, đau đến tâm tình cũng không tốt rồi."

Hắc Lang lần nữa xem thường quét mắt nhìn a Bắc, đối với tiểu cô nương ngu đầu bất đối mã chủy này, nó đã lười phản ứng lại nàng, chỉ hy vọng nàng nhanh biến đi, thích làm gì thì làm, không nên ở chỗ này chọc nó phiền lòng.

(*) Ngưu đầu bất đối mã chủy: Đầu trâu không xứng với mõm ngựa – cũng như các câu ông nói gà bà nói vịt, trống đánh ngược kèn thổi xuôi, râu ông nọ cắm cằm bà kia, nòi vuông úp vung tròn ...

A Bắc không biết Hắc Lang đang trầm nghĩ như thế nào, nàng vẫn nói chuyện với Hắc Lang: "Ngươi bị thương rồi, ta đi tìm thuốc cho ngươi."

Nói xong nàng đứng lên, muốn tìm hoa lam ngải thảo, hoa lam ngải thảo là một loại cỏ chỉ có trên núi Thượng Cổ, loại cỏ này thoa lên trên vết thương rất nhanh sẽ lành.

Hắc Lang không để ý a Bắc, nó nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng hoa lam ngải thảo cũng không phải chỗ nào cũng có, đang lúc a Bắc nhìn đông nhìn tây, những giọt mưa lớn như hạt đậu đã rã rã rơi xuống.

A Bắc vội vàng nhặt cái giỏ trúc trên đất lên một lần nữa đội lên đầu, nhưng rất nhanh nàng liền nhớ tới Dã Lang đang nằm trên đất.

"Đại Lang, ngươi bị thương, ngươi càng sợ nước, đúng không?" A Bắc thật là một người tốt bụng.

Nàng tốt bụng khó khăn mân mê cái giỏ trúc của mình: "Ta chỉ có một cái giỏ, làm thế nào đây?" Nàng không nỡ đem cái giỏ trúc của mình cho Đại Lang dùng.

Chỉ là nàng rất thông minh a, nàng rất nhanh đã nghĩ ra một ý rất hay: "Ta giúp ngươi che mưa!"

Nói xong, nàng nghĩa bất dung từ mà đi tới, khom lưng cúi người che phía trên Đại Lang, dùng thân thể của mình che đầu Đại Lang.

Mưa giông bão giạt, cái giỏ trúc là đồ tự đan, căn bản không che được vài giọt mưa, nước mưa từ khe hở của giỏ trúc chảy xuống, rơi lên đầu a Bắc, chảy theo mặt A Bắc, xuống cằm a Bắc rồi chảy xuống đầu Dã Lang.

Dã Lang mở hai mắt, chỉ cảm thấy nước mưa rơi thẳng vào mắt.

Nó ngược mắt quét qua nhìn a Bắc, chỉ thấy tiểu cô nương này lấy một tư thế khom người kỳ quái, dùng thân thể của nàng che trên đầu mình. Mà trên đầu tiểu cô nương lại đội một cái giỏ trúc.

Nó đã nhiều năm chưa từng gặp loài người, nhớ lần trước nhìn thấy nữ nhân Vọng Tộc, đã là tám trăm năm trước rồi, khi đó còn rất nhỏ.

Nó nhớ những nữ nhân kia mặc dù cũng không thông minh, nhưng cũng không ngốc đến mức này đi?

Chẳng lẽ tiểu cô nương này không nhìn thấy, bên dưới tàng cây kia không phải có lá bồ to như vậy có thể hái xuống có thể che mưa sao? Nàng làm sao sẽ cho nghĩ chỉ bằng cái giỏ trúc bé tí thủng lỗ chỗ kia mà có thể che kín đầu của nàng? Làm sao lại cho là chỉ bằng cô ấy thân thể bé đến nỗi một ngụm cũng nuốt được kia có thể giúp mình che mưa?

Nó thật muốn hỏi tiểu cô nương này: ngu ngốc, nguoi như vậy có mệt hay không à?

A Bắc đã thật cũng rất mệt mỏi, chỉ là nàng nghĩ tới Đại Lang đang bị thương, nàng cảm thấy mình nên tiếp tục kiên trì!

Lúc này, nàng thấy Đại Lang mở mắt, mắt của con sói nhìn cái cây bên cạnh.

Nàng ở trong nước mưa cố gắng mở to cặp mắt nhìn sang, chỉ thấy trên cây kia có mấy quả nhỏ khô quắt, lúc này trong cơn mưa to gió lớn công đang lắc lư lay động, trông như sắp rụng.

Nàng lại nuốt nước miếng: "Nguoi...nguoi có phải cũng đói bụng rồi à? Ta cũng đói bụng."

Nói đến đói, bụng của nàng bắt đầu kêu ục ục: "Ta đi hái mấy quả kia xuống ăn!"

Nàng đã quên mất sự mạng che mưa giúp Đại Lang, bước chân đến dưới mấy quả cây kia. Ai biết vì nàng khom lưng đứng quá lâu, lúc đứng lên thì tê cả người, hơn nữa trời mưa trên núi trơn trượt, mới vừa bước một bước, liền ngã sấp xuống, mạnh mẽ mẽ mẽ nằm trên đất.

Hắc Lang bắt đầu dĩ nhiên mắt lại, nữ nhân loài người, tại sao có thể ngu xuẩn như thế. Nó cố gắng nhớ lại, nữ nhân trước kia đã gặp qua đúng là như vậy sao? Hay là tám trăm năm nó chưa nghe việc đói, loài người đã thoái hóa rồi?

A Bắc nhưng không biết những suy nghĩ trong lòng của Hắc Lang, nàng lao lực lần nữa bò dậy, không để ý dính bùn đất dính đầy trên mặt trên tay, lần nữa phân đầu đi đến dưới gốc cây kia, sau đó nhón chân bắt đầu đã với mấy quả cây khô quắt đang lay động trong gió mưa kia.

Nàng thật đói, thật muốn ăn bọn chúng.

Thấy đồ ăn, bụng của nàng lại bắt đầu gõ trống.

Nhưng vô luận nàng kiễng chân như thế nào, chung quy vẫn với không tới, mấy trái cây kia ở trong mắt nàng kiêu kiêu ướt át đến hận không được một ngụm nuốt vào, luôn lắc lư trên đầu ngón tay của nàng, trơn trượt, vô cùng nghịch ngợm.

Giỏ trúc của nàng đã rơi trên mặt đất, nước mưa theo tóc của nàng rơi xuống, tẩy rửa bùn đất trên người nàng. Y phục của nàng bởi vì ẩm ướt đã dán chặt thân thể, lộ ra dáng người Linh Lung.

Đại Lang nhìn từ phía sau, chợt phát hiện thật ra thì tiểu cô nương này cũng không nhỏ như nó nghĩ, có lẽ đã mười bốn mười lăm tuổi rồi.

(Đại sắc lang, ngấm chán rồi mới ra tay giúp đỡ)

Đại Lang há mồm, trong miệng bắn ra một tia bạch quang, mấy trái cây phiêu đảng kia nhất thời rơi xuống đất.

A Bắc vui mừng cười tươi như hoa, nàng nhặt giỏ trúc tiếp tục đội lên đầu che mưa, sau đó một tay đỡ giỏ trúc, một tay bắt đầu nhặt mấy trái cây kia.

Mưa giông trên Núi Thượng Cổ, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đảo mắt đã ngừng lại.

Sau cơn mưa trời lại sáng, a Bắc đang cầm mấy trái cây dính bùn đi tới đứng trước mặt Đại Lang, cười so với nước hồ Núi Thượng Cổ còn trong sáng hơn.

"Nơi này có 4 quả , nguoi ăn hai quả, ta ăn hai quả." Nói xong nàng đem hai trái cây đưa tới trước mặt Đại Lang.

Đại Lang nhắm mắt lại, đối với thức ăn đưa đến miệng này chẳng thèm ngó tới.

A Bắc buồn bực nhìn Đại Lang: "Nguoi không phải đói sao?"

Đại Lang tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần .

A Bắc không hiểu: "Vậy nguoi mới vừa rồi tại sao lại nhìn chăm chăm cái này?"

Người ta là nhìn chăm chú mấy lá bồ dưới tàng cây có được hay không.

A Bắc buồn bực một hồi lâu, cuối cùng nàng vẫn tự giải thích cho mình: loài sói khác với loài người, có lẽ nó mới vừa rồi có đói nhwg hiện tại lại không muốn ăn.

Nàng nhìn chăm chăm trái cây trong tay liếm liếm môi: "Người không muốn ăn, ta muốn ăn."

"Ta ăn hai quả, để lại cho người hai quả, có lẽ sau đó người sẽ muốn ăn."

"Ta để ở chỗ này nhá?"

Đây tất cả đều là do A Bắc làm bầm làu bầu một mình, bắt quá lời nàng nói Đại Lang vẫn nghe được.

Nàng dùng tay áo đã sớm ướt sũng lau lau trái cây dính bùn kia, ăn ngon lành.

Cha của nàng mất sớm, chỉ còn lại mẹ và đệ đệ. A Bắc mặc dù ngốc, nhưng cũng biết thực ra mẹ đẻ của mình đã sớm không còn, người mẹ hiện tại cũng không phải là mẹ ruột của mình.

Mẹ đối xử với mình không tốt, luôn bỏ rơi mình, chỉ là A Bắc cũng không trách bà.

Người đại thẩm bên cạnh có nói, mẹ kế cũng không phải dễ làm, mẹ kế cũng không thoải mái, nàng đã nuôi kẻ ngốc như nàng lớn như vậy cũng đã là không tệ rồi.

A Bắc hiểu ý của Người đại thẩm, cho nên nàng không trách ai.

Có một miếng cơm ăn, nàng đã rất thỏa mãn.

Không có cơm ăn, nàng còn có thể chạy vào núi tìm đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Dưới Chân Núi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.